BESTSELLER

Judith McNaught

Iubire,
trădare,
speranță,
pasiune,
secrete,
răzbunare...

Autoarea
numărul
unu de
bestseller-uri
din
New York Times
ne oferă
un nou
și extraordinar
roman...

Atracție Periculoasă

UNTIL NOW
Judith McNaught

JUDITH MCNAUGHT

Atracție periculoasă

Traducere de Marilena Cojocaru

Capitolul 1

Decembrie 1973

Cu albumul deschis lîngă ea pe patul cu baldachin, Meredith Bancroft tăie cu grijă fotografia din *Chicago Tribune*. Titlul de deasupra anunța: *Copiii oamenilor din înalta societate a orașului Chicago, îmbrăcați în costume de spiriduși, participă la un grandios spectacol de binefacere la spitalul Oakland Memorial*, apoi le înșira numele. Sub titlu era o fotografie a „spiridușilor", cinci băieți și cinci fete, inclusiv Meredith, oferind daruri puștilor din salonul copiilor. În stînga, supraveghind buna desfășurare a evenimentului, se afla un tînăr frumos de optsprezece ani, prezentat drept *„Parker Reynolds al III-lea, fiul domnului și doamnei Parker Reynolds din Kenilworth"*.

Străduindu-se să fie cît mai nepărtinitoare, Meredith se compară cu celelalte fete îmbrăcate în spiriduși, întrebîndu-se cum de reușeau să fie atît de împlinite la trup și cu picioare lungi cînd ea arăta...

– Bondoacă! decretă, strîmbîndu-se îndurerată.

Nu i se părea deloc cinstit ca toate celelalte fete de paisprezece ani, doar cu cîteva săptămîni mai mari ca ea, să arate atît de minunat, în timp ce ea aducea mai degrabă cu o sperietoare, prea îndesată, cu pieptul plat și proteză dentară. Privirea îi trecu la fotografie și regretă din nou impulsul de vanitate care o făcuse să-și scoată ochelarii; fără ei se uita un pic cruciș, așa cum se întîmpla și în fotografia aceea blestemată.

– Lentilele de contact sînt singura soluție, trase ea concluzia. Ochii îi căzură pe imaginea lui Parker, iar buzele i se răsfrînseră într-un surîs visător, strîngînd tăietura din ziar la ceea ce ar fi trebuit să fie sîni, dacă i-ar fi avut, dar nu-i avea. Încă nu. Și în ritmul ăsta, probabil niciodată.

Ușa dormitorului se deschise, iar Meredith smuci fotografia de la piept uitîndu-se la bătrîna menajeră, o femeie vînoasă de vreo șaizeci de ani, venită să ia tava cu cina.

– N-ai mîncat desertul, o certă doamna Ellis.

– Sînt grasă, spuse Meredith. Ca să i-o dovedească se dădu jos din patul vechi şi mărşălui hotărîtă spre oglinda de la măsuţa de toaletă. Uită-te la mine, spuse ea îndreptînd un deget acuzator spre imaginea ei. N-am talie!

– Eşti doar un pic mai plinuţă, nimic mai mult.

– N-am nici şolduri. Arăt ca un butoi ambulant. Nu-i de mirare că n-am prietene...

Doamna Ellis, care nu lucra decît de un an pentru familia Bancroft, o privi uluită.

– Nu ai prietene? De ce?

Dorindu-şi cu disperare să se confeseze cuiva, Meredith spuse:

– M-am prefăcut doar că la şcoală totul e în regulă. Dar, sinceră să fiu, e îngrozitor! Sînt o venetică. Ca întotdeauna.

– Vai de mine! N-am mai pomenit aşa ceva. Copiii de la şcoală probabil că...

– Nu e vorba de ei, ci de mine, dar mă voi schimba, afirmă Meredith cu toată convingerea. Voi ţine regim şi vreau să fac ceva cu părul meu. Arată jalnic.

– Da' de unde! o contrazise doamna Ellis uitîndu-se la părul ei de un blond-deschis lung pînă la umeri, apoi la ochii albaştri-verzui. Ai nişte ochi superbi şi un păr frumos. Frumos, des şi...

– Decolorat.

– Blond.

– Am aproape un metru şaptezeci şi cu puţin noroc voi încerca să mai cresc înainte să mă transform într-un gigant! Dar nu sînt cu totul lipsită de speranţă, am înţeles-o duminică. Sprîncenele doamnei Ellis se împreunară dîndu-i o înfăţişare contrariată.

– Ce s-a întîmplat duminică de te-a făcut să-ţi schimbi părerea despre tine?

– Oh, nimic care să fi zguduit pămîntul, replică Meredith. Ba da, ceva cutremurător, continuă ea în gînd. La spectacolul de Crăciun, Parker mi-a zîmbit. Mi-a adus o sticlă de Cola fără să i-o fi cerut-o. M-a rugat să-i păstrez un dans pentru petrecerea doamnei Eppingham, de duminică. Cu şaptezeci şi cinci de ani în urmă strămoşii lui Parker fondaseră banca unde era depozitat capitalul firmei *Bancroft & Company*, iar prietenia dintre cele

două familii dura de mai multe generații. Toate se vor schimba, nu numai felul cum arăt, continua Meredith fericită întorcînd spatele oglinzii. Voi avea și o prietenă. La școală a venit o fată nouă, iar ea nu știe că nimeni altcineva nu mă place. E deșteaptă, așa ca mine, și m-a sunat în seara asta ca să mă întrebe ceva despre tema pentru mîine. M-a sunat.

– Am observat că n-ai adus acasă prietene de la școală, spuse doamna Ellis frîngîndu-și mîinile neliniștită, dar am crezut că e din cauză că locuiești atît de departe.

– Nu, nu e vorba de asta, spuse Meredith trîntindu-se pe pat și uitîndu-se stingherită la papucii de casă, replici în miniatură a celor purtați de tatăl ei. În ciuda averii, tatăl lui Meredith avea un respect deosebit pentru bani; toate hainele ei erau de o calitate excelentă, cumpărate doar cînd era necesar, avîndu-se întotdeauna în vedere rezistența lor. Nu mă potrivesc nicăieri, înțelegi?

– Pe vremea cînd eram doar o fetiță, spuse doamna Ellis aruncîndu-i brusc o privire plină de înțelegere, nu-i prea simpatizam pe cei cu note mari.

– Nu e numai atît, replică Meredith strîmbînd din nas. E mai mult decît felul cum arăt și notele mari. E tot ce mă înconjoară, rosti ea făcînd un gest larg spre încăperea mare, destul de austeră, cu mobilă veche, o cameră care semăna cu toate celelalte patruzeci și cinci de camere ale reședinței Bancroft. Sînt considerată o ciudățenie fiindcă tata insistă ca Fenwick să mă ducă la școală cu mașina.

– Și ce e rău în asta, mă rog frumos?

– Ceilalți copii vin pe jos sau cu autobuzul școlii.

– Și?

– Și nu ajung la școală într-un Rolls condus de un șofer. Aproape melancolică, Meredith adăugă: Tații lor sînt instalatori sau contabili. Unul dintre ei lucrează la magazinul nostru.

– Dar fata asta nouă de la școală, ei nu i se pare neobișnuit că Fenwick te duce cu mașina?

– Nu, răspunse Meredith scoțînd un chicot vinovat, crede că Fenwick e tatăl meu. I-am spus că tata lucrează pentru niște oameni bogați, proprietari ai unui mare magazin.

– Nu se poate!

– Ba da, şi nu-mi pare rău. Ar fi trebuit să răspîndesc vestea asta încă de acum cîţiva ani, dar n-am vrut să mint.

– Şi acum nu minţi? întrebă doamna Ellis pogorînd asupra ei o privire mustrătoare.

– Nu e o minciună, adică nu în întregime, spuse Meredith, vocea implorîndu-i înţelegere. Tata mi-a explicat problema cu mult timp în urmă. *Bancroft & Company* e o corporaţie, iar o corporaţie este proprietatea unor acţionari. Aşa că, deşi e preşedinte la *Bancroft & Company,* tata e, din punct de vedere tehnic, angajatul acţionarilor. Înțelegi?

– Probabil că nu, replică ea pe un ton categoric. Cine deţine acţiunile?

Meredith aţinti asupra ei o privire încărcată de vinovăţie.

– Noi.

Doamna Ellis considera mult prea complicat modul de funcţionare al firmei *Bancroft & Company,* un magazin faimos din centrul oraşului Chicago, dar Meredith dăduse dovadă, nu de puţine ori, de o înţelegere cu totul neobişnuită a afacerilor. Deşi, îşi zise doamna Ellis cu o mînie neputincioasă îndreptată împotriva tatălui lui Meredith, nu era ceva chiar atît de neobişnuit, omul nu se arăta interesat de fiica sa decît atunci cînd îi ţinea prelegeri despre magazin. De fapt, îşi continuă doamna Ellis şirul gîndurilor, era foarte probabil ca Philip Bancroft să fie singurul responsabil pentru incapacitatea lui Meredith de a fi ca toate celelalte fete de vîrsta ei. Îşi trata fata ca pe un adult şi avea pretenţia ca ea să se poarte şi să acţioneze ca un adult.

– Ai dreptate în privinţa unui lucru, spuse Meredith. N-o mai pot păcăli pe Lisa Pontini. Am crezut doar că dacă va avea destul timp să mă cunoască, nu va mai conta că Fenwick e de fapt şoferul nostru. Singurul motiv pentru care n-a aflat încă e că nu cunoaşte pe nimeni altcineva la şcoală, iar după ore trebuie să plece direct acasă. Are şapte fraţi şi surori, şi trebuie să-şi ajute mama.

– Dimineaţă lucrurile nu mai par atît de sumbre, declară ea, apelînd, aşa cum o făcea deseori, la unul din clişeele vechi pe care, din propria experienţă, le găsea deosebit de reconfortante. Luă tava cu cina, apoi se opri în prag. Şi nu uita, fiecare pasăre pe limba ei piere!

– Mulţumesc, doamnă Ellis, spuse ea, e o mare alinare. Urmări într-o tăcere jignită uşa închizîndu-se în urma menajerei.

Oftînd din adîncul sufletului, dădu înapoi paginile albumului. Cele de la început conţineau cîteva tăieturi foarte vechi, îngălbenite de vreme, fotografiile fiind aproape şterse. Albumul aparţinuse mamei ei, Caroline, şi, dintre toate lucrurile care se aflau în casă, era singura dovadă că doamna Caroline Edwards Bancroft existase cu adevărat. Orice altceva care avusese cît de cît legătură cu ea fusese îndepărtat conform instrucţiunilor lui Philip Bancroft.

Caroline Edwards fusese actriţă, una nu prea talentată, dacă era să te iei după cronicile din revistele de specialitate, dar de o strălucire indiscutabilă. Meredith studie fotografiile neclare, însă nu mai citi ce scrisese cronicarul, cunoscînd fiecare cuvînt pe de rost. Ştia că la decernarea premiilor Oscar, din 1955, mama ei fusese însoţită de Cary Grand, că David Niven declarase că mama ei era cea mai frumoasă femeie pe care o văzuse în viaţa lui şi că David Selznick o dorise într-unul din filmele lui. Ştia că mama ei avusese roluri în trei spectacole muzicale de pe Broadway, criticii desfiinţîndu-i interpretarea, dar ridicîndu-i în slăvi picioarele frumoase.

Reporterii rubricilor de bîrfe făcuseră aluzii la legături amoroase dintre Caroline şi mai toţi partenerii ei. Tăieturile din ziare o înfăţişau înveşmîntată în blănuri, luînd parte la o petrecere în Roma; îmbrăcată într-o rochie neagră, fără umeri, jucînd la ruleta din Monte Carlo. Una din fotografii o prezenta într-un bikini minuscul pe plaja din Monaco, o alta schiind în Gstaad alături de un elveţian, medaliat cu aur la Jocurile Olimpice. Pentru Meredith era foarte clar că, oriunde s-ar fi dus, mama ei fusese înconjurată de bărbaţi chipeşi şi faimoşi.

Ultima tăietură păstrată de mama ei o arăta pe aceasta la şase luni după cea din Gstaad. Purta o rochie magnifică de mireasă şi alerga rîzînd pe treptele catedralei la braţul lui Philip Bancroft sub o ploaie de orez. Reporterii de la rubricile mondene se întrecuseră pe sine cu descrierile extravagante ale nunţii. La recepţia de la Hotelul *Palmer House* se interzisese prezenţa presei, dar ziariştii înşiraseră conştiincioşi în articolele lor toţi invitaţii faimoşi, de la familiile Vanderbilt şi Whitney, la un

judecător al Curţii Supreme şi patru senatori. Căsătoria durase doi ani, suficient ca frumoasa Caroline să rămînă însărcinată, să nască, să aibă o aventură cu un antrenor de cai, apoi să fugă în Europa cu un aşa-zis prinţ italian, oaspete chiar în această casă. În afara acestor lucruri, Meredith nu ştia mai nimic despre fiinţa care o adusese pe lume, doar că mama ei nu se deranjase niciodată să-i trimită vreo scrisoare sau o felicitare de ziua ei de naştere. Tatăl lui Meredith, care punea mare accent pe demnitate şi valorile vechi, demodate, afirmase că mama ei era o femeie egoistă, fără nici cea mai vagă idee despre fidelitatea conjugală sau răspunderea maternă. Cînd Meredith împlinise un an, înaintase acţiunea de divorţ, cerînd ca fiica să-i fie încredinţată lui, pregătit să fac uz de considerabila influenţă politică şi socială a familiei Bancroft, ca să obţină ce-şi dorea. După cîte îi povestise el, mama ei nu se obosise să aştepte hotărîrea tribunalului şi nu încercase să i se opună.

După ce Meredith fusese lăsată în grija lui, tatăl ei îşi dăduse toată silinţa să se asigure că nu va urma niciodată exemplul mamei ei. Era ferm hotărît ca Meredith să-şi ocupe locul bine meritat în şirul lung al femeilor demne de respect din familia Bancroft, care duseseră o existenţă ireproşabilă, dedicată operelor de binefacere, şi ale căror vieţi nu fuseseră atinse de umbra nici unui scandal.

Cînd venise vremea ca fiica lui să meargă la şcoală, Philip descoperise, spre marea lui nemulţumire, că standardele de conduită erau mai puţin stricte, chiar şi printre membrii propriei clase sociale. Multe dintre cunoştinţele sale adoptau un punct de vedere mai liberal privind comportamentul progeniturilor, trimiţîndu-şi copiii la şcoli „progresive", cum ar fi Bentley şi Ridgeview. Inspectînd şcolile acestea, auzise cuvinte ca „lecţii nestructurate" şi „autoexprimare". Educaţia progresivă suna lipsită de disciplină: prevestea standarde mai joase de instruire şi conduită. Respingînd ambele institute, o luase pe Meredith cu el să vadă St. Stephen, o şcoală catolică condusă de călugăriţe benedictine, aceeaşi şcoală pe care o urmaseră mătuşa şi mama lui.

În ziua în care vizitaseră St. Stephen, tatăl ei se arătase încîntat de absolut tot ce văzuse: treizeci şi patru de fete din

clasa întîi în uniforme modeste dintr-un material gri cu albastru şi zece băieţi în cămăşi albe şi cravate albastre se ridicaseră în picioare respectuos, ca la comandă, imediat ce călugăriţa deschisese uşa clasei. Patruzeci şi patru de voci tinere intonaseră în cor *Bună dimineaţa, domnule.* În plus, la St. Stephen materiile erau predate încă în stilul obişnuit, spre deosebire de Bentley, unde văzuse copii pictînd cu degetul, în vreme ce alţi elevi, care preferaseră să înveţe, rezolvau probleme de matematică. Un avantaj în plus era că aici Meredith va primi şi o pregătire morală demnă de o vrednică urmaşă a familiei Bancroft.

Tatăl ei nu ignorase în totalitate deteriorarea cartierului care înconjura clădirea şcolii, dar era obsedat de ideea ca Meredith să fie crescută precum celelalte femei, integre şi cinstite, din neamul Bancroft, care urmaseră cursurile acestei instituţii timp de trei generaţii. Rezolvase problema cartierului, punîndu-şi şoferul să o ducă şi să o aducă pe Meredith de la St. Stephen.

Singurul lucru de care nu-şi dăduse seama era că fetele şi băieţii care mergeau, aici, la şcoală nu erau micile fiinţe virtuoase pe care le văzuse în ziua aceea. Erau copii obişnuiţi din familii aparţinînd clasei mijlocii, unele dintre ele foarte sărace; se jucau împreună, mergeau oriunde împreună şi împărtăşeau aceleaşi suspiciuni faţă de cineva dintr-un mediu cu totul diferit şi mult mai prosper.

Prima zi de şcoală se desfăşurase destul de bine, dar luase o întorsătură cu totul nefavorabilă cînd lecţiile se terminaseră, iar elevii se revărsaseră în curte şi în parcare. Fenwick o aşteptase în uniforma lui neagră lîngă Rolls-ul lucios. Ceilalţi copii se opriseră, făcuseră ochii mari, apoi trăseseră concluzia că era bogată, deci „diferită".

Constatarea în sine fusese suficientă ca să le stîrnească prudenţa şi lipsa de amabilitate, dar spre sfîrşitul săptămînii descoperiseră şi alte lucruri despre „fata bogată". În primul rînd, Meredith Bancroft vorbea mai degrabă ca un adult decît ca un copil; pe deasupra nu cunoştea nici unul din jocurile pe care le jucau în recreaţii, iar cînd lua totuşi parte la ele, lipsa de experienţă o făcea să pară stîngace. Şi culmea culmilor, după cîteva zile ajunsese preferata profesoarei fiindcă era deşteaptă.

În decursul unei luni, Meredith fusese analizată în amănun-

ţime de colegi, care o catalogaseră ca fiind o intrusă, o fiinţă extraterestră, aparţinînd unei alte lumi, o proscrisă. Dacă ar fi fost destul de drăguţă ca să inspire admiraţie, cu timpul diferenţele s-ar fi aplanat, dar nu era. La nouă ani îşi făcuse apariţia la şcoală purtînd ochelari. La doisprezeceani avea proteză dentară; la treisprezece era cea mai înaltă din clasă.

Cu o săptămînă în urmă, după ani în care Meredith îşi pierduse orice speranţă că ar putea avea o prietenă adevărată, lucrurile se schimbaseră. Lisa Pontini se înscrisese în clasa a opta. Mai înaltă cu doi centimetri ca Meredith, Lisa păşea ca un manechin şi rezolva plictisită probleme complicate de algebră ca o elevă eminentă. În recreaţia de prînz, Meredith se aşezase pe un zid mic de piatră din curtea şcolii, mîncîndu-şi sandviciul, aşa cum făcea în fiecare zi, cu o carte deschisă pe genunchi. Începuse să-şi aducă o carte de citit ca să aplaneze situaţia de izolare, singurătatea ei să nu sară în ochi. Dar din clasa a cincea devenise o cititoare avidă.

Se pregătea să întoarcă pagina cînd în faţa ochilor plecaţi apăruse o pereche de tenişi scofîlciţi, şi iat-o pe Lisa Pontini uitîndu-se curioasă la ea. Pielea ei măslinie şi pletele de culoarea ruginii o făceau opusul lui Meredith; în plus, aerul nedefinit de îndrăzneală şi încredere îi conferea ceea ce revista *Seventeen* numea stil. În loc să poarte modestă pe umeri jacheta gri a şcolii, aşa ca Meredith, Lisa îi legase mînecile peste piept.

– Dumnezeule, ce grămadă de amărîţi! decretase Lisa, aşezîndu-se lîngă Meredith şi privind în jur. În viaţa mea n-am mai văzut atîţia băieţi mici de statură. Probabil că se pune ceva în apa din fîntînile astea, anume ca să nu crească! Ce medie ai?

Notele la St. Stephen se exprimau în procente, zecimalele avînd o importanţă hotărîtoare.

– 97,8, spusese Meredith uşor ameţită de remarcile rapide ale Lisei şi de amabilitatea ei cu totul neaşteptată.

– A mea e 98,1, parase Lisa, iar Meredith observase că avea urechile găurite. În perimetrul şcolii, cerceii şi rujul erau strict interzise. În timp ce Meredith observa toate astea, Lisa o studia la rîndul ei. Zîmbind nedumerită, o întrebase pe şleau:

– Eşti de felul tău o singuratică sau ai ajuns o paria?

– Nu mi-a trecut prin minte aşa ceva, minţise Meredith.

– Cît timp mai trebuie să porţi proteza aia?

– Încă un an, spusese Meredith hotărînd că Lisa Pontini nu-i plăcea deloc. Închizînd cartea, se ridicase, bucuroasă că urma să sune clopoţelul cît de curînd.

În după-amiaza aceea, aşa cum era obiceiul în fiecare ultimă vineri din lună, elevii se aliniau în biserică, aşteptînd să-şi confeseze păcatele preoţilor de la St. Stephen. Simţindu-se, ca întotdeauna, o păcătoasă lipsită de graţie, Meredith îngenunche în confesional şi îi mărturisi părintelui Vickers infracţiunile comise, inclusiv faptul că n-o simpatiza pe sora Mary Lawrence şi se gîndea prea mult la înfăţişarea ei. Terminînd, lăsă uşa deschisă pentru persoana următoare, apoi îngenunche în strană şi îşi spuse rugăciunile indicate drept pedeapsă.

Elevii fiind liberi să plece acasă, Meredith se duse afară aşteptîndu-l pe Fenwick. Cîteva minute mai tîrziu, pe treptele bisericii coborî Lisa, îmbrăcîndu-şi jacheta. Tresărind pînă şi acum din cauza comentariilor înţepătoare ale Lisei referitoare la faptul că era o singuratică şi purta proteză, Meredith o urmări prudentă pe cealaltă fată cum se uita în jur, apoi porni agale spre ea.

– Îţi vine să crezi, o anunţă Lisa, că Vikers m-a pus să spun mai multe rugăciuni drept pedeapsă pentru un pic de giugiuleală? Nici nu vreau să mă gîndesc ce fel de pedeapsă ar da pentru un sărut franţuzesc! adăugă ea cu un zîmbet obraznic, aşezîndu-se pe lespede lîngă ea.

Meredith nu ştiuse că naţionalitatea determina stilul sărutului, dar presupuse din observaţia Lisei că oricum ar fi făcut-o francezii, preoţii de la St. Stephen nu voiau ca elevii să-i imite. Încercînd să pară atotştiutoare, replică:

– Dacă te săruţi aşa, părintele Vickers te pune să faci curăţenie în biserică.

Lisa chicoti, studiind-o curioasă pe Meredith.

– Prietenul tău are şi el proteză dentară?

Meredith se gîndi la Parker şi îşi clătină capul.

– Atunci e bine, replică Lisa cu un surîs molipsitor. M-am întrebat mereu cum se pot săruta doi oameni cu proteze dentare fără să se încurce între ei. Pe prietenul meu îl cheamă Mario

Campano. E înalt, brunet şi frumos. Care e numele prietenului tău? Cum arată?

Meredith aruncă o privire spre stradă, sperînd ca Fenwick să nu-şi fi amintit că astăzi terminau şcoala mai devreme. Lisa Pontini o fascina şi sesiză că, dintr-un motiv necunoscut încă, fata voia să se împrietenească cu ea.

– Are optsprezece ani, spuse Meredith sinceră, şi arată ca Robert Redford. Se numeşte Parker.

– Care e prenumele?

– Ăsta e prenumele. Numele de familie e Reynolds.

– Parker Reynolds, repetă Lisa, strîmbînd din nas. Sună ca un snob din înalta societate. Se pricepe?

– La ce?

– La sărutat, fireşte.

– Oh! Păi, da. E fantastic.

Lisa o privi amuzată.

– Nu te-a sărutat niciodată. Te faci roz la faţă cînd minţi.

Meredith se ridică brusc.

– Ascultă, începu ea furioasă. Nu ţi-am cerut să vii aici şi eu...

– Ei, nu te ambala. Sărutatul nu e o chestie aşa grozavă. Adică, atunci cînd Mario m-a sărutat pentru prima oară a fost clipa cea mai jenantă din toată viaţa mea.

Acum, că Lisa era pe cale să mărturisească ceva despre propria persoană, furia lui Meredith dispăru ca prin minune, şi se aşeză la loc.

– A fost jenant că te-a sărutat?

– Nu, a fost jenant fiindcă m-am sprijinit de uşa de la intrare şi am atins soneria cu umărul. Tata a smucit uşa, iar eu i- am căzut în braţe cu buzele lui Mario lipite de ale mele. Au trecut secole pînă ne-am descurcat mîinile şi picioarele, şi ne-am ridicat de la podea.

Hohotul de rîs al lui Meredith se termină brusc văzînd Rolls-ul dînd colţul străzii.

– Vine să mă ia, replică ea ambiguu, trezindu-se la realitate.

– Sfinte Sisoe, ăla e un Rolls?

Dînd din cap stingherită, Meredith îşi luă cărţile şi spuse ridicînd din umeri:

– Locuiesc la mare distanţă şi tata nu vrea să merg cu autobuzul.

– Tatăl tău e şofer? întrebă Lisa mergînd cu Meredith spre maşină. Trebuie să fie grozav să te plimbi într-o astfel de maşină, pretinzînd că eşti bogat. Tata e lucrător la drumuri. Sindicatul lui e în grevă, aşa că ne-am mutat aici unde chiriile sînt mai mici. Ştii cum merg treburile astea.

– E greu, cum să nu, spuse ea, apoi, sub impulsul momentului, adăugă: Vrei să te duc pînă acasă?

– Dacă vreau!? Nu, aşteaptă, o putem lăsa pe săptămîna viitoare? Am şapte fraţi şi surori, şi imediat ce ajung acasă mama mă pune la lucru. Mai bine rămîn aici şi mă întorc acasă la ora obişnuită.

Asta se întîmplase cu o săptămînă în urmă, iar tentativa de împrietenire din ziua aceea înflorise şi crescuse, alimentată de alte confidenţe şi povestiri însoţite de chicote. Acum, uitîndu-se la fotografia lui Parker din album şi gîndindu-se la dansul de duminică, hotărî ca mîine să ceară sfatul Lisei. Lisa ştia o mulţime de lucruri despre coafuri şi rochii. Îi va sugera poate ceva care să o facă mai atrăgătoare în ochii lui Parker.

A doua zi, aşezîndu-se să-şi mănînce sandviciul de prînz, Meredith îşi puse planul în aplicare.

– Ce părere ai? o întrebă ea pe Lisa.

– Ochelarii şi protezele nu sînt tocmai elemente care să inspire pasiune, glumi ea. Scoate-ţi ochelarii şi ridică-te.

Meredith îi făcu pe plac, apoi surîse amuzată şi îndurerată cînd Lisa se plimbă în jurul ei studiind-o din cap pînă în picioare.

– Chiar că-ţi dai silinţa să arăţi cît mai urîtă, trase ea concluzia. Ai nişte ochi grozavi, iar părul ţi-e superb. Dacă te machiezi puţin, renunţi la ochelari şi îţi schimbi coafura, dragul de Parker s-ar putea să te bage în seamă.

– Crezi că mă va observa? întrebă Meredith gîndindu-se la el, în ochii ei reflectîndu-se tot ce simţea.

– Am spus s-ar putea, o corectă Lisa cu o sinceritate nemiloasă. E mai bătrîn ca tine, deci vîrsta ta e un obstacol. Ce rezultat ai obţinut la ultima problemă de la testul de mate din dimineaţa asta?

Meredith îi spuse rezultatul, iar Lisa replică:

– La fel ca al meu. Cu două creiere ca ale noastre, o tachină ea, nu poate fi decît rezultatul corect. Ştii că toată lumea din şcoala asta idioată crede că Rolls-ul ăla e al tatălui tău?

– Nu le-am spus niciodată că n-ar fi aşa, declară Meredith fără să mintă.

– De ce-ai face-o? Dacă-s atît de proşti încît să-şi închipuie că un copil bogat poate să meargă la şcoala asta, probabil că şi eu i-aş fi lăsat să creadă acelaşi lucru.

În după-amiaza aceea, Lisa acceptă din nou ca „tatăl" lui Meredith să o ducă acasă, aşa cum Fenwick o făcuse toată săptămîna, ce-i drept, fără prea mult entuziasm. Cînd Rolls-ul opri în faţa clădirii din cărămidă cafenie în care locuia familia Pontini, Meredith măsură cu invidia obişnuită îngrămădeala de copii şi jucării din curte. Mama Lisei stătea pe verandă, înfăşurată în nelipsitul şorţ.

– Lisa, strigă ea, în voce simţindu-se puternic accentul italian, te caută Mario la telefon. Vrea să-ţi vorbească. Bună, Meredith, adăugă ea, făcîndu-i semn cu mîna. Stai la cină. Şi dormi aici, ca tatăl tău să nu mai vină seara să te ia.

– Mulţumesc, doamnă Pontini, strigă Meredith fluturîndu-şi mîna din interiorul maşinii. Visase mereu că va fi aşa, să aibă o prietenă cu care să vorbească, să fie invitată să rămînă peste noapte, iar acum era în al nouălea cer.

Lisa trînti uşa şi se aplecă pe fereastră.

– Mama ta a spus că te caută Mario la telefon, îi reaminti Meredith.

– E bine să faci un tip să aştepte, spuse Lisa, îl pune pe gînduri. Nu uita să mă suni duminică şi să-mi povesteşti tot ce se va întîmpla cu Parker mîine seară. Aş vrea să-ţi pot aranja părul înainte de petrecere.

– Şi eu, spuse Meredith, deşi ştia că n-o va putea împiedica pe Lisa să afle că Fenwick nu era tatăl ei, odată ce-i va face o vizită acasă. Îşi propunea în fiecare zi să-i spună adevărul, dar trăgea de timp zicîndu-şi că cu cît Lisa va ajunge să o cunoască mai bine, cu atît va conta mai puţin dacă tatăl lui Meredith era bogat sau sărac. Continuă pe un ton melancolic: Dacă ai veni mîine, ai putea petrece noaptea la mine. Ţi-ai face temele cît

timp aş fi la petrecere, iar apoi ţi-aş povesti cum a fost.

– Dar nu pot. Mîine seară am întîlnire cu Mario, o anunţă Lisa fără să fi fost necesar. Meredith fusese uluită aflînd că la paisprezece ani părinţii Lisei îi permiteau să iasă în oraş cu un băiat, dar Lisa se mulţumise să rîdă spunînd că Mario nu şi-ar permite să întreacă măsura cu ea, ştiind că dacă ar face-o n-ar mai scăpa viu din mîinile tatălui şi unchilor ei. Îndepărtîndu-se de maşină, Lisa i se adresă cu vocea ei muzicală:

– Nu uita ce te-am învăţat, O.K? Cochetează cu Parker şi priveşte-l în ochi. Şi poartă părul sus, te facE mai elegantă.

Tot drumul spre casă Meredith încercă să-şi imagineze cum i-ar sta să cocheteze cu Parker. Lăsîndu-şi capul pe banchetă, Meredith închise ochii visînd că arăta ca un manechin superb, rostind lucruri amuzante şi inteligente, iar Parker îi sorbea fiecare cuvînt.

Capitolul 2

Cu inima îndurerată, Meredith se uita la imaginea din oglindă. Doamna Ellis făcu un pas înapoi, aprobîndu-i înfăţişarea printr-o înclinare a capului. Săptămîna trecută, cînd plecase la cumpărături cu menajera, rochia de catifea păruse să aibă nuanţa unui topaz strălucitor. În seara asta arăta ca o catifea de un cafeniu metalic, iar pantofii, vopsiţi ca să se asorteze, arătau, cu tocurile lor mici şi groase, ca ale unei băbuţe. Ăsta era gustul doamnei Ellis. În plus, amîndouă primiseseră ordine stricte de la tatăl ei să aleagă o rochie „potrivită pentru o tînără de vîrsta şi educaţia lui Meredith“. Se întorseseră acasă cu trei rochii şi, supunîndu-le aprobării, aceasta fusese singura pe care tatăl ei n-o găsise prea „decoltată“ sau prea „transparentă“.

Singurul lucru din înfăţişarea ei care n-o umplea de o disperare crîncenă era părul. De obicei îşi purta părul liber, atîrnîndu-i pînă la umeri, despărţit într-o parte cu o agrafă prinsă deasupra urechii, dar observaţiile Lisei o convinseseră că avea nevoie de o coafură nouă. În seara asta o înduplecase pe doamna Ellis să i-l prindă sus într-un mănunchi de bucle groase, cu cîteva şuviţe atîrnîndu-i peste ureche. Meredith era de părere că arăta excelent.

– Meredith, spuse tatăl ei intrînd în cameră, fluturînd în mînă nişte bilete de Operă, Park Reynolds are nevoie de două bilete în plus pentru *Rigoletto* şi i-am spus că le poate folosi pe ale noastre. Vrei să i le dai în seara asta cînd... Îşi ridică ochii, o ţintui cu privirea şi se încruntă. Ce-ai făcut cu părul tău? se răsti el.

– Am crezut că pentru seara asta ar fi bine să-l port sus.

– Eu îl prefer aşa cum îl porţi în fiecare zi, Meredith, rosti el învrednicind-o pe doamna Ellis cu o căutătură dezaprobatoare, apoi i se adresă pe un ton tăios: Cînd ai intrat în serviciul meu, stimată doamnă, am crezut că, pe lîngă îndatoririle de menajeră, îi vei putea fi de folos fiicei mele în caz că vor apărea anumite chestiuni de ordin feminin. Coafura asta e ideea dumitale despre...

– Tată, eu i-am cerut doamnei Ellis să-mi aranjeze părul aşa, interveni Meredith văzînd că domana Ellis păleşte şi începe să tremure.

– Ar fi trebuit să-i ceri mai întîi sfatul, se burzului Philip, în loc să-i spui ce-ai vrea să facă.

– Da, bineînţeles, replică Meredith. Ura să-şi dezamăgească tatăl sau să-l supere. Dacă îl necăjea o făcea să se simtă ca singura răspunzătoare pentru succesul sau eşecul unei zile.

– Nu-i nimic, se înmuie el văzînd-o pe Meredith regretîndu-şi îndrăzneala. Înainte de plecare doamna Ellis îţi va aranja părul aşa cum îţi stă bine. Draga mea, ţi-am adus ceva. Un colier, adăugă el, scoţînd din buzunar o cutie plată din catifea, de un verde-închis. Îl poţi purta în seara asta, va arăta foarte bine cu rochia ta. Meredith aşteptă cît el se chinui să scoată capacul, imaginîndu-şi un lănţişor de aur sau poate...

– Sînt perlele bunicii tale, o anunţă el, iar Meredith se strădui din răsputeri să-şi ascundă groaza care puse stăpînire pe ea văzînd şiragul de perle groase. Întoarce-te, ţi le prind eu.

Douăzeci de minute mai tîrziu, Meredith se afla în faţa oglinzii încercînd curajoasă să se convingă că arăta drăguţă. Părul îi cădea iar pe umeri, aşa cum îl purta întotdeauna, dar perlele fură lovitura de graţie. Bunica ei le purtase aproape zilnic, murise avîndu-le la gît, iar acum cîntăreau cît nişte ghiulele pe pieptul ei inexistent.

– Scuzaţi-mă, domnişoară. Vocea cunoscută a majordomului o făcu să se răsucească. A sosit o anume Lisa Pontini care pretinde că vă e colegă de şcoală.

Încolţită, Meredith se lăsă să cadă pe pat, căutînd înnebunită o soluţie care să o salveze din această situaţie neplăcută, dar nu exista nici una, o ştia foarte bine.

– Invit-o să urce, te rog.

Nu trecu un minut şi Lisa păşi în cameră uitîndu-se în jurul ei de parcă s-ar fi aflat pe o altă planetă.

– Am încercat să te sun, spuse ea, dar telefcnul a fost ocupat mai bine de o oră, aşa că m-am hotărît să-mi asum riscul şi să vin aici. Se opri şi se roti, studiind totul. Cui îi aparţine mormanul ăsta de pietroaie?

În oricare alt moment, descrierea cu totul lipsită de respect a casei ar fi făcut-o pe Meredith să chicotească veselă. Acum, nu putu decît să rostească cu o voce şoptită, încordată:

– Tatălui meu.

Expresia de pe chipul Lisei se înăspri.

– Am înţeles-o şi eu cînd tipu' care mi-a deschis uşa de la intrare te-a numit domnişoara Meredith pe acelaşi ton cu care părintele Vickers spune „Sfînta Fecioară". Răsucindu-se pe călcîie, Lisa dădu să plece.

– Lisa, aşteaptă! o imploră Meredith.

– Te-ai distrat destul. A fost într-adevăr o zi grozavă, adăugă Lisa sarcastic întorcîndu-se spre ea. Mai întîi Mario mă duce la o plimbare cu maşina şi încearcă să mă dezbrace, iar cînd mă duc acasă la „prietena mea" aflu că şi-a bătut joc de mine.

– Nu, nu-i adevărat! strigă Meredith. Te-am lăsat să crezi că Fenwick, şoferul, e tatăl meu fiindcă m-am temut că adevărul ne va despărţi.

– Oh, da! Cum să nu, rosti Lisa indignată şi dispreţuitoare. Fetiţa bogată îşi dorea cu disperare să se împrietenească cu fetiţa săracă. Pun pariu că te-ai distrat grozav cu prietenii tăi bogaţi pe seama mamei mele povestindu-le cum te ruga să mănînci spaghetti cu noi şi...

– Destul! izbucni Meredith. Nu înţelegi! Îmi plac părinţii tăi, şi am vrut să fii prietena mea. Ai fraţi, surori, mătuşi şi unchi, tot ce

mi-am dorit vreodată. Ce te face să crezi că dacă trăiesc în casa asta idioată totul devine automat ca-n basme? Uită- te numai cum te-ai supărat! O singură privire şi, gata, nu mai vrei să ai de-a face cu mine. De cînd mă ţin minte a fost aşa. Iar pentru informarea ta, încheie ea, află că ador spaghetele. Ador case ca a ta, unde oamenii rîd şi strigă.

Se întrerupse cînd furia de pe chipul Lisei fu înlocuită de un zîmbet ironic.

– Vrei să spui că-ţi place zgomotul?

Meredith zîmbi în colţul gurii.

– Cred că da.

– Şi cum rămîne cu prietenii tăi bogaţi?

– Nu am nici unul. Adică, cunosc tineri de vîrsta mea şi îi întîlnesc din cînd în cînd, dar ei merg toţi la aceleaşi şcoli şi sînt prieteni de mai mulţi ani. Pentru ei sînt o intrusă, o ciudăţenie.

– De ce te-a trimis tatăl tău la St. Stephen?

– Păi, după părerea lui, îmi va modela caracterul. Bunica şi sora lui au făcut şcoala tot acolo.

– Tatăl tău îmi pare cam într-o ureche.

– Probabil, dar are intenţii bune.

– În cazul ăsta e la fel ca toţi taţii. Era o concesie, o încercare slabă de reconciliere, iar în încăpere se făcu tăcere. Separate de un pat cu baldachin, stil Ludovic al XIV-lea, şi de un uriaş abis social, două tinere, extraordinar de inteligente, constatară diferenţele dintre ele şi se uitară una la alta cu un amestec de speranţă nebună şi prudenţă maximă. Cred că ar fi mai bine să plec, spuse Lisa.

Meredith aruncă o privire tristă plasei de nailon adusă de Lisa, dovedindu-i intenţia de a-şi petrece noaptea în casa ei. Ridică mîna, un gest mic de implorare mută, apoi o lăsă să cadă ştiind că era inutil.

– În curînd va trebui să plec şi eu, spuse ea.

– Distracţie... plăcută.

– După ce mă lasă la hotel, Fenwick te poate duce acasă.

– Iau autobuzul, începu Lisa, apoi observă pentru prima oară rochia lui Meredith şi se întrerupse îngrozită: Cine îţi alege hainele, Muma Pădurii? Doar n-o să mergi aşa la petrecere!

– Ba da. E chiar atît de îngrozitoare?

– Chiar vrei să ştii?

– Mai bine nu.

– Hm, tu cum ţi-ai descrie rochia?

Meredith dădu din umeri, expresia de pe chip trădîndu-i suferinţa.

– Cuvîntul desuet înseamnă ceva pentru tine?

Muşcîndu-şi buza ca să-şi mascheze rîsul, Lisa îşi înălţă sprîncenele.

– Dacă ştii că e urîtă, de ce-ai mai cumpărat-o?

– Îi place tatei.

– Tatăl tău are un gust nasol.

– N-ar trebui să foloseşti cuvinte ca nasol, spuse Meredith încet, ştiind că Lisa avea dreptate în ceea ce privea rochia. Te fac să pari dură şi grosolană, iar tu nu eşti aşa. Nu ştiu cum să mă îmbrac sau cum să-mi port părul, dar ştiu că am dreptate cînd e vorba de vorbit corect.

Lisa se uită la ea cu gura căscată, apoi se petrecu ceva, o apropiere uşoară între două spirite cu totul diferite, care înţeleg brusc că au ceva foarte deosebit de oferit unul altuia. Un zîmbet fugar lumină ochii Lisei, apoi îşi înclină capul într-o parte, scrutînd gînditoare rochia lui Meredith.

– Trage puţin umerii rochiei mai jos pe braţe, să vedem dacă arată mai bine, o sfătui ea pe neaşteptate.

Meredith surîse recunoscătoare şi o ascultă trăgînd de material.

– Părul îţi stă ca dracu', nasol, groaznic, se corectă Lisa, apoi se uită în jur, privirea oprindu-i-se asupra unui buchet de flori artificiale, din mătase lucioasă aflat pe un scrin. O floare în păr sau prinsă de eşarfă ar mai schimba ceva.

Cu instinctul sigur al strămoşilor Bancroft, Meredith presimţi că victoria nu era departe, aşa că profită de avantajul obţinut.

– Vrei să dormi aici? Mă întorc pe la miezul nopţii şi nimănui nu-i va păsa cînd ne vom culca.

Lisa şovăi, apoi surîse.

– În regulă.

Îndreptîndu-şi din nou atenţia asupra înfăţişării lui Meredith, spuse:

– De ce ţi-ai ales nişte pantofi cu tocuri aşa groase?

– Nu mă fac atît de înaltă.

– E la modă să fii înaltă, prostuţo. Trebuie neapărat să porţi perlele alea?

– Aşa vrea tata.

– Dar le poţi scoate în maşină, nu?

– Dacă ar afla, s-ar simţi teribil de jignit.

– Eu n-o să-i spun. Îţi împrumut rujul meu, adăugă ea scotocindu-se deja prin poşetă după trusa cu farduri. Şi ochelarii? Îţi trebuie neapărat?

– Numai dacă vreau să văd.

Meredith plecă după patruzeci şi cinci de minute. Lisa îi spusese că avea un talent înnăscut pentru a decora orice, de la oameni la camere, iar acum Meredith o credea. Floarea de mătase prinsă în păr în spatele urechii o făcea pe Meredith să se simtă mai elegantă. Pudra de pe obraji o mai înviora, iar rujul, deşi Lisa îi spusese că era prea lucios pentru tenul ei, îi dădea lui Meredith o senzaţie de maturitate şi rafinament. Regăsindu-şi încrederea în sine, Meredith se întoarse în pragul uşii şi le făcu semn cu mîna Lisei şi doamnei Ellis, apoi îi zîmbi noii ei prietene.

– Dacă vrei, îmi poţi rearanja camera cît timp voi fi plecată.

Lisa îi făcu veselă semnul victoriei.

– Nu-l lăsa pe Parker să te aştepte.

Capitolul 3

Decembrie 1973

Clopotele din creierul lui Matt Farrell erau depăşite de bubuitul puternic al inimii, pe măsură ce se îngropa tot mai adînc în trupul dornic, nerăbdător, al Laurei, înfigîndu-se în ea în timp ce-l călărea, şoldurile ei silindu-l s-o pătrundă în întregime. Era înnebunită... aproape de culme... Clopotele începură să dăngăne ritmic. Dar nu era sunetul melodios al celor din turnul bisericii construite în centrul oraşului, sau al maşinii pompierilor de pe cealaltă parte a străzii.

– Hei, Farrell, eşti înăuntru? Ding-dong.

Oh da, categoric era „înăuntru". În ea, gata să explodeze. Ding.

– Fir-ar să fii, Farrell... Dang. Unde dracu', ding, ai dispărut? Şi în clipa aceea realitatea pătrunse în mintea lui: lîngă pompele de benzină un bărbat sărea pe un furtun şi îi striga numele.

Laura îngheţă, un urlet de groază dînd să-i ţîşnească pe gît.

– Dumnezeule, a venit cineva! Prea tîrziu. El nu se mai putea opri, nu mai voia să se oprească. Nu dorise să pornească toată treaba asta aici, dar ea insistase, îl ademenise, iar acum trupul lui nu mai voia să ţină seama de nici un pericol. Apucîndu-i fesele rotunde, o trînti jos, se înfipse în ea şi termină. Un singur zvîcnet al pulsului drept odihnă, apoi se rostogoli într-o parte împingînd-o de pe el cu blîndeţe, dar în mare grabă. Laura îşi trăgea deja fusta şi îşi aranja puloverul. O îmbrînci în spatele unei grămezi de anvelope şi se ridică în picioare tocmai cînd uşa se deschise, iar Owen Keenan păşi în staţia de benzină încruntat şi teribil de suspicios.

– Ce naiba se întîmplă aici, Matt? Am strigat pînă am răguşit.

– Am făcut o mică pauză, replică Matt trecîndu-şi o mînă prin părul răvăşit de mîngîierile pătimaşe ale Laurei. Ce vrei?

– Taică-tu e beat la birtul lui Maxime. Au chemat şeriful. Ar fi bine să ajungi primul, dacă nu vrei să-şi petreacă noaptea în celula beţivilor.

După plecarea lui Owen, Matt luă de jos paltonul Laurei, pe care se întinseseră, îl scutură de praf şi i-l ţinu ca să-l îmbrace. Laura îi ceruse unei prietene să o aducă aici, asta însemnînd că nu putea pleca singură.

– Unde ţi-ai lăsat maşina? întrebă el.

Ea îi spuse şi Matt dădu din cap.

– Te duc acolo înainte să-mi salvez tatăl de la închisoare.

La intersecţiile de pe Main Street era înşirată o mulţime de beculeţe de Crăciun, culorile lor fiind estompate de fulgii deşi ai zăpezii care începuse să cadă; în partea de nord a oraşului, pe pancarta care anunţa *BUN VENIT ÎN EDMUNTON, INDIANA, POP. 38124* atîrna o coroană din plastic roşu. Difuzorul pus la dispoziţia primăriei de *Clubul Elks* transmitea „Silent Night" mai mult sub formă de zbierete decît ca melodie, luîndu-se la întrecere cu sunetele cîntecului „Jingle Bells" venind dintr-o sanie de plastic de pe acoperişul magazinului *Horton*.

Matt îşi opri camioneta într-un colţ întunecat al parcării de lîngă magazinul lui Jackson, acolo unde Laura îşi lăsase maşina, iar ea se trase mai aproape de el.

– Să nu uiţi, spuse tînăra punîndu-şi braţele în jurul gîtului lui. Vii să mă iei la şapte de la poalele colinei, şi terminăm ce-am început cu o oră în urmă. Apropo, Matt, ai grijă unde parchezi. Ultima dată tata ţi-a văzut camioneta şi a început să pună întrebări.

Matt se uită la ea, scîrbit dintr-o dată de atracţia sexuală simţită pentru fata de lîngă el. Era frumoasă, bogată, răsfăţată şi egoistă, ştia foarte bine. Cu excepţia atracţiei sexuale, nu aveau absolut nimic în comun. Tatăl Laurei Frederickson era cetăţeanul cel mai bogat al oraşului, iar ea era în anul întîi la un colegiu scump din estul ţării. Matt lucra ziua la o fabrică de oţel, făcea pe mecanicul la sfîrşit de săptămînă şi urma cursurile serale la secţia locală a Universităţii statului Indiana.

Aplecîndu-se peste genunchii ei, deschise uşa camionetei, rostind apoi cu o voce dură şi categorică:

– Ori te iau de la uşă, ori îţi faci alte planuri pentru seara asta.

– Dar ce-i voi spune lui tăticu' cînd îţi va vedea camioneta?

Nepăsător la expresia distrusă de pe chipul ei, Matt replică sardonic:

– Spune-i că mi s-a stricat limuzina.

Capitolul 4

Decembrie 1973

Lunga procesiune a limuzinelor se tîra spre intrarea acoperită de o copertină a Hotelului *Chicago's Drake.* Aici opreau, permiţînd tinerilor pasageri să coboare.

Portarii se mişcau înainte şi înapoi însoţind fiecare grup de nou-sosiţi de la maşină în holul hotelului. Portarii de la *Drake* n-ar fi îndrăznit să-şi exprime prin cuvinte sau priviri nici cea mai vagă urmă de amuzament sau superioritate faţă de tinerii invitaţi, veniţi în smochinguri făcute la comandă, sau în rochii de seară. Nu erau tineri obişnuiţi, împopoţonaţi pentru un bal sau pentru o nuntă, copleşiţi de luxul din jur şi nesiguri de cum să se

poarte. Erau copiii celor mai proeminente familii din Chicago; păşeau siguri de ei, încrezători, şi poate singura dovadă a tinereţii lor era entuziasmul debordant pentru noaptea care îi aştepta.

Undeva, spre capătul procesiunii de automobile conduse de şoferi în uniforme, Meredith îi urmărea pe ceilalţi tineri coborînd. La fel ca ea, erau aici pentru a lua parte la dineul şi dansul anual prezidat de Miss Eppingham. În seara asta elevii lui Miss Eppingham vor trebui să-şi demonstreze deprinderile sociale dobîndite şi şlefuite pe parcursul cursului de şase luni condus de ea, deprinderi de care vor avea nevoie ca să se mişte cu graţie prin stratul social rarefiat pe care se presupunea că-l vor popula automat, imediat ce vor ajunge adulţi. Din acest motiv, toţi cei cincizeci de elevi, înveşmîntaţi aşa cum se cuvine în haine de seară, vor fi întîmpinaţi de un comitet de primire, vor face faţă unei mese cu douăsprezece feluri de mîncare, apoi vor lua parte la dans.

Prin geamurile maşinii, Meredith se uită la feţele vesele ale celorlalţi elevi adunaţi în holul hotelului. Observă că era singura care sosea neînsoţită. Văzu cum celelalte fete veneau în grupuri sau cu „escorte", de obicei fraţi mai mari sau veri care absolviseră deja cursul lui Miss Eppingham. Remarcă îndurerată rochiile superbe ale celorlalte fete, le văzu coafurile moderne, în părul lor împletindu-se panglici de catifea, prins la spate cu benţiţe şi pietre preţioase.

Miss Eppingham rezervase salonul mare, iar Meredith traversă holul de marmură urcînd scările, simţind un gol mare în stomac, genunchii tremurîndu-i din cauza emoţiei. Ajunsă la palier zări toaleta pentru femei şi porni direct spre ea. Înăuntru, se duse la oglindă dorind să se asigure în privinţa înfăţişării ei. Ţinînd seama de mijloacele reduse cu care Lisa fusese silită să improvizeze, Meredith constată că nu arăta chiar atît de rău. Părul blond era despărţit de o cărare în partea dreaptă, prins după ureche cu floarea de mătase, apoi cădea drept ca o perdea pînă la umeri. Floarea îi conferea o imagine misterioasă, matură, hotărî ea mai mult cu speranţă decît cu convingere. Vîrînd mîna în poşetă scoase rujul Lisei şi-l trecu uşor peste buze. Mulţumită de rezultat ridică mîinile la gît, desfăcu colierul

de perle şi-l ascunse în poşetă, apoi îşi scoase ochelarii şi îi înghesui lîngă perle.

– Aşa e mult mai bine, reflectă ea un pic mai liniştită. Dacă nu se uita chiorîş, iar luminile nu vor fi prea puternice, avea toate şansele ca Parker să o considere drăguţă.

Pe coridorul de lîngă salonul de recepţii, elevii Eppingham îşi făceau semne cu mîna unul altuia şi se adunau în grupuri, dar ei nimeni nu-i făcu vreun semn şi nici nu spuse „Sper că vom sta la aceeaşi masă, tu nu?". Nu era vina lor, Meredith ştia acest lucru. În primul rînd, majoritatea celor prezenţi se cunoştea din leagăn; părinţii lor erau prieteni; se duceau împreună la zilele onomastice. Elita societăţii din Chicago era o clică numeroasă, pretenţioasă, iar membrii simţeau povara firească a datoriei de a păstra pretenţiile acestei clici asigurîndu-se că odraslele lor vor fi admise în ea. Tatăl lui Meredith era singurul disident al acestei filozofii de viaţă; pe de o parte, dorea ca Meredith să-şi ocupe locul cuvenit în societate, pe de altă parte, nu voia să fie coruptă de copii ai căror părinţi erau mai indulgenţi ca el. Meredith trecu fără probleme de comitetul de primire, apoi porni spre mese.

– Bună, Meredith, o salutară fetele în cor.

Alungînd cu înverşunare convingerea neplăcută că Rosemary vorbea despre ea, Meredith se uită fericită în jurul ei, prefăcîndu-se fascinată de albul şi roşul podoabelor şi decoraţiilor de Crăciun. Puţin mai tîrziu află că scaunul de lîngă ea urma să fie vacant, cel destinat a-l ocupa fiind bolnav de gripă, Meredith trezindu-se astfel în situaţia jenantă de a nu avea partener.

Dineul înainta, felurile de mîncare succedîndu-se în ordinea firească, Meredith alegînd automat tacîmul corect din cele douăsprezece aranjate în jurul farfuriilor. Pentru Meredith, ca şi pentru mulţi dintre elevii lui Miss Eppingham, a mînca folosindu-se de atîtea linguri şi furculiţe era o simplă rutină, aşa că nici măcar nesiguranţa nu-i putu abate atenţia de la izolarea stînjenitoare simţită în vreme ce asculta discuţiile despre ultimele filme.

– L-ai văzut, Meredith? o întrebă Stephen Mormont, aderînd tardiv la regula impusă de Miss Eppingham de a-i include pe toţi cei prezenţi la conversaţiile din jurul mesei.

– Nu, mă tem că nu. Fu scutită de a mai spune şi altceva de orchestra care începu să cînte. Uşile se deschiseră larg, dînd de înţeles tinerilor că se aştepta de la ei să-şi încheie cît mai natural discuţiile de la mese şi să se îndrepte demni spre salonul de dans.

Parker promisese că va veni odată cu începerea dansului, iar cum sora lui era acolo, Meredith era sigură că o va face. În plus, frăţia lui de la colegiu dădea o petrecere într-una din celelalte saloane, aşa că se afla deja în hotel. Ridicîndu-se, îşi netezi părul, trase burta înăuntru şi porni spre salonul de dans.

În următoarele două ore, Miss Eppingham îşi făcu datoria de gazdă plimbîndu-se printre oaspeţii ei, asigurîndu-se că fiecare are cu cine să stea de vorbă şi să danseze. Meredith o văzu în repetate rînduri expediind cîte un tînăr în direcţia ei cu ordinul de a o invita la dans.

Pe la unsprezece, cei mai mulţi dintre elevii Eppingham se împărţiseră în grupuri, iar ringul de dans rămase aproape pustiu, un fapt datorat fără îndoială muzicii demodate cîntate de orchestră. Meredith era una din cele patru cupluri care continuau să danseze, iar Stuart Whitmore, partenerul ei, vorbea plin de vervă despre ţelul lui în viaţă, şi anume, acela de a intra în firma de avocaţi a tatălui său. Era serios şi deştept, la fel ca Meredith, iar ei îi plăcea mai mult decît oricare din ceilalţi băieţi, mai ales pentru că dorise să danseze cu ea. Îl asculta pe Stuart cu ochii fixaţi asupra intrării în salonul de dans, cînd Parker se materializă brusc în pragul uşii, avînd alături trei din prietenii săi de la colegiu. Inima îi sări drept în gît văzîndu-l cît de superb arată în smochingul negru, cu părul blond decolorat de soare şi faţa bronzată. În comparaţie cu el, toţi ceilalţi masculi din încăpere, inclusiv cei care îl însoţiseră, arătau cu totul nesemnificativ.

Observînd că Meredith înţepenise, Stuart îşi întrerupse brusc discursul despre cerinţele şcolii de drept şi se uită în direcţia în care erau îndreptaţi ochii ei.

– Aha, a venit fratele lui Rosemary, spuse el.

– Da, ştiu, replică Meredith, fără să-şi dea seama de timbrul visător al vocii ei.

Stuart îl auzi şi se strîmbă.

– Oare ce-o fi avînd Parker Reynolds de toate fetele încep

să trepideze şi să gîfîie ca după o cursă cu obstacole? întrebă el indignat, încercînd să glumească. Adică, l-ai prefera doar pentru că e mai înalt, mai bătrîn şi arată de şase ori mai distins ca mine?

– N-ar trebui să-ţi minimalizezi calităţile, replică Meredith involuntar de sinceră, urmărindu-l pe Parker traversînd salonul pentru dansul obligatoriu cu sora lui. Eşti foarte inteligent şi foarte simpatic.

– Aşa eşti şi tu.

– Vei ajunge un avocat strălucit, la fel ca tatăl tău.

– Ai vrea să ieşim împreună sîmbăta viitoare?

– Ce? Meredith rămase cu gura căscată, privirea revenindu-i urgent la chipul lui. Adică, spuse ea repede, e drăguţ din partea ta că mă inviţi, dar tata nu mă lasă să mă întîlnesc cu băieţi pînă nu împlinesc şaisprezece ani.

– Dă-mi voi să-mi exprim adînca mea recunoştinţă pentru refuzul tău politicos.

– Dar n-am refuzat! spuse Meredith, apoi uită de restul lumii fiindcă unul din prietenii lui Parker îi întrerupse dansul, determinîndu-l să se întoarcă spre uşile salonului. Scuză-mă, Stuart, spuse Meredith cam agitată, dar trebuie să-i dau ceva lui Parker. Fără să realizeze că atrăgea privirile amuzate ale mai multor perechi de ochi, Meredith se grăbi să traverseze ringul de dans, rămas pustiu, şi-l ajunse din urmă pe Parker tocmai cînd acesta se pregătea să iasă cu prietenii lui. O studiară curioşi, de parc-ar fi fost o gînganie pierdută în spaţiu, apărută pe neaşteptate în faţa lor, dar zîmbetul lui Parker era plin de căldură şi sincer.

– Bună, Meredith, te-ai distrat bine?

Meredith dădu din cap, sperînd că-şi va aminti promisiunea de a dansa cu ea, moralul coborîndu-i brusc cînd el continuă să aştepte ca ea să spună orice ar fi fost acel ceva pentru care venise în fugă spre el. Două pete trandafirii îi pătară obrajii descoperind prea tîrziu că se holba la el într-o tăcere plină de veneraţie.

– Am, am ceva pentru tine, rosti ea cu o voce tremurătoare, jenată, scotocind prin poşetă. Adică, tata mi-a cerut să-ţi dau asta. Smulse plicul cu biletele de Operă, dar odată cu el ieşiră şi

perlele, rostogolindu-se pe podea. Se aplecă repede să le ridice în aceeaşi clipă cu Parker şi îşi izbi fruntea de a lui. Scuze! exclamă ea cînd lui îi scăpă un „Au" dureros. Îndreptîndu-şi spatele, rujul Lisei căzu din poşeta deschisă, iar Jonathan Sommers, unul dintre prietenii lui Parker, se aplecă să-l ridice.

– Ce-ar fi să-ţi răstorni toată poşeta, ca să putem lua pe rînd ce-ai înăuntru? glumi Jonathan, respiraţia mirosindu-i a alcool.

Teribil de conştientă de chicotelile elevilor care urmăreau scena, Meredith împinse plicul spre Parker, îşi vîrî perlele şi rujul înapoi în poşetă, apoi se întoarse, chinuindu-se să-şi reţină lacrimile, ferm hotărîtă să înfrunte cu capul sus retragerea umilitoare. În spatele ei, Parker îşi aminti în sfîrşit de dansul promis.

– Cum rămîne cu dansul? întrebă el bine dispus.

– Oh! Eu, am uitat. Vrei? Adică să dansezi?

– E cea mai grozavă propunere din această seară, replică el galant, iar cînd orchestra începu să cînte „Dunărea albastră", Meredith se lăsă purtată de braţele lui Parker, trăind senzaţia unui vis devenit realitate. Simţi cu vîrful degetelor materialul fin al smochingului negru şi muşchii tari ai spatelui. Apa de colonie cu care se dăduse pe faţă mirosea înţepător şi minunat, şi era un dansator excelent. Meredith, copleşită fără putere de scăpare, îşi rosti gîndurile cu voce tare:

– Eşti un dansator minunat! spuse ea.

– Mulţumesc.

– Şi arăţi foarte bine în smoching.

El rîse uşor, iar Meredith îşi dădu capul pe spate, bucurîndu-se de căldura zîmbetului lui.

– Şi tu arăţi foarte bine, replică el.

Simţind că o roşeaţă pune stăpînire pe obrajii ei, îşi întoarse repede capul şi se uită la umărul lui. Din nefericire, aplecările şi ridicările, înclinarea capului într-o parte şi în alta slăbiseră agrafa care îi prindea floarea în păr, aceasta alunecînd neobservată, ajungînd să se legene de tulpina din sîrmă. Scormonindu-şi creierul ca să spună ceva cît mai inteligent şi matur, îşi dădu capul pe spate şi întrebă veselă:

– Te bucuri de vacanţa de Crăciun?

– Foarte mult, spuse el privirea coborîndu-i spre vecinătatea umărului şi spre floarea căzută. Şi tu?

– Da, foarte mult, răspunse ea, simţindu-se incredibil de neîndemînatică.

Braţele lui Parker se lăsară jos imediat ce muzica încetă şi îşi luă rămas bun de la ea cu un zîmbet amabil. Ştiind că nu putea sta pe loc şi privi în urma lui, Meredith se întoarse şi îşi surprinse imaginea într-una dintre oglinzile de pe perete. Văzînd floarea atîrnînd prosteşte de o şuviţă de păr, şi-o smulse, sperînd că se desprinsese abia atunci.

Aşteptînd să-şi ia paltonul de la garderobă, se uită îmbufnată la floarea din mînă temîndu-se că i se legănase pe umăr în timpul dansului. Aruncă o privire piezişă fetei de lîngă ea, iar aceasta, parcă citindu-i gîndurile, îşi înclină capul.

– Îhm. Ţi-a atîrnat de păr cît ai dansat cu el.

– De asta mă temeam şi eu.

Tînăra zîmbi înţelegătoare, iar Meredith îşi aminti numele ei, Brooke. Brooke Morrison. Lui Meredith i se păruse întotdeauna o fată de treabă.

– Anul viitor unde vei merge la şcoală?

– La Bensonhurst, în Vermont, îi răspunse Meredith.

– Bensonhurst? repetă Brooke, strîmbînd din nas. La dracu'n praznic şi are un regim de închisoare. Bunica a fost la Bensonhurst.

– Şi a mea, replică Meredith, dînd drumul unui oftat disperat, dorindu-şi ca tatăl ei să nu stăruie atît de mult să o trimită acolo.

Cînd Meredith deschise uşa camerei le găsi pe Lisa şi pe doamna Ellis trîntite pe scaune.

– Ei? întrebă Lisa, sărind în picioare. Cum a fost?

– Minunat, răspunse Meredith, făcînd o mutră acră, dacă nu punem la socoteală faptul că vrînd să-i dau felicitarea lui Parker mi-am golit poşeta pe ringul de dans. Că am bolborosit cît arăta de grozav şi cît de fantastic dansează. Se lăsă să cadă pe scaunul eliberat de Lisa şi remarcă cu întîrziere că nu mai era la locul obişnuit. Realiză abia acum că întreaga ei cameră fusese rearanjată.

– Ei, ce zici? întrebă Lisa, buzele ei fiind arcuite într-un zîmbet impertinent cînd Meredith se uită încet în jurul ei, faţa reflectîndu-i surpriza şi plăcerea. Lisa nu numai că mutase mo-

bila, dar scosese florile de mătase din vază şi le prinsese de baldachinul patului. Mai împrumutase cîteva ghivece cu plante din alte părţi ale casei, iar încăperea austeră emana acum o atmosferă feminină, de grădină.

– Lisa, eşti fantastică!

– E adevărat, zîmbi veselă. Doamna Ellis m-a ajutat.

– Eu n-am făcut altceva decît să aduc plantele, o contrazise doamna Ellis. Lisa s-a ocupat de restul. Sper ca tatăl tău să n-aibă nimic împotrivă, adăugă ea neliniştită, ridicîndu-se să plece.

Odată ieşită din cameră, Lisa spuse:

– Ştii, speram ca tatăl tău să treacă pe aici. Mi-am pregătit chiar şi un mic discurs. Vrei să-l auzi?

Meredith zîmbi la rîndul ei şi încuviinţă printr-o înclinare a capului. Făcînd dovada unor maniere impecabile şi vorbind cu o dicţie perfectă, Lisa îşi începu cuvîntarea:

– „Bună seara, domnule Bancroft. Sînt Lisa Pontini, prietena lui Meredith. Vreau să ajung decoratoare de interioare şi îmi puneam talentul la încercare. Sper că nu aveţi nimic împotrivă?"

Îşi jucă rolul atît de perfect, că Meredith izbucni în rîs, apoi spuse:

– N-am ştiut că vrei să devii decoratoare.

– Să fiu bucuroasă dacă apuc să termin liceul, ce să mai vorbim de colegiu sau o şcoală de specialitate. N-avem bani de colegiu, continuă cu o voce încărcată de admiraţie şi teamă. Doamna Ellis mi-a spus că tatăl tău e preşedintele firmei *Bancroft*. E plecat cumva?

– Nu, e la un dineu cu directorii executivi, răspunse Meredith şi presupunînd că Lisa va fi fascinată de modul cum funcţiona o firmă mare ca *Bancroft & Company* vorbi mai departe: Agenda de lucru e teribil de interesantă. Doi dintre directori sînt de părere că *Bancroft* ar trebui să se extindă şi în alte oraşe. Contabilul zice că, financiar, e o acţiune iresponsabilă, dar directorii comerciali insistă că noua putere de cumpărare ne va creşte profiturile.

– Poţi să vorbeşti cît vrei despre chestiile astea, eu tot n-o să înţeleg ceva, spuse Lisa, ficusul mare dintr-un colţ al camerei atrăgîndu-i atenţia. Îl trase cîţiva centimetri mai în faţă, iar efec-

tul acestei mici schimbări fu de-a dreptul uluitor.

– Unde vei merge la liceu? întrebă Meredith admirîndu-şi dormitorul transformat şi gîndindu-se cît era de nedrept ca o fată cu talentul şi inteligenţa Lisei să nu poată merge la colegiu, profitînd din plin de darurile cu care o înzestrase natura.

– Kemmerling, răspunse Lisa.

Meredith tresări. În drum spre St. Sthepen trecea în fiecare zi pe lîngă Kemmerling. Şcoala St. Stephen era veche, dar foarte curată şi îngrijită, însă clădirea liceului era mare, urîtă, iar elevii păreau delăsători şi duri. Tatăl ei accentuase deseori ideea că o educaţie excelentă nu se putea obţine decît în instituţii excelente.

Cu mult după ce Lisa adormi, în mintea lui Meredith încolţi o idee şi îşi plănui strategia cu mare grijă, aşa cum nu mai făcuse niciodată, cu excepţia întîlnirilor imaginare cu Parker.

Capitolul 5

În dimineaţa următoare, Fenwick o duse acasă pe Lisa, iar Meredith coborî în dining-room unde tatăl ei citea ziarul, aşteptînd să ia micul dejun cu ea. În mod normal ar fi fost curioasă să afle rezultatul întrevederii din seara trecută, dar avea o problemă mult mai presantă. Lăsîndu-se pe scaunul ei, spuse bună dimineaţa, apoi îşi lansă campania cît atenţia lui era încă îndreptată spre articolul pe care îl citea.

– N-ai afirmat tu mereu cît de vitală este o educaţie bună? începu ea. Şi n-ai spus că multe dintre şcolile publice au profesori puţini, cu o pregătire care lasă de dorit?

– Da, replică el, dînd iar din cap.

– Şi nu mi-ai povestit cum familia Bancroft oferă, de zeci de ani, fonduri şcolii Bensonhurst?

– Îhm, mormăi el, întorcînd pagina ziarului.

– Ei bine, zise Meredith încercînd să-şi stăpînească entuziasmul, la St. Stephen e o elevă strălucită, o fată minunată, dintr-o familie foarte credincioasă. E deşteaptă şi talentată. Vrea să ajungă decoratoare de interioare, dar trebuie să meargă la liceul Kemmerling fiindcă părinţii ei nu-şi pot permite să o trimită la şcoala aia bună. Nu e păcat?

– Îhm, spuse el iar, încruntîndu-se din cauza articolului despre Richard Daley. Membrii Partidului Democrat nu se numărau printre persoanele simpatizate de Philip Bancroft.

– Nu eşti de părere că e tragic să se piardă atîta talent, inteligenţă şi ambiţie?

Tatăl ei îşi ridică capul, fulgerînd-o cu o privire aprigă. La patruzeci şi doi de ani era un bărbat atrăgător, elegant, cu o fire aspră, ochii albaştri pătrunzători şi păr castaniu încărunţit la tîmple.

– Şi ce anume propui, Meredith?

– O bursă. Dacă Bensonhurst nu oferă una, le-ai putea cere să folosească o parte din banii donaţi ca să o înfiinţeze.

– Şi le-aş putea sugera ca bursa să fie acordată fetei despre care mi-ai vorbit, nu-i aşa? Vorbea de parcă Meredith i-ar fi propus ceva lipsit de etică, dar ea ştia că tatăl ei era dispus să-şi folosească puterea şi legăturile cu orice prilej şi în orice situaţie, dacă prin asta şi-ar fi atins scopul propus. E ceva normal să profiţi de putere, i-o spusese el de sute de ori.

Ea dădu încet din cap, ochii zîmbindu-i.

– Da.

– Înţeleg.

– Nu vei găsi o persoană mai merituoasă, insistă ea cu elan. Şi, adăugă cuprinsă de o inspiraţie de moment, dacă nu facem ceva pentru Lisa, s-ar putea ca într-o zi să depindă de asistenţa socială. Asistenţa socială era un subiect garantat să stîrnească o reacţie negativă din partea tatălui ei. Meredith îşi dorea cu disperare să-i povestească tatălui ei mai multe despre Lisa, şi cît de importantă era prietenia lor, dar un al şaselea simţ o opri. În trecut, tatăl său se purtase atît de protector, că nici un copil nu întrunise calităţile necesare ca să-i fie ei prin preajmă. Va fi mai uşor de convins că Lisa merita o bursă decît prietenia lui Meredith.

– Îmi aminteşti de bunica ta, spuse el după o mică pauză în care rămase pe gînduri. Se interesa deseori de sufletele meritoase, dar mai puţin norocoase.

Simţi un junghi de vinovăţie fiindcă interesul ei pentru prezenţa Lisei la Bensonhurst era tot atît de egoist, pe cît era de nobil, dar următoarele lui cuvinte o făcură să uite totul:

– Sun-o mîine pe secretara mea. Dă-i orice informaţii ai despre fata asta şi cere-i să-mi amintească să dau un telefon la Bensonhurst.

În următoarele trei săptămîni, Meredith aşteptă cu un fel de suspans amestecat cu agonie, temîndu-se să-i mărturisească Lisei ce punea la cale, fiindcă nu voia să o dezamăgească, dar incapabilă să-şi imagineze că şcoala ar îndrăzni să refuze cererea tatălui ei. Scrisoarea de la Bensonhurst sosi în săptămîna următoare, iar Meredith rămase neliniştită lîngă scaunul tatălui ei aşteptînd ca el să o citească.

– Scrie aici, îi spuse tatăl ei în cele din urmă, că-i acordă domnişoarei Pontini singura bursă existentă pe baza rezultatelor extraordinare obţinute la învăţătură şi a recomandării călduroase din partea familiei Bancroft. Meredith scoase un chicot cu totul nedemn de o tînără distinsă, determinîndu-şi tatăl să o calmeze cu o privire rece înainte de a continua: Bursa va acoperi studiile, căminul şi cantina. Va trebui să vină pe cont propriu la Vermont şi să-şi facă singură rost de banii de cheltuială.

Meredith îşi muşcă buza. Nu se gîndise la costul unei călătorii cu avionul sau la banii de cheltuială, dar, reuşind pînă aici, era convinsă că va găsi soluţii şi la celelalte probleme. Îşi va convinge tatăl că ar fi mai bine să meargă cu maşina, iar atunci Lisa va putea călători cu ei.

A doua zi, Meredith luă cu ea la şcoală toate broşurile despre Bensonhurst şi scrisoarea despre bursă. Ziua păru să se tîrască la nesfîrşit, dar pînă la urmă ajunse în bucătăria familiei Pontini. Mama Lisei se agită în jurul ei, oferindu-i prăjituri crocante şi gem de caise făcut în casă.

– Pe zi ce trece eşti tot mai slabă, ca Lisa, spuse doamna Pontini, iar Meredith ciuguli ascultătoare dintr-o prăjitură, deschizînd ghiozdanul şi scoţînd afară broşurile despre Bensonhurst.

Destul de stingherită de rolul de filantrop, vorbi plină de vioiciune despre Bensonhurst şi Vermont, despre bucuria de a călători, apoi anunţă că Lisei i se oferise o bursă. O clipă se lăsă o tăcere de mormînt, doamna Pontini şi Lisa părînd incapabile să priceapă această ultimă afirmaţie, apoi Lisa se ridică încet.

– Ce sînt eu, izbucni ea, noua ta operă de binefacere!? Cine naiba te crezi?

– Lisa, am încercat doar să te ajut!

– Să mă ajuţi? se răsti Lisa rotindu-se spre ea. Ce te face să crezi c-am chef să merg la şcoală cu o grămadă de snobi bogaţi ca tine, care să mă considere demnă de milă? Parcă văd, o şcoală plină de scorpii răsfăţate plîngîndu-se că trebuie să se descurce cu numai o mie de dolari trimişi lunar de tăticii lor.

– Nu va şti nimeni că eşti acolo cu o bursă, numai dacă le spui tu, începu Meredith, apoi păli furioasă şi jignită. N-am ştiut că mă crezi „o snoabă bogată“ sau „o... o scorpie răsfăţată“.

– Uită-te la tine, nu reuşeşti să spui *scorpie* fără să te îneci. Eşti atît de pedantă şi înfumurată!

– Tu eşti snoaba, Lisa, nu eu, o întrerupse Meredith încet, vocea sunîndu-i învinsă. Vezi totul numai prin prisma banilor. Şi n-ar trebui să-ţi faci probleme că nu te vei integra la Bensonhurst. Eu sînt cea care nu-şi găseşte locul nicăieri, nu tu. Spuse toate astea cu un calm plin de demnitate, o atitudine care i-ar fi făcut mare plăcere tatălui ei, apoi se întoarse şi plecă.

Fenwick o aştepta în maşina parcată lîngă casa Pontini. Meredith se urcă în spate. Îşi dădu seama pentru a nu ştiu cîta oară că ceva nu era în regulă cu ea. Nu-i trecu prin minte că ar putea fi vorba de cu totul altceva, o anume delicateţe şi sensibilitate, care-i îndemna pe ceilalţi copii să o înjosească sau să se ţină cît mai departe de ea. Dar îi trecu prin minte Lisei, urmărind maşina depărtîndu-se, urînd-o pe Meredith pentru că putea să facă pe zîna cea bună, şi dispreţuindu-se pentru sentimentele ei meschine, nedrepte.

A doua zi la prînz, Meredith stătea la locul ei obişnuit, înfăşurată în palton, mîncînd un măr, cu o carte deschisă pe genunchi. O văzu cu coada ochiului pe Lisa venind spre ea şi se concentră şi mai tare asupra cărţii.

– Meredith, spuse Lisa, îmi pare rău pentru ce s-a întîmplat ieri.

– Nu-i nimic, replică Meredith, fără să-şi ridice capul. Las-o baltă.

– Îmi vine greu să uit că m-am purtat nasol cu cea mai bună şi cea mai drăguţă persoană pe care am cunoscut-o vreodată.

Meredith se uită la ea, apoi reveni la carte, dar vocea i se mai înmuie, deşi suna foarte hotărîtă:

– Nu mai contează.

Aşezîndu-se lîngă ea pe lespedea de piatră, Lisa continuă încăpăţînată:

– Ieri m-am purtat ca o bestie dintr-o mulţime de motive egoiste, prosteşti. Mi s-a făcut milă de mine însămi. Îmi ofereai o şansă formidabilă de a merge la o şcoală deosebită, de a mă simţi deosebită, iar eu ştiam că nu voi putea pleca. Mama are nevoie de ajutorul meu la treburile casei şi la creşterea copiilor, şi chiar dacă n-ar avea, mi-ar trebui bani pentru călătoria în Vermont şi pentru o mulţime de alte chestii, odată ajunsă acolo.

– Nu mi-a trecut prin minte că mama sau tatăl tău nu ţi-ar da voie să urmezi colegiul, recunoscu Meredith, uitîndu-se la Lisa pentru prima oară. M-am gîndit că părinţii vor întotdeauna o viaţă mai bună pentru copiii lor, dacă aşa ceva e posibil.

– Ai dreptate, dar numai pe jumătate, spuse Lisa, iar Meredith observă abia acum că Lisa fremăta de fericire. Mama vrea. După ce-ai plecat s-a certat cu tata. El zice că o fată n-are nevoie de şcoală, treaba ei este să se mărite şi să facă copii. Mama a scos lingura de lemn şi i-a fluturat-o sub nas, ţipînd că eu sînt capabilă de mult mai multe, apoi totul s-a petrecut cu o repeziciune uluitoare. Mama a chemat-o pe bunica, iar ea le-a chemat pe mătuşile şi unchii mei, au venit la noi acasă şi în curînd toţi îşi aduceau contribuţia financiară la educaţia mea. Nu e decît un împrumut. Îmi imaginez că dacă trag tare la Bensonhurst trebuie să pun mîna pe o bursă la vreun colegiu. Iar apoi voi obţine o slujbă grozavă şi voi da înapoi banii primiţi.

Sub impulsul momentului, strînse mîna lui Meredith, ochii strălucindu-i.

– Cum e, întrebă ea cu blîndeţe, să ştii că schimbi în întregime viaţa cuiva? Să ştii c-ai dus la împlinire visurile mele, ale mamei şi ale mătuşilor mele...

Meredith simţi pe neaşteptate înţepătura lacrimilor.

– Bine, spuse ea, foarte bine.

– Crezi c-am putea fi colege de cameră?

Meredith dădu din cap, chipul ei începînd să radieze de bucurie.

La cîţiva metri distanţă, cîteva fete care mîncau împreună întoarseră capetele, făcînd ochii mari: Lisa Pontini, fata cea

nouă, şi Meredith Bancroft, cel mai ciudat specimen din şcoală, se ridicaseră brusc, plîngînd, rîzînd, îmbrăţişîndu-se şi sărind de pe un picior pe altul.

Capitolul 6

Iunie 1978

Camera pe care Meredith o împărţise timp de patru ani cu Lisa la liceul Bensonhurst era plină de cutii şi valize umplute pe jumătate. Pe uşa dulapului atîrnau robele şi tichiile albastre purtate la ceremonia de absolvire din ziua precedentă, împreună cu epoleţii de aur, semn că amîndouă terminaseră şcoala cu note maxime. Tatăl lui Meredith îşi petrecuse noaptea la un han din apropiere şi trebuia să sosească în cel mult o oră, dar Meredith pierduse noţiunea timpului. Copleşită de nostalgie, frunzărea un album gros scos dintr-un sertar, zîmbind amintirilor evocate de fiecare fotografie.

Anii petrecuţi în Vermond fuseseră minunaţi atît pentru ea, cît şi pentru Lisa. Contrar temerilor Lisei c-ar putea fi o proscrisă la Bensohurst, reuşise instantaneu să devină un fel de model pentru celelalte fete, acestea considerînd-o îndrăzneaţă şi unică în felul ei. În primul an, Lisa fusese cea care organizase un raid încununat de succes asupra căminului băieţilor din Litchfield, drept răzbunare pentru încercarea nereuşită de a le fura chiloţii din dormitoare. În cel de-al doilea an, Lisa concepuse scenografia pentru piesa de teatru, reuşind să creeze un decor atît de uluitor, că ziarele din mai multe oraşe publicaseră fotografii pe prima pagină. În cel de-al treilea an, Lisa, cine altcineva, fu invitată de Bil Fletcher la Balul primăverii din Litfield. Pe lîngă titlul de căpitan al echipei de fotbal, Bill Fletcher era extraordinar de chipeş şi foarte deştept. Înaintea balului marcă de două ori pe teren şi o făcu şi a treia oară într-un motel din apropiere, unde Lisa îi dărui virginitatea. După grandiosul eveniment, Lisa se întorsese în camera în care locuia cu Meredith şi relatase vestea celor patru fete adunate acolo. Trîntindu-se pe pat, zîmbise afectat şi anunţă:

– Nu mai sînt virgină. De acum încolo sînteţi libere să-mi cereţi orice informaţii sau sfaturi doriţi!

– Nu-mi vine să cred că ai făcut aşa ceva! izbucnise Meredith. Dacă rămîi însărcinată? Dacă celelalte fete vor răspîndi vestea prin toată şcoala? Dacă află părinţii tăi?

Reacţia Lisei fusese la fel de explozivă:

– Nu eşti gardianul meu şi nu eşti răspunzătoare pentru actele mele, aşa că nu te mai purta de parcă mi-ai fi mamă! Dacă speri ca Parker sau un alt erou legendar să te ia pe sus şi să te vîre în pat, treaba ta, dar nu te aştepta ca toată lumea să fie ca tine! N-am crezut nici o iotă din toate aiurelile alea despre puritate, cu care călugăriţele de la St. Stephen ne-au împuiat capul, continuase Lisa, azvîrlindu-şi blazerul în dulap. Dacă ai fost destul de prostuţă ca să le crezi, atunci n-ai decît să rămîi tînăra neprihănită, dar nu te aştepta să fiu şi eu! Şi nu sînt atît de neglijentă, încît să rămîn însărcinată... Bill a folosit un prezervativ. Iar celelalte fete nu vor scoate nici un cuvînt despre isprava mea, ele au făcut-o deja! Singura virgină şocată din încăpere eşti tu!

– Destul, o întrerupsese Meredith pe un ton aspru, pornind spre masa ei. În ciuda calmului afişat, sentimentul de vinovăţie şi jena nu-i dădeau pace. Se simţea răspunzătoare pentru Lisa, ea era cea care o adusese la Bensonhurst. În plus, Meredith ştia prea bine că principiile ei erau cam arhaice şi nu avea nici un drept să-i impună restricţii Lisei numai fiindcă îi erau impuse ei. N-am avut intenţia să te judec, Lisa. Am fost doar îngrijorată pentru tine.

După o clipă de tăcere încordată, Lisa se întorsese spre ea şi spusese:

– Mer, îmi pare rău.

– Las-o baltă, replicase Meredith. Ai dreptate.

– Nu, nu-i adevărat, spusese ea, uitîndu-se la Meredith cu o privire stăruitoare, disperată. Doar că nu sînt ca tine, şi nu pot fi. Nu că n-ar fi încercat, aşa, din cînd în cînd.

Mărturisirea adusese un zîmbet crispat pe buzele lui Meredith.

– De ce-ai vrea să fii ca mine?

– Pentru că, rosti Lisa surîzînd, apoi îl imită pe Hamphrey Bogart şi spuse: Ai clasă, fetiţo. Clasă cu C mare.

Prima lor confruntare adevărată se încheiase cu un armisti-

ţiu, pecetluit cu o cremă de ciocolată la cofetăria din oraş. Uitîndu-se la fotografii, Meredith se gîndi la acea seară, dar amintirile îi fură întrerupte de Lynn McLaughlin, care vîrî capul pe uşă spunînd:

– Nick Tierney a sunat nu demult la telefonul din hol. Mi-a zis că telefonul v-a fost deja deconectat şi că va veni cît de curînd.

– Cu care din noi a vrut să vorbească? întrebă Lisa.

Lynn îi răspunse că o căutase pe Meredith, iar cînd plecă, Lisa îşi puse mîinile în şolduri şi se întoarse prefăcîndu-se furioasă.

– Ştiam eu! Toată noaptea abia dacă şi-a putut dezlipi ochii de la tine, deşi mai că n-am stat în cap ca să-i atrag atenţia. N-ar fi trebuit să te învăţ niciodată cum să te machiezi şi să-ţi alegi rochiile!

– Iar ai început, pară Meredith abordînd un zîmbet afectat, să-ţi asumi meritul pentru succesul meu neînsemnat la cîţiva băieţi. Nick Tierney era student în anul doi la Yale şi venise ca un frate mai mare să-şi urmărească sora absolvind liceul, reuşind să ameţească toate fetele cu faţa lui frumoasă şi trupul bine legat. La cîteva minute după ce dăduse cu ochii de Meredith, cel ameţit fusese el, şi nu făcuse nici un secret din preferinţa lui.

– Succes neînsemnat la cîţiva băieţi? repetă Lisa, arătînd superb chiar şi cu părul strîns anapoda într-un coc în vîrful capului. Dacă ai fi ieşit numai cu jumătate din băieţii care te-au invitat, mi-ai fi depăşit deja recordul de întîlniri.

Se pregătea să spună mai multe, dar sora lui Nick Tierney bătu în uşa deschisă.

– Meredith, spuse ea cu un zîmbet greu de stăpînit. Nick e jos cu un grup de colegi veniţi din New Haven. Spune că e ferm hotărît să te ajute să-ţi faci bagajele şi apoi să te ceară de nevastă sau de soţie, cum preferi.

– Trimite-l sus pe bietul bărbat bolnav de amor şi lasă-i şi prietenii să urce, spuse Lisa rîzînd. După plecarea lui Trish Tierney, Lisa şi Meredith se uitară amuzate una la cealaltă, diferite în toate privinţele, dar mereu de acord.

Ultimii patru ani aduseseră multe schimbări în felul lor de a fi, în cazul lui Meredith însă schimbările fuseseră de-a dreptul

revoluţionare. Lisa fusese întotdeauna frumoasă; acţiunile nu-i fuseseră restrînse de nevoia ochelarilor şi nu fusese blestemată cu o dezvoltare tîrzie. Lentilele de contact cumpărate de Meredith cu doi ani în urmă din alocaţia primită de la tatăl ei eliminaseră nevoia ochelarilor şi îi permiseseră să iasă în evidenţă. Natura şi timpul se ocupaseră de restul, accentuîndu-i trăsăturile delicate, transformîndu-i culoarea părului într-un blond mai deschis, rotunjindu-i şi subţiindu-i silueta exact în locurile potrivite.

La optsprezece ani, Lisa, cu părul ei cîrlionţat, arzînd ca o flacără, era strălucitoare şi plină de viaţă. Prin contrast, Meredith era mai tăcută, echilibrată şi de o frumuseţe serenă. Vioiciunea Lisei aduna bărbaţii în jurul ei; atitudinea rezervată a lui Meredith îi incita. Oriunde ar fi mers împreună, fetele atrăgeau privirile tuturor bărbaţilor. Lisa se bucura de toată această atenţie; adora senzaţia palpitantă conferită de întîlniri şi se dădea în vînt după cîte o nouă aventură amoroasă. Meredith descoperi ciudat de searbădă noua ei popularitate în rîndul membrilor sexului opus. Deşi îi plăcea compania băieţilor care o duceau la schi, la baluri sau la petrecerile lor, dispăruse noutatea senzaţiei de a fi invitată, întîlnirile cu băieţi pentru care nu simţea decît prietenie devenise ceva plăcut, dar nu atît de emoţionat pe cît îşi imaginase. Simţea acelaşi lucru şi în ce privea sărutul. Lisa atribuia răceala ei faptului că-şi formase, în mod greşit, un ideal din Parker, iar acum compara cu el fiecare mascul. Asta explica, fără îndoială, o parte din reţinerea lui Meredith. Dar adevărul era că Meredith fusese crescută într-o casă de adulţi, dominată, pe deasupra, de un om de afaceri dinamic, foarte serios. Şi cu toate că băieţii cu care se întîlnea erau simpatici, se simţea în mod invariabil mult mai matură ca ei.

Meredith ştiuse încă din copilărie că voia să-şi ia diploma de studii şi să-şi ocupe locul care i se cuvenea la firma *Bancroft & Company.* Băieţii de la Ritchfield, ba chiar şi fraţii lor mai mari de la colegiu nu păreau să aibă nici un scop în viaţă, nici o preocupare în afară de sex, sport şi băutură. Pentru Meredith, ideea de a-şi da virginitatea unui băiat al cărui singur ţel era să-i adauge numele pe lista de virgine Bensonhurst deflorate de bărbaţii Litchfield, listă despre care se afirma că atîrnă în sala de scrimă

de la Litchfield, nu era numai ceva lipsit de sens, ci de-a dreptul umilitor şi sordid. Cînd va ajunge să aibă o relaţie intimă, voia să fie cu cineva pe care îl admira şi în care putea să aibă încredere. După ce încercase doi ani la rînd, fără nici un succes, să comunice cu tatăl ei, să se apropie de el, Meredith era ferm hotărîtă ca posibilul ei iubit să fie cineva cu care putea sta de vorbă, un bărbat dispus să-şi împartă gîndurile cu ea. Şi ori de cîte ori îşi imagina acel iubit ideal, în faţa ochilor îi apărea Parker.

În anii petrecuţi la Bensonhurst, Meredith reuşise să-l vadă destul de des în vacanţele petrecute acasă, o strădanie uşurată şi de faptul că atît familia lui Parker, cît şi a ei erau membrii clubului *Glenmoor Countru.* La *Glenmoor,* tradiţia cerea ca toţi membrii clubului să fie prezenţi la balurile importante şi la evenimentele sportive. Pînă acum cîteva luni, cînd Meredith împlinise optsprezece ani, i se interzisese să ia parte la activităţile membrilor adulţi, dar reuşise să se folosească de celelalte şanse oferite de *Gelnmoor.* În fiecare vară îi cerea lui Parker să-i fie partener la concursul de tenis. El acceptase întotdeauna cu multă amabilitate, chiar dacă meciurile lor fuseseră nişte înfrîngeri teribile, datorate mai ales emoţiei lui Meredith de a juca alături de el.

De-a lungul anilor se folosise şi de alte mici şiretlicuri, cum ar fi să-şi convingă tatăl ca în fiecare vară să dea mai multe petreceri, una dintre ele avîndu-l întotdeauna ca invitat pe Parker şi familia lui. Din moment ce familia lui era proprietara băncii cu care lucra firma *Bancroft & Company,* Parker fiind deja unul dintre funcţionarii importanţi, era practic obligat să ia parte la un dineu, atît pentru afaceri, cît şi ca însoţitor al lui Meredith.

În perioada Crăciunului, reuşise să se afle de două ori sub vîscul agăţat în hol exact cînd Parker şi familia lui se aflau în obişnuita vizită anuală cu ocazia sărbătorilor de iarnă, şi mergea întotdeauna cu tatăl ei cînd venea vremea să le întoarcă vizita.

Ca rezultat al şmecheriei cu vîscul din primul an de liceu, Parker fusese cel care îi dăruise lui Meredith primul ei sărut; trăise cu amintirea lui pînă la Crăciunul următor, visase la atingerea, mirosul şi felul cum îi zîmbise înainte să o sărute.

Ori de cîte ori Parker venea la cină, lui Meredith îi plăcea

să-l asculte discutînd despre afacerile bancare şi îi plăceau şi mai mult plimbările pe care le făceau împreună cît timp părinţii lor serveau cîte un coniac. Într-una din plimbările acelea din vara trecută, Meredith făcuse descoperirea umilitoare că Parker ştiuse mereu că avea o slăbiciune pentru el.

– De fiecare dată cînd te văd eşti tot mai frumoasă. Bănuiesc că am ştiut dintotdeauna că pînă la urmă cineva îmi va ocupa locul din inima ta, dar n-am crezut niciodată că-mi va fi uzurpat de un mucos care îţi salvează schiul. Adevărul e, o tachină el, că am început să mă obişnuiesc să fiu eroul romantic preferat rostise el.

Mîndria şi bunul-simţ o împiedicaseră pe Meredith să-i declare că înţelesese greşit şi că nimeni nu-i luase locul; seriozitatea o oprise să pretindă că n-ar fi ocupat niciodată un loc în inima ei. Şi cum nu părea distrus de trădarea ei imaginară, făcuse singurul lucru posibil, încercase să salvaze prietenia tratînd, la rîndul ei, slăbiciunea pentru el ca pe o treabă hazlie aparţinînd trecutului.

– Ai ştiut ce simt pentru tine? întrebase ea, reuşind să zîmbească.

– Am ştiut, recunoscuse el, privind-o melancolic. Obişnuiam să mă întreb dacă tatăl tău va observa şi mă va alunga cu puşca. Are o atitudine foarte protectoare faţă de tine.

– Am observat şi eu, glumise Meredith, deşi chestiunea în speţă era departe de a fi ceva amuzant, atunci sau acum.

Parker rîsese uşor de remarca ei, apoi redevenise serios:

– Chiar dacă inima îţi aparţine unui schior, sper ca asta să nu pună capăt plimbărilor, cinelor şi partidelor de tenis. Mi-au făcut întotdeauna o mare plăcere.

Au continuat discuţia vorbind despre planurile lui Meredith de a urma colegiul şi intenţia ei de a păşi pe urmele strămoşilor, ocupînd biroul preşedintelui de la *Bancroft & Company.* Părea să fie singurul care să înţeleagă cît de mult îşi dorea să-şi ia locul care i se cuvine la firmă, şi credea sincer că străduinţele ei vor fi încununate de succes.

Acum, stînd în camera de la cămin şi gîndindu-se că urma să-l vadă din nou după aproape un an, Meredith se pregătea deja pentru posibilitatea ca Parker să nu-i fie niciodată altceva

decît un prieten. Ideea îi sfîşia inima, dar era sigură de prietenia lui, iar asta însemna enorm pentru ea.

În spatele lui Meredith, Lisa ieşi din dulapul zidit în perete, cu ultimul braţ de haine şi le azvîrli pe pat lîngă valiza deschisă.

– Te gîndeşti la Parker, o lua ea peste picior. Faci mereu mutra asta leşinată cînd... Se întrerupse, în pragul uşii apărînd Nick Tierney şi cei doi prieteni, blocaţi vederii de umerii lui laţi.

– Le-am spus tipilor ăstora, anunţă el arătînd cu capul spre prietenii aflaţi, undeva, în spate, că în camera asta vor vedea două fete frumoase cum nu există altele în întreg statul Connecticut, dar din moment ce-am ajuns primul am dreptul să aleg, iar eu o iau pe Meredith. Făcîndu-i cu ochiul Lisei, se dădu la o parte.

– Domnilor, rosti el făcînd un gest larg cu braţul, permiteţi-mi să vă prezint „celeilalte" frumuseţi. Cei doi păşiră în încăpere părînd plictisiţi, îngîmfaţi, plini de teribilismul specific studenţilor din Ivy League. Îi aruncară Lisei o singură privire şi încremeniră.

Blondul musculos îşi reveni primul.

– Trebuie să fii Meredith, i se adresă el Lisei, expresia îndurerată de pe chip dînd de înţeles că Nick luase tot ce era mai bun. Mă numesc Craig Huxford, iar acesta este Chase Vouthier. Îşi întoarse capul spre brunetul de douăzeci şi unu de ani de lîngă el, acesta studiind-o pe Lisa ca un bărbat venit în sfîrşit în contact cu perfecţiunea.

Lisa îşi împreună braţele la piept şi se uită amuzată la amîndoi.

– Nu sînt Meredith.

Capetele li se întoarseră ca la comandă spre celălalt colţ al camerei. Acolo se afla Meredith.

– Dumnezeule! şopti Craig Huxgord.

– Dumnezeule! repetă Chase Vauthier, uitîndu-se amîndoi de la o fată la alta.

Meredith îşi muşcă buza ca să nu rîdă de reacţia lor caraghioasă. Lisa îşi înălţă sprîncenele şi rosti pe un ton agasat:

– După ce vă terminaţi rugăciunile, vă dăm cîte o Cola să ne ajutaţi la bagaje.

Ei făcură un pas înainte, zîmbind prosteşte. În spatele lor apăru Philip Brancroft, sosit cu o jumătate de oră mai devreme,

şi se opri brusc, chipul întunecîndu-i-se de furie la vederea celor trei tineri.

– Ce naiba se întîmplă aici?

Cei cinci ocupanţi ai încăperii îngheţară, apoi Meredith se duse la tatăl ei şi încercă să aplaneze situaţia prezentîndu-i cei trei băieţi. Ignorîndu-i efortul, acesta le arătă uşa cu capul.

– Afară! se răsti el, iar după plecarea lor se întoarse spre fete. Credeam că regulile acestei şcoli interzic intrarea în afurisita de clădire a altor bărbaţi în afara părinţilor.

Nu „credea", o ştia foarte bine. Cu doi ani în urmă îi făcuse lui Meredith o vizită surpriză, iar la sosirea lui, într-o duminică la patru după-amiază, văzuse băieţi în holul de jos, dincolo de uşile principale. Înainte de acel weekend, vizitatorilor de sex opus li se permisese accesul în holul căminului în după-amiezele de la sfîrşit de săptămînă. După ziua aceea, persoanelor de sex masculin li se interzisese complet accesul în clădire. Philip reuşise să schimbe regulile, dînd buzna în biroul directoarei şi acuzînd-o de toate păcatele posibile, de la neglijenţă crasă la favorizarea delincvenţei minorilor, apoi ameninţase că va anunţa toţi părinţii de aceste fapte reprobabile şi îşi va retrage fondul anual dăruit instituţiei.

Acum, Meredith se lupta cu furia şi umilinţa din cauza purtării lui faţă de cei trei băieţi.

– În primul rînd, spuse ea, şcoala s-a terminat ieri, aşa că regulile nu se mai aplică. În al doilea rînd, nu făceau decît să ne ajute să ducem jos cutiile, ca să le expediem acasă şi să putem pleca...

– Aveam impresia, o întrerupse el, că eu eram cel care trebuia să vin aici dimineaţă şi să mă ocup de treburile astea. Cred că de aceea m-am sculat din pat la... Se întrerupse din tiradă auzind vocea directoarei:

– Îmi cer scuze, domnule Bancroft, spuse ea. Sînteţi chemat urgent la telefon.

Cînd el plecă, Meredith se lăsă să cadă pe pat, iar Lisa trînti sticla de Cola pe masă.

– Nu-l pot înţelege pe omul ăsta! izbucni ea furioasă. E pur şi simplu imposibil! Nu te lasă să te întîlneşti cu nici un tînăr pe care nu-l cunoaşte din fragedă pruncie şi sperie pe oricine ar

încerca. Cînd ai împlinit şaisprezece ani ţi-a făcut cadou o maşină, dar nu te lasă să o conduci. Am patru fraţi care sînt italieni, fir-ar să fie, dar toţi la un loc nu sînt nici pe departe atît de sîcîitor de protectori ca tatăl tău. Fără să-şi dea seama că spusele ei nu făceau decît să accentueze nemulţumirea şi furia lui Meredith, se aşeză pe pat lîngă ea. Mer, trebuie să faci ceva cu el, altfel vara asta va fi şi mai cumplită ca ultima. Eu voi fi plecată, aşa că n-o să mă ai lîngă tine. Profesorii de la Bensonhurst fuseseră atît de impresionaţi de notele Lisei şi de talentul ei artistic, că-i obţinuseră o bursă de şase săptămîni în Europa, iar studenta trimisă avea dreptul să aleagă oraşul cel mai potrivit viitoarei cariere. Lisa se hotărîse pentru Roma şi se înscrisese la un curs de decoraţiuni interioare.

Meredith îşi sprijini spatele de perete.

– Nu mă îngrijorează atît de mult vara asta, cît ce va fi peste trei luni.

Lisa ştia că se referea la bătălia dusă cu tatăl ei privind colegiul pe care îl va urma. Mai multe universităţi îi oferiseră Lisei burse integrale, iar ea alesese Northwestern pentru că Meredith voia să meargă acolo. Tatăl lui Meredith însă insista ca ea să se înscrie la Maryville College, care nu era decît un fel de şcoală postliceală de elită, dintr-o suburbie a oraşului Chicago. Meredith făcuse un compromis şi îşi prezentase cererea de înscriere la ambele şcoli, fiind acceptată de amîndouă. Iar acum, între ea şi tatăl ei se declanşase un fel de stare de război din cauza colegiului pe care îl va urma.

– Chiar crezi că vei reuşi să-l convingi să nu te trimită la Maryville?

– Nu mă duc acolo!

– O ştii tu, o ştiu şi eu, dar tatăl tău e cel care trebuie să fie de acord să-ţi plătească taxele de şcolarizare.

– Va ceda. Mă păzeşte ca un cerber, dar vrea tot ce e mai bun pentru mine, pe cuvînt, iar şcoala de management de la Northwestern e cea mai bună. O diplomă de la Maryville nu valorează nici cît hîrtia pe care e scrisă.

Furia Lisei cedă locul nedumeririi, gîndindu-se la Philip Bancroft, un bărbat pe care ajunsese să-l cunoască, dar pe care nu reuşea să-l înţeleagă.

– Îmi dau seama că vrea tot ce e mai bun pentru tine, spuse ea. Şi recunosc că nu e ca majoritatea părinţilor care îşi trimit copiii aici. Lui măcar îi pasă. Te sună în fiecare săptămînă şi a fost prezent la toate evenimentele importante. În primul an petrecut la Bensonhurst, Lisa descoperise, şocată, că cei mai mulţi dintre părinţii fetelor de acolo păreau să ducă o viaţă cu totul separată de cea a copiilor lor, iar cadourile costisitoare trimise prin poştă erau de obicei un surogat pentru vizite, telefoane şi scrisori. Poate n-ar fi rău să vorbesc cu el în particular şi să încerc să-l conving să te lase la Northwestern.

– Şi ce crezi că vei obţine?

– Acelaşi lucru pe care l-am obţinut şi ultima oară, cînd l-am înfruntat şi ţi-am luat apărarea, deşi începe să creadă am o influenţă proastă asupra ta. Ca să-l împiedice pe Philip să creadă aşa ceva, Lisa îl tratase, cu o singură excepţie, ca pe un binefăcător iubit şi respectat, care îi favorizase intrarea la Bensonhurst. În prezenţa lui era întruchiparea politeţii pline de stimă şi a decenţei feminine, un rol atît de opus firii ei deschise, fără ascunzişuri, fapt care o enerva la culme, iar pe Meredith o făcea să rîdă cu lacrimi.

La început, Philip păruse să o considere pe Lisa un gen de orfelină sprijinită financiar, care îl surprinsese plăcut achitîndu-se admirabil de îndatoririle ei la Bensonhurst. Cu trecerea timpului însă, îi arătă în felul său aspru, deloc expansiv, că era mîndru de ea şi simţea chiar un minimum de afecţiune. Părinţii Lisei nu puteau veni la Benosnhurst pentru diferite festivităţi şi întreceri, aşa că Philip îşi asumase rolul lor, invitînd-o la cină împreună cu Meredith, dînd dovadă de un interes moderat pentru activităţile ei şcolare. În primăvara primului an de liceu, Philip mersese atît de departe, încît îşi pusese secretara să o sune pe doamna Pontini şi să o întrebe dacă nu voia să-i ducă el ceva Lisei, cînd va pleca cu avionul la Vermont pentru „Weekend-ul părinţilor". Doamna Pontini acceptase propunerea cu mare bucurie şi stabiliseră să se întîlnească la aeroport. Acolo îl încărcase cu o cutie albă cu prăjituri de casă şi o pungă maronie cu bucăţi de salam. Enervat că va trebui să urce la bordul avionului arătînd, aşa cum îi mărturisise mai tîrziu lui Meredith, ca un amărît de navetist urcînd în autobuz cu pacheţelul cu mîncare

sub braţ, Philip pusese totuşi pachetele în mîinile Lisei, continuînd să facă pe tatăl sever. Seara trecută, în cinstea absolvirii, îi făcuse cadou lui Meredith un lănţişor masiv de aur, cu un medalion din topaz în formă de trandafir lucrat la *Tiffany's*. Lisei îi dăduse ceva mai puţin costisitor, dar la fel de frumos, o brăţară de aur avînd gravate pe suprafaţa cu linii şerpuitoare iniţialele ei şi data. Fusese lucrată tot la *Tiffany's*.

La început, Lisa nu ştiuse cum să-i interpreteze atitudinea, fiindcă, deşi incredibil de politicos, era întotdeauna distant şi sobru, la fel cum se purta cu Meredith. Mai tîrziu, după ce-i cîntărise acţiunile şi îi descifrase comportamentul rezervat, Lisa o anunţase veselă pe Meredith că, după părerea ei, Philip Bancroft era de fapt un dulău cu inima bună, care mai mult latră decît muşcă. Concluzia, cu totul eronată, o îndemnase să intervină în sprijinul lui Meredith în timpul verii de după cel de-al doilea an de liceu. Îi spusese lui Philip, foarte politicoasă şi cu cel mai dulce zîmbet al ei, că Meredith merita mai multă libertate pe perioada vacanţei. Reacţia lui Philip, la ceea ce numise „ingratitudinea" şi „amestecul" Lisei, fusese de-a dreptul explozivă şi numai scuzele ei imediate şi umile îl împiedicaseră să-şi ducă la îndeplinire ameninţarea de a pune capăt prieteniei ei cu Meredith şi de a sugera direcţiunii şcolii să acorde bursa ei cuiva mai „meritos". Confruntarea o zguduise pe Lisa nu doar datorită atitudinii lui schimbătoare. Din ceea ce-i spusese, Lisa înţelesese, în sfîrşit, că Philip nu numai că o propusese pentru bursă, dar o crease anume din fondul acordat şcolii. Descoperirea o făcuse să se simtă ca o mare ingrată, iar reacţia lui furtunoasă îi lăsase un gust amar.

Acum, Lisa simţea aceeaşi furie neputincioasă şi uluială, văzînd restricţiile rigide impuse lui Meredith.

– Crezi, într-adevăr, că motivul pentru care se poartă cu tine ca un cîine de pază e că mama ta l-a înşelat? întrebă ea.

– Nu l-a înşelat doar o dată, a fost o tîrfă în toată regula. După căsătorie s-a culcat cu toţi bărbaţii, de la antrenori de cai la şoferi de camioane. A preferat tot felul de canalii, anume ca să-şi bată joc de tatăl meu. Anul trecut l-am întrebat pe Parker şi el mi-a povestit ce ştiau părinţii lui despre ea. Se pare că toată lumea era la curent cu isprăvile ei.

– Mi-ai mai spus toate astea, dar ce nu înţeleg, continuă Lisa cu amărăciune, e de ce tatăl tău se poartă de parcă moravurile ar fi un fel de defect genetic pe care s-ar putea să-l fi moştenit.

– Se poartă aşa, fiindcă asta e părerea lui, replică Meredith.

Cînd Philip Bancroft reveni în cameră, se uitară la el cu un sentiment de vinovăţie.

– Ce s-a întîmplat?

– Bunicul tău a murit azi-dimineaţă, spuse el cu o voce mirată, aspră. Infarct. Mă duc să plătesc motelul şi să-mi iau bagajele. Am aranjat să plecăm cu un avion care decolează peste o oră. Se întoarse spre Lisa. Mă bazez pe tine să-mi duci maşina acasă. Meredith îl convinsese să meargă acasă cu maşina şi nu cu avionul, pentru ca Lisa să poată veni cu ei.

– Cum să nu, domnule Bancroft, spuse Lisa repede. Condoleanţe pentru tatăl dumneavoastră.

Cînd el plecă, Lisa se uită la Meredith.

– Mer, nu te simţi bine?

– Ba da, spuse Meredith pe un ton ciudat.

– Bunicul ăsta e tipul care s-a însurat acum cîţiva ani cu secretara lui?

– El şi cu tata nu s-au prea înţeles. Ultima oară cînd l-am văzut aveam unsprezece ani. Mai telefona din cînd în cînd, vorbea cu tata despre lucrurile de la magazin, şi cu mine. Era, era, îmi era darg, încheie ea cu o voce pierdută. Şi m-a iubit. Se uită la Lisa, ochii lucindu-i trişti. În afara tatălui meu a fost singura mea rudă. Nu mi-au mai rămas decît nişte veri îndepărtaţi, pe care nici măcar nu-i cunosc.

Capitolul 7

În salonul casei lui Philip Bancroft, Jonathan Sommers şovăi nesigur, căutînd cu privirea prin mulţimea venită ca şi el în vizita de condoleanţe cu ocazia înmormîntării lui Cyril Bancroft. Opri unul dintre oamenii angajaţi să servească băuturi şi luă două pahare de pe tavă. Bînd votca dintr-o singură înghiţitură, Jonathan puse paharul gol pe marginea unui ghiveci, apoi sorbi din paharul cu scotch, strîmbînd din nas fiindcă nu era *Chivas Re-*

gal. Vodca, combinată cu ginul băut dintr-o sticluţă plată de la bordul maşinii, îl făcu să se simtă ceva mai pregătit pentru înfruntarea momentelor funerare. Lîngă el, o bătrînică slăbuţă se sprijinea de un baston şi-l studia curioasă. Din moment ce bunele maniere cereau ca el să i se adreseze, Jon îşi stoarse creierii în căutarea unui subiect de conversaţie adecvat situaţiei.

– Urăsc înmormîntările, dumneavoastră nu?

– Mie îmi plac, replică ea pe un ton îngîmfat. La vîrsta mea consider fiecare înmormîntare drept un triumf personal, mai ales că n-am fost eu oaspetele de onoare.

Jon îşi înghiţi hohotul de rîs, rîsul zgomotos într-o astfel de atmosferă austeră ar fi fost o încălcare nepermisă a etichetei, pe care fusese crescut să o respecte cu sfinţenie. Cerîndu-şi scuze, puse pe o masă de lîngă el paharul cu ce mai rămase din scotch şi porni în căutarea unei băuturi mai bune. În spatele lui, bătrînica firavă luă paharul şi-l duse delicat la buze.

– Scotch ieftin! decretă ea scîrbită şi puse paharul la loc.

Cîteva minute mai tîrziu, Jon îl reperă pe Parker Reynolds stînd în sufragerie alături de două tinere şi un alt bărbat. După ce făcu o oprire la bufet ca să-şi ia un alt pahar, porni să se alăture prietenilor săi.

– Un chef pe cinste, nu-i aşa, spuse el rînjind sarcastic.

– Parcă urai înmormîntările şi nu veneai la nici una, spuse Parker la încheierea saluturilor.

– Le urăsc, cum să nu. N-am venit aici ca să-l jelesc pe Cyril Bancroft, am venit să-mi protejez drepturile. Jon sorbi din pahar încercînd să alunge amărăciunea simţită. Tata mă ameninţă cu dezmoştenirea, doar că de data asta cred că ticălosul ăla bătrîn vorbeşte serios.

Leigh Ackerman, o brunetă drăguţă cu o siluetă adorabilă, îl privi amuzată şi neîncrezătoare.

– Tatăl tău are de gînd să te dezmoştenească dacă nu iei parte la înmormîntări?

– Nu, frumoasa mea, tata ameninţă să mă dezmoştenească dacă „nu-mi revin" şi nu fac urgent ceva cu viaţa mea. În traducere liberă înseamnă că trebuie să apar la înmormîntările unor vechi prieteni, cum e aceasta, şi să particip activ la noua afacere din cadrul familiei.

– Sună cumplit, replică Parker schiţînd un zîmbet sever. Şi cărei noi afaceri i-ai fost destinat?

– Puţuri petroliere, spuse el. Alte puţuri petroliere. Acum, tata a încheiat o înţelegere cu guvernul venezuelean ca să se ocupe de petrolul de acolo.

Shelly Fillmore privi peste umărul lui Jon la mica oglindă încadrată într-o ramă aurită şi îşi duse degetul la colţul gurii ştergînd o pată minusculă de ruj roz.

– Să nu-mi spui că te trimite în America de Sud?

– Nimic nu i se pare mai important, rîse Jon batjocoritor. Tata mi-a acordat deosebita onoare de a lăsa în seama mea angajarea personalului care va lucra acolo. M-a numit şef al departamentului personal. Apoi, ştiţi ce-a făcut ticălosul ăla fără suflet?

Prietenii lui erau la fel de obişnuiţi cu tiradele împotriva tatălui, ca şi cu beţiile, dar aşteptară să-i asculte şi ultimele nemulţumiri.

– Ce-a făcut? întrebă Doug Chalfond.

– M-a verificat. După ce am angajat primii cincisprezece oameni cu experienţă, tata a insistat să-i întîlnească pe toţi cei cu care am stat de vorbă, ca să-mi poată evalua capacitatea de a alege lucrătorii. A respins jumătate din cei numiţi de mine. Singurul care i-a plăcut cu adevărat a fost un tip pe nume Farrell, muncitor într-o fabrică de oţel, pe care eu nu aveam de gînd să-l pun pe statul de plată. Singura dată cînd Farrell s-a apropiat de o platformă petrolieră a fost acum doi ani, cînd a lucrat la cîteva puţuri mici din Dumnezeu ştie ce cîmp cu porumb din Indiana. Habar n-are ce-i aia o platformă petrolieră mare, aşa cum avem noi în America de Sud. În plus, pe Farrell îl doare în cot de petrol. Singurul lucru care îl interesează e prima de o sută cincizeci de mii de dolari pe care o va primi dacă rezistă doi ani acolo. I-a spus-o pe şleau tatălui meu.

– Atunci de ce l-a angajat, totuşi?

– Mi-a zis că i-a plăcut stilul lui Farrell, rînji Jon, dînd pe gît ce mai rămăsese în pahar. I-a plăcut ce vrea să facă Farrell odată ce va pune mîna pe bani. La dracu', mai că mă aşteptam ca tata să nu-l mai trimită pe Farrell în Venezuela şi să-i ofere postul meu. Iar acum, am primit instrucţiuni clare să-l iau cu

mine luna viitoare şi „să-l familiarizez cu modul de lucru şi să-i fac cunoştinţă cu restul băieţilor".

– Jon, spuse Leigh foarte calmă, te îmbeţi şi vorbeşti prea tare.

– Scuze, mormăi el, dar de două zile tot îl aud pe tata ridicîndu-l în slăvi. Fiţi atenţi ce vă spun, Farrell e un ticălos arogant şi ambiţios. N-are maniere, n-are bani, n-are nimic.

– Pare de-a dreptul irezistibil, glumi Leigh.

Cum ceilalţi trei rămaseră tăcuţi, Jon rosti pe un ton defensiv:

– Dacă credeţi că exagerez, îl aduc la club, la balul de 4 Iulie şi vă las să judecaţi singuri cam ce fel de om vrea tata să ajung.

– Nu fi idiot, îl mustră Shelly. Tatăl tău poate că-l simpatizează ca angajat, dar te castrează dacă te prezinţi la *Glenmoor* cu cineva ca el.

– Ştiu, replică Jon cu un zîmbet forţat, dar merită.

– Numai nu ni-l lăsa pe cap, îl preveni ea după ce schimbă o privire cu Leigh. N-o să ne petrecem seara stînd de vorbă cu un muncitor numai ca tu să-i faci în ciudă tatălui tău.

– Nici o problemă. Îl las pe Farrell de capul lui, să se zbată ca peştele pe uscat, iar tata îl va urmări cum se chinuie să aleagă furculiţa potrivită. Bătrînul nu-mi va putea reproşa nimic. În fond, el mi-a cerut „să-l pun la curent pe Farrell" şi „să am grijă de el" cît timp va fi în Chicago.

Parker rîse pe înfundate de expresia feroce de pe chipul lui Jon.

– Trebuie să existe o cale mai uşoară de a-ţi rezolva problema.

– Există, spuse Jon. Mi-aş putea găsi o nevastă bogată care să mă ţină în palme, şi atunci i-aş putea spune scumpului meu tătic să se ducă la dracu'n praznic. Privi peste umăr şi făcu semn unei tinere drăguţe, îmbrăcată în uniformă de cameristă, purtînd în mînă o tavă cu băuturi. Ea se grăbi să vină lîngă el, iar Jon îi zîmbi. Nu eşti numai frumuşică, îi spuse el punînd paharul gol pe tavă şi luînd altul, dar mi-ai salvat şi viaţa. Din modul stingherit în care fata surîse, apoi roşi, Jon deduuse, la fel ca restul grupului, că nu era cu totul imună la statura lui

vînjoasă de un metru optzeci şi la trăsăturile plăcute. Aplecîndu-se spre ea, Jon se prefăcu a vorbi în şoaptă. Nu există nici o şansă ca munca să fie doar o distracţie pentru tine, iar tatăl tău să fie proprietarul unei bănci sau a unei mari firme?

– Ce? Vreau să spun nu, rosti ea, îmbujorîndu-se.

Zîmbetul lui Jon deveni frivol şi teribil de cuceritor.

– N-are bancă? Nici măcar o fabrică sau puţuri de petrol?

– E... e instalator, îi scăpă ei.

– Atunci nici nu se pune problema căsătoriei. Orice candidată la titlul de soţie a mea trebuie să îndeplinească anumite condiţii financiare şi sociale. Totuşi, am putea avea o mică aventură. Ce-ar fi să mă aştepţi în maşina mea peste o jumătate de oră? E Ferrari-ul roşu din faţa casei.

Fata plecă, arătînd îmbufnată şi contrariată.

– Ce-ai făcut e absolut respingător, spuse Shelly, dar Doug îi dădu un ghiont şi chicoti.

– Pun pariu pe cincizeci de dolari că fata te va aştepta în maşină.

Jon întoarse capul şi dădu să-i răspundă, dar atenţia îi fu atrasă brusc de o blondă superbă într-o rochie neagră dreaptă cu guler înalt şi mîneci scurte. Tînăra cobora scările intrînd în salon. Se holbă la ea cu gura larg deschisă, văzînd-o că se opreşte să vorbească unui cuplu mai în vîrstă, apoi cînd un grup de oameni se mişcă şi o ascunse, se aplecă într-o parte încercînd să n-o scape din ochi.

– La cine te uiţi? întrebă Doug privind în direcţia în care îi erau îndreptaţi ochii.

– Nu ştiu cine e, dar mi-ar plăcea să aflu.

– Unde? întrebă Shelly şi toţi îşi întoarseră capetele în direcţia în care se uita el.

– Acolo! spuse Jon arătînd cu paharul spre mulţimea care se mişca în jurul blondei, permiţîndu-i s-o studieze.

Parker o recunoscu şi zîmbi.

– O cunoaşteţi toţi, doar că n-aţi văzut-o demult. Patru feţe nedumerite se răsuciră spre el, iar zîmbetul lui se lărgi. Scumpii mei prieteni, cea de colo e Meredith Bancroft.

– Ţi-ai pierdut minţile! exclamă Jon. O fixă atent, dar nu găsi nici o asemănare între fata urîtă şi stîngace de care îşi amintea

şi frumuseţea serenă pe care o avea în faţa ochilor. Dispăruse grăsimea, ochelarii, proteza şi nelipsita bentiţă din păr. Pletele aurii erau prinse într-un coc simplu, cîteva şuviţe coborîndu-i deasupra urechilor, încadrînd o faţă de o frumuseţe clasică, desenată parcă cu penelul. În clipa aceea, ea îşi ridică privirea şi îşi înclină capul spre cineva din dreapta grupului lui Jon, iar el îi văzu ochii. Se uită de-a curmezişul încăperii la ochii aceia albaştri-verzui şi îşi aminti cum aceiaşi ochi uluitori se aţintiseră asupra lui cu mult timp în urmă.

Ciudat de obosită, Meredith rămase pe loc, ascultînd oamenii care i se adresau, zîmbindu-le cînd îi zîmbeau, fiindu-i greu să accepte realitatea că bunicul ei murise, şi să înfrunte forfota zecilor de oameni ce păreau să plutească dintr-o cameră în alta. Faptul că nu-l cunoscuse prea bine reducea suferinţa din ultimele zile la o durere surdă.

Îl zărise pe Parker la ceremonia religioasă de la cimitir şi ştia că trebuie să fie undeva prin casă, dar ţinînd seama de circumstanţe i se păru deplasat şi lipsit de respect să pornească în căutarea lui, gata să încurajeze relaţia romanţioasă în astfel de momente. În plus, începuse să se cam plictisească să tot fie ea cea care îl căuta; i se părea că venise clipa ca el să facă o mişcare spre ea. De parcă gîndurile l-ar fi atras lîngă ea, auzi în ureche o voce masculină, dureros de familiară.

– În salon e un bărbat care m-a ameninţat că-şi pune capăt vieţii dacă nu te duc imediat acolo.

Zîmbind deja, Meredith se întoarse şi îşi puse mîinile în palmele întinse ale lui Parker, apoi simţi cum i se înmoaie genunchii cînd acesta o trase spre el şi o sărută pe obraz.

– Eşti frumoasă, şopti el, dar arăţi foarte obosită. Ce-ar fi să facem una din micile noastre plimbări după ce terminăm cu îndatoririle sociale?

– Bine, spuse ea mirată şi uşurată că vocea îi suna calmă.

Ajunsă în salon, Meredith se trezi în situaţia ridicolă de a fi prezentată unor oameni pe care îi cunoştea deja, patru oameni care, ultima dată cînd îi întîlnise, cu mulţi ani în urmă, se purtaseră cu ea de parcă ar fi fost invizibilă, dar care acum păreau teribil de dornici să-i fie prieteni şi să o includă în activităţile lor. Shelly o invită la o petrecere pentru săptămîna viitoare, iar Leigh

stărui să stea la masa lor la dineul din 4 Iulie de la *Glenmoor*. Parker, în mod intenţionat, îl lăsă pe Jon ultimul.

– Nu-mi vine să cred că eşti tu, spuse el, dar alcoolul îl făcea să vorbească cu mici întreruperi. Domnişoară Brancroft, continuă el abordînd surîsul lui cel mai cuceritor, tocmai le explicam celor prezenţi că am o nevoie urgentă şi disperată de o soţie bogată şi superbă. Vrei să te măriţi cu mine săptămîna viitoare?

Tatăl lui Meredith pomenise frecvent de desele neînţelegeri dintre Jon şi părinţii lui dezamăgiţi: Meredith presupuse că „nevoia urgentă" de „o soţie bogată" era probabil rezultatul uneia dintre acestea, iar atitudinea lui i se păru teribil de amuzantă.

– Săptămîna viitoare e perfect, spuse ea, aruncîndu-i un zîmbet strălucitor. Dar tata mă va dezmoşteni fiindcă m-am măritat înainte de a-mi termina studiile, aşa că va trebui să locuim la părinţii tăi.

– Doamne fereşte! se cutremură Jonathan, şi rîseră toţi, inclusiv Jonathan.

Punîndu-şi mîna pe cotul ei, Parker o salvă de alte idioţenii, spunînd:

– Meredith are nevoie de puţin aer. Mergem să facem o mică plimbare.

Ajunşi afară, traversară peluza îndreptîndu-se spre aleea pietruită.

– Cum mai merge? întrebă el.

– Bine, pe cuvînt, doar că sînt cam obosită. În tăcerea care se lăsă, Meredith se gîndi la o replică promptă şi spirituală, dar cum nu-i veni nimic în minte se mulţumi să spună simplu:

– În anul care s-a scurs trebuie să se fi întîmplat foarte multe.

El dădu din cap şi rosti ultimul lucru pe care Meredith şi-ar fi dorit să-l audă.

– Mă poţi felicita. Sara Ross şi cu mine urmează să ne căsătorim. Ne vom anunţa logodna la o petrecere din seara de duminică.

Pămîntul păru să se cutremure. Meredith ştia cine era Sara Ross şi n-o plăcea. Cu toate că era foarte drăguţă şi plină de viaţă, lui Meredith i se păruse superficială şi îngîmfată.

– Îţi doresc multă fericire, spuse ea ascunzîndu-şi cu grijă îndoiala şi dezamăgirea.

– Mi-o doresc şi eu.

Vreme de o jumătate de oră se plimbară prin jurul casei discutînd despre planurile lui de viitor, apoi despre ale ei. Era minunat să stea de vorbă cu el, îşi zise Meredith trăind senzaţia dureroasă a unei mari pierderi, o încuraja şi o înţelegea, sprijinindu-i în întregime hotărîrea de a urma colegiul la Northwestern, şi nu la Maryvielle.

Se îndreptau deja înapoi spre casă cînd pe alee opri o limuzină, iar din ea coborî o brunetă superbă urmată de doi tineri avînd în jur de douăzeci de ani.

– Văd că văduva îndoliată s-a hotărît, în sfîrşit, să-şi facă apariţia, spuse Parker cu un sarcasm cu totul neobişnuit pentru el, uitîndu-se la Charlotte Bancroft. În urechi îi atîrnau cercei mari de diamant şi cu tot costumul simplu de un gri-închis reuşea să arate foarte ispititoare şi voluptuoasă. Ai băgat de seamă că n-a vărsat nici o lacrimă? Femeia asta îmi aminteşte de Lucreţia Borgia.

În sinea ei, Meredith era întru totul de acord cu comparaţia lui.

– N-a venit să primească condoleanţe. Vrea ca testamentul să fie citit în această după-amiază, imediat ce casa se va goli, ca diseară să se poată întoarce la Palm Beach.

– Apropo de golirea casei, spuse Parker uitîndu-se la ceas, peste o oră am o întîlnire de afaceri. Aplecîndu-se depuse un sărut frăţesc pe obrazul ei. Transmitei salutările mele tatălui tău.

Meredith îl privi îndepărtîndu-se, luînd cu el visurile romantice ale adolescenţei ei. Deschise portiera maşinii, îşi scoase jacheta şi o puse pe scaunul de lîngă volan. Apoi îşi ridică privirea şi îi făcu semn cu mîna. Încercînd disperată să nu stăruie prea mult asupra pierderii suferite, se sili s-o întîmpine pe Charlotte. În timpul ceremoniei religioase nu-i adresase nici un cuvînt, nici ei, nici tatălui ei; se mulţumise să stea între fiii ei, chipul fiindu-i lipsit de orice expresie.

– Cum te simţi? o întrebă Meredith politicoasă.

– Nerăbdătoare să plec acasă, se răsti femeia pe un ton de gheaţă. Cît de repede ne putem ocupa de problemele noastre?

– Casa e încă plină de oameni, spuse Meredith şocată de atitudinea Charlottei. Va trebui să-l întrebi pe tatăl meu cînd se va citi testamentul.

– N-am mai vorbit cu tatăl tău din ziua aceea, din Palm Beach. O voi face doar cînd totul îmi va aparţine, iar el mă va implora să-i vorbesc. Pînă atunci, Meredith, dacă voi avea ceva să-i spun, voi apela la ajutorul tău. Intră în casăflancată de fiii săi.

Meredith se uită cu ochi mari la spatele ei, îngrozită de ura care emana din întreaga ei fiinţă. Ziua din Palm Beach la care se referise Charlotte era încă foarte vie în memoria lui Meredith. Cu şapte ani în urmă, ea şi tatăl ei plecaseră cu avionul în Florida la invitaţia bunicului ei, care se mutase acolo după primul infarct. Odată ajunşi, descoperiseră că nu fuseseră invitaţi numai pentru vacanţa de Paşte, ci mai degrabă pentru a asista la o cununie, căsătoria lui Cyril Bancroft cu Charlotte, secretara lui timp două decenii. Era cu treizeci de ani mai tînără ca el, văduvă cu doi băieţi, cam de aceeaşi vîrstă ca Meredith.

Meredith nu aflase niciodată de ce Philip şi Charlotte se urau atît de mult unul pe celălalt, dar din cîte auzise din cearta furtunoasă care izbucnise între tatăl şi bunicul ei, animozitatea dintre ei începuse cu mult timp în urmă, încă de pe vremea cînd Cyril mai locuise în Chicago. Cu Charlotte de faţă, Philip o numise o tîrfă mîrşavă, intrigantă şi ambiţioasă, şi îşi făcuse tatăl un prost bătrîn, păcălit să se însoare numai ca fiii ei să pună mîna pe banii lui.

Atunci îşi văzuse bunicul pentru ultima oară. Continuase să-şi controleze investiţiile, dar lăsase tatălui ei conducerea firmei *Bancroft & Company,* aşa cum făcuse începînd cu ziua în care se mutase în Palm Beach. Deşi magazinul reprezenta mai puţin de o pătrime din averea familiei, prin natura sa, cerea întreaga atenţie a tatălui ei. Spre deosebire de celelalte proprietăţi imense ale familii, magazinul era mai mult decît o firmă cu acţionari şi dividende; reprezenta originea averii familiei şi era un motiv de mare mîndrie.

– Acesta este testamentul lui Cyril Bancroft, începu avocatul bunicului ei, după ce Meredith şi tatăl ei se aşezară în bibliotecă

împreună cu Charlotte şi fiii ei. Primele hotărîri din document se refereau la mari sume de bani acordate mai multor instituţii de binefacere, după care urmară altele patru pentru servitorii lui Cyril Bancroft, cîte cincisprezece mii de dolari pentru şofer, menajeră, grădinar şi îngrijitor.

Din moment ce avocatul insistase ca Meredith să fie prezentă, bănuia deja că-i lăsase şi ei o sumă oarecare. Însă chiar şi aşa, tresări îndată ce Wilson Riley îi rosti numele.

– *Nepoatei mele, Meredith Bancroft, îi las moştenire suma de patru milioane de dolari.* Meredith rămase cu gura căscată auzind suma uriaşă şi trebui să facă un efort ca să se concentreze cînd Riley continuă: *Deşi distanţa şi circumstanţele m-au împiedicat să o cunosc mai bine pe Meredith, cînd am văzut-o ultima oară era o fată inteligentă, plină de căldură şi sînt sigur că va folosi banii cu mare înţelepciune. Ca să mă asigur de asta, suma va fi depusă într-un cont bancar de care va putea dispune cu tot cu dobîndă abia la vîrsta de treizeci de ani. Îl numesc pe fiul meu, Pihilp Edward Bancroft, administrator al contului amintit.*

Oprindu-se ca să-şi dreagă glasul, Riley se uită de la Philip la Charlotte şi fiii ei, Jason şi Joel, apoi începu să citească din nou cuvintele lui Cyril:

– *În interesul corectitudinii mi-am împărţit restul averii cît mai egal posibil între ceilalţi moştenitori. Fiului meu, Philip Edward Bancroft, îi las acţiunile firmei* Bancroft & Company, *un magazin care reprezintă aproximativ o pătrime din bunurile care îmi aparţin.* Meredith auzi ce citise avocatul, dar nu reuşi să înţeleagă. „În interesul corectitudinii“ lăsase singurului său fiu o pătrime din avere? Dacă voia să împartă totul în mod egal, atunci soţia lui nu avea dreptul decît la o jumătate, nu la trei pătrimi. Apoi, de undeva, din depărtare, îl auzi pe avocat încheind: *Soţiei mele şi fiilor adoptaţi legal, Jason şi Joel, le acord părţi egale din cele trei pătrimi ale bunurilor mele. O numesc pe Charlotte Bancroft mandatară a părţilor lui Jason şi Joel pînă cînd ei vor atinge vîrsta de treizeci de ani.*

Cuvintele *adoptaţi legal* sfîşiară inima lui Meredith, mai ales după ce văzu expresia îndurerată de pe chipul pămîntiu al tatălui ei, ştiind că se simţea trădat. Încet, acesta îşi întoarse capul

şi se uită la Charlotte; ea îi înfruntă privirea fără să clipească, zîmbetul răutăcios, triumfător, lărgindu-i-se pe faţă.

– Căţea mincinoasă, rosti el printre dinţii încleştaţi. Ai zis c-o să-l faci să-i adopte, şi-ai reuşit.

– Te-am avertizat acum cîţiva ani. Te avertizez din nou că noi doi nu ne-am încheiat încă socotelile, adăugă ea, zîmbetul mărindu-i ochii de parcă s-ar fi bucurat de furia ei. Să nu uiţi, Philip. Ai să rămîi treaz nopţile gîndindu-te unde voi lovi şi ce-ţi voi lua. Grijiile şi necazurile te vor ţine treaz, aşa cum mi le-ai ţinut şi tu în urmă cu optsprezece ani.

Philip Bancroft îşi încleştă maxilarele, ca să se abţină de la vreun comentariu. Meredith îşi dezlipi privirea de la cei doi şi se uită la fiii Charlottei.

Chipul lui Jason era o replică fidelă a mamei lui, triumfător şi plin de răutate. Joel îşi privea pantofii încruntîndu-se. Joel e moale, îi spusese tatăl ei cu mulţi ani în urmă.

Charlotte şi Jason sînt ca nişte rechini înfometaţi, dar măcar de la ei şti la ce să te aştepţi. Cel tînăr, Joel, îmi dă flori, ceva nu e în regulă cu el.

Simţind parcă că se uita la el, Joel îşi ridică privirea, dar pe faţa lui nu se putea citi nimic. Nu arăta deloc ciudat, nici măcar ameninţător. De fapt, cînd îl văzuse ultima oară, cu ocazia nunţii, Joel îşi dăduse toată silinţa să se poarte frumos cu ea. La vremea aceea lui Meredith îi fusese milă de el, fiindcă mama lui nu făcea nici un secret din faptul că-l prefera pe Jason, iar Jason, care era cu doi ani mai mare, părea să nu simtă decît dispreţ pentru fratele mai mic.

Brusc, Meredith nu mai putu suporta atmosfera apăsătoare din încăpere.

– Dacă n-aveţi nimic împotrivă, i se adresă ea avocatului care punea nişte documente pe masă, voi aştepta afară.

– Va trebui să semnezi hîrtiile astea, domnişoară Bancroft.

– Le voi semna înainte de a pleca, după ce tata le va citi.

În loc să urce în camera ei, Meredith se hotărî să iasă afară. Se întuneca, iar ea coborî alene treptele, lăsînd aerul rece al serii să-i răcorească faţa.

Auzi uşa deschizîndu-se în spatele ei şi se întoarse, gîndindu-se că era avocatul care o chema înapoi. În prag apăru

Joel, încremenit cu mîna pe clanţă, la fel de uluit ca ea de faptul că se aflau faţă în faţă.

Ezită, dorind parcă să rămînă, dar nefiind sigur că era binevenit.

Cum i se băgase în cap încă de mică că trebuie să te porţi frumos cu oricine ţi-ar fi oaspete, Meredith încercă să zîmbească.

– E plăcut afară, nu-i aşa?

Joel dădu din cap, acceptînd invitaţia nerostită de a rămîne cu ea, şi coborî treptele. La cei douăzeci şi trei de ani ai săi era cu cîţiva centimetri mai scund ca fratele său şi nu la fel de chipeş. Se opri şi se uită la ea, de parcă n-ar fi ştiut ce să spună.

– Te-ai schimbat, rosti el în cele din urmă.

– Bănuiesc că da. Au trecut şapte ani de cînd m-ai văzut ultima oară.

– După tot ceea ce s-a întîmplat înăuntru, probabil că-ţi doreşti să nu fi dat vreodată ochii cu noi.

Încă ameţită de termenii testamentului bunicului ei şi incapabilă să vizualizeze cum i se va schimba viitorul, Meredith ridică din umeri.

– Mîine s-ar putea să simt aşa cum zici, dar, acum, sînt amorţită.

– Aş vrea să ştii, spuse el pe un ton şovăielnic, că n-am complotat să fur afecţiunea bunicului tău sau averea lui.

Neputînd nici să-l urască, dar nici să-l ierte pentru că primise ceea ce i s-ar fi cuvenit tatălui ei, Meredith oftă şi se uită la cer.

– Ce-a vrut să spună mama ta, că nu şi-a încheiat încă socotelile cu tatăl meu?

– Tot ce ştiu eu e că se urăsc de cînd mă ţin minte. Habar n-am cum a început, dar ştiu foarte bine că mama nu se va opri pînă nu-şi va satisface setea de răzbunare.

– Dumnezeule, ce situaţie penibilă!

– Meredith, replică el cu toată convingerea, abia a început.

Auzindu-i profeţia sumbră, Meredith fu străbătută de un fior rece şi îşi mută privirea de la cer spre ochii lui, dar el se mulţumi să-şi mişte sprîncenele, refuzînd să intre în amănunte.

Capitolul 8

Meredith trase din dulap rochia, pe care urma să o poarte la petrecerea de 4 Iulie, o aruncă pe pat şi îşi dezbrăcă halatul de baie cu mişcări smucite. Vara începută cu o înmormîntare degenerase într-o bătălie de cinci săptămîni din cauza colegiului pe care îl va urma, bătălie care ajunsese în ziua precedentă la un război în toată regula.

În trecut, Meredith se supusese mereu în faţa voinţei tatălui ei, numai ca să-i facă pe plac; cînd era exagerat de sever îşi spunea că o făcea pentru că o iubea şi voia să o protejeze; cînd o repezea fără nici un motiv se consola că munca şi răspunderea conducerii magazinului îl obosiseră, dar acum, acum cînd descoperi, destul de tardiv, că planurile lui pentru ea se băteau cap în cap cu ale ei, nu era dispusă să renunţe la visurile ei numai ca să-l împace.

Presupusese încă din copilărie că într-o bună zi va păşi pe urmele strămoşilor ei şi-şi va ocupa locul meritat la cîrma firmei *Bancroft & Company*. Fiecare generaţie a bărbaţilor Bancroft îşi croise drumul prin ierarhia magazinului, pornind ca şef de birou, apoi trecînd la postul de vicepreşedinte, iar mai tîrziu, preşedinte şi manager executiv. În final, gata să predea ştafeta fiilor lor, deveneau preşedinţi ai consiliului de conducere. În cei aproape o sută de ani nu se întîmplase niciodată ca un Bancroft să nu parcurgă cu succes acest drum şi nu se întîmplase nici măcar o dată ca un Bancroft să fie ironizat de presă sau de angajaţii magazinului din cauza incompetenţei sau a lipsei de merit pentru funcţiile deţinute. Meredith credea, ştia, că şi-ar fi putut dovedi calităţile necesare, dacă i s-ar fi acordat o şansă. Nu-şi dorea şi nu se aştepta la nimic altceva decît la acea şansă. Iar singurul motiv pentru care tatăl ei refuza să i-o acorde era că nu avusese decenţa să fie băiat în loc de fată.

Frustrată pînă la lacrimi, îşi puse rochia, trăgînd fermoarul la spate şi îndreptîndu-se apoi spre oglinda de la măsuţa de toaletă. Inspectă cu o totală lipsă de interes rochia de seară, fără umeri, cumpărată cu mai multe săptămîni în urmă anume pentru

această ocazie. Medalionul de topaz s-ar fi potrivit perfect cu rochia, dar tatăl ei mergea şi el la *Genmoor* şi nu voia să-i dea satisfacţia de a o vedea că-l purta. Felul cum arăta o lăsa cu totul rece; singurul motiv pentru care mergea la petrecere era că n-ar fi suportat gîndul să rămînă acasă şi să-şi lase nemulţumirea s-o scoată din minţi, în plus îi promisese lui Shelly Filmore şi prietenilor lui Jonathan că va fi acolo.

Aşezîndu-se pe un scăunel, încălţă o pereche de pantofi eleganţi cumpăraţi anume pentru rochie. Cînd se ridică, privirea îi căzu pe un număr vechi din *Business Week*, atîrnînd într-o ramă pe perete. Fotografia de pe copertă prezenta magazinul *Bancroft* cu portarii în uniformă de la intrarea principală. Clădirea cu paisprezece etaje era un punct de atracţie al oraşului Chicago, portarii fiind un simbol istoric al perseverenţei magazinului de a-şi servi clienţii prompt şi cu marfă de calitate. În paginile revistei era un articol lung, plin de laude la adresa magazinului, afirmîndu-se că marca *Bancroft* devenise un etalon al eleganţei: litera *B* de pe pungi era emblema cumpărătorului cu gusturi fine. Articolul făcea comentarii elogioase la componenţa moştenitorilor Bancroft de a-şi conduce afacerile. Scria acolo că talentul şi dragostea pentru a vinde fusese inoculată în genele familiei Bancroft de fondatorul firmei, James D. Bancroft.

Cînd reporterul, care îi luase un interviu bunicului lui Meredith, îl întrebase despre asta, Cyril rîsese şi spusese că era posibil. Adăugase totuşi că James Bancroft pornise o tradiţie care se transmisese de la tată la fiu, o tradiţie de pregătire a moştenitorului începînd odată cu primii paşi şi mesele luate cu părinţii. La cină fiecare tată îi vorbise fiului său despre tot ce se întîmpla la magazin. Pentru copil, rezumatele zilnice despre operaţiunile magazinului erau echivalentul poveştilor spuse înainte de culcare. Aşa se crea starea de suspans şi emoţie, se împărtăşeau cunoştinţele necesare, totul absorbit pe nesimţite. Mai tîrziu, problemele simple erau supuse atenţiei şi discutate cu moştenitorul ajuns la vîrsta adolescenţei. I se cereau soluţii şi acestea erau luate în considerare, deşi rareori erau viabile. Însă găsirea soluţiilor nu era scopul real; scopul era ca viitorul conducător al firmei să fie învăţat, stimulat şi încurajat.

La sfîrşitul articolului, reporterul îl întrebase pe Cyril despre succesorul lui şi, gîndindu-se, acum, la răspunsul bunicului ei, lui Meredith i se puse un nod în gît.

– Fiul meu a păşit deja în locul meu, spusese Cyril. Are doar un copil, iar cînd va veni momentul ca Meredith să preia conducerea firmei *Bancroft & Company*, sînt convins că nepoata mea se va descurca foarte bine. Aş vrea doar să fiu în viaţă să o văd.

Meredith ştia că dacă ar fi fost după tatăl ei n-ar fi ajuns niciodată la conducerea firmei. Deşi discutase cu ea problemele magazinului, aşa cum făcuse tatăl său cu el, se opunea din răsputeri ca ea să lucreze vreodată acolo. Făcuse descoperirea la o cină, cu puţin după moartea bunicului ei. În trecut, amintise în repetate rînduri de intenţia ei de a urma tradiţia familiei şi de a-şi ocupa locul cuvenit la firmă, însă fie că n-o ascultase, fie n-o crezuse. În seara aceea o luase în serios şi o informase, cu o franchețe fără milă, că nu se aştepta ca ea să-i fie succesoare şi nici n-o voia. Era un privilegiu pe care plănuia să-l rezerve unui viitor nepot. Apoi o pusese la curent pe Meredith, pe acelaşi ton rece, cu o tradiţie cu totul diferită, una pe care i-o indica s-o urmeze: femeile Bancroft nu lucrau la magazin, de fapt nu lucrau nicăieri. Îndatorirea lor era să fie soţii şi mame exemplare, şi să doneze orice fel de alte talente în plus activităţilor civice şi operelor de binefacere.

Meredith nu era dispusă să accepte aşa ceva; nu putea, în nici un caz acum. Era prea tîrziu. Cu mult înainte de a se fi îndrăgostit de Parker sau să-şi fi imaginat doar, se îndrăgostise de magazinul „ei". La şase ani îi ştia deja pe nume pe toţi portarii şi paznicii. La doisprezece ani cunoştea numele tuturor vicepreşedinţilor şi care le erau responsabilităţile. La treisprezece, ceruse permisiunea tatălui ei să-l însoţească la New York, unde îşi petrecuse întreaga după-amiază vizitînd faimosul Bloomingdale, în timp ce tatăl ei luase parte la o conferinţă în aula magazinului. Plecînd din New York, îşi formase deja propriile opinii, nu toate corecte, despre ce făcea ca *Bancroft* să-i fie superior lui *„Bloomie's"*.

Acum, la optsprezece ani, avea deja cunoştinţe generale despre problemele legate de salariile angajaţilor, limitele profitu-

lui, operaţiunile comerciale şi garanţia unui produs. Acestea erau lucrurile care o fascinau, pe care voia să le studieze şi n-avea de gînd să-şi petreacă următorii patru ani din viaţă urmînd cursuri despre limbi romanice şi arta Renaşterii.

Cînd îi comunicase tatălui ei gîndurile ei, acesta îşi trîntise palma pe masă, făcînd farfuriile să sară.

– Vei merge la Marayville, unde au absolvit şi bunicile tale, şi vei continua să locuieşti acasă. *Acasă!* repetă el. Clar? Am încheiat discuţia. Apoi, îşi împinsese scaunul şi se ridicase de la masă.

Copil fiind, Meredith făcuse totul ca să-l mulţumească, şi-l mulţumise într-adevăr, cu notele, cu manierele şi cu comportamentul ei. Fusese o fiică model. Acum, începea, în sfîrşit, să-şi dea seama că preţul pentru mulţumirea tatălui ei şi pentru păstrarea păcii era mult prea ridicat. Cerea subjugarea individualităţii, renunţarea la propriile visuri legate de viitor, în plus sacrificarea vieţii sociale.

Atitudinea lui absurdă privind întîlnirile şi participarea la petreceri nu era problema care să o frămînte cel mai mult în clipa de faţă, dar în vara asta ajunsese un punct de dispută şi jenă. Acum, că avea optsprezece ani, în loc să restrîngă restricţiile, îi impunea altele şi mai severe. Dacă Meredith urma să iasă în oraş cu un băiat, îl întîmpina personal şi-l supunea unui interogatoriu îndelungat, tratîndu-l cu un dispreţ de-a dreptul jignitor, scopul fiind intimidarea tînărului ca să n-o mai invite niciodată. Apoi, stabilea că trebuia să se întoarcă acasă la miezul nopţii. Dacă îşi petrecea noaptea la Lisa, inventa un motiv oarecare ca să o sune şi să se asigure că era acolo. Dacă pleca seara la o plimbare cu maşina, voia un itinerariu al străzilor; întoarsă acasă voia un raport asupra fiecărui minut cînd nu fusese lîngă el. După toţi aceşti ani petrecuţi în şcoli particulare, cu cele mai stricte reguli posibile, voia să simtă gustul libertăţii totale. O cîştigase. O merita. Ideea de a-şi petrece următorii patru ani acasă sub ochiul vigilent al tatălui ei era de nesuportat.

Pînă acum nu se răzvrătise niciodată pe faţă, rebeliunea nu făcea decît să aţîţe furia tatălui ei. Ura ca să i se împotrivească cineva şi, odată stîrnit, putea rămîne supărat şi sobru săptămîni în şir. Însă nu numai teama de mînia lui o făcuse atît de malea-

bilă. În primul rînd, o parte din ea tînjea după aprecierea lui. În al doilea rînd, înțelegea foarte bine umilința pe care o simțise el datorită purtării mamei ei şi scandalului care urmase. Cînd Parker îi povestise tot ce ştia despre divorțul părinților ei, îi spusese că atitudinea exagerat de protectoare a tatălui ei se datora probabil fricii că o va pierde, era tot ce avea, şi fricii că ar putea reînvia, din nechibzuință, discuțiile despre scandalul creat de mama ei. Lui Meredith nu-i prea plăcuse această ultimă idee, dar o acceptase şi îşi petrecuse cinci săptămîni din vară încercînd să ajungă la o înțelegere cu el; cum nu reuşise, trecuse la metode mai puțin delicate, cum ar fi cearta. Ieri însă, ostilitățile atinseseră un punct culminant. Universitatea Northwestern îi trimisese formularul pentru plata taxelor de studii, iar ea îl dusese tatălui ei în biroul lui. Îi vorbise calmă şi hotărîtă:

– Nu mă duc la Maryville. Mă duc la Northwestern şi voi obține o diplomă care valorează ceva.

– Serios? rînjise el batjocoritor. Şi cum ai de gînd să-ți plăteşti taxele? Ți-am spus că nu le voi plăti şi pînă la treizeci de ani nu te poți atinge de nici un ban din moştenirea ta. E prea tîrziu să obții o bursă şi nu vei îndeplini niciodată condițiile pentru un împrumut bancar pe perioada studiilor, aşa că las-o baltă. Vei locui aici şi vei merge la Maryville. M-ai înțeles, Meredith?

Anii de indignare reprimată se revărsaseră din ea, năvălind peste bariera controlului.

– Te porți absurd! strigase ea. De ce nu poți înțelege că...

– Ba înțeleg foarte bine! pufnise el furios. Înțeleg că sînt lucruri pe care vrei să le faci, şi oameni cu care vrei să le faci, ştii al naibii de bine că nu le voi accepta. De asta vrei să pleci la o universitate mare şi să locuieşti într-un campus. Ce-ți place cel mai mult, Meredith? Şansa de a trăi în dormitoare comune, cu băieții roind pe coridoare şi vîrîndu-se în patul tău? Sau...

– Eşti bolnav!

– Iar tu eşti exact ca mama ta! Ai primit tot ce era mai bun, dar nu-ți doreşti decît să te vîri în pat cu toate leprele lumii...

– Du-te dracului! zbierase Meredith, uluită de forța de necontrolat a furiei ei. Pentru asta n-o să te iert niciodată. *Niciodată*. Răsucindu-se pe călcîie, pornise spre uşă.

În spatele ei vocea lui bubuise ca un tunet:

– Nu pleci nicăieri!

– Ba da! îi strigase ea peste umăr. Şi încă ceva, nu mă voi întoarce la miezul nopţii. Gata cu restricţiile.

– Vino înapoi! uriase el. Meredith îl ignorase, traversase holul şi ieşise pe uşa din faţă. Furia nu făcuse decît să-i crească, cînd se trîntise în Porshe-ul alb primit în dar la şaisprezece ani. Tatăl ei era nebun. Bolnav! Îşi petrecuse noaptea cu Lisa şi rămăsese la ea pînă aproape de trei dimineaţa. La întoarcere, tatăl ei o aşteptase plimbîndu-se încoace şi încolo prin hol. O întîmpinase cu zbierete, adresîndu-i cuvinte care-i sfîşiară inima, dar, pentru prima oară în viaţa ei, Meredith nu se mai temea de mînia lui. Îndură atacul răutăcios şi sălbatic, iar fiecare cuvînt încărcat de cruzime nu făcuse decît să-i întărească hotărîrea de a-l sfida.

Protejat de intruşi şi de vizitatori de un gard înalt de fier şi de un paznic la poartă, clubul *Country Glenmoor* se întindea pe mai mulţi acri de pămînt cu iarbă deasă, presărat cu tufişuri înflorite şi ronduri cu flori. O alee sinuoasă luminată de lămpi ornamentale şerpuia pînă la uşa din faţă printre stejari şi arţari maiestuoşi, apoi se întorcea pe un drum la fel de ocolit la şoseaua principală. Clubul în sine, o clădire din cărămidă albă, cu trei etaje, dotată cu numeroase coridoare şi o faţadă impunătoare sprijinită de coloane albe, era înconjurat de două terenuri de golf şi de multe altele de tenis. În partea din spate, uşile din sticlă dădeau spre terase largi, pline de arbuşti în ghivece şi mese cu umbreluţe. De la terasa de jos treptele din dale de piatră duceau spre cele două bazine olimpice. În noaptea asta piscinele erau închise, dar pe şezlongurile din jur se puseseră perne groase, de un galben strălucitor, pentru acei membri care ar fi dorit să urmărească focurile de artificii dintr-o poziţie mai comodă, sau să se odihnească între dansuri cînd orchestra va ieşi să cînte afară.

Amurgul se lăsa încet cînd Meredith trecu pe lîngă uşile principale, unde angajaţii clubului îi ajutau pe membrii clubului să coboare din maşinile lor. Conduse pînă în parcarea aglomerată, unde îşi lăsă maşina între un Rolls lucios şi nou, aparţinînd bogatului fondator al unei fabrici de textile, şi un Chevrolet de

opt ani ai unui om de afaceri şi mai bogat. De cele mai multe ori amurgul însemna ceva deosebit pentru ea, reuşind să-i readucă întotdeauna buna dispoziţie, dar acum, coborînd din maşină, era mult prea deprimată şi preocupată. În afara garderobei nu avea nimic de vîndut ca să-şi poată face rost de bani pentru colegiu. Maşina era pe numele tatălui ei, iar moştenirea sub controlul lui. Contul ei bancar nu conţinea decît şapte sute de dolari. Scormonindu-şi creierul ca să găsească o modalitate de plătire a taxelor, se îndreptă alene spre intrarea clubului.

În nopţi ca acestea, oamenii din paza clubului se ocupau şi de parcarea maşinilor. Unul dintre ei urcă în fugă treptele, deschizîndu-i uşa.

– Bună seara, domnişoară Bancroft, spuse el, învrednicind-o cu surînsul lui cel mai ispititor. Era un tip cu muşchi, atrăgător, student la medicină la Universitatea din Ilinois. Meredith ştia toate astea fiindcă le aflase de la el săptămîna trecută, cînd venise aici să se bronzeze.

– Bună, Cris, spuse ea absentă.

4 Iulie nu reprezenta doar Ziua Independenţei, ci era considerată şi data fondării clubului *Glenmoor*, aşa că saloanele şi coridoarele erau pline de conversaţii animate, membri cu pahare în mînă plimbîndu-se dintr-o încăpere în alta, înveşmîntaţi în smochinguri şi rochii de seară, ţinută obligatorie pentru sărbătoarea dublă. Meredith însă nu era impresionată de pretenţiile clubului şi nici de membrii lui. Erau doar nişte figuri familiare, pe unele cunoscîndu-le foarte bine, pe altele deloc. Plimbîndu-se pe coridor, dădu din cap şi zîmbi din reflex oamenilor pe care îi ştia, uitîndu-se prin diferitele încăperi după cei pe care trebuia să-i întîlnească. Unul dintre saloane fusese transformat într-o imitaţie a unui cazinou.

În seara asta pînă şi locul ăsta era aglomerat, iar Meredith se pregătea să facă cale întoarsă cînd le zări pe Shelly Filmore şi pe Leigh Ackerman. Amîndouă îi telefonaseră reamintindu-i că o aşteptau. Stăteau în picioare la capătul îndepărtat al barului, alături de alţi prieteni ai lui Jonathan şi de un cuplu mai în vîrstă, Meredith recunoscîndu-i pe domnul şi doamna Russell Sommers, unchiul şi mătuşa lui Jonathan. Abordînd surîsul obligatoriu, Meredith merse spre ei, apoi încremeni cînd îşi observă

tatăl cu un alt grup de oameni, imediat în stînga lor.

– Meredith, spuse doamna Summers, după ce ea salută pe toată lumea, îmi place enorm rochia ta! Unde ai găsit aşa ceva?

Meredith trebui să se uite în jos ca să vadă în ce era îmbrăcată.

– La magazinul *Bancroft*.

– Unde altundeva? o luă peste picior Leigh Ackerman.

Domnul şi doamna Sommers se întoarseră să vorbească cu altcineva, iar Meredith rămase cu un ochi la tatăl ei, sperînd că se va ţine cît mai departe de ea. Rămase cîteva clipe nemişcată, lăsîndu-se copleşită de prezenţa lui, apoi îi trecu brusc prin cap că tatăl ei reuşea să-i strice pînă şi această seară. Hotărî, supărată, că nu îi va permite, nu era încă complet înfrîntă. Se întoarse şi ceru unuia dintre barmani un cocktail de şampanie, apoi îl învrednici pe Doug Chalfond cu cel mai strălucitor zîmbet al ei, mimînd, cu talent, o fascinaţie teribilă pentru ceea ce-i spunea.

Afară, amurgul fu înghiţit de noapte; înăuntru conversaţiile crescuseră în volum direct proporţional cu alcoolul consumat. Meredith sorbea din al doilea pahar de cocktail, întrebîndu-se dacă va fi nevoită să-şi ia o slujbă undeva, prezentîndu-i tatălui său încă o dovadă a faptului că era ferm hotărîtă să meargă la un colegiu bun. Aruncă o privire oglinzii din spatele barului şi-l surprinse uitîndu-se la ea, mijind ochii nemulţumit. Se întrebă într-o doară ce anume nu-i convenea de data asta. Posibil să fi fost rochia fără umeri, însă mult mai probabil era atenţia acordată de Doug Chalfond. Dar la fel de bine ar fi putut fi paharul din mînă. Aşa cum i se pretinsese să vorbească ca un adult, imediat ce învăţase să pronunţe cuvintele, tot aşa i se pretinsese o comportare demnă de cea a unui adult. La doisprezece ani, tatăl ei îi dăduse voie să rămînă la masă cînd avea invitaţi. La şaisprezece ani învăţase deja să se poarte ca o gazdă perfectă, şi sorbea vin cu ceilalţi invitaţi, fireşte, cît mai moderat.

Shelly Filmore, aflată lîngă ea, îi anunţă că ar fi mai bine să intre în salonul cu mîncare, altfel vor risa să piardă masa rezervată. Meredith se trezi din toropeală, amintindu-şi cam tîrziu promisiunea de a nu-şi lăsa tatăl să-i strice seara.

– Jonathan mi-a spus că va veni aici înainte de cină, spuse

Shelly. Nu l-a văzut nimeni? Lungindu-şi gîtul, Shelly se uită prin salonul tot mai gol, mulţi dintre invitaţi îndreptîndu-se spre sala de mese. Dumnezeule! izbucni ea rămînînd cu ochii aţintiţi asupra intrării. Cine-i ăla? E superb! Observaţia, făcută mai tare decît intenţionase, stîrni interesul celor din jur, nu numai al grupului cu care era Meredith, ci şi al altora care îi auziseră exclamaţia.

– Despre cine vorbeşti? întrebă Leigh Ackerman scrutînd încăperea. Meredith, aflată cu faţa la intrarea în salon îşi ridică privirea şi ştiu imediat cine provocase acea expresie de admiraţie şi lăcomie de pe chipul lui Shelly. În pragul uşii, cu mîna dreaptă vîrîtă în buzunarul pantalonilor, se afla un bărbat de cel puţin un metru optzeci şi cinci, cu părul aproape la fel de negru ca smochingul lipit de umerii laţi şi picioarele lungi. Faţa îi era bronzată, ochii vioi şi, aşa cum stătea acolo, studiindu-i alene pe membrii eleganţi ai clubului *Glenmoor,* Meredith se întrebă cum de Shelly îl putuse descrie drept „superb". Trăsăturile lui arătau de parcă i-ar fi fost dăltuite în granit de un sculptor a cărui intenţie fusese să portretizeze forţa brută şi virilitatea crudă, nu frumuseţea masculină. Avea bărbia pătrată, nasul drept, maxilarul fiind o dovadă a voinţei de nestrămutat. Luat în întregime, după opinia lui Meredith, arăta arogant, mîndru şi dur. Dar ea nu fusese niciodată atrasă de masculii bruneţi, plini de energie şi vigoare.

– Uită-te la umerii ăia, îi zise Shelly, uită-te la faţa aia. Ei bine, Douglas, se întoarse ea spre Doug Chalfond tachinîndu-l, asta se cheamă sex-appeal pur, sută la sută!

Doug se uită la bărbatul înalt şi ridică din umeri rînjind.

– N-are nici un efect asupra mea. Adresîndu-se unuia dintre tinerii pe care Meredith îi cunoscuse în acea seară, întrebă: Tu ce zici, Rick? Te excită?

– Nu voi şti pînă nu-i voi vedea picioarele, glumi Rick. Sînt un om al picioarelor, şi de-aia Meredith e cea care mă excită.

În clipa aceea, Jonathan apăru şi el în pragul uşii, cam nesigur pe picioare, punîndu-şi braţul în jurul umerilor nou-venitului şi privind prin salon.

Meredith văzu zîmbetul triumfător adresat prietenilor săi imediat ce-i zări pe toţi la capătul barului. Îşi dădu seama că era

destul de beat, dar fu cu totul zăpăcit de chicotelile lui Leigh şi Shelly.

– Oh, nu, spuse Leigh, uitîndu-se de la Shelly la Meredith cu o disperare comică. Nu-mi spuneţi că acel magnific specimen masculin e muncitorul angajat de Jonathan să lucreze la una din platformele lor petroliere.

Hohotele de rîs ale lui Doug Chalfond acoperiră mai toate cuvintele lui Leigh, aşa că Meredith se aplecă spre ea.

– Scuză-mă, ce-ai spus?

Vorbind repede ca să termine înainte ca acei doi bărbaţi să ajungă lîngă ei, Leigh îi explică:

– Bărbatul adus de Jonathan este muncitor într-o oţelărie din Indiana. Tatăl lui Jon l-a angajat ca să lucreze la platforma lor petrolieră din Venezuela.

Contrariată nu numai de privirile amuzate aruncate de Jonathan prietenilor săi, ci şi de explicaţia lui Leigh, Meredith zise:

– De ce-l aduce aici?

– E o glumă, Meredith! Jon s-a supărat pe tatăl său fiindcă l-a obligat să-l angajeze, apoi i l-a dat drept exemplu. Jon l-a adus aici ca să-i facă în ciudă tatălui său, ştii, ca să-l silească să aibă de-a face cu modelul demn de urmat şi pe plan social. Şi ştii care e partea cea mai amuzantă, şopti ea tocmai cînd cei doi se opriră în faţa lor, mătuşa lui Jon ne-a spus că mama şi tatăl lui s-au hotărît în ultima clipă să-şi petreacă weekend-ul la vila din munţi, în loc să vină aici...

Salutul lui Jonathan, rostit mult prea puternic, îi făcu pe toţi cei din jur să-şi întoarcă capetele şi să se uite la el cu ochi mari, inclusiv mătuşa lui şi tatăl lui Meredith.

– Bine v-am găsit, trîmbiţă el, fluturîndu-şi mîna într-un gest expansiv. Mă bucur să vă văd, mai ales pe tine, mătuşă Harriet. Aşteptă ca să atragă atenţia tuturor. Vreau să vă prezint un amic de-al meu, Matt Terrel, nu F-Farrell, sughiţă el. Mătuşă Harriet, unchiule Russell, continuă el rînjind larg, uraţi-i bun venit lui Matt. Reprezintă ultimul exemplu dat de tatăl meu de cum să fiu cînd voi creşte mare.

– Încîntată de cunoştinţă, spuse mătuşa lui Jonathan pe un ton civilizat. Îndepărtîndu-şi privirea de la nepotul beat, făcu fără prea mare tragere de inimă efortul de a fi politicoasă cu bărbatul

adus de el. De unde eşti, domnule Farrell?

– Din Indiana, replică el cu dezinvoltură.

– Indianapolis? întrebă mătuşa lui Jonathan încruntîndu-se. Nu cred să cunoaştem vreo familie Farrell în Indianapolis.

– Nu sînt din Indianapolis. Şi sînt sigur că nu-mi cunoaşteţi familia.

– Mai exact de unde eşti? se răsti tatăl lui Meredith, gata să ia la întrebări şi să intimideze orice tînăr aflat în apropierea lui Meredith.

Matt Farrell se întoarse, iar Meredith urmări cu o admiraţie ascunsă cum întîlneşte fără să clipească privirea necruţătoare a tatălui ei.

– Edmunton, la sud de Gary.

– Cu ce te ocupi? întrebă el brutal.

– Lucrez într-o oţelărie, ripostă el, reuşind să arate la fel de dur şi de rece ca şi tatăl ei.

Revelaţia fu urmată de o tăcere apăsătoare. Cîteva cupluri de vîrstă mijlocie, care rămăseseră să-i aştepte pe unchiul şi pe mătuşa lui Jonathan, se uitară stînjeniţi unii la alţii, apoi se depărtară. Doamna Sommer hotărî evident să se retragă cu aceeaşi grabă.

– O seară plăcută, domnule Farrell, rosti ea pe un ton înţepat şi se îndreptă spre salonul de mese la braţul soţului ei.

Brusc, toată lumea se puse în mişcare.

– Bine! spuse Leigh Ackerman plină de vioiciune, uitîndu-se la toţi cei din grupul ei, cu excepţia lui Matt Farrell, rămas mai în spate şi puţin lateral. Să mergem să mîncăm. Punîndu-şi mîna pe braţul lui Jon şi întorcîndu-l spre uşă, accentuă următoarele cuvinte: Am rezervat o masă pentru nouă persoane.

Meredith făcu o socoteală rapidă; în grupul lor erau nouă persoane, fără Matt Farrell. Paralizată de scîrbă din cauza lui Jon şi a prietenilor ei, rămase pe loc. Tatăl ei o văzu stînd, undeva, în apropierea lui Farrell. Se opri din drum şi o strînse de cot.

– Scapă de el, spuse destul de tare ca Farrell să-l audă, apoi porni cu paşi apăsaţi în urma prietenilor săi.

Cuprinsă de furie şi de o răzvrătire sfidătoare, Meredith îl urmări plecînd, apoi se uită la Matt Farrell, nesigură de ce să

facă în continuare. Acesta se întoarse spre uşile de sticlă, uitîndu-se la oamenii de pe terasă cu indiferenţa plină de superioritate a cuiva care se ştie un intrus nedorit, vrînd să dea de înţeles că preferă ca lucrurile să rămînă aşa.

Chiar dacă n-ar fi spus că lucra într-o oţelărie din Indiana, Meredith şi-ar fi dat seama, la numai cîteva minute după ce l-ar fi cunoscut, că locul lui nu era acolo. În primul rînd, smochingul nu se potrivea perfect cu umerii lui laţi, aşa cum ar fi trebuit să arate unul făcut la comandă, asta însemnînd că era probabil închiriat, apoi nu vorbea cu siguranţa de sine, adînc înrădăcinată, a unui om de societate care se aşteaptă să fie primit şi întîmpinat politicos oriunde s-ar duce. În plus, purtării lui voit arogante îi lipsea eleganţa, avea în ea ceva dur şi brutal, intrigînd-o şi provocîndu-i în acelaşi timp o senzaţie de dezgust.

Ţinînd seama de toate astea, era uluitor că-i aminti pe neaşteptate lui Meredith de ea însăşi. Dar aşa se întîmplă. Se uită la el cum sta complet singur, de parcă nu i-ar fi păsat că era un proscris, şi se văzu pe sine însăşi la St. Stephen, petrecîndu-şi toate recreaţiile cu o carte pe genunchi, străduindu-se să se prefacă că nu-i păsa.

– Domnule Farrell, întrebă ea cu un aer cît mai firesc, n-ai vrea să bei ceva?

El se întoarse surprins, şovăi o clipă, apoi dădu din cap.

– Scotch cu apă.

Meredith îi făcu semn ospătarului, care se grăbi să vină lîngă ea.

– Jimmy, domnul Farrell ar dori un pahar de scotch cu apă.

Cînd se răsuci înapoi, descoperi că Matt Farrell o studia uşor încruntat, privirea lui trecînd de la faţă la sînii şi talia ei, urcînd din nou la ochi, suspicios parcă faţă de acest avans şi încercînd să înţeleagă ce anume o determinase să-l facă.

– Cine e tipul care ţi-a cerut să scapi de mine? întrebă el pe un ton aspru.

Ei nu-i plăcu că-l va alarma spunîndu-i adevărul.

– Tatăl meu.

– Sincere condoleanţe, rosti el pe un ton de o gravitate comică, iar Meredith izbucni în rîs nu numai pentru că nimeni nu mai îndrăznise să-i critice tatăl, chiar şi indirect, ci şi pentru că

sesiză dintr-o dată că Matt Farrell era un „rebel", aşa cum se hotărîse şi ea să fie. Asta-l făcea un spirit înrudit, şi în loc să-i fie milă de el sau să simtă repulsie, îl consideră mai degrabă ca pe un fel de corcitură curajoasă aruncată pe nedrept într-un grup de aristocraţi îngîmfaţi. Se hotărî să-l salveze.

– Vrei să dansezi? întrebă ea, zîmbindu-i ca unui vechi prieten.

El îi aruncă o privire amuzată.

– Ce te face să crezi, prinţeso, că un muncitor dintr-o oţelărie ştie să danseze?

– Nu ştie?

– Cred că o să mă descurc.

Era o apreciere foarte modestă a priceperii lui, remarcă Meredith în sinea ei cîteva minute mai tîrziu dansînd pe terasă în ritmul lent al melodiei interpretate de mica formaţie. Adevărul era că nu-i lipsea competenţa, dar nu se relaxase şi stilul îi era conservator.

– Ei, cum mă descurc?

Cu totul inconştientă de înţelesul dublu care se putea descifra în estimarea ei inocentă, Meredith replică:

– Pînă acum nu pot spune decît că ai ritm şi te mişti bine. De fapt doar asta contează. Zîmbindu-i ca să alunge orice urmă de critică pe care ar fi putut-o citi în mod greşit în următoarele ei cuvinte, îi mărturisi: N-ai nevoie decît de un pic de antrenament.

– Şi cam cît antrenament îmi recomanzi?

– Nu prea mult. O singură noapte ar fi de-ajuns ca să înveţi nişte mişcări noi.

– Nu ştiam că există mişcări „noi".

– Există, spuse Meredith, dar mai întîi trebuie să înveţi să te relaxezi.

– Mai întîi? repetă el. Şi eu care credeam că relaxarea vine după.

Meredith pricepu brusc la ce se gîndea. Înfruntîndu-l cu o privire rece, spuse:

– Vorbim despre dans, domnule Farrell?

Dojeana din glas era de neconfundat, iar lui nu-i scăpă. O clipă o studie cu un interes crescînd, judecînd-o şi evaluînd-o din nou. Meredith observă că ochii lui nu erau de un albastru-

deschis, aşa cum crezuse la început, ci de un gri-metalic, iar părul de un castaniu-închis şi nu negru. Cînd i se adresă, în vocea lui se simţi regretul:

– Acum cîteva săptămîni mi-am rupt un ligament de la piciorul drept.

– Îmi pare rău, rosti Meredith scuzîndu-se că-l invitase să danseze. Te doare?

Pe faţa lui se aşternu un zîmbet surprinzător de sincer.

– Numai cînd dansez.

Meredith rîse de gluma lui şi uită de propriile griji. Rămaseră afară pentru încă un dans, vorbind despre nimicuri; cum ar fi muzica de proastă calitate şi vremea frumoasă. Revenind în salon, Jimmy le aduse băuturile. Îmboldită de un pic de răutate şi pică pentru comportarea lui Jonathan, Meredith spuse:

– Jimmy, trece băuturile astea în contul domnului Sommers. Se uită la Matt şi văzu mirarea de pe chipul lui.

– Nu eşti membră a clubului?

– Ba da, replică Meredith cu un surîs maliţios. E o răzbunare neînsemnată din partea mea.

– Pentru ce?

– Pentru... Înţelegînd destul de tîrziu că, indiferent ce-ar spune ar suna drept milă şi l-ar pune într-o situaţie jenantă, ridică din umeri. Nu-mi prea place Jonathan Sommers.

El o privi ciudat, luă paharul şi sorbi din el.

– Probabil că ţi-e foame. Te las să te alături prietenilor tăi.

Era un gest politicos din partea lui de a o scuza, dar acum Meredith nu mai avea chef să se alăture grupului lui Jon şi, după ce se uită prin salon, înţelese că dacă îl lăsa pe Matt Farrell acolo nimeni nu se va deranja să-i vorbească. De fapt toţi cei din salon se ţineau la o distanţă respectabilă de el.

– Adevărul e, spuse ea, că mîncarea de aici nu e chiar atît de bună.

El măsură din priviri salonul, apoi îşi puse paharul jos cu un gest hotărît, care-i dădu de înţeles că intenţiona să plece.

– Nici oamenii.

– Să ştii că nu ne ocolesc din răutate sau din aroganţă, îl asigură ea.

– De ce crezi tu că o fac?

– Păi, în primul rînd, sînt jenaţi de purtarea lui Jonathan. Apoi, pentru ce-au aflat despre tine, unde locuieşti, cu ce-ţi cîştigi existenţa, cei mai mulţi au ajuns la concluzia că n-au nimic în comun cu tine.

Matt îi zîmbi, fiind clar că, după părerea lui, îl trata de sus, apoi spuse:

– Trebuie să plec.

– Nu poţi pleca încă, decretă ea pe un ton hotărît. Vino cu mine şi ia-ţi paharul.

Ochii lui se îngustară.

– De ce?

– Fiindcă, rosti Meredith cu un neastîmpăr încăpăţînat, pentru treaba asta e mai bine să ai un pahar în mînă.

– Care treabă? insistă el.

– Plimbatul prin mulţime, declară ea. Vom trece de la un grup la altul şi vom sta de vorbă.

– Nici nu mă gîndesc. Matt o apucă de încheietura mîinii ca să o tragă înapoi, dar era prea tîrziu. Meredith stabilise brusc să-l vîre pe gîtul tuturor, fără să-i pese de atitudinea lor.

– Te rog, fă-mi pe plac, spuse ea cu blîndeţe, ochii ei implorîndu-l.

Buzele lui se răsfrînseră într-un zîmbet fugar.

– Ai cei mai incredibili ochi...

– De fapt nu văd prea bine, sînt îngrozitor de mioapă, îl tachină ea cu zîmbetul ei cel mai ademenitor. Am prostul obicei să intru în pereţi. E o imagine jalnică. Ce-ar fi să-mi oferi braţul şi să mă conduci în foaier ca să nu mă împiedic?

El nu rămase indiferent faţă de umorului ei şi nici de acel zîmbet.

– Eşti şi foarte sinceră, replică el rîzînd uşor şi oferindu-i braţul fără prea mult entuziasm, dar pregătit să-i îndeplinească dorinţa.

La jumătatea treptelor care duceau spre foaier, Meredith văzu un cuplu de bătrîni pe care îi cunoştea.

– Bună seara, domnule Foster. Doamnă Foster, arătaţi minunat, îi întîmpină Meredith veselă pe cei doi care dădură să treacă mai departe fără să o bage în seamă.

Se opriră imediat.

– Ei, bună, Meredith, spuse doamna Foster, apoi ea şi soţul ei îi surîseră politicoşi lui Matt.

– Aş vrea să vă prezint un prieten de-al tatălui meu, afirmă Meredith, înăbuşindu-şi rîsul la vederea mutrei făcute de Matt. El e Matt Farrell. Din Indiana. Se ocupă cu fabricile de oţel.

– Mă bucur să te cunosc, spuse domnul Foster cu un aer firesc, scuturînd mîna lui Matt. Ştiu că Meredith şi tatăl ei nu joacă golf, dar sper c-au amintit de cele două terenuri de golf ale clubului. Vei sta destul aici ca să joci cîteva partide?

– Nu ştiu dacă voi sta destul aici ca să apuc să-mi termin băutura, spuse Matt, aşteptîndu-se evident să fie dat afară cu forţa îndată ce tatăl lui Meredith va afla că-l prezenta drept prietenul lui.

Domnul Foster dădu din cap, înţelegînd perfect.

– Afacerile au prostul obicei să-ţi întrerupă clipele de destindere. Dar cel puţin vei vedea focurile de artificii. Sînt cele mai grozave din tot oraşul.

– Le vom vedea cu siguranţă, prezise Matt, privirea lui aţintindu-se asupra expresiei nevinovate de pe chipul lui Meredith.

Domnul Foster reveni la golf, evident subiectul lui preferat, iar Meredith făcu tot posibilul să rămînă cît mai serioasă.

– Care-i handicapul tău? îl întrebă el pe Matt.

– În seara asta cred că eu sînt handicapul lui Matt, interveni Meredith fulgerîndu-l cu o privire amuzată, provocatoare.

– Poftim? clipi domnul Foster nedumerit.

Însă Matt nu-i răspunse, iar Meredith nu putu fiindcă privirea lui se fixase asupra buzelor ei zîmbitoare, iar cînd sclipirile gri din ochii ei reveniră, în adîncurile lor era ceva cu totul diferit.

– Să mergem, dragul meu, spuse doamna Foster, văzînd expresiile pierdute de pe feţele lui Matt şi Meredith. Tinerii ăştia nu vor să-şi petreacă seara discutînd despre golf.

Revenindu-şi cam tîrziu, Meredith îşi zise că băuse prea multă şampanie, apoi îşi strecură mîna sub braţul lui Matt.

– Vino cu mine, spuse ea pornind deja spre sala de dans de unde se auzea melodia cîntată de orchestră.

Timp de aproape o oră îl conduse de la un grup la altul, ochii scăpărîndu-i maliţioşi rostind calmă explicaţii revoltătoare, pigmentate cu frînturi de adevăr despre cine era şi cu ce se ocupa.

Iar Matt stătea lîngă ea, fără să o ajute, observîndu-i ingenuitatea, sincer amuzat.

– Vezi, anunță ea veselă după ce lăsară în urmă zgomotul şi muzica, ieşind pe uşile din față şi plimbîndu-se pe peluză. Nu contează ce spui, contează ce nu spui.

– O teorie extrem de interesantă, o tachină el. Mai ai şi altele?

Meredith îşi clătină capul, atenția fiindu-i îndreptată spre ceva ce observase inconştient pe tot parcursul serii.

– Nu vorbeşti ca un om care lucrează într-o oțelărie.

– Cîți cunoşti?

– Doar unul, recunoscu ea.

Timbrul vocii lui suferi o modificare bruscă, devenind foarte serios.

– Vii des aici?

Îşi petrecură prima parte a serii ca parteneri la un joc prostesc, dar Meredith sesiză că el nu mai voia să se joace. Nici ea; iar momentul acela marcă o schimbare distinctă în atmosfera dintre ei. Hoinărind printre tufele de trandafiri şi rondourile cu flori, Matt începu să-i pună întrebări despre ea. Meredith îi spuse că fusese plecată la şcoală şi absolvise de curînd. Cum următoarea lui întrebare se referi la cariera pe care voia să o urmeze, Meredith îşi dădu seama că el înțelesese greşit şi presupusese că absolvise colegiul. În loc să-l corecteze şi să rişte cine ştie ce reacție îngrozită odată ce va descoperi că avea optsprezece ani şi nu douăzeci şi doi, evită răspunsul, întrebîndu-l repede despre planurile lui.

Matt îi povesti că peste şase săptămîni va pleca în Venezuela şi ce va face cît timp va fi acolo. Iar de acolo discuția trecu cu o uşurință uluitoare de la un subiect la altul, pînă cînd se opriră ca să se poată concentra mai bine la ce-şi spuneau. Stînd sub un ulm bătrîn, nepăsătoare că scoarța aspră îi atingea spatele gol, Meredith îl asculta vrăjită. Află că Matt avea douăzeci şi şase de ani. Descoperi că, pe lîngă faptul că era deştept şi că vorbea extraordinar de corect şi fluent, avea un fel de a asculta atent tot ce-i spunea ea, de parcă nimic pe lumea asta n-ar fi contat mai mult. O tulbura şi o flata imens. Iar atitudinea lui crea o stare falsă de intimitate absolută şi izolare totală. Meredith

rîdea de o glumă spusă de el, cînd o gîză mare ţîşni prin faţa ei, bîzîindu-i apoi în jurul urechii. Tresări, strîmbîndu-se şi încercînd să vadă încotro zburase.

– E în păr? întrebă ea jenată, aplecîndu-şi capul.

– Nu, o linişti el. N-a fost decît un mic fluture de noapte.

– Fluturii de noapte sînt scîrboşi, iar ăsta era cît un papagal. Cum el izbucni în rîs, Meredith îl fulgeră cu o privire voit obraznică. N-o să mai rîzi cu o aşa poftă peste şase săptămîni, cînd n-o să poţi păşi fără să te împiedici de şerpi.

– Oare? murmură el, dar gura ei îi atrase atenţia, iar mîinile îi urcară pe gît cuprinzîndu-i faţa cu tandreţe.

– Ce faci? şopti Meredith prosteşte cînd el începu să-şi frece degetul mare de buzele ei.

– Încerc să mă hotărăsc dacă ar trebui să mă bucur de focurile de artificii.

– Focurile de artificii nu vor începe decît peste o jumătate de oră, spuse ea tremurînd, ştiind foarte bine că urma să fie sărutată.

– Am o presimţire, şopti el coborîndu-şi capul încet, că vor începe exact acum.

Şi începură. Gura lui o acoperi pe a ei, sărutul şocant de seducător trimiţînd scîntei prin tot trupul lui Meredith. La început fu uşor, ademenind-o; gura lui o contură pe a ei, explorîndu-i delicat buzele. Meredith mai fusese sărutată şi cu alte ocazii, dar întotdeauna de băieţi cam lipsiţi de experienţă şi mult prea grăbiţi, nimeni n-o mai sărutase cu încetineala meticuloasă a lui Matthew Farrell. Mîinile i se mişcară, una coborîndu-i pe spate ca să o tragă mai aproape, cealaltă alunecînd spre ceafă, iar gura lui o deschise uşor pe a ei. Pierdută în sărut, Meredith îşi strecură mîinile înăuntrul smochingului, sus spre piept, peste umerii largi, apoi îşi înfăşură mîinile în jurul gîtului lui.

În clipa în care se lipi de el, gura lui se deschise mai mult, limba frecîndu-se fierbinte de buzele ei, îndemîndu-le să se despartă, apoi poruncindu-le. Iar cînd Meredith i se supuse, limba i se adînci în gură, sărutul explodînd. Mîna îi acoperi sînul, mîngîindu-l prin materialul fin al rochiei, apoi trecu înfrigurată în spatele ei cuprinzîndu-i fesele, făcînd-o dureros de conştientă de trupul lui excitat. Intimitatea forţată o făcu pe Meredith să

devină puţin rigidă, apoi, fără nici un motiv logic, îşi vîrî degetele în părul lui şi îşi zdrobi buzele despărţite de ale lui.

I se păru că se scurseseră ore pînă cînd Matt îşi smulse în cele din urmă gura de pe buzele ei. Cu inima zvîcnindu-i înnebunită, rămase în cercul braţelor lui, fruntea sprijinită de pieptul tare, încercînd să facă faţă senzaţiilor ameţitoare. Undeva, în mintea ei drogată încolţi ideea că Matt va considera foarte ciudată reacţia ei la ceea ce fusese de fapt doar un sărut. Acea posibilitate stingheritoare o determină să-şi înalţe capul. Aşteptîndu-se să se uite la ea amuzat, îşi înălţă privirea spre trăsăturile dăltuite, însă ce văzu acolo nu era ironie. Ochii străluceau, faţa îi era sălbatică şi pătimaşă, iar braţele i se strînseră automat în jurul ei, refuzînd parcă să-i dea drumul. Realiză cu întîrziere că trupul lui era la fel de excitat şi simţi un fel de plăcere şi mîndrie că fusese, şi era încă, la fel de afectat de sărut ca şi ea. Fără să se gîndească la ce face, privirea îi coborî spre gura lui. Forma buzelor ferme exprima o senzualitate plină de îndrăzneală, cu toate astea o parte din sărutările lui fuseseră incredibil de tandre. Chinuitor de blînde... Tînjind să-i simtă din nou gura peste a ei, Meredith îşi ridică privirea, dorinţa neexprimată luminîndu-i ochii.

Matt îi înţelese dorinţa, iar din pieptul lui ţîşni un sunet, ceva între geamăt şi rîs, braţele strîngîndu-se deja în jurul ei.

– Da, răspunse el cu un glas gutural şi îi cuprinse buzele într-o sărutare dură, prădalnică, care o lăsă fără respiraţie şi o înnebuni de plăcere.

Puţin mai tîrziu se auziră nişte rîsete, iar Meredith se smuci stîngace din braţele lui, răsucindu-se alarmată. Din clădirea clubului ieşeau zeci de perechi pornind spre peluză, dornici să urmărească focurile de artificii, iar cu mult în faţa lor se afla tatăl ei venind spre ea, furia crescîndu-i cu fiecare pas mare şi hotărît.

– Oh, Dumnezeule! şopti ea. Matt, trebuie să pleci. Întoarce-te şi pleacă Acum!

– Nu.

– Te rog! Nu voi păţi nimic, nu-mi va spune nimic aici, va aştepta pînă vom fi singuri, dar nu ştiu ce-ţi va face ţie. Însă descoperi foarte curînd.

– Farrell, am chemat doi oameni ca să te conducă afară, şuieră tatăl ei cu chipul schimonosit de furie. Se întoarse spre Meredith şi îi prinse braţul ca într-o menghină. Tu vii cu mine. Doi dintre ospătarii clubului traversau deja aleea. Cînd tatăl ei o smuci brutal, Meredith îl imploră din nou pe Matt vorbindu-i peste umăr:

– Te rog, te rog, pleacă, nu face o scenă.

Tatăl ei o trase doi paşi înainte. Meredith nu putu face altceva decît să-l urmeze sau să se lase tîrîtă. Respiră uşurată cînd cei doi ospătari care se îndreptau spre Matt încetiniră, apoi se opriră. Matt pornise deja spre şosea, iar în ochii lui Meredith apărură lacrimi de bucurie. Tatăl ei trebuie să fi ajuns la aceeaşi concluzie, pentru că, atunci cînd cei doi se uitară la el în aşteptarea altor instrucţiuni, le spuse:

– Lăsaţi-l pe ticălos să plece, dar sunaţi la poartă şi asiguraţi-vă că nu se mai întoarce. Apropiindu-se de uşile clubului, se răsuci spre Meredith, chipul fiindu-i livid. Mama ta s-a făcut de rîs în acest club şi al naibii să fiu dacă-ţi voi permite să-i calci pe urme. Ai auzit?! Îi azvîrli braţul de parcă pielea îi fusese contaminată de atingerea lui Matt, dar nu ridică vocea. Un Bancroft, oricît ar fi fost de supărat, nu-şi spăla niciodată rufele în public. Du-te acasă şi rămîi acolo. Îţi trebuie douăzeci de minute ca să ajungi: peste douăzeci şi cinci de minute te voi suna şi va fi vai de pielea ta dacă nu-mi vei răspunde la telefon.

După asta se răsuci pe călcîie şi intră furios în club. Trăind o senzaţie de adîncă umilinţă, Meredith îl urmări dispărînd în hol, apoi intră la rîndul ei să-şi ia poşeta. În drum spre parcare, văzu trei perechi de tineri ascunşi în umbra copacilor, toţi sărutîndu-se.

Cu ochii înceţoşaţi de lacrimile unei furii neputincioase, Meredith depăşi silueta singuratică care mergea agale cu haina smochingului agăţată de umărul drept, realizînd abia după aceea că era Matt. Apăsă pe frînă, atît de copleşită de vinovăţia la care îl supusese, încît nu îndrăzni să-l privească imediat.

El veni în partea volanului maşinii şi se aplecă uşor, uitîndu-se la ea prin fereastra deschisă.

– Nu te simţi bine?

– Ba da. Se uită la el făcînd o încercare, deloc reuşită, de a

părea frivolă. Tata e un Bancroft, iar cei din familia Bancroft nu se ceartă niciodată în public.

El îi văzu lacrimile din ochi. Întinzînd mîna prin geamul deschis, îşi lăsă vîrfurile bătătorite ale degetelor pe obrazul ei catifelat.

– Şi nu plîng în faţa altora, aşa-i?

– Îhm, recunoscu ea străduindu-se să se molipsească de minunata lui indiferenţă faţă de tatăl ei. Mă... mă duc acasă. Te pot lăsa undeva?

Privirea lui trecu de la faţa ei la mîinile care strîngeau volanul cu disperare.

– Da, dar numai dacă mă laşi pe mine la volan. Vorbi de parcă n-ar fi dorit decît şansa de a-i conduce maşina, dar următoarele cuvinte îi arătară îngrijorarea pentru capacitatea ei de a conduce în starea de spirit în care se afla. Ce-ar fi să te duc eu acasă şi să chem apoi un taxi?

– Cu plăcere, spuse Meredith bine dispusă, hotărîtă să salveze rămăşiţa de mîndrie rămasă. Păşi afară din maşină, o ocoli şi urcă pe locul pasagerului.

Matt nu avu nici o problemă cu pornirea motorului, iar peste cîteva clipe automobilul alunecă lin pe alee ţîşnind apoi pe autostradă. Nu-şi spuseră nimic. Vîntul pătrundea prin geamurile lăsate, întunericul fiind întrerupt de felinare uriaşe. Undeva, în depărtare, pe partea stîngă a şoselei, alte focuri de artificii atinseră finalul grandios într-o cascadă spectaculoasă de roşu, alb şi albastru. Meredith urmări scînteile strălucitoare sclipind, apoi scăzînd în intensitate, plutind spre pămînt. Amintindu-şi cu întîrziere de bunele maniere, spuse:

– Vreau să-mi cer scuze pentru ce s-a întîmplat în seara asta, mai exact pentru tatăl meu.

– El e cel care ar trebui să-şi ceară scuze. M-am simţit adînc jignit de cei doi ospătari cam bătrîni şi slăbănogi trimişi să mă dea afară. Ar fi trebuit să trimită cel puţin patru, ca să nu-mi şifoneze orgoliul.

Meredith se uită la el cu gura căscată, uluită că nu era deloc intimidat de furia tatălui ei, apoi zîmbi, fiindcă era minunat să fie alături de cineva căruia nu-i păsa de el. Uitîndu-se un pic mai înveselită la umerii lui laţi, spuse:

– Dacă ar fi vrut neapărat să te dea afară cu forța, ar fi fost mai înțelept din partea lui să fi trimis şase.

– Orgoliul meu şi cu mine îți sîntem profund recunoscători, rosti el zîmbind leneş, iar Meredith, care cu numai cîteva clipe în urmă ar fi putut jura că nu va mai zîmbi niciodată în viața ei, izbucni în rîs.

– Ai un rîs minunat, spuse el încet.

– Mulțumesc, replică ea surprinsă şi excesiv de încîntată de complimentul lui. În lumina slabă a tabloului de bord îi studia profilul neclar, urmărind vîntul răvăşindu-i părul, întrebîndu-se ce anume din el făcea ca nişte cuvinte simple rostite încet să pară ca o mîngîiere fizică. Îi reveni în minte exclamația lui Shelly Filmore, oferindu-i răspunsul probabil... *„sex-appeal pur, sută la sută"*. Acum cîteva ore nu-l considerase extraordinar de atrăgător. Între timp îşi schimbase părerea. De fapt, era convinsă că femeile roiau în jurul lui. Şi fără îndoială ele erau motivul pentru care ştia să sărute atît de bine. Avea sex-appeal cu nemiluita şi o experiență vastă în domeniul sărutului. Ia-o pe aici, spuse ea un sfert de oră mai tîrziu cînd se apropiară de nişte porți uriaşe din fier forjat. Întinse mîna şi apăsă pe un buton de pe tabloul de comandă, iar porțile se deschiseră.

Capitolul 9

– Iată şi casa mea, spuse Meredith după ce el opri maşina în fața unei clădiri uriaşe.

Matt se uită la construcția impunătoare cu ferestrele înalte, Meredith descuind uşa de la intrare.

– Arată ca un muzeu.

– Cel puțin n-ai spus mausoleu, rosti ea zîmbindu-i peste umăr.

– Nu, dar am gîndit-o.

Meredith încă zîmbea de remarca lui grosolană, conducîndu-l spre biblioteca întunecată situată în partea din spate a casei şi aprinzînd lumina, dar cînd îl văzu că se duce direct la telefon, simți o durere în piept. Ar fi vrut ca el să rămînă, să poată discuta cu el, ar fi dorit să facă orice numai să alunge disperarea care o va cuprinde imediat ce va fi din nou singură.

– N-ai de ce să pleci atît de devreme. Tata va juca cărţi pînă la două dimineaţa, cînd se închide clubul.

– Meredith, nu-mi fac probleme pentru mine, dar tu trebuie să locuieşti cu el. Dacă vine acasă şi mă găseşte aici...

– Nu va veni, îi promise Meredith. Tata n-ar permite nici femeii cu coasa să-i întrerupă jocul de cărţi; e un jucător pasionat, cîteodată chiar obsedat.

– E al naibii de obsedat şi de tine, spuse Matt pe un ton categoric, iar Meredith îşi ţinu răsuflarea cît timp el rămase pe gînduri, apoi puse telefonul la loc. Va fi probabil ultima seară plăcută pe care o va petrece în lunile care vor urma, şi era ferm hotărîtă să profite din plin.

– Vrei nişte coniac? Mă tem că nu-ţi pot oferi nimic de mîncare, servitorii s-au culcat deja.

– Mă mulţumesc cu coniacul.

Meredith se duse la bar şi scoase o sticlă de coniac. În spatele ei îl auzi pe Matt întrebînd:

– Servitorii tăi încuie frigiderul pe timpul nopţii?

Meredith se opri cu sticla în mînă.

– Cam aşa ceva, evită ea un răspuns direct.

Dar Matt nu se lăsă păcălit. Meredith înţelese asta imediat ce aduse paharul şi îi văzu sclipirile jucăuşe din ochi.

– Nu şti să găteşti, nu-i aşa, prinţesă?

– Sînt sigură că aş putea, glumi ea, dacă cineva mi-ar arăta unde e bucătăria şi apoi mi-ar indica care e cuptorul şi frigiderul.

Buzele lui se arcuiră într-un zîmbet dezarmant, dar se aplecă înainte şi îşi puse paharul pe masă. Meredith ştiu ce avea de gînd să facă înainte de a o apuca de mînă şi a o trage spre el.

– Ştiu că poţi, spuse el ridicîndu-i bărbia.

– Ce te face aşa sigur?

– Faptul că, şopti el, cu mai puţin de o oră în urmă m-ai pus pe jăratic.

Gura lui se afla la cîţiva centimetri de a ei cînd sunetul telefonului o făcu să se smucească din braţele lui. Ridicînd receptorul, vocea tatălui ei o izbi ca o rafală de vînt polar.

– Mă bucur că ai avut bunul-simţ să faci ce ţi-am spus. Şi Meredith, adăugă el, eram pe cale să te las să pleci la North-

western, dar acum nici nu mai poate fi vorba de aşa ceva. Purtarea din seara asta e o dovadă vie că nu eşti demnă de încrederea mea.

Meredith puse receptorul la loc cu degete amorţite. Simţi cum braţele încep să-i tremure, apoi picioarele, pînă ce întreg trupul îi fu zguduit de neputinţă şi furie, trebuind să se sprijine cu palmele de masă ca să-şi păstreze echilibrul.

În spatele ei apăru Matt. Îşi puse mîinile pe umerii ei.

– Meredith, spuse el, timbrul vocii arătîndu-i îngrijorarea. Cine a fost la aparat? Ce s-a întîmplat?

– Tata controlîndu-mă dacă am venit acasă, aşa cum mi-a poruncit.

– Ce-ai făcut de are atît de puţină încredere în tine?

Acuzaţia implicată de întrebarea lui Matt îi sfîşie inima, distrugînd rapid ce mai rămase din puterea ei de stăpînire.

– Ce-am făcut? repetă ea, vocea ridicîndu-i-se isteric. Ce-am făcut?

– Trebuie să-i fi dat un motiv ca să-şi închipuie că trebuie să te păzească aşa.

Resentimentul sălbatic clocoti în pieptul lui Meredith, ţîşnind afară într-o explozie de furie. Cu ochii lucindu-i de lacrimi şi nişte idei doar pe jumătate formate, se roti spre el şi îşi lăsă mîinile pe pieptul lui tare.

– Mama a fost o femeie uşoară. Nu se putea ţine departe de alţi bărbaţi. Tata mă păzeşte fiindcă ştie că sînt ca ea.

Ochii lui Matt se îngustară cînd ea îşi înfăşură plină de înflăcărare braţele în jurul gîtului lui.

– Ce dracu' îţi imaginezi că faci?

– Ştii ce fac, şopti ea, şi înainte ca el să-i poată răspunde, îşi lipi trupul de al lui, sărutîndu-l îndelung şi apăsat.

O voia, Meredith o ştiu imediat ce braţele lui o încercuiră, lipind-o strîns de trupul cu muşchii încordaţi. O voia. Gura lui puse stăpînire pe a ei, sărutînd-o înfometat, mistuitor, iar ea îşi dădu toată silinţa ca el să nu se răzgîndească, şi ca ea să nu se poată răzgîndi. Degetele stîngace şi insistente traseră de nasturii cămăşii lui, desfăcînd-o, apoi îşi lăsă palmele să alunece în sus pe pieptul lui, depărtînd larg marginile materialului alb, dezvelind ceea ce părea a fi un acru de muşchi bronzaţi cu fire de

păr negre, apoi închise strîns ochii, duse mîinile la spate şi începu să tragă de fermoarul rochiei. Voia să se întîmple, îşi cîştigase acest drept, îşi zise ea cu înverşunare.

– Meredith?

Vocea lui caldă şi vibrantă o făcu să-şi smucească capul, dar nu avu curajul să ridice privirea mai sus de pieptul lui.

– Mă simt al naibii de flatat, dar încă n-am mai văzut o femeie gata să-şi rupă hainele de pe ea după numai un sărut.

Înfrîntă înainte să fi început măcar, Meredith îşi lăsă capul pe pieptul gol. Mîna lui se aşeză pe umărul ei, degetele lungi cuprinzîndu-i ceafa, mîngîind-o uşor, cealaltă mînă strecurîndu-se în jurul taliei ei, aducînd-o mai aproape de el. Apoi degetele îi coborîră pe spatele gol pînă la fermoarul rochiei. Partea de sus a unei rochii de mătase foarte scumpă se lărgi imediat.

Înghiţind cu greu, dădu să-şi ridice braţele ca să se acopere, apoi şovăi:

– Eu... eu nu prea mă pricep la aşa ceva, spuse ea ridicîndu-şi ochii spre ai lui.

– Oare? şopti el cu o voce îngroşată, plecîndu-şi capul.

Meredith voia să găsească nirvana; o căută în sărutul următor. Şi o găsi. Cu degetele apăsîndu-i muşchii încordaţi ai spatelui, îl sărută plină de pasiune, iar cînd buzele lui se deschiseră, mişcîndu-se insistent peste ale ei, îi întîmpină bucuroasă invazia seducătoare a limbii. Îi imită gestul făcîndu-l să geamă şi să o îmbrăţişeze mai strîns. Apoi, dintr-o dată, pierdu complet controlul; nu mai fu conştientă de nimic altceva decît de senzaţii. Gura lui i-o devoră pe-a ei cu o patimă de nestăpînit, rochia căzu la picioare şi simţi aerul răcoros. Părul i se revărsă pe umeri, eliberat de mîinile lui, iar încăperea se învîrti cu ea. Se simţi ridicată sus şi pusă pe canapea lîngă un trup de bărbat, gol, puternic şi insistent.

Apoi totul se opri.

– Ce faci? şopti ea, iar vocea subţire, pierdută, nu părea să-i aparţină.

– Mă uit la tine. Vorbind, privirea lui coborî spre sîni, trecînd de talie, apoi în jos pe coapse şi picioare. Stingherită, Meredith îl opri atingîndu-şi buzele de pieptul lui. Mişcîndu-şi buzele pe pielea lui îi simţi muşchii tresărind, apoi mîna lui se cufundă în

părul ei şi o cuprinse de ceafă. De data asta, cînd îşi ridică privirea spre el, Matt îşi coborî capul. Îi captură gura aproape brutal, limba despărţindu-i buzele, pătrunzînd necruţătoare, sărutul fiind erotic şi primitiv, aprinzîndu-i întreg trupul. Aplecîndu-se deasupra ei, o sărută pînă ce Meredith se auzi gemînd uşor, apoi gura lui alunecă spre sînii ei, făcîndu-i s-o doară, degetele explorînd-o, torturînd-o, silind-o să se arcuiască. Îşi lungi trupul peste al ei, şoldurile stăruitoare, buzele dure şi blînde pe gît şi obraz. Gura îi reveni la a ei, desprăţindu-i buzele; îşi înghesui picioarele între ale ei, depărtîndu-i coaspele, în tot timpul ăsta frecîndu-şi limba de a ei, scoţînd-o şi afundînd-o tot mai adînc. Apoi se opri.

– Uită-te la mine.

Meredith reuşi cumva să iasă din ameţeala senzuală; îşi forţă pleoapele să se deschidă şi se uită în ochii lui gri, arzători. În clipa aceea Matt se înfipse în ea cu o forţă care îi smulse un strigăt adînc şi îi făcu trupul să se arcuiască În acea fracţiune de secundă realiză că-i luase virginitatea, iar reacţia lui fu mult mai violentă ca a ei. Încremeni, strîngînd din ochi. Cu umerii şi braţele încordate, rămase înăuntru, fără se se mişte.

– De ce? întrebă el cu o şoaptă aspră.

Ea se înfioră de învinuirea pe care crezu că o aude în vocea lui şi înţelese greşit întrebarea:

– Pentru că n-am mai făcut-o.

Răspunsul ei îl făcu să deschidă ochii, iar ceea ce văzu în ei nu era dezamăgire sau acuzaţie, ci tandreţe şi regret.

– De ce nu mi-ai spus? M-aş fi purtat cu mai multă blîndeţe.

Punîndu-şi degetele pe obrazul lui, Meredith spuse cu un zîmbet sincer, liniştitor:

– Dar te-ai purtat. Şi-a fost perfect.

– Ai idee, şopti el, cît eşti de excitantă şi de sensibilă?

Meredith nu-i răspunse, realitatea a ceea ce se întîmplase strecurîndu-se ameninţător în mintea ei. *Nu acum, nu încă.* Nimic nu va strica clipa asta de beatitudine. Închise ochii, ascultînd lucrurile frumoase pe care el continua să i le spună în timp ce-şi punea mîna pe obrazul ei.

Apoi întrebă ceva care necesită un răspuns, iar magia se retrase, dispărînd dincolo de graniţele realului.

– De ce? întrebă el încet. De ce în seara asta? De ce cu mine?

Întrebarea dificilă, insistentă, îi dădu o stare de tensiune emoţională, făcînd-o să ofteze tristă, apoi se desprinse din braţele lui şi se înfăşură în pledul de lînă de la marginea canapelei. Ştiuse ce însemna intimitatea fizică a actului sexual, dar n-o avertizase nimeni despre senzaţia stranie, tulburătoare, de după. Se simţea golită de orice emoţie, expusă, lipsită de apărare, stîngace.

– Cred că ar fi mai bine ca amîndoi să ne îmbrăcăm, rosti ea neliniştită, şi apoi îţi voi spune tot ce vrei să ştii. Mă întorc imediat.

În camera ei, Meredith îmbrăcă un halat alb cu albastru, se legă cu cordonul şi coborî tot în picioarele goale. Aruncă o privire orologiului din hol. Tatăl ei se va întoarce peste o oră. Matt vorbea de la telefonul din bibliotecă, gata îmbrăcat, cravata atîrnîndu-i din buzunarul pantalonilor.

– Care e adresa? întrebă el. Ea i-o spuse, iar el o transmise companiei de taxiuri. Le-am spus să trimită un taxi peste o jumătate de oră, o anunţă el. Ducîndu-se la măsuţa de lîngă canapea, luă paharul cu coniac uitat acolo.

– Îţi mai pot oferi altceva? întrebă Meredith pentru că i se păru că aşa se purta o gazdă bună cînd seara se apropia de sfîrşit. Era mai degrabă replica unei chelneriţe, îşi zise ea minunîndu-se de propria-i prostie.

– Da, vreau un răspuns, spuse el. Ce te-a făcut să te hotărăşti pentru seara asta?

– Ani la rînd tata m-a tratat ca pe o... o nimfomaniacă şi n-am făcut absolut nimic ca s-o merit. În seara asta, cînd ai insinuat că trebuie să aibă un motiv pentru care să mă „păzească", ceva s-a frînt în mine. Cred că m-am hotărît că din moment ce tot sînt tratată ca o tîrfă, măcar să ştiu ce înseamnă să te culci cu un bărbat. Şi, în acelaşi timp, mi-a venit ideea asta nebunească de a te pedepsi, pe tine şi pe el. Am vrut să-ţi arăt că te înşeli.

După cîteva clipe de tăcere apăsătoare, Matt spuse tăios:

– M-ai fi putut convinge că mă înşel mai simplu, spunîndu-mi că tatăl tău e un ticălos bănuitor, despotic. Te-aş fi crezut.

În adîncul inimii ei, Meredith ştia că era adevărat şi se uită la el stingherită, întrebîndu-se dacă furia fusese singurul motiv pentru ceea ce se întîmplase sau dacă nu se folosise de el drept scuză ca să ducă la împlinire acel magnetism sexual simţit toată seara. Se folosise. Asta era cuvîntul corect. Într-un fel se simţea vinovată că se folosise de un bărbat care-i plăcea enorm numai ca să se răzbune pe tatăl ei. În tăcerea care se prelungea, Matt păru să analizeze ce-i spusese şi ce nu-i spusese, apoi să ghicească la ce se gîndea. Indiferent care ar fi fost concluziile la care ajunse, era clar că nu-i făcură nici o plăcere. Puse brusc paharul pe masă şi se uită la ceas.

– Voi merge pe jos pînă la capătul aleii.

– Te conduc. Propoziţii rostite pe un ton politicos între doi străini care făcuseră lucrurile cele mai intime cu nici o jumătate de oră în urmă. Îndreptîndu-şi umerii, remarcă absurditatea situaţiei. În clipa aceea privirea lui trecu de la picioarele goale la faţa ei, apoi ricoşă la părul unduindu-i pe umeri. Desculţă, cu părul lăsat pe spate şi într-un halat lung, Meredith nu arăta deloc ca fata în rochia fără umeri cu părul ridicat într-un coc şic. Ştiu imediat care va fi următoarea lui întrebare:

– Cîţi ani ai?

– Nu... nu chiar atît de mulţi pe cît ai crezut.

– Cîţi? insistă el.

– Optsprezece.

Se aşteptă la un fel de reacţie din partea lui. Dar el se mulţumi să-i arunce o privire lungă, pătrunzătoare, apoi făcu ceva ce i se păru cu totul lipsit de sens. Se întoarse, se duse la masă şi scrise ceva pe o bucată de hîrtie.

– Asta-i numărul meu de telefon din Edmound, spuse el calm, întinzîndu-i hîrtia. În următoarele şase săptămîni mă găseşti acolo. După aceea, Sommers va găsi o cale ca să dea de mine.

După plecarea lui, urcă sus încruntîndu-se. Dacă asta era modul lui Matt de a-i sugera ca ea să-i telefoneze, era arogant, grosolan şi absolut respingător. Şi... umilitor.

Cea mai mare parte a primei săptămîni, Meredith tresărise de fiecare dată cînd auzise telefonul, temîndu-se că ar putea fi

Matt. Numai amintirea faptelor pe care le făcuseră împreună o umpleau de jenă şi voia să le uite, aşa cum voia să-l uite şi pe el.

Dar în a doua săptămînă nu mai voise să uite nimic. Odată ce dispăruse vinovăţia şi teama de a fi descoperită, se trezise gîndindu-se doar la el, retrăind aceleaşi momente pe care dorise să le uite. Zăcînd noaptea în pat, cu faţa în pernă, îi simţise buzele fierbinţi pe gît şi pe obraz, amintindu-şi fiecare cuvînt seducător şi tandru pe care îl rostise în şoaptă. Se gîndise şi la alte lucruri, cum ar fi plăcerea de a fi cu el, atunci cînd se plimbaseră pe peluza de la *Glenmoor*, şi cum rîsese de glumele ei. Se întrebase dacă se gîndea la ea şi, dacă da, de ce n-o suna...

Cum nu-i telefonase nici în săptămîna care urmase, Meredith ajunsese la concluzia că îi fusese uşor să o uite, că n-o considerase deloc „incitantă" sau „sensibilă". Trecuse în revistă de mai multe ori tot ceea ce-i spusese lui Matt înainte de a pleca, întrebîndu-se dacă nu cumva cuvintele ei erau motivul tăcerii lui. Se gîndise că era posibil să-i fi rănit mîndria atunci cînd îi spusese adevărul despre ceea ce o făcuse să se culce cu el... Matthew Farrell nu era nici pe departe nesigur de atracţia sa sexuală, purtase cu ea acel schimb de replici cu dublu înţeles la cîteva minute după ce se cunoscuseră, cînd dansaseră prima oară. Mai mult ca sigur că nu sunase considerînd-o prea tînără ca să-şi bată capul cu ea.

La sfîrşitul lunii, nu mai voia să ştie nimic despre existenţa lui. Ciclul îi întîrziase cu două săptămîni şi îşi dorise din tot sufletul să nu-l fi cunoscut niciodată pe Matthew Farrell. Pe măsură ce zilele se tîrau una după alta, nu se mai putea gîndi la altceva decît la posibilitatea îngrozitoare că ar putea fi însărcinată. Lisa era în Europa, aşa că nu avusese cu cine să vorbească sau cine să o ajute ca timpul să treacă mai repede. Aşteptase, se rugase şi promisese cu ardoare că, dacă nu era însărcinată, nu va mai avea relaţii sexuale pînă nu va fi căsătorită.

Însă ori Dumnezeu nu-i ascultă ruga, ori nu se lăsă înduplecat de mituirea ei. De fapt, singurul care părea să observe şi să-i pese de tăcerea chinuitoare în care trăia ea era tatăl ei.

– Ce s-a întîmplat, Meredith? o întrebase el de mai multe ori. Cu puţin timp în urmă, marea problemă a existenţei ei fusese faptul că nu putea merge la colegiul pe care şi-l dorea. Acum i se părea ceva cu totul neînsemnat.

– Nu s-a întîmplat nimic, îi răspunsese ea.

Fusese mult prea preocupată de alte probleme, ca să se mai certe cu el pentru ceea ce se petrecuse cu Matt la *Glenmoor*, iar de atunci mult prea neliniştită ca să se angajeze în orice fel de bătălie.

La şase săptămîni după ce-l cunoscuse pe Matt, lui Meredith nu-i veni nici a doua oară ciclul la data la care ar fi trebuit, iar teama ei se transformă în teroare. Încercînd să se consoleze cu gîndul că nu-i era greaţă dimineaţa, se hotărî să se lase examinată de un doctor şi să-şi facă analizele.

Cinci minute după ce puse receptorul jos, tatăl ei bătu în uşă. Invitîndu-l să intre, el păşi înăuntru şi îi întinse un plic mare. Fusese trimis de Universitatea Northwestern.

– Ai cîştigat, spuse el scurt şi concis. Nu mai suport starea asta în care te găseşti acum. Du-te la Northwestern, dacă este atît de important pentru tine. Dar mă aştept să vii acasă la fiecare sfîrşit de săptămînă, iar în privinţa asta nu admit să fiu contrazis.

Meredith deschise plicul ce conţinea scrisoarea prin care era anunţată că era înscrisă la colegiu, şi reuşi să schiţeze un zîmbet.

Meredith nu se duse la doctorul care o îngrijise de mică, era unul din amicii tatălui său. Preferă să meargă la o clinică cu aspect destul de dubios, din partea de sud a oraşului, unde fu sigură că nu va fi recunoscută de nimeni. Doctorul obosit, hărţuit de numărul mare al pacienţilor, îi confirmă temerile: era însărcinată.

Meredith înregistră faptul cu o serenitate cam ciudată, dar cînd ajunse acasă calmul cedă locul unei panici cu totul iraţionale. Nu putea face faţă unui avort, nu credea c-ar fi suportat să-şi dea copilul spre adopţiune şi nu îndrăznea să-şi anunţe tatăl că urma să devină mamă necăsătorită şi un nou scandal în familia Bancroft. Nu exista decît o singură alternativă, aşa că

Meredith făcu lucrul cel mai logic date fiind circumstanţele. Sună la numărul dat de Matt. Cum nu-i răspunse nimeni, îi telefonă lui Jonathan Sommers şi îi spuse că găsise ceva ce-i aparţinea lui Matt şi trebuia să i-l trimită. Jonathan îi oferi adresa lui Matt şi o informă că nu plecase încă în Venezuela. Tatăl ei nu era în oraş, aşa că îşi împachetă cîteva lucruri într-o valiză mică, îi lăsă un bilet anunţîndu-l că pleca în vizită la nişte prieteni, se urcă în maşină şi porni spre Indiana.

În starea deznădăjduită în care se afla, văzu oraşul Edmunton ca pe o îngrămădire sumbră de fabrici, oţelării şi furnale. Adresa lui Matt era undeva într-o zonă rurală, care ei i se păru la fel de sumbră. După o jumătate de oră de condus pe mai multe şosele, Meredith renunţă la ideea de-a găsi de una singură şoseaua potrivită şi opri pentru informaţii la o staţie de benzină.

Din clădirea joasă ieşi un mecanic gras, de vîrstă mijlocie, ochii lui studiind Porche-ul lui Meredith, apoi pe ea cu o privire care-i făcu pielea să se încreţească. Îi arătă adresa pe care voia să o găsească, dar în loc să-i spună unde era se întoarse şi zbieră peste umăr:

– Hei, Matt, ăsta nu-i drumu' spre casa ta?

Ochii lui Meredith se măriră cînd bărbatul, aflat cu capul plecat sub capota unui camion vechi aflat în atelierul cu uşile deschise, îşi îndreptă încet spatele şi se răsuci spre ea. Era Matt; mîinile îi era mînjite de unsoare, blugii vechi şi decoloraţi, şi arăta exact ca un mecanic auto dintr-un orăşel uitat de Dumnezeu. Meredith fu prea uluită de înfăţişarea lui şi prea deprimată de sarcina ei ca să-şi mai poată ascunde reacţia cînd el porni spre maşina ei. El i-o văzu pe chip şi îi şterse rapid zîmbetul de surpriză de pe trăsături. Chipul i se înăspri, iar, cînd i se adresă, vocea îi fu lipsită de orice intonaţie:

– Meredith, rosti el, salutînd-o cu o scurtă înclinare a capului. Ce te aduce aici?

În loc să se uite la ea, se concentră asupra mîinilor, ştergîndu-le cu o cîrpă scoasă din buzunarul de la spate al pantalonilor, iar Meredith avu revelaţia dureroasă că el ghicise deja ce o aducea acolo, fiind singura explicaţie a răcelii bruşte din comportarea lui.

– Mai nimic, minţi ea rîzînd fals, îndreptîndu-şi deja mîna spre cheia de contact. M-am hotărît să fac o plimbare cu maşina şi m-am trezit venind încoace. Dar cred c-ar fi mai bine să plec şi...

Privirea lui părăsi cîrpa din mîini şi se îndreptă spre ea, iar vocea lui Meredith se pierdu cînd o pereche de ochi gri, pătrunzători, îi fixară pe ai ei... Ochi reci, bănuitori, duri. Ochi care ştiau. Matt întinse mîna şi deschise portiera.

– Conduc eu, îi reteză el orice alte cuvinte, iar în starea ei de încordare, Meredith i se supuse automat, ieşind din maşină şi înconjurînd-o. Matt se uită peste umăr la grăsanul care pîndea lîngă capota automobilului elegant, urmărind scena cu o privire obraznică. Mă întorc peste o oră.

– La dracu' Matt, e deja trei jumătate, spuse mecanicul, chipul lăţindu-i-se într-un rînjet care îi dădu la iveală un canin lipsă. Poţi să-ţi iei liber. O bucăţică pe cinste ca asta merită mai mult de o oră din timpul tău.

Umilinţa lui Meredith nu cunoscu margini, iar ca nenorocirea să-i fie completă Matt arăta parcă ieşit din minţi pornind motorul şi ţîşnind spre şosea, cauciucurile împrăştiind pietrişul aleii din faţa benzinăriei.

– Vrei să încetineşti? întrebă ea speriată, surprinsă şi uşurată cînd el ridică imediat piciorul de pe accelerator. Simţind că se impunea o conversaţie, spuse singurul lucru care îi trecu prin minte în clipa aceea: Credeam că lucrezi într-o oţelărie.

– Lucrez acolo cinci zile pe săptămînă. În celelalte două fac pe mecanicul la atelierul benzinăriei.

– Oh! rosti ea stînjenită. Cîteva minute mai tîrziu, după o curbă, Matt semnaliză, apoi opri maşina într-o mică parcare înconjurată de copaci, avînd în mijloc o masă veche, roasă de vreme. Pe iarbă zăcea o pancardă de lemn, ale cărei litere şterse anunţau că aici fusese cîndva o zonă de camping, construită prin bunăvoinţa clubului de fotbal al oraşului Edmunton.

Matt opri motorul, iar în tăcerea care se lăsă Meredith privi drept în faţă, auzindu-şi sîngele zvîcnindu-i în urechi, încercînd să se împace cu ideea că străinul enigmatic de lîngă ea era acelaşi bărbat cu care rîsese şi făcuse dragoste în urmă cu şase săptămîni. Dilema care o trimisese acolo atîrna deasupra

ei ca o sabie gata să-i reteze gîtul; nehotărîrea o muncea pe dinăuntru, iar lacrimile pe care refuza să le verse îi înțepau ochii. El se mişcă, iar ea tresări, întorcîndu-şi repede capul spre el, dar Matt nu făcu altceva decît să iasă din maşină. O înconjură, îi deschise portiera şi Meredith coborî. Uitîndu-se în jurul ei şi mimînd interesul, Meredith spuse:

– E frumos aici, rosti ea, dar vocea îi suna încordată şi plină de sarcasm pînă şi în urechile ei. Acum trebuie să mă întorc.

În loc să-i răspundă, Matt se sprijini cu şoldul de masă, lăsîndu-şi greutatea pe celălalt picior, şi înălță o sprînceană, aşteptînd, bănuia ea, un fel de explicație în plus pentru vizita ei. Gîndurile care îi trecuseră prin cap toată ziua îşi începură din nou incantația terorizantă: era însărcinată, urma să aibă un copil din flori, tatăl ei îşi va ieşi din minți de furie şi durere. Era însărcinată! *Era însărcinată!* Era însărcinată, iar bărbatul semi-răspunzător pentru chinurile ei stătea acolo urmărind-o, frămîntîndu-se cu interesul detaşat al unui om de ştiință observînd la microscop zvîrcolirile unei insecte. Înfuriindu-se brusc şi cu totul irațional, Meredith se roti spre el.

– Te supără ceva sau eşti doar pervers refuzînd să spui ceva?

– Aştept ca tu să începi, replică el calm.

– Oh! Meredith îi cercetă chipul liniştit, izbucnirea ei de furie cedînd locul nefericirii şi nesiguranței. Îi va cere sfatul, hotărî ea, revenind asupra deciziei de acum cîteva minute. Doar sfatul, atîta tot. Dumnezeule, trebuia să vorbească cu cineva! Încrucişîndu-şi brațele la piept, voind parcă să se apare de reacția lui Matt, îşi dădu capul pe spate, înghițind cu greu şi, prefăcîndu-se că studia bolta de frunze de deasupra, spuse: Adevărul e că am avut un motiv să vin astăzi aici.

– Am presupus imediat.

Se uită la el încercînd să ghicească dacă presupune şi altceva, dar pe chipul lui nu se putea citi nimic. Reveni cu privirea la frunze, văzîndu-le ca prin ceață cînd ochii i se umplură de lacrimi.

– Sînt aici... Dar nu rosti cuvintele urîte, ruşinoase.

– Pentru că eşti gravidă, termină el fraza pe un ton sec.

– Cum de ți-ai dat seama? întrebă ea sufocîndu-se.

– Doar două lucruri te-ar fi putut aduce aici. Ăsta e unul din ele.

Copleşită de nenorocirea ei, întrebă:

– Şi care e celălalt?

– Talentul meu de dansator?

Glumea, iar reacţia cu totul neaşteptată topi fărîma de control pe care o mai avea. Zăgazul lacrimilor se frînse; îşi acoperi faţa cu mîinile şi hohotele de plîns îi zguduiră tot trupul. Îi simţi mîinile aproape de umeri, şi-l lăsă să o tragă între coaspele lui, cuprinzînd-o cu braţele.

– Cum poţi glu... glumi în astfel de momente? plînse ea la pieptul lui, dar îi fu dureros de recunoscătoare de alinarea tăcută a îmbrăţişării lui. Îi împinse o batistă în mîini, iar Meredith se înfioră, chinuindu-se cu disperare să se stăpînească. Hai, spune-o, îi zise ea ştergîndu-şi ochii. Am fost o proastă că am lăsat să se întîmple aşa ceva.

– N-am să te contrazic.

– Mulţumesc, replică ea sarcastic, suflîndu-şi nasul. Acum mă simt mult mai bine. Pricepu abia atunci că Matt reacţiona cu un calm admirabil, uluitor, şi că atitudinea ei nu făcea decît să înrăutăţească situaţia.

– Eşti sigură că ai rămas însărcinată?

– M-am dus în dimîneaţa asta la o clinică şi mi-au spus că sarcina e de şase săptămîni. Şi sînt sigură că e al tău, în caz că eşti prea politicos să întrebi.

– Nu chiar atît de politicos, ripostă el batjocoritor. Privirea ochilor ei albaştri-verzui, înlăcrimaţi, zvîcni spre a lui, scăpărînd jigniţi de ceea ce ea considera a fi o provocare din partea lui, dar el îşi clătină capul ca să o liniştească. Nu politeţea m-a oprit să te întreb, ci cunoştinţele de biologie. Nu mă îndoiesc că eu sînt cel responsabil.

Meredith se aşteptase la învinuiri, la şoc, la scîrbă; faptul că reacţiona cu o logică calmă şi lipsită de orice emoţie era incredibil de reconfortant şi teribil de derutant. Uitîndu-se la nasturele cămăşii lui albastre, îşi şterse o lacrimă şi-l ascultă punîndu-i calm întrebarea care o tortura de cîteva ore:

– Ce vrei să faci?

– Să mă sinucid! recunoscu ea distrusă.

– Care-i a doua variantă?

– Toate variantele sînt oribile. Cei de la clinică mi-au spus că avortul e alegerea cea mai logică... Aşteptă, convinsă pe de-a-ntregul că o va îndemna spre un avort. Dacă n-ar fi zărit o mişcare imperceptibilă a maxilarului l-ar fi crezut fie indiferent, fie întru totul de acord. Aşa însă, nu era tocmai sigură. Privi în depărtare, iar vocea i se frînse: Dar... dar nu cred c-aş putea înfrunta aşa ceva, în nici un caz de una singură. Chiar dacă aş face-o, nu cred că aş reuşi să mă mai suport după aceea. Trase adînc aer în piept, străduindu-se să elimine orice tremur din voce: Aş putea naşte copilul şi apoi să-l dau spre adopţiune, dar Dumnezeule!, asta n-ar rezolva nimic. Nu pentru mine. Tot va trebui să-i spun tatălui meu că voi avea un copil din flori, iar asta îi va sfîşia inima. Nu mă va ierta niciodată. Sînt ferm convinsă! Şi... şi mă tot gîndesc la ce va simţi copilul meu mai tîrziu, întrebîndu-se de ce l-am abandonat. Şi ştiu că mi-aş petrece restul vieţii uitîndu-mă la copii, întrebîndu-mă care din ei ar putea fi al meu. Îşi şterse încă o lacrimă. Nu cred c-aş putea trăi cu acea îndoială sau cu senzaţia de vinovăţie. Se uită pe furiş la trăsăturile lui aspre. N-ai nimic de comentat? întrebă ea indignată.

– O voi face imediat ce îmi vei spune ceva cu care să nu fiu de acord, o informă el pe un ton autoritar, pe care nu-l mai folosise niciodată cu ea. Te anunţ eu...

– Tata a divorţat de mama fiindcă se culca cu alţi bărbaţi. Dacă mă duc acasă şi îi spun că sînt însărcinată, cred că mă va da afară. Nu am nici un ban, dar voi moşteni ceva cînd voi împlini treizeci de ani. Aş putea încerca să-mi cresc copilul pînă atunci, cumva...

– Copilul nostru.

Meredith aprobă dînd din cap, înduioşată pînă la lacrimi că îl considera aşa.

– Ultima alternativă e una care ţie... ţie n-o să-ţi placă. Nu-mi place nici mie. E obscenă... Lăsă fraza în suspensie, umilită şi îngrozită, apoi îşi adună curajul şi o luă de la început, vorbind repede: Matt, vrei să mă ajuţi să-l conving pe tatăl meu că ne-am îndrăgostit unul de altul şi ne-am hotărît să... să ne căsătorim imediat? Apoi peste cîteva săptămîni îi putem spune că

sînt însărcinată. Fireşte, după naşterea copilului vom divorţa. Eşti de acord cu un astfel de aranjament?

– Fără prea mare chef, se răsti el după o tăcere prelungită.

Sufocată de umilinţa la care o supunea lunga lui ezitare şi acordul dat în silă, Meredith îi întoarse spatele.

– Îţi mulţumesc că eşti atît de galant, replică ea sarcastic. Îţi dau oricînd în scris că n-am nevoie de nimic de la tine pentru copil şi că-ţi voi acorda divorţul. Am un stilou în poşetă, adăugă ea pornind furioasă spre maşină, cu intenţia nu prea clară de a redacta o înţelegere cît mai repede.

Cînd trecu pe lîngă el, mîna lui îi prinse braţul, oprind-o brusc şi răsucind-o spre el.

– Cum naiba te aştepţi să reacţionez? o repezi el. Nu crezi că e cam lipsit de romantism din partea ta să începi prin a-mi spune că ideea căsătoriei cu mine ţi se pare „obscenă" şi să vorbeşti despre divorţ în acelaşi minut în care pomeneşti de căsătorie?

– Lipsit de romantism? repetă Meredith, uitîndu-se cu gura căscată la trăsăturile sale puternic reliefate, oscilînd între rîsul isteric în faţa monumentalei subestimări a situaţiei şi alarmă la gîndul furiei lui. Apoi restul spuselor o izbi în plin, alungîndu-i veselia şi făcînd-o să se simtă ca un copil fără minte. Îmi pare rău, replică ea uitîndu-se drept în nişte ochi arginii şi enigmatici. Sincer. N-am vrut să spun că a mă căsători cu tine e ceva obscen pentru mine. Mă refeream la faptul că a ne căsători numai pentru că sînt deja însărcinată e un motiv obscen pentru a face ceva care... care ar trebui să se întîmple cînd doi oameni se iubesc.

Observă uşurată cum expresia de pe chipul lui se mai îmblînzeşte.

– Dacă ajungem la tribunal înainte de cinci, spuse el, dezlipindu-se de masă şi preluînd controlul situaţiei, ne putem scoate autorizaţia astăzi şi ne căsătorim sîmbătă.

Obţinerea unei autorizaţii i se păru lui Meredith ceva extrem de simplu şi revoltător de lipsit de sens. Stătea lîngă Matt arătînd documentele necesare care să-i dovedească vîrsta şi identitatea, urmărindu-l trecînd pe formular numele lui, apoi pe-al ei.

La scurt timp ieşiră din clădirea veche a tribunalului, aflată în centrul oraşului, portarul aşteptînd nerăbdător să încuie uşile în urma lor. Urmau să se căsătorească. O combinaţie simplă, fără complicaţii sentimentale.

– Am ajuns la timp, rosti ea. Unde mergem acum? adăugă ea cînd urcară în maşină, lăsîndu-l automat pe el la volan fiindcă nu voia să-şi bată capul cu condusul maşinii.

– Te duc acasă.

– Acasă? repetă ea cu o voce aspră, observînd că nu se arăta mai încîntat decît ea de ceea ce făcuseră. Nu pot merge acasă pînă nu ne vom căsători.

– Nu mă refeream la fortăreaţa aia din Chicago, o corectă el, aşezîndu-se pe scaunul de lîngă ea. Mă refeream la casa mea. Aşa obosită şi năucită cum se simţea, felul cum o spuse o făcu să zîmbească. Începea să-şi dea seama că Matthew Farrell nu se lăsa impresionat sau intimidat de nimeni şi de nimic. Întorcîndu-se spre ea, îşi puse braţul pe spătarul scaunului ei şi zise: Înainte de a face pasul final, trebuie să ajungem la o înţelegere în privinţa unor lucruri.

– Ce fel de lucruri?

– Nu ştiu încă. Mai discutăm acasă.

Patruzeci şi cinci de minute mai tîrziu, Matt părăsi şoseaua mărginită de o parte şi de alta de cîmpuri îngrijite de porumb, cotind pe un drum de ţară plin de hîrtoape. Maşina se săltă pe scîndurile de lemn ale unui podeţ înălţat deasupra unui pîrîiaş, făcu o curbă, iar Meredith avu în faţa ochilor ceea ce numea el acasă. Avînd drept fundal lanurile de porumb din depărtare, clădirea, destul de bizară, arăta părăsită, avînd mare nevoie de un strat nou de vopsea. În curte, multă iarbă şi buruieni, iar uşa hambarului din stînga casei atîrna într-o singură balama. Cu toate astea, existau dovezi evidente că cineva iubise cîndva locul ăsta şi îi plăcuse să trăiască aici; trandafiri roz înfloreau din belşug pe spalierul de lîngă verandă, iar un leagăn vechi atîrna de creanga unui stejar uriaş din mijlocul curţii.

În drum spre această casă, Matt îi povestise că mama lui murise în urmă cu şapte ani, după o luptă îndelungată cu cancerul, şi că trăia acolo cu tatăl său şi cu sora sa de şaisprezece ani. Extrem de agitată la ideea că urma să-i întîlnească familia,

Meredith arătă cu capul spre dreapta, unde un fermier îşi conducea tractorul pe cîmp.

– Acela e tatăl tău?

Matt se opri o clipă uitîndu-se în direcţia indicată de ea, apoi îşi clătină capul şi îi deschise portiera.

– E un vecin. Ne-am vîndut mai demult cea mai mare parte a pămînturilor, iar ce a mai rămas l-am închiriat lui. După moartea mamei, tata şi-a pierdut orice interes faţă de fermă. Urcînd treptele verandei îi văzu încordarea de pe chip şi îşi puse mîna pe braţul ei. Ce s-a întîmplat?

– Sînt moartă de frică că-ţi voi cunoaşte familia.

– N-are de ce să-ţi fie teamă. Sora mea te va considera grozavă şi elegantă fiindcă eşti din oraş. Şovăi puţin, apoi adăugă: Tata bea, Meredith. A început cînd i-au spus că mama nu mai poate fi salvată. Îşi păstrează slujba şi nu e niciodată violent. Îţi spun astea ca să-l înţelegi şi să fii îngăduitoare cu el. De două luni n-a pus nimic în gură, dar se poate apuca oricînd. Nu era o scuză, ci o simplă relatare rostită pe un ton calm, cumpătat.

– Înţeleg, spuse ea, deşi nu cunoscuse în viaţa ei vreun alcoolic şi nu înţelegea mai nimic.

Fu scutită de nevoia de a-şi face alte griji. În clipa aceea uşa cu plasă fu deschisă larg, iar o tînără subţire, cu părul castaniu ca al lui Matt şi cu ochi gri ieşi în fugă pe verandă, privirea rămînîndu-i fixată la maşina din curte.

– Sfinte Sisoe, Matt, un Porche! Avea părul aproape la fel de scurt ca al lui, trăsăturile fiindu-i şi mai accentuate. Se întoarse spre Meredith cu chipul luminat de o admiraţie fără margini. E al tău?

Meredith dădu din cap, luată prin surprindere de valul de simpatie instantanee simţit pentru această fată care îi semăna atît de mult lui Matt, dar nu avea nimic din rezerva lui.

– Probabil că eşti incredibil de bogat, continuă ea candid. Adică, Laura Frederickson e foarte bogată, dar ea n-a avut niciodată un Porche.

– Termină, Julie, o preveni el.

– Oh, îmi pare rău, spuse ea zîmbindu-i. Apoi se întoarse spre Meredith şi rosti: Bună. Sînt Julie, sora incredibil de prost

crescută a lui Matt. Veniţi înăuntru? Deschise uşa cu plasă. S-a trezit şi tata, adăugă ea către Matt. Săptămîna asta lucrează în schimbul de noapte, aşa că cina va fi la şapte treizeci. E bine aşa?

– Bine, spuse Matt punîndu-şi mîna pe spatele lui Meredith şi împingînd-o uşor înăuntru. Meredith se uită în jurul ei, adunîndu-şi curajul pentru întîlnirea cu tatăl lui Matt. Interiorul casei arăta aproape la fel cu exteriorul, bizar, cu semne de neglijenţă şi uzură, punînd în umbră farmecul stilului american timpuriu. Scîndurile de lemn ale podelelor erau zgîriate şi roase, iar covoraşele ţesute de mînă împrăştiate pe jos, subţiate şi decolorate. În partea dreaptă a căminului, cu rafturi pentru cărţi zidite în perete, două fotolii verzi erau puse în faţa unei canapele a cărei tapiţerii trebuie să fi semănat cîndva cu frunzele toamnei. Dincolo de sufragerie era un dining room cu mobilă din lemn de arţar, iar uşa deschisă din capătul ei dădea spre o bucătărie cu o chiuvetă cu picioare. Treptele din dreapta camerei în care se servea masa duceau la primul etaj, iar un bărbat foarte înalt şi slab, cu păr încărunţit şi faţa brăzdată de riduri adînci, le cobora cu un ziar împăturit într-o mînă, iar în cealăltă cu un pahar plin cu un lichid întunecat. Din nefericire, Meredith nu-l văzuse imediat, iar tulburarea simţită după ce se uitase prin casă îi era încă întipărită pe chip cînd privirea i se aţinti asupra paharului din mîna lui.

– Ce se întîmplă aici? întrebă el păşind în sufragerie, uitîndu-se de la Meredith la Matt şi Julie, aceasta stînd lîngă cămin şi admirînd pe furiş pantalonii eleganţi ai lui Meredith, sandalele italieneşti şi cămaşa kaki.

Îi răspunse Matt, prezentînd-o pe Meredith.

– Ne-am cunoscut luna trecută, cînd am fost în Chicago, adăugă el. Ne căsătorim sîmbătă.

– Ce faci? rosti tatăl său apăsat.

– Fantastic! strigă Julie, atrăgînd atenţia tuturor. Mi-am dorit întotdeauna o soră mai mare, dar nu mi-am închipuit vreodată c-o să apară în propriul Porche!

– În propriul ce? îşi întrebă Patrick Farrell fiica debordînd de entuziasm.

– Porche, repetă Julie, părînd în al nouălea cer, alergînd la

fereastră şi dînd perdeaua la o parte ca să-i arate. Maşina lui Meredith sclipea în soare, lucioasă, albă şi scumpă, la fel de inoportună cum se simţea şi persoana căreia îi aparţinea. Patrick Farrell era evident şi el de aceeaşi părere, fiindcă, întorcînd capul de la maşină la Meredith, încreţiturile dintre ochii de un albastru spălăcit se transformară în nişte cute foarte adînci.

– Chicago? întrebă el. Ai stat acolo doar cîteva zile.

– Dragoste la prima vedere, decretă Julie, întrerupînd tăcerea apăsătoare. Ce romantic!

Patrick Farrell văzuse expresia neliniştită de pe chipul lui Meredith cînd se uitase prin casă cu cîteva clipe mai devreme şi îi atribuise reacţia dispreţului pentru căminul lui şi pentru el însuşi, în nici un caz nesiguranţei înspăimîntătoare privind viitorul. Se uită din nou pe fereastră la maşina ei, apoi la chipul ei încremenit.

– Dragoste la prima vedere, repetă el studiind-o fără să-şi ascundă îndoiala. Aşa să fie?

– Cum altfel, spuse Matt pe un ton care îl avertiza să renunţe la acest subiect, apoi o salvă pe Meredith printr-o metodă expeditivă întrebînd-o dacă nu voia să se odihnească înainte de cină. Meredith ar fi vrut orice, numai să iasă din situaţia asta. După clipa penibilă în care trebuise să-i mărturisească lui Matt că era însărcinată, acesta era momentul cel mai umilitor al vieţii ei. Dădu din cap spre Matt, în timp ce Julie insista să ia camera ei. Matt se duse la maşină să-i aducă sacoşa.

Sus, Meredith se aşeză îmbufnată pe patul lui Julie, iar Matt îi puse bagajul pe un scaun.

– Ce-a fost mai greu a trecut, îi spuse el cu blîndeţe.

Fără să-şi ridice privirea, Meredith îşi clătină capul, frîngîndu-şi mîinile în poală.

– Nu cred. Abia a început. Alegînd problema cea mai neînsemnată dintre toate celelalte pe care le avea de înfruntat, spuse: Tatăl tău m-a urît imediat.

Matt îi răspunse, abţinîndu-se cu greu să nu rîdă:

– Lucrurile ar fi stat puţin altfel dacă nu te-ai fi uitat la paharul cu ceai din mîna lui ca la un şarpe veninos.

Trîntindu-se pe pat, Meredith fixă tavanul înghiţind cu greu, ruşinată şi năucită.

– Am făcut eu aşa ceva? întrebă ea cu o voce răguşită, închizînd ochii, dorind să alunge imaginea.

Matt se uită la ea, iar cu ochii minţii o văzu aşa cum fusese la club cu şase săptămîni în urmă, plină de maliţiozitate, pusă pe şotii, făcînd tot posibilul ca el să se simtă cît mai în largul său. Observă schimbările din ea, simţind o strîngere de inimă ciudată şi cu totul necunoscută, raţiunea scoţîndu-i în evidenţă absurdităţile dilemei lor: Nu se cunoşteau bine, poate doar intim. În comparaţie cu toate femeile cu care se culcase pînă acum, Meredith era de o inocenţă dezarmantă; era însărcinată cu copilul lui.

Prăpastia socială dintre ei avea o adîncime de mii de kilometri; o vor trece pe podul numit căsătorie. Apoi o vor lărgi din nou prin divorţ.

Nu aveau nimic în comun; nimic, cu excepţia unei incredibile nopţi de iubire, o iubire gingaşă, pătimaşă, în care seducătoarea insistentă şi ispititoare din braţele lui devenise o virgină cuprinsă de panică, apoi o dulce şi chinuitoare încîntare.

O neuitată noapte de iubire care-i bîntuise gîndurile săptămîni în şir, o noapte în care se lăsase sedus de bunăvoie, ca apoi să ajungă seducătorul sîrguincios, mai dornic ca niciodată în viaţa lui să le ofere la amîndoi un extaz al simţurilor pe care să nu-l uite niciodată.

Şi îi reuşise pe deplin. Mulţumită silinţei de neîntrecut şi eficientei strădanii depuse, devenise tată. În clipa de faţă o soţie şi un copil nu intrau în planurile lui Matt. Pe de altă parte, acum zece ani, cînd îşi concepuse planurile de viitor, ştiuse că mai devreme sau mai tîrziu ceva i se va întîmpla, iar el va adapta noua situaţie cerinţelor lui. Responsabilitatea pentru Meredith şi copil apărea la un moment cu totul nepotrivit, dar Matt era obişnuit să-şi asume răspunderi enorme. Nu, responsabilitatea nu-l deranja la fel de mult ca alte lucruri, cel mai important fiind lipsa speranţei şi a veseliei de pe chipul lui Meredith Bancroft. Posibilitatea ca, din cauza a ceea ce se petrecuse cu şase săptămîni în urmă, chipul acesta fermecător să nu se mai lumineze niciodată, îl deranja mai mult decît ar fi crezut. De aceea se aplecă peste ea, îşi puse palmele de o parte şi de alta a umerilor ei, iar cu o voce care se voia amuzantă, porunci tăios:

– Capul sus, frumoasă adormită!

Ochii ei se deschiseră, se îngustară, coborînd spre zîmbetul de pe buzele lui, apoi se ridicară din nou spre ai lui, expresia lor fiind plină de o jale confuză.

– Nu pot, şopti ea cu o voce groasă. Ideea asta e nebunească, îmi dau seama abia acum. Căsătorindu-ne, nu vom face decît să ne complicăm vieţile şi pe cea a copilului.

– De ce spui aşa ceva?

– De ce? repetă ea, îmbujorîndu-se de umilinţă. Cum de mă poţi întreba de ce? Dumnezeule, după noaptea aceea nici măcar n-ai mai vrut să mă inviţi în oraş. Nici măcar nu mi-ai telefonat. Cum de poţi să...

– Am vrut să-ţi telefonez, o întrerupse el, iar ea îşi dădu ochii peste cap auzind afirmaţia lui, dar Matt continuă: Peste un an sau doi, după ce m-aş fi întors din America de Sud. Dacă nu s-ar fi simţit atît de tristă, Meredith i-ar fi rîs în nas, dar cuvintele următoare, rostite calm, o zăpăciră complet, înăbuşindu-i impulsul: Dacă aş fi crezut măcar pentru un minut că voiai într-adevăr să ai de-a face cu mine, te-aş fi sunat cu mult înainte de a se fi întîmplat toate astea.

Oscilînd între neîncredere şi speranţă chinuitoare, Meredith închise ochii, încercînd fără succes să facă faţă reacţiilor ei ameţitoare, de necontrolat. Tot ce trăia era în cantităţi exagerate, excese de disperare, de uşurare, de speranţă, de bucurie.

– Fruntea sus! îi porunci Matt din nou, fericit peste măsură că, după tonul vocii ei, Meredith voise să-l revadă. Printre alte lucruri presupuse în urmă cu şase săptămîni, era şi cea că la lumina zilei ea va reevalua situaţia hotărînd că lipsa banilor combinată cu lipsa unui statut social vor fi obstacole de netrecut într-o posibilă relaţie viitoare. Era clar că nu se gîndise la aşa ceva. Fata din faţa lui trase adînc aer în piept, iar Matt nu realiză decît cînd vorbi că se străduia curajoasă să-i asculte îndemnul de a se înveseli. Schiţînd un surîs tremurător, spuse sumbru:

– Ai de gînd să devii o pacoste cicălitoare?

– Ar fi trebuit să fie replica mea.

– Serios?

– Îhm, confirmă el. Soţiile sînt cicălitoare.

– Şi ce fac soţii?

El îi aruncă o privire de o îngîmfare prefăcută.

– Soţii poruncesc.

În contrast cu următoarele ei cuvinte, zîmbetul şi vocea îi fură de o gingăşie îngerească:

– Vrei să pariem?

Matt îşi desprinse privirea de pe buzele ei îmbietoare şi se uită în ochii strălucind ca nişte bijuterii. Fermecat, răspunse cu toată sinceritatea:

– Nu.

Apoi se petrecu ultimul lucru la care se aşteptase. În loc să se înveselească, îşi dădu seama că plînge şi, tocmai cînd se învinuia pentru lacrimile ei, Meredith îşi puse braţele în jurul lui şi-l trase lîngă ea. Îngropîndu-şi faţa la gîtul lui, i se răsuci în braţe cînd el se întinse pe pat lîngă ea, umerii ei fragili zguduindu-se de suspine. Cîteva clipe mai tîrziu vorbi, hohotele făcîndu-i cuvintele greu de înţeles:

– Logodinca unui fermier trebuie să pună murături?

Matt îşi reprimă rîsul surprins, mîngîindu-i părul mătăsos.

– Nu.

– Bine, fiindcă nu mă pricep.

– Nu sînt fermier, o linişti el. Ştii doar.

– Săptămîna viitoare ar fi trebuit să încep colegiul. Trebuie să mă duc la colegiu. Mi-am dorit... mi-am dorit dintotdeauna să ajung preşedinte, Matt.

Luat prin surprindere, Matt îi ridică bărbia încercînd să-i vadă faţa.

– Un ţel dat dracului, spuse el înainte să se poată opri. Preşedinte al Statelor Unite!

– Nu al Statelor Unite, ci al unui magazin, îl corectă ea, iar ochii minunaţi pe care îi aţinti asupra lui înotau acum în lacrimi de rîs şi nu de disperare.

– Slavă Domnului! o necăji el, atît de dornic să o vadă veselă, încît nu mai acordă atenţie implicaţiilor spuselor sale. Mă aştept ca în cîţiva ani să devin un om destul de bogat, însă, chiar şi atunci, să-ţi cumpăr preşedinţia Statelor Unite s-ar putea să-mi depăşească limitele.

– Mulţumesc, şopti ea.

– Pentru ce?

– Pentru că m-ai făcut să rîd. N-am mai plîns atît de mult din copilărie. Acum parcă nu mă mai pot opri.

– Sper că n-ai rîs de faptul că am spus că voi fi bogat.

În ciuda tonului frivol, Meredith sesiză că vorbea foarte serios şi îşi reveni repede. Văzu hotărîrea de pe chipul lui, inteligenţa şi experienţa amară din ochii aceia gri. Viaţa nu-i acordase nici unul din avantajele oferite bărbaţilor aparţinînd clasei ei sociale, dar realiză instinctiv că Matt Farrell avea o forţă rară combinată cu o voinţă îndărătnică de a reuşi. Mai sesiză şi altceva în legătură cu el, că, în ciuda atitudinii arbitrare şi a cinismului destul de pronunţat întrezărite de ea, exista în el o mare blîndeţe. Comportarea lui era o dovadă de netăgăduit. Noaptea de iubire de acum şase săptămîni fusese iniţiată de ea, iar sarcina şi căsătoria făcute în grabă erau la fel de dezastruoase pentru viaţa lui, cît şi pentru a ei. Cu toate astea n-o repezise nici măcar o dată pentru prostia şi neglijenţa ei şi nici n-o trimisese la dracu' cînd îi ceruse să se însoare cu ea, aşa cum se aşteptase să facă.

Urmărind-o studiindu-l, Matt ştiu că-i cîntărea şansele de reuşită în a-şi transpune pretenţiile în realitate; ştia, de asemenea, cît de distonantă trebuia să-i pară această pretenţie, mai ales acum. În seara în care o cunoscuse, păruse cel puţin un om al succesului.

Acum însă, ştia din ce fel de mediu provenea; îl văzuse cu capul vîrît sub capota unui camion, cu mîinile mînjite de vaselină şi îşi aminti expresia fugară de şoc şi de repulsie de pe chipul ei. Aşa că, uitîndu-se în jos ia acel chip frumos, se aşteptă să o vadă rîzînd de ambiţiile lui, nu, nu să rîdă, era mult prea bine crescută ca să-i rîdă în faţă; ar spune ceva plin de amabilitate, iar el ar şti într-o clipă, fiindcă ochii aceia atît de expresivi i-ar trăda imediat adevăratele gînduri. Cînd vorbi, vocea ei era calmă:

– Aşa deci, vrei să cucereşti lumea?

– Vreau să o stăpînesc, afirmă el cu tărie.

– Sînt convinsă că vei reuşi, Matt.

Matt deschise gura să spună ceva, dar nu putu vorbi; atingerea degetelor ei, apropierea trupului şi privirea din ochi îl ameţiră complet. Cu şase săptămîni în urmă se simţise puternic

atras de ea; în mai puţin de un minut atracţia aceea latentă erupse cu aşa o forţă că se aplecă şi îi cuprinse gura, devorînd-o cu un sărut apăsat, prădalnic. Se înfruptă cu dulceaţa ei, surprins de propria-i dorinţă, uluit cînd trebui să se oprească şi să-i îndemne buzele să se deschidă, ştiind instinctiv că şi ea simţea puţin din tot ceea ce simţea şi el...

Iar cînd buzele ei se deschiseră şi se mişcară odată cu ale lui, fu şocat de senzaţia de triumf. Raţiunea dispăru. Matt se întinse peste ea şi aproape că gemu cînd ea cîteva clipe mai tîrziu îşi dezlipi buzele de ale lui, punîndu-şi mîinile pe pieptul lui ca să-l ţină la distanţă.

– Familia ta, icni ea disperată. Sînt jos...

Matt îşi trase în silă mîna de pe sînul ei dezgolit. Familia lui! Uitase de ea. Îi fusese foarte clar că tatăl său ajunsese la concluzia justă privind motivul căsătoriei lor şi la cea greşită despre genul de fată care era Meredith.

Trebuia să coboare să lămurească lucrurile cu tatăl său, iar rămînînd cu ea în dormitor nu va face decît să-i confirme părerea că Meredith era o tîrfă cu bani.

Îl contraria faptul că uitase; era şi mai contrariat de lipsa lui de control în ceea ce o privea. Nu avusese de gînd să facă dragoste cu ea pe îndelete, să o savureze, scopul său fusese să o posede rapid, total, iar aşa ceva nu i se mai întîmplase niciodată.

– Cu riscul de a părea scandalos de impulsiv, spuse el cu un aer firesc, încep să descopăr că ideea căsătoriei pentru salvarea aparentelor mi se pare o noţiune nu numai barbară, ci cu totul nepractică. E clar că între noi există o puternică atracţie fizică. Am făcut şi un copil împreună. Poate n-ar strica să încercăm să trăim ca doi oameni căsătoriţi. Cine ştie, adăugă el, înălţîndu-şi umerii largi şi zîmbind şmechereşte în colţul gurii, s-ar putea să ne placă.

Meredith n-ar fi fost mai surprinsă dacă i-ar fi crescut aripi şi-ar fi început să zboare prin cameră, apoi înţelese că îi prezenta ideea ca pe o posibilitate, nu făcea o propunere. Şovăind între indignarea pentru atitudinea lui nonşalantă şi o senzaţie ciudată de plăcere şi recunoştinţă pentru că adusese vorba despre aşa ceva, nu spuse nimic.

– Nu-i nici o grabă, adăugă el cu un zîmbet drăcesc. Avem cîteva zile la dispoziţie ca să vedem ce hotărîre vom lua.

Indiferent de ceea ce-i spusese Matt tatălui său înainte ca Meredith să coboare la cină, îşi făcuse efectul fiindcă Patrick Farrell păru să accepte fără comentarii faptul că se vor căsători. Dar, chiar şi aşa, vorbăria neîntreruptă a lui Julie împiedică ca atmosfera să se transforme pentru Meredith într-o tortură a nervilor. Pe parcursul cinei, Matt rămase mai mult tăcut şi dus pe gînduri. Păru însă să domine încăperea şi chiar conversaţia prin simpla lui prezenţă.

Patrick Farrell, cel care ar fi trebuit să fie capul acestei familii, abdicase în favoarea lui Matt. Un bărbat slab, introspectiv, cu o faţă purtînd urmele distrugerii fizice şi ale tragediei, îi cerea părerea lui Matt ori de cîte ori venea vorba despre ce trebuia să facă fiecare dintre ei. Meredith îl consideră vrednic de milă şi cam înspăimîntător, continuînd să aibă impresia că persoana ei nu-i era prea simpatică.

Julie, care părea să fi acceptat de bunăvoie rolul de bucătăreasă şi menajeră a celor doi bărbaţi, era ca un foc de artificii; orice gînd îi trecea prin cap ţîşnea pe buzele ei într-un torent de cuvinte plin de entuziasm. Devotamentul ei pentru Matt era total; sări să-i aducă cafeaua, îi ceru sfatul şi ascultă orice cuvînt de parcă ar fi vorbit însuşi Dumnezeu. Meredith, străduindu-se din răsputeri să nu se gîndească la necazurile ei, se întrebă cum de reuşea Julie să-şi păstreze entuziasmul şi optimismul în locul în care trăia; se întrebă cum de o fată care părea atît de isteaţă renunţa de bunăvoie la orice carieră de dragul îngrijirii tatălui ei. Cufundată în propriile gînduri nu realiză imediat că Julie i se adresase ei.

– În Chicago este un magazin mare numit *Bancroft*, spuse Julie. Le văd reclamele în *Seventeen*, dar de cele mai multe ori în *Vogue*. Au nişte lucruri fantastice. Odată, Matt mi-a cumpărat chiar o eşarfă de acolo. Ştii unde e?

Meredith dădu din cap, zîmbetul încălzindu-i-se inconştient la pomenirea magazinului, dar nu intră în amănunte. Nu avusese timp să-i spună lui Matt de legătura ei cu magazinul, iar Patrick reacţionase deja atît de negativ la vederea maşinii ei că

nu voia să stăruie asupra detaliilor. Din nefericire, Julie nu-i dădu de ales.

– Eşti rudă cu acei Bancroft, oamenii cărora le aparţine magazinul?

– Da.

– O rudă apropiată?

– Destul de apropiată, spuse ea neajutorată, amuzată de sclipirea surescitată din ochii gri ai lui Julie.

– Cît de apropiată? întrebă Julie punînd jos furculiţa, examinînd-o cu mare atenţie. Matt se opri cu ceaşca de cafea lîngă buze, privind-o ţintă, iar Patrick Farrell se lăsă pe speteaza scaunului, încruntîndu-se la ea.

Scoţînd un mic oftat şi dîndu-se bătută, Meredith recunoscu:

– Magazinul a fost fondat de stră-stră-străbunicul meu.

– Fantastic! Ştii ce-a făcut stră-stră-străbunicul meu?

– Nu, ce? întrebă Meredith atît de atrasă de entuziasmul molipsitor al lui Julie, că uită să mai privească la Matt ca să-i vadă reacţia.

– A emigrat din Irlanda şi a pus bazele unei ferme de cai, spuse Julie, ridicîndu-se şi începînd să ducă vasele.

Meredith zîmbi şi se ridică să o ajute.

– Al meu a fost un hoţ de cai! În spatele lor, cei doi bărbaţi îşi ridicară ceştile de cafea şi le luară cu ei în sufragerie.

– Chiar a fost hoţ de cai? întrebă Julie, umplînd chiuveta cu apă şi detergent. Eşti sigură?

– Foarte sigură, susţinu Meredith cu toată convingerea, refuzînd cu încăpăţînare să întoarcă capul ca să-l urmărească pe Matt depărtîndu-se. A murit în ştreang.

Cîteva clipe munciră într-o tăcere prietenoasă, apoi Julie spuse:

– În zilele următoare tata lucrează în două schimburi. Eu îmi voi petrece noaptea la o prietenă, învăţînd. Dar mă voi întoarce dimineaţă ca să vă pregătesc micul dejun.

Tulburată de remarca lui Julie privind învăţatul, lui Meredith îi scăpă faptul că urma să-şi petreacă noaptea singură cu Matt.

– Înveţi? Nu eşti în vacanţă?

– Urmez cursurile de vară. Aşa voi reuşi să termin în decembrie, la două zile după ce voi împlini şaptesprezece ani.

– Vei fi o absolventă foarte tînără.

– Matt a avut şaisprezece.

– Oh, spuse Meredith întrebîndu-se cît de bună putea fi o şcoală dintr-un orăşel care permitea tuturor să o termine atît de repede. Ce vei face după absolvire?

– Voi merge la colegiu. Voi studia una din ştiinţele naturii, numai că nu m-am hotărît încă care. Probabil biologia.

– Serios?

Julie dădu din cap şi spuse cu mîndrie:

– Am primit o bursă întreagă. Matt nu a vrut să plece, a aşteptat ca să fie sigur că mă voi descurca de una singură. A fost chiar mai bine aşa, pentru că, aşteptînd să cresc, Matt a avut şansa să obţină diploma de MBA. Tot ar fi trebuit să rămînă în Edmunton şi să lucreze, ca să terminăm de plătit spitalizarea mamei.

Meredith se răsuci spre ea cu gura căscată.

– Matt a avut şansa să obţină ce?

– MBA, ştii doar, diploma de licenţă, afaceri, administraţie şi aşa mai departe. Ce urmează după diploma de absolvire a colegiului, o lămuri ea prompt. Matt a primit una cu două specializări, studii economice şi financiare. Inteligenţa e o caracteristică a familiei, adăugă ea, apoi văzu mutra şocată a lui Meredith şi se opri. Spuse şovăind: Nu, nu prea ştii multe despre Matt, nu-i aşa?

Numai cum sărută şi face dragoste, îşi zise Meredith ruşinată.

– Nu prea multe, recunoscu ea în şoaptă.

– Păi, n-ai de ce să te învinovăţeşti. Cei mai mulţi îl consideră pe Matt greu de cunoscut, iar voi doi vă ştiţi doar de două zile. Cuvintele sunară atît de sordid că Meredith se întoarse cu spatele, incapabilă să se uite la ea. Luă o ceaşcă şi începu să o şteargă cu o cîrpă. Meredith, rosti Julie, privind îngrijorată felul cum îşi freca faţa, n-are de ce să-ţi fie ruşine, adică, pentru mine nu-i mare scofală că eşti însărcinată. Meredith scăpă ceaşca, aceasta rostogolindu-se sub chiuvetă. Ei bine nu e! insistă Julie aplecîndu-se să o ridice.

– Ţi-a spus Matt că sînt însărcinată? bîigui Meredith. Sau ai priceput de una singură?

– Matt a vorbit cu tata, iar eu am tras cu urechea, deşi, dacă e să spun adevărul, am c-am înţeles totul de la bun început.

– Minunat! rosti Meredith venindu-i să intre în pămînt de ruşine.

– Mie mi se pare ceva foarte frumos, continuă Julie. Adică, pînă Matt i-a povestit tatei despre tine credeam că sînt singura rămasă încă virgină la şaisprezece ani.

Meredith închise ochii, simţindu-se ameţită de conversaţia revelatoare purtată în absenţa ei şi furioasă pentru că Matt discutase despre ea cu tatăl lui.

– Trebuie să fi fost o adevărată conferinţă de bîrfe, replică ea cu amărăciune.

– Matt nu te-a bîrfit. I-a explicat doar tatei ce fel de fată eşti. Asta o făcu pe Meredith să se simtă cu mult mai bine, iar Julie, observînd transformarea, continuă într-o direcţie puţin diferită: Anul ăsta, din cele două sute de fete ale liceului, treizeci şi opt sînt gravide. Adevărul e, îi mărturisi ea puţin cam abătută, că eu n-a trebuit niciodată să-mi fac probleme. Celor mai mulţi băieţi le e teamă să mă sărute.

– De ce?

– Din cauza lui Matt, replică Julie scurt. Toţi băieţii din Edmunton ştiu că Matt Farrell e fratele meu. Ştiu ce le-ar face Matt dacă ar descoperi că ar încerca ceva cu mine. Cînd vine vorba de păstrarea „virtuţii" unei femei, adăugă ea oftînd amuzată, să-l ai pe Matt prin preajmă e ca şi cum ai purta o centură de castitate.

– Mie, începu Meredith înainte să se poată opri, chestia asta mi se pare un pic exagerată.

Julie rîse, iar Meredith se trezi rîzînd împreună cu ea. Cînd se alătură bărbaţilor, Meredith îşi adună curajul pentru o seară jenantă petrecută în faţa televizorului, dar şi de data asta Julie rezolvă problema de una singură.

– Ce să facem? întrebă Julie uitîndu-se răbdătoare de la Matt la Meredith. Ştiu, ce-ar fi să jucăm ceva? Cărţi? Nu, staţi puţin, ce-aţi zice de ceva într-adevăr copilăresc. Se întoarse spre rafturile cu cărţi, trecîndu-şi degetele peste mai multe cutii cu jocuri. *Monopoly!* spuse ea privind peste umăr.

– Eu nu, spuse Patrick, prefer să mă uit la filmul ăsta.

Matt n-avea nici un chef să joace vreun joc, mai ales ăsta, şi fu pe punctul de a propune ca Meredith şi cu el să plece să facă o plimbare, dîndu-şi apoi seama că avea nevoie de relaxare şi nu de o discuţie intensă precum cea pe care ar fi purtat-o afară. Două ore mai tîrziu recunoscu în sinea lui că *Monopoly* fusese un succes neaşteptat de care se bucurase pînă şi el. Cu Julie, ca instigatoare principală, jocul devenise un fel de farsă, amîndouă fetele făcînd pe dracu'n patru ca să-l bată şi, nereuşind, trişînd fără ruşine. O prinse de două ori pe Julie furîndu-i banii cîştigaţi, iar acum Meredith venea cu nişte pretenţii absurde privind plata datoriilor.

– De data asta fără scuze, o preveni el cînd jetonul ei ateriză pe o proprietate deţinută de el. Pe chestia asta îmi datorezi o mie patru sute.

– Nu, nu-ţi datorez nimic, îi aruncă ea un zîmbet obraznic. Arătă micile hoteluri din plastic puse pe proprietatea lui, lovind cu degetul unul din ele. Hotelul ăsta îmi violează servitutea. Ai construit pe pămîntul meu, în concluzie îmi eşti dator.

– O să-ţi violez eu servitutea pe bune dacă nu-mi dai banii care mi se cuvin, o ameninţă el chicotind.

Rîzînd, Meredith se întoarse spre Julie.

– N-am decît o mie. Mă poţi împrumuta?

– Cum să nu, spuse Julie, deşi îşi pierduse deja toţi banii. Întinse mîna şi apucă mai multe bancnote de cinci sute de dolari din grămada lui Matt şi i le dădu lui Meredith. Cîteva clipe mai tîrziu, Meredith se recunoscu învinsă, Julie se duse la cărţile ei, iar Meredith adună jocul, apoi se ridică şi-l puse la loc pe raft. În spatele ei Patrick Farrell se ridică şi el.

– E timpul să mă pregătesc de plecare, îi spuse el lui Matt. Ai lăsat camioneta la garaj? Cînd Matt îi spuse că da şi că mîine va ruga pe cineva să i-o aducă, Patrick i se adresă lui Meredith. Pe tot parcursul jocului lor gălăgios îi simţise ochii îndreptaţi asupra ei. Acum îi zîmbi, un zîmbet fugar, în colţul gurii. Noapte bună, Meredith.

Matt se ridică şi o întrebă dacă avea chef de o mică plimbare. Bucuroasă pentru orice motiv care întîrzia mersul la culcare, Meredith spuse:

– Mi-ar face o mare plăcere.

Afară, aerul nopţii era înmiresmat, iar razele lunii făceau o cărare lată de-a curmezişul curţii. Abia ce păşiră pe treptele verandei cînd Julie îi ajunse din urmă, cu un pulover pe umeri şi manualele de la şocală sub braţ.

– Ne vedem dimineaţă. Joelle vine să mă ia de la capătul aleii. Mă duc la ea să învăţ.

Matt se răsuci spre ea încruntîndu-se.

– La zece seara?

Ea se opri cu mîna pe balustradă, pe faţa drăguţă apărînd un zîmbet exasperat.

– Matt, spuse ea dîndu-şi ochii peste cap de prostia lui.

Iar atunci el se prinse.

– Transmite-i salutări lui Joelle. Julie plecă în fugă spre luminile maşinii de la capătul aleii acoperite de pietriş, iar Matt se întoarse spre Meredith întrebînd-o ceva ce părea să-l fi nedumerit. Cum de ştii despre violarea servituţilor?

Dîndu-şi capul pe spate, Meredith se uită la luna plină atîrnînd deasupra lor ca un uriaş disc auriu...

– Tata vorbea întotdeauna cu mine despre afacerile lui. Am avut o astfel de problemă cînd am construit o sucursală a magazinului în suburbii. Din moment ce el pusese deja o întrebare, Meredith îi puse întrebarea care nu-i dădea pace de cîteva ore. Oprindu-se, întinse mîna şi smulse o frunză de pe o creangă de deasupra, încercînd fără succes să-şi ascundă tonul acuzator. Julie mi-a spus că ai MBA. De ce m-ai lăsat să cred că eşti un simplu muncitor într-o oţelărie, dornic să plece în Venezuela ca să-şi încerce norocul pe platformele de petrol?

– Ce te face să crezi că muncitorii din oţelării sînt oameni simpli, iar cei cu o diplomă MBA deosebiţi?

Meredith distinse reproşul uşor din voce şi tresări involuntar. Sprijinindu-şi umerii de scoarţa copacului, spuse:

– Am vorbit ca o snoabă?

– Eşti o snoabă? întrebă el vîrîndu-şi mîinile în buzunarele pantalonilor, studiind-o.

– Eu.. Şovăi scrutîndu-i trăsăturile aflate în umbră, ciudat de tentată să rostească indiferent ce credea că voia ca el să audă, rezistînd însă tentaţiei. Probabil că da.

Nu-şi auzi dezgustul din voce, dar Matt da, iar strălucirea

zîmbetului său leneş, neaşteptat, îi acceleră bătăile inimii.

– Mă îndoiesc.

– De ce?

– Pentru că snobii nu-şi fac probleme dacă sînt snobi sau nu. Totuşi, ca să-ţi răspund la întrebare, motivul pentru care n-am amintit de licenţa mea e că nu înseamnă nimic decît dacă şi cînd nu mă voi folosi de ea. În clipa de faţă n-am decît o mulţime de idei şi planuri care s-ar putea să nu reuşească aşa cum vreau eu.

Julie spusese că majoritatea oamenilor îl considera greu de cunoscut, iar Meredith înţelegea foarte bine de ce. Şi totuşi, existau momente, ca acesta, de exemplu, cînd se simţea într-o armonie atît de stranie cu el, încît aproape că-i putea citi gîndurile. Spuse calmă:

– Bănuiesc că celălalt motiv pentru care m-ai lăsat să cred că eşti un muncitor, e că ai vrut să vezi dacă pentru mine are vreo importanţă. A fost un test, nu-i aşa?

Asta îl făcu să rîdă uşor.

– Presupun că da. Cine ştie, s-ar putea să nu reuşesc niciodată să ajung altcineva.

– Iar acum ai trecut de la oţelărie la platformele petroliere, îl tachină ea, ochii rîzîndu-i, fiindcă ai vrut o meserie cu mai multă strălucire în ea, aşa-i?

Făcînd un efort, Matt rezistă tentaţiei de a o strînge în braţe şi a-i înăbuşi rîsul sărutînd-o. Era tînără şi răsfăţată, iar el pleca într-o ţară străină unde multe dintre lucrurile simple ale vieţii de aici vor fi un lux. Acest impuls brusc, nebunesc, de a o lua cu el, care nu-i dădea pace, era aşa cum şi-l caracteriza singur, *nebunesc*. Pe de altă parte, fata era curajoasă, dulce şi însărcinată cu copilul lui. *Copilul lui! Copilul lor!* Poate că ideea nu era chiar atît de trăsnită. Lăsîndu-şi capul pe spate ca să se uite la lună, încercă să ignore ideea, dar, chiar în timp ce o făcea, se trezi propunînd ceva care îl va ajuta să se hotărască.

– Meredith, spuse el, majoritatea cuplurilor are nevoie de mai multe luni ca să se cunoască înainte de a ajunge la căsătorie. Noi doi avem doar cîteva zile şi mai puţin de o săptămînă înainte de plecarea mea în Venezuela. Crezi că am putea înghesui cîteva luni în cîteva zile?

– Cred că da, spuse ea.

– În regulă, zise Matt, ciudat de încurcat cum să înceapă, acum că ea acceptase. Ce-ai vrea să ştii despre mine?

Înghiţindu-şi un hohot de rîs, Meredith se uită la el stupefiată, apoi se întrebă dacă se referea la problemele genetice pe care şi le-ar putea pune ea ţinînd seama de faptul că el era tatăl copilului. Examinîndu-l cu atenţie, spuse şovăind:

– Adică dacă ar trebui să te întreb lucruri, cum ar fi... dacă există cazuri de nebunie în familia ta sau dacă ai cazier la poliţie?

– Nu, la ambele. Dar la tine?

Meredith clătină din cap cu un aer solemn.

– Nici nebunie, nici cazier.

Îi văzu atunci sclipirea amuzată din ochi şi pentru a doua oară în decurs de cîteva clipe trebui să-şi reţină impulsul de a o strînge la piept.

– Acum e rîndul tău să mă întrebi ceva, propuse ea în joacă. Ce-ai vrea să ştii?

– Doar un lucru, rosti el direct, punîndu-şi mîna sus pe scoarţa copacului din spatele ei. Eşti pe jumătate la fel de dulce pe cît cred eu că eşti?

– Probabil că nu.

Matt îşi îndreptă umerii şi zîmbi, fiindcă era aproape sigur că se înşela.

– Hai să ne plimbăm, înainte să uit ce-ar trebui să facem aici. Şi ca să fiu absolut sincer, adăugă el cînd se întoarseră şi porniră agale pe poteca care ducea spre şoseaua principală, tocmai mi-am amintit că am totuşi cazier. Meredith se opri brusc, iar el se răsuci spre ea şi spuse: la nouăsprezece ani am fost arestat de două ori.

– Ce făceai?

– Mă cafteam. Mai bine-zis, mă luam la harţă cu oricine. Înainte de moartea mamei am reuşit să mă conving că dacă ar fi avut doctorii cei mai buni şi-ar fi fost tratată în spitalele cele mai bune, doar cele mai bune, atunci n-ar fi murit. Tata şi cu mine i-am oferit tot ce putea fi mai bun. Cînd ni s-au terminat banii de asigurare, am vîndut maşinile fermei şi toate lucrurile pe care am putut obţine bani numai ca să plătim spitalizarea. A murit

oricum, spuse Matt pe un ton lipsit de vreo emoţie. Tata s-a apucat de băut, iar eu am pornit să caut alte lucruri de care să mă apuc. Luni la rînd după moartea ei căutam bătaia cu lumînarea şi, cum nu puteam să-mi pun mîinile pe Dumnezeul în care mama a crezut atît de mult, mă mulţumeam cu oricare muritor dispus să mă bage în seamă. În Edmunton nu e atît de greu să dai peste cineva gata să-ţi tragă cîţiva pumni, adăugă el cu un zîmbet silit, şi realiză abia atunci că-i mărturisea unei fete de optsprezece ani lucruri pe care nu le recunoscuse în faţa nimănui, nici măcar în sinea lui. Iar fata de optsprezece ani se uita la el cu o înţelegere care îi sfida vîrsta. Sticleţii au intervenit la două dintre bătăile mele, încheie el, şi ne-au dus la arest pe toţi cei prezenţi. N-a fost mare scofală. Numele meu nu e amintit decît în raportul poliţiei din Edmunton.

– Ai iubit-o foarte mult. Conştientă că atingea o latură delicată, continuă: Eu nu mi-am cunoscut mama. După divorţ a plecat în Italia. Probabil că am fost norocoasă că n-am ajuns să o cunosc, să o iubesc şi apoi să o pierd, ce zici?

Matt înţelese exact unde bătea şi nu-şi bătu joc de eforturile ei.

– Foarte amabil din partea ta, spuse el cu o voce gravă. Apoi alungă tristeţea şi anunţă strîmbînd din nas: Am un gust excelent la femei.

Meredith izbucni în rîs, simţind un fior de plăcere cînd el îşi puse mîna pe spatele ei, cuprinzîndu-i talia, trăgînd-o spre el şi continuîndu-şi aşa plimbarea. După cîţiva paşi, un gînd apărut pe neaşteptate o făcu să se oprească brusc.

– Ai mai fost căsătorit?

– Nu. Şi tu? adăugă el tachinînd-o.

– Ştii foarte bine că n-am, n-am făcut... Se întrerupse, stingherită de subiectul discuţiei.

– Da, ştiu, încuviinţă el. Dar ceea ce nu înţeleg e cum de cineva care arată ca tine a reuşit să ajungă la optsprezece ani fără să-şi piardă virginitatea cu unul din puştii de liceu bogaţi şi buni de gură.

– Nu-mi plac puştii de liceu, replică Meredith, apoi se uită la el mirată. Pînă acum nici nu mi-am dat seama.

Asta-i făcu o mare plăcere lui Matt, fiindcă era al naibii de

sigur că nu se mărita cu unul ca ei. Aşteptă ca ea să spună mai multe. Cum nu zise nimic, stărui nedumerit:

– Asta-i tot? Ăsta să fie motivul?

– Doar o parte. Adevărul întreg e că pînă la şaisprezece ani am fost atît de urîtă că băieţii nu-mi acordau nici o atenţie. Cînd am depăşit faza de larvă, eram atît de furioasă pe ei că m-au ignorat în toţi anii ăştia, încît nu m-au mai interesat.

– Chiar ai fost urîtă?

– Ca să fiu mai explicită, replică ea sec, să zicem că dacă vom avea o fetiţă o va duce mult mai bine dacă în copilărie va semăna cu tine.

Hohotul de rîs al lui Matt explodă în tăcerea nopţii şi o trase în braţele lui. Continuînd să rîdă, îşi îngropă faţa în părul ei parfumat, surprins de sentimentul de tandreţe pentru că fusese urîtă sau aşa se crezuse, emoţionat că i-o mărturisise, extaziat fiindcă... fiindcă... Refuză să se gîndească de ce... Nu conta decît că rîdea şi ea, punîndu-şi braţele în jurul taliei lui. Cu un zîmbet solemn, îşi frecă bărbia de capul ei şi şopti:

– Am un gust excelent la femei.

– Hm, cu doi ani în urmă n-ai fi zis la fel, spuse ea rîzînd şi lăsîndu-se în braţele lui.

– Sînt un om cu viziunea viitorului, o asigură el calm. Mi-aş fi dat seama încă de atunci.

O oră mai tîrziu stăteau faţă în faţă pe treptele verandei sprijinindu-se cu spatele de balustradă. Matt se afla sus, cu picioarele lungi întinse înaintea lui. Pe o treaptă mai jos, Meredith stătea cu genunchii traşi la piept şi braţele în jurul lor. Nu mai făceau efortul de a se cunoaşte, pentru că Meredith era însărcinată şi urmau să se căsătorească. Erau doar un cuplu stînd afară într-o minunată noapte de vară, bucurîndu-se unul de altul. Lăsîndu-şi capul pe spate, Meredith ascultă cîntecul greierilor cu ochii închişi pe jumătate.

– La ce te gîndeşti? întrebă el încet.

– Mă gîndesc că în curînd va fi toamnă, spuse ea ridicîndu-şi privirea spre ochii lui. Toamna e anotimpul meu preferat. Frumuseţea primăverii e exagerată. E umezeală, iar copacii sînt încă goi. Iarna se tîrăşte la nesfîrşit, vara e plăcut, dar nu e acelaşi lucru. Toamna e altfel. Adică, există vreun parfum pe

lume care să se poată compara cu mirosul frunzelor arse? întrebă ea cu un surîs cuceritor. Matt îşi zise că mirosea de o mie de ori mai bine ca frunzele arse, dar o lăsă să continue: Toamna e incitantă, se petrec o mulţime de schimbări. E ca amurgul.

– Amurgul?

– Pentru mine, amurgul e momentul preferat al zilei, din acelaşi motiv. Cînd eram mică obişnuiam să mă duc vara, la apusul soarelui, la capătul aleii şi să stau lîngă gard urmărind maşinile trecînd cu farurile aprinse. Toţi cei de la volan aveau unde să meargă, ceva de făcut. Începea noaptea... Jenată, lăsă fraza în suspensie. Sună incredibil de prostesc.

– Sună incredibil de singuratic.

– N-am fost singuratică, pe cuvînt. Visam doar cu ochii deschişi. Ştiu că în noaptea aceea la *Glenmoor* ţi-ai făcut o impresie îngrozitoare despre tatăl meu, dar nu e căpcăunul pe care ţi-l imaginezi. Mă iubeşte şi a încercat întotdeauna să mă protejeze şi să-mi ofere tot ceea ce e mai bun. Fără vreun motiv anume, minunata stare de spirit a lui Meredith dispăru ca prin farmec, realitatea izbind-o în plin. Iar drept recunoştinţă, peste cîteva zile mă voi duce acasă însărcinată şi...

– Ne-am înţeles că în noaptea asta să nu discutăm despre problemele noastre, o întrerupse el.

– Dacă toamna îţi place atît de mult, care e lucrul care îţi place cel mai puţin? întrebă Matt încercînd să-i abată atenţia.

Meredith se gîndi cîteva clipe.

– Parcelele cu pomi de Crăciun a doua zi după Crăciun. E foarte trist să vezi pomii aceia frumoşi pe care nu i-a cumpărat nimeni. Sînt ca nişte orfani pe care nu-i doreşte nimeni. Se opri dîndu-şi seama ce spunea şi întoarse repede capul.

– E trecut de miezul nopţii, spuse Matt ridicîndu-se, ştiind că nimic nu-i mai putea salva starea de spirit. Ce-ar fi să ne culcăm?

Întrebarea suna de parcă el ar fi considerat ca e ceva de la sine înţeles că se vor culca sau ar trebui să se culce împreună, iar Meredith fu străbătută de un fior bolnăvicios de panică. Era însărcinată, iar el se va căsători cu ea pentru că se vedea silit să o facă; întreaga situaţie era deja atît de sordidă, că se simţea cu totul lipsită de valoare şi umilită.

Ajunşi în sufragerie, stinseră luminile, apoi porniră în sus pe trepte. Camera lui Matt era imediat lîngă scară, iar a lui Julie în stînga, la capătul coridorului, cu o baie între ele. Cînd ajunseră în dreptul uşii lui, Meredith rezolvă problema de una singură.

– Noapte bună, Matt, spuse ea cu o voce care tremura uşor. Ocolindu-l, îi aruncă peste umăr un zîmbet crispat, lăsîndu-l în pragul uşii. Cum el nu făcu nici o încercare să o oprească, emoţiile ei cotiră brusc de la uşurare la suferinţă. Se părea, îşi zise ea păşind spre camera lui Julie, că femeile însărcinate n-au nici un fel de sex-appeal, nici măcar pentru bărbatul care îşi ieşise din minţi în pat cu ea cu numai cîteva săptămîni în urmă. Deschise uşa şi dădu să intre în camera lui Julie. În spatele ei, Matt rosti cu voce calmă, îngroşată:

– Meredith?

Ea se răsuci şi-l văzu tot acolo, cu umărul sprijinit de cadrul uşii şi cu braţele încrucişate peste piept, într-o atitudine nonşalantă.

– Da?

– Ştii care e lucrul care îmi place cel mai puţin? Timbrul aspru al glasului lui îi dădu de înţeles că nu era doar o simplă întrebare, şi îşi clătină capul, nesigură de ceea ce avea să audă. N-o lăsă să se frămînte prea mult. Să dorm singur cînd la capătul coridorului e cineva care ştiu al naibii de bine c-ar trebui să doarmă cu mine. Matt voise să fie o invitaţie şi nu o observaţie rostită autoritar, iar lipsa lui de tact cu ea îl luă prin surprindere. Vreo zece expresii se alungară una pe alta pe faţa ei frumoasă, jenă, timiditate, îndoială, neisguranţă, apoi se căzni să zîmbească, şovăi şi spuse ferm:

– Noapte bună.

Matt o urmări intrînd în camera lui Julie şi închizînd uşa în urma ei, ştiind foarte bine că dacă se ducea după ea şi încerca să o ia cu binişorul ar fi putut-o convinge cu uşurinţă să vină în patul lui. Cu toate astea, fără vreun motiv anume, descoperi brusc că nu era deloc dispus să o facă. Se întoarse, intră în camera lui, dar lăsă uşa deschisă, convins încă că Meredith voia să fie cu el şi, dacă era aşa, va veni la el imediat după ce se va pregăti de culcare.

Îmbrăcat în nişte pantaloni de pijama, după care trebuise să

scotocească prin sertare, stătea la fereastră privind pajiştea luminată de razele lunii. O auzi pe Meredith ieşind din baie după ce făcuse un duş şi se încordă ascultîndu-i paşii. Se retraseră spre capătul coridorului, apoi o uşă se închise. Hotărîrea ei era luată, îşi zise el simţind surpriza, supărarea şi dezamăgirea dominîndu-l cu forţe egale. Şi totuşi, nici una din aceste emoţii nu avea de-a face cu dorinţa sexuală nesatisfăcută. Voia un fel de semn de la ea că era pregătită pentru o relaţie adevărată cu el; oricît de mult ar fi sperat-o nu era dispus să facă nimic ca să o convingă. Fusese hotărîrea ei, alegerea ei, nimeni n-o influenţase. Făcuse acea alegere cînd se depărtase de el şi pornise spre capătul coridorului. Dacă ar fi avut îndoieli în legătură cu ceea ce voia el, atunci ceea ce-i spusese mai devreme ar fi trebuit să i le spulbere.

Întorcîndu-se de la fereastră, scoase un oftat de nemulţumire şi înfruntă faptul că se aştepta probabil la prea multe de la o tînără de optsprezece ani. Necazul era că-i venea al naibii de greu să-şi amintească cît de tînără era Meredith. Dînd cuvertura la o parte, se întinse în pat şi îşi puse mîinile sub cap, fixă tavanul şi se gîndi la ea. În seara asta îi povestise despre Lisa Pontini şi cum ajunseseră să se împrietenească, şi înţelese, din cîte îi spusese ea, că Meredith se simţea în largul ei nu numai în cluburile selecte, ci şi în casa familiei Pontini. Era cu totul lipsită de prefăcătorie sau de afectare, îşi zise Matt, şi totuşi avea în ea un rafinament imposibil de trecut cu vederea, o eleganţă înnăscută care erau pentru el la fel de pline de farmec ca şi chipul încîntător şi zîmbetul cuceritor. Oboseala îşi spuse cuvîntul şi Matt închise ochii. Din nefericire, dacă nu simţea ceva pentru el, nici unul din atributele astea n-o va ajuta şi nu-i va face mai ademenitoare ideea de a-l însoţi în America de Sud. Şi era clar că sentimentele ei erau cu totul altele, altfel ar fi fost demult lîngă el. Ideea de a convinge o fată de optsprezece ani, răfăţată şi sceptică, să plece cu el în Venezuela, cînd ea nu avea curajul sau convingerea necesară să traverseze coridorul spre el, era nu numai revoltătoare, dar şi inutilă.

Cu capul plecat, Meredith stătea în picioare lîngă patul lui Julie, şovăind între dorinţe mistuitoare şi mari îndoieli pe care nu

părea să le mai poată controla sau prevedea. Sarcina nu avea încă nici un efect asupra fizicului ei, dar era clar că făcea ravagii printre emoţiile ei. Cu mai puţin de o oră în urmă nu-şi dorise să fie în pat cu Matt, dar acum se răzgîndise. Bunul-simţ o avertiza că viitorul îi era şi aşa înspăimîntător de nesigur, iar a ceda atracţiei tot mai mari faţă de el va complica lucrurile şi mai mult. La cei douăzeci şi şase de ani ai săi Matt era cu mult mai în vîrstă decît ea, cu o experienţă mai bogată în orice domeniu al vieţii, o viaţă complet diferită de a ei. Acum şase săptămîni, îmbrăcat în smoching, iar ea aflîndu-se într-un anturaj familiar, i se păruse ca unul dintre bărbaţii pe care îi cunoştea. Dar aici, îmbrăcat în blugi şi cămaşă, avea în el ceva primitiv care o atrăgea şi o alarma în acelaşi timp. Dorise ca ea să vină în noaptea asta în patul lui şi i-o spusese fără ocolişuri.

Şi chiar în timp ce se gîndea la toate astea mintea i se răzvrătea la ideea că Matt nu avea pentru ea alte sentimente decît o atracţie sexuală. Dacă nu se gîndise decît la sex, de ce nu încerca să o convingă să vină în patul lui, cînd îi arătase foarte elocvent că o dorea acolo? Îşi aminti de privirea tandră din ochii lui cînd o întrebase dacă era la fel de dulce pe cît şi-o imagina. Şi stînd pe verandă, aceeaşi privire îi încălzise ochii cenuşii de nenumărate ori.

Meredith îşi îndreptă umerii, tremurînd uşor din cauza nesiguranţei, trecîndu-şi inconştientă mîinile peste abdomenul plat. Era speriată, tulburată şi cumplit de atrasă de un bărbat pe care nu-l cunoştea şi nu-l înţelegea. Cu inima bubuindu-i în piept, deschise fără zgomot uşa camerei lui Julie. El lăsase uşa deschisă, o văzuse cînd se întorsese de la duş. Dacă dormea deja, îşi zise ea, se va întoarce şi se va culca. Va lăsa destinul să hotărască.

Dormea, realiză ea stînd în pragul uşii lui, urmărindu-l în lumina lunii pătrunzînd prin materialul subţire al draperiilor. Bătăile inimii reveniră la un ritm normal, dar rămase pe loc minunîndu-se de influenţa lui asupra emoţiilor ei, influenţă care o făcuse de la bun început să se îndrepte spre el. Stînjenită că stătea în pragul uşii lui urmărindu-l dormind, se întoarse încet.

Matt habar nu avu ce anume îl trezise sau de cînd stătea în cadrul uşii, dar cînd deschise ochii, pleca. O opri cu primele

cuvinte cu totul lipsite de noimă care îi trecură prin minte:

– N-o face, Meredith!

Ordinul tăios o opri pe Meredith, răsucind-o spre el, cu părul revărsîndu-i-se peste umărul stîng. Nesigură la ce se referea sau la ce se gîndea, încercă să-i vadă fizionomia feţei prin întuneric, dar cum nu reuşi porni spre el.

Matt o urmări apropiindu-se. Purta o cămaşă de noapte din mătase, atît de scurtă că abia dacă îi acoperea partea de sus a coapselor frumoase. Se trase la o parte şi ridică cuvertura pentru ea. Meredith şovăi şi se aşeză doar pe marginea patului, şoldul atingîndu-l pe al lui, ochii mari uitîndu-se încruntaţi în ai lui. Cînd vorbi, vocea îi fu joasă şi tremurătoare:

– Nu ştiu de ce, dar de data asta mi-e şi mai frică.

Pe buzele lui Matt flutură un zîmbet melancolic. Îşi duse mîna la obrazul ei, apoi o coborî spre ceafă.

– Şi mie. Mi se pare corect să te avertizez, şopti el cînd mîna îi strînse uşor ceafa, apăsînd-o ca să-i aducă gura spre a lui, ce se va întîmpla acum s-ar putea dovedi un risc chiar mai mare decît cel pe care ţi l-ai asumat acum şase săptămîni. Meredith se uită în ochii mistuiţi de dorinţă şi ştiu că avertismentul se referea la o posibilă implicare profundă a sentimentelor. Hotărăşte-te, şopti el cu un glas îngroşat.

– Eu, spuse ea, dînd să-şi clatine capul şi să se ridice, dar ceva o opri. Cu un geamăt înăbuşit, Meredith se aplecă şi-l sărută, zdrobindu-şi buzele de ale lui, iar braţele lui Matt o cuprinseră, ţinînd-o aproape, apoi strîngînd-o ca într-o menghină şi rostogolind-o pe spate, gura lui punînd stăpînire pe a ei, aprinsă şi insistentă. Magia se porni din nou la fel ca în urmă cu şase săptămîni, doar că de data asta era altfel, mai înfierbîntată, mai gingaşă, mai sălbatică.

– Ai dormit bine? întrebă Julie a doua zi dimineaţă stînd la masa din bucătărie şi ungînd cu unt o felie de pîine prăjită.

– Foarte bine, spuse Meredith încercînd disperată să nu arate ca şi cum şi-ar fi petrecut noaptea făcînd dragoste cu fratele ei. Te pot ajuta cu ceva la micul dejun?

– Cu nimic. Săptămîna viitoare tata lucrează în tură dublă, de la trei după-masa la şapte dimineaţa. Cînd vine acasă nu-şi

doreşte altceva decît să mănînce şi să se culce. I-am pregătit deja micul dejun. Matt nu mănîncă nimic dimineaţa. Vrei să-i duci cafeaua? I-o duc eu de obicei înainte să sune ceasul deşteptător, ceea ce se va întîmpla, se uită la ceasul de plastic din bucătărie în formă de ceainic, peste zece minute.

Încîntată de ideea de a face ceva atît de domestic, cum ar fi trezirea lui Matt cu o cafea, Meredith încuviinţă şi turnă cafea într-o cană, apoi se uită la cutia cu zahăr şi şovăi nesigură.

– O bea amară, spuse Julie, zîmbind de încruntătura lui Meredith. Şi, apropo, dimineaţa e foarte morocănos, aşa că nu te aştepta să ai cu cine să vorbeşti.

– Serios? Meredith reflectă la această savuroasă mică informaţie.

– Nu e rău, e doar ursuz.

Se dovedi că Julie avusese parţial dreptate. Cînd Meredith bătu la uşa lui şi intră, Matt se rostogoli pe spate arătînd cu totul dezorientat. Singurul salut fu un mic zîmbet recunoscător, ridicîndu-se apoi în capul oaselor şi întinzînd mîna după ceaşca de cafea. Meredith rămase lîngă pat, neştiind prea bine ce să facă, urmărindu-l cum bea cu poftă, apoi se răsuci să plece, simţindu-se în plus. El o prinse de încheietura mîinii ca să o oprească şi, ascultătoare, Meredith se aşeză lîngă el.

– De ce sînt eu singurul obosit în dimineaţa asta? întrebă Matt în cele din urmă, vocea fiindu-i încă răguşită de somn.

– Eu am obiceiul să mă trezesc foarte devreme, spuse Meredith. Mai mult ca sigur că după-amiază voi moţăi.

Ochii lui trecură la cămaşa cadrilată a lui Julie pe care Meredith şi-o legase cu un nod în talie şi apoi la pantalonii scurţi, albi ai surorii lui.

– Combinaţia asta arată pe tine ca o reclamă la îmbrăcămintea sport.

Era primul compliment pe care i-l făcea, exceptînd cuvintele pe care i le murmura cînd făceau dragoste. Meredith nu punea mare preţ pe complimente, dar pe ăsta şi-l întipări în minte. Nu pentru ce-i spusese, ci pentru modul tandru în care îi vorbise.

Patrick veni acasă, servi micul dejun şi se duse la culcare. Julie plecă la opt şi jumătate, fluturîndu-şi veselă mîna şi anunţînd că după şcoală se ducea la prietena ei, rămînînd acolo

peste noapte. La ora nouă şi jumătate, Meredith se hotărî să sune acasă şi să lase majordomului un mesaj pentru tatăl ei. Îi răspunse Albert şi îi dădu el un mesaj din partea domnului Bancroft. Tatăl ei îi cerea să vină acasă imediat şi spera să aibă o explicaţie bună pentru dispariţia ei. Meredith îi ceru lui Albert să-i spună tatălui că avea un motiv întemeiat pentru plecarea de acasă şi că va sosi duminică.

După aceea timpul păru să se tîrască. Avînd grijă să nu-l trezească pe Patrick, se duse în sufragerie căutînd ceva de citit. Rafturile cu cărţi îi oferiră mai multe posibilităţi, dar era mult prea plină de neastîmpăr ca să se poată concentra asupra unui roman lung. Printre revistele şi ziarele de pe raftul de sus, Meredith dădu peste o broşură veche despre croşetat. O studie cu interes crescînd, tot felul de botoşei lucraţi artistic prinzînd formă în mintea ei.

Posibilităţile de distracţie fiind reduse, chiar inexistente, se hotărî să-i dea croşetatului o şansă, aşa că se hotărî să se ducă cu maşina în oraş. La magazinul din centru cumpără o carte dedicată în întregime croşetatului, cîteva gheme de aţă groasă şi un ac de croşetat cu un cîrlig gros cît degetul ei, vînzătoarea asigurînd-o că era cel mai potrivit pentru o începătoare. Tocmai îşi descuia maşina parcată în faţa magazinului de aparate electrice, cînd îi trecu prin minte că în seara aceea responsabilitatea cinei s-ar putea să cadă pe umerii ei. Aruncînd în maşină plasa cu ghemele, traversă din nou strada şi se duse la raionul de alimente. Timp de cîteva minute se mulţumi să treacă pe intervalurile dintre mărfurile expuse, asaltată de îndoieli explicative privind talentele ei culinare. Studie, muşcîndu-şi buzele, pachetele din vitrina cu carne. Seara trecută chiftelele lui Julie fuseseră delicioase, dar, indiferent ce va pregăti, va trebui să fie ceva simplu. Privirea îi trecu de la feliile de carne pentru friptură, la pulpele de pui, ficatul de porc, apoi, venindu-i inspiraţia, rămasă fixată asupra pachetelor de cremvurşti. Cu puţin noroc va putea transforma cina dintr-o catastrofă culinară într-o aventură nostalgică. Zîmbind încîntată cumpără cremvurşti şi cornuri.

Întoarsă acasă, Meredith lăsă alimentele la bucătărie şi se aşeză în sufragerie cu acul de croşetat şi revista cu sfaturile pentru începători. Conform instrucţiunilor, la baza oricărei creaţii

din domeniul croşetatului se afla ochiul de lanţ, iar începătorilor nu le era recomandat să treacă la faza următoare pînă nu vor realiza cel puţin o sută de ochiuri de lanţ perfect uniforme. Meredith se supuse ascultătoare, lucrînd la ochiurile de lanţ fiecare ieşind de vreo trei centimetri datorită acului mare şi firului gors.

Pe măsură ce dimineaţa înainta spre după-masă, grijiile începură să o hărţuie din nou, aşa că, dorind să le alunge, îşi continuă croşetatul cu şi mai multă conştiinciozitate. Nu se va gîndi la medici... sau cum va fi naşterea... dacă Matt va dori să viziteze copilul... la grădiniţe... dacă Matt vorbise serios cînd spusese să aibă o căsătorie adevărată...

Ochiurile de lanţ ţîşneau din acul gros, mari şi uniforme, formînd la picioarele ei o baltă mare de aţă crem. Se uită jos, ştiind foarte bine că venise vremea să se oprească şi să treacă la etapa următoare, dar nu prea avea nici un chef de lucruri complicate, în plus, repetarea mişcării îi dădea un fel de satisfacţie sumbră, o senzaţie de control extrem de necesar. La ora două, sarcina, care pînă acum nu păruse tocmai reală, se făcu cunoscută printr-o nevoie bruscă de somn, iar Meredith puse jos acul de croşetat. Ghemuindu-se aproape recunoscătoare pe canapea, Meredith se uită la ceas. Avea timp suficient să tragă un pui de somn şi să ascundă apoi aţa şi acul înainte ca Matt să vină acasă. *Înainte ca Matt să vină acasă...* Gîndul că se întorcea la ea după o zi de muncă o umplu de fericire. Punîndu-şi obrazul pe braţ, îşi aminti felul cum făcuse dragoste cu ea şi trebui să se gîndească la altceva, fiindcă amintirea era atît de puternică şi de excitantă, încît îl dori cu tot trupul. Era în mare pericol să se îndrăgostească de tatăl copilului ei. Mare pericol? îşi zise ea surîzînd uşor. Ce-ar putea fi mai minunat, atîta timp cît Matt simţea la fel. Şi credea că da.

Sunetul cauciucurilor împroşcînd pietrişul pluti în cameră prin fereastra deschisă, iar ochii ei se deschiseră brusc, privirea zburîndu-i la ceas. Era patru şi jumătate. Se ridică în fund, îşi trecu degetele prin păr, dîndu-l la o parte de pe frunte. Întinzînd mîna să ia aţa şi acul, uşa de la intrare se deschise, iar inima îi tresări puternic la vederea lui.

– Bună, spuse ea imaginîndu-şi dintr-o dată alte zile ca aceasta în care Matt se va întoarce acasă la ea. Se întrebă

dacă se gîndise cît de cît la ea, apoi se mustră pentru prostia ei. Ea era cea cu prea mult timp liber; el fusese ocupat, absorbit fără îndoială de alte probleme. Cum a fost la lucru?

Matt se uită la ea cum stătea în picioare lîngă canapea, imagini ale unor zile asemănătoare defilîndu-i prin minte, luni şi ani în care se va întoarce acasă la o zeiţă cu păr de aur cu un zîmbet care-l făcea întotdeauna să se simtă de parcă ar fi răpus un dragon cu o singură mînă, ar fi găsit leacul împotriva guturaiului sau ar fi descoperit calea spre pacea pe glob.

– A fost bine, spuse el zîmbind. Tu ce-ai făcut?

Îşi petrecuse o parte a zilei făcîndu-şi griji, iar restul gîndindu-se şi visînd la el. Dar din moment ce nu i-o putea mărturisi, spuse:

– Am hotărît să mă apuc de croşetat. Ridică ghemul ca să-i demonstreze.

– O activitate foarte casnică, o tachină Matt, apoi privirea îi alunecă spre şirul de ochiuri pornind din ghem şi terminîndu-se sub masă. Ochii i se măriră. La ce lucrezi?

Meredith îşi înăbuşi stînjenită micul hohot de rîs, fiindcă nu avea nici cea mai vagă idee.

– Ghici, spuse Meredith, încercînd să iasă cu faţa curată, sperînd ca el să se gîndească la ceva.

Venind spre ea, Matt se apleacă, apucă capătul aţei şi începu să păşească înapoi derulînd ochiurile de lanţ pînă ajunse aproape de celălalt capăt al sufrageriei.

– Un covor? se aventură el pe un ton grav.

Meredith reuşi cumva să-şi controleze muşchii feţei şi să arate jignită.

– Fireşte că nu e un covor.

El deveni imediat serios şi porni spre ea plin de remuşcări.

– Dă-mi un indiciu, spuse el cu blîndeţe.

– N-ai nevoie de nici un fel de incidiu. E clar ce vrea să fie. Luptîndu-se să-i vorbească cît mai convingător, anunţă: intenţia mea e să mai adaug cîteva şiruri la ce-am croşetat deja, ca bucata să fie mai lată, apoi mi-am pus în gînd s-o apretez, iar tu o vei putea folosi ca să-ţi pui un gard în jurul fermei.

Cu ochii umezi zguduindu-i-se de rîs Matt o trase, cu totul nepăsător la acul de croşetat care îi împungea pieptul.

– Am cumpărat cîte ceva pentru cină, îi spuse ea sprijinindu- se cu spatele de braţele lui.

Matt voise să o scoată în oraş. Îşi coborî capul spre ea zîmbind surprins.

– Parcă ziceai că nu ştii să găteşti.

– Vei înţelege cînd vei vedea ce-am cumpărat, spuse ea, iar el îşi puse braţul în jurul umerilor ei şi porniră spre bucătărie. Scoase cremvurştii din frigider, iar privirea lui se îndreptă asupra cornurilor din coş.

– Foarte inteligent din partea ta, rosti el zîmbind amuzat. Te-ai gîndit la o cale să mă faci pe mine să gătesc.

– Crede-mă, spuse ea pe un ton răspicat, e mai sigur aşa.

Matt era acasă de zece minute şi era pentru a doua oară că simţea că lumea se umpluse brusc de fericire şi de veselie.

Meredith aduse o pătură şi mîncarea, iar Matt pregăti un foc de tabără. Îşi petrecură seara afară, mîncînd cremvurşti în corn, cremvurşti prăjiţi pe grătar, de fapt mai mult arşi decît prăjiţi; vorbiră despre o mulţime de lucruri, de la terenurile petroliere din America de Sud, la totala lipsă a simptomelor sarcinii ei. Terminară de mîncat la apusul soarelui, iar Meredith adună farfuriile, apoi le duse în bucătărie să le spele. Matt o aşteptă să se întoarcă, cu privirea trecîndu-i alene de la cerul tot mai întunecat de deasupra la frunzele adunate şi aruncate peste foc ca să-i facă o surpriză.

Cînd Meredith ieşi din casă, în aer plutea aroma delicioasă a toamnei, iar Matt stătea pe pătură încercînd să arate ca şi cum n-ar fi fost nimic neobişnuit în mirosul frunzelor arse în august. Îngenunche pe pătură în faţa lui, se uită la foc, îşi ridică chipul spre al lui şi, cu tot întunericul, Matt îi văzu ochii lucind.

– Îţi mulţumesc, spuse ea simplu.

– Cu plăcere, replică el cu o voce ciudat de îngroşată chiar şi pentru urechile lui. Îi întinse mîna, apoi trebui să se lupte cu valul de dorinţă cînd ea îi interpretă greşit invitaţia de a se aşeza lîngă el şi i se puse între picioare, cu spatele la pieptul lui, uitîndu-se la foc. Dorinţa fu urmată o clipă mai tîrziu de o senzaţie de pură încîntare cînd o auzi mărturisindu-i încet:

– E cea mai frumoasă seară din viaţa mea, Matt.

– Dar seara trecută?

– Atunci asta e a doua.

Matt zîmbi şi o muşcă uşor de ureche, dar pasiunea îi erupsese deja în trup, zvîcnindu-i prin vene ca o flacără, refuzînd orice împotrivire sau întîrziere. Zguduit de forţa ei, îi întoarse faţa spre el şi îi exploră gura. Buzele ei se frecară de ale lui, mai întîi uşor, delicat, apoi cînd limba i se strecură înăuntru, tot mai provocator. Matt pierdu controlul. Îşi strecură mîna în interiorul cămăşii ei, degetele închizîndu-se peste un sîn, iar geamătul ei de plăcere rupse şi ultimul fir fragil al reţinerii. Răsucind-o în braţe, o întinse pe pătură, trupul lui acoperindu-l pe al ei, îşi înfipse degetele în părul moale, făcînd-o prizoniera unui sărut pătimaş. Era atît de sensibil la reacţiile ei, că-i sesiză imediat ezitarea momentană, ferocitatea înflăcărării lui uluind-o, paralizînd-o. Fu mirat la rîndul lui de nevoia disperată, stăruitoare, de a o poseda complet, de necesitatea de a face un efort conştient ca să-şi încetinească mişcările. Îl consumă cu atîta forţă, încît nu-şi dădu seama că ezitarea ei nu se datora fricii de pasiunea tumultuoasă, ci lipsei de experienţă şi nesiguranţei privind modul cum să răspundă la fel. Însă chiar dacă şi-ar fi dat seama, ar fi şovăit să-i arate atunci cum să o facă, fiindu-i incredibil de greu să se înfrîneze ca să prelungească actul iubirii. Aşa că o dezbrăcă încet, degetele stîngace tremurîndu-i, şi o sărută pînă se zvîrcoli sub el, mîinile ei alergînd peste pielea lui, amîndoi înfierbîntaţi. Atingerea mîinilor şi a gurii ei îl făceau să-şi piardă minţile, şi fiecare sunet scos de ea era o mîngîiere şi un blestem. O purtă de la o culme la alta, mai înaltă, murmurînd şoapte guturale, ameţind-o cu vorbele tainice ale plăcerii. Ea îl urmă, i se alătură strigînd, întreg trupul fiindu-i străbătut de spasme, şi atunci se vărsă în ea.

Zăcînd lîngă ea, se gîndi să lase naibii planul lui şi să rămînă aici, dar nu putea. Meredith era obişnuită cu tot ce era mai bun. Merita cu prisosinţă avantajele oferite de avere, iar el voia să i le ofere. Şi singura cale prin care putea spera la aşa ceva era să plece în America de Sud.

Gîndul că o lăsa singură şi că ar putea-o pierde fiindcă s-ar sătura să-l aştepte sau şi-ar pierde încrederea în capacitatea lui de a reuşi, l-ar fi făcut în mod normal să-şi piardă minţile. Avea însă un atuu. Era însărcinată cu copilul lui. Copilul va fi un motiv

întemeiat să-l aştepte şi să aibă încredere în el.

Aceeaşi sarcină pe care Meredith o privise ca pe o calamitate, era considerată acum de Matt drept un dar neaşteptat al sorţii. Cînd o lăsase în Chicago, se gîndise că vor trece cel puţin doi ani înainte să apuce să-i facă curte, aşa cum se obişnuieşte în lumea ei, asta în cazul în care n-ar fi pierdut-o deja în favoarea altcuiva. Era frumoasă, captivantă şi, cît ar fi fost plecat, în jurul ei s-ar fi învîrtit sute de bărbaţi. Unul dintre ei ar fi prins-o cu siguranţă, iar în noaptea în care o părăsise ştiuse foarte bine acest lucru.

Dar iată că destinul intervenise şi-i pusese lumea la picioare. Faptul că destinul nu prea fusese blînd cu cei din neamul Farrell nu reuşi să-i taie avîntul. Era dispus acum să creadă în Dumnezeu, soartă şi bunătatea universală, toate din cauza lui Meredith şi a copilului.

Singurul lucru care i se părea cam greu de crezut era că moştenitoarea distinsă întîlnită la clubul select, blonda fermecătoare care bea şampanie şi se purta cu un calm desăvîşit, era ghemuită într-adevăr lîngă el, adormită în braţele lui, copilul lui adăpostit în pîntecele ei.

Copilul lui.

Matt îşi răsfiră degetele peste abdomenul ei şi zîmbi cu buzele lipite de gîtul ei, fiindcă Meredith habar nu avea ce simţea el pentru acest copil şi faţă de ea pentru că nu încercase să scape de el, sau de muncitorul dintr-o oţelărie. În ziua în care îi prezentase opţiunile ei, cuvîntul avort îi dăduse o senzaţie de greaţă.

Voia să vorbească despre copil cu ea, să-i spună exact ce simţea, dar avea senzaţia că era un ticălos egoist arătîndu-se atît de încîntat de ceva care îi provoca ei o durere atît de mare. Apoi, Meredith era îngrozită de confruntarea cu tatăl ei, iar pomenirea sarcinii părea să-i reamintească de ce o aştepta.

Confruntarea cu tatăl ei... Zîmbetul lui Matt se şterse. Omul ăla era un mizerabil, dar reuşise cumva să crească cea mai fascinantă femeie pe care Matt o cunoscuse vreodată, iar pentru asta Matt îi era profund recunoscător. Gratitudinea lui mergea pînă acolo, încît era dispus să facă tot ceea ce-i va sta în putinţă ca să slăbească tensiunea dintre Meredith şi tatăl ei cînd o va

duce duminică în Chicago. Va încerca să țină minte că Meredith era singurul copil al lui Philip Bancroft, iar din motive care îi erau clare doar ei, îl iubea din toată inima pe acel mizerabil arogant.

Capitolul 10

– Unde e Meredith? o întrebă Matt pe Julie, întorcîndu-se de la lucru în după-amiaza următoare.

Ea își ridică privirea de la masa din dining room, unde își făcea temele.

– A plecat să călărească. Mi-a spus că se va întoarce înaintea ta, dar tu ai venit cu două ore mai devreme, adăugă zîmbind malițioasă. Oare ce te-o fi adus acasă atît de repede?

– Mucoaso, spuse Matt, ciufulindu-i părul negru și pornind spre ușa din spate.

Meredith îi povestise cu o zi în urmă că îi plăcea să călărească, așa că în acea dimineață Matt îl sunase pe vecinul lor și aranjase ca ea să călărească unul dintre caii lui Dale.

Ajuns afară, traversă curtea, trecu pe lîngă bucata de pămînt plină de buruieni, care fusese cîndva grădina de legume a mamei lui, scrutînd cîmpia în căutarea ei. Era la jumătatea drumului spre gard cînd o văzu venind spre el. Imaginea ei îi dădu fiori pe șira spinării. Calul alerga în galop de-a lungul gardului, Meredith aplecată mult pe gîtul lui, părul săltîndu-i pe umeri. Cînd se apropie, își dădu seama că avea de gînd să se întoarcă și să conducă calul spre hambarul lor. Matt schimbă direcția, pornind într-acolo, urmărind-o atent, pulsul revenindu-i la un ritm mai normal pe măsură ce frica îi dispărea încetul cu încetul. Meredith Bancroft călărea ca o adevărată aristocrată, ușor și grațios, complet stăpînă pe calul de sub ea.

– Bună! strigă ea cu fața îmbujorată și strălucitoare oprind calul în curtea hambarului, lîngă o grămadă de fîn. Va trebui să-l las să se liniștească puțin, spuse ea cînd Matt întinse mîna după căpăstru, apoi totul se petrecu cu o repeziciune uluitoare: călcîiul lui Matt se prinse în dinții unei furci lăsate pe pămînt chiar în clipa în care Meredith începu să descalece, mînerul furcii se ridică și izbi calul în bot. Nechezînd revoltat, calul se smuci și se retrase înapoi. Matt dădu drumul căpăstrului vrînd

să o prindă pe Meredith, dar ea alunecă pe spate aterizînd în fund pe grămada de fîn, rostogolindu-se apoi pînă jos.

– Fir-ar să fie! izbucni el, îngenunchind lîngă ea şi apucînd-o de umeri. Te-ai lovit?

Grămada de fîn îi amortizase căderea, iar Meredith nu pătise nimic, era doar umilită şi nedumerită de ce i se întîmplase.

– Să mă fi lovit? repetă ea strîmbîndu-se în glumă, luînd o expresie şocată. Mîndria mea e mai mult decît lovită. E complet demolată, distrusă...

El se uită la ea, mijindu-şi ochii îngrijorat.

– Dar copilul?

Meredith se opri din a se scutura de pămînt şi fîn.

– Matt, îl informă ea cu o privire superioară, punîndu-şi mîinile pe fund, copilul nu e aici.

El realiză în sfîrşit unde îi erau mîinile şi pe ce căzuse. Respiră uşurat şi amuzat, apoi se minună stupefiat:

– Nu?

Cîteva minute Meredith se mulţumi să stea nemişcată, urmărindu-l ştergînd calul, apoi îşi aminti de ceva şi zîmbi.

– Ţi-am terminat de croşetat puloverul.

El se opri brusc şi se holbă la ea, avînd pe chip o expresie sceptică.

– Ai făcut un... un pulover din chestia aia lungă şi lăbărţată? Pentru mine?

– Fireşte că nu, spuse Meredith reuşind să arate jignită. Chestia aia lungă şi lăbărţată n-a fost decît de încercare. Astăzi ţi-am făcut un pulover. Deşi e mai degrabă o vestă. Vrei s-o vezi?

El spuse că da, însă arăta atît de încrucat că Meredith trebui să-şi muşte buza ca să nu izbucnească în rîs. Cînd ieşi din casă cîteva minute mai tîrziu purta în mîini un pulover bej, cu acul de croşetat vîrît înăuntru.

Matt tocmai păşea agale afară din hambar şi se întîlniră lîngă grămada de fîn.

– Poftim, spuse ea arătînd ce ascunsese la spate. Ce zici?

Privirea lui alunecă cu o groază nedisimulată spre mîinile ei, se fixă asupra puloverului apoi se ridică spre faţa ei inocentă. Era uluit şi impresionat. Era vizibil emoţionat că îl lucrase pentru

el. Meredith nu se aşteptase la asta şi se simţi cam stingherită de gluma ei.

– E fantastic! spuse el. Crezi că mi se potriveşte?

Meredith era sigură. Controlase puloverele din dulapul lui ca să fie sigură că-i va cumpăra unul pe măsură. După ce îl adusese acasă, îi scosese eticheta cu mare grijă.

– Eu zic că da.

– Dă-mi-l să-l încerc.

– Aici? întrebă ea, iar cînd el dădu din cap trase afară acul de croşetat, luptîndu-se cu senzaţia tot mai puternică de vinovăţie. Încet, cu mare grijă, Matt luă puloverul din mîinile ei şi îl îmbrăcă, netezindu-l peste cămaşa în dungi, aranjîndu-i gulerul.

– Cum îmi stă? întrebă el pozînd în faţa ei cu mîinile la şolduri şi picioarele uşor depărtate.

Arăta superb, umeri largi, şolduri înguste, frumos ca un prinţ din basme, mortal de seducător, chiar dacă era în nişte blugi vechi şi un pulover ieftin.

– Îmi place, mai ales că l-ai făcut pentru mine.

– Matt, spuse ea ruşinată, pregătită să-i mărturisească adevărul.

– Da?

– În legătură cu puloverul...

– Nu, scumpa mea, o întrerupse el, nu-ţi cere scuze că n-ai avut timp să faci şi altele pentru mine. O poţi face mîine.

Senzaţia ameţitoare dată de vocea lui adîncă numit-o „scumpa mea" o făcu pe Meredith să i se învîrtească capul, apoi cuvintele îi pătrunseră în minte şi văzu strălucirea amuzată din ochii lui. Cu un gest voit ameninţător Matt se aplecă şi luă de jos un băţ, pornind spre ea, iar Meredith începu să meargă cu spatele, rîzînd fără să se poată opri.

– Să nu îndrăzneşti! chicoti ea ocolind grămada de fîn şi îndreptîndu-se tot cu spatele spre hambar. Umerii i se loviră de peretele clădirii şi vru să facă o săritură laterală, dar Matt o prinse de încheietura mîinii, o opri şi îşi apăsă tot trupul de ea.

– Acum că m-ai prins, îl provocă ea, ce-ai de gînd să faci cu mine?

– Bună întrebare, replică el cu o voce îngroşată. Privirea lui se fixă pe buzele ei, îşi aplecă capul şi o sărută cu o senzuali-

tate lentă pînă ce Meredith îi răspunse, apoi aprofundă sărutul despărţindu-i buzele cu ale lui, explorîndu-i gura cu limba. Iar Meredith uită că se aflau în faţa casei şi puteau fi văzuţi de oricine. Îi cuprinse ceafa cu mîna, ţinîndu-l aproape, hrănindu-i foamea cu a ei, întîmpinînd ritmurile leneşe, sugestive, ale limbii lui. Cînd Matt îi ridică în sfîrşit capul, amîndoi respirau greoi, iar trupul lui excitat lăsase o amprentă vizibilă pe al ei.

– Cred că e timpul să stăm puţin de vorbă, declară el îndreptîndu-şi umerii şi uitîndu-se la ea. Ţi-am spus atunci cînd am acceptat să mă însor cu tine că s-ar putea să pun nişte condiţii. Atunci nu eram sigur care ar putea fi. Acum da.

– Şi care sînt ele?

– Vreau să vii cu mine în America de Sud. După ce făcu anunţul, Matt aşteptă.

Oscilînd între şocul apariţiei unei condiţii, plăcerea incredibilă dată de conţinutul ei şi exasperare din cauza tonului dictatorial, Meredith spuse:

– Aş dori să înţeleg ceva. Vrei să spui că dacă nu accept să fac ce-mi ceri, căsătoria se anulează?

– Înainte să-ţi răspund la întrebare aş prefera ca tu să răspunzi la a mea.

Lui Meredith îi trebuiră cîteva clipe ca să priceapă în sfîrşit că după ce o silea implicînd c-ar putea refuza să se însoare cu ea, Matt voia acum să vadă dacă ar accepta şi fără ameninţarea lui. Zîmbind în sinea ei de modul exagerat şi arbitrar adoptat pentru a-şi atinge scopul, Meredith se prefăcu că analizează problema cu foarte mare atenţie.

– Vrei să plec cu tine în Africa de Sud?

El încuviinţă dînd din cap.

– Am vorbit astăzi cu Sommers. Condiţiile de cazare şi ajutor medical sînt adecvate. Va trebui să le văd cu ochii mei şi să mă asigur că e aşa cum spune el. Dacă sînt acceptabile, vreau să vii acolo.

– Nu cred că e o propunere prea corectă, spuse ea cît mai serioasă, împingîndu-se de la peretele hambarului şi obligîndu-l să-i aştepte răspunsul, ca răzbunare pentru metodele folosite.

El se încordă uşor.

– În clipa de faţă e tot ce pot face.

– Nu cred că te descurci prea bine, spuse Meredith pornind agale spre casă ca să-şi ascundă zîmbetul. Eu mă aleg cu un soţ, un copil, o casă numai a mea, plus o călătorie aventuroasă în America de Sud. Tu te alegi cu o nevastă care probabil îţi va găti cămăşile, îşi va apreta mîncarea, îşi va pierde...

Ţipă cînd o luă prin surprindere, apoi rîse cînd mîna lui Matt ateriză pe umărul ei. O răsuci brusc, iar trupul i se izbi de-al lui. Însă Matt nu zîmbea. Se uită în jos la ea avînd pe chip o expresie indescifrabilă, după care o strînse tare la piept.

În bucătărie Julie stătea la fereastră urmărindu-l pe Matt sărutînd-o pe Meredith, apoi dîndu-i drumul fără prea mare chef. Cînd ea plecă de lîngă el, rămase cu mîinile pe şolduri uitîndu-se şi zîmbind în urma ei.

– Tăticule, spuse Julie, aruncînd o privire radioasă, uluită, peste umăr, Matt e îndrăgostit!

– Atunci Dumnezeu să-l ajute!

– Nu-ţi place Meredith?

– Am văzut cum s-a uitat la casa asta cînd a pus piciorul în ea. Cu o privirea dispreţuitoare pentru cum arăta şi tot ce avea înăuntru.

Chipul lui Julie se întristă.

– Era speriată. Mi-am dat seama imediat.

– Matt e cel care ar trebui să fie speriat. Dacă nu ajunge atît de departe pe cît plănuieşte, îl va lăsa baltă pentru cine ştie ce ticălos bogat, iar el nu se va alege cu nimic, nici măcar cu dreptul de a-mi vizita nepotul.

– Nu cred.

– Şansele lui de a fi fericit cu ea sînt de unul la un milion, replică Patrick cu asprime. Ştii ce înseamnă pentru un bărbat să fie însurat cu femeia pe care o iubeşte şi să dorească să-i ofere tot ce e mai bun, sau măcar ceva mai bun decît a avut înainte de a se căsători cu el, şi apoi să nu reuşească? Îţi poţi imagina cum se simte cînd se uită în oglindă în fiecare dimineaţă şi îşi dă seama că nu reuşeşte, iar din cauza asta e un ratat?

– Te gîndeşti la mama, rosti Julie, uitîndu-se la faţa lui trasă. Mama nu te-a considerat un ratat. Ne-a spus de sute de ori, mie şi lui Matt, cît de fericită ai făcut-o.

– Destul de rău. Mai bine aş fi făcut-o mai puţin fericită şi aş fi ţinut-o în viaţă, afirmă el cu amărăciune, dînd să plece. Logica greşită şi semnele de deprimare nu-i scăpară lui Julie. Schimbul dublu din săptămîna asta îşi spunea cuvîntul. Julie ştia. Probabil că, în curînd, poate chiar mîine, se va îmbăta criţă. Mama a trăit cu cinci ani mai mult decît i-au prezis doctorii, îi reaminti Julie. Iar dacă Matt vrea ca Meredith să stea cu el, va găsi o cale. E ca mama. Nu se dă niciodată bătut.

Patrick se întoarse şi se uită la ea cu un zîmbet sumbru.

– E o aluzie adresată mie?

– Nu, spuse ea, e un mod de a te implora să nu te mai învinovăţeşti pentru că n-ai putut face mai mult. Mama s-a luptat din răsputeri, iar tu şi Matt aţi luptat alături de ea. Aţi reuşit ca în vara asta să terminaţi plata spitalizării. Nu crezi că a venit momentul să uiţi?

Patrick Farrell întinse mîna şi îi ridică bărbia.

– Julie, sînt oameni care simt iubirea în inimile lor. Alţii o simt pînă în adîncul sufletului. Cei ca noi nu uită niciodată. Îşi coborî mîna, se uită pe fereastră, iar privirea lui se înăspri. Pentru binele lui Matt, sper ca el să nu fie aşa. Are planuri mari de viitor, asta înseamnă multe sacrificii, iar fata n-a făcut vreun sacrificiu în viaţa ei. Nu va avea curajul să rămînă alături de el, şi-o va lua la fugă în clipa în care lucrurile se vor complica.

Meredith stătea în pragul uşii, cuvintele auzite ţintuind-o pe loc.

El se întoarse să plece şi ajunseră faţă în faţă. Patrick avu bunul-simţ să arate jenat, dar nu cedă.

– M-ai auzit, Meredith, şi îmi pare rău. Însă este ceea ce simt.

Era jignită, Patrick vedea asta foarte bine, dar îl privi drept în ochi. Rosti plină de demnitate:

– Sper că veţi fi la fel de nerăbdător să vă recunoaşteţi greşeala, domnule Farrell, cînd vă veţi da seama că v-aţi înşelat în privinţa mea.

Se întoarse şi urcă scările lăsîndu-l pe Patrick cu gura căscată. În spatele lui, Julie spuse pe un ton obraznic:

– Văd c-ai speriat-o de moarte, tăticule. Înţeleg acum de ce spui că Meredith e lipsită de curaj.

Patrick se încruntă, dar pornind spre lucru se opri şi se uită în sus la treptele care duceau la etaj. Meredith cobora cu un pulover, dar şovăi pe treapta de jos. Sperînd din tot sufletul ca ea să aibă dreptate, rosti:

– Dacă îmi arăţi că m-am înşelat, Meredith, mă vei face un om foarte fericit.

Era o tentativă de împăcare, iar ea o acceptă printr-o înclinare a capului.

– Îmi porţi nepotul, adăugă el. Mi-ar plăcea să-l văd crescînd cu doi părinţi care vor rămîne căsătoriţi şi cînd va termina colegiul.

– Şi mie, domnule Farrell.

Afirmaţia ei aproape că-i smulse un zîmbet.

Capitolul 11

Lumina soarelui cădea pieziş pe parbriz, iar Meredith o urmări reflecîndu-se pe verigheta pusă de Matt pe degetul ei în ziua precedentă în cadrul unei ceremonii civile simple dusă la împlinire de un judecător local, avîndu-i ca martori doar pe Julie şi Patrick. În comparaţie cu nunţile costisitoare, tipice mediului din care provenea, a ei fusese scurtă şi expeditivă. Meredith se gîndi la luna ei de miere frecîndu-şi într-o doară inelul de rochia de vară împrumutată de Julie. În pat, Matt dăruia mereu, dăruia, dăruia şi iar dăruia, cu toate astea nu părea să dorească sau să aibă nevoie ca ea să facă ceva să-l mulţumească. Uneori, pe cînd făcea dragoste cu ea, tînjea să-i ofere aceeaşi desfătare mistuitoare pe care o revărsa asupra ei, dar ezita să preia iniţiativa fără vreo formă de încurajare din partea lui. Dar cînd se mişca deasupra ei şi se împingea adînc în trupul toropit, Meredith uita de orice altceva. Uita de restul lumii.

În această dimineața, cînd încă mai fusese pe jumătate adormită, Matt pusese pe noptieră tava cu micul dejun şi se aşezase pe pat lîngă ea. Meredith ştia că îşi va aminti toată viaţa ei strălucirea zîmbetului sincer, de puşti fericit.

– Trezeşte-te, frumuseţe adormită şi dă-i un sărut broscoiului.

Acum, se uita la el şi nu era nimic de puştan în falca pătrată

şi bărbia hotărîtă, dar existau alte clipe, clipe cînd rîdea sau cînd dormea şi părul îi era ciufulit, iar atunci trăsăturile îi era absolut înduioşătoare, deloc colţuroase. Şi genele acelea!

O surprinse examinîndu-l şi o tachină:

– Am uitat cumva să mă bărbieresc?

– De fapt, mă gîndeam că ai nişte gene pentru care o fată ar face moarte de om.

– Ai grijă ce vorbeşti, o avertiză el, prefăcîndu-se încruntat. În clasa a şasea l-am bătut pe unul numai fiindcă a îndrăznit să-mi spună că am gene ca o fată.

Meredith rîse, dar pe măsură ce se apropiau de casa ei şi de confruntarea cu Philip Bancroft, buna dispoziţie pe care se străduiseră amîndoi să o păstreze începea să se risipească. Peste două zile, Matt urma să plece în Venezuela, iar timpul petrecut împreună era pe terminate. Şi cu toate că acceptase să nu-i spună încă tatălui ei de sarcină, ideea nu-l încînta.

Nu-i plăcea nici lui Meredith. Se adăuga senzaţiei ei de mireasă neştiutoare şi ura să se simtă aşa. Pînă i se va alătura lui Matt în America de Sud, era ferm hotărîtă să înveţe să gătească. În ultimele zile ideea de a fi o soţie adevărată, cu un soţ şi un cămin începuse să i se pară tot mai atrăgătoare, în ciuda descrierii descurajatoare pe care i-o făcuse asupra locului unde urmau probabil să trăiască.

– Am ajuns, spuse Meredith cîteva minute mai tîrziu cînd intrară pe alee. Casa mea mult iubită.

– Dacă tatăl tău te iubeşte atît de mult pe cît crezi, îi spuse Matt cu o siguranţă de sine liniştitoare, ajutînd-o să coboare din maşină, va încerca să se împace cu situaţia asta neaşteptată imediat ce-i va trece şocul. Meredith spera să aibă dreptate, pentru că, dacă nu avea, va trebui să locuiască la fermă cît timp Matt va fi plecat, iar asta nu-şi dorea, mai ales că Patrick Farrell nu se arătase prea încîntat de persoana ei.

Din moment ce sunase în această dimineaţă şi îi transmisese lui Albert că va sosi după-amieză, Meredith presupuse că tatăl ei o aştepta. Nu se înşela. În clipa în care deschise uşa, ieşi furios din bibliotecă, arătînd de parcă nu dormise o săptămînă.

– Unde naiba ai fost? bubui el, părînd gata să o zgîlţîie. Fără

să-l observe pe Matt aflat la cîţiva paşi în spatele ei, răcni mînios: Vrei să încerci să mă scoţi din minţi, Meredith?

– Calmează-te şi îţi explic, spuse Meredith ridicînd mîna în direcţia lui Matt.

El se uită în stînga şi văzu cu cine fusese Meredith.

– Ticălosule!

– Nu e ceea ce crezi! strigă Meredith. Ne-am căsătorit.

– Ce-aţi făcut?

Îi răspunse Matt cu o voce calmă, necruţătoare:

– Ne-am căsătorit.

În numai trei secundem Philip Bancroft ajunse la singurul motiv plauzibil care ar fi făcut-o pe Meredith să se căsătorească cu cineva pe care nu-l cunoştea. Era însărcinată.

– Oh, Dumnezeule!

Expresia distrusă de pe faţa lui, sunetul îndurerat al vocii o dureau pe Meredith mai mult decît orice i-ar fi putut spune sau face. Şi tocmai cînd îşi zise că nu putea fi mai rău, îşi dădu seama că bătălia dintre ei abia începuse. Şocul şi tulburarea fură înlocuite de o furie cruntă. Răsucindu-se pe călcîie, Philip le porunci să intre în bibliotecă, apoi trînti atît de tare uşa în urma lor, încît zgudui întreaga casă.

Ignorînd-o complet pe Meredith, se plimbă încoace şi încolo ca o panteră înnebunită, şi de fiecare dată cînd se uita la Matt ochii îi scăpărau ucigători şi plini de ură. Un timp, care păru să dureze ore, îl blestemă pe Matt, aducîndu-i toate acuzaţiile posibile, de la viol la răpire, iar faptul că Matt îi asculta tirada sălbatică într-o tăcere impasivă, cu buzele strînse, aducînd cu indiferenţa, îl întărîtă şi mai tare.

Tremurînd de nervi şi copleşită de ruşine, Meredith se aşeză lîngă Matt pe canapeaua pe care făcuseră dragoste. Era atît de înfricoşată că-i trebuiră cîteva clipe pînă să-şi dea seama în sfîrşit că tatăl ei era mai puţin furios din cauza sarcinii, cît de căsătoria cu „un degenerat ambiţios, de cea mai joasă speţă". Ajungînd la capătul puterilor şi a cuvintelor, se trînti pe scaunul din spatele biroului lovind în el cu cuţitul de deschis scrisori, privirea rămînîndu-i fixată asupra lui Matt.

Usturînd-o gîtul din cauza lacrimilor reţinute, Meredith realiză că Matt se înşelase. Tatăl ei nu se adapta situaţiei şi nici nu

se va împăca cu ea. Va fi alungată din viaţa lui, aşa cum i se întîmplase şi mamei ei, şi, în ciuda tuturor neînţelegerilor lor, se simţea zdorbită. Matt era încă un străin, dar începînd cu ziua de azi şi tatăl ei va fi un străin. Nu avea nici un sens să explice sau să-l apere pe Matt, pentru că ori de cîte ori încercase să întrerupă tirada tatălui ei, el fie o ignorase, fie se înfuriase şi mai mult.

Ridicîndu-se, spuse cu toată demnitatea de care se simţea în stare:

– Aveam de gînd să rămîn aici pînă la plecarea în America de Sud. E clar că va fi imposibil. Mă duc în camera mea să-mi împachetez cîteva lucruri. Se întoarse spre Matt să-i propună să o aştepte în maşină, dar tatăl ei o întrerupse, vocea fiindu-i încordată ca un arc gata să plesnească:

– Meredith, asta e casa ta şi locul tău e aici. Însă Farrell şi cu mine trebuie să stăm de vorbă.

Lui Meredith nu-i plăcu ce bănuia că urma, dar Matt dădu scurt din cap, iar ea ieşi din bibliotecă. După ce uşa se închise în urma ei, Matt se aşteptă la o nouă tiradă, dar Bancroft părea să-şi fi epuizat cuvintele înjurioase. Rămase la birou, împreunîndu-şi degetele, aruncîndu-i lui Matt o privire lungă, stăruitoare, cîntărind în gînd, bănuia Matt, calea cea mai potrivită de a duce la bun sfîrşit, indiferent ce plănuia în continuare. Furia nu-i folosise la nimic, aşa că Matt ştia că va încerca un alt atac. Însă nu se aşteptă în nici un caz ca Philip Bancroft să dea peste singurul lui punct vulnerabil în ceea ce o privea pe Meredith: sentimentul de vinovăţie. Şi nici nu se aşteptă să fie de o elocvenţă atît de plină de cruzime.

– Felicitări, Farrell, rînji Bancroft batjocoritor, adresîndu-i-se pe un ton încărcat de amărăciune şi sarcasm. Ai reuşit să laşi însărcinată o fată inocentă de optsprezece ani, o fată cu toată viaţa înaintea ei, o viaţă care i-ar fi permis să meargă la colegiu, să călătorească, să se bucure de tot ce există mai bun pe lumea asta. Măsurîndu-l cu o privire dispreţuitoare, spuse: Ştii de ce există cluburi ca *Glenmoor?* Matt se abţinu de la vreun comentariu, iar Bancroft îi dădu răspunsul: Ca să ne protejeze familiile, fiicele de nişte jeguri linguşitoare ca tine.

Bancroft păru să-şi fi dat seama că remarcile lui pătrunse-

seră în carne vie şi, cu instinctul unui vampir, îi vru tot sîngele.

– Meredith are optsprezece ani, iar tu i-ai furat tinerețea. Ai lăsat-o însărcinată, ceea ce a făcut-o să se căsătorească cu tine. Acum vrei să o tîrăşti după tine, vrei să o iei în America Latină, să trăiască ca servitoarea unui muncitor. Am fost în America de Sud şi îl cunosc bine pe Bradley Sommers. Ştiu exact ce fel de platformă petrolieră plănuieşte el pentru Venezuela, unde se află şi cum arată. Ca să ajungeți de la ceea ce trece drept civilizație acolo pînă la locul de forare va trebui să vă croiți drum prin junglă. Cu prima ploaie poteca va dispărea. Proviziile sînt aduse cu elicopterul, nu există telefon, nici instalații de aer condiționat, *nu există nimic!* Iar tu vrei să-mi duci fiica în iadul ăla?

Matt ştiuse foarte bine că prima de o sută de cincizeci de mii era oferită drept compensație pentru condițiile nefavorabile, dar era ferm convins că va reuşi să aranjeze lucrurile pentru el şi Meredith. În ciuda silei inspirate de Philip Bancroft, ştia că omul din fața lui avea dreptul la un fel de asigurare privind viitorul lui Meredith. Vorbi pentru prima oară de cînd intrase în casă:

– La şaptezeci de kilometri e un sat mare, începu el hotărît, sigur de sine.

– Aiurea! Şaptezeci de kilometri înseamnă opt ore cu jeep-ul, presupunînd că poteca pe care ai tăiat-o n-a fost acoperită deja de plantele junglei. Şi în satul ăla ai de gînd să-mi arunci fiica vreme de un an şi jumătate? Cînd ai de gînd s-o vezi? Din cîte ştiu vei lucra în schimburi de cîte douăsprezece ore.

– Există căsuțe şi în apropierea locului de forare, îi atrase atenția Matt, chiar dacă bănuia, şi i-o spusese deja lui Meredith, că s-ar putea să nu fie conform standardelor obişnuite, indiferent ce-ar fi pretins Sommers. Ştia, de asemenea, că Bancroft avea dreptate în ceea ce privea terenul şi dificultățile de transport. Miza pe faptul că Venezuela i se va părea frumoasă lui Meredith şi va considera timpul petrecut acolo ca pe o aventură.

– Îi oferi o viață extraordinară, i-o reteză Bancroft cu un dispreț muşcător. O baracă la locul de forare sau un bordei într-un sat uitat de Dumnezeu! Schimbă brusc unghiul de atac. Ai pielea groasă, Farrell, trebuie să recunosc. Ai primit totul fără măcar să clipeşti. Mă întreb însă dacă ai şi o conştiință. I-ai

vîndut fetei mele visurile tale în schimbul întregii ei vieţi. A avut şi ea visurile ei, ticălosule! A vrut să meargă la colegiu. A fost îndrăgostită de acelaşi bărbat încă din copilărie, fiul unui bancher care i-ar fi putut dărui tot ce şi-ar fi dorit. Habar n-are că ştiu, dar eu o cunosc foarte bine. Tu cît de multe ştii despre ea?

Matt strînse din maxilare, dar nu spuse nimic.

– Spune-mi ceva, de unde are rochia de pe ea? Fără să aştepte răspunsul, Philip rînji. E cu tine de cîteva zile şi nici măcar nu mai arată la fel. Arată ca o saltimbacă. Şi aşa, rosti Philip pe tonul cu care îşi negocia afacerile, ajungem la problema următoare, care sînt convins că este vitală pentru tine – banii. Nu vei vedea nici un ban din averea lui Meredith. Am fost destul de clar? se răsti el, aplecîndu-se înainte. I-ai furat deja tinereţea şi visurile, dar nu vei obţine nimic din banii ei. Vreme de doisprezece ani se vor afla doar sub controlul meu. Dacă, prin absurd, după doisprezece ani va fi tot cu tine, îi voi investii averea în lucruri pe care să nu le poată vinde sau schimba nici peste douăzeci de ani.

Cum Matt păstră o tăcere de gheaţă, Bancroft continuă:

– Dacă te gîndeşti că mi se va face milă de felul în care trăieşte cu tine şi voi începe să-i trimit bani ca să-i uşurez viaţa, şi pe a ta, atunci nu mă cunoşti foarte bine. Te crezi dur, Farrell, dar nu şti încă cum e să fii necruţător. Nu mă voi da în lături de la nimic ca să o scap pe Meredith de tine, iar dacă asta înseamnă să o las în zdrenţe, desculţă şi gravidă, o voi face, te asigur. Pînă aici e clar? trîmbiţă el, lipsa vreunei reacţii din partea lui Matt făcîndu-l să-şi piardă din nou stăpînirea de sine.

– Foarte clar, ripostă Matt. Şi acum lasă-mă să-ţi reamintesc ceva, continuă el cu o expresie crîncenă, dezminţind criticile primite pentru vinovăţia lui. E vorba de un copil. Meredith e deja însărcinată, aşa că mai tot ce-ai spus e lipsit de importanţă.

– Ar fi trebuit să meargă la colegiu, pară Philip. Ştie toată lumea. O trimit undeva să nască. Şi mai e încă timp să luăm în considerare o altă alternativă...

Furia ţîşni într-o clipă din ochii lui Matt.

– Copilul nu va păţi nimic, îl avertiză el cu o voce joasă, sălbatică.

– Bine. Îl vrei, n-ai decît să-l iei.

În tot haosul din săptămîna trecută nici unul din ei nu se gîndise la această alternativă. Pentru că, după cum se aranjaseră lucrurile dintre ei, nu mai fusese necesar. Cu mult mai multă convingere decît simţea de fapt, Matt spuse:

– Chestiunea nici nu se discută. Meredith vrea să stea cu mine.

– Fireşte că vrea, se burzului Philip. Sexul e ceva nou pentru ea. Aruncîndu-i lui Matt o privire încărcată de dispreţ, atotştiutoare, adăugă: Dar nu şi pentru tine, nu-i aşa? Ca doi duelişti, îşi dădeau tîrcoale cu minţile, dar sabia lui Philip era mai ascuţită, iar Matt se afla în defensivă. Cînd vei fi plecat, iar sexul nu va mai face parte din atracţia exercitată de tine, Meredith va gîndi mult mai limpede, afirmă Philip cu toată convingerea. Îşi va dori visurile ei, nu ale tale. Va dori să meargă la colegiu şi să iasă cu prietenii ei. Aşa că, trase el concluzia, îţi cer o concesie şi sînt dispus să răsplătesc cu generozitate. Sarcina nu va deveni vizibilă decît cînd va trece de şase luni. Şi ca să aibă destul timp să se gîndească vreau să o lămureşti să păstreze secretă sarcina şi această căsătorie revoltătoare.

În loc să-l lase pe Philip să creadă că-l convinsese, Matt rosti răspicat:

– S-a hotărît deja să o facă pînă va veni în America de Sud. Expresia încîntată de pe chipul lui Bancroft îl făcu pe Matt să strîngă din dinţi.

– Bine, dacă nu ştie nimeni că v-aţi căsătorit va fi mult mai simplu să divorţaţi. Uite ce-ţi ofer, Farrell: O laşi pe fata mea în pace, iar eu contribui cu o sumă considerabilă la oricare ar fi planurile tale nebuneşti după plecarea din America de Sud.

Într-o tăcere mormîntală, Matt îl urmări pe Philip Bancroft scoţînd din sertarul biroului un carnet de cecuri. Din simpla dorinţă de răzbunare, Matt rămase nemişcat şi îl lăsă pe Bancroft să completeze cecul. Voia să-l pună la treabă înainte de a-l refuza. Era o răsplată neînsemnată pentru zbuciumul interior la care îl supusese. Terminînd de scris, Bancroft îşi aruncă stiloul pe masă şi înconjură trufaş biroul. Matt se ridică la rîndul lui.

– La cinci minute după ce vei ieşi pe uşă voi cere băncii să reţină cecul, îl preveni Bancroft. Imediat ce o vei convinge pe Meredith să renunţe la mascarada asta de căsătorie şi să te

lase să creşti copilul, voi instrui banca să-ţi onoreze cecul. Banii ăştia, o sută cincizeci de mii de dolari, sînt recompensa ta pentru a nu distruge viaţa unei fete de optsprezece ani. la-l, porunci el, întinzînd mîna.

Matt i-o ignoră.

– Ia cecul, fiindcă sînt ultimii bani pe care îi vei vedea de la mine.

– Nu mă interesează dolarii tăi afurisiţi!

– Te avertizez, Farrell, spuse el, chipul întunecîndu-i-se din nou de furie, ia cecul.

Cu un calm dezarmant, Matt spuse:

– Bagă-ţi-l în...

Pumnul lui Bancroft ţîşni spre el cu o forţă surprinzătoare. Matt se feri, apucă braţul lui Bancroft, îl trase spre el, apoi i-l răsuci la spate, ridicîndu-l sus. Rosti tare şi răspicat:

– Ascultă cu atenţie, Bancroft. Peste cîţiva ani voi avea bani suficienţi ca să te cumpăr şi să te vînd, dar dacă îţi bagi nasul în căsnicia mea, te îngrop de viu! Am fost destul de clar?

– Dă-mi drumul, ticălosule.

Matt îl împinse înainte şi porni furios spre uşă. În spatele lui, Bancroft îşi reveni cu o repeziciune uimitoare.

– Duminică servim masa la trei, se răţoi el. Aş prefera să n-o necăjeşti pe Meredith povestindu-i ce s-a întîmplat aici. După cum bine mi-ai atras atenţia e însărcinată. Oprindu-se cu mîna pe clanţă, Matt se întoarse, tăcerea reprezentînd consimţămîntul lui, dar Bancroft nu terminase. În mod surprinzător, furia păru să i se fi risipit, iar acum accepta în silă faptul că nu putea pune capăt căsătoriei şi că alte încercări ar putea provoca o ruptură permanentă între el şi Meredith.

– Nu vreau să-mi pierd fiica, Farrell, rosti el cu o voce tăioasă. Mi se pare evident că noi doi nu ne vom înţelege niciodată, dar, de dragul ei, am putea măcar încerca.

Matt studie faţa încordată şi furioasă a bărbatului, dar nu descoperi în expresia lui nici un semn de duplicitate. În plus, ceea ce-i propunea era logic, de bun-simţ, şi în interesul lui, şi al lui Meredith. Matt dădu scurt din cap şi acceptă propunerea.

– Putem încerca.

Philip Bancroft îl urmări ieşind şi închizînd uşa, apoi rupse

încet cecul în bucăţi, buzele lui lăţindu-se într-un rînjet plin de cruzime.

– Farrell, spuse el în bătaie de joc, ai făcut două greşeli enorme, ai refuzat cecul ăsta şi ţi-ai subestimat adversarul.

Întinsă lîngă Matt, Meredith se uita la baldachinul de deasupra patului, alarmată de schimbarea intervenită în el după discuţia avută cu tatăl ei. Cînd îl întrebase ce se petrecuse în bibliotecă, tot ce-i spusese Matt fusese „că a încercat să mă convingă să dispar din viaţa ta". Iar din moment ce, de la acea discuţie, bărbaţii se purtaseră politicos unul cu altul, Meredith presupusese că ajunseseră la un fel de armistiţiu, şi-l întrebase în glumă „A reuşit?". Matt îi răspunsese că nu, iar ea îl crezuse, dar în noaptea asta făcuse dragoste cu ea cu un fel de disperare sumbră, care nu-i semăna deloc. Era de parcă ar fi vrut să o înfieze cu trupul lui sau se pregătea de inevitabila despărţire...

Îşi luă inima în dinţi şi îl privi pe furiş; era treaz, cu fălcile încleştate, pierdut în gînduri, dar n-ar fi putut spune dacă era furios, trist sau pur şi simplu preocupat de ceva. Se cunoşteau doar de şase zile şi înţelese acum, mai mult ca niciodată, cît de mare era acest handicap care o împiedica să-i ghicească starea de spirit.

– La ce te gîndeşti? întrebă el tăios.

– Mă gîndeam că nu ne cunoaştem decît de şase zile.

Un zîmbet ironic îi arcui buzele senzuale, de parcă s-ar fi aşteptat ca ea să spună aşa ceva.

– E o idee excelentă ca să renunţi la ideea căsătoriei, nu-i aşa?

– Îmi ceri opinia sau mi-o spui pe a ta?

– Te-am întrebat dacă la asta te gîndeşti.

Cuprinsă de o senzaţie de uşurare, Meredith surîse, îşi clătină capul şi îi explică:

– Mă gîndeam că îmi e greu să te înţeleg pentru că nu te cunosc decît de foarte puţin timp. Cum Matt nu făcu nici un comentariu, se uită la el şi văzu că era tot încruntat şi preocupat. E rîndul tău, spuse ea cu un zîmbet crispat, dar hotărît. Tu la ce te gîndeai?

În seara asta tăcerea lui o tulburase profund; acum că în-

cepuse să vorbească, cuvintele îi dădură fiori.

– Mă gîndeam că motivul pentru care ne-am căsătorit a fost dorința ta ca bebelușul să se nască legitim. Şi pentru că n-ai vrut să-i spui tatălui tău că eşti însărcinată. Copilul va fi legitim. Tatăl tău ştie deja că eşti însărcinată. În loc să încercăm să facem căsnicia să meargă, mai există şi o altă soluție, una la care nu ne-am gîndit înainte, dar ar trebui să o facem acum: pot lua copilul să-l cresc singur.

Hotărîrea ei de a reacționa cu calm şi maturitate se evaporă şi trase imediat concluzia cea mai evidentă:

– Asta te-ar scuti de povara unei soții nedorite, nu-i aşa?

– Nu ăsta a fost motivul propunerii mele.

– Oare? spuse ea disprețuitoare.

– Nu. Se întoarse pe o parte şi îi atinse brațul, mîngîindu-i pielea cu gingăşie.

Temperamentul lui Meredith explodă.

– Să nu îndrăzneşti să faci iar dragoste cu mine! izbucni ea, smucindu-şi brațul. Poate că sînt tînără, dar am tot dreptul să ştiu ce se întîmplă, nu să fiu folosită toată noaptea ca un... un trup fără creier. Dacă vrei să renunți la căsătoria asta nu trebuie decît să o spui.

Reacția lui fu aproape la fel de violentă ca şi a ei:

– La naiba, nu încerc să renunț la nimic! Mă înec în vinovăție, Meredith. Vinovăție, nu laşitate! Te-am lăsat însărcinată, iar tu ai venit la mine speriată, aşa că te-am luat de nevastă. După cum s-a exprimat tatăl tău, adăugă el cu un dispreț amar față de propria persoană, ți-am furat tinerețea. Ți-am furat visurile şi ți le-am impus pe ale mele.

Bucuroasă că vinovăția şi nu regretul era cauza stării lui de spirit, Meredith dădu drumul aerului din plămîni vrînd să spună ceva, dar acum Matt era hotărît să-i demonstreze că se simțea într-adevăr vinovat, fiindcă îi furase tinerețea şi că speranțele ei pentru un viitor în comun erau probabil ireale...

– Ai spus că nu vrei să rămîi la fermă cît timp voi fi plecat, îi atrase el atenția. Ți-a trecut cumva prin minte că ferma e un loc poate de o mie de ori mai plăcut decît cel în care vom locui? Sau trăieşti cu un fel de impresie infantilă că în Venezuela sau, după ce ne vom întoarce, vei trăi ca aici? Dacă da, vei suferi un

şoc teribil. Chiar dacă lucrurile vor merge exact cum cred eu, vor trece ani pînă voi reuşi să-ţi ofer stilul de viaţă cu care eşti obişnuită. La naiba, s-ar putea să nu-mi pot permite niciodată o casă ca asta...

– O casă ca asta, îl întrerupse Meredith uitîndu-se la el îngrozită, apoi îşi ascunse faţa în pernă şi începu să rîdă din toată inima.

– Nu e deloc amuzant.

– Ba da, este, spuse ea, rîzînd în pernă. E... e o casă groaznică! Neprimitoare, nu mi-a plăcut niciodată. Cum el nu comentă, Meredith reuşi să se controleze cît de cît şi se sprijini din nou în coate, apoi îşi dădu părul peste cap şi aruncă o privire fugară fizionomiei lui încremenite. Vrei să ştii ceva? îl tachină ea, gîndindu-se la mărturisirea lui că-i furase tinereţea.

Hotărît să o facă să înţeleagă sacrificiile la care o supunea, Matt îşi reţinu impulsul de a-şi trece mîna peste părul ei lucios şi bogat revărsat pe spate, dar nu-şi putu ascunde zîmbetul.

– Ce? şopti el tandru.

Meredith fu cuprinsă de o nouă criză de rîs, iar umerii începură să-i tremure.

– Nu mi-a plăcut nici tinereţea mea. Sperase ca anunţul ei să provoace o reacţie favorabilă şi o obţinu. Matt îi captură gura, sărutînd-o apăsat, lipsind-o de aer şi de abilitatea de a gîndi. Cum încă mai încerca să-şi revină de pe urma sărutului, Matt spuse pe un ton sever:

– Promite-mi un lucru, Meredith. Dacă te răzgîndeşti cît timp voi fi plecat, promite-mi că nu vei scăpa de copil. Fără avort. Îl voi creşte singur.

– Nu mă voi răzgîndi.

– Promite-mi că nu vei scăpa de copil.

Dîndu-şi seama că nu avea nici un sens să-l contrazică, se uită adînc în ochii gri, ameninţători.

– Îţi pormit, spuse ea cu un zîmbet cuceritor.

Răsplata pentru promisiunea ei fu o altă oră de iubire, dar de data asta Matt fu bărbatul pe care îl cunoştea.

Meredith era pe alee şi-l săruta pe Matt de rămas bun pentru a treia oară în acea dimineaţă. Ziua nu începuse prea bine.

La micul dejun tatăl ei întrebase dacă mai ştia cineva despre căsătoria lor, iar asta îi reaminti lui Meredith că săptămîna trecută, cînd nu răspunsese nimeni la casa din Edmunton, îi dăduse telefon lui Jonathan Sommers.

Ca să nu se facă de ruşine, îi spusese lui Jonathan că în seara în care îl dusese pe Matt cu maşina de la club găsise o carte de credit de-a lui, şi nu ştia unde să i-o trimită. Jonathan o informase că Matt era încă în Edmunton. Aşa cum îi atrăsese atenţia tatăl ei, ideea anunţării căsătoriei lor la numai două zile după acel telefon era de-a dreptul ridicolă. Propusese ca Meredith să plece în Venezuela şi să lase pe toată lumea să creadă că se căsătoriseră acolo. Meredith ştia că avea dreptate, dar nu se pricepea la înşelătorii şi era supărată pentru că, fără voia ei, provocase una de proporţii.

Acum, plecarea lui Matt atîrna deasupra ei ca un nor.

– Te sun de la aeroport, promise el. Imediat ce ajung în Venezuela şi văd condiţiile de acolo, te voi suna, dar nu va fi de la un telefon. Vom comunica prin radio cu staţia de forare centrală care e dotată cu un telefon. Legătura nu va fi bună şi nu voi avea acces la ea decît în cazuri de urgenţă. Îi voi convinge că a te suna ca să te anunţ că am sosit cu bine e o urgenţă, adăugă el. Dar nu voi reuşi să o fac din nou.

– Scrie-mi, spuse ea încercînd să zîmbească.

– În regulă. Dar poşta va funcţiona ca vai de ea, aşa că nu te mira dacă vor trece zile fără să primeşti nici o scrisoare şi vor sosi toate grămadă.

Rămase pe alee, urmărindu-l plecînd, apoi se întoarse încet în casă, gîndindu-se că peste cîteva săptămîni, cu puţin noroc, vor fi din nou împreună. Tatăl ei era în hol şi o învrednici cu o privire compătimitoare.

– Farrell e genul de bărbat care are tot timpul nevoie de alte femei, de alte locuri, de alte provocări. Nu te baza pe el, îţi va frînge inima.

– Destul, îl preveni Meredith, refuzînd să se lase influenţată de cuvintele lui. Te înşeli. Vei vedea.

Matt îşi ţinu promisiunea şi o sună de la aeroport, iar în următoarele două zile Meredith îşi găsi tot felul de lucruri de

făcut prin casă aşteptînd să o cheme din Venezuela. Primi telefonul în cea de-a treia zi, dar Meredith nu era acasă; aştepta neliniştită în cabinetul ginecologului, temîndu-se că va pierde copilul.

– Sîngerările din primele trei luni nu sînt ceva cu totul neobişnuit, îi spuse doctorul Arledge după ce Meredith se îmbrăcă şi luă loc pe scaunul din cabinetul lui. S-ar putea să nu însemne nimic. Totuşi, cele mai multe avorturi au loc în primele trei luni. O spuse de parcă s-ar fi aşteptat ca ea să fie uşurată. Doctorul Arledge era un prieten al tatălui ei. Meredith îl cunoştea de mai mulţi ani şi nu se îndoia că ajunsese la aceeaşi concluzie ca şi tatăl ei, se căsătorise fiindcă era însărcinată. În clipa de faţă, adăugă el, nu există nici un motiv să presupunem c-ai putea pierde copilul.

Cînd îl întrebă despre plecarea în Venezuela, doctorul se încruntă uşor.

– Nu te sfătuiesc s-o faci decît dacă eşti foarte sigură de condiţiile sanitare de acolo.

Meredith îşi petrecuse la început aproape o lună sperînd cu înverşunare că, dacă totuşi era însărcinată, va avea poate un avort spontan; acum, era incredibil de fericită că nu va pierde copilul lui Matt... Copilul lor.

Gîndul o făcu să zîmbească tot drumul spre casă.

– Te-a chemat Farrell, spuse tatăl ei cu aceeaşi voce scîrbită pe care o folosea ori de cîte ori pomenea de Matt. A zis că va încerca să te sune din nou diseară.

Cînd telefonul sună în sfîrşit, Meredith îl ridică, iar Matt nu exagerase cînd îi spusese că legătura va fi defectuoasă.

– Ideea lui Sommers despre ce înseamnă condiţii de trai decente e de-a dreptul macabră, îi spuse el. Nici vorbă să vii aici. Locuim claie peste grămadă în barăci. Însă vestea cea bună e că în cîteva luni una din căsuţe se va elibera.

– O.K., rosti ea veselă, fiindcă nu voia să-i spună de ce se dusese la doctor.

– Nu pari prea dezamăgită.

– Sînt foarte dezamăgită! exclamă ea. Dar doctorul mi-a spus că cele mai multe avorturi au loc în primele trei luni, aşa că poate e mai bine să rămîn aici.

– Există vreun motiv anume pentru care ai început să te îngrijorezi în privinţa unui avort? întrebă el în pauza următoare dintre pîrîielile şi zgomotele de pe fir.

Meredith îl asigură că se simţea excelent. Cînd Matt îi spusese că n-o va putea suna decît o dată, se simţise dezamăgită, dar era atît de greu să-i audă vocea cu toată gălăgia şi glasurile din jurul lui că n-o mai deranja atît de mult. Scrisorile, hotărî ea după ce puse jos receptorul, vor fi mijlocul de comunicare.

La două săptămîni după plecarea lui Matt, Lisa se întoarse din Europa, dornică să înceapă cursurile la colegiu, iar reacţia ei aflînd de la Meredith cum îl întîlnise şi se căsătorise fu de-a dreptul comică, odată ce înţelese că Meredith nu regreta nimic din ce i se întîmplase.

– Nu-mi vine să cred! Repetă iar şi iar stînd pe patul lui Meredith şi holbîndu-se la ea cu gura căscată. Ceva nu-i în regulă, o tachină ea. Eu eram cea împrăştiată, iar tu un fel de Mary Poppins la Bensonhurst, plus cea mai prudentă fiinţă de pe suprafaţa pămîntului. Dacă uneia din noi i-ar fi căzut cu tronc un tip de la prima vedere, ar fi rămas însărcinată şi s-ar fi măritat, aceea ar fi trebuit să fiu eu.

Meredith zîmbi de buna ei dispoziţie molipsitoare.

– Era timpul să ţi-o iau înainte măcar cu ceva.

Lisa deveni serioasă.

– E un tip minunat, Matt? Adică, dacă nu e absolut fantastic, atunci nu e destul de bun pentru tine.

Era o experienţă nouă şi complexă, vorbind despre Matt şi despre sentimentele ei pentru el, mai ales că Meredith ştia cît ar părea de ciudat să afirme că-l iubea cunoscîndu-l doar de puţin timp. Aşa că se mulţumi să dea din cap şi rosti emoţionată:

– E mai mult decît minunat. Dar odată ce începu, descoperi că îi era greu să se oprească. Adunîndu-şi picioarele sub ea, încercă să explice: Lisa, ai întîlnit vreodată pe cineva ştiind după numai cîteva minute că e bărbatul cel mai deosebit pe care îl vei întîlni în toată viaţa ta?

– În general, fiecare bărbat cu care mă întîlnesc îmi lasă aceeaşi impresie... Glumeam. Izbucni în rîs cînd Meredith aruncă cu o pernă în ea.

– Matt e deosebit, vorbesc serios. E de o inteligenţă extraor-

dinară, ieşită din comun. E incredibil de puternic, iar uneori cam autoritar, dar, undeva, în adîncul lui, există cu totul altceva, ceva delicat şi bun, şi...

– N-ai cumva vreo fotografie a acestui model de perfecţiune? o întrerupse Lisa, fascinată atît de strălucirea de pe chipul lui Meredith, cît şi de cuvintele ei.

Meredith i-o arătă imediat.

– Am găsit-o într-un album de familie arătat de sora lui, iar Julie mi-a spus că pot să o iau. A fost făcută cu un an în urmă şi, chiar dacă e doar un instantaneu nu prea reuşit, îmi aminteşte de ceva mai mult decît de personalitatea lui. Îi întinse Lisei fotografia lui Matt; acesta strîngea puţin ochii din cauza soarelui, avea mîinile vîrîte în buzunarele blugilor şi îi zîmbea Juliei, care se uita la el.

– Oh, Dumnezeule! exclamă Lisa uimită. Ăsta da magnetism animalic! Aşa mai zic şi eu charismă... sex-appeal...

Rîzînd, Meredith înhăţă fotografia.

– Nu mai visa la soţul meu.

Lisa se uită la ea cu ochi mari.

– Ţi-au plăcut întotdeauna băieţii blonzi, curăţei, tipic americani.

– Adevărul e că prima oară cînd am dat cu ochii de el nu mi s-a părut cine ştie ce. Dar de atunci gusturile mele au evoluat.

Lisa o întrebă, uşor îngrijorată:

– Mer, crezi că te-ai îndrăgostit de el?

– Îmi place să fiu cu el.

– Nu-i acelaşi lucru.

Meredith zîmbi neajutorată şi spuse:

– Da, dar sună mai puţin prosteşte decît să afirmi că iubeşti un bărbat pe care îl cunoşti de puţină vreme.

Mulţumită, Lisa ţîşni în picioare.

– Să mergem să sărbătorim! Plăteşti tu.

– S-a făcut, rîse Meredith îndreptîndu-se deja spre dulap ca să-şi schimbe hainele.

Serviciul poştal din Venezuela funcţiona mult mai prost decît o prevenise Matt. În următoarele opt săptămîni, Meredith îi scrisese lui Matt de trei sau patru ori pe săptămînă, dar nu primise

de la el decît cinci scrisori, un fapt remarcat cu regularitate de tatăl ei, mai mult cu sobrietate decît cu satisfacție. Meredith îi reamintea invariabil că scrisorile pe care le primea erau foarte lungi, de zece sau douăsprezece pagini. În plus, Matt lucra cîte douăsprezece ore pe zi, o muncă fizică dură, şi nu-i putea pretinde să-i scrie atît de des ca ea. Ceea ce nu-i spusese era faptul că ultimele două scrisori fuseseră mai puţin personale decît cele precedente. La început Matt îi scrise despre cît de mult îi ducea dorul şi despre planurile lui. Acum, îi scria despre munca la puţurile de petrol şi peisajul din Venezuela. Însă, indiferent de subiect, descrierile lui erau foarte vii. Îşi zise că-i scria despre lucrurile astea nu pentru că îşi pierdea interesul pentru ea, ci pentru că voia să-i trezească interesul pentru ţara în care urma să plece.

Aşteptînd trecerea timpului, Meredith încercă să-şi găsească diferite ocupații, citi cărți despre sarcină şi creşterea copiilor, cumpără hăinuţe pentru bebeluş, făcu planuri şi visă la viaţa ei viitoare. Sarcina, care la început nu păruse reală, îşi făcea simțită prezenţa provocînd obişnuitele greţuri şi stări de oboseală care ar fi trebuit să apară mai devreme, apoi nişte dureri de cap cumplite, care o sileau pe Meredith să se întindă pe pat în dormitorul cufundat în întuneric. Dar suporta totul fericită, avînd convingerea că era o experienţă deosebită. Pe măsură ce zilele se scurgeau una după alta, deprinsese obiceiul de a vorbi copilului punîndu-şi palma pe abdomenul încă plat, pretinzînd că acesta ar putea-o auzi.

– Sper că te simți bine acolo, domnişoară, spuse ea într-o zi, întinsă pe pat, durerea de cap cedînd în sfîrşit, fiindcă pe mine mă faci să sufăr ca un cîine. Dorind să fie imparţială, i se adresa copilului cînd cu „domnişoară", cînd cu „tinere", neavînd vreo preferinţă anume.

Pe la sfîrşitul lui octombrie, sarcina de patru luni a lui Meredith începuse deja să-i îngroaşe talia, iar comentariile regulate ale tatălui ei despre dorinţa lui Matt de a renunţa la căsătorie începură să sune tot mai adevărate.

– Ai făcut foarte bine că nu i-ai spus decît Lisei despre căsătoria cu el, comentă el cu cîteva zile înainte de Halloween. Încă mai poţi alege, Meredith, nu uita, adăugă el cu o blîndeţe

rar întîlnită la el. Cînd sarcina va începe să se vadă vom anunţa c-ai plecat la colegiu pentru semestrul de iarnă.

– La naiba, nu mai vorbi aşa! explodă Meredith şi urcă grăbită în camera ei. Se hotărî să-i atragă atenţia lui Matt că nu-i scria destul de des, rărind numărul scrisorilor ei. În plus, începea să se simtă ca o imbecilă, tot trimiţîndu-i scrisori, cînd el nu se deranja nici măcar cu o ilustrată.

Lisa o sună pe la sfîrşitul după-amiezei. Sesiză imediat încordarea lui Meredith şi presupuse cauza.

– N-ai primit nici azi scrisoare de la Matt? ghici ea. Iar tatăl tău fredonează melodia preferată, da?

– Exact, spuse Meredith. Au trecut două săptămîni de la scrisoarea numărul cinci.

– Hai să ieşim în oraş, propuse Lisa. Ne îmbrăcăm frumos, asta te face întotdeauna să te simţi mai bine, şi mergem într-un loc plăcut.

– Ce-ar fi să luăm cina la *Glenmoor*? întrebă Meredith punînd în practică un plan la care se gîndise toată săptămîna. Şi poate, mărturisi ea puţin tristă, Jon Sommers va fi şi el acolo. Îşi petrece la club mai toate serile. Tu te-ai putea interesa de platformele de petrol, iar el ar aminti poate de Matt.

– Bine, acceptă Lisa, dar Meredith ştia că părerea ei despre Matt era tot mai proastă cu fiecare zi în care nu apărea nici o scrisoare.

Jonathan era în salon împreună cu alţi bărbaţi, stînd de vorbă şi bînd. Intrarea lui Meredith şi a Lisei provocă senzaţie şi le fu foarte uşor să se facă invitate la masa lor. Preţ de aproape o oră, Meredith stătu la cîţiva paşi de locul unde se aflase cu Matt în urmă cu patru luni, urmărind-o pe Lisa interpretînd un rol demn de un Oscar, ducîndu-l de nas pe Jonathan şi făcîndu-l să creadă că voia să-şi dea diploma din geologie şi să se specializeze în forajele petroliere. Meredith află mai multe decît ar fi vrut despre ţiţei şi exploatarea lui, dar absolut nimic despre Matt.

Două săptămîni mai tîrziu, doctorul lui Meredith nu-i mai vorbi surîzînd şi plin de încredere. Sîngera din nou, mult mai abundent. La plecare i se interziseră strict orice fel de activităţi.

Meredith îşi dori mai mult ca niciodată ca Matt să fie lîngă ea. Ajunsă acasă, o sună pe Julie, numai ca să vorbească cu cineva care îl cunoştea. O sunase pe Julie încă de două ori din acelaşi motiv şi de fiecare dată ea şi tatăl ei primiseră în acea săptămînă cîte o ilustrată de la Matt.

În noaptea aceea Meredith rămase trează, dorindu-şi din tot sufletul ca bebeluşul să nu păţească nimic şi ca Matt să-i scrie. Trecuse o lună de la ultima lui scrisoare. O anunţa că era extrem de ocupat, iar noaptea foarte obosit. Înţelegea foarte bine, dar nu pricepea de ce Matt putea să-i scrie familiei lui şi ei nu. Meredith îşi puse mîna pe abdomen.

– Tăticul tău, şopti ea copilului, va primi o scrisoare foarte severă din partea mea.

Presupuse că aceasta îşi făcuse efectul, fiindcă Matt mersese opt ore cu maşina ca să ajungă la un telefon şi să o sune. Se bucură atît de mult să-l audă că fu cît pe ce să rupă receptorul. Dar vocea lui suna aspră şi puţin cam rece:

– Căsuţa nu e liberă încă, îi spuse el. Am găsit un alt loc, într-un sat din apropiere. Dar nu voi reuşi să ajung acolo decît la sfîrşit de săptămînă.

Meredith nu putea pleca, nu acum, cînd doctorul îi ceruse să vină la control în fiecare săptămînă. Nu putea pleca şi nu voia să-l sperie pe Matt spunîndu-i că, după părerea doctorului, era pe care să piardă sarcina. Pe de altă parte, era atît de furioasă pe el pentru că nu-i scrisese şi atît de îngrozită pentru viaţa copilului, încît se hotărî să-l sperie.

– Nu pot veni, spuse ea. Doctorul m-a sfătuit să rămîn în casă şi să nu mă mişc prea mult.

– Ce ciudat, ripostă el. Sommers a trecut pe aici săptămîna trecută şi mi-a spus că tu şi prietena ta, Lisa, aţi fost la *Glenmoor,* ameţindu-i pe toţi bărbaţii de acolo.

– Asta s-a întîmplat înainte ca doctorul să-mi ceară să stau în casă.

– Înţeleg.

– Ce-ai vrea să fac, replică Meredith cu sarcasm, să aştept zi de zi după cîte o scrisoare din partea ta?

– N-ar strica să încerci, se răsti el. Apropo, nici scrisorile tale nu sînt cine ştie ce.

Meredith o luă drept o critică la stilul ei de a scrie şi se înfurie atît de tare, încît aproape că trînti telefonul.

– Presupun că nu ai nimic altceva de spus?

– Nu prea multe.

După ce încheiară convorbirea, Matt se sprijini cu mîna de peretele de lîngă telefon, închise ochii, încercînd să alunge gustul amar al discuţiei şi agonia a tot ce se întîmpla. Plecase de trei luni, iar Meredith nu mai voia să vină în America de Sud. Nu-i scrisese de cîteva săptămîni; îşi reluase vechiul ei stil de viaţă, dar îl minţea că stătea în pat. Nu avea decît optsprezece ani, îşi reaminti el cu amărăciune. De ce nu şi-ar dori să iasă în lume?

– Fir-ar să fie! şopti el neputincios, dar după cîteva minute îşi îndreptă umerii, luînd o hotărîre. În cîteva luni, situaţia de la locul de forare va fi sub control, iar el va insista să i se dea patru zile libere ca să poată pleca acasă să o vadă... Meredith îl dorea şi voia să fie măritată cu el; oricît de puţine scrisori i-ar fi scris şi orice ar fi făcut, în adîncul inimii lui ştia că ţinea la el. Va pleca acasă, iar odată ce vor fi împreună va reuşi să o convingă să se întoarcă cu el.

Meredith închise telefonul, se trînti pe pat şi plînse pînă nu-i mai rămaseră lacrimi. Cînd îi spusese de casa pe care o găsise, nu încercase să i-o prezinte într-o lumină atrăgătoare, ci îi vorbise de parcă nu i-ar fi păsat prea mult dacă venea sau nu. Cînd se sătură de plîns, îşi şterse ochii şi îi scrise o scrisoare lungă, cerîndu-şi scuze pentru că nu-i scrisese mai des. Îşi ceru scuze că se înfuriase şi, renunţînd la orice urmă de mîndrie, îi mărturisi cît de importante erau pentru ea scrisorile lui. Îi explică în amănunţime tot ceea ce-i spusese doctorul.

Terminînd, o duse jos şi i-o dădu lui Albert s-o trimită la poştă. Renunţase deja să stea la pîndă lîngă cutia de la capătul aleii, aşteptînd scrisorile lui Matt. Albert, care lucra ca majordom, şofer şi îngrijitor, intră în bibliotecă, avînd în mînă o cîrpă de şters praful. Doamna Ellis îşi luase un concediu de trei luni, iar Albert preluase o parte din sarcinile ei.

– Vrei să pui scrisoaea asta la poştă, Albert? întrebă ea.

– Cum să nu, spuse el. După plecarea ei, Albert se duse direct în biroul domnului Bancroft, descuie un sertar şi aruncă

plicul peste celelalte, jumătate din ele trimise din Venezuela.

Meredith urcă în camera ei, iar cînd hemoragia începu se afla lîngă scaunul de la măsuţa de toaletă. Petrecu două zile în aripa *Bancroft* a spitalului *Cedars Hills*, aripă numită aşa în onoarea donaţiilor uriaşe, rugîndu-se ca sîngerarea să nu pornească din nou şi ca Matt să se hotărască ca prin minune să vină acasă. Îşi voia copilul şi îşi voia soţul, avînd însă o presimţire îngrozitoare că-i va pierde pe amîndoi.

Doctorul Arledgo o lăsă să plece din spital, dar numai cu condiţia să rămînă în pat pe tot parcursul sarcinii. Imediat ce ajunse acasă, Meredith îi scrise lui Matt o scrisoare nu numai ca să-l informeze despre pericolul de a pierde copilul lor, dar dorind şi să-l sperie ca să-şi facă griji pentru ea. Era dispusă la orice numai ca să n-o uite.

Odihna la pat părea să fi rezolvat problema avortului iminent, dar cum nu putea face altceva decît să citească, să se uite la televizor şi să se îngrijoreze, Meredith avu destul timp la dispoziţie ca să reflecteze la trista realitate; pentru Matt fusese doar o convenabilă parteneră de pat, iar acum, că erau departe unul de altul, o uitase cu totul. Începu să se gîndească la calea cea mai potrivită să crească singură copilul.

Era însă o problemă pentru care îşi făcea probleme în mod cu totul inutil. La sfîrşitul celei de-a cincea luni de sarcină, în mijlocul nopţii, Meredith avu o nouă hemoragie. De data asta nici una din metodele cunoscute de ştiinţa medicală nu reuşi să salveze fetiţa pe care Meredith o boteză Elizabeth în cinstea mamei lui Matt. Abia dacă reuşiră să o salveze pe Meredith, starea ei rămînînd critică timp de trei zile.

Vreme de o săptămînă zăcu în pat cu tuburi ieşindu-i din vene, aşteptînd nerăbdătoare să audă pe coridor sunetul paşilor mari, grăbiţi, ai lui Matt. Tatăl ei încercase să-l sune, dar, cum nu reuşise să dea de el, îi trimisese o telegramă. Matt nu veni. Nu-i telefonă. În cea de-a doua săptămînă petrecută în spital îi trimise totuşi o telegramă. Era scurtă, la obiect şi ucigătoare:

Divorţul e o idee excelentă. De acord.

Meredith fu atît de zdruncinată de cele şapte cuvinte, încît refuză să creadă că el era în stare să-i trimită o astfel de telegramă, nu cînd ea era încă în spital.

– Lisa, plînse ea isteric, ar trebui să mă urască ca să-mi scrie aşa ceva, iar eu n-am făcut nimic ca Matt să mă urască! Nu mi-a trimis telegrama asta, nu! Nu se poate! Îi ceru Lisei să apeleze din nou la talentul ei de actriță pentru cei de la poştă şi să afle cine trimisese telegrama. Serviciul poştal se lăsă convins şi îi furniză informația dorită, confirmînd că telegrama fusese trimisă într-adevăr de Matthew Farrell, din Venezuela.

Într-o dimineață friguroasă de decembrie, Meredith ieşi din spital avîndu-i alături pe Lisa şi tatăl ei. Se uită în sus la soarele strălucitor şi constată că arăta diferit, străin. Întreaga lume i se părea străină.

La insistențele tatălui ei, se înscrise la Northwestern pentru semestrul de iarnă şi se mută în cameră cu Lisa. O făcu pentru că părea să fie ceea ce voiau ei de la ea, dar cu timpul îşi aminti de tot ceea ce însemnase cîndva atît de mult pentru ea. Îşi aminti şi de alte lucruri, cum să zîmbească şi apoi cum să rîdă. Doctorul o avertizase că o altă sarcină ar fi însemnat un pericol şi mai mare pentru copil sau pentru viața ei. Ideea că va rămîne fără copii o duru îngrozitor, dar, cumva, reuşi să se împace şi cu asta.

Viața îi dăduse cîțeva lovituri puternice, dar le supraviețuise descoperind astfel o forță interioară de a cărei existență nu ştiuse.

Tatăl ei angajase un avocat care să se ocupe de divorț. Nu mai primise nici o veste de la Matt, dar ajunsese în cele din urmă la stadiul în care se putea gîndi la el fără durere sau duşmănie. Era evident că se căsătorise cu ea pentru că fusese însărcinată, iar el lacom. Cînd îşi dăduse seama că tatăl ei deținea controlul absolut asupra banilor ei, nu mai avusese nevoie de ea. Cu timpul, Meredith încetă să-l mai învinovățească. Motivele pentru care se măritase cu el nu fuseseră tocmai lipsite de egoism; rămăsese însărcinată şi se temuse să înfrunte consecințele. Şi chiar dacă îşi imaginase că-l iubise, el n-o mințise niciodată pretinzînd c-ar iubi-o, se mințise singură. Se căsătoriseră din motive cu totul greşite, căsătoria lor nu avusese nici o şansă de reuşită.

În anul doi de colegiu îl văzuse pe Jonathan Sommers la

Glenmoor. Acesta îi povestise că tatălui său îi plăcuse atît de mult una dintre ideile lui Matt, încît formaseră un parteneriat şi investise bani în afacere.

Afacerea fusese încununată de succes. În următorii doisprezece ani multe alte afaceri de-ale lui Matt fură încununate de succes. În reviste şi ziare apăreau deseori articole despre el, însoţite de fotografii. Meredith îl văzu, dar era ocupată cu propria carieră şi nu mai conta ce făcea el. Conta însă pentru presă. Pe măsură ce anii treceau, mass-media devenise tot mai obsedată de succesele lui răsunătoare şi de superbele partenere de pat, printre care se numărau cîteva stele de cinema. Pentru omul obişnuit, Matt reprezenta visul american, un băiat sărac reuşind în viaţă. Pentru Meredith, nu era decît un străin cu care avusese cîndva o relaţie intimă. Din moment ce nu-i folosise numele niciodată, iar de căsătorie nu ştiau decît Lisa şi tatăl ei, aventurile lui amoroase prezentate pe larg în presa de scandal nu-i aduseseră nici un fel de daune personale.

Capitolul 12

Noiembrie 1989

Vîntul biciuia valurile, făcîndu-le să se rostogolească şi să-şi lase spuma pe nisipul aflat la şase metri sub stînca unde Barbara Walters se plimba alături de Matthew Farrell. Mersul le era urmărit de un aparat de filmat, ochiul din sticlă neagră observînd perechea, încadrînd-o pe fundalul reprezentat în stînga de reşedinţa californiană a lui Farrell, un adevărat palat, iar în dreapta de zbuciumul Oceanului Pacific.

Ceaţa plutea în fundal ca o pătură groasă, unduitoare, împinsă înainte de aceleaşi rafale de vînt care făceau ravagii din părul Barbarei Walters şi aruncau nisip în lentilele aparatului de filmat. În locul stabilit dinainte, Barbara se opri, îşi întoarse spatele spre ocean şi începu să-i pună o altă întrebare lui Farrell. Aparatul se roti la rîndul lui, dar acum cuplul părea să fi fost înghiţit de ceaţa întunecată, vîntul răvăşind părul reporterei.

– Stop! strigă ea, dîndu-şi enervată părul de pe faţă, încercînd să desprindă şuviţele lipite de buzele rujate. Întorcîndu-se spre femeia care se ocupa de machiaj, spuse:

– Tracy, n-ai ceva care să-mi fixeze părul pe vîntul ăsta?

– Lipici? propuse Tracy făcînd o tentativă de destindere a atmosferei, arătînd cu mîna spre camionul parcat sub copacii din partea stîngă a proprietății lui Farrell. După ce-şi ceru scuze, Barbara plecă cu Tracy spre cabina de machiaj instalată în camion.

– Urăsc ceața! declară operatorul pe un ton încărcat de amărăciune, aruncînd o căutătură feroce pîclei dese, cenuşii, învelind țărmul într-un fel de giulgiu, acoperind imaginea panoramică asupra golfului Half Moon pe care îl prevăzuse drept fundal pentru acest interviu. Urăsc ceața, repetă el, îndreptîndu-şi spre cer chipul încruntat. Şi urăsc vîntul, lua-l-ar naiba!

Îşi adresă plîngerea direct celui Atotputernic, iar, drept răspuns, un pumn de nisip se ridică ca un vîrtej în miniatură la picioarele lui, izbindu-l apoi în piept şi în față. Asistentul său chicoti:

– După cîte se pare, Cel de Sus nu te prea are azi la inimă, remarcă el urmărindu-l pe bărbatul înfuriat la culme ştergîndu-şi nisipul de pe sprîncene. Îi întinse o ceaşcă de cafea aburindă. Ce zici de nişte cafea?

– O urăsc şi p-asta, bombăni operatorul, dar luă ceaşca.

Asistentul său arătă cu capul spre bărbatul înalt aflat la cîțiva metri depărtare, privind oceanul.

– De ce nu-i ceri lui Farrell să oprească vîntul şi să alunge ceața? Din cîte am auzit, e foarte posibil ca Dumnezeu să-i asculte poruncile.

– Dacă vreți să ştiți părerea mea, li se alătură Alice Champion sorbind şi ea dintr-o ceaşcă de cafea, Matthew Farrell e Dumnezeu. Amîndoi bărbații aruncară o privire ironică secretarei de platou, dar nu spuseră nimic, iar Alice ştiu că tăcerea lor era o dovadă a admirației şi respectului pentru acel bărbat.

Se uită la Farrell pe deasupra marginii ceştii de cafea, studiindu-l cum stătea privind oceanul, conducătorul singuratic, cam misterios, al unui imperiu financiar numit *Intercorp*, un imperiu pe care îl crease din propria sudoare şi îndrăzneală. Un monarh înalt, rafinat, răsărit din oțelăriile Indianei, Matthew Farrell reuşise să se descotorosească de orice caracteristică care i-ar fi indicat originea modestă.

Acum, aşa cum stătea pe terasă, aşteptînd continuarea interviului, Alice îşi zise că emana doar succes, încredere în sine şi virilitate. Şi putere. Mai mult decît orice altceva, Matthew Farrell emana o forţă brută, necruţătoare. Era bronzat, elegant şi îmbrăcat impecabil, dar avea în el ceva ce nu putea fi ascuns nici de hainele făcute la comandă, nici de surîsul politicos, o cruzime care-i determina pe cei din jurul lui să-l distreze, nu să-l înfurie. Era de parcă întreaga lui atitudine degaja avertismentul tăcut ca nimeni să nu i se împotrivească.

– Domnule Farrell? întrebă Barbara Walters coborînd din carul de reportaj, fixîndu-şi de tîmple părul ciufulit de vînt. Vremea e imposibilă. Va trebui să ne instalăm în casă. Ne va lua cam treizeci de minute. Putem folosi sufrageria?

– Da, spuse Matt, ascunzîndu-şi enervarea sub un zîmbet scurt. Nu-i plăceau reporterii de nici un fel, oricare ar fi fost domeniul în care lucrau. Singurul motiv pentru care îi permisese Barbarei Walters să-i ia un interviu fusese publicitatea exagerată acordată vieţii lui personale şi aventurilor amoroase, *Intercorp* avînd mai mult de profitat de o imagine în care era prezentat ca om de afaceri şi manager al unei corporaţii. Cînd venea vorba de *Intercorp*, Matt făcea orice sacrificiu ar fi fost necesar. Cu nouă ani în urmă, după ce terminase lucrul în Venezuela, se folosise de primă şi de banii primiţi de la Sommers ca să cumpere o companie mică, producătoare de subansamble de maşini, aflată în pragul falimentului. Un an mai tîrziu o vînduse cu un preţ dublu faţă de cel cu care o cumpărase. Folosindu-se de partea lui din profit şi de banii primiţi, se împrumutase de la bănci şi investitori privaţi, şi formă *Intercorp*, iar în anii care urmară continuase să cumpere companii aflate în pragul falimentului, nu pentru că n-ar fi fost bine conduse, ci pentru că nu dispuneau de capital suficient, apoi le valorifica prin intermediul *Intercorp*-ului şi aştepta un cumpărător.

Mai tîrziu, în loc să vîndă companiile mai departe, începuse un program de achiziţionare foarte minuţios pus la punct. Drept rezultat, într-o decadă, reuşise să facă din *Intercorp* imperiul financiar pe care şi-l imaginase în acele zile şi nopţi sumbre cînd lucrase la oţelărie sau transpirase la sondele de ţiţei. Astăzi, *Intercorp* era un conglomerat masiv, cu cartierul general în Los

Angeles, controlînd companii extrem de diverse, de la laboratoare de cercetări farmaceutice la fabrici de textile.

Pînă de curînd, Matt îşi făcuse un obicei din a cumpăra numai anumite companii puse în vînzare. Cu un an în urmă însă, intrase în tratative pentru cumpărarea unei companii multimiliardare de electronică, cu sediul în Chicago. La originea negocierilor se aflase însăşi conducerea companiei, care abordase *Intercorp*-ul întrebînd dacă nu erau interesaţi de achiziţionarea ei.

Lui Matt îi plăcuse ideea, dar după ce cheltuise o mare parte din venit şi pierduse luni finalizînd contractul final, consiliul de la *Haskell Electronics* refuzase brusc să mai accepte termenii asupra cărora căzuseră de acord. Furios că *Intercorp* fusese silit să piardă bani şi timp, Matt se hotărîse să cumpere compania cu sau fără consimţămîntul celor din conducere. Ca urmare a acestei decizii, urmase o bătălie dură, relatată pe larg în presă. La sfîrşitul ei, directorii şi managerii de la *Haskell* zăceau schilodiţi pe cîmpul bătăliei financiare, iar *Intercorp* cîştigase o companie extrem de profitabilă. Victoria îi adusese lui Matt reputaţia unui om de afaceri nemilos. Asta nu-l prea deranja; nu era cu nimic mai enervantă decît reputaţia lui de playboy internaţional. Publicitatea nefavorabilă şi pierderea vieţii personale erau preţurile plătite pentru succes, iar el le accepta cu aceeaşi indiferenţă filozofică pe care o simţea pentru ipocrizia linguşitoare întîlnită pe plan social şi manevrele lipsite de scrupule ale adversarilor săi. Succesul extraordinar aducea cu sine lingăi şi duşmani, şi, trăind în preajma lor, ajunsese extraordinar de cinic şi precaut.

Nimic din toate astea nu-l deranja; ceea ce-l deranja cu adevărat era că succesorul nu-l mai mulţumea. Euforia simţită atunci cînd avea de înfruntat o problemă complicată de afaceri dispăruse complet în ultimii ani şi asta, probabil, îşi zise el, fiindcă succesul era practic o concluzie acceptată din start. Nu mai rămăsese nimic care să-i trezească interesul, cel puţin pînă în clipa în care se hotărîse să preia *Haskell Electronics*. Acum, pentru prima oară în ultimii ani, simţea ceva din vechiul entuziasm. *Haskell* era o provocare; corporaţia uriaşă trebuia restructurată. Structura managerială era mult prea încărcată; mijloacele de producţie uzate, strategiile de marketing depăşite. Toate as-

tea vor trebui schimbate înainte ca *Haskell Electronics* să realizeze profitul scontat, iar Matt era nerăbdător să plece la Chicago şi să se pună pe treabă. În trecut, ori de cîte ori achiziţionase o companie nouă trimisese la faţa locului şase oameni, pe care *Business Weelkey* îi botezase „echipa de preluare", să evalueze organizarea şi să facă recomandări. Erau deja de două săptămîni la *Haskell*, muncind în clădirea cu şase etaje proprietate a companiei, aşteptînd ca Matt să li se alăture. Din moment ce urma să-şi petreacă acolo o mare parte a anului, îşi cumpărase şi un apartament. Totul era pregătit, el fiind nerăbdător să plece şi să înceapă.

Cu o seară în urmă, se întorsese din Grecia, unde tratativele de cumpărare a unei companii navale îi luaseră patru săptămîni lungi şi obositoare, şi nu două, aşa cum prevăzuse iniţial. Acum, singurul lucru care îl mai reţinea aici era interviul ăsta blestemat. Înjurînd în gînd, Matt se întoarse spre casă. Pe peluza din stînga îl aştepta elicopterul gata să-l ducă la aeroport, iar de acolo urma să zboare la Chicago cu avionul personal.

Pilotul elicopterului răspunse privirii lui Matt printr-o fluturare a mîinii, apoi îşi ridică degetele, semn că aparatul era pregătit de plecare. Se uită însă îngrijorat la peretele de ceaţă venind spre ei, iar Matt ştiu că pilotul era la fel de nerăbdător ca şi el să se afle în aer. Traversînd terasa acoperită cu dale intră în casă prin uşile de sticlă care dădeau spre biroul lui. Tocmai întindea mîna spre telefon, intenţionînd să sune la sediul din Los Angeles, cînd uşa din celălalt capăt al încăperii fu izbită de perete.

– Salut, Matt. Joe O'Hara îşi vîrî capul înăuntru, vocea aspră, marcată de un accent puternic, şi înfăţişarea neîngrijită contrastînd puternic cu eleganţa biroului cu podea din marmură, cu covor gros şi cu o masă acoperită cu sticlă. Oficial, O'Hara era şoferul lui Matt, neoficial, gardă de corp, şi probabil mult mai potrivit pentru acest rol, pentru că atunci cînd se aşeza la volanul unei maşini conducea de parcă voia să cîştige marele premiu de Formula 1.

– Plecăm la Chicago? vru O'Hara să ştie.

– Imediat ce termin cu afurisitul ăsta de interviu.

– O.K. Am telefonat, iar limuzina ne va aştepta pe pista de aterizare. Dar nu asta am venit să-ţi spun, continuă O'Hara,

ducîndu-se la fereastră şi dînd la o parte draperiile. Făcîndu-i semn lui Matt să vină lîngă el, arătă spre aleea lată care şerpuia printre chiparoşii din fața casei. Chipul lui dur se îmblînzi, iar vocea îi deveni joasă, încărcată de dorințe. Uită-te la frumusețea aia de acolo, spuse el cînd Matt veni la fereastră. Oricine altcineva s-ar fi aşteptat ca „frumusețea aia" să fie o femeie, dar Matt îl cunoştea bine. După moartea soției, singura lui mare dragoste erau maşinile. E a unuia dintre operatorii care au venit cu muierea aia, Walters. „Frumusețea" era cu Cadillac roşu, decapotabil, din 1959, în perfectă stare.

– Uită-te la globurile alea, spuse O'Hara, referindu-se la farurile maşinii cu vocea plină de o admirație lascivă, ca a unui adolescent studiind un poster din *Playboy*. Şi curbele alea! O mîndrețe de maşină, Matt. Îți vine s-o dezmierzi! Îi dădu un ghiont bărbatului tăcut de lîngă el. Ai mai văzut vreodată ceva mai frumos?

Matt fu scutit de răspuns de sosirea secretarei echipei de filmare, care îl anunță politicoasă că terminaseră cu pregătirile din sufragerie.

Vreme de aproape o jumătate de oră interviul se derulă conform normelor previzibile, apoi uşa se deschise brusc, iar o femeie intră grăbită, pe fața ei frumoasă apărînd un zîmbet.

– Matt, dragul meu, te-ai întors. Cei din încăpere se rotiră ca la comandă şi rămaseră cu gura căscată. Toată lumea uită de interviu cînd Meryl Saunders alergă spre Matt, îmbrăcată într-un neglijée atît de transparent, încît i-ar fi făcut să roşească pînă şi pe vînzătorii din magazinele cu lenjerie fină din Hollywood.

Dar echipa de filmare nu se uita la trupul ei, ci la fața ei, o față cunoscută de pe ecranele cinematografelor şi a televizoarelor de pe întreg globul; o față a cărei gingăşie de fetiță şi convingeri religioase făcuseră din ea preferata Americii. Adolescenții o plăceau fiindcă era drăguță şi arăta tînără; părinții o plăceau pentru că reprezenta un model pentru adolescenții lor; iar producătorii o plăceau pentru că era o actriță al naibii de bună, şi fiecare film în care apărea garanta un profit de multe milioane. Ce mai conta că avea douăzeci şi trei de ani, şi un puternic apetit sexual.

Dînd dovadă de aceeaşi îndrăzneală ca şi pe platourile de filmare, Meryl zîmbi politicoasă grupului rămas fără grai, îi ceru scuze lui Matt că îl întrerupsese, apoi se întoarse şi ieşi cu toată demnitatea unei regine.

Faţa Barbarei Walters era o oglindă a reacţiilor ei contradictorii, iar Matt îşi adună curajul pentru inevitabilele întrebări iscoditoare despre Meryl, părîndu-i rău că imaginea ei publică, lucrată cu atîta grijă, era pe cale să se prăbuşească. Dar Barbara Walters întrebă doar dacă Meryl Saunders era un oaspete frecvent în casa lui. Matt replică că lui Meryl îi plăcea să stea în casa asta ori de cîte ori era liberă, iar asta se întîmpla destul de des.

Spre surprinderea lui, reportera îi acceptă răspunsul evaziv şi se întoarse la subiectul discutat înainte de intrarea lui Meryl. Aplecîndu-se uşor înainte pe scaunul ei, întrebă:

– Ce părere ai despre numărul tot mai mare de companii profitabile preluate prin forţă de corporaţii?

– E un curent pe cale să continue pînă nu vor fi stabilite anumite limite care să-l ţină sub control, replică Matt.

– *Intercorp* plănuieşte să înghită şi alte companii?

O întrebare de baraj, dar nu una neaşteptată, iar Matt o ocoli elegant:

– *Intercorp* este întotdeauna interesat de achiziţionarea unor companii bune, mărind astfel profiturile noastre şi ale lor.

– Chiar dacă compania nu vrea să fie preluată?

– Este un risc pentru toţi, chiar şi pentru *Intercorp*, replică Matt, zîmbind politicos.

– Dar ar fi nevoie de un alt gigant ca să înghită *Intercorp*. Există cineva imun la o preluare forţată de către corporaţia ta, prieteni, şi aşa mai departe? Adică, îl tachină ea, e posibil ca reţeaua *ABC* să fie următoarea ta pradă?

– Obiecul unei încercări de preluare se numeşte ţintă şi nu pradă, replică el plictisit. Totuşi, glumi el, puteţi să fiţi liniştiţi, *Intercorp* nu şi-a pus încă ochii pe reţeaua *ABC*.

Ea rîse, apoi îi acordă zîmbetul ei cel mai profesionist.

– Am putea discuta puţin despre viaţa ta privată?

Ascunzîndu-şi cu grijă enervarea sub un zîmbet dezarmant, Matt întrebă:

– Te pot împiedica?

Zîmbetul ei se lărgi, îşi clătină capul şi începu:

– Se zvoneşte că în ultimii ani ai avut aventuri amoroase cu mai multe stele de cinema, o prinţesă şi de curînd cu Maria Calvaris, moştenitoarea unei companii navale greceşti. Aventurile astea descrise pe larg în presă au fost reale sau inventate de autorii rubricilor mondene?

– Da, replică Matt ferindu-se să-i dea un răspuns clar.

Barbara Walters rîse de eschivarea lui voită, apoi spuse serioasă:

– Dar căsătoria ta? Am putea discuta despre ea?

Matt fu într-atît luat prin surprindere, încît o clipă rămase fără glas.

– Despre ce? întrebă el, fără să-i vină să creadă că o auzise bine. Fără să *vrea* să creadă. Nimeni nu descoperise căsătoria lui scurtă, dezastruoasă, de acum unsprezece ani cu Meredith Bancroft.

– N-ai fost căsătorit niciodată, îl lămuri ea, şi mă întrebam dacă te gîndeşti să te însori în viitorul apropiat.

Matt se relaxă şi răspunse neutru:

– N-ar fi exclus.

Capitolul 13

Noiembrie 1989

Mulţi dintre locuitorii oraşului Chicago se plimbau agale pe Michigan Avenue, mersul lor lent datorîndu-se în parte zilei de noiembrie neaşteptat de caldă, în parte aglomeraţiei adunată în faţa vitrinelor magazinului *Bancroft*, împodobite deja pentru Crăciun.

Începînd cu 1891, în anii care urmaseră deschiderii magazinului, *Bancroft* evoluase de la o clădire din cărămidă cu trei etaje la o construcţie de cincisprezece etaje din sticlă şi marmură, ocupînd întreg spaţiul dintre două străzi. Dar, în ciuda numeroaselor modificări aduse magazinului, un lucru rămăsese neschimbat: doi portari îmbrăcaţi în uniforme maronii şi aurii continuau să facă de strajă la intrarea principală. Acest semn al eleganţei maiestuoase se păstrase de-a lungul anilor, o dovadă

vizibilă a importanţei acordate de *Bancroft* demnităţii şi curtoaziei.

Cei doi portari în vîrstă se aflau într-o competiţie atît de încrîncenată unul cu celălalt, încît în cei treizeci de ani de cînd lucrau împreună abia dacă îşi vorbiseră. Acum, urmăreau pe furiş sosirea unui BMW negru şi fiecare din ei îşi dori din tot sufletul ca maşina să oprească în partea lui.

Maşina încetini spre bordura trotuarului şi Leon, aflat de o parte a uşilor, îşi ţinu respiraţia, apoi îi dădu drumul, oftînd vexat cînd acesta alunecă pe lîngă el şi opri exact în faţa teritoriului adversarului său.

– Găgăuţă norocoasă! bombăni Leo către colegul său, iar Ernest se grăbi spre maşină.

– Bună dimineaţa, domnişoară Bancroft, spuse Ernest deschizînd portiera pentru Meredith şi făcînd o plecăciune. Cu douăzeci şi cinci de ani în urmă, deschiînd portiera pentru tatăl ei, o văzuse pentru prima oară şi spusese exact acelaşi lucru, pe acelaşi ton respectuos.

– Bună dimineaţa, Ernest, spuse Meredith dîndu-i cheile maşinii. Vrei să-l rogi pe Carl să-mi parcheze maşina? Am avut multe de adus cu mine în dimineaţa asta şi n-am vrut să le car din parcare.

Parcarea maşinilor de către oameni special angajaţi era încă unul dintre avantajele oferite de *Bancroft*.

– Cum să nu, domnişoară Bancroft.

– Transmite-i salutări Ameliei, adăugă ea referindu-se la soţia lui. Meredith se afla în termeni familiari cu mulţi dintre vechii angajaţi ai magazinului; erau ca o familie pentru ea, iar magazinul acesta, cel mai mare din şirul de magazine, tot mai numeroase deschise în diferite oraşe, reprezenta pentru ea un cămin, la fel de mult ca şi casa în care crescuse sau apartamentul în care locuia acum.

Oprindu-se pe trotuar, se uită la mulţimea de oameni adunaţi în faţa vitrinelor. Buzele i se arcuiră într-un zîmbet, iar inima îi tresări de bucurie. Era o senzaţie pe care o încerca de fiecare dată cînd îşi ridica privirea spre faţada elegantă, o senzaţie de mîndrie, de entuziasm şi de dorinţă încrîncenată de a proteja. Astăzi însă fericirea ei era nemărginită, fiindcă noaptea trecută

Parker o luase în brațe și îi spusese pe un ton solemn și tandru:
– Te iubesc, Meredith. Vrei să te căsătorești cu mine? După care îi strecurase pe deget un inel de logodnă.

– Anul ăsta vitrinele sînt mai reușite ca niciodată, îi spuse ea lui Ernest cînd putu privi printre oamenii aflați în mișcare prin fața vitrinelor, iar Meredith văzu rezultatul uluitor al talentului și priceperii Lisei.

Lisa Pontini își cîștigase deja o reputație binemeritată pentru munca depusă în cadrul magazinului. Peste un an, după ce șeful ei va ieși la pensie, Lisa va ocupa postul de directoare.

Nerăbdătore să o găsească pe Lisa și să-i dea vestea cea bună despre Parker, Meredith deschise portiera mașînii și luă de pe scaunul de lîngă volan două serviete și cîteva dosare groase, pornind apoi spre ușile principale. Imediat ce intră, unul dintre agenții de securitate o zări și veni spre ea.

– Vă pot ajuta cu ceva, domnișoară Bancroft?

Meredith vru să refuze, dar brațele o dureau deja și, în plus, simțea o nevoie irezistibilă să se plimbe prin magazin înainte de a merge să o vadă pe Lisa, să savureze din plin ceea ce, bazîndu-se pe mulțimea de cumpărători îmbulzindu-se la tejghele și dînd năvală pe intervalele dintre rafturi cu mărfuri, arăta a fi încă o zi de vînzări record.

– Mulțumesc, Dan, îți rămîn îndatorată, spuse ea, punîndu-i pe braț dosarele grele și dîndu-i cele două serviete.

După ce el se îndreptă spre ascensor, Meredith își aranjă absentă eșarfa din mătase albastră trecută lejer peste reverele paltonului alb și, vîrîndu-și mîinile în buzunare, se plimbă agale printre rafturile cu produse cosmetice. Cumpărătorii o împinseră la o parte, grăbiți să urce scările rulante din interiorul magazinului, dar agitația din jurul ei îi spori doar plăcerea.

Cu capul lăsat pe spate, se uită în sus la pomii de Crăciun de peste trei metri înălțîndu-se deasupra rafturilor, crengile lor împodobite cu luminițe roșii sclipitoare, panglici uriașe din catifea roșie și globuri de toate culorile. Cununi festive decorate cu săniuțe și clopoței atîrnau de coloanele pătrate dotate cu oglinzi răspîndite prin tot magazinul, iar din difuzoare se auzeau colinde. O femeie care studia o poșetă o văzu pe Meredith și îi dădu un ghiont prietenei ei.

– Nu-i Meredith Bancroft? întrebă ea.

– Ba cum să nu! decretă ea. Ziaristul care a scris că seamănă cu Grace Kelly a avut dreptate!

Meredith auzi, dar nu le acordă atenţie. În aceşti ultimi ani se obişnuise ca oamenii s-o privească cu ochi mari şi să vorbească despre ea. *Women's Wear Daily* o numise „întruchiparea eleganţei". *Cosmopolitan* o categorisise „absolut şic". *The Wall Street Journal* o botezase „prinţesa de la *Bancroft*". Iar în spatele uşilor, consiliul de conducere al magazinului, directorii o numeau „marea pacoste".

Pentru Meredith conta numai ultima descriere; nu-i păsa ce scriau despre ea revistele sau ziarele, doar dacă articolele făceau să crească prestigiul magazinului. Însă consiliul de conducere conta, stătea în puterea lui să i se împotrivească, să-i blocheze visurile de expansiune a companiei *Bancroft* în toate oraşele ţării. Preşedintele consiliului n-o trata nici el cu mai multă afecţiune sau entuziasm decît directorii. Şi era tatăl ei.

Însă astăzi, nici măcar bătălia continuă cu tatăl ei şi cu consiliul de conducere privind planurile de expansiune nu-i putea întuneca starea de spirit. Se simţea atît de fericită, încît trebui să-şi înfrîneze impulsul de a fredona colinda de Crăciun cu voce tare. Buna dispoziţie o determină să facă ceva ce obişnuise să facă în copilărie: se duse la una din coloanele cu oglinzi, îşi apropie capul, studiindu-se atentă în oglindă, prefăcîndu-se că-şi aranjează părul, apoi zîmbi.

Se întoarse şi porni spre scările rulante. Lisa avusese ideea extraordinară să decoreze fiecare etaj într-o culoare diferită şi să asorteze nuanţele cu mărfurile specifice fiecărui raion. Meredith considera efectul uluitor, mai ales după ce ajunse la etajul întîi, unde se afla raionul de blănuri şi rochii unicat. Aici, toţi pomii albi erau conturaţi într-un mov plăcut de beteală aurie, strălucitoare. Exact în faţa scărilor rulante se afla un Moş Crăciun îmbrăcat în alb şi auriu. Pe genunchii săi era un manechin, o femeie frumoasă într-o rochie de seară din dantelă, arătînd cu degetul spre o haină de blană de douăzeci şi cinci de mii de dolari, căptuşită cu mătase mov.

Zîmbetul rămas ascuns în inima lui Meredith i se aşternu pe chip cînd recunoscu că aura de lux extravagant prezentată de

această scenă era o invitaţie subtilă şi eficientă pentru cumpărători să se aventureze la acest etaj şi să-şi permită extravaganţe similare. Judecînd după numărul mare de bărbaţi studiind blănurile şi numeroasele femei încercînd rochii în cabine, invitaţia fusese acceptată. La acest etaj fiecare dintre creatorii de modă îşi avea propriul salon în care îşi expuneau colecţiile. Meredith porni pe coridorul principal, salutîndu-i pe angajaţii cunoscuţi. În salonul lui Geoffrey Been, două femei voinice, în blănuri de nurcă, admirau o rochie fină cu mărgele albastre, preţul de pe etichetă ridicîndu-se la şapte mii de dolari.

– O să arăţi ca un sac de cartofi în chestia aia, Margaret, o avertiză prietena ei. Ignorînd-o, femeia se întoarse spre vînzătoare.

– Aveţi cumva şi mărimea 54? întrebă ea.

În salonul următor, o femeie îşi îndemîna fiica, o tînără de aproximativ optsprezece ani, să încerce o rochie *Valentino* din catifea, vînzătoarea stînd discret deoparte, gata să le servească.

– Dacă asta vrei, spuse fata, trîntindu-se pe canapeaua tapisată cu mătase, n-ai decît s-o porţi tu. Nu mă duc la petrecerea aia idioată. Ţi-am spus că vreau să-mi petrec Crăciunul în Elveţia.

– Ştiu, draga mea, replică mama, avînd pe chip o expresie vinovată şi spăşită în timp ce-i vorbea adolescentei îmbufnate, dar ne-am gîndit că de data asta ar fi plăcut să petrecem Crăciunul acasă.

Meredith se uită la ceas, văzu că se făcuse deja ora unu şi porni spre scările rulante ca să o găsească pe Lisa şi să-i dea vestea cea bună. Îşi petrecuse cea mai mare parte a dimineţii în biroul arhitectului, studiind schiţele pentru magazinul din Houston, şi o aştepta o după-amiază încărcată. Salonul de design era de fapt un depozit uriaş aflat la subsol, sub nivelul străzii, un loc unde erau îngrămădite vitrinele magazinului în ultima decadă. Meredith îşi croi drum prin tot acel talmeş-balmeş cu experienţa unui fost locatar, cum şi era de altfel. În perioada de pregătire lucrase în fiecare departament al magazinului.

– Lisa! strigă ea, şi cele zece capete ale asistenţilor Lisei îşi ridicară privirile spre ea. Lisa?

– Aici! se auzi o voce înăbuşită, apoi pînza din jurul mesei fu dată la o parte, iar capul cu păr roşu şi creţ al Lisei ieşi afară. Acum ce mai e? se indignă vocea, ochii căprui studiind atentă picioarele lui Meredith. Cum să apuc să-mi văd de treabă, cu toate întreruperile astea?

– Habar n-am, replică Meredith veselă, sprijinindu-şi şoldul de masă şi zîmbind figurii mirate a Lisei. N-o să înţeleg niciodată cum de reuşeşti să găseşti ceva în harababura asta, darămite să mai şi creezi lucruri noi.

– Salut, spuse Lisa potolită, tîrîndu-se în patru labe de sub masă. Am încercat să prind cu sîrmă pînza, ca masa să fie gata pentru festivitatea de Crăciun de la raionul de mobilă. Cum a mers întîlnirea cu Parker din seara trecută?

– Oh, bine, răspunse Meredith. Ca de obicei, mai mult sau mai puţin, minţi ea, netezindu-şi anume reverul paltonului cu mîna stîngă pe care avea un inel de logodnă cu un safir mare. Îi spusese ieri Lisei că avea o presimţire că Parker o va cere de nevastă.

Lisa îşi puse mîinile în şolduri.

– Ca de obicei. Dumnezeule, Mer, e divorţat de doi ani şi ai ieşit cu el de peste nouă luni! Petreci cu fiicele lui aproape tot atîta timp ca şi cu el. Eşti frumoasă, inteligentă, bărbaţii se pierd cu firea imediat ce dau cu ochii de tine, dar Parker „te verifică" deja de luni, în amănunţime, şi cred că-ţi pierzi vremea cu el. Dacă imbecilul ăla ar fi avut de gînd să-ţi propună căsătoria, ar fi făcut-o deja.

– A făcut-o, spuse Meredith zîmbind triumfătoare, dar Lisa se lansase în discursul ei favorit şi trecură cîteva clipe pînă să priceapă înţelesul cuvintelor lui Meredith.

– Oricum nu-i bun pentru tine. Ai nevoie de cineva care să te scoată din cochilia ta conservatoare şi să te îndemne la lucruri impulsive, nebuneşti, cum ar fi să votezi cu democraţii măcar o dată sau să te duci la Operă vinerea în loc de sîmbătă. Parker îţi seamănă prea mult, e prea organizat, prea cuminte, prea prevăzător, prea... Glumeşti! Te-a cerut de soţie?

Meredith dădu din cap, iar privirea Lisei căzu, în sfîrşit, pe safirul întunecat din montura veche.

– Inelul de logodnă? întrebă ea, înhăţînd mîna lui Meredith,

dar, în timp ce-i examina inelul, zîmbetul îi pieri înlocuit de o încruntătură nedumerită. Ce e ăsta?

– Un safir, replică Meredith, fără s-o deranjeze lipsa vizibilă de entuziasm pentru bijuteria veche. În primul rînd, îi plăcuse întotdeauna franchețea Lisei. În al doilea, nici măcar Meredith, care îl iubea pe Parker, nu se putea convinge pe sine că inelul era amețitor de frumos. Era fin, vechi, o bjiuterie de familie; ei îi era îndeajuns.

– Mă gîndeam că e un safir, dar ce sînt pietricelele alea? Nu strălucesc ca nişte diamante de calitate.

– Sînt tăiate ca pe vremuri, fără prea multe fațete. Inelul e vechi. A aparținut bunicii lui Parker.

– Nu şi-a putut permite unul nou? o necăji ea. Ştii, pînă să te cunosc pe tine credeam că cei cu bani îşi cumpără lucruri superbe, iar prețul n-are nici o importanță...

– Aşa fac cei îmbogățiți de curînd, o dojeni Meredith. Cei care au avut bani dintotdeauna se bucură de lucruri mai simple.

– Îhm, bine, atunci cei cu bani dintotdeauna ar putea învăța cîte ceva de la cei care s-au îmbogățit de curînd. Țineți cu dinții de nişte lucruri pînă se învechesc. Dacă mă voi logodi vreodată, iar tipul va încerca să mă încînte cu inelul demodat al bunicii, gata, am terminat-o cu el. Şi, continuă ea revoltată, din ce e făcută montura? Nu e prea lucioasă.

– E platină, replică Meredith înecîndu-se de rîs.

– Am ştiut eu, bănuiesc că n-o să se uzeze niciodată, probabil la asta s-a gîndit şi persoana care l-a cumpărat acum două sute de ani.

– Exact, răspunse Meredith, umerii scuturîndu-i-se de rîs.

– Zău, Mer, replică Lisa rîzînd şi ea, dar ochii îi erau în lacrimi. Dacă n-ai simți că trebuie să fii un fel de reclamă ambulantă la *Bancroft & Company*, ai umbla şi acum cu hainele din colegiu.

– Numai dacă ar fi foarte simple.

Fără să se mai prefacă, Lisa o îmbrățişă strîns.

– Nu e destul de bun pentru tine. Nimeni nu e.

– E perfect pentru mine, o contrazise Meredith, strîngînd-o şi ea în brațe. Balul Operei va fi mîine seară. Îți fac rost de două bilete pentru tine şi Phil, spuse Meredith referindu-se la un foto-

graf, prieten al Lisei. După aceea, vom da o petrecere de logodnă.

– Phill e în New York, spuse Lisa, dar eu voi fi prezentă. În fond, Parker urmează să devină un membru al familiei noastre, iar eu va trebui să învăţ să-mi placă. Deşi refuză să acorde credite văduvelor, chiar dacă acestea îndrăznesc să-i surîdă dulce...

– Lisa, spuse Meredith ceva mai serioasă. Parker urăşte glumele tale cu bancheri, iar tu ştii foarte bine. Acum, că sîntem logodiți, n-ai putea înceta să te tot legi de el?

– Îmi voi da silința, promise ea. Gata cu glumele.

– Şi nu-i mai spune *Terminator*.

– Pe cuvînt de onoare! jură Lisa.

– Mulţumesc, spuse Meredith ridicîndu-se. Lisa se întoarse repede, devenind ciudat de preocupată de netezirea creţurilor unei bucăți de catifea. Ce s-a întîmplat?

– Ce să se întîmple? întrebă Lisa răsucindu-se spre ea, chipul fiindu-i luminat de un surîs încîntător. Cea mai bună prietenă a mea s-a logodit cu bărbatul viselor ei. Cu ce te vei îmbrăca mîine seară? întrebă ea repede, schimbînd subiectul.

– Nu m-am hotărît încă. Voi trece mîine pe la etajul întîi şi-mi voi alege ceva trăsnet. Iar dacă tot voi fi acolo, n-ar strica să arunc o privire şi rochiilor de mireasă. Parker e hotărît să facem o nuntă mare, aşa cum scrie la carte. Nu vrea ca eu să mă simt nedreptățită numai pentru că el a avut o nuntă grozavă.

– Ştie, ştie despre chestia aia, despre cealaltă „nuntă“ a ta?

– Ştie, spuse Meredith, vocea ei întristîndu-se imediat. Parker a fost foarte drăguț şi înțelegător, începu ea, apoi se întrerupse brusc cînd în difuzoare se auzi sunetul unor clopoței. Cumpărătorii erau obişnuiți să-l audă şi îl ignorară, dar fiecare raion avea un cod anume şi reacţionau cît mai repede posibil. Meredith se opri şi ascultă: două sunete scurte, pauză, apoi încă unul. Pe mine mă caută, spuse ea oftînd. Oricum trebuia să plec. Peste o oră am o şedință şi mai am nişte însemnări de parcurs.

– Fă-i praf! îi ură Lisa, apoi se tîrî repede sub masă, amintindu-i lui Meredith de un copil jucîndu-se sub un cort ridicat în sufragerie.

Meredith se duse la telefonul de pe perete şi sună centrala telefonică a magazinului.

– Sînt Meredith Bancroft, se prezentă ea. M-aţi chemat?

– Da, domnişoară Bancroft, spuse telefonista. Domnul Branden de la serviciul de securitate vă roagă să veniţi cît mai repede în biroul lui. Mi-a cerut să vă transmit că e ceva important.

Capitolul 14

Birourile serviciului de pază se aflau la etajul şase, după raionul de jucării, ascunse cu grijă în spatele unui zid fals. Ca vicepreşedintă a operaţiunilor magazinului, departamentul de securitate cădea în grija lui Meredith, iar acum, trecînd pe lîngă rafturile lîngă care cumpărătorii examinau trenuleţe electrice şi păpuşi victoriene, se întrebă sumbră pe cine prinseră furînd de era nevoie de prezenţa ei. Nu putea fi vorba de un hoţ obişnuit, fiindcă s-ar fi ocupat singuri de el, aşa că trebuia să fie un angajat. Angajaţii magazinului, de la şefii de raioane pînă la simplii vînzători, erau supravegheaţi atent de serviciul de pază. Cu toate că optzeci la sută din furturile înregistrate în magazin se datorau hoţilor, fraudele cele mai mari erau provocate de angajaţi. Spre deosebire de hoţi, care furau numai ce puteau ascunde şi scoate afară, angajaţii aveau zilnic zeci de posibilităţi şi zeci de metode de a sustrage diferite mărfuri. Luna trecută prinseseră un funcţionar care dăduse bani prietenilor pentru mărfuri fictive returnate, iar cu o lună înainte unul dintre lucrătorii de la raionul de bijuterii fusese concediat pentru că luase mită în valoare de zece mii de dolari ca să cumpere marfă de calitate inferioară de la trei furnizori diferiţi. Meredith considerase întotdeauna că paguba produsă de un angajat era ceva extraordinar de revoltătoare; îi era greu să nu se simtă trădată. Luîndu-şi inima în dinţi, se opri în faţa unei uşi pe care scria *Mark Branden, Director serviciu de pază*, şi intră în sala de aşteptare aflată lîngă biroul lui Mark.

Două femei, una în jur de douăzeci de ani, iar alta de vreo şaptezeci stăteau pe scaunele din vinilin de lîngă perete, sub supravegherea atentă a unui agent în uniformă. Femeia cea tînără era ghemuită pe scaun, cu braţele în jurul ei, şi cu obrajii

pătaţi de urmele lacrimilor; arăta neîngrijită şi îngrozită. În contrast cu ea, cealaltă era imaginea perfectă a femeii de societate, veselă, elegantă, un fel de păpuşă de porţelan îmbrăcată într-un costum *Chanel* roşu cu negru. Stătea dreaptă pe scaun, cu poşeta pusă pe genunchi.

– Bună dimineaţa, draga mea, spuse ea cu o voce piţigăiată, imediat ce-o zări pe Meredith. Ce mai faci?

– Bine, doamnă Fiorenza, spuse Meredith stăpînindu-şi nemulţumirea cînd recunoscu femeia în vîrstă. Soţul lui Agnes Fiorenza era nu numai un stîlp al comunităţii şi tatăl unui senator, ci şi un membru al consiliului de conducere al magazinului, ceea ce făcea ca întreaga situaţie să devină extrem de delicată, acesta fiind, fără îndoială, motivul pentru care Meredith fusese chemată de directorul serviciului de pază. Dumneavoastră ce mai faceţi? întrebă Meredith înainte să se poată opri.

– Sînt foarte nefericită, Meredith. Stau aici de o jumătate de oră şi, aşa cum i-am explicat domnului Branden, nu-mi pot permite să pierd vremea. Peste o jumătate de oră trebuie să iau parte la un dejun în onoarea senatorului Fiorenza, care va fi foarte supărat dacă nu voi fi acolo. După care mă voi adresa fetelor din *Junior League.* Nu s-ar putea să grăbeşti puţin lucrurile cu domnul Branden?

– Să văd ce pot face, spuse Meredith, păstrînd o expresie cît mai neutră şi deschizînd uşa biroului lui Mark. Acesta, sprijinindu-se de marginea mesei şi avînd în mînă o cană cu cafea aburindă, vorbea cu agentul care o văzuse pe femeia cea tînără luînd mărfurile găsite în poşeta ei.

Un bărbat atrăgător, solid, de patruzeci şi cinci de ani, cu păr de culoarea nisipului şi cu ochi căprui, Branden lucrase la serviciul de pază din cadrul aviaţiei şi îşi lua slujba de la *Bancroft* la fel de în serios pe cît îşi luase responsabilitatea de a păstra siguranţa naţională. Meredith nu numai că avea încredere în el şi-l respecta, dar îl şi simpatiza. Îl informă cu un zîmbet silit:

– Am dat de Agnes Fiorenza în sala de aşteptare. Îţi transmite că o reţii de la un dejun extrem de important.

Branden ridică mîna, un gest de enervare şi dispreţ, apoi o lăsă să cadă.

– Am primit instrucţiuni să te las pe tine să te ocupi de aiurita asta.

– Ce-a mai şterpelit de data asta?

– O curea *Lieber*, o poşetă *Givenchy* şi astea. Îi întinse nişte cercei din cristal albastru, uriaşi, ţipători, care ar fi arătat cel puţin bizar în urechile bătrînicii mici de statură.

– Cît mai are pe cartea de credit? întrebă Meredith, referindu-se la contul instituit anume pentru astfel de situaţii de soţul tracasat de năzbîtiile soţiei.

– Patru sute de dolari. Prea puţin.

– Vorbesc eu cu ea, dar mai întîi aş putea bea puţină cafea? În sinea ei, Meredith se săturase pînă peste cap să o tot menajeze pe bătrîna doamnă, în timp ce alţii precum tînăra care aştepta lîngă ea, urmau să sufere consecinţele legii. După treaba de astăzi, le voi spune portarilor să-i interzică să mai intre în magazin, hotărî Meredith cu voce tare, ştiind foarte bine că decizia va stîrni mînia soţului ei. Tînăra ce-a furat?

– Un palton de copil, mănuşi şi două pulovere. Neagă, spuse el, ridicînd fatalist din umeri, dîndu-i ceaşca cu cafea. O avem înregistrată pe video. Valoarea mărfurilor furate se ridică la două sute de dolari.

Meredith dădu din cap, sorbind, dorindu-şi din tot sufletul ca mama neîngrijită de afară să-şi fi recunoscut furtul. Negînd, silea magazinul să dovedească furtul şi să o dea pe mîna poliţiei, ca să se protejeze de posibilele procese, dacă pretindea că ar fi reţinut-o nejustificat. Are cazier?

– Legătura mea de la poliţie zice că nu.

– Eşti dispus să renunţi la acuzaţii, dacă semnează o declaraţie prin care recunoaşte furtul?

– De ce naiba am face aşa ceva?

– În primul rînd, e mult mai costisitor să o dăm în judecată şi nu are nici cazier. În al doilea rînd, mi se pare inechitabil să o lăsăm pe doamna Fiorenza să scape numai cu o mică mustrare pentru că a furat lucruri scumpe pe care le-ar fi putut plăti, dar să acuzăm o femeie că a luat hăinuţe pentru copilul ei.

– Uite cum facem, tu îi interzici Fiorenzei să mai pună piciorul aici, iar eu o las pe cealaltă să plece, cu condiţia să recunoască furtul. E bine aşa?

– Perfect, spuse Meredith cu toată convingerea.

– Cheam-o pe bătrînă, îi ceru Mark agentului.

Doamna Fiorenza intră în cameră într-un damf de parfum *Joy*, toată numai zîmbete, dar părînd foarte grăbită.

– Dumnezeule!, dar mult ţi-a mai trebuit, domnule Branden.

– Doamnă Fiorenza, spuse Meredith, asumîndu-şi răspunderea, ne-aţi creat nenumărate probleme stăruind să luaţi lucruri fără să le plătiţi mai întîi.

– Ştiu că uneori sînt cam supărătoare, Meredith, dar asta nu-ţi dă dreptul să foloseşti tonul ăsta cu mine.

– Doamnă Fiorenza, zise Meredith, enervîndu-se şi mai tare pentru că i se vorbea ca unui copil prost crescut, sînt oameni care fac închisoare mulţi ani pentru că au furat lucruri care valorează mai puţin ca astea. Arătă cu mîna spre curea, poşetă şi cercei. În sala de dincolo este o femeie care a lua haine pentru copilul ei, şi ea se află în pericol de a fi arestată... Dar dumneata, dumneata iei nimicuri de care n-ai nevoie...

– Dumnezeule mare, Meredith! o întrerupse doamna Fiorenza îngrozită. Doar nu crezi că am luat cerceii ăia pentru mine!? Să ştii că nu sînt egoistă. Mă ocup de acte de binefacere.

Încurcată, Meredith şovăi:

– Vreţi să spuneţi că donaţi lucrurile pe care le furaţi, cum ar fi cerceii ăia, unor instituţii de binefacere?

– Vai de mine! exclamă ea, chipul ei de păpuşă luînd o expresie scandalizată. Care organizaţie care se respectă ar accepta aşa nişte cercei? Sînt oribili! Nu, i-am luat ca să-i dau cameristei mele. Are un gust îngrozitor. Îi vor plăcea la nebunie! Deşi ar trebui să-i atragi atenţia celui care i-a cumpărat pentru *Bancroft* că nu fac o reclamă prea bună magazinului. Locul lor ar fi mai degrabă la *Goldblatt*, dar nu văd cum de *Bancroft*...

– Doamnă Fiorenza, interveni Meredith, ignorînd direcţia absurdă spre care se îndrepta discuţia, v-am prevenit luna trecută că dacă veţi fi prinsă furînd din nou îi voi cere portarului să nu vă mai lase să intraţi în magazin.

– Nu se poate să vorbeşti serios.

– Sînt foarte serioasă.

– Mi se interzice să mai cumpăr de la *Bancroft?*

– Da.
– E scandalos!
– Îmi pare rău.
– Soţul meu va fi pus în temă, spuse ea, dar vocea îi suna timidă, patetică.
– Va afla *numai* dacă doriţi să-i spuneţi, replică Meredith, sesizînd că ameninţarea bătrînei avea în ea mai multă spaimă decît furie.
Îşi ridică capul cu mîndrie, dar, cînd vorbi, glasul îi tremură uşor:
– Nu voi mai cumpăra niciodată din magazinul ăsta. De acum încolo mă voi duce la *Margin.* Cei de acolo n-ar îndrăzni să pună în vitrină cercei ca ăştia!
Îşi luă poşeta pusă pe masă, îşi aranjă părul alb, din care nu se mişcase nici o şuviţă, şi plecă.
Sprijinindu-se cu spatele de perete, Meredith se uită la cei doi bărbaţi şi sorbi din cafea, simţindu-se tristă şi jenată, de parcă tocmai ar fi pălmuit o bătrînă.
În fond, soţul ei plătea pînă la urmă pentru toate lucrurile furate, aşa că magazinul nu pierdea bani, cel puţin nu cînd era prinsă.
După o clipă, i se adresă lui Mark:
– Ai observat că părea, hm, demnă de plîns?
– Nu.
– Presupun că e spre binele ei, continuă Meredith studiind expresia ciudată de pe faţa lui. Cine ştie, pedepsind-o în loc să ignorăm ce face, s-ar putea să-i fi dat o lecţie. Ce crezi?
Branden schiţă un zîmbet, amuzat parcă de ceva, apoi, fără să-i răspundă, ridică receptorul şi apăsă patru butoane.
– Da, îi spuse el unuia dintre agenţii de la parter. Doamna Fiorenza coboară. Opreşte-o şi cere-i să-ţi dea cureaua *Lieber* din poşetă. Exact, spuse el în receptor, zîmbind văzînd expresia îndurerată de pe chipul lui Meredith, aceeaşi curea pe care ai prins-o furînd-o puţin mai devreme. A şterpelit-o din biroul meu.
După ce Mark puse jos receptorul, Meredith îşi reveni din uluială şi se uită la ceas, gîndurile îndreptîndu-i-se spre şedinţa din acea după-amiază. Ne vedem la şedinţă. Raportul e pregătit?

– Da. Departamentul meu stă bine. Pierderile au scăzut cu opt procente faţă de anul trecut.

– Excelent, spuse ea, sincer încîntată.

Acum, mai mult ca niciodată, Meredith voia ca partea magazinului care se afla în răspunderea ei să se prezinte într-o lumină cît mai bună. Cardiologul tatălui ei insista ca el să se retragă de la conducerea firmei sau să-şi ia măcar un concediu de şase luni. El se hotărîse să-şi ia un concediu, iar ieri se întîlnise cu consiliul de conducere pentru a stabili cine va fi preşedinte interimar în absenţa lui. Meredith îşi dorea cu disperare să-i ţină locul cît timp va fi plecat. La fel ca alţi patru vicepreşedinţi. Muncise mult pentru funcţia asta, mai mult decît oricare dintre ei; nu pe o perioadă la fel de lungă ca doi dintre ei, dar cu o conştiinciozitate feroce pentru un succes indiscutabil. În plus, în scaunul preşedintelui se aflase întotdeauna un Bancroft. Bunicul ei fusese mai tînăr ca ea cînd preluase conducerea firmei, dar libertatea lui de acţiune nu-i fusese îngrădită de prejudecata tatălui său privind sexul sau de un consiliu de conducere cu un control mult prea mare asupra hotărîrilor.

Restricţiile erau în parte şi din vina lui Meredith. Ea fusese cea care insistase şi se luptase ca *Bancroft* să se extindă şi în alte oraşe. Ca să facă aşa ceva le trebuise un capital enorm şi nu reuşiseră să-l adune decît făcînd compania publică, vînzînd acţiuni la bursă. Acum, oricine putea cumpăra o acţiune, aceasta valorînd cît un vot. În consecinţă, membrii consiliului de conducere erau aleşi de acţionari şi erau răspunzători în faţa lor, în loc să fie nişte marionete alese sau concediate de tatăl ei. Partea proastă pentru Meredith era că toţi membrii consiliului de conducere deţineau ei înşişi cea mai mare parte a acţiunilor, putînd să voteze cum voiau, deţinînd astfel o putere şi mai mare. Partea bună era că cei doisprezece erau tot aceiaşi oameni care se aflaseră de ani de zile în consiliul de conducere de la *Bancroft;* prieteni şi cunoştinţe ale tatălui şi ale bunicului ei, aşa că încă aveau tendinţa să facă ce sugera tatăl ei.

Meredith avea nevoie de preşedinţia interimară pentru a le demonstra atît tatălui ei, cît şi consiliului de conducere că, atunci cînd tatăl ei se va retrage, va fi în stare să conducă compania.

Dacă tatăl ei va recomanda ca Meredith să-i ia locul pe

perioada concediului, directorii îşi vor da aprobarea. Tatăl ei însă fusese enervant de discret privind întrevederea cu conducerea şi chiar cu data cînd hotărîrea va fi anunţată.

Punînd ceaşca de cafea pe masa lui Mark, Meredith aruncă o privire scurtă hăinuţelor de copil furate de femeia din cealaltă încăpere şi simţi aceeaşi tristeţe plină de durere care o cuprindea ori de cîte ori avea de înfruntat faptul că nu va putea avea copii. Învăţase însă, cu mult timp în urmă, cum să-şi ascundă emoţiile faţă de colegii ei, iar cînd vorbi, zîmbi:

– Voi vorbi cu femeia în drum spre biroul meu. Cum o cheamă?

Mark îi spuse, iar Meredith se duse în sala de aşteptare.

– Doamnă Jordan, i se adresă ea mamei tinere şi palide, care furase hăinuţele de copil. Sînt Meredith Bancroft.

– Ţi-am văzut fotografia prin reviste, ripostă Sandra Jordan. Ştiu cine eşti. Ei şi?

– Şi dacă continui să negi că ai furat lucrurile astea, magazinul se va vedea obligat să te dea în judecată.

Expresia ei era atît de duşmănoasă, încît, dacă Meredith n-ar fi ştiut ce luase şi dacă nu i-ar fi văzut sclipirea înspăimîntată din ochii înlăcrimaţi, ar fi fost tentată să renunţe la actul ei caritabil.

– Ascultă bine ce-ţi spun, doamnă Jordan, fiindcă este în interesul tău. Urmează-mi sfatul sau suportă consecinţele: dacă negi că ai luat lucrurile astea şi te lăsăm să pleci fără să te acuzăm, fără să dovedim că ai furat, te-ai putea hotărî să ne dai pe noi în judecată pentru că te-am acuzat şi te-am reţinut pe nedrept. Magazinul nu-şi poate permite aşa ceva; deci, dacă negi acum că te-am prins trebuie să trecem prin tot calvarul impus de lege. Pînă aici ai înţeles? Există o casetă video care demonstrează că ai furat hainele de la raionul de copii. Putem şi vom prezenta caseta în cazul unui proces nu numai ca să dovedim că eşti vinovată, dar şi că am avut tot dreptul să te reţinem. E clar?

Meredith se opri şi se uită la chipul rigid al tinerei, neştiind dacă pricepea că i se întindea un colac de salvare.

– Vrei să cred că lăsaţi hoţii să plece dacă recunosc că au furat? întrebă ea, arătînd bănuitoare şi dispreţuitoare.

– Eşti o hoaţă, doamnă Jordan? pară Meredith. Asta eşti, o hoaţă care fură din magazinele în care intră? Înainte ca femeia să o atace din nou verbal, Meredith îşi înmuie vocea. Femeile de vîrsta ta care fură de prin magazine iau de obicei rochii sau bijuterii. Tu ai luat haine de iarnă pentru copil. La poliţie nu există nici o dovadă că ai mai fi fost arestată pînă acum. Prefer să cred că eşti o mamă care a acţionat din disperare şi din dorinţa de a-şi îmbrăca copilul cu haine mai călduroase.

Tînăra, mai obişnuită să înfrunte răceala oamenilor decît bunătatea lor, păru să se prăbuşească sub privirea lui Meredith. Ochii i se umplură de lacrimi care începură să-i curgă pe obraji.

– Am văzut la televizor că nu trebuie să recunoşti nimic pînă ce avocatul tău nu e şi el de faţă.

– Ai un avocat?

– Nu.

– Dacă nu recunoşti că ai furat hainele, vei avea nevoie de unul.

Femeia înghiţi cu greu.

– Înainte să recunosc, vrei să-mi dai în scris, să fie legal, că n-o să trimiţi poliţia după mine?

Aşa ceva nu i se mai întîmplase lui Meredith. Fără să se consulte cu avocaţii magazinului nu avea cum să fie sigură că un astfel de document nu va constitui mai tîrziu o formă de „mită" sau ar putea fi cauza altor complicaţii.

– Doamnă Jordan, nu e nevoie.

Tînăra mamă fu cuprinsă de teamă şi îndoială, apoi trase aer în piept tremurînd uşor.

– Dacă aş recunoaşte că am furat, îmi dai cuvîntul tău că nu vei chema poliţia?

– Ai încredere în cuvîntul meu? întrebă Meredith.

Cîteva clipe femeia scrută faţa lui Meredith.

– N-ar trebui? întrebă femeia, în voce răsunîndu-i groaza.

Meredith dădu din cap şi expresia chipului i se îmblînzi.

– Ba da.

Încă o ezitare, un suspin lung, gîtuit de emoţie, apoi femeia îşi înclină capul, acceptînd astfel cuvîntul lui Meredith.

– Ei bine, da, am furat lucrurile acelea.

Privind peste umăr spre Mark Branden, care deschisese

încet uşa şi ascultase discuţia lor, Meredith spuse:

– Doamna Jordan recunoaşte că a furat.

– Bine, spuse el pe un ton fără inflexiuni. Avea în mînă declaraţia pe care sărmana femeie trebuia să o semneze şi i-o întinse împreună cu un stilou.

– Nu mi-ai spus, se întoarse ea spre Meredith, că va trebui să semnez.

– După ce semnezi, poţi pleca, replică Meredith liniştind-o. Fu studiată din nou cu o privire lungă, pătrunzătoare. Mîna îi tremură, dar semnă, apoi îi dădu hîrtia lui Mark.

– Puteţi pleca, doamnă Jordan, spuse el.

Ea se apucă de spătarul scaunului, aproape să se prăbuşească, respiră uşurată, iar ochii i se aţintiră asupra lui Meredith.

– Mulţumesc, domnişoară Bancroft.

– Cu plăcere.

Meredith era deja la jumătatea coridorului, îndreptîndu-se spre raionul de jucării. Sandra Jordan o ajunse din urmă.

– Domnişoară Bancroft?

Meredith se opri şi se întoarse, iar tînăra vorbi bîlbîindu-se:

– Te-am văzut, adică, v-am văzut de cîteva ori la televizor în locuri selecte, îmbrăcată în blănuri şi în rochii de seară, şi vreau să vă spun că în realitate arătaţi mult mai drăguţă decît la televizor.

– Mulţumesc, replică Meredith aruncîndu-i un zîmbet scurt, stingherit.

– Şi.. şi vreau să ştiţi că n-am mai încercat să fur niciodată pînă acum, adăugă ea, ochii implorînd-o pe Meredith s-o creadă. Priviţi, spuse ea trăgînd portmoneul din poşetă şi scoţînd o fotografie. Reprezenta chipul unui bebeluş cu ochi albaştri, enormi, cu un zîmbet încîntător, şi lipsit de dinţi. Ea e mica mea Jenny, spuse Sandra, vocea devenindu-i tristă şi tandră. Săptămîna trecută s-a îmbolnăvit foarte tare. Doctorul mi-a spus să o ţin la căldură, dar acum nu-mi pot permite să plătesc curentul electric. Aşa că m-am gîndit că dacă ar avea haine călduroase... Ochii i se umplură de lacrimi şi clipi des, furioasă pe sine. Tatăl lui Jenny şi-a luat tălpăşiţa imediat ce-a aflat că am rămas însărcinată, dar nu contează, fiindcă Jenny şi cu mine ne avem una pe cealaltă, iar asta e destul. Dar n-aş suporta

ideea că aş putea-o pierde pe Jenny. Deschise gura de parcă ar fi vrut să spună mai multe, apoi se răsuci pe călcîie şi o luă la fugă. Meredith o urmări alergînd printre rafturile pline de sute de urşi de pluş, dar ceea ce continua să vadă în faţa ochilor era bebeluşul din fotografie cu o fundiţă roz prinsă în păr, avînd zîmbetul unui înger.

Cîteva minute mai tîrziu, Sandra Jordan fu oprită la ieşirea din magazin.

– Doamnă Jordan, vă rugăm să aşteptaţi cîteva clipe. Domnul Branden va coborî imediat, o informă agentul de pază, iar pe Sandra o străbătură fiori de groază înţelegînd că fusese păcălită să semneze declaraţia, ca acum să fie dată pe mîna poliţiei. Fu şi mai sigură cînd Branden veni spre ea ducînd în mînă o plasă mare cu însemnele magazinului, în care observă imediat costumaşul roz, împreună cu toate celelalte lucruri pe care încercase să le sustragă, plus un ursuleţ de care nu se atinsese.

– M-aţi minţit! strigă ea cu o voce gîtuită, cînd Branden îi întinse plasa.

– Lucrurile astea vă sînt date ca să le duceţi acasă, doamnă Jordan, o întrerupse el, schiţînd un zîmbet impersonal, vorbind pe tonul cuiva care repeta ce i se ceruse să spună. Surprinsă şi recunoscătoare, Sandra luă plasa, strîngînd-o protector la piept. Magazinul *Bancroft* vă urează un Crăciun fericit! spuse el sec, dar Sandra ştiu că darurile nu erau de la el şi nici o donaţie din partea magazinului. Ridicîndu-şi ochii înceţoşaţi de lacrimi spre balustrada de la etajul întîi, Sandra o căută din privire pe tînăra frumoasă care se uitase la fotografia lui Jenny cu un surîs de o blîndeţe extraordinară. Crezu că o văzu, Meredith Bancroft, în paltonul alb, uitîndu-se la ea şi zîmbindu-i. Nu era sigură... lacrimile fierbinţi îi înţepau ochii, revărsîndu-se pe obraji.

– Spuneţi-i, rosti ea cu o voce gîtuită de emoţie, că eu şi Jenny îi mulţumim.

Capitolul 15

Birourile directorilor executivi se aflau la etajul paisprezece, situate de o parte şi de alta a unui coridor lung, lat, acoperit de mochetă, răspîndindu-se în direcţii opuse spaţiului din centru

reprezentat de salonul de primire. Pe pereţii lui, deasupra canapelelor şi a scaunelor stil *Queen Anne*, puse la dispoziţia vizitatorilor, atîrnau fotografii în rame aurite ale preşedinţilor magazinului *Bancroft*. În stînga mesei recepţionerei se afla biroul şi sala de consiliu care aparţinuseră dintotdeauna preşedintelui firmei *Bancroft*. În dreapta erau birourile directorilor, fiecare cu secretara lui, despărţite între ele prin pereţi nu numai funcţionali, dar şi ornamentali din lemn de mahon sculptat.

Meredith păşi afară din lift şi aruncă o privire scurtă portretului lui James Bancroft, fondatorul magazinului, stră-străbunicul ei. Bună ziua, stră-străbunicule, spuse ea în gînd. Îl saluta în fiecare zi, ştia că era copilăresc şi cam stupid, dar bărbatul cu păr des, blond, barbă lungă şi guler tare avea în el ceva anume care o umplea de afecţiune. În ciuda atitudinii extrem de demne, ochii albaştri, strălucitori, îi dezvăluiau îndrăzneala şi firea năzdrăvană.

Şi fusese într-adevăr un om îndrăzneţ, punînd în practică multe idei novatoare. În 1891, James Bancroft se hotărîse să o rupă cu tradiţia şi să ofere preţuri egale tuturor cumpărătorilor. Pînă atunci cumpărătorii locali plăteau preţuri mai mici decît cei străini de oraş, indiferent dacă intrau într-un magazin de fierărie sau la *Bancroft & Company*. James Bancroft cutezase însă să pună în vitrina magazinului o plăcuţă la vederea trecătorilor. Acelaşi preţ pentru toţi. Nu peste mult, James Cash Penney, un alt proprietar de magazin, la fel de întreprinzător, adoptase aceeaşi metodă de a-şi vinde mărfurile, iar în deceniile care urmară, meritele schimbării comerţului îi fură atribuite lui. Meredith ştia, citind într-un jurnal vechi, că hotărîrea lui James Bancroft de a cere cumpărătorilor acelaşi preţ o precedase pe cea a lui J.C. Penney.

Portrete ale altor strămoşi atîrnau de-a lungul pereţilor în rame identice, dar Meredith abia dacă se uită la ei. Gîndurile i se îndreptau deja spre obişnuita şedinţă săptămînală.

Cînd intră, găsi sala de consiliu neobişnuit de tăcută, tensiunea din aer fiind aproape palpabilă. La fel ca Meredith, toţi cei prezenţi sperau că astăzi Philip Bancroft le va da o indicaţie cît de mică privind cine îi va fi succesorul temporar. Luînd loc pe un scaun aflat aproape de capătul mesei lungi, îşi înclină capul

spre cei nouă bărbaţi şi o femeie care, ca şi ea, erau vicepreşedinţi şi reprezentau directorii executivi ai companiei. Ierarhia de la *Bancroft* era simplă şi eficientă. Pe lîngă contabilul-şef, răspunzător de problemele financiare, şi avocatul principal, care se ocupa de aspectele legale, mai existau cinci vicepreşedinţi, fiecare îndeplinind şi funcţia de director managerial. Împreună, cei cinci erau răspunzători de cumpărarea mărfurilor pentru întregul magazin şi pentru fiecare raion în parte. Separat, gestionau un grup prestabilit de mărfuri. Deşi fiecare dintre ei avea în subordine manageri care le prezentau rapoarte, ţinîndu-i la curent, funcţionari a căror sarcină era căutarea şi cumpărarea mărfurilor, răspunderea finală pentru succesul sau insuccesul propriilor departamente cădea doar pe umerii lor.

La masă se mai aflau vicepreşedintele secţiei de publicitate şi promovare a vînzărilor, a cărui echipă se ocupa de lansarea campaniilor de vînzări şi cumpăra spaţiile de reclamă de la radio şi televiziune, şi vicepreşedintele răspunzător de prezentarea vizuală, pentru care lucra Lisa, şi a cărui echipă se ocupa de expunerea mărfurilor în toate magazinele.

În sarcina lui Meredith, ca vicepreşedintă a operaţiunilor firmei, cădea tot ceea ce avea legătură cu conducerea magazinelor, de la pază şi personal la expansiune şi proiecte de viitor. Iar în acest ultim domeniu, Meredith îşi găsise locul preferat, făcîndu-se remarcată de întreaga comunitate a comerţului cu amănuntul. Pe lîngă cele cinci magazine, deschise deja sub îndrumarea ei, se aleseseră deja locurile pentru alte cinci, iar la două dintre ele construcţiile erau în plină desfăşurare.

La masă mai era o singură femeie care răspundea de problemele de creaţie. Sarcina ei era să prevadă din timp tendinţele modei şi să facă recomandări celorlalţi directori. Theresa Bishop, care deţinea această funcţie, stătea vizavi de Meredith, discutînd calmă cu contabilul-şef.

– Bună dimineaţa, rosti tatăl ei cu o voce puternică şi vioaie intrînd cu paşi mari în sală şi ocupîndu-şi locul din capătul mesei. Următoarele cuvinte îi aduseră pe toţi cei prezenţi într-o stare de aşteptare plină de nerăbdare: În caz că vă întrebaţi dacă s-a ajuns la vreo hotărîre privind preşedintele interimar, răspunsul este nu. Cînd hotărîrea va fi luată, veţi fi informaţi aşa

cum se cuvine. Să trecem peste acest subiect şi să discutăm problemele magazinelor. Ted, privirea i se mută la Ted Rothman, vicepreşedintele răspunzător de cumpărarea cosmeticelor, articolelor intime, pantofilor şi paltoanelor, conform rapoartelor primite aseară de la toate magazinele, vînzarea paltoanelor a scăzut cu unsprezece procente faţă de aceeaşi săptămînă a anului trecut. Care este explicaţia?

– Explicaţia, replică Rothman zîmbind, este că vremea e neobişnuit de caldă, iar cumpărătorii nu se îmbulzesc asupra hainelor specifice anotimpului, aşa cum ar face-o în mod normal în această perioadă a anului. Vorbind, se ridică şi se duse la unul dintre ecranele computerelor, dispuse într-o nişă din perete, şi apăsă repede pe tastatură. Sistemul de informaţii computerizate al magazinului fusese modernizat de Meredith cu mult timp în urmă, cu un efort financiar considerabil, aşa ca, în orice clipă, să aibă la dispoziţie cifrele privind vînzările din fiecare raion al fiecărui magazin, ca şi comparaţii cu cele din săptămîna, luna sau anul trecut. Vînzarea paltoanelor în Boston, unde temperatura a ajuns în acest weekend la un nivel mai normal anotimpului, se opri el, urmărind ecranul, a crescut săptămîna trecută cu opt procente.

– Nu mă interesează ce a fost săptămîna trecută. Vreau să ştiu de ce vînzarea paltoanelor a scăzut faţă de anul trecut.

Meredith, care vorbise aseară cu o prietenă de la *Women's Wear Daily,* se uită la chipul încruntat al tatălui ei.

– Conform revistei *WWD,* vînzarea paltoanelor a scăzut în toate magazinele. În numărul viitor vor publica un articol referitor la această problemă.

– Nu vreau scuze, vreau explicaţii! se răsti tatăl ei. În sinea ei, Meredith tresări. Din ziua în care îl silise s-o recunoască ca un manager valoros al firmei, tatăl ei făcuse tot posibilul să le demonstreze atît ei, cît şi celorlalţi că fiica lui nu se bucura de nici un fel de favoritism. Ba, dimpotrivă.

– Explicaţia, spuse ea calmă, sînt jachetele. Vînzarea jachetelor de iarnă a crescut cu douăsprezece procente pe plan naţional. Au încetinit vînzarea paltoanelor.

Philip o auzi, dar nu binevoi să-i mulţumească pentru informaţia valoroasă nici măcar printr-o înclinare a capului. Se

întoarse spre Rothman, întrebînd cu o voce iritată:

– Şi ce vom face cu toate paltoanele care au rămas?

– Am redus deja comenzile pentru paltoane, replică Rothman răbdător. Nu ne aşteptăm la vreun surplus. Cum nu adăugă că Theresa Bishop fusese cea care-l sfătuise să cumpere cît mai multe jachete de iarnă şi să reducă numărul paltoanelor, Gordon Mitchell, vicepreşedintele răspunzător cu haine, accesorii şi îmbrăcăminte pentru copii, îi atrase repede atenţia asupra omisiunii făcute:

– După cîte îmi amintesc, spuse el, s-au cumpărat jachete în loc de paltoane, pentru că Theresa ne-a spus că moda fustelor scurte va face ca anul ăsta femeile să-şi cumpere mai degrabă jachete decît paltoane.

Meredith ştia foarte bine că Michell nu deschisese gura ca meritul să-i revină Theresei, ci pentru că nu voia ca Rothman să fie lăudat. Mitchell nu scăpa nici o ocazie de a încerca să-i facă pe ceilalţi vicepreşedinţi să arate mai puţin competenţi ca el. Era un bărbat meschin, răutăcios, care-i provocase întotdeauna scîrbă lui Meredith, în ciuda înfăţişării sale plăcute.

– Sîntem cu toţii adînc recunoscători clarviziunii Theresei în ceea ce priveşte moda, spuse Philip cu un dispreţ muşcător. Nu-i plăcea să aibă femei printre vicepreşedinţi şi toată lumea ştia asta. Theresa îşi dădu ochii peste cap, dar nu se uită la Meredith căutînd înţelegere; gestul ar fi demonstrat un fel de dependenţă mutuală, în concluzie slăbiciune, iar amîndouă aveau destulă minte ca să nu dea dovadă de aşa ceva în faţa severului preşedinte. Cum e cu parfumul cel nou ce urmează să fie lansat de starul rock, vru să ştie Philip, uitîndu-se în însemnările sale, apoi la Ted Rothman.

– *Carisma*. Rothman îi aduse la cunoştinţă numele parfumului şi al starului. Numele ei este Cheryl Aderly, e un star rock, sex-simbol, care..

– Ştiu cine e! se răsti Philip. Îi vom lansa parfumul sau nu?

– Nu ştim încă, răspunse Rothman cam jenat. Parfumurile reprezentau unul dintre articolele cele mai profitabile dintr-un magazin, iar obţinerea dreptului exclusiv de a prezenta într-un oraş un nou parfum reprezenta o mare lovitură. Însemna reclamă pe gratis din partea companiei de parfumuri, publicitate

pe gratis cînd starul va veni la magazin să-l lanseze şi un flux masiv de femei înghesuite la standuri ca să-l cumpere şi să-l încerce.

– Cum adică, nu ştim încă? îşi înălţă Philip vocea. Ai spus că totul e ca şi semnat.

– Aderly nu ne-a dat încă un răspuns sigur, recunoscu el. Din cîte am înţeles e gata să se debaraseze de imaginea ei de star rock şi să se apuce serios de actorie, dar...

Philip îşi aruncă dezgustat stiloul pe masă.

– Pentru numele lui Dumnezeu! Mă doare în cot de ţelurile ei artistice. Tot ceea ce vreau e să ştiu dacă *Bancroft* va pune mîna pe dreptul de lansare a parfumului şi, dacă nu, de ce?

– Încerc să-ţi răspund Philip, spuse el cu o voce prudentă, împăciuitoare. Aderly vrea să-şi lanseze parfumul la un magazin elegant care să-i confere la rîndul lui o imagine de eleganţă.

– Ce-ar putea fi mai elegant ca *Bancroft?* se indignă Philip încruntîndu-se şi, fără să mai aştepte răspunsul la această întrebare retorică, spuse: Ai aflat pe care magazin îl are în vedere?

– Cel aparţinînd lui Marshall Fields.

– E un escroc! Fields n-are nici pe departe mai multă eleganţă ca noi, şi nu se pricepe mai bine la reclamă.

– În clipa de faţă problema pare să fie „eleganţa" noastră, ridică mîna Ted Rothman cînd chipul lui Philip se făcu de un roşu-aprins. Cînd am început negocierea acestui contract, Aderly a vrut o imagine elegantă, dar, acum, impresarul şi consilierii ei aproape că au convins-o că ar fi o greşeală să încerce să renunţe la imaginea de sex-simbol şi star rock, care i-a adus atît de mulţi admiratori în rîndul adolescenţilor. Acesta este motivul pentru care discută cu Fields, considerînd lansarea acolo un gen de imagine de compromis.

– Vreau lansarea aia aici, Ted, declară Philip pe un ton categoric. Vorbesc serios. Dacă e nevoie, le poţi oferi un procent mai mare din cîştiguri sau spune-le că vom finanţa o parte din costurile reclamei locale. Nu da mai mult decît e necesar, dar obţine contractul.

– Îmi voi da toată silinţa.

– N-ai făcut-o pînă acum? îl luă la rost Philip. Fără să mai aştepte răspunsul, i se adresă vicepreşedintelui de lîngă Roth-

man, apoi îi luă la rînd pe toţi cei aflaţi în jurul mesei, supunîndu-l pe fiecare aceluiaşi interogatoriu ca pe Rothman. Vînzările erau excelente şi vicepreşedinţii extrem de competenţi; Philip ştia asta foarte bine, dar pe măsură ce sănătatea i se înrăutăţea, la fel se întîmpla şi cu starea lui de spirit. Gordon Mitchell fu ultimul supus atacului lui.

– Rochiile *Dominic Avanti* arată ca naiba, ca nişte resturi de anul trecut şi nu se vînd.

– Unul dintre motivele pentru care nu se vînd, anunţă Mitchell pe un ton amar, aruncînd o privire acuzatoare şefului Lisei, e că oamenii tăi s-au străduit din răsputeri să le facă să arate ridicol. Ce sens avea să puneţi pe manechinele alea pălării şi mănuşi cu paiete?

Şeful Lisei, Neil Nordstrom, se uită de sus la vicepreşedintele furios, fără să fie tulburat de această izbucnire.

– Cel puţin Lisa şi echipa ei, comentă el, au reuşit să facă chestiile alea cît de cît interesante.

– Destul, domnilor, se răsti Philip, puţin cam obosit. Sam, zise el întorcîndu-se să-i vorbească lui Sam Green, avocatul principal al magazinului, aşezat imediat în stînga lui, ce e cu procesul intentat de femeia aia, cea care pretinde că s-a împiedicat în raionul de mobilă şi s-a lovit la spate?

– E o mincinoasă, replică Sam Green. Agentul de la asigurări a descoperit că a intentat încă patru procese altor magazine din acelaşi motiv. Nu vor să ajungă la nici o înţelegere cu ea. Va trebui să aducă cazul în instanţă şi va pierde.

Philip dădu din cap şi privi spre Meredith cu o căutătură de gheaţă.

– Cum e cu contractul proprietăţii imobiliare din Houston, pe care eşti atît de hotărîtă s-o cumperi?

– Sam şi cu mine definitivăm ultimele detalii. Vînzătorul a acceptat să împartă proprietatea şi sîntem pregătiţi să întocmim contractul.

O învrednici cu o scurtă înclinare a capului, apoi i se adresă contabilului aşezat în dreapta sa:

– Allen, ce ai de raportat?

Contabilul se uită la carnetul cu linii galbene din faţa lui. Funcţia pe care o deţinea în cadrul companiei îl făcea pe Allen

Stanley răspunzător de toate problemele financiare, inclusiv de creditul bancar al magazinului. Cei douăzeci de ani de „bătălii" financiare stresante cu Philip Bancroft îi provocaseră, în opinia lui Meredith, pierderea părului, îmbătrînindu-l înainte de vreme. Bietul de el arăta de şaizeci şi cinci de ani şi nu de cincizeci şi cinci, cîţi avea în realitate.

Contabilul şi subordonaţii lui nu aduceau nici un profit magazinului. La fel ca avocaţii şi secţia personal. După părerea lui Philip, cele trei departamente trebuiau tolerate ca pe un rău necesar, dar le considera ca pe un fel de lipitori. În plus, dispreţuia faptul că şefii celor trei departamente îi prezentau la nesfîrşit motive pentru care nu putea face ce voia, în loc să-l sfătuiască cum să-şi atingă scopurile. Alien Stanley mai avea încă cinci ani pînă la pensionare şi erau momente cînd Meredith se întreba cum va reuşi să reziste pînă atunci. Cînd deschise gura, Allen vorbi cu un glas limpede, ezitînd vizibil:

– Luna trecută am înregistrat un număr record de cereri pentru cărţi de credit, aproape opt mii.

– Cîte ai aprobat?

– Cam şaizeci la sută.

– Cum dracu', răcni Philip mînios, lovindu-şi stiloul de masă ca să accentueze fiecare cuvînt, poţi justifica respingerea a trei mii de cereri? Încercăm să atragem noi deţinători de cărţi de credit, iar tu îi respingi imediat ce semnează formularele? N-ar trebui să-ţi spun cît de profitabile sînt dobînzile acelor cărţi de credit. Şi nici nu mai stau să număr beneficiile pierdute de magazin prin cumpărăturile făcute cu acele cărţi de credit. Amintindu-şi parcă de inima lui slabă, făcu un efort să se calmeze.

– Am respins cererile celor care nu-şi puteau permite cărţi de credit, Philip, declară Alien pe un ton ferm. Vagabonzii, după cum bine ştii, nu plătesc ce cumpără. Crezi că respingerea acelor cereri ne-a costat bani, dar, aşa cum văd eu lucrurile, oamenii mei au scutit magazinul de pierderea unei averi în datorii irecuperabile. Am stabilit nişte condiţii de bază care trebuie îndeplinite înainte de eliberarea unei cărţi de credit *Bancroft*, iar adevărul e că trei mii de cereri n-au făcut faţă acestor condiţii.

– Fiindcă condiţiile impuse sînt mult prea pretenţioase, interveni Gordon Mitchell pe un ton mieros.

– Ce te face să spui aşa ceva? întrebă Philip curios, gata oricînd să-şi contrazică contabilul.

– O spun, replică Mitchell cu o satisfacţie răutăcioasă, pentru că nepoata mea a spus că magazinul i-a respins cererea pentru o carte de credit.

– Asta înseamnă că nu îndeplinea condiţiile necesare eliberării unei cărţi de credit, ripostă contabilul.

– Serios? rosti el tărăgănat. Atunci cum se face că magazinele *Field & Marcy* i-au eliberat cărţi de credit noi? După cum mi-a relatat nepoata mea, studentă în anul doi la colegiu, în scrisoarea de refuz se afirma că nu are antecedente necesare obţinerii unei cărţi de credit. Presupun că asta înseamnă că n-aţi găsit nimic despre ea, bun sau rău.

Contabilul îşi înclină capul, chipul său palid, plin de riduri, încruntîndu-se.

– Dacă se afirmă aşa ceva, înseamnă că e adevărat.

– Dar cei de la *Field & Marcy?* întrebă Philip, aplecîndu-se înainte. Se pare că au acces la mai multe informaţii decît tine şi subordonaţii tăi.

– Nu, n-au. Folosesc ca şi noi acelaşi birou de verificare a solicitanţilor cărţilor de credit. E clar că au impus condiţii mai tolerante decît ale mele.

– Nu sînt ale tale, fir-ar să fie, magazinul ăsta nu e al tău...

Meredith interveni, ştiind că, în timp ce contabilul îşi va apăra cu înverşunare propriile acţiuni, rareori avea curajul să-i atragă atenţia lui Philip asupra propriilor greşeli, mai ales asupra erorilor lui de judecată precum cea aflată acum în discuţie. Motivată de o dorinţă altruistă de a-l apăra pe Allen Stanley şi de una extrem de egoistă de a evita o altă dispută de durată, la care ea şi restul vicepreşedinţilor vor fi obligaţi să asiste, întrerupse tirada tatălui ei:

– Ultima oară cînd a venit vorba despre subiectul ăsta, îi spuse ea, reuşind să fie politicoasă şi obiectivă, ai fost de părere că procentele demonstrează că studenţii la colegiu sînt un risc pentru eliberarea cărţilor de credit. I-ai cerut lui Allen să refuze studenţilor cărţi de credit, exceptînd unele cazuri rare.

Sala se cufundă într-o tăcere stranie, aceeaşi tăcere stranie, vigilentă, care se lăsa ori de cîte ori Meredith îşi înfrunta tatăl,

dar astăzi era mai apăsătoare ca niciodată fiindcă toţi aşteptau un semn de indulgenţă din partea lui Philip pentru fiica lui, semn care ar indica că o va alege drept succesoare. Adevărul consta în faptul că tatăl ei nu era mai exigent decît concurenţa reprezentată de magazinele *Saks* sau *Marcy*, sau oricare alt mare magazin. O deranja însă stilul său dur, dictatorial, nu pretenţiile pe care le avea. Directorii adunaţi în jurul mesei aleseseră vînzarea cu amănuntul drept carieră, ştiind dinainte că era o lume frenetică, care cerea sacrificii, în care săptămîna de lucru de şaizeci de ore era norma obişnuită, nu excepţia, pentru cine voia să ajungă în vîrf şi să rămînă acolo. Meredith ştiuse asta la fel ca şi ceilalţi, aşa cum ştiuse că va trebui să muncească mai mult şi mai eficient decît toţi, dacă dorea să-şi revendice preşedinţia care i-ar fi revenit în mod normal în cazul în care s-ar fi născut băiat.

Interveni acum în discuţie, conştientă că, deşi ar cîştiga probabil respectul tatălui ei, va stîrni un resentiment cu totul disproporţionat. El îi aruncă o privire dispreţuitoare.

– Ce propui tu, Meredith? întrebă el fără să recunoască sau să nege că regula i-ar fi aparţinut.

– Acelaşi lucru pe care l-am propus şi data trecută, ca studenţilor despre care nu deţinem informaţii proaste să li se acorde cărţi de credit, dar cu o limită mai scăzută, să zicem cinci sute de dolari pentru primul an. La sfîrşitul anului, dacă oamenii lui Allen sînt satisfăcuţi de plata dobînzilor, atunci suma poate fi mărită.

O clipă, el se mulţumi să se uite la ea, apoi îşi întoarse capul şi continuă şedinţa fără să dea de înţeles c-ar fi auzit-o. O oră mai tîrziu, închise mapa cu însemnări şi aruncă o privire circulară spre directorii de la masă.

– Domnilor... şi doamnelor, adăugă el pe un ton de o amabilitate superioară, care o făcea întotdeauna pe Meredith să vrea să-i dea un ghiont, am astăzi un program neaşteptat de încărcat. Vă mulţumesc pentru prezenţă. Şedinţa se suspendă. Allen, spuse el cu nonşalanţă, poţi să oferi cărţi de credit cu o limită de cinci sute de dolari studenţilor fără antecedente.

Şi cu asta gata. Nu recunoscu că ideea îi aparţinea lui Meredith şi nici nu-şi arătă aprecierea în vreun fel. Se purta aşa cum

făcea deseori cînd fiica lui, atît de talentată, dădea dovadă de o excelentă putere de judecată: îi accepta în silă sugestiile, fără să le confirme vreodată valoarea. Dar erau valoroase şi toată lumea ştia acest lucru. Inclusiv Philip Bancroft.

Meredith îşi adună hîrtiile şi părăsi sala de şedinţe alături de Gordon Mitchell. Dintre toţi candidaţii pentru funcţia de preşedinte interimar, Mitchell şi Meredith aveau şansele cele mai mari. La cei treizeci şi şapte de ani, Mitchell avea mai mulţi ani în comerţ decît Meredith, dar lucra pentru *Bancroft & Company* de numai trei ani. Meredith lucra de şapte ani în cadrul firmei şi, ce era mai important, lansase cu succes extinderea magazinului în alte state; adusese argumente logice şi de ordin sentimental, iar pînă la urmă reuşise să-şi convingă tatăl şi pe bancherii magazinului să finanţeze extinderea. Alesese ea însăşi locaţiile pentru noile magazine şi se ocupase de una singură de nenumăratele detalii legate de construirea clădirilor şi de depozitarea mărfurilor. Din cauza asta, ca şi a experienţei dobîndite în toate departamentele şi raioanele de la *Bancroft*, avea de oferit consiliului de conducere un lucru pe care nici unul dintre candidaţi, inclusiv Gordon Mitchell, nu-l putea oferi, şi anume, o mobilitate multilaterală. Plus o cunoaştere mult mai largă a activităţilor din cadrul unui magazin. Se uită pe furiş la Gordon şi îi văzu expresia evaluatoare din ochii aţintiţi asupra ei.

– Philip mi-a spus că în timpul concediului, la indicaţiile doctorilor, va pleca într-o croazieră, începu Gordon pe cînd păşeau unul lîngă celălalt pe coridorul acoperit de mochetă, trecînd pe lîngă nişele sertarelor din faţa biroului fiecărui vicepreşedinte. Unde are de gînd să... Se întrerupse cînd secretara lui se ridică de la masă şi, rostind destul de tare ca să se facă auzită, spuse:

– Domnule Mitchell, sînteţi căutat de domnul Bender. Secretara lui zice că e ceva important.

– Debbie, se răsti el, ţi-am spus să nu răspunzi la telefoanele de pe linia privată.

Scuzîndu-se faţă de Meredith, Mitchell trecu furios pe lîngă secretară şi intră în birou, închizînd uşa în urma lui. Pe coridor, Debbie Novotny îşi muşcă limba, uitîndu-se la Meredith Bancroft, care se depărta încet. Ori de cîte ori suna „secretara domnului Bender", Gordon devenea încordat şi surescitat, închi-

zînd întotdeauna uşa. De aproape un an îi tot promitea că va divorța de soția lui, ca să se poată căsători cu Debbie, dar acum o îngrozi brusc gîndul că motivul pentru care trăgea de timp era că „secretara domnului Bender" reprezenta de fapt numele fals al unei noi amante. Mai făcuse şi alte promisiuni pe care nu şi le ținuse, una dintre ele fiind că o va avansa pe Debbie de la secretară la asistentă şi îi va mări salariul. Cu inima gata să-i sară din piept, Debbie ridică cu grijă receptorul. Vocea lui Gordon era joasă, alarmantă:

– Ți-am spus să nu mă mai suni la birou.

– Calmează-te, nu te voi reține mult, spuse Bender. Mi-a mai rămas un morman din bluzele pe care le-ai lăsat aici şi un munte de bijuterii false. Îți dau de două ori partea obişnuită, dacă mă scapi de ele. Era vocea unui bărbat, iar Debbie se simți atît de uşurată, încît dădu să închidă, dar realiză că ceea ce spunea Bender suna a mită.

– Nu pot, se răsti Gordon. Am văzut zdrențele şi bijuteriile pe care le-ai trimis aici şi sînt nişte rahaturi. Ne-a mers pînă acum cu aranjamentul nostru fiindcă marfa ta a fost cît de cît de calitate. Dacă cineva de aici va arunca o singură privire ultimului transport, va dori imediat să ştie cine l-a cumpărat şi de ce. Apoi managerii mei mă vor arăta cu degetul şi vor declara că le-am spus să cumpere de la tine.

– Dacă asta te îngrijorează, replică Bender, concediază-i pe amîndoi şi nu te vor mai arăta cu degetul.

– Va trebui să o fac, dar asta nu schimbă cu nimic lucrurile. Uite ce-i, Bender, spuse Gordon pe un ton hotărît, relația noastră a fost profitabilă pentru amîndoi, dar s-a terminat. E prea riscant. În al doilea rînd, cred că mi se va oferi preşedinția interimară. Iar atunci nu voi mai putea să mă ocup de cumpărarea mărfurilor.

Vocea lui Bender deveni amenințătoare:

– Ascultă-mă bine, găgăuță, fiindcă n-o să-ți spun decît o dată. Noi doi am pus la cale o treabă foarte bună, iar ambițiile tale nu mă privesc. Anul trecut ți-am plătit o sută de mii...

– Afacerea s-a terminat.

– Nu se termină pînă nu hotărăsc eu. Dacă mă superi, îi dau telefon bătrînului Bancroft...

– Şi ce-o să-i spui? rîse Gordon batjocoritor. Că am refuzat banii de la tine pentru marfa ta de rahat?

– Nu, îi voi explica că sînt un om de afaceri cinstit, iar tu mă seci de bani înainte de a-ţi lăsa oamenii să-mi cumpere marfa excelentă. Şi nu se mai cheamă mită, ci şantaj. Se opri o clipă pentru ca Gordon să înţeleagă semnificaţia spuselor sale, după care continuă: Apoi mai e şi Garda Financiară, nu? Dacă vor primi un telefon anonim şi vor începe să-ţi verifice conturile din bancă, pun pariu pe ce vrei că vor da de o sută de mii de dolari ascunşi pe undeva şi pe care nu i-ai declarat. Evaziunea fiscală se numeşte fraudă, scumpule.

Cu toată panica care pusese stăpînire pe el, Gordon auzi în telefon zgomotul înăbuşit al unui sertar închis.

– Aşteaptă o clipă, spuse el repede, trebuie să-mi scot ceva din servietă. Ignorînd servieta lăsată pe podea, se duse la uşa biroului şi apăsă încet pe clanţă, deschizînd-o cît să vadă afară. Secretara stătea la masa ei, cu receptorul la ureche, cu mîna pe microfon, iar pe telefon era aprins un singur beculeţ. Alb de furie şi de panică, închise uşa şi reveni la telefonul lui. Va trebui să încheiem discuţia diseară, se răsti el. Sună-mă acasă.

– Te previn...

– Bine, bine. Sună-mă acasă. Găsim noi o soluţie.

– Aşa mai merge. Nu sînt cu totul lipsit de înţelegere. Din moment ce va trebui să refuzi propunerea lui Bancroft, sînt dispus să-ţi măresc partea.

Gordon puse jos receptorul şi apăsă pe butonul interfonului.

– Debbie, vrei să vii puţin?

O clipă mai tîrziu, Debbie deschise uşa, cu stomacul întors pe dos, cu iluziile spulberate, îngrozită că faţa o va trăda.

– Închide uşa şi încui-o, îi ceru Gordon, silindu-se să-i vorbească pe un ton vibrînd de dorinţă, ocolind masa şi mergînd spre canapea. Vino aici, adăugă el.

Tulburată de nota senzuală din voce şi, răceala din ochi, Debbie se apropie prudentă, apoi îşi înăbuşi un ţipăt cînd o trase în braţele lui.

– Ştiu că mi-ai ascultat convorbirea, spuse Gordon, luptîndu-se cu impulsul de a-şi pune mîinile în jurul gîtului ei. O fac pentru noi, Debbie. După divorţ, soţia mă va lăsa fără nici un

sfanţ. Am nevoie de bani, ca să-ţi ofer lucrurile pe care le meriţi. Mă înţelegi, nu-i aşa, iubito?

Debbie se uită la chipul frumos, văzu implorarea înduioşătoare din ochi şi înţelese. Îl crezu. Degetele lui îi desfăceau nasturii rochiei, iar cînd o trase spre el, ea se lipi de trupul lui, dăruindu-i iubirea şi tăcerea ei.

Meredith se pregătea să ridice receptorul, cînd secretara trecu prin faţa uşii biroului.

– Am fost la copiator, îi explică Phyllis, intrînd în birou. La douăzeci şi şapte de ani, Phyllis Tilsher era inteligentă, dădea dovadă în orice împrejurare de intuiţie şi bun-simţ, cu o singură excepţie: era atrasă în mod irezistibil de bărbaţi iresponsabili, în care nu se putea avea încredere. Era o slăbiciune despre care discutase, rîzînd, cu Meredith de-a lungul anilor în care lucraseră împreună. Te-a sunat Jerry Keaton de la personal, continuă Pyllis, şi, cu eficienţa obişnuită, îi transmise lui Meredith mesajele telefonice primite. Mi-a zis că e posibil ca unul dintre angajaţii noştri să ne dea în judecată pentru discriminare rasială.

– A discutat cu avocaţii firmei?

– Da, dar vrea să discute şi cu tine.

– Eu trebuie să mă întorc la biroul arhitectului, să revedem schiţele pentru magazinul din Houston, replică Meredith. Spune-i lui Jery că ne vedem luni la prima oră.

– O.K. A sunat şi domnul Savage. Se întrerupse cînd în cadrul uşii apăru Sam Green.

– Scuzaţi-mă, li se adresă el la amîndouă, apoi adăugă: Meredith, ai cîteva minute?

Meredith dădu din cap.

– Ce s-a întîmplat?

– Am vorbit la telefon cu Ivan Thorp, spuse el păşind în birou cu chipul încruntat. S-ar putea să existe un obstacol în contractul pentru terenul din Houston.

Meredith petrecuse mai mult de o lună în Houston, căutînd locul potrivit în care Bancroft să poată construi nu doar un magazin nou, ci o întreagă zonă comercială.

Dăduse în cele din urmă peste un loc perfect în apropiere de *The Galleria*, iar de cîteva luni negociau cu *Thorp Develop-*

ment, firma căreia îi aparținea terenul.

– Ce fel de obstacol?

– Cînd i-am spus că sîntem gata să semnăm contractul, mi-a adus la cunoştință c-ar putea avea deja un cumpărător pentru proprietățile lor, inclusiv pentru terenul acela.

Thorp Development era o companie din Houston, care deținea mai multe clădiri cu birouri, spații comerciale şi terenuri virane, dar nu era un secret pentru nimeni că frații Thorp voiau să-şi vîndă întreaga companie.

– Crezi c-au într-adevăr un cumpărător? Sau vor să ne facă să le oferim mai mult?

– Probabil cea de-a doua variantă. Dar am vrut să ştii că ar putea exista un competitor pe care nu l-am avut în vedere.

– Atunci va trebui să găsim o altă soluție, Sam. Vreau să construiesc viitorul nostru magazin pe terenul ăla, mai mult decît mi-am dorit să construiesc oricare alt magazin. Amplasamentul e perfect. Houston-ul începe să-şi dărîme cocioabele, dar prețurile de construcție sînt încă mici. Cînd ne vom deschide magazinul, economia lor va fi în plină dezvoltare.

Meredith se uită la ceas şi se ridică. Era ora trei după-masa într-o zi de vineri, ceea ce însemna că traficul era deja aglomerat.

– Trebuie să plec, spuse ea scuzîndu-se cu un zîmbet. Vezi dacă prietenul tău din Houston poate să afle ceva despre un eventual cumpărător al companiei *Thorp*.

– I-am telefonat deja. S-a pus pe treabă.

Capitolul 16

Limuzina lui Matt se strecura prin traficul din acea dupăamiază de vineri, croindu-şi drum spre clădirea de şaizeci de etaje care reprezenta cartierul general al companiei *Haskell Electronics*. Pe bancheta din spate, Matt îşi ridică privirea de pe raportul din mînă chiar în clipa cînd Joe O'Hara depăşi un taxi, trecu pe roşu şi, apăsînd frenetic pe claxon, păcăli nişte pietoni cutezători, făcîndu-i să-i dispară din cale. La mai puțin de cinci metri de garajul subteran al clădirii, Joe apăsă brusc pe frîne şi coti spre intrare.

– Scuze, Matt, spuse el, ridicîndu-şi privirea şi văzîndu-l pe Matt încruntîndu-se uşor în oglinda retrovizoare.

– Întruna din zilele astea, replică Matt cu o voce tăioasă, exasperată, mi-ar plăcea să-mi explici ce anume te face să vrei să transformi pietonii în podoabe pe capotă. Vocea i se pierdu cînd partea din faţă a maşinii se înclină în jos, cauciucurile scrîşnind la infinit rotindu-se spre locul de parcare rezervat celor din conducere, evitînd peretele la cîţiva centimetri. Oricît de elegantă sau de scumpă ar fi fost maşina, O'Hara o conducea ca un adolescent neînfricat la volanul unui Chevy cu o blondă pe genunchi şi cu un pachet de cutii de bere pe scaunul de lîngă el. Dacă reflexele nu i-ar fi fost tot la fel de iuţi ca ale unui adolescent, şi-ar fi pierdut demult permisul de conducere, probabil şi viaţa.

Cutezanţa îi era egalată de loialitate, iar acum zece ani cele două trăsături l-au făcut să-şi rişte viaţa scoţîndu-l pe Matt din camionul rămas fără frîne, care plonjase peste un dig şi luase foc. Pentru eforturile lui, Joe primise o ladă din whisky-ul său preferat şi veşnica recunoştinţă a lui Matt.

Sub haină, Joe avea prins de umăr un pistol automat, achiziţionat cu ani în urmă cînd condusese maşina lui Matt printre camioanele unei companii pe care tocmai o cumpărase. După opinia lui Matt, pistolul era în plus.

Deşi nu avea decît un metru şaizeci, Joe cîntărea peste o sută de kilograme, era tot numai muşchi, cu o faţă bătăioasă, mai degrabă urîtă, şi o încruntătură teribil de ameninţătoare. Era mai potrivit pentru activitatea de bodyguard, decît pentru cea de şofer.

– Uite că am ajuns, spuse Joe reuşind să oprească lin maşina lîngă ascensorul privat de sub clădire. Căminul nostru mult iubit.

– Pentru un an sau mai puţin, spuse Matt închizînd servieta. În mod normal, atunci cînd cumpăra o companie nouă, Matt rămînea la faţa locului doar o lună sau două, timp suficient ca oamenii să evalueze capacitatea managerială a firmei şi să facă recomandări. În trecut însă, cumpărase doar companii bine conduse, care dăduseră de necazuri din cauza lipsei de capital. Schimbările din cadrul acelor companii fuseseră de cele mai

multe ori minore, făcute pentru a le integra mai bine operațiunilor din cadrul *Intercorp*.

Haskell era cu totul altceva. Metodele şi procedurile vechi vor trebui înlocuite cu cele noi; beneficiile vor fi recalculate, salariile reglate, urmînd ca în zona suburbană Southville, unde cumpărase deja un teren, să se construiască o fabrică nouă. *Haskell* avea nevoie de o restructurare majoră. Pentru reorganizarea de la *Haskell*, Matt va lucra zile şi nopți lungi, cu înverşunare, dar era obişnuit. La început, o făcuse dintr-un fel de dorință disperată, obligatorie, de a reuşi, de a demonstra că putea. Chiar şi acum, cînd se bucura de un succes care depăşise cele mai îndrăznețe visuri ale sale, păstra acelaşi ritm extenuant, dar nu pentru că i-ar face plăcere sau pentru că ar simți nevoia de alte reuşite, ci pentru că aşa trăia el.

Şi pentru că nimic altceva nu-i oferea o satisfacție mai mare. Muncea din greu, iar atunci cînd îşi oferea cîte o scurtă vacanță, se distra cu aceeaşi rîvnă. Nici una din activități nu avea vreo semnificație deosebită. Dar aducerea companiei *Haskell* pe linia de plutire, transformarea ei în ceea ce ar fi trebuit să fie, devenise o țintă care merita efortul. Poate asta fusese greşeala lui, îşi zise Matt intrînd în ascensorul privat, care urma să-l ducă la etajul rezervat directorilor. Crease un conglomerat uriaş cumpărînd companii bune, eficient conduse, care aveau nevoie de sprijinul financiar dat de *Intercorp*. N-ar fi stricat să fi cumpărat cîteva care să fi avut nevoie de ceva mai mult. Echipa lui era aici de două săptămîni, făcînd evaluările. Erau sus, aşteptînd să se întîlnească cu el, iar Matt era plin de nerăbdare.

La etajul şaizeci, recepționera ridică receptorul şi ascultă informația transmisă de paznicul în uniformă, care făcea şi pe portarul din holul clădirii. După ce închise, Valerie se duse la secretara din dreapta ei.

– Pete Duncan zice că în garaj a intrat o limuzină argintie, şopti ea. Crede că e Farrell.

– Argintiul trebuie să fie culoarea lui preferată, replică Joanna, aruncînd o privire plină de subînțelesuri plăcii arginii cu latura de un metru şi jumătate, reprezentînd sigla companiei *Intercorp* atîrnată de peretele cu lambriuri din lemn de trandafir din spatele ei.

La două săptămîni după preluarea firmei *Haskell*, în clădire îşi făcuse apariţia un grup de tîmplari condus de un tip care se prezentase drept şeful secţiei de design interior de la *Intercorp*. La plecarea lui, două săptămîni mai tîrziu, întregul salon de primire, la fel ca şi sala de consiliu şi viitorul birou al lui Matt Farrell fuseseră complet redecorate. Acolo unde cîndva se aflaseră covoare orientale uzate şi piese de mobilier uşor zgîriate de trecerea vremii, erau acum un covor argintiu, acoperind fiecare centimetru de podea, şi canapele din piele de un roşu-închis, aranjate în grupuri, în jurul şi lîngă măsuţe de cafea. Mania lui Matt Farrell de a-şi redecora fiecare companie nou achiziţionată, ca să semene cu celelalte deţinute de *Intercorp*, se bucurase de o mare publicitate în presă.

Valerie şi Joanna, la fel ca alte secretare de la etajul lor, erau familiarizate deja nu numai cu reputaţia şi ciudăţeniile lui Matthew Farrell, ci şi cu lipsa lui de scrupule. La cîteva zile după preluarea companiei, preşedintele, domnul Vern Haskell, fusese silit să se retragă urgent din funcţie. La fel se întîmplase cu doi din vicepreşedinţii săi, unul fiind fiul lui Vern Haskell, celălalt ginerele lui. Un alt vicepreşedinte refuzase să se retragă de bunăvoie şi fusese concediat. Birourile acelor vicepreşedinţi loiali, situate la acest etaj, dar în partea opusă a clădirii, erau ocupate acum de trei din acoliţii lui Farrell. Alţi trei erau stabiliţi în alte părţi ale clădirii, care, conform zvonurilor, spionau pe toată lumea, îşi băgau nasul peste tot, puneau întrebări, întocmind fără îndoială liste cu personalul care urma să fie concediat.

Iar ca lucrurile să meargă şi mai prost, vechii directori executivi nu fuseseră singuri alungaţi din posturile lor; secretara domnului Haskell avusese de ales între a lucra pentru un director mai puţin important sau a pleca odată cu şeful ei, fiindcă Matt Farrell insista să-şi aducă propria lui secretară din California. Hotărîrea lui stîrnise noi furori printre secretarele rămase, dar asta nu se comparase nici pe departe cu ce simţiseră cînd secretara lui Farrell îşi făcuse apariţia: Eleanor Stern era un tiran, o pacoste, dreaptă ca un băţ, scheletică, şi cu un păr sîrmos, care le pîndea cu nişte ochi de vultur folosind încă cuvinte precum „impertinenţă“ şi „bunăcuviinţă“. Sosea la birou înaintea tuturor, pleca ultima, iar cînd uşa biroului ei era des-

chisă, ceea ce nu era cazul acum, auzea pînă şi rîsul cel mai slab sau bîrfele cele mai nevinovate. Cînd se întîmpla aşa, se ridica de la masă şi se posta în cadrul uşii, ca un sergent major scos din ţîţîni, pînă cînd diversiunea creată de sporovăială îşi dădea inevitabilul şi obştescul sfîrşit. Acesta era motivul pentru care Valerie rezistă impulsului de a le suna pe cîteva dintre secretare, ca să vină cu o scuză oarecare pentru a-l vedea.

Revistele de cinema şi cele de scandal îl prezentau ca pe un fel de zdrahon frumos şi distins, care se întîlnea cu stele de film şi aristocrate europene. Într-un articol din *Wall Street Journal* se afirmase că era *„un om de afaceri genial, dotat cu talentul lui Midas"*. În ziua în care plecase, domnul Haskell declarase că Matthew Farrell era „un ticălos arogant, inuman, cu instinctele unui rechin şi principiile morale ale unui lup de pradă". Aşteptînd să-i arunce măcar o privire, Valerie şi Joanna erau pregătite deja să-l anticipeze pe loc. Şi aşa se întîmplă.

Clinchetul fin al ascensorului zgudui salonul de primire, de parcă ar fi fost sunetul unui clopot. Matt Farrell ieşi cu paşi mari, iar atmosfera păru să se încarce de energia reţinută a prezenţei lui. Bronzat puternic, cu alura unui atlet, veni repede spre ele, citind un raport şi ducînd în mînă o servietă, cu haina din caşmir bej atîrnată de braţ. Valerie se ridică în picioare.

– Bună ziua, domnule Farrell. Politeţea îi fu răsplătită de privirea intimidantă a doi ochi cenuşii, o scurtă înclinare din cap, apoi trecu pe lîngă ele ca vîntul, puternic, tulburător, cu totul indiferent la nişte muritoare de rînd.

Matt mai fusese aici cu ocazia unei şedinţe de seară şi intră cu o siguranţă infailibilă în partea de birouri particulare care aparţinuseră preşedintelui Haskell şi secretarei lui. Nu-şi abătu atenţia de la raportul a cărui citire o începuse în ascensor decît după ce uşa biroului se închise în urma lui şi o făcu doar ca să arunce o privire superficială secretarei care lucra pentru el de nouă ani. Nu se salutară şi nu-şi îngăduiră discuţii de prisos; n-o făcuseră niciodată.

– Cum merge treaba?

– Destul de bine, replică Eleanor Stern.

– Programul şedinţei e pregătit deja? întrebă el, pornind spre uşile mari din lemn de trandafir care dădeau spre biroul lui.

– Fireşte, replică ea, adaptîndu-se perfect stilului său vioi. Formaseră un cuplu ideal din ziua în care sosise la biroul lui împreună cu alte douăzeci de secretare, majoritatea tinere şi atrăgătoare, trimise de o agenţie. Puţin mai devreme în acea zi, Matt văzuse o fotografie a lui Meredith într-un număr din *Town and Country*, uitat de cineva la cafenea. Zăcea pe o plajă din Jamaica alături de un atlet faimos. Titlul afirma că-şi petrecea vacanţa cu prietenii. Ca rezultat al acelei fotografii, fusese mai hotărît ca niciodată să reuşească în tot ceea ce-şi propusese, iar asta îi fusese starea de spirit cînd începuse discuţiile cu femeile care solicitau postul. Cele mai multe erau cu capul în nori sau flirtau fără ruşine, dar el nu era dispus să tolereze nici prostia, nici şiretlicurile femeieşti. Ceea ce voia şi avea nevoie era o persoană inteligentă, pe care să se poată baza, cineva care să ţină pasul cu noua forţă de a ajunge în vîrf. Tocmai aruncase la gunoi cererea ultimei solicitante a postului de secretară, cînd îşi ridicase capul şi o văzuse pe Eleanor Stern mărşăluind spre el cu pantofii ei cu tocuri joase, costum negru, simplu, şi un păr cărunt prins într-un coc strîns. Împinsese spre el curriculum vitae şi aşteptase într-o tăcere stoică cît timp Matt citise datele pertinente care includeau faptul că avea cincizeci de ani, era necăsătorită şi putea bate la maşină o sută douăzeci de cuvinte pe minut şi stenografia o sută şaizeci. Matt îşi ridicase privirea spre ea, gata să o ia la întrebări, dar avusese surpriza să o audă rostind cu o voce rece, defensivă:

– Sînt absolut conştientă de faptul că am cu douăzeci de ani mai mult decît celelalte solicitante şi arăt de douăzeci de ori mai puţin atrăgătoare. Însă cum n-am fost niciodată o femeie frumoasă, va trebui să mă bazez pe celelalte calităţi ale mele.

Luat prin surprindere, Matt întrebase:

– Şi care ar fi aceste calităţi?

– Mintea şi priceperea mea, replicase ea. Pe lîngă deprinderile de a bate la maşină şi a stenografia, sînt şi o contabilă foarte bună. În plus pot face ceva ce majoritatea celor de douăzeci de ani nu mai ştiu să facă...

– Şi anume?

– Să scriu corect. Observaţia, cu toată superioritatea ei îngîmfată şi cu dispreţul implicat pentru lipsa perfecţiunii, îi plă-

cuse enorm lui Matt. Avea în ea o anumită mîndrie arogantă, admirată imediat de Matt, şi sesizase că o mîna aceeaşi hotărîre rigidă de a duce lucrurile la bun sfîrşit. Bazîndu-se pe o încredere instinctivă că era persoana potrivită pentru postul de secretară, o informase fără menajamente:

– Se munceşte mult, iar deocamdată salariul nu e prea mare. Sînt abia la început. Dacă ajung în vîrf te iau cu mine. Salariul va creşte în funcţie de contribuţia adusă.

– De acord.

– Voi călători mult. Mai tîrziu, s-ar putea să existe ocazii în care vei fi silită să mă însoţeşti.

În mod cu totul neaşteptat, ochii ei deschişi la culoare se îngustaseră.

– Poate n-ar strica să fii mai exact în privinţa îndatoririlor mele, domnule Farrell. Femeile te găsesc fără îndoială un bărbat atrăgător; totuşi...

Năucit că-şi imagina că plănuia să se dea la ea şi înfuriat de critica oferită benevol despre cît plăcea el altor femei, Matt ripostase pe un ton chiar mai rece ca al ei:

– Îndatoririle tale se referă doar la munca de secretară, la nimic altceva. Nu mă interesează o aventură sau un flirt; nu vreau torturi de ziua mea. N-am nevoie de răsfăţuri, cu atît mai puţin de păreri despre probleme personale, care mă privesc doar pe mine. Nu vreau decît timpul şi priceperea dumitale.

Fusese mai dur decît în mod obişnuit, atitudinea lui datorîndu-se mai mult fotografiei lui Meredith decît purtării lui Eleanor Stern, dar pe ea nu păruse s-o deranjeze cîtuşi de puţin. De fapt, păruse să prefere genul de aranjament prezentat de Matt.

– Sînt întru totul de acord, îl anunţase ea.

– Cînd poţi începe?

– Acum.

Nu regretase niciodată hotărîrea. Descoperise într-o săptămînă că Eleanor Stern putea lucra, ca şi el, într-un ritm infernal, nonstop, fără să fie vreodată istovită sau plictisită. Responsabilităţile în plus le îndeplinea cu aceeaşi conştiinciozitate. Nu depăşiseră niciodată bariera stabilită în acea primă zi, cînd îl întrebase despre intenţiile lui. La început, fuseseră prea absorbiţi de munca lor, ca să aibă timp de altceva. Mai tîrziu, păru

să nu mai aibă importanță; atinseseră un gen de rutină și funcționa magnific pentru amîndoi. Matt reușise să ajungă în vîrf, iar ea lucrase alături de el zi și noapte, fără să se plîngă. Adevărul era că ajunsese un bun de neprețuit al vieții sale de om de afaceri și, ținîndu-și promisiunea, îi răsplătise din plin eforturile și loialitatea: salariul secretarei lui era de șaizeci și cinci de mii de dolari anual, mai mare decît al oricărui manager de la *Intercorp*.

Acum, îl urmă în biroul lui și așteptă ca el să-și pună servieta pe lemnul lustruit al mesei. În mod normal, îi dădea pe puțin o minicasetă cu instrucțiuni și dictări pe care urma să le transcrie.

– N-am nimic de dictat, o anunță Matt, deschizînd servieta și întinzîndu-i un teanc de dosare. Și n-am putut verifica în avion contractul cu *Simpson*. Avionul meu a avut o problemă la motoare, așa că a trebuit să iau o cursă obișnuită. Pe copilul din fața mea trebuie să-l fi durut tare mult urechile, că a zbierat pe tot parcursul zborului.

Fiindcă el deschise discuția, domnișoara Stern se simți obligată să participe:

– Cineva ar fi trebuit să facă ceva pentru el.

– Bărbatul de lîngă mine s-a oferit să-l sugrume, spuse Matt, dar mama copilului nu s-a arătat mai atrasă de soluția lui decît de a mea.

– Și care a fost soluția?

– Un pahar de vodcă urmat de unul de coniac. Închizînd servieta, întrebă: Cum se descură secretarele de aici?

– Cîteva dintre ele sînt foarte competente. Totuși, Joanna Simpson, pe lîngă care ai trecut venind încoace, nu e deloc potrivită. Se vorbește că a fost mai mult decît o secretară pentru domnul Morrisey, iar eu sînt înclinată să dau crezare acestor bîrfe. Din moment ce nu se pricepe la mai nimic din ce-ar trebui să facă aici, e la mintea oricui că talentele ei se îndreaptă într-o cu totul altă direcție.

Matt abia dacă sesiză tonul tăios și dezaprobator. Înclinîndu-și capul spre sala de consiliu lipită de biroul lui, spuse:

– Sînt toți prezenți?

– Bineînțeles.

– Au cópii ale agendei de lucru?

– Bineînţeles.

– În ora următoare aştept un telefon din Bruxelles. Fă-mi imediat legătura, dar nu mă deranja pentru altceva.

Şase dintre cei mai talentaţi vicepreşedinţi de la *Intercorp* stăteau pe două canapele din piele de un roşu-închis, dispuse faţă în faţă de o parte şi de alta a unei mese de cafea din marmură. Se ridicară în picioare la intrarea lui Matt, fiecare din ei scuturîndu-i mîna şi studiindu-i trăsăturile ca să descopere vreun indiciu al rezultatului călătoriei în Grecia.

– E bine că te-ai întors, spuse ultimul dintre bărbaţi, dînd mîna cu Matt. Haide, nu ne mai ţine pe ghimpi, adăugă Tom Anderson. Cum a fost la Atena?

– Extrem de plăcut, replică Matt, după ce luară loc pe scaunele de la masa lungă. *Intercorp* deţine acum şi o flotă de tancuri petroliere.

Senzaţia de triumf, în toată deplinătatea şi puterea ei, îi cuprinse pe toţi cei din sală, iar vocile lor se ridicară cînd începură să discute planuri pentru utilizarea acestei noi „ramuri a familiei".

Lăsîndu-se cu spatele pe spătarul scaunului său, Matt îi observă pe cei şase directori, aşezaţi acum în jurul lui. Toţi erau bărbaţi dinamici, dedicaţi muncii lor, cei mai buni din domeniile în care lucrau. Cinci dintre ei veniseră de la Harvard, Princeton, şi Yale; de la UCLA şi MIT, cu diplome variind între afaceri bancare internaţionale şi marketing. Cinci dintre ei purtau costume de comandă de opt sute de dolari, cămăşi egiptene cu monograme discrete şi cravate de mătase alese cu grijă. Luaţi împreună, aşa cum erau acum, arătau ca o reclamă în patru culori pentru *Brooks Brothers*, ceva intitulat: „Cînd ai ajuns pe culme, nu-ţi poţi permite decît ce e mai bun". În contrast cu ei, cel de-al şaselea bărbat, Tom Anderson, făcea o figură teribil de distonantă cu jacheta simplă, verde cu maroniu, pantaloni verzi şi cravata în carouri. Pasiunea lui Anderson pentru hainele în tonuri închise era o sursă de mare amuzament pentru ceilalţi bărbaţi de la masă, îmbrăcaţi impecabil, dar rareori îl luau peste picior. În primul rînd, era greu să-ţi baţi joc de un bărbat de peste un metru nouăzeci şi cîntărind în jur de o sută de kilograme.

Anderson avea o diplomă echivalînd cu cea de liceu, nu urmase colegiul, şi era plin de o mîndrie agresivă pentru realizările lui. „Diploma mi-am luat-o la şcoala vieţii", declara el ori de cîte ori era întrebat despre educaţia lui. Ce lăsa nerostit era că poseda un talent cu totul neobişnuit, pe care nu i l-ar fi putut oferi nici o şcoală: era dotat cu o sensibilitate instinctivă, intuitivă, la toate nuanţele naturii umane. În cîteva minute de discuţie cu un om, ştia ce-l stimula, ce-i făcea plăcere sau dacă era vorba de vanitate, lăcomie, ambiţie ori ceva cu totul diferit.

La suprafaţă era o namilă de bărbat, vorbind fără ocolişuri, căruia îi plăcea să lucreze cu mînecile suflecate. Sub această faţadă necizelată se ascundea talentul lui de negociator şi o abilitate extraordinară de a atinge punctul dificil al unei probleme, mai ales atunci cînd trata cu sindicatele în numele *Intercorp*-ului.

Dintre toate calităţile lui, exista una pe care Matt o aprecia în mod deosebit: Tom Anderson era loial. De fapt, era singurul din încăpere ale cărui talente nu erau de vînzare celui care ar fi oferit mai mult. Lucrase pentru prima companie cumpărată de Matt. După ce o vînduse, Tom preferase să-şi încerce norocul cu Matt în loc să rămînă cu noii proprietari, care îi oferiseră un post excelent şi un salariu mai mare.

Matt îşi plătea oamenii din echipa de achiziţionare suficient de bine ca să se asigure că nu vor fi tentaţi să vîndă informaţii unei corporaţii rivale; îl plătea pe Anderson cu şi mai mult pentru că se dedica în întregime lui şi *Intercorp*-ului. Nu regretase niciodată cît îl costau, fiindcă, ca echipă, erau cei mai buni, însă Matt era cel care le canaliza energiile în direcţia potrivită. Planul măreţ pentru dezvoltarea *Intercorp*-ului era doar al lui şi îl schimba după cum i se părea potrivit.

– Domnilor, spuse el întrerupînd discuţiile despre tancurile petroliere. Vom vorbi altă dată despre compania navală. Să analizăm problemele de la *Haskell*.

Metodele întrebuinţate de Matt după preluarea unei companii erau unice şi eficiente. În loc să piardă timp încercînd să sorteze problemele companiei, să găsească cauzele şi rezolvările posibile, şi să elimine directorii a căror competenţă nu se ridica la standardele *Intercorp*-ului, Matt făcea ceva cu totul di-

ferit: trimitea grupul de bărbaţi adunaţi acum în sala de şedinţe ca să lucreze cot la cot cu vicepreşedinţii companiei preluate. Fiecare dintre cei şase era expert într-un anumit domeniu, iar în cîteva săptămîni se familiarizau pe deplin cu departamentele lor, cîntăreau talentele vicepreşedinţilor şi localizau slăbiciunile şi punctele forte ale fiecărui sector în parte.

– Elliot, i se adresă Matt lui Elliot Jamison, să începem cu tine. Cum se prezintă departamentul de marketing de la *Haskell?*

– Nici prost, dar nici prea grozav. Au prea mulţi manageri aici, ca şi în birourile regionale, şi prea puţini reprezentanţi pe piaţă, care să le vîndă produsele. Clienţilor existenţi li se acordă o importanţă exagerată, iar comis-voiajorii n-au timp să găsească alţii. Ţinînd seama de calitatea deosebită a produselor *Haskell,* compania ar fi trebuit să aibă de trei sau patru ori mai mulţi cilenţi decît are în prezent. Aş propune să adăugăm cincizeci de comis-voiajori ca să întărim forţa de vînzare. După ce fabrica din Southville va fi construită şi va funcţiona la deplina capacitate, aş zice să mai adăugăm încă cincizeci.

Matt îşi notă ceva în mapa galbenă de pe masă şi îşi îndreptă din nou atenţia asupra lui Jamison.

– Altceva?

– Paul Cranshaw, vicepreşedintele de la marketing, va trebui să plece, Matt. E la *Haskell* de douăzeci şi opt de ani, iar ideile lui de marketing sînt vechi şi prosteşti. În plus, este inflexibil, refuzînd categoric să-şi schimbe metodele.

– Ce vîrstă are?

– În dosare scrie cincizeci şi şase.

– Va accepta să iasă mai repede la pensie?

– Posibil. Nu va pleca de bunăvoie, de asta sînt sigur. E un ticălos arogant şi se opune pe faţă preluării companiei.

Tom Anderson îşi ridică privirea, după un studiu atent al carourilor cravatei.

– Nimic surprinzător. E un văr îndepărtat al bătrînului Haskell.

Elliot se uită la el uluit.

– Serios? întrebă el, fascinat fără să vrea de abilitatea lui Tom de a descoperi informaţii importante fără să pară că-şi dă

silința. Chestia asta nu apărea în dosarul lui. Cum de-ai aflat?

– Am avut o conversație edificatoare cu o bătrînică fermecătoare de la secția de sicuri. Este cea mai veche salariată de aici și e un fel de jurnal ambulant de informații prețioase.

– Nu e de mirare că acest Cranshaw se poartă atît de ostil. Va trebui neapărat să plece, printre altele reprezintă și o teribilă problemă morală. Acestea sînt chestiunile generale, Matt. Ne întîlnim săptămîna viitoare și trecem în revistă detaliile.

Matt se întoarse spre John Lambert, așteptînd informațiile financiare. Înțelegînd aluzia, Lambert se uită la însemnările lui și spuse:

– Profiturile sînt bune, dar asta o știam și înainte. Există însă destul loc pentru accelerarea procesului de producție și reducerea cheltuielilor. În plus, se descurcă jalnic cu adunarea plăților. Conturile sînt onorate abia după șase luni, și asta numai pentru că Haskell n-a adoptat o politică mai agresivă de achitare a obligațiilor financiare.

– Va trebui să înlocuim contabilul-șef?

Lambert șovăi:

– Mi-e greu să spun. Contabilul pretinde că Haskell a fost cel care n-a cerut clienților să plătească mai repede. Zice că încearcă de cîțiva ani să implementeze o procedură mai agresivă, dar bătrînul Haskell nici n-a vrut să audă de ea. Lăsînd asta la o parte, își conduce sectorul cu o mînă de fier. Moralul subordonaților e ridicat și își cunosc bine meseria. N-are mai mulți oameni decît ar fi nevoie, iar ăștia își fac treaba așa cum trebuie. Te poți baza pe departamentul lui.

– Cum a reacționat cînd i-ai invadat împărăția? S-a arătat dornic să se adapteze schimbărilor?

– Nu e genul care să conducă, preferă să urmeze instrucțiuni, dar e conștiincios. Spune-i ce vrei să facă și se va face. Pe de altă parte, dacă vrei inovații și proceduri mai agresive nu e omul care să vină cu idei proprii.

– Pune-l la curent cu metodele noastre, spuse Matt după o clipă de ezitare. După ce vom numi un președinte, vom putea să-l ținem sub observație. Departamentul financiar e foarte mare; se pare că se prezintă într-o formă destul de bună. Dacă moralul e ridicat, mi-ar plăcea să rămînă așa.

– De acord. Luna viitoare voi fi pregătit să discutăm despre buget şi despre noua structură a preţurilor.

– Bine. Matt se întoarse spre bărbatul scund, blond, specializat în probleme de personal. David, cum stau lucrurile la capitolul resurse umane?

– Nu prea rău. De fapt, destul de bine. Procentajul de angajaţi ai minorităţilor e cam mic, dar nu destul de mic ca să ajungem pe prima pagină a ziarelor sau să pierdem contractele guvernamentale, replică David Talbot. Departamentul personal a făcut o treabă bună în stabilirea şi menţinerea unor practici sănătoase de angajare şi promovare. Lloyd Waldrup, vicepreşedintele, e iute şi bine pregătit pentru funcţia sa.

– E un fanatic deghizat, îl contrazise Tom Anderson, aplecîndu-se să-şi toarne o cafea din serviciul de argint aflat în centrul mesei.

– O afirmaţie ridicolă, spuse Talbot enervat. Lloyd Waldrup mi-a arătat documentele cu numărul femeilor şi minorităţilor din cadrul diferitelor categorii de slujbe, şi există un procentaj normal al celor propuşi pentru posturi de conducere.

– Eu nu cred ce scrie în documentele alea.

– Iisuse, ce e cu tine, Tom! se răsti el, răsucind-se pe scaun ca să se uite încruntat la trăsăturile imperturbabile ale lui Tom. De fiecare dată cînd preluăm o companie te iei de cei de la personal. Ce anume te face să-i antipatizezi aproape întotdeauna?

– Pentru că sînt aproape întotdeauna nişte lingăi ahtiaţi după putere.

– Inclusiv Waldrup?

– Mai ales Waldrup.

– Şi care din preţioasele tale instincte te duce la această concluzie?

– Mi-a lăudat hainele două zile la rînd. N-am încredere niciodată în cineva care îmi laudă hainele, mai ales cînd poartă un costum cenuşiu foarte sobru.

Încordarea crescîndă din încăpere fu întreruptă de chicoteli, iar David se relaxă la rîndul lui.

– Există vreun alt motiv ca să crezi că minte în privinţa practicilor de angajare şi promovare?

– Îhm, există, spuse Tom, întinzîndu-se după zahăr şi ferindu-şi cu grijă mîneca de cafea. De două săptămîni tot hoinăresc prin clădirea asta, cît timp tu ai fost ocupat cu treaba ta de la personal, şi n-am putut să nu observ ceva. Se opri ca să-şi amestece zahărul în cafea, iar asta îi scoase din sărite pe toţi cei prezenţi, cu excepţia lui Matt, care continua să-l privească cu un calm plin de interes, apoi Tom se lăsă pe spate, cu ceaşca în mînă.

– Tom! rosti David cu ţîfnă. Vrei să treci la obiect ca să ne putem încheia şedinţa? Ce anume ai observat hoinărind prin clădire?

La fel de liniştit ca de obicei, Tom îşi înălţă sprîncenele stufoase şi spuse:

– Am văzut bărbaţi în birouri.

– Ei şi?

– Dar n-am văzut nici o femeie, exceptînd contabilitatea, unde au fost întotdeauna mai multe femei. Şi numai două dintre femeile aflate în birouri aveau secretare. Ceea ce mă face să mă întreb dacă amicul tău, Waldrup, nu acordă posturi de conducere doar cu numele, ca femeile să fie fericite, iar el să „arate" bine în documentele de angajare şi promovare. Dacă femeile din rapoarte au într-adevăr posturi de conducere, unde le sînt secretarele? Unde le sînt birourile?

– Voi verifica, spuse David oftînd supărat. Aş fi descoperit oricum mai devreme sau mai tîrziu, dar e bine să o ştiu de pe acum. Întorcîndu-se spre Matt, continuă: Într-un viitor nu prea îndepărtat va trebui să aliniem concediile angajaţilor şi treptele de salarizare de la *Haskell* la cele de la *Intercorp*. Haskell oferă oamenilor săi concediu de trei săptămîni, după o perioadă de trei ani, şi patru săptămîni, după opt ani. Politica asta costă compania o avere în timpul de lucru pierdut şi nevoia constantă de angajare a unui ajutor suplimentar.

– Care sînt treptele salarizării? întrebă Matt.

– Mai joase ca ale noastre. Ideea lui Haskell era să le dea concedii mai lungi, dar să-i plătească mai puţin. O să discutăm în amănunţime, după ce voi stabili nişte cifre şi recomandări.

În următoarele două ore, Matt îi ascultă pe ceilalţi prezentîndu-şi rapoartele din domeniile lor şi aşteptînd soluţii. După ce

terminară de discutat despre *Haskell*, Matt le prezentă ultimele noutăţi privind alte probleme de la *Intercorp,* care i-ar fi putut interesa acum sau mai tîrziu, probleme variind între greva cu care ameninţa sindicatul unei fabrici de textile din Georgia, design-ul şi capacitatea de producţie a noii fabrici *Haskell,* pe care voia s-o construiască pe terenul cumpărat deja în Southville.

Pe parcursul întregii şedinţe, un singur bărbat, Peter Vanderwild, rămase tăcut şi atent, ca un proaspăt absolvent de colegiu, inteligent şi uşor cuprins de admiraţie, înţelegînd absolut tot, dar învăţînd de la experţi abordarea problemelor delicate. La douăzeci şi opt de ani, Peter era un fost „copil-minune" de la Harvard, cu un coeficient de inteligenţă demn de un geniu, specializat în revizuirea companiilor pe care *Intercorp* le avea în vedere, analizînd profitul potenţial, apoi făcîndu-i recomandări lui Matt. *Haskell Electronics* fusese una din alegerile lui Peter şi urma să fie al treilea succes la rînd. Matt îl trimisese la Chicago cu echipa de preluare pentru că voia ca Peter să experimenteze la faţa locului ce se întîmpla după ce o companie era achiziţionată. Voia ca el să observe ce nu se putea vedea din documentele financiare pe care Peter se baza atît de mult cînd îşi făcea recomandările pentru cumpărarea unei companii, cum ar fi contabilii care erau cam neglijenţi cu adunarea plăţilor şi directorii de personal, care îşi ascundeau bigotismul sub masca corectitudinii.

Matt îl adusese aici ca să observe şi să fie observat. În ciuda succesului indiscutabil de pînă acum, Matt ştia că Peter mai avea nevoie de sprijin. Pe deasupra era încrezut şi hipersensibil, obraznic şi timid, depinzînd de situaţie, iar el voia să-i strunească pornirile. Avea o cantitate enormă de talent brut; nu trebuia decît canalizat în direcţia justă.

– Peter? Ceva nou în domeniul de care te ocupi? întrebă Matt.

– Am în vedere mai multe companii care ar constitui nişte achiziţii excelente, anunţă Peter. Nu sînt la fel de mari ca *Haskell,* dar sînt profitabile. Una e o mică companie producătoare de soft pentru computere...

– Fără companii de soft, Peter, spuse Matt pe un ton categoric.

– Dar *JLH* este...

– Fără companii de soft, îl întrerupse Matt. În momentul de față sînt mult prea riscante. Văzu cum obrajii lui Vanderwilt se îmbujorează de jenă. Amintindu-și că scopul său era să ghideze enormul talent al tînărului, nu să-i distrugă entuziasmul, Matt își stăpîni nerăbdarea și adăugă. Hotărîrea mea n-are nimic cu tine, Peter. Nu ți-am spus niciodată părerea mea despre companiile soft. Ce altceva ai vrea să ne recomanzi?

– Ai amintit că vrei să extinzi departamentul comercial, spuse Peter șovăind. Există o companie în Atlanta, alta aici, în Chicago, și o a treia la Houston. Toate trei caută pe cineva să le cumpere. Primele două dețin clădiri înalte cu birouri. Cea de-a treia, din Houston, are capitalul investit în spații comerciale. Compania e proprietatea unei familii, iar cei doi frați Thorp care o conduc nu se suferă unul pe altul. Îndurerat încă de modul dur și rapid în care Matt îi respinsese ultima recomandare, Peter se grăbi să scoată în evidență piedicile. Economia din Houston a stagnat mult timp și nu cred să existe vreun motiv ca revenirea recentă să fie de durată. În plus, cum frații Thorp nu ajung niciodată la vreun acord, afacerea ne-ar crea probabil mai multe necazuri decît merită...

– Încerci să mă convingi că e o idee bună sau proastă? întrebă Matt zîmbind, ca să atenueze asprimea de mai înainte. Îți faci propunerile bazîndu-te pe judecata ta, iar eu le iau în considerare. E treaba mea, iar dacă vei începe să faci treaba mea plus a ta, nu voi avea nimic de făcut. Mă voi simți de prisos.

Observația, rostită în glumă, fu întîmpinată de rîsete și, ridicîndu-se de la masă, Peter îi înmînă dosarul pe care era scris *Achiziții recomandate/Companii comerciale*. În el se aflau documente privind cele trei companii menționate, plus altele mai puțin interesante. Ceva mai relaxat, Peter se așeză la loc pe scaunul său.

Matt deschise dosarul și observă că rapoartele erau lungi, iar analizele lui Peter complete. Preferînd să nu-i mai rețină pe ceilalți bărbați, Matt spuse:

– Domnilor, Peter nu s-a dezmințit nici de data asta, iar dosarul ăsta îmi va lua ceva timp. Cred c-am trecut în revistă tot

ce era mai important. Săptămîna viitoare mă voi întîlni cu fiecare în parte. Anunţaţi-o pe secretara mea cînd veţi fi pregătiţi să analizăm problemele în detaliu. Vino la mine în birou, Peter.

Imediat ce se aşeză pe scaunul din piele, auzi interfonul, iar domnişoara Stern îl anunţă că era chemat din Bruxelles. Cu receptorul între umăr şi falcă, Matt începu să studieze analiza financiară a companiei din Atlanta, recomandată de Peter.

– Matt, spuse Josef Hendrik, vocea lui încîntată ridicîndu-se peste pîrîielile de pe fir, legătura e foarte proastă, prietene, dar veştile excelente nu pot aştepta una mai bună. Oamenii mei sînt întru totul de acord cu parteneriatul limitat propus de mine luna trecută. Nu s-au împotrivit nici uneia dintre condiţiile impuse de tine.

– E minunat, Josef! replică el, dar entuziasmul îi fu domolit întrucîtva de diferenţa de fus orar şi de faptul că era mult mai tîrziu decît crezuse. Dincolo de ferestrele mari ale peretelui care dădea spre oraş, cerul era învăluit în întuneric, iar în zgîrie-norii din apropiere sclipeau mii de luminiţe. Jos, pe Michigan Avenue, se auzeau claxoanele maşinilor aparţinînd navetiştilor, dornici să se strecoare prin traficul aglomerat, încercînd să ajungă cît mai repede acasă. Întinse mîna şi aprinse veioza de pe birou, apoi se uită la Peter, care se ridică şi aprinse candelabrul de sus. Peter, s-a făcut tîrziu şi mai am încă cîteva telefoane de dat. Voi lua dosarul acasă şi-l voi studia în weekend. Discutăm despre el luni la ora zece.

Capitolul 17

Înviorat de saună şi duş, Matt îşi înfăşură un prosop în jurul taliei şi întinse mîna după ceasul aflat pe măsuţa de marmură neagră ce înconjura vana circulară. Telefonul sună, iar el ridică receptorul.

– Eşti gol? întrebă vocea învăluitoare a Aliciei Avery înainte să fi rostit vreun cuvînt.

– Ce număr aţi format? se prefăcu el confuz.

– Pe al tău, scumpule. Eşti gol?

– Pe jumătate, spuse Matt, şi în mare întîrziere.

– Mă bucur atît de mult că eşti în Chicago. Cînd ai sosit?

– Ieri.

– Am pus ghearele pe tine! Rîse, un rîs ispititor, molipsitor. Nici nu-ţi poţi imagina fanteziile pe care le-am avut gîndindu-mă la noaptea asta, cînd ne vom întoarce de la balul Operei. Mi-ai lipsit, Matt, adăugă ea, direct şi fără ocolişuri ca întotdeauna.

– Ne vom vedea peste o oră, promise Matt, dar numai dacă n-o să mă mai ţii de vorbă la telefon.

– În regulă. De fapt, tata m-a pus să te sun. Se temea că ai uitat de dineul în beneficiul Operei. E aproape la fel de nerăbdător ca şi mine să te vadă, din motive cu totul diferite, fireşte.

– Fireşte, glumi Matt.

– Oh, şi ar fi mai bine să te previn că te va propune ca membru al clubului *Glenmoor Country.* Balul va fi locul potrivit ca să fii prezentat cîtorva dintre membri, pentru a le obţine votul, aşa că, dacă îl laşi, va încerca să te tîrască peste tot după el. Nu că ar fi necesar să se deranjeze, adăugă ea. Eşti ca şi acceptat. Oh, şi presa va fi prezentă, aşa că pregăteşte-te să fii asaltat din toate părţile. E foarte umilitor, domnule Farrell, îl tachină ea, să ştiu că partenerul meu din seara asta va provoca mai multă vîlvă decît mine...

Menţionarea clubului *Glenmoor Country,* unde o cunoscuse pe Meredith cu mulţi ani în urmă, îl făcu să strîngă din maxilare şi abia dacă mai auzi ce-i spuse Alicia în continuare. Era deja membru al altor două cluburi din înalta societate, ambele la fel de pretenţioase ca şi *Glenmoor.* Trecea rareori pe la cluburile cărora le aparţinea şi dacă va intra în unul din Chicago, lucru pe care nu şi-l dorea, în nici un caz nu va fi la *Glenmoor Country.*

– Spune-i tatălui tău că-i mulţumesc pentru bunele intenţii, dar aş prefera să nu-mi depună candidatura. Înainte să poată spune mai multe, Stanto Avery îi vorbi de la un alt telefon:

– Matt, spuse el cu o voce sinceră, inimoasă. N-ai uitat balul Operei din seara asta, nu-i aşa?

– Mi-am amintit, Stanton.

– Bun, bun. Ne-am gîndit să te luăm la ora nouă, să ne oprim să bem ceva la *Yacht Club,* apoi să mergem mai departe la hotel. Aşa nu va trebui să suportăm *La Traviata* înainte de începerea petrecerii. Sau e una din piesele tale preferate?

– Opera mă face să intru în comă, glumi Matt, iar Stanton

rîse cu poftă, fiind întru totul de acord. În ultimii ani, Matt luase parte la zeci de spectacole şi simfonii, mişcîndu-se într-un strat al societăţii în care sponsorizarea şi participarea la evenimentele culturale erau necesare din punctul de vedere al afacerilor. Acum, că ajunsese să le cunoască, opinia lui de la început nu se schimbase: le considera al dracului de plictisitoare şi mult prea lungi. La nouă e bine, adăugă el.

În ciuda antipatiei pentru muzica de operă şi a asaltului presei, Matt aştepta seara cu destulă nerăbdare. Îşi prinse ceasul la mînă şi luă aparatul de bărbierit. Îl întîlnise pe Stanton Avery, cu patru ani în urmă, în California şi ori de cîte ori Matt era în Chicago sau Stanton în California încercau să-şi petreacă timpul împreună. Spre deosebire de ceilalţi diletanţi întîlniţi de Matt, Stanton era un om de afaceri dur, direct, cu picioarele pe pămînt, iar lui Matt îi plăceau enorm aceste calităţi. Dacă ar fi fost să-şi aleagă un socru, Stanton ar fi fost unul ideal. Alicia îi semăna mult tatălui ei, distinsă şi manierată, dar al naibii de directă cînd venea vorba să obţină ce dorea. Voiseră amîndoi să-i însoţească la balul Operei din seara asta şi n-ar fi acceptat un refuz din partea lui. Ajunsese nu numai să-i însoţească, dar şi să contribuie cu cinci mii de dolari.

Cu două luni în urmă, cînd Alicia fusese cu el în California, făcînd aluzii foarte clare că ar trebui să se căsătorească, Matt îmbrăţişase scurt ideea, dar impulsul dispăru repede. Se bucura de Alicia în pat şi în afara lui, îi plăcea stilul ei, dar avea deja la activ o căsătorie dezastruoasă cu o tînără bogată şi răsfăţată a lumii bune din Chicago, şi nu intenţiona să repete experienţa. Dimpotrivă, nu se gîndise niciodată serios să se recăsătorească, pentru că nu fusese în stare să creeze un duplicat după sentimentele avute pentru Meredith, acea dorinţă violentă, posesivă, nebună, de a o vedea, de a o atinge şi de a rîde cu ea; acea pasiune vulcanică care îl dominase şi nu se lăsase satisfăcută. Nici o altă femeie nu se mai uitase la el făcîndu-l să se simtă umil şi puternic în acelaşi timp, şi nici nu stîrnise în el acea nevoie disperată de a dovedi că putea fi mai bun. Să se căsătorească cu cineva care nu avea aceeaşi influenţă asupra lui ar fi însemnat să se mulţumească cu rămăşiţe, iar rămăşiţele în orice domeniu nu erau destul de bune pentru el. În plus, nu

avea nici un chef să retrăiască emoţiile acelea chinuitoare, furtunoase, zdrobitoare. Fuseseră pe cît de dureroase, pe atît de plăcute, iar cînd căsătoria lui nefericită luase sfîrşit, doar gîndul la ele şi la tînăra şi trădătoare lui soţie, pe care o adorase, îi făcuseră viaţa un iad ani la rînd.

Adevărul era că dacă Alicia ar fi reuşit să i se strecoare pe sub piele la fel ca Meredith, ar fi rupt-o imediat cu ea. Nu voia, nu-şi va mai permite niciodată să fie atît de vulnerabil. Acum, că se afla în Chicago, Alicia nu va renunţa atît de uşor la ideea căsătoriei. În cazul ăsta, fie că se va vedea silit să-i dea de înţeles foarte clar că aşa ceva nici nu intra în discuţie, fie va trebui să pună capăt legăturii lor.

Îmbrăcîndu-şi haina smochingului, Matt ieşi tacticos din dormitor şi intră în sufragerie. Mai avea încă cincisprezece minute pînă la sosirea lui Stanton şi a Aliciei, aşa că se duse spre colţul îndepărtat al apartamentului, urcînd pe platforma ridicată pe care se afla un bar şi cîteva canapele aranjate confortabil pentru conversaţii. Alesese această clădire şi acest apartament fiindcă toţi cei patru pereţi erau din sticlă groasă, oferind o privelişte uluitoare spre Lake Shore Drive şi asupra oraşului Chicago. O clipă rămase pe loc privind afară, apoi porni spre bar, cu intenţia de a-şi turna un pahar de coniac. Întorcîndu-se, haina i se frecă de ziarul lăsat de menajeră pe masa din centru, iar ziarul căzu, cu paginile desfăcute.

Şi o văzu pe Meredith. Fotografia ei îi sări în ochi de pe pagina din mijloc, zîmbetul perfect, părul perfect, expresia perfectă. Tipic pentru Meredith, îşi zise el cu o repulsie de gheaţă, ridicînd ziarul şi uitîndu-se la imaginea ei, elegantă şi distinsă pentru efect şi aparenţe.

Fusese o adolescentă frumoasă, dar persoana care îi făcea fotografiile pentru presă îşi dădea toată silinţa să o prezinte ca pe o Grace Kelly tînără. Privirea lui trecu de la fotografie la articolul de sub ea şi preţ de o secundă se încordă surprins: conform semnatarei rubricii mondene, Meredith se logodise de curînd cu „iubirea din copilărie", Parker Reynolds al III-lea, iar *Bancroft & Company* urma să-i sărbătorească nunta din februarie cu o reducere de preţuri în toate magazinele sale.

Un rînjet ironic şi amuzant arcui buzele lui Matt.

Aruncă ziarul şi se duse la fereastră. Fusese însurat cu scorpia aceea mică, trădătoare, şi nici măcar nu ştiuse că avusese o „iubire din copilărie". Însă n-o cunoscuse cu adevărat, îşi reaminti Matt. Iar ceea ce ştia despre ea, dispreţuia din tot sufletul.

În mijlocul acelui gînd, Matt realiză brusc că ceea ce gîndea nu se potrivea deloc cu ceea ce simţea. Reacţia lui se datora unei vechi obişnuinţe, acum că n-o mai dispreţuia. Tot ceea ce simţea pentru ea era o aversiune rece. Ce existase între ei se petrecuse cu multă vreme în urmă, timpul erodase toate sentimentele puternice avute pentru ea, pînă şi dispreţul. În locul lui nu mai rămăsese nimic în afară de aversiune şi milă. Meredith fusese mult prea lipsită de caracter ca să fie trădătoare; lipsită de caracter şi cu totul dominată de tatăl ei.

Cînd fusese însărcinată aproape de luna a şasea avortase copilul şi îi trimisese apoi o telegramă, anunţîndu-l ceea ce făcuse şi că voia să divorţeze. Şi cu toate astea, el venise imediat, cu intenţia nebună de a o face să se răzgîndească în privinţa divorţului. Odată ajuns la spital, fusese informat la ghişeul din aripa *Bancroft* că Meredith nu voia să-l vadă, iar un agent de pază îl însoţise pînă la uşă. Gîndindu-se că instrucţiunile fuseseră date de Philip Bancroft, nu de Meredith, Matt se întorsese a doua zi, dar fusese întîmpinat la uşă de un poliţist care îi trîntise în mînă o hotărîre judecătorească, hotărîre obţinută de Meredith, prin care i se interzicea să se apropie de ea.

Ani la rînd, Matt împinsese acele amintiri, ca şi suferinţa pentru copil într-un colţ întunecat al minţii, pentru că nu suportase să se gîndească la ele. Alungarea lui Meredith din minte devenise o artă practicată îndelung şi adusă la perfecţiune. La început, o făcuse din spirit de conservare. Mai tîrziu, din obişnuinţă. Acum, uitîndu-se la farurile maşinilor sclipind departe pe Lake Shore Drive, îşi dădu seama că nu mai are nevoie să o facă. Meredith încetase să mai existe pentru el.

Cînd hotărîse să-şi petreacă anul acesta în Chicago, ştiuse că întîlnirea lui cu Meredith va fi inevitabilă, dar refuza s-o lase să-i afecteze planurile. Realiză acum că n-ar fi trebuit să-şi facă probleme, nu mai conta. Erau amîndoi adulţi; trecutul dispăruse. Meredith era o femeie cu maniere ireproşabile. Vor reuşi amîn-

doi să facă faţă întîlnirii cu politeţea care se aştepta de la adulţi în astfel de situaţii.

Matt urcă în limuzina lui Stanton şi strînse mîna prietenului său, apoi privirea i se mută spre Alicia, înfăşurată într-o blană de samur lungă pînă la glezne, de aceeaşi culoare ca şi a părului ei lucios. Aceasta întinse mîna şi şi-o puse într-a lui, zîmbindu-i seducător, direct, ispititor.

– A trecut mult de cînd nu ne-am văzut, rosti ea cu vocea ei adîncă, melodioasă.

– Prea mult, replică el cu toată seriozitatea.

– Cinci luni, îi reaminti ea. Ai de gînd să-mi strîngi mîna sau mă săruţi aşa cum trebuie?

Matt îi aruncă tatălui ei o privire amuzată, neajutorată, o explicaţie a intenţiei lui. Stanton răspunse printr-un surîs părintesc, îngăduitor, apoi Matt apucă mîna Aliciei şi o trase fără ruşine în braţe.

– Şi cam cum ar trebui? întrebă el.

Ea zîmbi şi spuse:

– Îţi arăt eu.

Numai Alicia ar fi îndrăznit să sărute un bărbat de faţă cu tatăl ei. Însă puţini taţi ar fi surîs şi şi-ar fi îndreptat politicos privirea spre fereastră, în timp ce fiica lor săruta un bărbat cu toată senzualitatea lentă desemnată a-l stîrni sexual. Alicia o făcu, iar Matt o dori imediat.

– Cred că ţi-a fost într-adevăr dor de mine, spuse ea.

– Iar eu cred, replică el, că unul din noi ar trebui să aibă bunul-simţ şi să roşească.

– O atitudine foarte provincială, dragul meu, îl informă ea rîzînd, luîndu-şi fără chef mîinile de pe umerii lui. Tipică clasei de mijloc.

– A existat o vreme, sublinie el, cînd a face parte din clasa de mijloc ar fi fost un pas înainte.

– Eşti mîndru de ce eşti, nu-i aşa? îl tachină ea.

– Presupun că da.

Ea alunecă de pe genunchii lui, îşi încrucişă picioarele, iar blana lungă se deschise dînd la iveală rochia neagră, despicată pînă la coapsă.

– La ce te gîndeşti? întrebă ea.

– O să afli mai tîrziu la ce se gîndeşte, spuse Stanton, devenit brusc impacientat de monopolul fiicei asupra prietenului său. Matt, ce ştii despre zvonurile că *Edmund Mining* se va uni cu *Ryeerson Consolidated?* Înainte de a-mi răspunde, spuse el, ce mai face tatăl tău? Tot mai insistă să rămînă la fermă?

– E bine, spuse Matt. Şi era adevărat. De unsprezece ani, Patrick Farrell nu mai pusese picătură de alcool în gură... L-am convins în sfîrşit să vîndă ferma şi să se mute la oraş. Va sta cu mine cîteva săptămîni, apoi se va duce în vizită la sora mea. Luna asta va trebui să trec pe la fermă să împachetez lucrurile. El n-are inima s-o facă.

Uriaşa sală de recepţii a hotelului, cu coloanele înalte de marmură, candelabre sclipitoare de cristal şi magnificul tavan boltit, era întotdeauna splendidă, dar în seara asta lui Meredith i se păru mai minunată ca oricînd. Comitetul de organizare o transformase într-un superb tărîm al crăieselor de iarnă, cu mici foişoare acoperite de o mantie de zăpadă artificială, pline de boboci de trandafiri. Aproape de centrul încăperii, pe o platformă înconjurată de „troiene", se afla orchestra care aducea un omagiu lui Rodgers şi Hart.

Din fîntîni mărginite de ţurţuri artificiali ţîşneau adevărate gheizere de şampanie, iar chelnerii treceau printre invitaţi oferind aperitive celor care nu doreau să se servească din platourile gigantice din argint încărcate cu mîncare.

În noaptea asta bogăţia podoabelor era accentuată de strălucirea mătăsurilor şi catifelelor pline de bijuterii, cîntăreţii de la operă apărînd în costumele de pe scenă. În apropiere de mijlocul sălii, Meredith stătea lîngă Parker, cu mîna lui pusă posesiv în jurul taliei ei, acceptînd felicitările de la prietenii şi cunoştinţele care citiseră despre logodna lor. După plecarea ultimului grup, Meredith se uită la Parker, chipul luminîndu-i-se de un surîs cu totul neaşteptat.

– Ce ţi se pare atît de amuzant? întrebă el cu un zîmbet tandru.

– Cîntecul interpretat de orchestră, îi explică ea. E acelaşi pe care l-am dansat cînd aveam treisprezece ani. Văzîndu-i

expresia nedumerită, adăugă: La petrecerea lui Miss Eppingham, de la hotelul *Darke*.

– Aha, obligatoarea seară de groază a lui Miss Eppingham.

– A fost într-adevăr groaznică, fu de acord Meredith. Mi s-a răsturnat poşeta, te-am lovit la cap şi te-am călcat pe picioare în timpul dansului.

– Ţi-ai răsturnat poşeta şi *ne-am* lovit capetele, spuse el cu acea sensibilitate pentru sentimentele ei, dar nu m-ai călcat pe picioare. În seara aceea ai fost adorabilă. De fapt, a fost prima seară cînd am observat cît de uluitori sînt ochii tăi, continuă el cu un zîmbet sincer. Te-ai uitat la mine cu cea mai ciudată şi înflăcărată expresie pe...

Meredith izbucni în rîs.

– Mă gîndeam probabil la modul cel mai potrivit să te cer de bărbat!

El surîse, strîngîndu-şi braţele în jurul ei.

– Serios?

– Categoric. Zîmbetul îi tremură, observînd o reporteră de la rubrica de bîrfe uitîndu-se în direcţia lor. Parker, rosti ea repede, mă duc la toaletă pentru cîteva minute. Sally Mansfield se îndreaptă încoace şi nu vreau să vorbesc cu ea pînă luni, cînd sper să descopăr cine i-a spus că *Bancroft* va sărbători nunta mea printr-o reducere de preţuri. Persoana care a făcut-o va trebui să o roage să publice o dezminţire, replică Meredith ferm hotărîtă, desprinzîndu-se în silă din braţele logodnicului ei. Nu va exista nici un fel de reducere de preţuri. Caut-o pe Lisa, te rog, adăugă ea pornind spre scările maiestuoase ce duceau la mezanin. Ar fi trebuit să ajungă demult.

– Am sosit la momentul potrivit, Matt, spuse Stanton cînd acesta luă blana de pe umerii Aliciei şi i-o dădu fetei de la garderobă. Matt îl auzi, dar atenţia îi fu atrasă pentru moment de extinderea îndrăzneaţă a decolteului rochiei din catifea neagră lipită de trupul Aliciei.

– Asta da rochie! rosti el, expresia din ochi dezvăluindu-i amuzamentul şi dorinţa.

Ea îi susţinu privirea, dîndu-şi uşor capul pe spate, un zîmbet semnificativ fluturîndu-i pe buzele roşii.

– Eşti singurul bărbat, spuse ea cu vocea ei groasă, care poate face ca „asta da rochie“ să sune ca o invitaţie irezistibilă de a rămîne în pat cel puţin o săptămînă.

Matt rîse uşor, apoi se îndreptară spre luminile orbitoare şi zarva petrecerii. Văzu în faţă doi fotografi şi o echipă de televiziune, şi îşi adună forţele pentru atacul inevitabil al presei.

– Asta a fost? întrebă Alicia, imediat ce tatăl ei se opri să discute cu nişte prieteni.

– Ce să fie? întrebă Matt, luînd două pahare de şampanie de pe tava unui chelner.

– O invitaţie pentru o săptămînă de regulat furtunos, aşa cum s-a întîmplat acum două luni?

– Alicia, o mustră el cu blîndeţe, dînd din cap politicos spre doi bărbaţi pe care îi cunoştea, fii cuminte. Ar fi mers mai departe, dar Alicia rămase încăpăţînată pe loc, studiindu-l cu o ardoare crescîndă. De ce nu te-ai însurat niciodată?

– Discutăm despre asta cu altă ocazie.

– Am încercat de două ori cînd am fost împreună, dar ai evitat mereu subiectul.

Supărat de încăpăţînarea ei, de subiect şi de momentul ales, Matt îşi puse mîna sub braţul ei şi o conduse spre marginea sălii.

– Presupun, spuse el, că vrei să discutăm despre chestia asta aici şi acum.

– Exact, rosti ea, întîlnindu-i privirea.

– Ce pui la cale?

– Căsătoria.

El se opri, iar Alicia văzu răceala bruscă din ochi, dar ceea ce spuse fu şi mai dur decît expresia din ochi:

– Cu cine?

Jignită de insulta voită şi furioasă pe ea pentru tactica grosolană prin care încercase să-i forţeze mîna, aruncă o căutătură cumplită trăsăturilor calme ale feţei lui, apoi încordarea o părăsi.

– Bănuiesc c-o meritam, recunoscu ea.

– Nu, spuse Matt tăios, furios din cauza lipsei lui de tact, n-o meritai.

Alicia se uită la el cu ochi mari, încurcată şi prudentă, apoi schiţă un zîmbet.

– Cel puţin ştim cum stăm, deocamdată.

Răspunsul lui fu un zîmbet fugar, rece, cu totul descurajator. Oftînd, Alicia îşi strecură mîna pe sub cotul lui.

– Eşti cel mai tare bărbat pe care l-am cunoscut vreodată! îi declară ea cu o francheţe dezarmantă, aplecîndu-se spre el. Încercînd să aducă un pic de frivolitate clipei, îi aruncă o privire piezişă şi adăugă cu toată sinceritatea: Şi fizic, şi sentimental, fireşte.

Lisa împinse invitaţia gravată cu litere aurite spre portarul postat în faţa sălii de recepţie. Oprindu-se doar cît să-şi scoată paltonul şi să-l dea la garderobă, intră scrutînd mulţimea în căutarea lui Parker şi a lui Meredith. Zărind capul blond al lui Parker în apropierea orchestrei, se îndreptă spre el, atingînd-o din mers pe Alicia Avery, care se plimba la braţul unui bărbat foarte înalt, brunet şi cu umeri laţi, al cărui profil îi părea destul de cunoscut. Pe cînd îşi croia drum prin mulţime, bărbaţii îşi întorceau capul după ea, uitîndu-se admirativ la imaginea prezentată, o roşcată mlădioasă îmbrăcată în pantaloni largi din satin şi o haină din catifea neagră, cu o bentiţă neagră legată în jurul frunţii, o combinaţie distonantă, cu totul nepotrivită, dar în care Lisa reuşea să arate fantastic.

Era părerea altor bărbaţi, dar nu şi a lui Parker.

– Salut, spuse ea venind lîngă el, pe cînd Parker îşi umplea paharul la una din fîntînile cu şampanie.

El se întoarse, ochii îngustîndu-i-se dezaprobatori la vederea hainelor ei, iar Lisa puse frîu criticii lui nerostite.

– Oh, nu! exclamă ea teatral, uitîndu-se cu prefăcută spaimă la faţa lui frumoasă, încruntată. Preţul de cost a crescut din nou?

Privirea lui enervată se smuci de la decolteul expus de jachetă la expresia obraznică.

– De ce nu te îmbraci ca alte femei? întrebă el indignat.

– Nu ştiu, răspunse ea, oprindu-se ca pentru a se gîndi bine, apoi anunţă cu un zîmbet radios: E probabil acelaşi impuls pervers care te face şi pe tine să te bucuri cînd refuzi credite văduvelor şi orfanilor. Unde e Meredith?

– La toaletă.

Răsfăţîndu-se astfel cu genul de grosolănii cam neobişnuite firii lor, dar care crescuse între ei de-a lungul anilor, căutară amîndoi cu stoicism să nu se mai uite unul la celălalt, îndreptîndu-şi atenţia asupra mulţimii. În aceeaşi clipă, în stînga lor se declanşă o uşoară agitaţie şi îşi întoarseră capetele în acea direcţie, urmărind echipele de la posturile de televiziune şi reporterii, care pînă atunci se plimbaseră printre invitaţi sau se retrăseseră pe margine, cum trecură brusc la acţiune, alergînd spre prada lor. Blitz-urile aparatelor de fotografiat scăpărară, iar Lisa se aplecă mai spre dreapta reuşind să vadă cum îl luau cu asalt pe bărbatul brunet de lîngă Alicia Averty. Obiectivele camerelor de luat vederi erau aţintite spre figura lui, el conducînd-o calm pe tînăra femeie prin explozia de lumini şi hoarda de reporteri ce îşi împingeau microfoanele spre el.

– Cine e tipu'? întrebă Lisa uitîndu-se nedumerită la Parker.

– Nu văd bine, începu Parker, urmărind freamătul cu un interes indulgent, dar, cînd mulţimea se dădu la o parte, se încordă brusc. E Farrell!

Numele de familie, împreună cu prim-planul figurii bronzate a lui Farrell fură suficiente ca Lisa să-şi dea seama că bărbatul de lîngă Alicia era fostul soţ, necredincios şi lipsit de inimă, al lui Meredith. Aversiunea explodă în ea imediat. Îl urmări oprindu-se să răspundă întrebărilor strigate de reporteri, Alicia Averty atîrnîndu-i zîmbitoare de braţ. Cîteva clipe lungi, Lisa rămase nemişcată, amintindu-şi suferinţa provocată de el lui Meredith, cochetînd cu ideea de a mărşălui spre el şi a-l declara un ticălos de faţă cu toată acea presă pierdută în admiraţie. Lui Meredith însă nu-i va plăcea. În plus, doar ea şi Parker ştiau că Meredith avusese vreo legătură cu el. *Meredith!* Gîndul îi izbi pe amîndoi în acelaşi moment, ştergînd de pe chipul lui Parker expresia calmă, civilizată, cu care îl studia pe Farrell.

– Meredith ştia că va fi aici? gemu ea în aceeaşi secundă în care Parker îi apucă braţul şi porunci:

– Caut-o pe Meredith şi avertizeaz-o că Farrell e aici.

Pe cînd Lisa înainta cu capul plecat, croindu-şi drum prin mulţime, numele lui Matthew Farrell trecu printre cei prezenţi ca un fel de incantaţie şoptită. Scăpase de presă, cu excepţia lui Sally Mansfield, aflată în spatele lui, şi stătea acum de vorbă cu

Stanton Averty. Uitîndu-se cu un ochi la Farrell, ca să o poată preveni pe Meredith, iar cu celălalt la balcon, Lisa se avîntă mai departe, apoi se opri neajutorată şi distrusă cînd Meredith apăru brusc în partea de sus a scărilor, începînd să coboare.

Din moment ce nu mai putea ajunge la ea înainte ca Meredith să treacă pe lîngă Farrell, Lisa rămase nemişcată, bucurîndu-se pe deplin de faptul că prietena ei nu arătase niciodată mai superb ca acum, cînd scîrba ei de fost soţ urma să o vadă pentru prima oară după unsprezece ani. Sfidînd moda veşmintelor mulate pe corp, Meredith purta o rochie fără umeri, cu o fustă largă dintr-un satin alb, strălucitor, şi cu un corsaj avînd cusut în el perle, paiete şi cristale minuscule. La gît avea un colier magnific din rubine şi diamante, care era fie un dar din partea lui Parker, lucru la care Lisa se cam îndoia, fie împrumutat de la raionul de bijuterii de la *Bancroft*, ceea ce Lisei i se părea mult mai probabil.

La jumătatea treptelor, Meredith se opri să vorbească unui cuplu de bătrîni, iar Lisa îşi ţinu răsuflarea. Parker păşi lîngă ea, privirea lui trecînd neliniştită de la Farrell la Sally Mansfield, apoi la Meredith.

Atent la ce-i spunea Stanton, Matt se uită în jur după Alicia, care se dusese la toaletă, şi îşi auzi numele strigat de cineva sau aşa i se păru lui. Întorcîndu-şi capul, căută sursa acelei voci, ridică privirea mai sus, spre trepte... Şi încremeni. Cu paharul de şampanie aproape de gură, Matt se holbă la femeia de pe trepte, care, atunci cînd o văzuse ultima oară fusese o fată tînără, nu soţia lui. Iar în clipa aceea înţelese de ce presei îi plăcea să o compare cu Grace Kelly. Cu părul blond prins într-un mănunchi elegant la ceafă, împletit cu mici trandafiri albi, Meredith Bancroft era o imagine fascinantă a rafinamentului şi serenităţii. În anii care se scurseseră de cînd o văzuse ultima oară, silueta i se împlinise, iar trăsăturile delicate ale feţei emanau o strălucire fermecătoare. Şocul lui Matt dispăru la fel de repede pe cît apăru şi reuşi să-şi bea şampania, dînd aprobînd ceea ce îi spunea Stanton, dar continuă să studieze frumuseţea captivantă de pe trepte, doar că acum o făcea cu interesul detaşat al unui expert examinînd o piesă de artă căreia îi cunoştea neajunsurile, ştiind că e un fals.

Doar că nici măcar el nu reuşea să-şi întărească în întregime inima împotriva ei, aşa cum stătea acolo, ascultînd cuplul de bătrîni care o oprise la jumătatea treptelor. Se simţise întotdeauna bine cu oameni mai în vîrstă decît ea, îşi aminti Matt, gîndindu-se la seara cînd, la club, îl luase sub aripa ei, iar inima i se înmuie şi mai mult. Căută la ea semnele femeii de afaceri încrîncenate, dar ceea ce văzu fu un zîmbet înduioşător, ochii albaştri-verzui, sclipitori, şi o aură cu totul neaşteptată de... căută în minte cuvîntul potrivit şi nu se putu gîndi decît la nevinovăţie. Poate se datora rochiei albe sau poate faptului că, în timp ce majoritatea femeilor purtau rochii strîmte, decoltate şi crăpate pînă sus pe coapse, Meredith îşi dezgolise doar umerii, reuşind chiar şi aşa să arate mai provocatoare decît ele. Provocatoare, regală şi de neatins.

Simţi cum i se risipesc şi ultimele vestigii ale amărăciunii. Mai mult decît frumuseţea, avea în ea o blîndeţe, blîndeţe care, ca ea să fi acceptat acel avort, trebuie să fi fost călcată în picioare de o adevărată teroare. Fusese atît de tînără cînd se văzuse silită să se mărite cu el, îşi zise Matt acum, şi nu-l cunoscuse deloc. Se aşteptase fără îndoială să trăiască în vreun oraş murdar ca Edmunton, căsătorită cu un beţivan, aşa cum fusese tatăl lui, încercînd să crească copilul lor. Tatăl ei se străduise din răsputeri să o convingă că aşa se va întîmpla; ar fi fost în stare de orice să pună capăt legăturii ei cu un nimeni, inclusiv să o lămurească să facă un avort şi să divorţeze. Spre deosebire de tatăl ei, Meredith nu fusese niciodată o snoabă, dimpotrivă. Bine crescută, da, dar niciodată atît de snoabă ca să-i facă lucrurile acelea lui şi copilului lor. O convinseseră frica, tinereţea şi presiunea din partea tiranicului ei tată. Înţelegea abia acum. După unsprezece ani trebuise să o vadă din nou ca să-şi dea seama cine fusese atunci. Şi cine era încă.

– Frumoasă, nu-i aşa? îi dădu Stanton un ghiont lui Matt.

– Foarte.

– Vino cu mine să-ţi fac cunoştinţă cu ea şi cu logodnicul ei. Tot trebuie să vorbesc cu el. Apropo, n-ar fi rău să întreţii o legătură cît mai strînsă cu Parker, controlează una dintre cele mai mari bănci din Chicago.

Matt şovăi, apoi dădu din cap. Urma să se întîlnească cu

Meredith la tot felul de evenimente sociale; era mai bine să treacă cît mai repede peste obstacolul primei confruntări. Cel puțin de data asta nu se va mai simți ca o lepră socială.

Scrutînd mulțimea în căutarea lui Parker, Meredith coborî ultima treaptă, oprindu-se apoi la auzul vocii răspicate, joviale, a lui Stanton Avery.

– Meredith, spuse el, reținîndu-i brațul cu o mînă hotărîtă, dă-mi voi să-ți prezint pe cineva.

Ea zîmbea deja, se pregătea să întindă mîna, mutîndu-şi privirea de la rînjetul lui Stanton la gîtul bronzat al unui bărbat înalt, apoi la fața lui. Fața lui Matthew Farrell. Năucită, simțind o strîngere în pîntece, auzi ca prin vis glasul lui Avery rostind:

– Acesta este prietenul meu, Matt Farrell...

Şi văzu bărbatul care o lăsase să zacă singură într-un spital, după ce-şi pierduse copilul, apoi îi trimisese o telegramă anunțînd-o că vrea să divorțeze.

Acum îi zîmbea, acelaşi zîmbet de neuitat, intim, fermecător, detestabil, întinzînd mîna să o ia pe a ei, şi ceva explodă înăuntrul ei. Îşi smulse mîna dintr-a lui Matt, se uită la el cu un dispreț de gheață, apoi i se adresă lui Stanton Avery:

– Ar trebui să-ți alegi prietenii cu mai multă grijă, domnule Avery.

Întorcîndu-le spatele, Meredith lăsă în urma ei trei persoane cu stări diferite – Sally Mansfield era fascinată, Stanton Avery uluit, iar Matthew Farrell înfuriat peste măsură.

Se făcuse deja trei dimineața cînd ultimii dintre invitații lui Meredith şi ai lui Parker îi părăsiră, lăsîndu-i cu tatăl ei.

– N-ar trebui să rămîi pînă la ora asta, îi spuse ea, lăsîndu-se să cadă pe un scaun stil *Queen Anne*, acoperit cu o husă din pînză creponată. Chiar şi acum, la cîteva ore după ce-l înfruntase pe Matthew Farrell, se mai simțea zguduită.

O bîntuia enervarea şi furia sălbatică din ochii lui, cînd îl lăsase cu mîna întinsă, arătînd ca un prost.

– Ştii foarte bine de ce sînt încă aici, spuse Philip, turnîndu-şi un pahar de sherry. Nu aflase despre întîlnirea dintre ea şi Farrell decît cu o oră în urmă, cînd îi fusese relatată de Parker, dar acum intenționa să fie pus la curent cu toate detaliile.

– Nu bea. Doctorii ţi-au interzis să te atingi de alcool.

– La dracu' cu doctorii, vreau să ştiu ce ţi-a spus Farrell. Parker mi-a povestit că i-ai întors spatele.

– N-a avut cînd să-mi spună ceva, replică Meredith, apoi îi explică ce se întîmplase.

După ce termină, urmări tăcută şi vexată cum dă pe gît băutura interzisă. Devenise un bărbat îmbătrînit, impresionant, cu păr argintiu, îmbrăcat în smoching. Îi dominase şi îi manipulase cea mai mare parte a vieţii, pînă îşi găsise curajul şi tăria de caracter să se opună forţei voinţei lui de fier şi temperamentului vulcanic.

Însă, în ciuda tuturor manevrelor lui, îl iubea şi îşi făcea griji pentru el. Era singura ei rudă, familia ei, iar acum era tras la faţă din cauza bolii şi a oboselii. Imediat ce-şi va lua concediul, va pleca într-o croazieră lungă, iar doctorul îl silise să promită că nu-şi va face probleme pentru *Bancroft & Company*, pentru afacerile internaţionale.

Pe parcursul celor şase săptămîni cît va fi plecat, nu va urmări ştirile, nu va citi ziarele, ci va face doar lucruri plăcute şi odihnitoare.

Desprinzîndu-şi privirea de la tatăl ei, Meredith se uită la Parker şi spuse:

– Aş vrea să nu-i fi povestit tatei ce s-a întîmplat în seara asta. Nu era necesar.

Oftînd, Parker se lăsă pe speteaza scaunului şi îi aduse la cunoştinţă un lucru despre care ea nu ştiuse.

– Meredith, Sally Mansfield a văzut şi probabil a auzit întregul episod. Vom avea mare noroc dacă mîine nu vor citi toţi articolul ei.

– Speră să-l publice, spuse Philip.

– Eu nu, îl contrazise Parker, ignorînd căutătura duşmănoasă a lui Philip cu calmul lui obişnuit. Nu vreau ca oamenii să se întrebe ce motiv a avut Meredith să-i dea peste nas.

Înclinîndu-şi capul pe spate, Meredith lăsă să-i scape un suspin şi închise ochii.

– Dacă aş fi avut timp să gîndesc, n-aş fi făcut-o, nu în public, în orice caz.

– Mai mulţi dintre prietenii noştri m-au întrebat deja, spuse

Parker. Va trebui să ne gîndim la o explicaţie... începu el, dar Meredith îl întrerupse:

– Te rog, nu în noaptea asta. Aş vrea să mă duc la culcare.

– Ai dreptate, spuse Parker şi se ridică, obligîndu-l astfel pe Philip să plece odată cu el.

Capitolul 18

Se făcuse aproape amiază cînd Meredith ieşi de sub duş. Îmbrăcată în nişte pantaloni de lînă de un roşu-închis şi un pulover de aceeaşi culoare, cu părul prins într-o coadă de cal, intră agale în sufragerie şi se uită cu o groază reînnoită la numărul de duminică din *Tribune* aruncat pe canapea, după ce văzuse articolul lui Sally Mansfield. Prima propoziţie scrisă de Sally Mansfield se referea la episodul de la Operă:

«Femeile din lumea întreagă par să cadă pradă farmecului legendar al lui Matthew Farrell, dar Meredith Bancroft a noastră e cu siguranţă imună. La balul Operei de sîmbătă seara, faimosul om de afaceri a fost, aşa cum s-ar fi spus pe vremuri – „pus la punct". Frumoasa noastră Meredith, cunoscută pentru bunătatea şi înţelegerea de care dă dovadă în orice situaţie, a refuzat să dea mîna cu Matthew Farrell. Ne întrebăm de ce?»

Prea încordată să lucreze şi prea obosită ca să iasă în oraş, Meredith rămase în centrul încăperii, uitîndu-se la măsuţele şi scaunele de epocă de parcă i-ar fi fost la fel de străine ca şi zbuciumul interior. Covorul persan de sub tălpi era lucrat în modele de un verde şi roz-pal, pe un fundal crem. Totul era aşa cum îşi dorise, de la draperiile din pînză creponată trase la marginea ferestrelor, la biroul frumos sculptat, adjudecat la o licitaţie din New York. Apartamentul cu vedere spre oraş fusese singura ei extravaganţă adevărată, pe lîngă BMW-ul cumpărat acum cinci ani. Astăzi, încăperea i se părea o harababură de nerecunoscut, exact cum îi erau şi gîndurile.

Abandonînd deocamdată ideea de a lucra, se duse în bucătărie şi îşi turnă o ceaşcă de cafea. Cu spatele la chiuvetă, sorbi din lichidul fierbinte, aşteptînd ca senzaţia de ireal să dispară, evitînd să se gîndească la ceea ce se întîmplase, pînă mintea nu i se va limpezi. Astăzi cerul era mohorît. Aşa era şi ea.

Cafeaua aburindă avu mai mult efect asupra ei decît duşul, îndepărtînd amorţeala care îi cuprinsese creierul, iar cînd se trezi de-a binelea suportă cu greu furia şi ruşinea pentru purtarea ei. Spre deosebire de Parker şi de tatăl ei, Meredith nu regreta ceea ce făcuse de teama repercusiunilor articolului lui Sally Mansfield.

Ceea ce o deranja era că-şi pierduse controlul. Cu ani în urmă, încetase să mai dea vina pe Matt Farrell, nu atît de dragul lui, cît de-al ei, pentru că furia şi durerea cauzate de trădarea lui fuseseră peste puterile ei. La un an după avort se sili să se gîndească din nou, obiectiv, la tot ceea ce se întîmplase între ei; se luptase din greu pentru acea obiectivitate şi odată găsită se ţinuse cu dinţii de ea, devenind parte din fiinţa ei.

Obiectivitatea şi un psiholog cu care stătuse de vorbă în timpul colegiului îi permiseseră să înţeleagă că ceea ce se petrecuse între ei fusese absolut inevitabil. Fuseseră siliţi să se căsătorească şi, cu excepţia copilului pe care îl concepuseră împreună, nu exista nici un motiv pentru care să fi rămas căsătoriţi. Nu aveau nimic în comun şi nu vor avea niciodată. Matt se purtase foarte crud cu ea, ignorîndu-i rugămintea de a se întoarce din America de Sud, după ce pierduse copilul, şi dăduse dovadă de o cruzime şi mai mare cerînd imediat divorţul. Sub farmecul lui de suprafaţă fusese întotdeauna dur şi intransigent. Cum să fi fost altfel, ţinînd seama de mediul din care provenea? Trebuise să se lupte ca să răzbească în viaţă, făcînd faţă unui tată beţiv, unei surori mai tinere, unei slujbe într-o oţelărie... Dacă n-ar fi fost dur, de neclintit, devorat de dorinţa de a reuşi, n-ar fi plecat niciodată de acolo. Cu unsprezece ani în urmă, cînd o tratase pe Meredith cu acea indiferenţă dureroasă, se purtase cu ea aşa cum era de fapt; dur, crud, necruţător. Îşi făcuse datoria şi se însurase cu ea, îndemnat parţial şi de lăcomie. Îşi dăduse seama curînd că Meredith nu avea banii ei, iar cînd ea pierduse copilul, nu mai existase nici un motiv să rămînă căsătorit cu ea. Nu respecta aceleaşi valori ca ea, iar dacă ar fi rămas căsătoriţi, i-ar fi frînt inima.

Ajunsese să înţeleagă toate astea sau cel puţin aşa crezuse. Dar noaptea trecută, preţ de o clipă oribilă, chinuitoare, îşi pierduse obiectivitatea şi stăpînirea de sine. N-ar fi trebuit să se

întîmple niciodată şi nici nu s-ar fi întîmplat dacă ar fi fost prevenită cu cîteva minute înainte de a da ochii cu el, sau dacă el nu i-ar fi zîmbit în felul acela călduros, familiar, intim. O mîncase mîna şi abia se abţinuse să nu-i tragă o palmă peste zîmbetul acela prefăcut.

Ceea ce-i spusese lui Stanton fusese exact ce simţise; dar ce o îngrozea cel mai mult erau sentimentele puternice, apăsătoare şi obsedante care o determinaseră să vorbească. Şi se temea că i s-ar putea întîmpla din nou. Însă chiar în timp ce gîndul acesta îi trecea prin minte îşi dădu seama că aşa ceva era imposibil.

Exceptînd indignarea că Matt era şi mai chipeş, dobîndind un farmec mai mare decît ar fi avut dreptul oricare alt bărbat, cu lipsa lui totală de scrupule, Meredith nu mai simţea nimic. Explozia emoţiilor ei din noaptea trecută nu fusese decît erupţia slabă a unui vulcan mort.

Acum, că judecase totul la rece, Meredith se simţea mult mai bine. Turnîndu-şi încă o ceaşcă de cafea, o duse în sufragerie şi se aşeză la birou, apucîndu-se de lucru. Frumosul ei apartament era din nou ordonat, familiar, seren, aşa cum îi era şi mintea.

Se uită la telefonul de pe masă şi simţi pentru o clipă impulsul de a-l suna pe Matt Farrell şi de a face ceea ce-i dicta educaţia primită; să-şi ceară scuze pentru scena creată. Alungă cu o ridicare din umeri impulsul lipsit de sens, deschise servieta şi scoase dosarul conţinînd datele financiare ale magazinului din Houston. Cînd fuseseră căsătoriţi, pe Matthew Farrell îl duruse în cot de ce gîndea şi făcea ea. În consecinţă, cu siguranţă că nu-i păsa de ce făcuse noaptea trecută. În plus, era atît de încrezut şi cu o piele atît de groasă, încît nimic nu l-ar putea răni sau ofensa.

Capitolul 19

Exact la ora zece în dimineaţa de luni, Peter Vanderwilt se prezentă la domnişoara Stern, pe care o botezase în secret „Sfinxul", apoi aşteptă ca un şcolar plin de neastîmpăr ca ea să ia act de prezenţa lui. Însă ea îşi aţinti asupra lui privirea de

reptilă, numai după ce-şi termină treaba şi încetă să mai bată la maşina de scris.

– Am o întrevedere cu domnul Farrell pentru ora zece, o informă el.

– Domnul Farrell este într-o şedinţă. Te va primi peste cincisprezece minute.

– Credeţi că ar trebui să aştept?

– Doar dacă n-ai altceva de făcut în următoarele cincisprezece minute, replică ea pe un ton glacial.

Trimis la plimbare ca un băieţel neascultător, Peter porni ţeapăn spre ascensor şi se întoarse în biroul lui. I se păru un gest mult mai înţelept decît să rămînă la etajul şaizeci, dîndu-i motiv să creadă că nu avea nimic de făcut în următoarele cincisprezece minute.

La zece şi un sfert, se duse din nou la domnişoara Stern, care îi făcu semn să intre în sanctuarul de dincolo de biroul ei, în timp ce trei dintre vicepreşedinţii de la *Haskell* ieşeau din sala de şedinţă. Înainte ca Peter să apuce să deschidă gura, se auzi telefonul de pe masa lui Farrell.

– Ia loc, Peter, spuse Matt. Discutăm imediat. Cu receptorul la ureche, Matt deschise dosarul achiziţiilor posibile lăsat la el de Peter. Erau corporaţii care deţineau clădiri de imobile comerciale, iar Matt le studiase pe fiecare în acel sfîrşit de săptămînă. Era mulţumit de mai multe dintre alegerile lui Peter, impresionat de extraordinara muncă de documentare şi uşor surprins de cîteva dintre recomandările lui. După ce puse receptorul în furcă, se lăsă pe speteaza scaunului şi-şi îndreptă întreaga atenţie asupra lui Peter.

– Ce anume îţi place la compania din Atlanta?

– Mai multe lucruri, replică Peter, uimit de bruscheţea întrebării. Proprietăţile ei sînt în majoritate clădiri comerciale noi, ocupate aproape în întregime. Mai toţi chiriaşii sînt corporaţii cunoscute, cu contracte de închiriere pe termen lung, şi toate clădirile sînt foarte bine amenajate şi întreţinute. Am văzut-o cu ochii mei cînd am fost în Atlanta să le studiez.

– Dar compania din Chicago?

– Deţine clădiri cu apartamente mari şi chirii ridicate, situate în cartiere elegante, iar profiturile sînt excelente.

Privirea lui Matt se fixă asupra tînărului, subliniind nişte lucruri fără menajamente.

– Din cîte mi-am dat eu seama consultînd dosarul ăsta, majoritatea clădirilor au peste treizeci de ani. Peste şapte, zece ani costul renovărilor şi al reparaţiilor se va înfrupta din plin din acele profituri excelente.

– Am luat şi asta în considerare cînd am pregătit raportul, spuse Peter. Dar pămîntul pe care sînt construite va valora întotdeauna o avere.

Mulţumit, Matt dădu din cap şi deschise dosarul următor. Recomandarea asta îl puse pe gînduri, aşa-zisul geniu al lui Peter putînd fi o exagerare, la fel ca puterea lui de discernămînt. Încruntîndu-se la Vanderwilt pe deasupra dosarului, Matt spuse:

– Ce te-a făcut să alegi compania din Houston?

– Dacă Houston-ul îşi continuă renaşterea economică, valoarea proprietăţilor va urca considerabil şi...

– Îmi dau seama, îl întrerupse Matt nerăbdător. Ce vreau să ştiu e de ce ne-ai recomanda să achiziţionăm *Thorp Development*. Oricine citeşte *Wall Street Journal* ştie că e de vînzare de cîţiva ani, şi mai ştie de ce nu s-a vîndut pînă acum: preţul e ridicol de mare, iar compania prost condusă.

Simţindu-se de parcă scaunul pe care stătea fusese conectat la o reţea de curent electric, Peter îşi drese glasul şi continuă cu încăpăţînare:

– Ai dreptate, dar dacă mă asculţi cîteva clipe s-ar putea să te răzgîndeşti. Cum Farrell dădu scurt din cap, Peter se lansă mai departe cu explicaţiile: *Thorp Development* e o companie deţinută de doi fraţi care au moştenit-o de la tatăl lor, mort acum zece ani. De cînd au ajuns la conducerea companiei au făcut o mulţime de investiţii proaste, ipotecînd cea mai mare parte a proprietăţilor cumpărate de tatăl lor de-a lungul anilor. Rezultatul e că sînt îndatoraţi pînă peste cap la *Continental City Trust*, din Houston. Cei doi fraţi nu se suportă unul pe altul şi nu cad de acord asupra nici unui lucru. În ultimii doi ani, unul din ei încearcă să vîndă întreaga companie cu toate bunurile ei, iar celălalt vrea să împartă bunurile şi să o vîndă pe bucăţi. Acum însă nu-şi mai pot permite nici una din variante, *Banca Continental* pregătindu-se să le închidă compania.

– Cum de-ai aflat toate astea? întrebă Matt.

– În octombrie, cînd am fost în Houston să-mi vizitez sora, m-am gîndit să arunc o privire companiei şi să o verific, dacă tot eram acolo. Am făcut rost din *Max Thorp* de numele bancherului lor şi l-am sunat cînd m-am întors aici. Collins dorea cu disperare să „ajute" compania *Thorp* să găsească un cumpărător şi a vorbit pînă m-a ameţit. Pe parcursul conversaţiei am început să bănuiesc că motivul entuziasmului său e că voia să scape de împrumuturile *Thorp.* M-a sunat joia trecută şi mi-a spus că *Thorp* e dornic să ajungă la o înţelegere cu noi şi că vor vinde foarte ieftin. M-a îndemnat să analizez bine situaţia şi să le fac o ofertă. Dacă ne mişcăm repede, s-ar putea să punem mîna pe toate proprietăţile *Thorp* cumpărîndu-le la valoarea ipotecilor şi nu la cea reală. Collins e pe cale să refuze un alt împrumut, iar Thorp ştie foarte bine asta.

– Ce te face să crezi că va refuza un alt împrumut?

Peter schiţă un zîmbet.

– Am sunat un prieten de-al meu, bancher în Dallas, şi l-am întrebat dacă îl cunoaşte pe Collins de la *Continental City Trust.* Mi-a spus că da şi i-a dat un telefon vorbind ca între colegi despre starea tristă a băncilor din Texas. Collins a fost cel care i-a povestit că cei din conducerea băncii fac presiuni asupra lui să recupereze mai multe împrumuturi mari, neonorate demult, printre care şi al lui *Thorp.* Peter se opri, urmînd un fel de tăcere triumfătoare în care aşteptă un compliment cît de mic din partea şefului său imperturbabil pentru conştiinciozitatea şi rezultatele cercetării sale; obţinu un zîmbet scurt şi o înclinare aproape imperceptibilă din cap. I se păru că fusese binecuvîntat de Dumnezeu. Încurajat peste măsură de acest gest simplu, Peter se aplecă înainte: Vrei să afli cîte ceva despre proprietăţile deţinute de *Thorp?* Două dintre ele sînt terenuri excelente, care ar putea fi dezvoltate şi vîndute pentru o avere.

– Te ascult, spuse Matt, deşi nu era atît de interesat de cumpărarea şi dezvoltarea terenurilor virane, pe cît era de cumpărarea unor clădiri comerciale.

– Proprietatea cea mai valoroasă a companiei *Thorp* e o parcelă grozavă de cincisprezece acri de pămînt situată la două intersecţii de *The Galleria,* un enorm şi elegant centru comercial,

cu propriile sale hoteluri. În complexul *Galleria* expune *Neiman-Marcus;* prin apropiere se află o mulțime de buticuri ale creatorilor de modă în vogă, iar autostrada e la doi paşi. Proprietatea lui Throp e între alte două complexe comerciale şi e locul perfect pentru un alt magazin cu mărfuri de calitate.

– Am văzut zona, am fost acolo cu afaceri, interveni Matt.

– Atunci ştii ce chilipir ar fi să cumpărăm bucata aceea de pămînt pentru numai douăzeci de milioane de dolari. Am putea construi noi înşine sau am putea păstra terenul şi să-l vindem mai tîrziu cu un profit uriaş. Cu cinci ani în urmă valora patruzeci de milioane. Dacă Houston îşi continuă revenirea economică, va valora în curînd la fel de mult.

Matt făcea însemnări în dosarul *Thorp,* aşteptînd o pauză în expunerea lui Peter ca să-i poată explica că prefera ca *Intercorp* să investească în clădiri comerciale, cînd Peter adăugă:

– Dacă te interesează, trebuie să ne mişcăm repede, pentru că atît Thorp cît şi Collins au dat de înțeles că aşteaptă în orice clipă o ofertă pentru terenul acela. Pînă n-au început să spună nume am crezut că vor să-mi forțeze mîna. Se pare că *Bancroft & Company,* de aici, din Chicago, îşi doreşte enorm terenul ăla şi nu e de mirare. Nu mai există altul la fel în tot Houston-ul. La naiba, l-am putea înhăța acum pentru douăzeci de milioane şi l-am putea vinde peste cîteva luni celor de la *Bancroft* pentru douăzeci şi cinci sau treizeci de milioane, cît valorează în realitate... Peter lăsă fraza în suspensie, pentru că Matthew Farrell îşi ridicase brusc capul şi se holba la el cu o expresie foarte ciudată.

– Ce-ai spus? întrebă el.

– Am spus că *Bancroft & Company* vrea să cumpere terenul, replică Peter pus pe gînduri de privirea rece, calculată, prevestitoare de rele din ochii lui Farrell. Crezînd că Farrell vrea mai multe informații, adăugă repede: *Bancroft* e ca magazinul *Bloomingdale* sau *Neiman-Marcus,* vechi, distins, clienții aparținînd lumii bune. Au început să se extindă cînd...

– Cunosc *Bancroft,* replică Matt cu o voce tăioasă. Privirea i se mută spre dosarul Thorp şi studie evaluarea terenului din Houston cu un interes crescînd. Văzu cifrele şi-şi dădu seama că pămîntul era foarte ieftin, iar profitul uriaş. Dar nu la profit îi

stătea lui mintea acum. Îşi aminti cu o furie şi mai mare de gestul lui Meredith din noaptea de sîmbătă.

– Cumpără-l, spuse el încet.

– Dar nu te interesează şi celelalte proprietăţi?

– Nu mă interesează nimic altceva decît terenul pe care îl vrea Bancroft. Ia legătura cu departamentul juridic de la *Intercorp* şi întocmeşte contractul pentru cumpărarea terenului. Te duci mîine la Houston şi-l prezinţi personal lui Thorp.

– Un contract? se bîlbîi Peter. Pentru cît?

– Oferă-le cincisprezece milioane şi dă-le douăzeci şi patru de ore ca să semneze sau te retragi. Vor pretinde imediat douăzeci şi cinci. Urcă pînă la douăzeci şi spune-le că vrem să deţinem proprietatea în trei săptămîni, altfel oferta cade.

– Nu cred că...

– Mai există o condiţie. Dacă Thorp acceptă oferta noastră, tranzacţia va trebui să rămînă secretă. Nimeni nu trebuie să afle că vom cumpăra acel teren decît după semnarea contractului. Spune-le celor de la juridic să includă toate clauzele astea în ofertă, împreună cu cele obişnuite.

Brusc, Peter se simţi neliniştit. În trecut, cînd Farrell investise sau cumpărase companii la recomandarea lui, n-o făcuse fără să se fi consultat cu alţii.

Verificase totul şi îşi luase toate precauţiile. De data asta însă, dacă ceva nu va merge aşa cum trebuie, Peter va fi singurul vinovat.

– Domnule Farrell, nu cred că...

– Peter, îl întrerupse Matt cu o voce calmă, dar fermă. Cumpără blestematul ăla de teren.

Dînd din cap, Peter se ridică în picioare, dar tulburarea lui creştea cu fiecare clipă.

– Telefonează-i lui Art Simpson de la departamentul nostru juridic din California, expune-i oferta şi clauzele, şi spune-i că vreau ca mîine contractele să fie aici. Cînd sosesc, le aduci aici şi discutăm pasul următor.

După plecarea lui Vanderwilt, Matt se răsuci pe scaun şi se uită pe fereastră.

Era clar că Meredith îl considera tot un om de nimic, demn de dispreţ.

Era dreptul ei, aşa cum era şi cel de a-şi face cunoscute sentimentele tuturor celor care citeau ziarele din Chicago. Totuşi, exercitarea acelor drepturi o va costa cam zece milioane de dolari, sumă în plus pe care o va avea de plătit ca să cumpere de la *Intercorp* terenul din Houston.

Capitolul 20

– Domnul Farrell mi-a spus să-i aduc contractele astea imediat ce sosesc, o informă Peter sigur de sine pe domnişoara Stern în după-amiaza zilei următoare.

– În cazul ăsta, replică ea ridicînd din sprîncenele subţiri, îţi sugerez să faci întocmai.

Enervat că pierduse încă o altercaţie cu ea, Peter se răsuci pe călcîie, bătu la uşa din lemn de trandafir şi o deschise. În rîvna lui de a-l împiedica pe Farrell să acţioneze precipitat cu terenul din Houston, nu-l observă pe Tom Anderson aflat în celălalt capăt al biroului, studiind un tablou care fusese agăţat de curînd.

– Trebuie să-ţi mărturisesc că sînt foarte neliniştit de afacerea *Thorp*, începu Peter.

– Ai contractele?

– Da. I le înmînă fără prea mult entuziasm. Vei asculta măcar ce am de spus?

Farrell arătă cu capul spre unul dintre scaunele din faţa mesei.

– Stai jos pînă mă uit la astea, apoi poţi să-mi spui ce vrei.

Peter îl urmări într-o tăcere apăsătoare citind fără nici o expresie pe faţă documentele complexe prin care *Intercorp* se obliga să plătească suma de douăzeci de milioane de dolari. Pe neaşteptate, Peter se întrebă dacă bărbatul din faţa lui era sclavul unor slăbiciuni umane, cum ar fi îndoiala, teama, regretul...

De cînd lucra la *Intercorp,* Peter îl văzuse pe Matt Farrell hotărîndu-se să realizeze ceva: cînd o făcea, putea da soluţii unor complicaţii care îi făcuseră pe alţii să-şi stoarcă creierii, depăşind orice obstacole şi încheind o afacere într-o săptămînă sau două. Cînd îşi dorea atingerea unui obiectiv, trecea peste orice gen de piedici puse în calea lui, umane, financiare, ca o

tornadă aducătoare de moarte, cu o forță extraordinară şi cu o lipsă totală de emoţii.

Ceilalți bărbaţi care lucrau cu Farrell ca parte din „echipa de reorganizare" se pricepeau mai bine ca Peter să-şi ascundă admirația, teama şi nesiguranța față de şeful lor, dar Peter sesizase că simţeau la fel.

Cu două zile în urmă lucraseră pînă la zece seara şi îl invitaseră pe Peter să li se alăture la o cină tîrzie. Tom Anderson hotărîse în ultima clipă să-şi continue munca. În timpul acelei cine Peter înțelesese că nici unul dintre cei patru bărbaţi nu-l cunoştea mai bine decît el pe Farrell. Doar Tom Anderson părea să se bucure de încrederea şi prietenia lui, deşi nimeni nu ştia cum şi le cîştigase.

Gîndurile îi fură întrerupte brusc, cînd Farrell făcu două schimbări în contracte, îşi puse parafa, le semnă, apoi i le întinse lui Peter peste masă.

– Acum sînt în regulă. Ce nu-ţi place la afacerea asta?

– Două lucruri, domnule Farrell, replică Peter, îndreptîndu-şi umerii şi încercînd să revină la atitudinea hotărîtă de mai înainte. În primul rînd, am senzaţia că dai curs acestei afaceri pentru că te-am lăsat să crezi c-am putea vinde terenul companiei Bancroft pentru un profit mai mare. Ieri, am crezut că e ceva sigur, dar mi-am petrecut o zi şi jumătate studiind modul de operare al firmei, verificînd declaraţiile financiare, şi am mai dat cîteva telefoane unor prieteni de pe Wall Street. Apoi, am mai discutat cu cineva care îi cunoaşte personal pe Philip şi Meredith Bancroft...

– Şi? întrebă Farrell nepăsător.

– Iar acum nu mai sînt atît de sigur că *Bancroft & Company* îşi poate permite să cumpere terenul din Houston. Bazîndu-mă pe tot ceea ce-am aflat, sînt de părere că vor avea mari necazuri.

– Ce fel de necazuri?

– E o explicaţie destul de lungă şi nu pot decît să am anumite bănuieli, bazîndu-mă pe fapte şi fler.

În loc să-l ia la rost că nu trecea mai repede la subiect, o reacţie care lui Peter i s-ar fi părut normală, Farrell spuse:

– Continuă.

Cuvîntul încurajator alungă toată nesiguranța lui Peter, acesta devenind mintea analitică, încrezătoare și abilă despre care se scrisese în revistele de specialitate încă de pe vremea cînd era student la Harvard.

– În regulă, uite care e imaginea de ansamblu. Pînă acum cîțiva ani, Bancroft avea două magazine în Chicago, iar compania practic stagna. Metodele de marketing erau depășite, echipa de management se baza prea mult pe „prestigiul" numelui și, precum dinozaurul, erau pe cale de dispariție. Philip Bancroft, care e încă președinte, își conducea magazinele așa cum o făcuse și tatăl lui, ca pe o dinastie care nu trebuia să corespundă schimbărilor economice. Apoi, a apărut fiica lui, Meredith. În loc să urmeze cursurile pentru domnișoarele din lumea bună și să apară cît mai des în paginile mondene, se hotărăște să-și ocupe locul care i se cuvine în ierarhia familiei. Se duce la colegiu, îl termină summa cum laude, își ia diploma în comerțul cu amănuntul, apoi își dă licența în afaceri. Dar nici unul din lucrurile astea nu-l încîntă pe tatăl ei, care încearcă să o facă să renunțe la ideea de a lucra pentru *Bancroft*, punînd-o să-și înceapă ucenicia ca vînzătoare la raionul de lenjerie.

Oprindu-se pentru o clipă, Peter explică:

– Îți dau toate aceste detalii ca să înțelegi cine conduce de fapt compania.

– Continuă, spuse Farrell, dar părea plictisit și luă un raport de pe masă, începînd să-l citească.

– În următorii ani, reluă Peter cu încăpățînare, domnișoara Bancroft promovează dintr-un post în altul, iar pe parcurs învață despre vînzarea cu amănuntul. Cînd ajunge la sectorul de cumpărare a mărfurilor, insistă ca *Bancroft* să-și lanseze propria etichetă, o mișcare extrem de profitabilă, pe care ar fi trebuit să o facă demult. Cum ideea aducea profituri mari, tăticul o mută la raionul de mobilă, un raion în care se înregistraseră mari pierderi. Domnișoara Meredith n-o dă în bară, așa cum spera tatăl ei, ci insistă ca să creeze o secție specială, un fel de muzeu al pieselor vechi, despre care se scrie în toate ziarele și aduce cumpărători în magazin ca să se holbeze la toate acele mobile de epocă împrumutate de magazin de la diferite muzee. Și odată acolo, cumpărătorii se plimbă și pe lîngă mobilierul mo-

dern şi iată că începe să-şi cheltuie banii pentru mobilă la *Bancroft* şi nu la alte magazine.

Tăticul o face atunci directoare la relaţiile cu publicul, o poziţie cu totul lipsită de sens, care nu-i cerea altceva decît să aprobe donaţiile la diferite opere de binefacere sau să supravegheze festivităţile anuale de Crăciun din sala de recepţii. Domnişoara Bancroft se pune imediat pe treabă, organizînd mai multe evenimente anuale care să aducă cumpărători în magazin, şi nu doar cele obişnuite, cum ar fi parada modei. S-a folosit, de asemenea, de legăturile familiei cu Opera, cu orchestra simfonică, cu Muzeul de Artă şi aşa mai departe. Spre exemplu, a făcut în aşa fel, încît Muzeul de Artă din Chicago să prezinte o expoziţie de pictură în magazin, apoi a convins trupa de balet să danseze *Spărgătorul de Nuci* în sala de recepţii în perioada cumpărăturilor de Crăciun. În mod normal, toate astea au provocat o explozie de reclamă în presă, iar cetăţenii oraşului au ajuns să cunoască mai bine magazinul, acestuia conferindu-i-se o imagine şi mai distinsă.

Cumpărătorii au început să sosească într-un număr record, iar tatăl ei o mută la raionul de îmbrăcăminte, unde are din nou succes. Un succes datorat tot atît de mult înfăţişării, cît şi talentului ei. I-am văzut fotografiile din reviste şi, nu numai că are clasă, dar e uluitoare. Cîţiva dintre creatorii de modă din Europa au fost de aceeaşi părere, aşa că ea s-a dus acolo să-i lămurească să-şi vîndă colecţiile prin *Bancroft*.

Unul dintre ei, care îl lăsa doar pe Bergdorf Godman să se ocupe de colecţia lui, a încheiat o afacere cu ea, a acceptat ca *Bancroft* să fie singurul magazin care să-i prezinte creaţiile, cu condiţia ca Meredith Bancroft să îmbrace numai hainele lui. Apoi, a creat o întreagă colecţie numai pentru ea, în care a fost văzută şi fotografiată la toate evenimentele sociale. Presa şi publicul şi-au ieşit din minţi văzînd-o arătînd atît de elegantă, iar femeile au dat năvală la *Bancroft*. Profiturile creatorilor de modă europeni au urcat rapid, la fel ca vînzările magazinului, iar cîţiva dintre creatorii renumiţi şi-au retras colecţiile din alte magazine aducîndu-le la *Bancroft*.

Farrell îi aruncă o privire plictisită pe deasupra raportului pe care îl citea.

– Există un motiv pentru toată povestea asta?

– Cum să nu. Domnişoara Bancroft e o comerciantă ca şi strămoşii ei, dar talentul ei deosebit stă în extindere şi în proiectele în perspectivă. A reuşit cum-necum să-şi convingă tatăl şi consiliul de conducere, care nu dă nici un semn că ar fi interesat de progres, să se lanseze într-un program de extindere şi să deschidă magazine în alte oraşe. Ca să finanţeze deschiderea acestor magazine aveau nevoie de sute de milioane de dolari, de care au făcut rost în modul obişnuit, au împrumutat cît au putut de la bancă, apoi au făcut compania publică, vînzînd acţiuni la Bursa din New York.

– Ce importanţă au toate astea? întrebă Farrell cu voce aspră.

– Nici una, dacă n-ar exista două lucruri, domnule Farrell. S-au extins atît de repede, încît sînt înglodaţi în datorii pînă în gît şi şi-au folosit profiturile ca să deschidă alte magazine. În consecinţă, nu dispun de bani gheaţă ca să facă faţă unei întorsături economice. Sincer să fiu, nu ştiu cum au de gînd să plătească pentru terenul din Houston, sau dacă o pot face. În al doilea rînd, în ultimul timp a apărut un val de preluări ostile în care lanţurile de magazine se înghit unul pe altul. Dacă cineva s- ar hotărî să achiziţioneze *Bancroft*, magazinul nu şi-ar putea permite să lupte şi să cîştige. Sînt numai buni de preluat. Şi, Peter îşi coborî vocea ca să accentueze importanţa cuvintelor următoare, cred că a mai observat şi altcineva.

În loc să arate îngrijorat, Peter văzu cum pe faţa lui Farrell apare o expresie ciudată, o expresie care ar fi putut fi amuzament sau satisfacţie.

– Serios?

Peter dădu din cap, cam tulburat de această reacţie ciudată la ceea ce pentru el erau veşti alarmante.

– Cred că cineva a început deja să cumpere în secret toate acţiunile disponibile şi o face în cantităţi mici ca să nu alerteze magazinul. Bursa dă vina pe cei de la *SEC*. Arătînd spre ecranele celor trei computere din spatele lui, Peter întrebă: Se poate?

Farrell dădu din cap, iar Peter se ridică şi se duse la masa pe care erau înşirate computerele. Primele două prezentau in-

formații din diferite sectoare ale *Intercorp*-ului, iar ecranele lor arătau cifre pe care Farrell le studiase puțin mai devreme.

Ecranul celui de-al treilea era gol, iar Peter introduse codurile folosite la cel din biroul lui. O clipă mai tîrziu pe ecran apăru indicele *Dow Jones*.

Peter apăsă pe alte taste, intrînd în fişierul cu numele:

Companii Comerciale

Bancroft & Company cod B&C

– Uită-te aici. Peter îi arătă coloanele de cifre de pe ecran. Pînă acum şase luni acțiunile companiei se aflau acolo unde fuseseră timp de doi ani, vînzîndu-se la zece dolari acțiunea. Numărul acțiunilor vîndute şi cumpărate pe săptămînă a fost de o sută de mii. Acum priveşte, spuse el mişcîndu-şi degetul în jos pe coloana din stînga. În ultimele şase luni a crescut treptat, ajungînd la doisprezece dolari, iar volumul acțiunilor negociate atinge un punct maxim cam o dată pe lună.

Apăsă o altă tastă, ecranul se întunecă, apoi se întoarse spre Farrell încruntîndu-se.

– E doar o supoziție, dar cred că cineva încearcă să cîştige control asupra companiei.

Matt se ridică în picioare, punînd repede capăt discuției.

– Sau investitorii consideră *Bancroft & Company* o investiție de durată. Vom cumpăra terenul din Houston.

Peter, realizînd că întrevederea se terminase, înțelese că nu-i rămăsese altceva de făcut decît să ia documentele de pe masă şi să se conformeze instrucțiunilor primite.

– Domnule Farrell, spuse el ezitînd, m-am tot întrebat de ce mă trimiteți pe mine în Houston să mă ocup de negocierea acestui contract. Nu face parte din specialitatea mea...

– Nu cred că va fi o afacere prea greu de încheiat, spuse Matt cu un zîmbet liniştitor. Şi îți va lărgi experiența. Dacă îmi aduc bine aminte, a fost unul dintre motivele pentru care ai dorit să lucrezi pentru *Intercorp*.

– Da, domnule, replică Peter, dar izbucnirea de mîndrie pentru încrederea acordată de Farrell suferi o lovitură cumplită cînd, ajuns la uşă, îl auzi pe Farrell adăugînd:

– Să n-o dai în bară, Peter.

– Nu, domnule, îl asigură Peter, dar fu zguduit de avertis-

mentul nerostit din vocea lui Farrell.

Tom Anderson, rămas tăcut lîngă fereastră pe tot parcursul disertaţiei lui Vanderwild, vorbi imediat ce acesta ieşi:

– Matt, ai băgat groaza în bietul copil.

– Copilul ăla, îi atrase atenţia Matt pe un ton sec, are un coeficient de inteligenţă de o sută şaizeci şi cinci, şi a adus *Intercorp*-ului mai multe milioane. Se dovedeşte a fi o investiţie excelentă.

– Iar terenul acela din Houston e şi el o investiţie excelentă?

– Cred că da.

– Bun, replică Tom luînd loc şi întinzîndu-şi picioarele lungi. Fiindcă n-aş vrea să cred că vei cheltui o avere ca să-i dai peste nas unei dame din înalta societate, care te-a insultat de faţă cu o reporteră.

– De ce ai trage o astfel de concluzie? întrebă Matt, dar în ochi îi apăru o sclipire de amuzament sardonic.

– Nu ştiu. Am citit duminică că o puicuţă pe nume *Bancroft* ţi-a dat cu tifla la balul ăla de la Operă. Iar în seara asta, iată-te semnînd un contract ca să cumperi ceva ce vrea pentru ea. Spune-mi un lucru, cît va costa *Intercorp*-ul terenul ăla?

– Vreo douăzeci de milioane, probabil.

– Şi cît o va costa pe domnişoara Bancroft să-l cumpere de la noi?

– Al dracului de mult.

– Matt, rosti el cu o dezinvoltură înşelătoare, îţi mai aminteşti de noaptea de acum opt ani, după ce s-a pronunţat divorţul meu de Marilyn?

Matt fu surprins de întrebare, dar îşi aminti foarte bine. La cîteva luni după ce Tom începuse să lucreze pentru el, soţia lui îl anunţase că avea o legătură amoroasă şi voia să divorţeze. Prea mîndru ca să implore şi prea zdruncinat sufleteşte ca să lupte, Tom se mutase din casă, dar crezuse pînă în ziua pronunţării divorţului că soţia lui se va răzgîndi. În ziua aceea, Tom nu venise la lucru şi nici nu telefonase, iar la ora şase seara Matt înţelesese de ce... Tom îl sunase de la o secţie de poliţie, fiind arestat pentru beţie şi comportare necuviincioasă.

– Nu prea îmi amintesc multe din seara aceea, recunoscu Matt, doar că ne-am îmbătat amîndoi.

– Eu eram deja beat, îl corectă Tom strîmbînd din nas, apoi m-ai scos pe cauţiune şi ne-am îmbătat amîndoi. Privindu-l cu atenţie pe Matt, continuă: Îmi amintesc destul de vag că ţi-ai arătat deplina înţelegere pentru nenorocirea mea, vorbind vrute şi nevrute despre o damă pe nume Meredith, care ţi-a dat papucii sau cam aşa ceva. Doar că n-ai numit-o damă, i-ai zis scorpie răsfăţată. Înainte să fi căzut lat, noi doi am fost de acord că femeile al căror nume începe cu litera M nu sînt bune de nimic.

– Memoria ta se pare că e mult mai bună decît a mea, spuse Matt cu un aer firesc, dar Tom observase încordarea imperceptibilă a muşchilor feţei lui Matt la menţionarea numelui ei şi trase imediat concluzia justă.

– Aşa deci, continuă el zîmbind, acum, că am stabilit că Meredith din noaptea aia e de fapt Meredith Bancroft, vrei să-mi spui ce s-a întîmplat între voi de vă urîţi?

– Nu, spuse Matt. Nu vreau. Se ridică şi se duse la masa de cafea, pe care întinse planurile fabricii din Southville. Hai să terminăm discuţia despre Southville.

Capitolul 21

Traficul era blocat la intersecţia din colţul magazinului *Bancroft*. Mulţimea de cumpărători înfăşuraţi în paltoane traversa strada, ignorînd semafoarele. Se auzeau claxoanele şi înjurăturile şoferilor adresate pietonilor care îi împiedicau să treacă pe verde. În BMW-ul ei negru, Meredith urmări cum grupuri numeroase de oameni se opreau în faţa vitrinelor de la *Bancroft*, apoi intrau în magazin. Vremea se răcise, iar schimbarea aducea de obicei mulţi cumpărători, dornici să evite aglomeraţia din preajma Crăciunului. Astăzi însă mintea nu-i stătea la numărul persoanelor intrate în magazin. Peste douăzeci de minute urma să prezinte membrilor consiliului de conducere raportul privind magazinul din Houston.

Cînd coborî din ascensor la etajul paisprezece, în jurul biroului secretarei ei erau adunate alte patru femei. Oprindu-se lîngă masa lui Phyllis, Meredith aruncă o privire peste umerii lor, aşteptîndu-se să vadă un nou exemplar din revista *Playgirl* pre-

cum cel în jurul căruia se strînseseră de-a valma luna trecută.

– Cum stă treaba? întrebă ea. Încă un poster cu un bărbat fatal?

– Nu, spuse Phyllis, celelalte secretare dispărînd, ea intrînd în biroul lui Meredith. Dîndu-şi ochii peste cap, îi explică: Pam a comandat o nouă prognoză astrologică pentru luna viitoare. Asta zice că va întîlni marea iubire şi se va bucura de faimă şi avere.

Înălţîndu-şi sprîncenele bine dispusă, Meredith replică:

– Parcă la fel zicea şi cea de data trecută.

– Exact. I-am spus că pentru cincisprezece dolari, i-o fac eu pe următoarea. Cele două femei se uitară una la cealaltă izbucnind în rîs, apoi revenită la problemele zilei. Şedinţa cu membrii consiliului e peste cinci minute, îi reaminti Phyllis.

Meredith dădu din cap şi îşi luă mapa cu însemnările.

– Macheta arhitectului a ajuns în sala de şedinţe?

– Da. Şi am instalat proiectul pentru diapozitive.

– Eşti o adevărată bijuterie, spuse Meredith cu toată seriozitatea. Cu mapa în mînă porni spre uşă, apoi se întoarse şi adăugă:

– Sună-l pe Sam Green şi roagă-l să mă aştepte după ce termin şedinţa. Spune-i că vreau să revăd contractul preliminar pentru terenul din Houston. Vreau să ajung la *Thorp Development* înainte de sfîrşitul săptămînii. Cu puţin noroc, spuse Meredith, voi primi aprobarea consiliului în după-masa asta.

Phyllis se aplecă spre telefonul de pe biroul lui Meredith ca să-l sune pe avocatul firmei, ridicînd degetele în semn de victorie.

– Fă-i praf, spuse ea.

Sala de şedinţe arăta aproape la fel ca în urmă cu cincizeci de ani, numai că acum, în era sticlei, alamei şi cromului exista o grandoare nostalgică în încăperea imensă cu covoare orientale, pereţi lambrisaţi cu modele complicate şi împodobiţi cu peisaje englezeşti încadrate în rame baroce.

– Bună dimineaţa, domnilor, spuse ea zîmbindu-le celor doisprezece bărbaţi îmbrăcaţi în costume sobre, care aveau puterea să accepte sau să respingă propunerea ei pentru proiectul din Houston.

Cu excepţia lui Parker, al cărui zîmbet era călduros, şi al lui Cyrus Fortell, al cărui zîmbet era lasciv, constată o anume reticenţă în corul de „bună dimineaţa" prin care răspunseră la salutul ei. O parte a rezervei lor provenea din conştiinţa puterii şi a responsabilităţii lor; o altă parte se datora faptului că Meredith îi forţase şi îi convinsese în mod repetat să investească profiturile *Bancroft* în extindere, în loc să le folosească pentru mărirea dividendelor acţionarilor, inclusiv ale lor. Erau reţinuţi şi prudenţi, în primul rînd, pentru că reprezenta o enigmă şi nu ştiau cum să se poarte cu ea.

Cu toate că era un vicepreşedinte executiv, nu era membră a consiliului, aşa că, prin funcţiile deţinute, o depăşeau în rang. Totuşi, era o Bancroft, o descendentă directă a fondatorului firmei, îndreptăţită să fie tratată cu un anume respect. Tatăl ei însă, care era un Bancroft şi un membru al consiliului, se purta cu un fel de toleranţă severă, nimic mai mult. Nu era un secret pentru nimeni că nu dorise ca ea să lucreze pentru *Bancroft & Company;* la fel cum nu era un secret că fata excelase în toate privinţele, iar contribuţia ei la dezvoltarea companiei fusese enormă. Ca rezultat al acestor lucruri, membrii consiliului se aflau într-o situaţie care să transforme nişte oameni de afaceri siguri de sine, încununaţi de succes, în nişte bărbaţi cu toane, aspri, nehotărîţi. Iar din moment ce Meredith era cauza indirectă a acestei senzaţii neplăcute, aveau deseori faţă de ea o atitudine negativă, lipsită de încredere.

Meredith înţelegea toate astea şi refuză să lase ca expresiile lor sobre să-i zdruncine optimismul. Luă loc la capătul mesei, acolo unde fusese pus proiectul, şi aşteptă permisiunea tatălui său pentru a începe.

– Acum, că Meredith e aici, spuse tatăl ei, tonul lui implicînd că întîrziase şi îi făcuse să aştepte, cred că putem trece la problemele noastre.

Meredith aşteptă să se scurgă minutele interminabile în care se citi procesul-verbal al şedinţei precedente, dar atenţia îi era îndreptată spre macheta magazinului din Houston, pusă de Phyllis pe o măsuţă. Uitîndu-se la magnifica construcţie în stil spaniol, creaţie a unui arhitect talentat, curtea acoperită fiind dotată cu spaţii pentru alte magazine, se simţi şi mai hotărîtă,

gata să înfrunte pe oricine. Houston era locul perfect pentru cel mai nou şi mai mare membru al familiei Bancroft aflată în creştere, iar apropierea de *Galleria* va asigura succesul magazinului încă din ziua în care se va deschide.

După ce se termină de citit procesul-verbal, fără ca să aibă cineva ceva de adăugat, Nolan Wilder, preşedintele consiliului, anunţă că Meredith doreşte să le supună aprobării cifrele şi schiţele finale ale magazinului din Houston. Douăsprezece capete de bărbaţi, cu fiecare şuviţă de păr la locul ei, se răsuciră spre ea. Meredith se ridică şi se duse la proiector.

– Domnilor, începu ea, cred că aţi avut destul timp la dispoziţie să studiaţi macheta arhitectului.

Zece dintre ei îşi înclinară capetele. Tatăl ei se uită la machetă, iar Parker o privi în tăcere cu acel surîs, pe jumătate mîndru, pe jumătate nedumerit, care îi apărea pe buze ori de cîte ori o urmărea făcîndu-şi treaba, de parcă nu prea reuşea să priceapă cum şi de ce insista să o facă, dar mulţumit de cum se descurca. Poziţia lui de bancher al companiei îi asigura un loc în consiliul de conducere, dar Meredith ştia că nu putea întotdeauna să se bazeze pe ajutorul lui. Era propriul lui stăpîn; Meredith înţelese asta de la bun început, Parker beneficiind de respectul ei.

– Am discutat deja despre cifrele de cost în şedinţele anterioare, spuse ea întinzînd mîna în spatele ei şi micşorînd lumina, aşa că voi încerca să trec cît mai repede peste aceste diapozitive. Apăsă pe telecomanda proiectorului şi pe perete apărură costurile anticipate ale magazinului. Aşa cum am stabilit mai devreme, magazinul din Houston va avea o suprafaţă de peste zece mii de metri pătraţi. Costurile clădirii se vor ridica la treizeci şi două de milioane de dolari, sumă în care e inclus magazinul propriu-zis, dependinţele, parcarea, iluminatul şi altele. Terenul pe care intenţionăm să-l cumpărăm de la *Thorp Development* va însemna un plus de douăzeci pînă la douăzeci şi trei de milioane de dolari, depinzînd de negocierile finale cu ei. Vom avea nevoie de încă douăzeci de milioane pentru dotarea cu mărfuri...

– E un maximum de şaptezeci şi cinci de milioane, o întrerupse unul dintre bărbaţi, dar ne ceri să aprobăm o sumă de şaptezeci şi şapte de milioane de dolari.

– Cele două milioane în plus sînt pentru cheltuielile de deschidere a magazinului, explică Meredith. Dacă vă uitați la a patra coloană de pe ecran, veți vedea că acoperă cheltuielile de lansare, reclamă, recepție pentru presă. Apăsă pe buton, iar pe ecran apăru diapozitivul cu cifre şi mai mari. Acesta, explică ea, ne arată costurile pentru construirea întregului centru comercial odată cu magazinul. Ştiți deja părerea mea că trebuie să construim întreg centrul odată cu magazinul. Costurile adiționale vor fi de cincizeci şi două de milioane, dar le vom recupera din închirierea spațiului din centrul comercial.

– Le vom recupera, da, spuse tatăl ei enervat, dar nu imediat, aşa cum dai tu de înțeles, Meredith.

– Am lăsat eu să se înțeleagă aşa ceva? întrebă ea politicoasă, ştiind bine că n-o făcuse. Îi zîmbi şi lăsă să treacă o secundă de tăcere, ca dojană pentru nedreptatea la care o supusese şi pentru lipsa lui de răbdare. Învățase din experiență că era metoda cea mai eficace atunci cînd se arăta încăpățînat. Chiar şi aşa, vocea îi suna încordată, cum se întîmpla destul de frecvent de la infarct, iar Meredith trebui să-şi reprime îngrijorarea.

– Aşteptăm, o avertiză el.

Meredith continuă pe un ton calm:

– Unii dintre voi sînt de părere că ar trebui să aşteptăm, înainte să construim centrul comercial. Cred că există trei motive puternice ca să-l construim odată cu magazinul.

– Şi care ar fi aceste motive? întrebă un membru al consiliului, turnîndu-şi apă în pahar.

– În primul rînd, trebuie să plătim pentru tot terenul, fie că-l folosim, fie că nu. Dacă construim centrul în acelaşi timp cu magazinul, economisim cîteva milioane în costuri de construcție, fiindcă pe metru pătrat e mai ieftin să construieşti totul odată decît să adaugi mai tîrziu. În al doilea rînd, costurile de construcție vor creşte pe măsură ce economia oraşului se va îmbunătăți. În al treilea rînd, dacă în centrul comercial vom avea firme cunoscute, alese cu grijă, vor aduce cumpărători şi în magazinul nostru. Mai sînt şi alte întrebări? Cum nu mai fu pusă nici una, Meredith continuă cu restul diapozitivelor: După cum vedeți din aceste grafice, echipa de analiză a evaluat sub toate

aspectele zona aleasă de mine pentru magazinul din Houston, clasînd-o printre cele mai frecventate părţi ale oraşului. Din punct de vedere demografic, e o zonă perfectă, în plus, nu există bariere geografice...

Explicaţia fu întreruptă de Cyrus Fortell, un păcătos de optzeci de ani, aflat de cincizeci de ani în consiliul de conducere al companiei, şi ale cărui idei erau la fel de învechite ca şi vesta de brocart şi bastonul cu mîner de fildeş purtate întotdeauna.

– Fata mea, toate astea sînt nişte aiureli pentru mine! exclamă el cu vocea lui enervant de stridentă. „Punct de vedere demografic" şi „echipă de analiză" şi „bariere geografice". Vreau să ştiu ce înseamnă.

Meredith trăi un amestec de exasperare şi de afecţiune pentru Cyrus, pe care îl cunoştea din copilărie. Ceilalţi membri ai consiliului îl credeau senil şi plănuiau să-l oblige să se retragă.

– Înseamnă, Cyrus, că o echipă formată din specialişti în studierea celor mai potrivite locuri pentru construirea unui magazin s-a dus la Houston şi a analizat terenul ales de mine. Ei cred că demografic vorbind...

– Demo... cum? întrebă el dispreţuitor. Cuvîntul nici măcar nu exista cînd mi-am deschis eu prăvăliile prin toată ţară. Ce înseamnă?

– În felul folosit de mine acum se referă la caracteristicile populaţiei din împrejurimile terenului, care e vîrsta medie, cam cîţi bani obişnuiesc să cheltuie...

– Pe vremuri nu acordam nici o atenţie acestor chestiuni, stărui el supărat, uitîndu-se urît la chipurile impacientate din jurul mesei. Ei bine, aşa cred. Cînd am vrut să deschid o prăvălie, trimiteam oamenii s-o construiască, o umpleam cu mărfuri şi gata.

– Astăzi e un pic mai altfel, Cyrus, spuse Ben Houghton. Acum ascultă, ca să poţi vota propunerea lui Meredith.

– Nu pot vota ceva ce nu înţeleg, nu? spuse el, mărind volumul aparatului auditiv din ureche. Se uită la Meredith. Continuă, draga mea. Înţeleg acum c-ai trimis în Houston un fel de comando de experţi care a descoperit că în zonă locuiesc oameni destul de în vîrstă ca să ajungă la magazinul tău pe jos sau cu maşina, şi care au destui bani în buzunare ca să cheltuie

o parte din ei la *Bancroft*. Despre asta-i vorba?

Meredith chicoti, şi la fel făcură mai mulţi din cei prezenţi.

– Cam aşa ceva, recunoscu ea.

– Atunci de ce n-ai spus-o de la bun început? Mă scoate din sărite mania tinerilor de azi de a complica fiecare lucru inventînd cuvinte pompoase care ne pot induce în eroare. Ia să vedem, ce sînt „barierele geografice"?

– Păi, spuse Meredith, o barieră geografică poate fi orice prin care un potenţial cumpărător n-ar vrea să treacă ca să ajungă la magazinul nostru. Spre exemplu, dacă clineţii ar trebui să treacă printr-o zonă industrială sau un cartier periculos ca să ajungă la magazin, acestea ar fi considerate bariere geografice.

– Locul ăsta din Houston are aşa ceva?

– Nu.

– Atunci votez în favoarea lui, anunţă el, iar Meredith trebui să-şi înăbuşească hohotul de rîs.

– Meredith, vocea aspră a tatălui întrerupse alte comentarii din partea lui Cyrus, mai ai ceva de spus înainte ca acest consiliu să voteze proiectul Houston?

Meredith se uită la chipurile lipsite de vreo expresie a bărbaţilor de la masă şi îşi clătină capul.

– N-am făcut nici o completare la ceea ce am discutat în detaliu despre proiectul Houston cu prilejul şedinţelor anterioare. Ţin totuşi să afirm din nou că fără a se extinde, *Bancroft* nu are nici o şansă de succes în competiţia cu celelalte companii comerciale. Nesigură încă de cum vor vota, Meredith făcu un ultim efort să-i cîştige în favoarea ei, adăugînd: Sînt convinsă că nu trebuie să reamintesc nici unuia dintre membrii consiliului că toate cele cinci magazine au profituri care egalează sau ne depăşesc aşteptările. Cred că o mare parte a acestui succes se datorează şi grijii cu care am ales locurile în care să le construim.

– Grija cu care le-ai ales *tu*, o corectă tatăl ei, dar arăta atît de sobru şi de sever, încît Meredith nu pricepu imediat că-i făcuse un compliment. Nu era pentru prima oară că îi făcea un compliment rostit morocănos de faţa cu consiliul. Meredith îl luă nu numai ca pe un semn extrem de încurajator că va sprijini proiectul Houston, dar şi că va cere consiliului să o aprobe ca

preşedinte interimar pe perioada absenţei lui.

– Mulţumesc, spuse ea simplu şi luă loc.

Prefăcîndu-se că nu ştia pentru ce-i mulţumea, Philip Bancroft se întoarse spre Parker.

– Presupun că dacă consiliul îşi dă aprobarea, banca ta e dispusă să aprobe împrumutul pentru proiectul Houdston?

– Numai în cadrul termenilor discutaţi la ultima şedinţă.

Meredith ştiuse demult de termenii aceia, dar, chiar şi aşa, trebui să-şi muşte buzele ca să-şi ascundă panica amintindu-şi de ei. Banca lui Parker, mai bine-zis consiliul de conducere al băncii, revizuise sumele enorme împrumutate companiei *Bancroft* în ultimii ani, şi începuse să se agite la vederea cifrei astronomice.

Ca să împrumute bani pentru magazinul din Phoenix, iar acum pentru cel din Houston, banca ceruse imediat introducerea unor termeni noi. Mai exact, îi cereau ei şi tatălui ei să garanteze personal împrumuturile şi să le asigure cu propriile acţiuni din cadrul companiei.

Practic, Meredith se juca cu banii ei, iar ideea o cam îngrozea. În afara acţiunilor companiei şi a salariului, singurii ei bani erau cei pe care îi va moşteni la împlinirea vîrstei de treizeci de ani, şi aceia constituiau garanţia pentru magazinul din Houston.

Cînd tatăl ei vorbi, fu clar că era încă furios din cauza pretenţiilor scandaloase ale bancherului:

– Ştii ce părere am eu despre termenii ăia, Parker. Luînd în considerare faptul că Reynolds Mercantile a fost banca companiei *Bancroft* de peste optzeci de ani, cererea asta bruscă pentru garanţii personale nu mi se pare doar de prisos, ci şi o insultă.

– Îţi înţeleg sentimentele, replică Parker calm. Sînt chiar de acord cu tine, ştii foarte bine. În dimineaţa asta m-am întîlnit din nou cu membrii consiliului băncii şi am încercat să-i conving să renunţe la termenii aceştia stricţi sau cel puţin la o parte din ei, dar fără succes. Totuşi, continuă el aruncînd o privire în jurul său, pretenţiile lor legate de garanţia personală nu sînt o expresie a opiniei despre valoarea companiei sau a capacităţii ei de a-şi onora împrumuturile.

– Mie aşa-mi sună, declară bătrînul Cyrus. Se pare că opinia

băncii tale e că *Bancroft* a ajuns o companie cerşetoare.

– Nici vorbă de aşa ceva. Adevărul e că în ultimul an climatul economic n-a fost prea favorabil lanţurilor de magazine. Două dintre ele au trebuit să se declare falimentare ca să scape de creditori şi să se poată reorganiza. A fost unul din factorii care ne-a influenţat decizia, dar de aceeaşi importanţă e şi faptul că numărul băncilor este în continuă scădere, fapt ce nu s-a mai întîmplat de la marea recesiune. În consecinţă, băncile devin tot mai precaute privind împrumuturile mari. În plus, trebuie să satisfacem cerinţele revizorilor financiari care ne evaluează împrumuturile cu o atenţie sporită. Condiţiile de împrumut au devenit mai stricte.

– Părerea mea e că ar trebui să ne adresăm unei alte bănci, propuse Cyrus, uitîndu-se cu o privire vioaie, entuziasmată, la cei din jurul mesei. Asta o să facem! Spune-i lui Parker ăsta să facă o plimbare pînă la dracu'n praznic, ne găsim noi banii în altă parte.

– Am putea găsi o altă cale de finanţare, îi spuse Meredith lui Cyrus, luptîndu-se să nu amestece în discuţie sentimentele ei personale pentru Parker. Însă banca lui Parker ne acordă o rată a dobînzii extrem de avantajoasă, pe care ne-ar fi greu să o obţinem de la altă bancă. E normal să...

– Nu e nimic normal, o întrerupse Cyrus, aruncîndu-i o privire admirativă, aproape pofticioasă, apoi i se adresă lui Parker pe un ton acuzator: Dacă ar fi dat norocul peste mine şi ar urma să mă însor cu tînăra asta superbă, lucrul cel mai normal ar fi să-i dau orice îşi doreşte, nu să-i pun bunurile sub zălog.

– Cyrus, îl preveni Meredith, întrebîndu-se de ce unii bătrîni precum Cyrus abandonau demnitatea, preferînd să se poarte şi să vorbească ca nişte adolescenţi în plină criză, acum e vorba de afaceri.

– Femeile n-au ce căuta în afaceri, doar dacă sînt urîte şi nu-şi pot găsi vreun bărbat. Pe vremea mea, o fată frumoasă ca tine ar sta acasă, făcînd lucruri normale, cum ar fi copiii şi...

– Acum nu mai sîntem pe vremea ta, Cyrus! se răsti Parker. Continuă, Meredith, ce voiai să spui?

– Voiam să spun, replică Meredith, simţindu-şi obrajii roşii din cauza jenei, că termenii speciali impuşi de banca ta nu

prezintă nici o problemă serioasă din moment ce *Bancroft & Company* îşi va plăti toate împrumuturile.

– E foarte adevărat, susţinu cu tărie tatăl ei, atitudinea lui devenind resemnată şi nerăbdătoare. Dacă nimeni nu mai are nimic de spus, cred că putem încheia subiectul Houston şi să votăm la sfîrşitul şedinţei.

Luîndu-şi mapa, Meredith mulţumi consiliului pentru atenţia acordată proiectului ei şi părăsi sala de şedinţe.

– Ei? întrebă Phyllis urmînd-o pe Meredith în biroul ei. Cum a mers? Vom avea sau nu un magazin în Houston?

– Votează acum, spuse Meredith frunzărind corespondenţa de dimineaţă lăsată de Phyllis pe masa ei.

– Îţi ţin pumnii.

Înduioşată de sprijinul lui Phyllis şi de dăruirea ei pentru companie, Meredith zîmbi încrezătoare.

– Vor aproba magazinul din Houston, prezise ea. Tatăl ei era în favoarea lui, deşi fără să se arate prea încîntat, aşa că în privinţa asta nu-şi făcea probleme. Dar din comentariile făcute în ultimele săptămîni nu era sigură dacă era în favoarea construirii întregului complex comercial. E încă sub semnul întrebării dacă vor aproba construirea complexului sau numai a magazinului. Vrei să-l chemi pe Sam Green şi să-i spui să aducă contractele pentru Thorp?

Cîteva clipe mai tîrziu, punînd jos receptorul, îl văzu pe Sam Green în pragul uşii. Sam nu avea decît un metru şaizeci şi cinci, un păr cenuşiu, des şi aspru, dar competenţa şi autoritatea erau uşor de recunoscut, mai ales de cei aflaţi de partea adversă a oricărei probleme legale de care se ocupa. Dincolo de ochelarii cu ramă de baga, ochii verzi scăpărau de inteligenţă. În clipa aceea însă o studiau pe Meredith plini de speranţă.

– Phyllis mi-a spus că eşti gata să finalizezi contractul pentru terenul din Houston, rosti el păşind în birou. Să însemne că ai primit aprobarea consiliului?

– Presupun c-o vom avea peste cîteva minute. Cît crezi că ar trebui să fie oferta pentru *Thorp?*

– Cer treizeci de milioane, replică el, aşezîndu-se pe unul din scaunele din faţa biroului ei. Ce-ai zice de o ofertă de opt-

sprezece milioane şi urcăm pînă la douăzeci? Terenul e ipotecat şi au o nevoie urgentă de bani gheaţă. S-ar putea să-l vîndă pentru douăzeci.

– Crezi că e posibil?

– Probabil că nu, spuse el rîzînd uşor.

– Dacă va fi nevoie, vom merge pînă la douăzeci şi cinci de milioane. Valorează maximum treizeci, dar n-au reuşit să-l vîndă pentru suma asta... Telefonul de pe birou sună şi, în loc să termine fraza, Meredith ridică receptorul. Vocea tatălui ei fu tăioasă şi hotărîtă:

– Vom continua cu proiectul Houston, dar vom amîna construirea complexului comercial pînă vom obţine nişte profituri din propriul magazin.

– Cred că faci o mare greşeală, îi spuse ea, ascunzîndu-şi dezamăgirea sub tonul calm, sigur de sine, al unei femei de afaceri.

– A fost hotărîrea consiliului.

– I-ai fi putut lămuri, rosti Meredith îndrăzneaţă.

– Bine, recunosc, a fost hotărîrea mea.

– Şi e o greşeală.

– Cînd o să conduci compania, o să iei tu hotărîrile...

La auzul cuvintelor lui, inima lui Meredith făcu un mic salt.

– Şi asta voi face?

– Pînă atunci le voi lua eu, spuse el evitînd răspunsul. Acum mă duc acasă. Nu mă simt prea bine. De fapt, aş fi amînat şedinţa de astăzi dacă n-ai fi insistat atît de mult să ne grăbim cu cumpărarea terenului.

Nesigură dacă era într-adevăr bolnav sau profita de starea lui ca să evite o discuţie cu ea, Meredith oftă:

– Ai grijă de tine. Ne vedem la cină joi seara. Punînd jos receptorul, îşi permise o clipă de regret că nu vor construi întregul complex comercial, apoi făcu ce învăţase de-a lungul anilor după căsătoria ei dezastruoasă: înfruntă realitatea şi găsi în ea un motiv de a merge mai departe. Zîmbindu-i lui Sam Green, transmise vocii o notă de triumf: Am primit aprobarea pentru proiectul Houston.

– Întregul complex sau numai magazinul?

– Numai magazinul.

– Cred că e o greşeală.

Era clar că o auzise spunîndu-i acelaşi lucru tatălui ei, dar Meredith nu comentă. Îşi făcuse o regulă din a păstra pentru ea, de cîte ori era posibil, gîndurile despre tatăl ei şi remarcile la adresa comportării lui. Se mulţumi să întrebe:

– Cît de repede putem întocmi oferta şi contractul pentru *Thorp?*

– Contractele ar putea fi gata pînă mîine seară. Dar dacă vrei să negociez personal afacerea, nu voi reuşi să ajung în Houston decît săptămîna viitoare. Încă mai lucrăm la procesul împotriva jucăriilor *Wilson.*

– Aş prefera să te ocupi tu de contractul ăsta, spuse ea, ştiind că se pricepea mai bine decît oricine să negocieze o afacere, dorindu-şi însă să o poată face mai devreme. E bine şi săptămîna viitoare. Pînă atunci vom primi documentele împrumutului de la *Reynolds Mercantile.*

– Terenul ăla e de vînzare de cîţiva ani, spuse el zîmbind. N-o să-l cumpere nimeni în două săptămîni. În plus, cu cît aşteptăm mai mult, cu atît cresc şansele noastre ca Thorp să-l vîndă mai ieftin. Cum ea continua să arate îngrijorată, Sam adăugă: Îmi voi pune oamenii să se mişte mai repede cu procesul *Wilson.* Imediat ce terminăm, plec la Houston.

Trecuse deja de ora şase cînd Meredith îşi ridică ochii de pe contractele pe care le citea şi o văzu pe Phyllis venind spre ea îmbrăcată în palton şi ducînd în mînă ziarul de seară.

– Îmi pare rău pentru chestia cu Houston, spuse ea, adică că n-ai primit aprobarea pentru întreg complexul comercial.

Meredith se lăsă pe spate şi îi surîse obosită.

– Mulţumesc.

– Pentru că-mi pare rău?

– Nu, replică Meredith, întinzînd mîna după ziar, pentru că îţi pasă de ce se întîmplă în compania asta. Totuşi, aş zice că a fost o zi destul de plăcută.

Phyllis arătă spre ziarul pe care şefa ei îl deschisese deja la pagina a doua.

– Sper ca asta să nu-ţi schimbe părerea.

Nedumerită, Meredith mai întoarse o pagină şi-l văzu pe Matthew Farrell uitîndu-se la ea, la braţ cu un fel de starletă pe

care o adusese evident cu avionul personal ca să-l însoţească la petrecerea din casa unui prieten.

Frînturi din articolul de fond se întipăriră în mintea lui Meredith în timp ce privea imaginea celui mai nou om de afaceri şi celui mai căutat burlac din Chicago, dar, cînd ochii i se îndreptară spre Phyllis, expresia ei nu trăda nimic.

– Ar trebui să mă deranjeze?

– Uită-te la rubrica de afaceri şi hotărăşte, o sfătui Phyllis.

Meredith vru să-i spună că depăşea măsura, dar renunţă. Phyllis fusese prima ei secretară, iar Meredith prima ei şefă. În ultimii şase ani lucraseră împreună sute de seri şi zeci de week-end-uri; mîncaseră sandviciuri reci la masa lui Meredith, muncind ca să întocmească documente pentru termene limită. Formau o echipă bine rodată, se plăceau şi se respectau.

În paginile dedicate lumii afacerilor se afla încă o fotografie a lui Matt şi un articol plin de luade despre conducătorul companiei *Intercorp,* motivele care îl determinaseră să se stabilească în Chicago, fabrica pe care intenţiona s-o construiască în Southville şi se menţiona din nou apartamentul luxos pe care îl cumpărase în Berkeley Towers. Lîngă fotografia lui, puţin mai jos, se afla una reprezentînd-o pe Meredith şi un articol în care se citau afirmaţiile ei despre succesul extinderii companiei *Bancroft* pe plan naţional.

– I se face o reclamă extraordinară, remarcă Phyllis, sprijinindu-se de marginea biroului lui Meredith, urmărind-o citind articolul. E aici de-abia de două săptămîni, iar ziarele sînt pline de poveşti despre el.

– La fel cum sînt pline de poveşti despre hoţi şi violatori, îi reaminti Meredith, scîrbită de laudele exagerate pentru modul în care îşi conducea compania şi furioasă pe sine, fiindcă, dintr-un motiv cam neclar, fotografia îi făcuse mîinile să-i tremure. Reacţia ei se datora fără îndoială faptului că îl ştia în Chicago şi nu la mii de kilometri depărtare.

– E într-adevăr atît de atrăgător pe cît arată în fotografie?

– Atrăgător? întrebă Meredith cu o indiferenţă voită, ridicîndu-se şi ducîndu-se să-şi ia paltonul. Mie nu mi se pare.

– E o jigodie, da? întrebă Phyllis fără să-şi poată stăpîni zîmbetul.

Meredith zîmbi la rîndul ei şi reveni la birou să-şi închidă computerul...

– Cum de-ai ghicit?

– Am citit rubrica lui Sally Mansfield, replică Phyllis. Iar cînd a scris că „l-ai pus la punct" de faţă cu toată lumea, mi-am zis că trebuie să fie un mare ticălos. Adică te-am văzut tratînd cu bărbaţi pe care nu-i suferi şi reuşeşti totuşi să le zîmbeşti şi te porţi politicos cu ei.

– Sally Mansfield a înţeles totul pe dos. Abia dacă îl cunosc. Schimbînd subiectul, Meredith spuse: Dacă maşina ţi-e încă la reparat, te pot duce pînă acasă.

– Nu, mulţumesc. Mă duc la cină la sora mea, iar ea locuieşte în direcţie opusă.

– Te-aş duce pînă la ea, dar e tîrziu şi e miercuri seară...

– Iar miercuri e seara în care logodnicul tău ia întotdeauna cina la tine acasă, da?

– Exact.

– Ce bine de tine că-ţi place rutina, Meredith. Eu aş înnebuni să ştiu că bărbatul vieţii mele e atît de tipicar că face anumite lucruri numai în anumite zile, zi de zi.. an de an... deceniu după...

Meredith izbucni în rîs.

– Destul. Mă deprimi. În plus, îmi place rutina, ordinea şi siguranţa.

– Mie nu. Mie îmi place tot ce e spontan.

– Şi ăsta e motivul pentru care bărbaţii cu care te întîlneşti nu sosesc niciodată cînd îi aştepţi, ca să nu mai vorbim de ora stabilită, o tachină Meredith.

– Foarte adevărat.

Capitolul 22

Meredith ar fi vrut să uite cu totul de Matthew Farrell, dar Parker sosi în apartamentul ei cu ziarul în mînă.

– Ai văzut articolul despre Farrell? o întrebă el după ce o sărută.

– Da. Vrei să bei ceva?

– Te rog.

– Ce ţi-ar plăcea? întrebă ea pornind spre un scrin din secolul al nouăsprezecelea, transformat într-un bar, şi deschizîndu-i uşile.

– Ca de obicei.

Dînd să ia un pahar, mîna îi încremeni în aer amintindu-şi brusc de remarca Lisei şi de observaţia făcută azi de Phyllis. *Ai nevoie de cineva care să te îndemne să faci ceva aventuros, cum ar fi să votezi cu democraţii... Eu aş înnebuni să ştiu că bărbatul vieţii mele e atît de tipicar...*

– Eşti sigur că nu vrei altceva? întrebă Meredith şovăind, uitîndu-se la el peste umăr. Ce zici de un gin cu apă tonică?

– Nu vorbi prosti. Eu beau întotdeauna whisky cu gheaţă, scumpo, iar tu vin alb. Practic, a devenit un obicei.

– Parker, spuse Meredith ezitînd, Phyllis mi-a spus ceva astăzi, iar remarca Lisei de săptămîna trecută mă face să mă întreb dacă nu... Lăsă fraza neterminată, avînd impresia că exagerează, dar îşi turnă totuşi un pahar de gin cu apă tonică.

– Dacă nu ce? întrebă el, sesizîndu-i încurcătura şi venind lîngă ea.

– Păi, dacă n-am devenit prea previzibili.

Braţele lui o înconjurară.

– Mie îmi place să ştiu ce va urma, spuse el sărutîndu-i tîmpla. Îmi place rutina, obişnuinţa, la fel ca şi ţie.

– Ştiu că-mi place, dar nu crezi că, în anii ce vor veni, prea multă rutină ne va transforma în nişte oameni plictisiţi şi plictisitori? Adică, nu crezi că un pic de neprevăzut ar fi binevenit?

– Nu în mod deosebit, spuse el, apoi o răsuci în braţele lui şi îi spuse pe un ton ferm, dar blînd: Meredith, dacă eşti supărată pe mine pentru că ţi-am cerut ţie şi tatălui tău să depuneţi garanţii personale în cazul afacerii Houston, atunci spune-o. Dacă te simţi dezamăgită, spune-o, dar nu veni cu alte motive.

– N-o fac, promise Meredith sinceră. Mi-am scos din seif certificatele cu acţiuni ca să ţi le dau. Sînt în mapa de pe masă.

Ignorînd mapa, Parker îi studie chipul cu atenţie, iar Meredith adăugă cu părere de rău:

– Recunosc că e cam înspăimîntător să oferi tot ce ai, dar te cred cînd spui că n-ai reuşit să convingi consiliul să renunţe la condiţiile acelea.

– Eşti sigură? întrebă el, arătînd teribil de frumos şi îngrijorat.

– Da, susţinu ea cu tărie, apoi se întoarse să termine de pregătit băuturile. Uită-te la ele să vezi dacă totul e în regulă. Eu voi pune masa şi voi alege ceva din ceea ce ne-a lăsat doamna Ellis.

Doamna Ellis nu mai lucra pentru tatăl ei, dar venea la ea în fiecare miercuri să facă curăţenie în apartament şi să-i umple frigiderul, lăsînd de fiecare dată cîte ceva gata pregătit.

Parker se duse la birou, iar Meredith puse pe masă şervețele din bumbac roz.

– Sînt aici? întrebă el ţinînd în mînă un plic mare.

Ea se uită peste umăr la plic.

– Nu. Acolo e paşaportul, certificatul de naştere şi alte documente. Certificatele de acționar sînt într-un plic mai lat.

El luă unul uitîndu-se la adresa expeditorului şi se încruntă.

– Ăsta?

– Nu, spuse ea aruncînd încă o privire peste umăr. Acelea sînt actele de divorţ.

– Plicul nici n-a fost deschis. Nu le-ai citit?

Ea ridică din umeri, continuînd cu aranjarea mesei.

– Doar cînd le-am semnat. Dar îmi amintesc ce scrie acolo. Că, în schimbul a douăzeci de mii de dolari din partea tatălui meu, Matthew Farrell îmi acordă divorţul şi renunţă la orice drepturi asupra mea sau a ceea ce aş avea vreodată.

– Sînt sigur că divorţul nu e redactat în termenii ăştia, spuse el cu un surîs sumbru, răsucind plicul în mînă. Ai ceva împotrivă dacă mă uit la ele?

– Nu, dar de ce vrei s-o faci?

El se mulţumi să zîmbească.

– Curiozitate profesională, sînt avocat, ştii bine. Nu sînt doar un bancher plictisitor, mofturos, aşa cum mă crede prietena ta, Lisa. Veşnic mă ia peste picior cu chestiile astea.

Nu era pentru prima dată că Parker făcea o observaţie care indica că glumele cam răutăcioase ale Lisei nu-l lăsau indiferent, iar Meredith îşi notă în gînd să-i spună Lisei, de data asta foarte ferm, că trebuia să înceteze. Parker avea multe calităţi de care să fie mîndru. Ţinînd seama de toate astea, i se păru cu totul

lipsit de înţelepciune şi absolut inutil să-i reamintească că specialitatea lui erau impozitele şi nu divorţurile.

– Uită-te cît vrei, replică ea şi se aplecă sărutîndu-l pe obraz. Aş vrea să nu pleci în Elveţia. Îmi vei lipsi în fiecare zi.

– Nu voi lipsi decît două săptămîni. Poţi veni cu mine.

Parker urma să ia cuvîntul la o conferinţă internaţională a băncilor, iar lui Meredith i-ar fi plăcut să plece cu el, dar era imposibil.

– Ştii că mi-ar plăcea enorm. Dar iarna...

– E anotimpul cel mai important al anului, termină el fără ranchiună. Ştiu.

Meredith găsi în frigider un platou frumos decorat, conţinînd o delicioasă salată de pui. Ca de obicei, nu-i rămase altceva de făcut decît să destupe o sticlă cu vin şi să pună platoul în mijlocul mesei.

Picăturile de ploaie se izbeau de ferestre, iar Meredith aprinse lumînările din sfeşnicele vechi, apoi luă platoul cu salata de pui, sticla de vin şi le puse pe masă. Trăgîndu-se cîţiva paşi înapoi, studie efectul creat.

Într-o vază aşezată în centrul mesei se odihneau trandafiri roz, iar tacîmurile din argint arătau minunat pe şervetelele din pînză roz.

Gîndindu-se că ar trebui să contribuie cu ceva mai mult la cină decît cu aranjarea mesei, punerea platoului şi a sticlei, întinse mîna şi schimbă poziţia celor doi trandafiri din vază.

– Cina e gata, spuse ea, mergînd spre Paker. O clipă, el nu păru să o fi auzit, apoi îşi desprinse privirea de pe documente şi se uită la ea încruntîndu-se. Ceva nu e în regulă?

– Nu sînt sigur, spuse el, dar vocea îi suna de parcă într-adevăr ceva nu era în neregulă. Cine a rezolvat divorţul?

Nepăsătoare, Meredith se sprijini de braţul unui fotoliu şi aruncă o privire dispreţuitoare hîrtiilor avînd scris în centru: *Sentinţă civilă de divorţ.*

– Tata s-a ocupat de toate. De ce mă întrebi?

– Fiindcă din punct de vedere legal documentele astea mi se par incoerente.

– În ce sens? întrebă Meredith, observînd că avocatul tatălui ei scrisese greşit celălalt nume al lui Matt, Allan în loc de Allen.

– În toate sensurile, spuse Parker frunzărind paginile alarmant.

Încordarea din vocea lui i se transmise lui Meredith şi, pentru că detesta să se gîndească la Matt şi la divorţ, încercă imediat să-l liniştească pe Parker, ca şi pe ea însăşi, că, indiferent ce anume îl îngrijora, era lipsit de importanţă, deşi habar nu avea despre ce-ar putea fi vorba.

– Sînt sigură că toate hîrtiile au fost întocmite legal şi corect. Tata s-a ocupat de divorţ, şi tu ştii cît este de meticulos.

– El da, dar avocatul lui, Stanislaus Spyzhalscki, cine o mai fi şi ăsta, n-a fost deloc. Uită-te aici, dînd înapoi paginile pînă la scrisoarea adresată tatălui ei. Aici se afirmă că a închis dosarul şi că tribunalul a primit actele, aşa cum a cerut tatăl tău.

– Şi ce-i rău în asta?

– E rău pentru că „întreg dosarul" nu conţine nici un act prin care să se dovedească că Farrell a cerut divorţ sau că s-a prezentat în faţa tribunalului, sau că a refuzat să se prezinte, şi asta nu e decît o mică parte din ceea ce mă deranjează.

Meredith simţi o primă tresărire de alarmă, dar o ignoră hotărîtă.

– Ce importanţă mai are acum? Sîntem divorţaţi, asta e tot ce contează.

În loc să-i răspundă, Parker întoarse pagina pînă ajunse la cea prin care se intenta acţiunea de divorţ şi începu să o citească cu atenţie, încruntîndu-se tot mai mult cu fiecare paragraf. Meredith nu mai suportă suspanul şi se ridică.

– Acum ce-ai mai găsit? întrebă ea cu o voce calmă, fără inflexiuni.

– Nu-mi place documentul ăsta, replică el cu o asprime neintenţionată. Acţiunile de divorţ sînt întocmite de avocaţi şi semnate de judecător, dar documentul ăsta nu seamănă cu nimic din ce-ar fi scris un avocat competent. Uită-te la fraze, spuse el, lovind cu degetul în ultimul paragraf al ultimei pagini.

„În schimbul a zece mii de dolari plătiţi lui Matthew A.F, acesta renunţă la orice pretenţii asupra bunurilor şi proprietăţilor deţinute acum sau pe viitor de Meredith Bancroft Farrell. Prin aceasta, instanţa hotărăşte desfacerea căsătoriei lui Meredith Bancroft Farrell".

Amintirea senzaţiei trăite cu unsprezece ani în urmă, cînd aflase că Matt acceptase bani de la tatăl ei, o făcu pe Meredith să se înfioare chiar şi acum. Fusese un mincinos, un ipocrit, afirmînd că nu se va atinge niciodată de nici un cent din averea ei.

– Nu-mi vine să cred că un avocat ar putea redacta un astfel de document. Vocea joasă, furioasă, a lui Parker o aduse la realitate. Sună ca un contract de închiriere. „În schimbul a zece mii de dolari plătiţi lui" spuse el din nou. Cine naiba e avocatul ăsta? o întrebă el indignat pe Meredith. Uită-te la adresă. De ce să aleagă tatăl tău un avocat cu cabinetul în South Side, practic într-o mahala?

– Ca să se păstreze secretul, spuse Meredith, fericită că avea în sfîrşit un răspuns la ceva. Mi-a spus atunci că a angajat anume un avocat necunoscut din South Side, care n-ar fi bănuit cine eram eu sau tata. A fost foarte supărat, aşa cum ţi-am mai spus. Ce faci? întrebă ea cînd el întinse mîna spre telefonul de pe masă.

– Îl voi suna pe tatăl tău, apoi schiţînd un zîmbet cam strîmb, ca să o liniştească, adăugă: N-am de gînd să-l alarmez. Sînt sigur că nu există nici un motiv de alarmă.

Ţinîndu-se de cuvînt, după ce tatăl ei răspunse, discutară cîteva clipe ca doi vechi prieteni, apoi aminti în treacăt că se uitase pe sentinţa de divorţ a lui Meredith.

Amuzîndu-se parcă de faptul că tatăl ei alesese un avocat cu biroul la marginea mahalalei, îl întrebă cine i-l recomandase pe Stanislaus Spyzhalski.

Rîse de ceea ce-i răspunse Philip, dar, cînd puse jos receptorul, zîmbetul îi dispăru.

– Ce-a zis?

– Că i-a luat numele din cartea de telefon.

– Ei şi? întrebă Meredith, străduindu-se să nu reacţioneze la panica care punea încetul cu încetul stăpînire pe ea. Se simţea de parcă ar fi fost aruncată pe un tărîm întunecat, periculos, şi ameninţată de ceva vag, nedefinit. Acum pe cine mai suni? întrebă ea cînd Parker îşi scoase agenda din buzunarul interior al hainei.

– Pe Howard Turnbill.

Oscilînd între îngrijorare şi furie pentru răspunsurile lui seci, întrebă:

– De ce îl suni pe Howard Turnbill?

– Am fost colegi la Princeton, replică el fără să-i dea alte explicaţii.

– Parker, dacă încerci să mă scoţi din sărite, o să reuşeşti, îl avertiză ea cînd el apăsă pe butoanele telefonului. Vreau să ştiu de ce îl suni acum pe vechiul tău coleg de la Princeton.

În mod cu totul inexplicabil, el îi zîmbi.

– Am o slăbiciune deosebită pentru tonul ăsta. Îmi aminteşte de educatoarea de la grădiniţă. Eram îndrăgostit de ea. Înainte să apuce să-l strîngă de gît, după cum părea gata să o facă, Parker adăugă în grabă: Îl sun pe Howard pentru că e preşedintele Asociaţiei Avocaţilor... Se întrerupse cînd Howard răspunse. Salut Howard, Parker Reynolds la telefon, începu el, apoi se opri cînd celălalt bărbat îi spuse ceva. Ai dreptate, am uitat că-ţi datorez revanşa pentru jocul ăla de squash. Sună-mă mîine la birou şi stabilim o dată. Se opri din nou şi rîse de o posibilă glumă făcută de colegul său, apoi spuse: N-ai cumva la îndemînă o listă cu membrii Asociaţiei Avocaţilor din Illinois? Nu sînt acasă şi sînt curios să aflu dacă un individ anume e membru. Ţi-ai putea verifica lista şi să-mi spui dacă îl ai trecut acolo? Howard spuse evident că da, pentru că Parker replică: Bine. Se numeşte Stanislaus Spyzhalski. S-p-y-z-h-l-a-s-k-i. Aştept.

Acoperind receptorul Parker îi zîmbi liniştitor.

– Probabil mă agit degeaba. Dacă nu e component, nu înseamnă neapărat că nu e nici legitim. O clipă mai tîrziu însă, cînd Howard reveni la aparat, zîmbetul i se şterse de pe chip. Nu e pe listă? Eşti sigur? Parker rămase pe gînduri cîteva momente, apoi spuse: Ai putea face rost de o listă a avocaţilor din ţară şi să verifici dacă nu e acolo? Se opri, rîse, apoi rosti cu o jovialitate forţată: Nu, nu e o urgenţă. E bine şi mîine. Sună-mă la birou, aranjăm şi meciul de squash. Mulţumesc, Howard. Transmite-i salutări lui Helen.

Pierdut în propriile gînduri, Parker puse receptorul în furcă.

– Nu cred că înţeleg ce te îngrijorează, spuse Meredith.

– Cred că aş mai bea un pahar, declară el şi se ridică ducîndu-se la bar.

– Parker, rosti Meredith pe un ton categoric, din moment ce e vorba de mine mi-ar plăcea să ştiu la ce te gîndeşti.

– În clipa de faţă mă gîndesc la cîteva cazuri de bărbaţi care s-au dat drept avocaţi, de obicei în cartierele sărăcăcioase, luînd bani de la clienţii care credeau că le rezolvă problemele juridice. Unul din aceste cazuri se referă la un bărbat care era avocat, dar băga în buzunar cheltuielile de judecată, apoi „acorda" clienţilor o sentinţă de divorţ semnînd el însuşi actele.

– Cum ar putea face aşa ceva?

– Avocaţii întocmesc cererile de divorţ. Judecătorii doar le semnează. Iar el a semnat în numele unui judecător.

– Dar cum putea, au putut scăpa fără să fie prinşi?

– Au scăpat ocupîndu-se numai de cazuri care nu ajungeau în faţa instanţei, cum sînt şi unele divorţuri.

Meredith dădu pe gît jumătate din paharul cu vin înainte să-şi dea seama de ce face, apoi se înveseli.

– Dar în cazurile în care ambele părţi sînt de acord, atunci tribunalul autentifică sentinţele de divorţ, chiar dacă nu sînt prezente în arhivă.

– Pe naiba!

– Nu-mi place tonul acestei discuţii, spuse Meredith simţindu-se uşor ameţită. Ce face tribunalul cu oamenii ăştia care se credeau divorţaţi?

– Dacă s-au recăsătorit, tribunalul nu-i acuză de bigamie.

– Bine.

– Dar cea de-a două căsătorie e declarată nulă şi neavenită, iar prima trebuie desfăcută prin metodele legale.

– Dumnezeule! exclamă Meredith şi se prăbuşi pe un scaun. Dar în adîncul inimii ei ştia, era absolut sigură că divorţul ei era legal şi valid. O ştia pentru că alternativa era inimaginabilă.

Realizînd destul de tîrziu cît era de necăjită, Parker întinse mîna şi îşi trecu degetele prin părul ei mătăsos.

– Chiar dacă Spyzhalski nu aparţine Asociaţiei Avocaţilor, chiar dacă n-a fost niciodată la vreo şcoală de drept, divorţul tău tot ar putea fi legal, atîta timp cît i-a prezentat judecătorului cererea aia absurdă. Voi trimite mîine pe cineva la arhivele tribunalului să verifice dacă cererea a fost predată şi înregistrată. Dacă da, nu avem nici un motiv de îngrijorare.

Capitolul 23

– O noapte proastă? o întrebă Phyllis pe Meredith, cînd aceasta trecu pe lîngă biroul ei salutînd-o absentă.

– N-a fost cea mai grozavă din viaţa mea. Care mi-e programul de astăzi?

– La zece ai o şedinţă cu departamentul de publicitate ca să discuţi deschiderea magazinului din New Orleans. Jerry Keaton, de la personal, vrea să te vadă în legătură cu nişte majorări de salariu, pe care trebuie să le aprobi, şi l-am programat pentru unsprezece. E bine?

– Da.

– La unsprezece treizeci, Ellen Perkvale vrea să discute despre un proces intentat de curînd împotriva magazinului. E vorba de o femeie care pretinde că şi-a rupt un dinte în *Clarendon Room.*

Meredith îşi înălţă ochii spre tavan.

– Ne dă în judecată pentru că şi-a rupt un dinte în timp ce mînca în cofetăria noastră?

– Nu chiar. Ne dă în judecată pentru că şi-a rupt dintele în coaja de nucă dintr-o prăjitură.

– Aha! spuse Meredith deschizînd uşa biroului şi acceptînd posibilitatea că vor trebui să ajungă la o înţelegere. Asta e cu totul altceva.

– Aşa e. La unsprezece treizeci e bine?

– Da, replică Meredith, telefonul începînd să sune. Răspund eu, spuse Phyllis.

Din cînd în cînd avea cîte o clipă liberă şi se trezea uitîndu-se la telefon, dorindu-şi ca Parker s-o sune şi să-i spună că nu era nimic în neregulă cu divorţul ei.

Se făcuse deja ora cinci cînd Phyllis o anunţă că Parker era la telefon.

Cuprinsă de încordare, Meredith smulse receptorul din furcă.

– Ce-ai aflat? întrebă ea.

– Nimic concludent, replică el, dar în voce i se simţea ne-

liniştea. Spyzhalski nu e membru al Baroului. Aştept veşti de la tribunal. În cîteva ore vom şti exact cum stăm. Vei fi acasă în seara asta?

– Nu, oftă ea, mă duc la tata. Dă o mică petrecere în onoarea zilei de naştere a senatorului Davies. Sună-mă acolo.

– În regulă.

– Imediat ce vei şti.

– Promit.

– Petrecerea se va termina repede pentru că senatorul trebuie să ia avionul de noapte pentru Washington, aşa că, dacă am plecat, sună-mă acasă.

– Te găsesc eu, nu-ţi face probleme.

Capitolul 24

A nu-şi face probleme deveni o încercare tot mai imposibilă, pe măsură ce orele înaintau. Convinsă pe jumătate că se chinuia fără motiv, dar incapabilă totuşi să-şi înfrîneze senzaţia crescîndă de alarmă, Meredith reuşi să zîmbească, să dea din cap şi să se poarte politicos cu oaspeţii tatălui ei. Cina se încheiase de o oră, iar Parker tot nu-i telefonase. Străduindu-se să-şi abată atenţia spre alte lucruri, rămase în sufragerie supraveghind strîngerea farfuriilor şi a tacîmurilor, apoi se duse în bibliotecă, unde oaspeţii se adunaseră să bea un coniac înainte de a pleca la casele lor.

Cineva deschise televizorul, iar cîţiva bărbaţi stăteau în picioare urmărind ştirile.

– O petrecere minunată, Meredith, spuse soţia senatorului Davies, dar restul cuvintelor ei păru să se fi evaporat în neant cînd Meredith auzi comentatorul de televiziune spunînd *„Un alt cetăţean al oraşului Chicago s-a aflat astăzi în atenţia presei din întreaga ţară. Matthew Farrell a fost invitatul emisiunii Barbarei Walters, transmisă puţin mai devreme pe postul nostru. Printre altele a comentat valul recent de preluări de companii. Iată un fragment din acest interviu..."*

Oaspeţii, care citiseră toţi rubrica lui Sally Mansfield, presupuseră că Meredith va fi interesată să afle ce avea Farrell de comentat. După ce se uitară la ea cu zîmbete curioase, îşi

întoarseră automat capetele spre ecranul televizorului, de unde faţa şi vocea lui Matt umpleau încăperea.

– Ce părere ai despre numărul tot mai mare de companii profitabile preluate prin forţă de corporaţii? Îl întrebă Barbara Walter, şi Meredith observă, scîrbită, că pînă şi reportera se apleca înainte pe scaun, fascinată parcă de interlocutorul ei.

– E un curent pe cale să continue pînă nu vor fi stabilite anumite limite care să-l ţină sub control.

– Există cineva imun la o preluare forţată de către compania ta? Adică, adăugă ea prefăcîndu-se speriată, e posibil ca ABC *să fie următoarea ta pradă?*

– Obiectivul unei încercări de preluare se numeşte ţintă, răspunse Matt în doi peri, surîzînd, şi nu pradă. Totuşi, adăugă el cu un zîmbet leneş, dezarmant, puteţi fi liniştiţi, Intercorp *nu şi-a pus încă ochii pe reţeaua* ABC.

Bărbaţii din încăpere rîseră pe înfundate de spiritul lui sarcastic, dar pe chipul lui Meredith nu tresări nici un muşchi.

– Am putea discuta puţin despre viaţa ta privată? Se zvoneşte că în ultimii ani ai avut aventuri amoroase cu mai multe stele de cinema, o prinţesă şi de curînd cu Maria Calvaris, moştenitoarea unei companii navale greceşti. Aventurile astea descrise pe larg în presă au fost reale sau inventate de autorii rubricilor mondene?

– Da.

Meredith auzi din nou rîsul plin de admiraţie pentru sîngele rece de care dădea dovadă Matt, iar ochii îi scăpărară revoltaţi de uşurinţa cu care putea cîştiga oamenii de partea sa.

– N-ai fost căsătorit niciodată şi mă întrebam dacă ai de gînd să te însori în viitorul apropiat?

– N-ar fi exclus.

Zîmbetul fugar de pe chipul lui accentuă impertinenţa întrebării, iar Meredith îşi încleştă dinţii, amintindu-şi cum zîmbetul acesta reuşise cîndva să-i facă inima să-i zvîcnească înnebunită.

Pe ecranul televizorului apăru brusc comentatorul de ştiri, dar uşurarea simţită de Meredith fu alungată rapid de senator, care îi vorbi cu o curiozitate prietenoasă:

– Cred că toţi cei de aici am citit articolul lui Sally Mansfield,

Meredith. Eşti drăguţă să ne satisfaci curiozitatea şi să ne spui de ce nu-ţi place Farrell?

Meredith reuşi să imite zîmbetul leneş al lui Matt.

– Nu.

Izbucniră toţi în rîs, dar Meredith observă că le trezise şi mai mult curiozitatea şi se apucă să înfoaie pernele de pe canapea, în timp ce senatorul îi spuse tatălui ei:

– Stanton Avery a propus ca Farrell să devină membru al clubului.

Blestemîndu-l în gînd pe Matt Farrell pentru venirea în Chicago, îi aruncă tatălui o privire de avertisment, dar temperamentul lui depăşise deja puterea de judecată.

– Sînt sigur că cei aflaţi aici avem destulă influenţă ca să nu admitem aşa ceva, chiar dacă toţi ceilalţi de la *Glenmoor* îl doresc membru al clubului.

Judecătorul Northrup îl auzi şi îşi întrerupse discuţia cu un alt individ.

– Asta vrei să facem, Philip? Să-l refuzăm?

– Exact.

– Dacă tu eşti de părere că locul lui nu e printre noi, pentru mine e suficient, spuse judecătorul, uitîndu-se în jur la ceilalţi. Încet, dar convinşi, toţi oaspeţii tatălui ei dădură din cap căzînd de acord, iar Meredith ştiu că şansele lui Matt de a deveni membru al clubului erau egale cu zero.

– A cumpărat o bucată mare de pămînt în Southville, îi spuse judecătorul tatălui ei. Îl vrea nivelat ca să construiască un complex industrial.

– Serios? întrebă tatăl ei, iar Meredith înţelese din următoarele lui cuvinte că avea de gînd să-i năruie şi planurile astea. Pe cine cunoaştem în comisia de proprietăţi funciare din Southville?

– Destui. E Paulson...

– Pentru numele lui Dumnezeu! interveni ea silindu-se să zîmbească şi aruncîndu-i tatălui ei o privire rugătoare. Nu e nevoie să scoateţi artileria grea numai pentru că nu-mi place Matt Farrell.

– Sînt convins că atît tu, cît şi tatăl tău aveţi motive întemeiate să vă îndoiţi de integritatea lui, spuse seantorul Davies.

– Exact...

– Nici vorbă! afirmă Meredith întrerupîndu-l şi încercînd să înăbuşe în faşă vendetta pe cale de desfăşurare. Cu un zîmbet strălucitor, dar artificial, le explică tuturor celor prezenţi. Adevărul e că Matt Farrell s-a dat la mine cu mulţi ani în urmă, pe cînd aveam optsprezece ani, iar tata nu l-a iertat niciodată.

– Acum ştiu unde l-am întîlnit! exclamă doamna Foster, uitîndu-se la soţul ei. La *Glenmoor,* cu mulţi ani în urmă! Îmi amintesc că mi s-a părut un tînăr extrem de atrăgător... şi, Meredith, tu ni l-ai prezentat.

Fie din întîmplare, fie în mod intenţionat, senatorul o scuti pe Meredith de necesitatea unui răspuns, spunînd:

– Ei bine, îmi pare rău să plec de la propria petrecere, dar trebuie să prind avionul de noapte spre Wahsington.

O jumătate de oră mai tîrziu plecară şi ultimii invitaţi, iar Meredith îşi luă rămas bun de la ei stînd lîngă tatăl ei. Apoi, văzu o maşină intrînd pe alee venind spre casă.

– Cine naiba o fi la ora asta? întrebă tatăl ei, încruntîndu-se spre farurile care îl orbiră cu lumina lor.

Meredith se uită cu atenţie, iar cînd trecu pe sub un felinar văzu că era un Mercedes albastru.

– A venit Parker.

– La unsprezece noaptea?

Presimţirile rele o făcură pe Meredith să tremure şi asta se întîmplă înainte să vadă în lumina becului de deasupra uşii chipul sumbru, încordat, al logodnicului ei.

– Speram că la ora asta petrecerea se va fi terminat. Trebuie să vă vorbesc.

– Parker, începu Meredith, nu uita că tatăl meu e bolnav...

– Nu-l voi necăji mai mult decît e nevoie, promise Parker, aproape împingîndu-i în hol cu mîinile apăsate pe spatele lor, dar trebuie informat în privinţa faptelor ca să le putem rezolva aşa cum se cuvine.

– Nu mai vorbiţi despre mine de parcă n-aş fi de faţă, spuse Philip imediat ce păşiră în bibliotecă. Care fapte? Ce dracu' se întîmplă?

Oprindu-se ca să închidă uşile bibliotecii, Parker spuse:

– Cred că amîndoi ar trebui să staţi jos.

– La naiba, nimic nu mă enervează mai mult decît să fiu ținut în suspans...

– Foarte bine. Philip, seara trecută m-am uitat din întîmplare peste sentința de divorț al lui Meredith şi am dat peste cîteva nereguli. Îți aminteşti să fi citit cam cu opt ani în urmă despre un avocat care accepta onorarii de la clienți, apoi le băga în buzunar fără să înainteze cazurile tribunalului?

– Da. Ei şi?

– Iar cu vreo cinci ani în urmă a făcut mare vîlvă povestea despre un aşa-zis avocat din South Side, pe nume Joseph Grandola, condamnat pentru cincizeci şi ceva de acte de fraudă, deoarece s-a dat drept avocat şi a încasat onorarii ca să se ocupe de cazuri care n-au ajuns niciodată în fața unui judecător. Se opri aşteptînd comentarii din partea lor, dar în afara atitudinii ceva mai rigide a lui Philip, cei doi nu rostiră nici un cuvînt, aşa că vorbi mai departe: Grandola a urmat un an Facultatea de Drept, apoi a fost dat afară. Cîțiva ani mai tîrziu a deschis un birou într-un cartier unde majoritatea „clienților" nu avea şcoală. Şmecheria i-a mers vreme de zece ani, ocupîndu-se doar de cazuri care nu cereau un proces sau nu implicau apariția unui avocat al părții adverse, cum ar fi divorțurile de comun acord, întocmirea testamentelor...

Meredith se prăbuşi pe canapea, simțind un gol în stomac, mintea acceptînd năucită ceea ce Parker se pregătea să-i spună tatălui ei. Auzi de la mare distanță vocea lui Parker turuind:

– Avea ceva pregătire în domeniul dreptului şi cunoştea destule expresii tipice ca să întocmească acte cît de cît legale. Cînd apărea cîte un client care dorea un divorț, se asigura în primul rînd că era de comun acord, sau parte opusă de negăsit. În caz că da, îi cerea clientului un onorariu, apoi întocmea o petiție de divorț. Ştiind că nu va putea apărea în fața unui judecător fără să se dea de gol, o semna el.

– Vrei să-mi spui, articulă Philip cu o voce atît de încordată, încît ajunsese de nerecunoscut, că avocatul pe care l-am angajat cu unsprezece ani în urmă nu era avocat?

– Mă tem că da.

– Nu-mi vine să cred, rosti el cu un strigăt gutural, de parcă

ar fi putut alunga posibilitatea cu propria furie.

– Continuă, spuse el după o clipă.

– Astăzi, după ce am verificat că Spyzhalski nu e membru al baroului, am trimis un detectiv la tribunal, un detectiv foarte discret, pe care îl folosim noi la bancă, îl asigură el pe Philip, care se apucase cu mîinile de brațele scaunului. Şi-a petrecut toată ziua şi o parte din noapte verificînd şi reverificînd divorțul lui Meredith, care nu e înregistrat nicăieri.

– Îl omor pe ticălosul ăla!

– Dacă te referi la Spyzhalski, va trebui mai întîi să-l găseşti. S-a făcut nevăzut. Dacă te referi la Farrell, te sfătuiesc foarte serios să-ți reconsideri atitudinea.

– Pe naiba! Meredith poate rezolva problema foarte repede plecînd la Reno şi obținînd un divorț rapid şi urgent.

– M-am gîndit şi eu la asta, şi nu merge. Ridică mîna ca să oprească izbucnirea furioasă a lui Philip. Ascultă-mă, Philip, pentru că în seara asta am avut destul timp la dispoziție ca să mă gîndesc bine. Chiar dacă Meredith ar face cum zici, n-ar descîlci harababura drepturilor asupra proprietății. Treaba aia tot va trebui rezolvată prin intermediul tribunalelor din Illinois.

– Meredith nu-i va spune că există o harababură.

– O soluție eronată atît din punct de vedere moral, cît şi etic, şi pe deasupra cu totul nepractică. Oftînd resemnat, Parker explică: Baroul a primit deja două plîngeri împotriva lui Spyzhalski şi le-au prezentat autorităților în drept. Să presupunem că Meredith face cum propui tu, iar avocatul ăsta e prins şi face mărturisiri. În secunda următoare autoritățile îl vor anunța pe Farrell că divorțul lui e ilegal, asta în cazul în care nu va afla mai întîi din presă. Îți dai seama ce proces îți poate trînti din cauza asta? Fiind de bună-credință, te-a lăsat pe tine şi pe Meredith să vă ocupați de divorț, iar voi ați fost neglijenți: în plus, în toți anii ăştia l-ați expus pericolului bigamiei şi..

– Ai lămurit toate aspectele, se răsti Philip. Ce propui să facem?

– Tot ceea ce trebuie ca să-l îmbunăm şi să-l determinăm să accepte un divorț rapid, fără complicații, replică Parker cu un calm imperturbabil, apoi se întoarse spre Meredith. Mă tem că treaba asta va cădea pe umerii tăi.

În timpul discuţiei, Meredith rămăsese nemişcată, năucită, dar cuvintele lui Parker avură darul să o trezească din apatie.

– Şi, mai exact, de ce ar trebui îmbunat de mine sau de altcineva?

– Fiindcă problema are uriaşe implicaţii financiare. Îţi place sau nu, de unsprezece ani Farrell e soţul tău legal. Eşti o femeie bogată, Meredith, iar Farrell, ca soţ al tău, ar putea cere, pe bună dreptate, o parte din tot ceea ce posezi...

– Nu-i mai spune aşa!

– E adevărat, ripostă Parker, dar ceva mai blînd. Farrell ar putea refuza să coopereze la obţinerea acestui divorţ. Ba te-ar putea da în judecată pentru neglijarea datoriilor...

– Dumnezeule! strigă ea şi se ridică în picioare, începînd să se plimbe de colo-colo. Nu-mi vine să cred. Nu, stai puţin, exagerăm, replică ea după cîteva clipe. Silindu-se să judece logic, aşa cum ar fi făcut cu o problemă a magazinului, se opri şi spuse: Dacă ce-am auzit e adevărat, Matt e cu mult mai bogat ca noi...

– Cu mult mai bogat, confirmă Parker zîmbind, impresionat de logica ei. Şi aşa, în cazul unui proces asupra proprietăţilor, ar avea mai multe de pierdut ca tine.

– Deci n-avem de ce să ne facem probleme, trase ea concluzia. Matt va dori să pună capăt acestei situaţii cu aceeaşi înverşunare cu care o doresc eu, şi va fi uşurat să afle că nu vreau nimic de la el. De fapt, s-ar putea chiar să fim în avantaj...

– Nu prea, negă Parker. Aşa cum ţi-am explicat, tatăl tău şi cu tine v-aţi asumat răspunderea obţinerii divorţului şi, din moment ce n-aţi reuşit, avocaţii lui Farrell ar putea convinge tribunalul că sînteţi vinovaţi. Iar în cazul ăsta, judecătorul i-ar putea acorda lui Farrell dreptul la despăgubiri. Ţie însă, îţi va fi al naibii de greu să scoţi bani de la Farrell, pentru că tu erai cea care ar fi trebuit să rezolve divorţul, şi bănuiesc că avocaţii lui ar putea lămuri juriul că n-ai făcut-o în mod intenţionat, în speranţa ca mai tîrziu să ai posibilitatea să-l storci de bani.

– O să putrezească în iad înainte să vadă vreun sfanţ de la noi, se răsti Philip. I-am plătit deja ticălosului zece mii de dolari ca să dispară din vieţile noastre şi să renunţe la orice pretenţii asupra banilor lui Meredith sau ai mei.

– Cum i-ai plătit?

– Eu... chipul lui Philip se întunecă. Am făcut ce mi-a zis Spyzhalski să fac, nimic neobişnuit, am completat un cec care putea fi încasat de Farrell şi de el.

– Spyzhalski e un escroc, îi atrase atenţia Parker pe un ton sarcastic. Crezi că a avut scrupule să falsifice semnătura lui Farrell şi să încaseze el cecul?

– Ar fi trebuit să-l omor pe Farrell în ziua în care Meredith l-a adus din nou aici!

– Destul! strigă Meredith. Nu te mai agita, nu vreau să mai faci un infarct. Vom cere unui avocat să ia legătura cu avocatul lui...

– Nici vorbă, o întrerupse Parker. Dacă vrei ca omul să coopereze, iar toată încurcătura asta să rămînă secretă, ţelul principal pentru noi toţi, atunci ar fi mai înţelept să lămureşti tu lucrurile cu el.

– Ce fel de lucruri? întrebă Meredith cu înflăcărare.

– Aş propune să începi, afirmă Parker, cu o scuză pentru remarca ta publicată în articolul lui Sally Mansfield.

Amintirea întîmplării de la balul Operei o izbi în plin, iar Meredith se prăbuşi pe scaunul din faţa căminului, privind ţintă flăcările.

– Nu-mi vine să cred, şopti ea. Tatăl ei îl fulgeră pe Parker cu o privire ucigătoare, vocea fiindu-i aproape un urlet:

– Încep să am îndoieli în privinţa ta, Parker. Ce fel de bărbat eşti tu să-i propui să-şi ceară scuze de la ticălosul ăla? Mă ocup eu de el.

– Sînt un bărbat practic, civilizat, replică acesta ducîndu-se la Meredith şi punîndu-şi mîna pe umărul ei. Iar tu eşti unul nestatornic şi de aceea ultima persoană din lume care ar trebui să încerce să trateze cu el. În plus, eu am încredere în Meredith. Uite, Meredith mi-a povestit tot ce s-a întîmplat între ea şi Farrell. S-a însurat cu ea pentru că era însărcinată. Ce-a făcut după ce a pierdut copilul a fost o mare cruzime, dar ceva practic şi probabil mai sincer decît să tragă de o căsătorie care era sortită eşecului de la bun început...

– Sincer! răcni Philip. Un escroc de douăzeci şi cinci de ani, dornic de îmbogăţire, care seduce o moştenitoare de optspre-

zece ani, o lasă însărcinată, apoi „din amabilitate“ se însoară cu ea.

– Destul! spuse din nou Meredith cu şi mai multă forţă. Parker are dreptate. Iar tu ştii foarte bine că nu m-a „sedus“. Ţi-am povestit ce s-a întîmplat şi de ce. Făcînd un efort, reuşi să se stăpînească. Toate astea n-au nici o importanţă. Voi lămuri eu problema cu Matt imediat ce mă voi hotărî cum să o abordez.

– Aşa te vreau, spuse Parker. Se uită la Philip, ignorîndu-i expresia încrîncenată. Tot ce are Meredith de făcut e să se întîlnească cu el într-un mod civilizat, să-i explice cum stau lucrurile şi să-i propună să obţină un divorţ fără pretenţii financiare. Îi studie faţa palidă şi schiţă un surîs chinuit. Te-ai ocupat de adversari mai duri şi de probleme mai complicate, nu-i aşa, scumpa mea?

Meredith văzu încurajarea, mîndria din ochii lui, şi se uită la el cu o consternare neajutorată.

– Nu.

– Ba da! o contrazise el. Dacă mîine acceptă să te vadă, e posibil ca pînă seara toate lucrurile să fie lămurite.

– Să mă vadă! izbucni ea. De ce nu pot vorbi cu el la telefon?

– Ai alege soluţia asta dacă ar fi vorba de o problemă complicată a magazinului?

– Nu, fireşte că nu, oftă ea.

Cîteva minute după plecarea lui Parker, Meredith şi tatăl ei rămaseră privind în gol cu un fel de stupoare furioasă.

– Presupun că mă învinuieşti pe mine de toate astea, declară în cele din urmă tatăl ei.

Revenindu-şi din starea de autocompătimire, Meredith îşi întoarse capul şi se uită la el. Arăta înfrînt şi palid.

– Bineînţeles că nu, spuse ea încet. Ai încercat să mă aperi angajînd un avocat care nu ne cunoştea.

– Îl voi suna pe Farrell mîine la prima oră.

– Nu poţi, spuse ea calmă. Parker a avut dreptate. Te înfurii imediat ce se pomeneşte numele lui Matt. Dacă încerci să stai de vorbă cu el, în zece secunde o să-ţi pierzi stăpînirea de sine şi vei face încă un infarct. Mai bine du-te la culcare şi încearcă

să dormi, adăugă ea, ridicîndu-se. Ne vedem mîine la magazin. Mîine dimineață, toate astea vor părea mai puțin... amenințătoare. În plus, continuă ea reușind cumva să-i zîmbească liniștitor, mergînd amîndoi spre ușa de la intrare, nu mai sînt o fetiță de optsprezece ani și nu mă tem să-l înfrunt pe Matthew Farrell. De fapt, minți ea, abia aștept să-l duc de nas. Tatăl ei arăta de parcă încerca cu disperare să se gîndească la o alternativă, făcîndu-se tot mai alb la față fiindcă nu-i venea nici una în minte.

Fluturîndu-și veselă mîna, coborî alergînd treptele casei. Își lăsase mașina pe alee. Se urcă și trînti portiera. Apoi își sprijini fruntea de volan și închise ochii.

– Oh, Dumnezeule! șopti ea, îngrozită că va trebui să înfrunte demonul cu păr negru al trecutului ei.

Capitolul 25

– Bună dimineața, spuse Phyllis plină de voie bună, urmînd-o pe Meredith în biroul ei.

– Aș putea găsi o mulțime de denumiri pentru dimineața asta, replică Meredith ducîndu-se la dulap să-și pună paltonul, dar bună n-ar fi una dintre ele. Încercînd să amîne să-l sune pe Matt, spuse: Am fost căutată?

Phyllis dădu din cap.

– A telefonat domnul Sanborn pentru că nu i-ai trimis formularul de asigurare completat cu datele noi. Zice că îi trebuie imediat. I-l dădu lui Meredith și rămase așteptînd.

Oftînd, Meredith se așeză la birou, își luă stiloul, completă numele și adresa, apoi se uită revoltată la întrebarea următoare. „Starea civilă“, scria acolo: „Necăsătorită, căsătorită, văduvă“. Privind cuvîntul din mijloc simți un hohot de rîs isteric urcîndu-i-se în gît. Era căsătorită. De unsprezece ani. Cu Matt Farrell.

– Te simți bine? întrebă Phyllis neliniștită cînd Meredith își puse fruntea pe mînă și se uită la formular ca paralizată.

Ridicîndu-și ochii spre Phyllis, spuse:

– Ce-ți pot face pentru că ai falsificat o poliță de asigurare?

– Cred că, în cazul morții, pot refuza să plătească banii cuveniți.

– Corect, replică Meredith pe un ton ușor amar și încercui cu

o înfloritură furioasă cuvîntul necăsătorită. Fără să ţină seama de îngrijorarea de pe chipul lui Phyllis, îi dădu formularul completat şi spuse: Eşti drăguţă să închizi uşa după tine şi să nu laşi pe nimeni să mă deranjeze?

După plecarea lui Phyllis, Meredith luă cartea de telefon de pe un raft din spatele ei, căută numărul de la *Haskell Electronics* şi-l notă. Apoi puse cartea la loc şi se uită la telefon de parcă ar fi avut colţi, ştiind că venise momentul de care se temuse toată noaptea. Închizînd ochii, încercă să se transpună în starea de spirit potrivită, repetîndu-şi planul din nou: dacă Matt va fi supărat pentru ce-i spusese la Operă, şi cu siguranţă că va fi, îşi va cere scuze cu demnitate. Scuze, fără explicaţii, urmate de o cerere politicoasă, impersonală, de a-l întîlni pentru a discuta o problemă urgentă. Acesta era planul ei. Ca într-un film derulat cu încetinitorul ridică mîna tremurătoare şi o întinse spre receptor...

Era pentru a treia oară în decursul unei ore că interfonul lui Matt suna insistent, întrerupînd o discuţie aprinsă între directorii săi executivi. Furios, se uită cu părere de rău la oamenii săi, întinse mîna spre butonul interfonului, explicînd:

– Sora domnişoarei Stern e bolnavă. Continuaţi-vă discuţia, adăugă el apăsînd pe interfon şi răstindu-se la secretara care o înlocuia pe domnişoara Stern. Ţi-am spus să nu mă deranjezi.

– Da, domnule, ştiu, se auzi vocea Joannei Simmons, dar domnişoara Bancroft a spus că e urgent şi a stăruit să vă întrerupt din şedinţă.

– Spune-i să lase un mesaj, o repezi Matt. Dădu să ridice degetul de pe interfon, apoi se opri. Cine ai zis că mă sună?

– Meredith Bancroft, accentuă secretara, vocea ei dîndu-i de înţeles că citise şi ea articolul lui Sally Mansfield despre divergenţele dintre el şi Meredith. La fel ca oamenii de la masa semicirculară, pentru că pronunţarea numelui lui Meredith provocă o secundă de tăcere, urmată apoi de explozia unei conversaţii în care glasurile agitate, uşor stridente, voiau să acopere tăcerea de mai devreme.

– Sînt în mijlocul unei şedinţe, replică Matt scurt. Spune-i să mă sune peste cincisprezece minute.

Puse jos receptorul, ştiind că buna cuviinţă ar fi cerut ca el să se ofere să o sune pe Meredith la terminarea întrunirii. Îl durea în cot; nu aveau ce să-şi spună. Silindu-se să se concentreze asupra afacerilor, se uită la Tom Anderson şi continuă discuţia întreruptă de Meredith:

– Nu vom avea nici un fel de probleme în Southville. Avem un contract cu comisia de protecţie a mediului înconjurător prin care ne asigură că atît districtul, cît şi oraşul Southville sînt dornici să ne construim fabrica acolo. Vom primi aprobarea miercuri, cînd se vor întîlni să voteze...

Zece minute mai tîrziu îşi conduse oamenii afară, închise uşa şi se instală din nou la birou. Cum Meredith nu-l sună nici după treizeci de minute, sări de pe scaun şi se uită la aparat cu o duşmănie tăcută, aversiunea crescîndu-i cu fiecare clipă. Cît de tipic pentru Meredith, îşi zise el, ca, după ce-l suna pentru prima oară în zece ani cerîndu-i secretarei să-l întrerupă dintr-o şedinţă, să-l facă să aştepte, cînd el nu se grăbea să vorbească cu ea. Se purtase întotdeauna de parcă ar fi aparţinut unei familii regale. Se născuse cu o imagine distorsionată a propriei importanţe şi fusese crescută să creadă că era mai bună decît oricine altcineva...

Bătînd cu degetele în masă, Meredith se lăsă pe speteaza scaunului, urmărind furioasă ceasul, aşteptînd în mod intenţionat patruzeci şi cinci de minute înainte de a-l suna din nou. Cît de tipic pentru acel fanfaron arogant şi fudul s-o facă pe ea să-l sune iar, îşi zise ea furioasă. Era clar că nu cîştigase nici un fel de maniere odată cu averea. Ar fi ştiut că, din moment ce ea făcuse politicoasă primul pas luînd legătura cu el, era de datoria lui să-l facă pe al doilea.

Dar, bineînţeles, manierele nu vor însemna niciodată nimic pentru Matthew Farrell. Pe sub lustrul proaspăt achiziţionat al bunei cuviinţe, nu era decît un ticălos ambiţios, plin de cruzime. Meredith puse capăt gîndurilor sumbre; amărăciunea nu va face decît să-i complice misiunea.

În plus, îşi reaminti ea, nu era drept să-l acuze pe Matt de tot ceea ce se întîmplase cu unsprezece ani în urmă. Participase din tot sufletul la actul iubirii din seara în care se cunos-

cuseră şi neglijase complet responsabilitatea de a se proteja împotriva sarcinii. Cînd rămăsese însărcinată, Matt făcuse un gest decent şi se oferise să se însoare cu ea. Mai tîrziu, se convinsese că o iubea, deşi el nu i-o spusese. De fapt, n-o minţise niciodată şi era copilăros şi prostesc din partea ei să-l învinovăţească că nu-i îndreptăţise speranţele naive. Simţindu-se mult mai calmă şi stăpînă pe sine, Meredith lăsă deoparte mîndria rănită şi îşi promise să păstreze această atitudine filozofică. Acele ceasului se postară la zece şi patruzeci şi cinci, iar ea întinse mîna spre telefon.

Matt tresări auzind bîzîitul interfonului:

– Vă caută domnişoara Bancroft, spuse Joanna.

El ridică receptorul.

– Meredith? rosti el cu o voce tăioasă, impacientată. E o surpriză neaşteptată.

Meredith observă distrată că nu spusese „o plăcere neaşteptată", aşa cum se obişnuia, şi că vocea îi era mai adîncă şi mai răsunătoare decît şi-o amintea.

– Meredith! Enervarea lui vibră, străbătînd distanţa care îi separa şi o trezi la realitate. Dacă m-ai sunat să-mi sufli în ureche, mă simt flatat, dar cam nedumerit. Ce te aştepţi să fac?

– Văd că eşti la fel de înfumurat şi prost crescut ca...

– Aha, m-ai sunat să-mi critici manierele, trase el concluzia logică.

Meredith îşi reaminti hotărîtă că ţelul ei era să-l îmbuneze, nu să-l înfurie. Stăpînindu-şi accesul de mînie, spuse sinceră:

– De fapt, te sun pentru că aş vrea să... să îngrop securea.

– În care parte a corpului meu?

Replica lui era destul de aproape de adevăr ca să-i smulgă un mic hohot de rîs, iar cînd îl auzi Matt îşi aminti brusc cît de fermecat fusese cîndva de acest rîs molipsitor. Strînse din maxilare, iar vocea i se înăspri:

– Ce vrei, Meredith?

– Vreau, adică, trebuie să vorbesc cu tine, în persoană.

– Săptămîna trecută mi-ai întors spatele de faţă cu cinci sute de oameni, îi aduse el aminte pe un ton de gheaţă. De ce această schimbare bruscă?

– A intervenit ceva şi trebuie să discutăm cît mai calm şi matur, spuse ea, încercînd cu disperare să nu intre în amănunte pînă nu se vor afla între patru ochi. E vorba, hm, despre noi...

– Noțiunea de *noi* e inexistentă, remarcă el incisiv, iar din ce s-a întîmplat la Operă e clar că maturitatea depăşeşte capacitățile tale.

Pe buzele lui Meredith țîşni o replică usturătoare, dar şi-o reprimă. Nu voia o bătălie, voia un acord. Era o femeie de afaceri şi învățase să trateze cu oamenii încăpățînați. Matt părea decis să-i pună bețe în roate; în consecință, trebuia să-l aducă la o stare de spirit mai dispusă discuțiilor. Iar cu cearta nu va ajunge nicăieri.

– Cînd m-am purtat aşa cu tine nu ştiam că Sally Mansfield se află prin apropiere, explică ea cu răbdare. Îmi cer scuze pentru ce-am spus şi mai ales pentru că am spus-o de față cu ea.

– Sînt adînc impresionat, replică el cu un glas sarcastic. Trebuia să fi studiat diplomația.

Meredith se strîmbă la telefon, dar păstră tonul calm:

– Matt, încerc să fac pace, nu mă poți ajuta şi tu un pic?

Sunetul numelui său pronunțat de ea îl zdruncină şi ezită cinci secunde lungi înainte de a răspunde:

– Peste o oră plec la New York. Nu mă întorc decît luni seara.

Meredith zîmbi triumfătoare.

– Joi e Ziua Recunoştinței. Ne-am putea întîlni înainte, să zicem marți, sau eşti extrem de ocupat?

Matt se uită la agenda de birou, paginile fiind acoperite cu o mulțime de şedințe şi de întruniri pentru sfîrşitul de săptămînă. Era extrem de ocupat.

– Marți e bine. Ce-ar fi să vii la biroul meu pe la douăsprezece fără un sfert?

– Perfect, acceptă Meredith imediat, mai mult uşurată decît dezamăgită de amînarea de cinci zile.

– Apropo, spuse el, tatăl tău ştie că ne întîlnim?

Tonul lui muşcător îi dădu de înțeles că antipatia pentru tatăl ei nu se diminuase.

– Ştie.

– Atunci mă mir că nu te-a încuiat şi nu te-a pus în lanţuri ca să te împiedice. Probabil că s-a moleşit.

– Nu s-a moleşit, dar e mai bătrîn şi a fost foarte bolnav. Încercînd să îmblînzească inevitabila enervare a lui Matt cînd va descoperi că tatăl ei angajase un escroc drept avocat şi erau încă căsătoriţi legal, adăugă:

– Ar putea muri în orice clipă.

– Cînd o să moară, ripostă el sarcastic, sper din tot sufletul ca să aibă cineva prezența de spirit să-i înfigă un țăruş de lemn în inimă.

Auzindu-i replica usturătoare, Meredith trebui să-şi înăbuşe un chicot îngrozit, apoi îşi luă politicos rămas bun. După ce închise telefonul, calmul îi dispăru de pe chip şi se lăsă pe spate în scaun. Observaţia lui Matt implica că îl considera pe tatăl ei un vampir şi existase o vreme cînd simţise şi ea că o lipsise de dreptul la viață. În orice caz, îi furase o mare parte din bucuria tinereții.

Capitolul 26

Pînă astăzi, ziua fatidică, stînd în fața oglinzii din baia lipită de biroul ei, Meredith reuşise să se convingă că va putea avea o întîlnire politicoasă, fără complicaţii personale cu Matt, şi că-l va face să accepte un divorţ rapid, cît mai simplu.

Îşi trecu rujul peste buze, îşi pieptănă părul lung pînă la umeri dîndu-i un aspect lejer, un fel de stil suflat de vînt, apoi făcu un pas înapoi ca să studieze efectul rochiei din jerseu negru cu guler înalt, fustă strîmtă şi mînecile lungi, largi. Un lănţişor gros de aur sclipea pe rochia de un negru mat, la încheietura mîinii atîrnîndu-i o brăţară asortată. Mîndria şi bunul-simţ îi cereau să arate cît mai bine posibil. Matt se întîlnea cu stele de cinema şi manechine sexy, elegante, şi ştia că-l va putea înfrunta mai uşor dacă se va simţi încrezătoare în sine şi nu şleampătă. Mulţumită, îşi vîrî trusa cu cosmetice în poşetă, îşi luă paltonul şi mănuşile, şi se hotărî să apeleze la un taxi ca să nu se lupte cu traficul şi să nu caute un loc de parcare pe ploaie.

În taxi se uită pe geam urmărind pietonii traversînd în grabă Michigan Avenue, ţinînd deasupra capetelor umbrele sau ziare.

Timp de cinci zile şi cinci nopţi îşi pusese la punct strategia, repetase ceea ce va spune şi cum o va spune. Cu calm şi tact, pe tonul folosit în rezolvarea negocierilor. Nu se va coborî la a-l critica pentru acţiunile din trecut. În primul rînd, Matt nu avea deloc conştiinţă; în al doilea rînd, era ferm hotărîtă să nu-i dea satisfacţia de a afla cît de mult o duruse trădarea lui. Fără învinuiri, îşi reaminti ea, va fi calmă, rezervată şi va da dovadă de tact. Purtîndu-se aşa, spera să dea tonul întîlnirii dintre ei, silindu-l, spera ea, să-i urmeze exemplul. Şi nu îi va trînti brusc în faţă informaţia despre problema lor, va ajunge la ea treptat.

Mîinile începură să-i tremure şi le vîrî în buzunarele adînci ale paltonului, strîngîndu-şi pumnii din cauza nervozităţii. Şuvoaiele de ploaie se revărsau peste parbrizul taxiului, estompînd luminile semaforului, tranformîndu-le în scîntei verzi, galbene şi roşii, scîntei amintindu-i de explozia focurilor de artificii din seara de 4 iulie, seară care îi schimbase întregul curs al vieţii.

Vocea şoferului de taxi o trezi din reverie:

– Am ajuns, dom'şoară.

Meredith se scotoci prin poşetă, îi plăti, apoi o luă la fugă prin rafalele de vînt şi ploaie spre clădirea înaltă din oţel şi sticlă adăpostind noua achiziţie a lui Matt.

Coborînd din aşcensor la etajul al şaizecilea, se trezi într-o sală de recepţie spaţioasă acoperită de un covor argintiu. Se duse spre recepţioneră, o brunetă şic aşezată la o masă rotundă, aceasta urmărind apropierea lui Meredith cu o fascinaţie prost ascunsă.

– Domnul Farrell vă aşteaptă, domnişoară Bancroft, spuse ea recunoscînd-o din fotografiile de prin reviste. În momentul de faţă e într-o şedinţă, dar se va termina în cîteva minute. Vă rog să luaţi loc.

Supărată că Matt o făcea să aştepte ca o supusă venită în audienţă la rege, Meredith aruncă o privire plină de subînţelesuri ceasului de pe perete. Sosise însă cu zece minute mai devreme.

Furia o părăsi la fel de repede pe cît apăruse şi se aşeză pe un scaun din crom şi piele. Cînd luă o revistă ca să o frunzărească, un bărbat ieşi grăbit din birou, lăsînd uşa întredeschisă. Uitîndu-se pe deasupra revistei, Meredith descoperi că

avea o vedere clară asupra bărbatului care îi era soţ, şi-l studie cu o curiozitate nedorită.

Matt se afla în spatele mesei de birou, dus pe gînduri, ascultîndu-i pe bărbaţii care vorbeau. Cu toată atitudinea relaxată, maxilarul purta amprenta autorităţii, bărbia emana încredere în sine şi, chiar dacă era numai în cămaşă, cu mînecile suflecate, părea să degaje o aură de putere şi dinamism pe care Meredith o găsi puţin surprinzătoare şi ciudat de tulburătoare. În seara de la Operă nervii îi fuseseră prea slăbiţi ca să se uite bine la el, ce să mai vorbim să-l studieze cu atenţie.

Acum, pentru că avea timpul necesar şi i se oferise ocazia, observă că trăsăturile îi erau cam la fel cu cele pe care şi le amintea... totuşi uşor diferite. La cei treizeci şi şapte de ani chipul său pierduse obrăznicia tinereţii, locul ei fiind luat de o forţă îndîrjită care îl făcea să pară chiar mai atrăgător şi mai înduplecat.

Părul îi era mai negru decît şi-l amintea, ochii mai deschişi la culoare, dar gura frumos desenată radia aceeaşi senzualitate ostentativă. Unul dintre bărbaţi spuse ceva amuzant, iar strălucirea bruscă a zîmbetului sincer al lui Matt îi strînse inima. Ignorînd cu fermitate reacţia inexplicabilă, se concentră asupra discuţiei din birou. După cîte se părea, Matt plănuia să unească două departamente din cadrul *Intercorp*-ului, iar scopul întrunirii era discutarea modalităţii celei mai simple de a rezolva problema.

Cu un interes profesional tot mai mare, Meredith remarcă că maniera cu care Matt conducea o şedinţă cu directorii săi era foarte diferită de cea a tatălui ei. Tatăl ei ţinea o şedinţă ca să dea ordine şi era revoltat dacă cineva îndrăznea să-l contrazică. Era clar însă că Matt prefera o dispută vie, o exprimare liberă a opiniilor diferite şi propunerilor contradictorii.

Asculta, cîntărind în tăcere meritul fiecărei idei, fiecărei obiecţii, pe măsură ce erau exprimate. În loc să-şi terorizeze staff-ul, silindu-l la o supunere umilitoare, cum făcea tatăl ei, Matt se folosea de talentul fiecărui om, beneficiind de pe urma experienţei lui în domeniul respectiv. Lui Meredith stilul lui Matt i se păru mult mai logic şi mult mai eficient.

Stătea pe scaun, trăgînd cu urechea, o sămînţă minusculă

de admirație prinzînd rădăcini și începînd să crească. Ridică brațul ca să pună revista jos și, de parcă gestul ei i-ar fi atras atenția, Matt își întoarse brusc capul, uitîndu-se direct la ea.

Cînd ochii aceia gri, pătrunzători, se fixară în ai ei, Meredith încremeni cu revista în mînă. Matt își retrase privirea, îndreptînd-o spre bărbații din jurul mesei.

– S-a făcut tîrziu, spuse el. Vom relua discuția după dejun.

În cîteva clipe, oamenii ieșiră afară, iar lui Meredith i se uscă gîtul văzîndu-l pe Matt pășind furios spre ea. *Calmă, rezervată, cu mult tact,* își reaminti ea într-un fel de incantație trepidantă, silindu-și privirea să urce dincolo de pantalonii gri, ce-i cuprindeau picioarele musculoase și șoldurile, spre ochii cu pleoapele ușor coborîte. *Fără învinuiri... Ajungi la problemă treptat, nu i-o trîntești imediat în față.*

Matt o urmări ridicîndu-se, iar cînd îi vorbi vocea îi fu la fel de neutră ca și sentimentele lui pentru ea.

– A trecut mult timp, spuse el, preferînd în mod intenționat să uite de scurta și neplăcuta lor întîlnire de la Operă. Meredith își ceruse scuze la telefon, își dovedise buna-credință venind aici, iar el era dispus să facă un pas spre ea. În fond, se lecuise de ea cu ani în urmă și era o prostie să poarte pică cuiva care nu mai însemna absolut nimic pentru el.

Încurajată de lipsa unei dușmănii aparente, Meredith își întinse mîna înmănușată, chinuindu-se să-și alunge încordarea din voce.

– Bună, Matt, reuși ea să spună, cu o pace sufletească pe care n-o simțea defel.

Strîngerea lui de mînă fu scurtă, distantă.

– Vino o clipă în biroul meu: înainte de a pleca, mai am de dat un telefon.

– A pleca? întrebă ea pășind alături de el în biroul cu covor argintiu, avînd o priveliște panoramică asupra orașului Chicago. Cum adică a pleca?

Matt ridică receptorul telefonului.

– Au sosit cîteva opere de artă pentru biroul meu, iar tablourile vor fi atîrnate pe perete peste cîteva minute. În plus, m-am gîndit c-am putea sta mai bine de vorbă servind dejunul împreună.

– Dejunul? repetă Meredith, căutînd înnebunită o cale de a-l evita.

– Să nu-mi spui că ai mîncat deja, pentru că nu te cred, replică el, apăsînd pe un buton de pe telefon. Pe vremuri credeai că e necivilizat să serveşti dejunul înainte de ora două.

Meredith îşi aminti că-i spusese ceva asemănător în zilele petrecute la fermă. Ce idioată obraznică şi înfumurată trebuie să fi fost la optsprezece ani, îşi zise ea. În zilele astea servea dejunul la masa de lucru, cînd şi dacă avea timp să mănînce. Dacă stătea bine să se gîndească, ideea dejunului într-un restaurant nu era chiar atît de rea. Cînd îi va da vestea, Matt nu va putea înjura, striga sau face o scenă. În loc să stea pe loc aşteptînd ca el să-şi încheie convorbirea telefonică, Meredith se plimbă prin biroul spaţios admirîndu-i colecţia de artă. În capătul îndepărtat al încăperii, Meredith observă şi recunoscu singura piesă care îi plăcu cu adevărat, o sculptură mare de Carter. Pe peretele de lîngă ea atîrna un tablou uriaş, plin de stropi galbeni, albaştri şi maroni dintr-o substanţă vîscoasă, şi se dădu înapoi cîţiva paşi încercînd să vadă ce i-ar plăcea cuiva într-o astfel de pictură. După părerea ei, lucrarea arăta ca nişte ochi de peşti înotînd în cremă de struguri. Alături se afla un tablou care părea să reprezinte o străduţă din New York... Îşi înclină capul într-o parte, examinîndu-l atentă. Nu o străduţă, mai degrabă o mănăstire sau poate un munte cu vîrful în jos, cu un sat şi un rîu traversînd întreaga pînză în diagonală, şi nişte cutii goale de conservă...

Stînd în picioare la birou, Matt o urmări aşteptînd să i se facă legătura telefonică. Studie femeia din biroul lui cu interesul detaşat al unui cunoscător. Înfăşurată în blana de nurcă, cu lănţişorul gros lucindu-i la gît, arăta elegantă, costisitoare, răsfăţată, o impresie aflată într-un contrast izbitor cu puritatea de madonă a profilului, acum cînd privirea i se ridică spre tablou, părul scăpărîndu-i sub neoanele de deasupra ca nişte bănuţi de aur. La aproape treizeci de ani, Meredith degaja încă aceeaşi aură convingătoare de distincţie înnăscută şi senzualitate inconştientă. Aceasta fusese fără îndoială partea cea mai importantă a atracţiei exercitate asupra lui, îşi zise el sardonic. Chiar şi acum, mai bătrîn şi mai înţelept cu un deceniu, dacă n-ar fi

ştiu deja cît de egoistă şi fără inimă era în realitate, ar fi considerat-o incredibil de fermecătoare.

După ce puse jos receptorul, merse agale spre locul unde ea analiza tabloul şi îi aşteptă în tăcere comentariile.

– Cred... cred că e minunat, minţi Meredith.

– Serios? replică Matt. Ce-ţi place la el?

– Oh, totul. Culorile... emoţia transmisă, imaginile.

– Imagini! repetă el pe un ton mirat. Ce anume vezi cînd te uiţi la el?

– Păi, văd ce-ar putea fi: munţi sau turle gotice cu susul în jos, sau... Lăsă fraza în suspans, teribil de stingherită. Ce vezi tu cînd te uiţi la el? întrebă ea cu un entuziasm forţat.

– O investiţie de un sfert de milion de dolari, replică el sec, care acum valorează jumătate de milion.

Ea fu îngrozită şi se dădu de gol înainte să se poată stăpîni.

– Pentru asta?

– Pentru asta, replică el, iar Meredith ar fi putut jura că văzuse în ochii lui o sclipire de umor.

– N-am vrut să sune chiar aşa, spuse ea ruşinată, reamintindu-şi planul ei: calmă, distantă... Adevărul e că mă pricep prea puţin la arta modernă.

El trecu peste subiect ridicînd nepăsător din umeri.

– Mergem?

Cînd Matt se duse să-şi ia paltonul, Meredith observă pe masa de birou fotografia înrămată a unei tinere foarte drăguţe, stînd pe un buştean cu genunchiul ridicat la piept, părul fluturîndu-i în vînt, avînd pe chip un zîmbet ameţitor. Ori era manechin de profesie, constată Meredith, ori, judecînd după zîmbetul acela, îndrăgostită de fotograf.

– Cine a făcut fotografia? întrebă ea cînd Matt se întoarse.

– Eu, de ce?

– Nici un motiv anume. Tînăra nu era una dintre faimoasele starlete sau membre ale societăţii de elită, cu care Matt era fotografiat de obicei. Fata avea o frumuseţe proaspătă, inocentă. N-o recunosc.

– Nu se mişcă în lumea ta, replică el ironic, îmbrăcîndu-şi haina şi paltonul. E doar o fată care lucrează, chimistă la o fabrică din Indiana.

– Şi te iubeşte, trase Meredith concluzia, răsucindu-se spre el surprinsă de sarcasmul din vocea lui.

Matt se uită la fotografia surorii lui.

– Mă iubeşte.

Meredith sesiză imediat că fata era importantă pentru el şi, dacă era adevărat, dacă se gîndea cumva să se căsătorească cu ea, atunci va fi la fel de dornic ca şi ea să obţină un divorţ rapid. Iar misiunea din această după-amiază i-ar fi devenit mult mai uşoară.

Trecînd pe lîngă biroul secretarei, Matt se opri să-i vorbească femeii cu păr cărunt.

– Tom Anderson e la audierea comisiei pentru protecţia mediului, spuse el. Dacă se întoarce cît sînt la restaurant, dă-i numărul şi spune-i să mă sune acolo.

Capitolul 27

În faţa clădirii îi aştepta o limuzină argintie. Lîngă ea stătea un şofer voinic cu nasul rupt şi fizicul unui bizon, ţinînd deschisă portiera. În mod normal, a călători cu limuzina era pentru Meredith o plăcere şi un lux, dar cînd maşina se repezi în trafic se apucă de braţele scaunului, surprinsă şi neliniştită. Reuşi să-şi ascundă panica cînd şoferul luă curbele cu cauciucurile scîşnind, dar cînd trecu pe roşu şi depăşi un autobuz în mod nepermis privirea îi zvîcni preocupată spre Matt.

El răspunse comentariului ei nerostit printr-o uşoară ridicare din umeri.

– Joe n-a renunţat încă la visul de a concura la Indy.

– Aici nu sîntem pe un traseu Indy, îi atrase atenţia Meredith, apucîndu-se şi mai strîns de braţele scaunului, maşina luînd colţul pe două roţi.

– Iar el nu e şofer.

Hotărîtă să-i imite nonşalanţa, Meredith îşi desprinse degetele de braţele scaunului.

– Serios? Atunci ce e?

– Bodyguard.

Stomacul i se strînse la această dovadă că Matt făcuse lucruri care stîrniseră atît de mult ura unor oameni, încît îi do-

reau răul. Primejdia n-o atrăsese niciodată; îi plăcea să trăiască în linişte, cu un program bine organizat, iar ideea unui bodygard i se părea puţin cam barbară.

Nici unul din ei nu mai scoase un cuvînt pînă ce maşina nu se opri brusc la intrarea de la *Laundry*, unul dintre cele mai elegante restaurante din Chicago, frecventat doar de lumea bună.

Şeful de sală, care era şi unul dintre proprietarii restaurantului, se afla la locul lui obişnuit de lîngă uşă, îmbrăcat în smoching. Meredith îl cunoştea pe John încă de pe vremea cînd mergea la şcoală, iar tatăl ei o aducea aici la prînz, John trimiţîndu-i băuturi răcoritoare aranjate ca nişte cocktail-uri.

– Bună ziua, domnule Farrell, rosti el respectuos, dar cînd se întoarse spre Meredith, adăugă cu un surîs jucăuş: E întotdeauna o plăcere să vă văd, domnişoară Bancroft. Meredith aruncă o privire rapidă spre faţa indescifrabilă a lui Matt, întrebîndu-se cum se simţea descoperind că ea era mai bine cunoscută în restaurantul ales de el. Uită de asta cînd fură conduşi la masa lor şi observă că în local luau prînzul mai mulţi oameni pe care îi ştia foarte bine. Judecînd după privirile lor şocate, îl recunoscuseră pe Matt şi se întrebau fără îndoială de ce lua ea masa cu un bărbat căruia îi întorsese spatele în public. Sherry Withers, una dintre cele mai bîrfitoare din cercul de cunoştinţe ale lui Meredith, ridică mîna fluturînd-o spre ea, îl studie pe Matt, apoi îşi înălţă sprîncenele amuzată.

Un chelner îi conduse pe lîngă o mulţime de flori proaspete dispuse în jurul unei spalier alb, lucrat artistic, spre o masă aflată destul de departe de pianul de abanos din centrul încăperii. Să rezervi o masă bună, aşa cum era cea la care se aşezau, era practic imposibil, iar Meredith se întrebă într-o doară cum de reuşise acest lucru Matt.

– Vrei să bei ceva? o întrebă Matt, după ce luară loc.

Mintea ei trecu brusc de la presupunerile lipsite de sens privind modul cum rezervase masa, la confruntarea cumplită care o aştepta.

– Nu, mulţumesc, doar apă minerală, începu Meredith, apoi îşi zise că o băutură mai tare o va ajuta să-şi calmeze nervii. Da, se corectă ea. Vreau.

– Ce anume?

– Să fiu în Brazilia, murmură ea oftînd din tot sufletul.

– Poftim?

– Ceva tare, spuse Meredith, încercînd să se hotărască ce anume. Un Manhattan din whisky şi vermut dulce servit de obicei cu o cireaşă amară. Clătină din cap, răzgîndindu-se. Una era să se calmeze şi alta să se ameţească şi să facă sau să spună ce nu trebuia. Era un pachet de nervi şi voia ceva care s-o destindă. Ceva ce va putea sorbi pînă îşi va încheia misiunea. Ceva ce nu-i plăcea. Un Martini din gin sau vodcă cu vermut sec, servit de obicei cu o măslină sau cu o felie de lămîie, comandă ea, accentuîndu-şi decizia printr-o înclinare a capului.

– Toate astea? întrebă el serios. Un pahar de apă minerală, un Manhattan şi un Martini?

– Nu... doar un Martini, spuse ea cu zîmbet crispat, dar în ochi i citea exasperarea şi apelul inconştient la răbdarea lui.

Matt fu intrigat pe moment de acest amestec de contradicţii surprinzătoare. Îmbrăcată într-o rochie neagră, elegantă, care o acoperea de la gît pînă la încheieturile mîinilor, arăta nu numai distinsă, ci şi ispitioare. Lucrul în sine nu l-ar fi dezarmat, dar combinat cu roşeaţa uşoară care îi păta obrajii netezi, rugămintea neputincioasă din acei ochi mari, ameţitori, şi stînjeneala de adolescentă o făceau aproape irezistibilă. Îmblînzit de faptul că-i ceruse această întîlnire pentru a repara nedreptatea făcută, se hotărî dintr-o dată să ia aceeaşi atitudine pe care încercase să o ia în seara cînd îi vorbise la Operă, şi anume, să uite trecutul.

– Îţi voi provoca o încurcătură şi mai mare dacă te voi întreba ce fel de Martini?

– Cu gin, spuse Meredith. Vodcă, se corectă ea. Apoi se răzgîndi din nou. Nu, cu gin.

Obrajii i se îmbujorară şi mai tare, nervozitatea împiedicînd-o să observe scînteia amuzată din ochii lui, cînd o întrebă pe un ton solemn:

– Sec sau cu apă?

– Sec.

– Beefeater.

– Măsline sau ceapă?

– Măsline.

– Una sau două?

– Două.

– Extraveral sau aspirină? se interesă el pe acelaşi ton lipsit de nuanţă, dar buzele i se arcuiră într-un zîmbet, iar ea îşi dădu seama că o tachinase de la bun început. Inima i se umplu de recunoştinţă, răsuflă ceva mai uşurată, apoi se uită la el, zîmbindu-i cu candoare.

– Îmi cer scuze. Sînt, hm, un pic cam nervoasă.

După plecarea chelnerului cu comanda pentru băuturi, Matt reflectă la gestul spontan prin care îşi recunoscuse încordarea. Se uită în jurul lui în restaurantul frumos, unde o masă costa cît cîştigase el pe vremuri într-o zi de lucru la oţelărie. Fără ca asta să-i fi fost intenţia, recunoscu la rîndul lui:

– Obişnuiam să visez să te duc într-un restaurant ca ăsta.

Nesigură de calea cea mai potrivită pentru deschiderea discuţiei despre subiectul căsătoriei lor, privirea lui Meredith alunecă peste plantele cu flori roz din ghivecele masive de argint.

– Ca ăsta?

Matt rîse scurt.

– Nu te-ai schimbat, Meredith. Luxul cel mai extravagant e tot ceva obişnuit pentru tine.

Hotărîtă să-i menţină buna dispoziţie începută odată cu controversa privind băutura, Meredith remarcă:

– N-ai de unde să ştii dacă m-am schimbat sau nu, am petrecut împreună doar şase zile.

– Şi şase nopţi, sublinie el anume, încercînd în mod intenţionat să o facă să roşească din nou, dorind să-i zdruncine echilibrul, s-o vadă iar pe tînăra nevinovată care nu se putuse hotărî ce să bea.

Ignorînd cu bună ştiinţă aluzia sexuală, spuse:

– E greu de crezut c-am fost căsătoriţi cîndva.

– Nu e surprinzător, din moment ce nu mi-ai folosit numele niciodată.

– Sînt convinsă, pară ea luptîndu-se să dea dovadă de aceeaşi indiferenţă, că există zeci de femei cu mult mai îndreptăţite să-ţi poarte numele decît am fost eu vreodată.

– Pari geloasă.

– Dacă îţi par geloasă, se burzului Meredith, făcînd un efort

ca să-şi ţină în frîu temperamentul şi aplecîndu-se mai aproape de el, atunci stai prost cu auzul.

Un zîmbet fugar brăzdă faţa lui Matt.

– Uitasem modul pompos, de fetiţă de pension, în care te exprimi cînd eşti furioasă.

– De ce, şuieră ea, te străduieşti să mă împingi spre o ceartă?

– Adevărul e, replică el sec, că ultima remarcă a fost un compliment.

– Oh! exclamă Meredith. Mirată şi puţin derutată, îşi ridică privirea spre chelnerul care le aduse băuturile. Comandară dejunul şi se hotărî să aştepte pînă ce Matt va termina o parte din băutura din pahar, ca alcoolul să-l mai îmblînzească puţin şi după aceea să-i dea vestea despre divorţul inexistent. Lăsă următorul subiect al conversaţiei la alegerea lui.

Matt luă paharul, supărat pe sine însuşi c-o sîcîise, şi spuse politicos, sincer interesat:

– Conform rubricilor mondene, iei parte la o mulţime de opere de binefacere, orchestra simfonică, Opera, baletul. Ce altceva mai faci cu timpul tău?

– Lucrez cincizeci de ore pe săptămînă la magazin, replică Meredith, uşor dezamăgită că nu citise despre succesele ei profesionale.

Matt ştia totul despre presupusele ei succese, dar voia să judece de unul singur ce fel de director executiv era, şi ştia că o va putea face doar ascultînd-o vorbind. Începu să-i pună întrebări despre munca ei.

Meredith îi răspunse, la început cu întreruperi, apoi tot mai liber, pentru că îi era groază să-i spună motivul adevărat al acestei întîlniri şi pentru că munca era subiectul ei preferat. Întrebările lui erau atît de perspicace şi părea atît de interesat de răspunsurile ei, încît nu trecu mult şi începu să-i povestească despre realizările şi scopurile ei, despre succese şi nereuşite.

Matt avea un fel de a asculta care încuraja confidenţele, se concentra doar asupra a ceea ce i se spunea, de parcă fiecare cuvînt ar fi fost important, semnificativ. Înainte ca să-şi dea seama, Meredith îi mărturisise deja acuzaţia de nepotism cu care se confrunta la magazin şi cît de greu îi era să facă faţa

acestui lucru, ca şi antifeminismului încurajat de tatăl ei prin propria atitudine.

Cînd ospătarul adună farfuriile goale ale dejunului, Meredith răspunsese deja la toate întrebările lui şi terminase aproape jumătate din sticla de *Bordeaux* comandată de Matt. Îi trecu prin minte că motivul pentru care fusese atît de vorbăreaţă era că încă trăgea de timp, şovăind să-i dea vestea neliniştitoare. Însă acum, cînd subiectul nu mai putea fi amînat, se simţea mult mai relaxată decît la începutul întîlnirii.

Se priviră pe deasupra mesei în tăcere, ca doi prieteni.

– Tatăl tău e norocos să te aibă printre directorii săi, spuse Matt, vorbind cu toată sinceritatea. Nu avea nici o îndoială că era o femeie de afaceri al naibii de bună, probabil chiar un manager talentat. Cît timp vorbise, stilul ei de a rezolva problemele îi devenise foarte clar; la fel ca dăruirea şi inteligenţa, entuziasmul şi, mai mult decît orice, curajul şi isteţimea.

– Eu sînt cea norocoasă, spuse Meredith zîmbindu-i. Magazinul *Bancroft* înseamnă totul pentru mine. E lucrul cel mai important din viaţa mea.

Matt se lăsă pe speteaza scaunului, descoperind această nouă latură a personalităţii ei. Se încruntă, întrebîndu-se de ce vorbea despre blestematele alea de raioane ale magazinului de parcă ar fi fost nişte oameni pe care îi iubea? De ce era cariera lucrul cel mai important din viaţa ei? De ce nu era Parker Reynolds sau alt bărbat din lumea bună? Însă chiar în timp ce-şi punea întrebarea, Matt crezu că ştie răspunsul: tatăl ei reuşise. O dominase atît de necruţător şi de eficient, încît o îndepărtase aproape complet de ceilalţi bărbaţi. Indiferent care ar fi fost motivul căsătoriei cu Reynolds, se părea că nu era îndrăgostită de el. Ţinînd seama de ceea ce-i povestise şi felul cum arătase cînd îi vorbise despre magazinul *Bancroft*, se dovedea că îi era devotată trup şi suflet.

Se uită la ea şi fu străbătut de un sentiment de milă. Milă şi tandreţe, trăise emoţiile astea în seara în care o întîlnise, însoţite de o dorinţă nebună de a o poseda, dar care distrusese orice urmă de judecată. Păşise în acel club select, aruncase o singură privire zîmbetului ei vesel şi ochilor strălucitori, şi îşi pierduse minţile. Inima i se înduioşă amintindu-şi felul cum îl

prezentase drept un magnat al oţelului din Indiana. Fusese atît de plină de viaţă şi de energie, atît de inocentă în braţele lui. Dumnezeule, cum o mai dorise! Voise să o ia de lîngă tatăl ei, s-o iubească, s-o răsfeţe, s-o protejeze.

Dacă ar fi rămas căsătorită cu el, ar fi fost acum incredibil de mîndru de ea. Într-un mod cu totul impersonal, era al naibii de mîndru de ceea ce devenise.

S-o răsfeţe, s-o protejeze? Matt realiză direcţia în care i-o luau gîndurile şi îşi încleştă dinţii, scîrbit de sine însuşi. Meredith nu avea nevoie de nimeni care s-o protejeze; era la fel de periculoasă ca o viperă. Singura fiinţă umană care conta pentru ea era tatăl ei, şi ca să-i facă pe plac îşi ucisese copilul. Era rîzgîiată, fără caracter şi fără inimă, un manechin frumos, gol pe dinăuntru, sortit să fie înveşmîntat în straie frumoase şi pus în capul mesei. Numai la aşa ceva era bună; reprezenta singurul rost al vieţii ei. În ultimele minute înfăţişarea ei îl făcuse să uite adevărul, faţa încîntătoare cu acei fermecători ochi albaştri-verzui, mărginiţi de gene lungi şi dese; atitudinea ei mîndră; gura moale, generoasă; sunetul muzical al vocii, zîmbetul dezarmant, molipsitor. Dumnezeule, cînd venea vorba de Meredith, fusese întotdeauna un mare prost, îşi zise el, dar duşmănia i se potoli brusc, dîndu-şi seama că această izbucnire de furie era stupidă şi lipsită de sens. Indiferent ce-ar fi făcut, fusese foarte tînără şi foarte înspăimîntată, şi totul se întîmplase cu mult timp în urmă. Se terminase. Rotind alene între degete piciorul paharului cu vin, se uită la ea şi îi făcu un compliment cu aerul cel mai firesc din lume:

– Din cîte se pare, ai ajuns un manager extraordinar. Dacă am fi rămas căsătoriţi, ar fi trebuit probabil să încerc să te ademenesc la compania mea.

Făcuse fără să vrea aluzie la subiectul care o frămînta pe Meredith, iar ea nu lăsă să-i scape această şansă. Încercînd să dea o notă de umor momentului cumplit, spuse cu un mic hohot de rîs nervos:

– Atunci, poţi începe să mă ademeneşti.

El îşi îngustă privirea.

– Asta ce mai vrea să însemne?

Incapabilă să-şi păstreze zîmbetul tremurător, Meredith se

apleca înainte, îşi puse braţele pe masă şi trase adînc aer în piept.

– Trebuie să-ţi spun ceva, Matt. Încearcă să nu te înfurii.

Ridicînd nepăsător din umeri, Matt duse paharul de vin la gură.

– Nu mai avem nici un fel de sentimente unul pentru altul, Meredith. Aşa că nimic din ceea ce mi-ai spune nu m-ar putea înfuria.

– Încă sîntem căsătoriţi, anunţă ea.

Sprîncenele lui zvîcniră.

– Nimic, în afară de asta!

– Divorţul nostru n-a fost legal, continuă ea repede, inima bătîndu-i tot mai repede sub privirea lui ameninţătoare. Avocatul care... care s-a ocupat de divorţ n-a fost unul adevărat, a fost un escroc, iar acum e căutat de poliţie. Sentinţa de divorţ n-a fost semnată de judecător, nici măcar n-a ajuns la vreun judecător.

Cu o încetineală alarmantă, Matt puse paharul pe masă, apoi se apleca înainte, vocea şuierîndu-i furioasă:

– Ori minţi, ori n-ai destulă minte. Cu unsprezece ani în urmă m-ai invitat să mă culc cu tine fără să te gîndeşti măcar pentru o clipă să te fereşti de o posibilă sarcină. Cînd ai rămas însărcinată, ai alergat la mine şi m-ai pocnit în cap cu rezultatul neglijenţei tale. Acum, îmi spui că n-ai avut destulă minte să angajezi un avocat adevărat şi că sîntem încă căsătoriţi. Cum se poate ca o persoană atît de proastă să ajungă să conducă un întreg departament al unui magazin?

Fiecare cuvînt dispreţuitor rostit de Matt îi biciui mîndria, dar reacţia lui nu era mai cumplită decît se aşteptase, aşa că-i acceptă reproşurile amare ca pe ceva meritat. Furia şi şocul îi retezară glasul, iar Meredith spuse cu o voce liniştitoare:

– Matt, înţeleg foarte bine cum te simţi...

Matt voia să creadă că-l minţea în privinţa acestei harababuri, că era un fel de încercare nebunească de a stoarce bani de la el, dar instinctele nu-l înşelau şi-şi dădu seama că-i spunea adevărul.

– Dacă situaţia ar fi inversă, continuă ea, silindu-se să vorbească pe un ton calm, raţional, m-aş simţi la fel ca tine...

– Cînd ai aflat? o întrerupse el cu bruscheţe.

– În seara dinainte de a-ţi fi telefonat.

– Presupunînd că spui adevărul, că sîntem încă căsătoriţi, ce anume vrei de la mine?

– Un divorţ. Un divorţ simplu, secret, fără complicaţii, cît mai rapid.

– Fără pensie alimentară? rînji el batjocoritor, văzindu-i obrajii îmbujorîndu-i-se. Fără împărţirea averii, nimic de genul ăsta?

– Nu!

– Bine, fiindcă al naibii să fiu dacă vei primi ceva.

Mînioasă pentru modul voit grosolan în care îi reamintea că acum averea lui era mai mare ca a ei, Meredith se uită la el cu un dispreţ suveran.

– Banii au fost singurul lucru la care te-ai gîndit *tu,* singurul lucru care a contat. N-am vrut să mă mărit cu tine şi nu-ţi vreau banii. Mai bine mor de foame decît să las ca să afle cineva că am fost măritată cu tine.

Şeful de sală îşi alesese tocmai acel moment nepotrivit ca să vină la masa lor, interesîndu-se dacă dejunul le fusese pe plac şi dacă mai doreau şi altceva.

– Da, îşi vărsă Matt năduful. Vreau un scotch dublu, iar soţia *mea*, accentuă el, trăind o senzaţie de satisfacţie răutăcioasă din a face exact pe dos ceea ce-l rugase ea să nu facă, va lua un alt Martini.

Meredith, care nu făcuse niciodată o scenă în public, îi aruncă vechiului ei prieten o căutătură feroce şi spuse:

– Îţi dau o mie de dolari să-i pui otravă în pahar.

Făcînd o mică plecăciune, John zîmbi şi rosti pe un ton de o politeţe gravă:

– Cum să nu, doamnă Farrell, apoi se întoarse spre chipul furios al lui Matt şi adăugă făcînd o mutră caraghioasă: Arsenic sau preferaţi ceva mai exotic, domnule Farrell?

– Să nu mai îndrăzneşti vreodată să mă mai numeşti aşa? îl preveni Meredith pe John. Nu e numele meu.

Umorul şi afecţiunea dispărură imediat de pe chipul lui John, apoi acesta făcu o plecăciune respectuoasă.

– Îmi cer scuze pentru libertăţile permise, domnişoară Bancroft. Băutura vă va fi servită imediat.

Meredith se simţea ca o bestie fără suflet. Se răzbunase fără nici un motiv pe bietul şef de sală. Se uită necăjită la spatele rigid al lui John, apoi la faţa lui Matt. Aşteptă cîteva clipe ca amîndoi să-şi revină, apoi trase aer în piept.

– Matt, nu e deloc practic să ne aruncăm insulte unul altuia. N-am putea să ne purtăm politicos unul cu celălalt? Am reuşi să rezolvăm mai uşor încurcătura asta.

Avea dreptate. Matt ştia, iar după o clipă de ezitare spuse tăios:

– Presupun că putem încerca. Cum crezi că am putea rezolva problema?

– În linişte, spuse ea zîmbindu-i uşurată. Şi repede. Necesitatea păstrării secretului şi graba sînt mult mai importante decît îţi dai tu seama.

Matt dădu din cap, gîndurile începînd să i se organizeze cît de cît.

– Logodnicul tău, trase el concluzia. Conform ziarelor, vrei să te căsătoreşti cu el în februarie.

– Hm, da, şi asta, fu ea de acord. Parker ştie deja ce s-a întîmplat. El e cel care a descoperit că omul angajat de tata nu era avocat şi că divorţul nostru este inexistent. Dar mai există ceva, ceva de o importanţă vitală pentru mine, pe care l-aş putea pierde dacă povestea asta s-ar afla.

– Şi anume?

– Am nevoie de un divorţ discret, de preferinţă pe ascuns, ca în presă să nu apară nici un fel de bîrfe pe seama noastră. Vezi tu, tata urmează să plece în concediu din cauza sănătăţii, iar eu îmi doresc cu disperare funcţia de preşedinte interimar. Am nevoie de această şansă pentru a demonstra consiliului de conducere că, atunci cînd se va retrage pentru totdeauna, voi fi capabilă să conduc corporaţia. Consiliul ezită să mă numească preşedinte intermiar, aşa cum ţi-am povestit, sînt extrem de conservatori, au deja îndoieli în privinţa mea, pentru că sînt relativ tînără pentru acest post de conducere şi pentru că sînt femeie. Iată două lucruri care sînt împotriva mea, iar presa nu m-a ajutat prezentîndu-mă ca pe un fel de fluturaş frivol, o imagine cu totul eronată. Dacă mass-media prinde de veste despre situaţia dintre noi, vor transforma totul într-un adevărat circ. Eu mi-am

anunţat deja logodna cu un bancher important, onest, iar despre tine se afirmă că te însori în fiecare lună cu altcineva, dar iată-ne încă căsătoriţi. Posibilitatea bigamiei nu-mi va aduce funcţia de preşedinte al corporaţiei. Sînt foarte sinceră cu tine, Matt, dacă chestia asta iese la lumină, îmi va reteza orice şansă de a conduce *Bancroft*.

– Nu mă îndoiesc că asta e părerea ta, spuse Matt, dar nu cred ca şansele tale să se afle într-un pericol atît de mare.

– Nu crezi, da? replică ea cu amărăciune. Ia gîndeşte-te cum ai reacţionat cînd ţi-am spus că avocatul a fost un escroc? Ai tras imediat concluzia că sînt o imbecilă incapabilă să-mi conduc propria viaţă, ca să nu mai vorbim de un lanţ de magazine. Aşa va reacţiona şi consiliul, fiindcă nu le sînt cu nimic mai dragă decît îţi sînt ţie.

– Tatăl tău n-ar putea să le dea de înţeles că vrea să fii numită în funcţia asta?

– Ba da, dar, conform legilor corporaţiei, consiliul de conducere trebuie să aleagă preşedintele în unanimitate. Chiar dacă tatăl meu îi are în palmă, nu cred c-ar interveni în interesul meu.

Matt fu scutit de un răspuns. Spre ei veneau doi chelneri, unul cu o tavă cu băuturi, celălalt cu un telefon.

– Sînteţi căutat, domnule Farrell. Persoana de la aparat afirmă c-aţi cerut să fiţi sunat aici.

Ştiind că telefonul era de la Tom Anderson, Matt se scuză faţă de Meredith, apoi luă aparatul şi spuse fără altă introducere:

– Care e situaţia cu comisia mediului înconjurător din Southville?

– Nu stăm bine, Matt, spuse Tom. Ne-au refuzat.

– Dar ce naiba ar refuza o cerere din care comunitatea n-ar avea decît de profitat? întrebă Matt mai mult uluit decît furios.

– După cîte îmi povesteşte pila mea din comisie, cineva extrem de influent i-a sfătuit să ne refuze.

– Ai idee cam cine ar putea fi?

– Îhm. Preşedintele comisiei e un tip pe nume Paulsen. Le-a spus mai multor membri, inclusiv celui pe care îl cunosc, că senatorul Davies ar considera respingerea cererii drept o favoare personală.

– Ciudat, spuse Matt încruntîndu-se, încercînd să-şi amintească dacă donase bani campaniei electorale a senatorului sau adversarului său, dar înainte să apuce să-şi amintească, Anderson adăugă pe un ton încărcat de sarcasm:

– Nu s-a întîmplat să vezi cumva în rubrica mondenă anunţarea unei petreceri date în onoarea zilei de naştere a dragului de senator?

– Nu, de ce?

– A fost dată de un anume Philip A. Bancroft. Există vreo legătură între el şi Meredith, cea despre care vorbeam săptămîna trecută?

Furia, arzătoare şi ucigătoare, explodă în pieptul lui Matt. Privirea i se îndreptă spre Meredith, observîndu-i paloarea bruscă care nu se putea datora decît menţionării comisiei de protecţie a mediului din Southville. I se adresă lui Anderson pe o voce calmă, de gheaţă:

– Există. Eşti la birou? Anderson îi spuse că da, iar Matt continuă: Rămîi acolo. Mă întorc la ora trei şi discutăm etapele următoare.

Matt puse receptorul jos cu o încetineală voită, apoi se uită la Meredith, care părea să-şi fi găsit o preocupare extrem de acaparatoare în netezirea feţei de masă cu unghia. Chipul îi era o mască a vinovăţiei, iar în clipa aceea o urî, o dispreţui cu o violenţă aproape de nestăpînit. Îi ceruse această întîlnire nu ca să „îngroape securea", aşa cum pretinsese, ci pentru că voise mai multe lucruri: să se mărite cu preţiosul ei bancher, să devină preşedinta companiei *Bancroft* şi să divorţeze rapid, fără complicaţii. Era bucuros că-şi dorea lucrurile astea atît de mult, pentru că nu le va obţine.

Ce va obţine ea şi tatăl ei va fi un război, un război pe care îl vor pierde... odată cu tot ce aveau. Făcu semn chelnerului să-i aducă nota de plată. Meredith realiză ce făcea, iar spaima care o zguduise cînd îl auzise menţionînd comisia din Southville se transformă în panică. Încă nu stabiliseră nimic, iar el se pregătea să pună capăt discuţiei lor. Chelnerul îi prezentă nota de plată într-o mapă din piele, iar Matt smuci din portofel o bancnotă de o sută de dolari, o trînti peste cecul semnat, apoi se ridică.

– Să mergem, se răsti el, ocolind deja masa şi trăgînd-o de pe scaun.

– Dar n-am ajuns la nici un acord, spuse Meredith disperată cînd el îi apucă strîns cotul şi o împinse spre uşă.

– Vom încheia discuţia în maşină.

Cînd ieşiră, ploaia se revărsa în valuri deasupra copertinei roşii de deasupra intrării. Portarul în uniformă, postat lîngă trotuar, îşi deschise umbrela, însoţindu-i pînă la limuzină. Matt îi ceru şoferului să-i ducă la magazinul *Bancroft*, apoi îi acordă lui Meredith întreaga lui atenţie.

– Deci, spuse el mieros, ce vrei să faci?

Tonul sugera intenţia de a coopera, iar Meredith simţi un amestec de uşurare şi ruşine, ruşine pentru că ştia de ce comisia din Southville îi respinsese cererea, aşa cum ştia că i se va refuza şi posibilitatea de a deveni membru al clubului *Glenmoor Country*. Jurîndu-şi în gînd să-l forţeze cumva pe tatăl ei să repare răul făcut lui Matt, spuse încet:

– Aş vrea un divorţ rapid, secret, de preferinţă într-un alt stat sau în străinătate, şi vreau ca scurta noastră căsătorie să rămînă un secret.

El dădu din cap, de parcă ar fi cugetat favorabil la cererea ei, dar următoarele lui cuvinte o izbiră în plin:

– Iar dacă refuz, cum te-ai putea răzbuna? Bănuiesc, comentă el pe un ton rece, amuzat, că vei continua să-mi întorci spatele la toate acele dineuri plictisitoare, iar tatăl tău m-ar putea expulza din fiecare club al oraşului Chicago.

Aflase deja despre intervenţia tatălui ei la *Glenmoor*.

– Îmi pare rău pentru ceea ce a făcut la *Glenmoor*. Îmi pare foarte rău!

El rîse de sinceritatea ei.

– Mă doare în cot de nepreţuitul tău club. M-a propus cineva, după ce i-am sugeratsă nu se deranjeze.

În ciuda cuvintelor sale, lui Meredith nu-i venea să creadă că nu-i păsa. N-ar fi fost om, dacă nu s-ar fi simţit profund marcat de refuzul cererii lui.

Vinovăţia şi ruşinea pentru mîrşăvia tatălui ei o făcu să-şi întoarcă capul. Îi făcuse plăcere compania lui, iar el păruse să se bucure de a ei.

Fusese atît de bine să stea de vorbă cu el, ca şi cum acel trecut urît n-ar fi existat niciodată.

Nu voia să-i fie duşmancă; ce se întîmplase cu ani în urmă nu fusese în întregime vina lui. Acum, amîndoi îşi aveau drumurile lor, drumuri pe care şi le făcuseră singuri.

Ea era mîndră de realizările ei; el avea toate motivele să se mîndrească cu ale lui. Braţul lui se sprijinea pe spătarul banchetei, iar Meredith se uită la ceasul elegant din aur lucindu-i la încheietură, apoi la mîna lui.

Avea mîini minunate, puternice, abile, îşi zise ea. Cu ani în urmă avuseseră bătături, acum erau îngrijite, cu manichiura făcută...

Simţi un impuls brusc, absurd, de a-i lua mîna în a ei şi a-i spune că îi părea rău pentru tot răul pe care ş-l făcuseră unul altuia.

– Încerci să vezi dacă mai am unsoare sub unghii?

– Nu! exclamă Meredith indignată, privirea zvîcnindu-i spre ochii cenuşii, enigmatici. Îmi doream ca lucrurile să se fi terminat altfel... Să rămînem prieteni.

– Prieteni? repetă el cu o ironie muşcătoare. Ultima dată cînd am fost prieten cu tine m-a costat numele, libertatea şi al naibii de multe altele.

Te costă mai mult decît crezi, îşi zise Meredith simţindu-se ca o mizerabilă. Te costă o fabrică pe care vrei să o construieşti în Southville, dar treaba aia o voi îndrepta cumva. Îl voi sili pe tatăl meu să repare răul făcut şi să promită că nu va mai interveni niciodată în afacerile tale.

– Matt, ascultă-mă, spuse ea, dorind cu disperare să clarifice lucrurile dintre ei. Sînt dispusă să uit trecutul şi...

– Ce drăguţ din partea ta, rînji el batjocoritor.

Meredith deveni rigidă, grozav de tentată să-i atragă atenţia că victima era ea, soţia abandonată, apoi îşi înfrînă impulsul şi continuă încăpăţînată:

– Am spus că sînt dispusă să uit trecutul şi nu te-am minţit. Dacă vei fi de acord cu un divorţ rapid, fără complicaţii, voi face tot ce-mi stă în putinţă să-ţi netezesc calea aici, în Chicago.

– Şi cum crezi să-mi netezeşti calea aici, în Chicago, prinţesă? întrebă el pe un ton plin de sarcasm.

– Nu-mi spune prinţesă. Nu sînt binevoitoare, încerc să fiu corectă.

Matt se lăsă pe spate şi se uită la ea strîngînd din pleoape.

– Îmi cer scuze pentru purtarea grosolană, Meredith. Ce anume intenţionezi să faci pentru mine?

Încurajată de schimbarea aparentă din atitudinea sa, Meredith spuse repede:

– Pentru început, voi avea grijă să nu fi tratat ca un proscris social. Ştiu că tata s-a opus intrării tale în club, dar voi încerca să-l fac să revină asupra acelei hotărîri...

– Hai să nu vorbim despre mine, propuse el cu o voce mieroasă, revoltat de linguşirile şi de ipocrizia ei. Îi plăcuse mai mult cînd îl înfruntase la Operă, insultîndu-l arogantă. Dar acum avea nevoie de ceva de la el şi se bucura că acel ceva era de o importanţă vitală, fiindcă nu-l va primi. Vrei un divorţ rapid şi fără complicaţii, pentru că doreşti să te măriţi cu bancherul tău şi să devii preşedinta companiei *Bancroft*, da? Cum ea dădu din cap, Matt continuă: Iar preşedinţia de la *Bancroft* e foarte, foarte importantă pentru tine?

– O doresc mai mult decît mi-am dorit orice altceva pe lumea asta, admise Meredith sinceră. Vei... vei fi de acord, nu-i aşa? întrebă ea, scrutîndu-i expresia impenetrabilă de pe chip cînd limuzina opri în faţa magazinului.

– Nu.

O spuse cu o fermitate atît de politicoasă, încît, pentru o clipă, mintea lui Meredith se blocă.

– Nu? repetă ea fără să-i vină să creadă şi începînd să se înfurie. Dar divorţul este...

– Uită-l! se răsti el.

– Să-l uit? Tot ce-mi doresc depinde de el.

– Ce păcat!

– Atunci, voi obţine unul fără consimţămîntul tău! strigă ea.

– Încearcă şi voi provoca o reacţie publică atît de puternică, încît nu îţi vei mai găsi liniştea niciodată. Pentru început, îl voi da în judecată pe bancherul tău fără caracter pentru înstrăinarea afecţiunii.

– Înstrăinarea... Prea uluită ca să mai fie prudentă, Meredith izbucni într-un rîs plin de amărăciune. Ţi-ai pierdut minţile? Dacă

o faci, vei arăta ca un tîmpit, ca un soţ distrus, trimis la plimbare.

– Iar tu ca o adulteră, pară el.

Furia erupse în tot trupul lui Meredith.

– Naiba să te ia! ţipă ea, cu obrajii în flăcări. Dacă îndrăzneşti să-ţi baţi joc de Parker te omor cu mîinile mele! Nu meriţi să-i atingi nici măcar pantofii, izbucni ea. E de zece ori mai bărbat ca tine! Nu simte nevoia să vîre în pat fiecare femeie cu care se întîlneşte. Are principii, e un gentleman, dar tu nu eşti în stare să înțelegi aşa ceva pentru că sub costumul ăsta elegant eşti tot un muncitor murdar, dintr-un oraş murdar, cu un tată bețiv şi murdar.

– Iar tu, spuse el sălbatic, eşti tot o scorpie rea şi înfumurată.

Meredith se roti cu palma deschisă, apoi îşi reţinu un ţipăt de durere cînd Matt îi prinse încheietura la un centimetru de faţa lui, ţinînd-o strîns în timp ce o avertiza cu o voce insinuantă:

– Dacă comisia de protecţia mediului din Southville nu va reveni asupra deciziei luate, nu vor exista nici măcar discuţii despre divorţ. Dacă mă voi hotărî să ți-l acord, se va face în condiţiile impuse de mine, iar tu şi tatăl tău le veţi accepta. Strîngînd-o şi mai tare de încheietură, o smuci spre el pînă ce feţele li se apropiară doar la cîțiva centimetri. Ai înțeles, Meredith? Tu şi tatăl tău nu aveți nici o putere asupra mea. Mai supără-mă o dată şi vei ajunge să-ți doreşti să fi fost tu cea avortată.

Meredith îşi smuci braţul.

– Eşti un monstru! şuieră ea. Picăturile de ploaie îi stropeau obrazul. Îşi luă mănuşile şi poşeta, apoi îl fulgeră cu o privire dîrză pe şoferul-bodyguard, care îi deschise portiera şi urmărea altercaţia dintre ei cu înflăcărarea plină de entuziasm a unui spectator la un meci de tenis de cîmp.

Cînd coborî din maşină, Ernest veni în fugă spre ea, recunoscînd-o cu întîrziere, dar gata s-o apere, oricît de mare ar fi fost pericolul în care s-ar fi aflat.

– Ai văzut bărbatul din maşină? îl întrebă Meredith pe portarul de la *Bancroft.* Cînd el răspunse că da, Meredith continuă: Bine. Dacă se mai apropie vreodată de magazinul ăsta, ai voie să chemi poliţia.

Capitolul 28

Joe O'Hara trase maşina lîngă trotuarul din fața clădirii *Intercorp*-ului şi, înainte s-o fi oprit-o complet, Matt deschise brusc portiera şi ieşi.

– Spune-i lui Tom Anderson să vină aici, îi porunci el domnişoarei Stern, trecînd furios pe lîngă ea. Şi încearcă să-mi găseşti o aspirină.

Două minute mai tîrziu apăru lîngă masa lui de birou cu un pahar cu apă rece şi două aspirine.

– Domnul Anderson soseşte imediat, spuse ea studiindu-i fața, în timp ce Matt înghițea pilulele. Ai o agendă de lucru foarte încărcată, domnule Farrell. Sper să nu faci gripă. Domnul Hursh s-a îmbolnăvit deja, la fel ca alți doi vicepreşedinți şi jumătate din angajații de la centrul de calcul...

Din moment ce nu-şi arătase niciodată interesul pentru sănătatea lui, Matt presupuse în mod normal că singura ei grijă era că nu-şi va respecta programul.

– Nu fac gripă, spuse el tăios. Nu mă îmbolnăvesc niciodată. Îşi trecu mîna peste ceafă, masîndu-şi inconştient muşchii încordați. Durerea de cap, care dimineață fusese doar o neplăcere minoră, sîcîitoare, deveni tot mai insistentă şi apăsătoare.

– Dacă e gripă, poate dura săptămîni la rînd şi se poate transforma în pneumonie. Aşa i s-a întîmplat doamnei Morris de la reclamă şi domnului Lathrup de la personal, iar acum sînt la spital. Poate ar fi mai bine să te odihneşti în loc să pleci săptămîna viitoare în Indiana. Altfel programul...

– N-am gripă, decretă Matt categoric. N-am decît o banală durere de cap.

Secretara încremeni auzindu-i tonul, se răsuci pe călcîie şi porni cu paşi mari spre uşă, ciocnindu-se în drum cu Tom Anderson.

– Care-i necazu' cu madam Stern? întrebă Tom uitîndu-se peste umăr.

– Se teme că va trebui să-mi reprogrameze întrunirile, spuse Matt impacientat. Hai să vorbim despre comisia de protecție a mediului.

– În regulă, ce vrei să fac?
– Deocamdată cere amînarea hotărîrii finale.
– Şi după aia?
Drept răspuns, Matt ridică receptorul şi-l sună pe Vanderwild.
– Cu cît se vînd acţiunile *Bancroft*? îl întrebă el pe Peter, apoi cînd celălalt îi răspunse, Matt continuă: Cumpără. Foloseşte aceeaşi tehnică ca şi pentru *Haskell*. Să nu faci vîlvă. Închise şi se uită la Tom. Vreau să verifici fiecare director din consiliul de conducere de la *Bancroft*. Unul dintre ei s-ar putea să fie de vînzare. Găseşte-l şi află-i preţul.
De cînd lucrau împreună, în cadrul bătăliilor purtate şi cîştigate cu alte companii, Matt nu mai apelase vreodată la ceva atît de nejustificat ca mita.
– Matt, vorbeşti despre mituirea unui director executiv...
– Vorbesc despre a-l învinge pe Bancroft prin propriile-i metode. Se foloseşte de influenţa lui ca să cumpere voturile membrilor comisiei de protecţie a mediului. Noi vom folosi bani ca să cumpărăm voturi în consiliul lui de conducere. Singura diferenţă dintre ceea ce face el şi ceea ce fac eu este mijlocul de intermediere. După ce îl voi pune cu botul pe labe pe ticălosul ăla răzbunător, o să primească ordine de la mine în propriul consiliu de conducere.
– Bine, spuse Tom după o scurtă ezitare. Dar treaba asta va trebui rezolvată cu multă discreţie.
– Asta nu e tot, replică Matt intrînd în sala de şedinţe de lîngă birou. Apăsă pe un buton din perete, iar oglinda care ascundea barul se dădu încet la o parte. Matt trase afară o sticlă de scotch, îşi umplu un pahar, apoi înghiţi cu poftă. Vreau să ştiu tot ce e de ştiut despre operaţiunile companiei *Bancroft*. Lucrează cu Vanderwild. Peste două zile vreau să aflu totul despre tranzacţiile financiare, despre directorii executivi. Şi mai mult decît orice vreau să ştiu exact care e punctul lor cel mai sensibil.
– Înţeleg că vrei să preiei compania.
Matt mai luă o înghiţitură din pahar.
– Voi hotărî asta mai tîrziu. Acum, nu vreau altceva decît suficiente acţiuni ca să-i am la mînă.

– Cum rămîne cu Southville? Am investit o avere în pămîntul ăla.

Un zîmbet necruţător arcui buzele lui Matt.

– Le-am telefonat din maşină lui Pearson şi Levinson, spuse el referindu-se la firma avocaţilor săi din Chicago, folosiţi în cazuri de urgenţă, şi i-am informat ce vreau să fac. Vom obţine aprobarea şi vom cîştiga şi un profit frumos de pe urma companiei *Bancroft*.

– Cum?

– E vorba despre mica problemă a terenului din Houston, pe care îl doresc atît de mult.

– Şi?

– Şi acum e al nostru.

Anderson dădu din cap, făcu doi paşi spre uşă, se opri şi se întoarse înapoi. Spuse şovăind:

– Din moment ce mă voi afla alături de tine în linia întîi a acestei bătălii cu Bancroft, aş vrea să ştiu măcar cum a început.

Dacă întrebarea i-ar fi fost pusă de oricare dintre ceilalţi manageri ai săi, Matt s-ar fi zburlit trimiţîndu-i la plimbare. Încrederea era un lux pe care bărbaţii din lumea financiară a lui Matt nu şi-l puteau permite. Învăţase la fel ca şi ceilalţi, care reuşiseră să ajungă pe culmile succesului, că era riscant, periculos chiar, să mărturiseşti prea multe cuiva.

De cele mai multe ori oamenii în care aveai încredere se foloseau de acele informaţii pentru a smulge favoruri din partea altcuiva. Şi uneori le foloseau doar pentru a dovedi că se bucurau de respectul unui om faimos şi bogat. Dintre toţi oamenii pe care Matt îi cunoştea pe lumea asta existau doar patru în care avea o încredere deplină: tatăl şi sora lui, Tom Anderson şi Joe O'Hara.

Tom era alături de el din zilele de început, cînd afacerile îi reuşeau prin îndrăzneală şi tupeu, construindu-şi imperiul bazîndu-se pe cutezanţă şi intuiţie, şi foarte puţin pe capital. Avea încredere în Anderson şi O'Hara pentru că-şi dovediseră loialitatea. Şi, într-o anumită măsură, avea încredere în ei pentru că nu proveneau din medii privilegiate şi din şcoli cu tradiţie.

– Acum zece ani, replică el fără tragere de inimă, am făcut ceva ce nu i-a plăcut lui Bancroft.

– Iisuse, trebuie să fi fost ceva al naibii de neplăcut de n-a uitat nici pînă azi. Ce i-ai făcut?

– Am îndrăznit să-mi depăşesc condiţia şi să-i tulbur mica lume simandicoasă.

– Cum?

Matt mai luă o înghiţitură din băutură, ca să spele amărăciunea cuvintelor, a amintirii.

– M-am însurat cu fiica lui.

– Te-ai însurat cu... cu Meredith Bancroft? Cu fiica lui?

– Exact, admise Matt pe un ton sumbru.

Cum Anderson se holba la el tăcut şi năucit, Matt adăugă:

– Mai e ceva ce-ar fi mai bine să ştii. Meredith mi-a spus astăzi că divorţul de acum unsprezece ani nu e legal. Avocatul a fost un escroc care n-a prezentat tribunalului cererea de divorţ. I-am spus lui Levinson să verifice, dar am o presimţire că e adevărat.

Mai trecu o clipă de tăcere, apoi mintea lui Anderson începu să funcţioneze.

– Iar acum fata vrea o avere ca partaj de divorţ, da?

– Vrea să divorţeze, îl corectă Matt, iar ea şi tatăl ei ar vrea să mă ruineze, dar în rest pretinde că nu vrea absolut nimic.

Tom reacţionă cu o loialitate plină de furie şi cu un rîs amar, sarcastic.

– Cînd vei termina cu ei, îşi vor fi dorit din tot sufletul să nu fi pornit acest război, promise el, îndreptîndu-se spre uşă.

După plecarea lui, Matt se duse la fereastră şi se uită afară. Era o zi la fel de mohorîtă şi de tristă ca şi sufletul lui. Anderson avea probabil dreptate în ceea ce privea rezultatul acestei bătălii, dar senzaţia de triumf a lui Matt se pierdea încetul cu încetul. Se simţea... gol. Uitîndu-se afară, ultimele cuvinte ale lui Meredith i se învîrteau prin cap. *Nu meriţi să atingi nici măcar pantofii lui Parker. E de zece ori mai bărbat ca tine. Sub costumul ăsta elegant eşti tot un muncitor murdar, dintr-un oraş murdar, cu un tată beţiv şi murdar.* Încercă să alunge aceste gînduri din minte, dar rămaseră acolo, necăjindu-l pentru idioţenia lui, amintindu-i încă o dată, dacă mai era nevoie, cît era de prost cînd venea vorba de Meredith. Ani la rînd, după ce se crezuse divorţat de ea, nu şi-o putuse scoate cu totul din inimă. Muncise

pînă la epuizare ca să-şi construiască un imperiu, mînat de un fel de plan neclar, tîmpit, că într-o zi se va întoarce şi o va impresiona pe Meredith cu tot ceea ce realizase şi devenise.

Buzele i se răsfrînseră într-un zîmbet batjocoritor, plin de amărăciune. Astăzi, avusese şansa să o impresioneze: ajunsese un succes financiar; costumul pe care îl purta costa mai mult decît camioneta avută cînd o cunoscuse; o dusese într-un restaurant frumos, scump, într-o limuzină cu un şofer în livrea, însă pentru ea era tot „un muncitor murdar". Era mîndru de originea sa, dar cuvintele lui Meredith îl făcură să se simtă ca un fel de monstru slinos scos din străfundurile unei mlaştini urît mirositoare, un monstru care-şi schimbase solzii în piele.

Cînd părăsi în sfîrşit clădirea, se făcuse deja şapte seara. Joe îi deschise portiera, iar Matt se strecură înăuntru. Era peste măsură de obosit, şi-şi lăsă capul pe speteaza scaunului, încercînd să ignore parfumul fin al lui Meredith, care mai plutea încă în maşină. Gîndurile i se îndreptară spre întîlnirea lor şi îşi aminti felul cum îi zîmbise cînd îi vorbise despre magazin. Îi zîmbise cu o aroganţă tipică unui Bancroft şi îi ceruse o favoare, un divorţ rapid, fără complicaţii, în timp ce-l umilea în public şi colabora cu tatăl ei să-l ruineze. Matt era dispus să-i acorde divorţul, dar nu încă.

Maşina luă o curbă, iar claxoanele răsunară din toate părţile. Matt deschise brusc ochii şi-l surprinse pe Joe studiindu-l în oglinda retrovizoare.

– Ţi-a trecut vreodată prin minte, spuse el cu o voce aspră, să te mai uiţi din cînd în cînd şi la şoseaua din faţa ta? S-ar putea ca drumul să fie mai puţin aventuros, dar mai paşnic.

– Ha! Fac hipnoză de trafic dacă mă chiorăsc prea mult la şosea. Deci, spuse el lansîndu-se în subiectul care îl frămînta, după ce asistase la cearta dintre el şi Meredith, asta a fost soţia ta, Matt? Se uită la şosea, apoi privirea îi reveni la oglinda retrovizoare. Adică, v-aţi luat la harţă pentru divorţ, aşa că mi-am închipuit că trebuie să-ţi fi fost soţie, da?

– Da, se răsti Matt.

– A naibii muiere, chicoti Joe, ignorînd privirea furioasă a lui Matt. Nu te prea place, nu-i aşa?

– Da.

– Ce are împotriva muncitorilor?

Cuvintele ei de despărţire îi fulgerară prin minte. *Eşti tot un muncitor murdar.*

– Murdăria, replică Matt sec. Nu-i place murdăria.

Cînd deveni clar că patronul său nu-i va oferi alte informaţii, Joe schimbă în silă subiectul:

– Vei avea nevoie de mine cînd vei pleca în Indiana, săptămîna viitoare? Dacă nu, m-am gîndit să organizez cu tatăl tău două zile de orgie şahistă.

– Nu. Stai cu el. Cu toate că tatăl său nu mai băuse nimic de zece ani, era foarte emoţionat şi tulburat de vinderea fermei, deşi fusese hotărîrea lui. Din cauza asta Matt se simţea puţin neliniştit şi nu voia să-l lase singur cît va fi plecat acolo, împachetînd lucrurile lor personale.

– Dar în seara asta? Ieşi în oraş?

Matt avea o întîlnire cu Alicia.

– Voi lua Rolls-ul, spuse el. Eşti liber.

– Dacă ai nevoie de mine...

– Fir-ar să fie! Am spus că voi lua Rolls-ul.

– Matt?

– Ce?

– Nevasta ta e trăsnet, spuse Joe chicotind din nou. Păcat că te face atît de morocănos.

Matt apăsă pe buton şi închise insolent geamul despărţitor.

Cu braţul lui Parker în jurul umerilor, consolînd-o în tăcere, Meredith se uita spre focul din cămin, gîndurile îndreptîndu-i-se cu o furie neputincioasă spre întîlnirea cu Matt, terminată sub auspicii atît de proaste. Fusese atît de drăguţ la început, tachinînd-o pentru că nu se putea hotărî ce să bea... ascultînd-o vorbindu-i despre munca ei.

Telefonul primit, care îi adusese vestea despre comisia din Southville, schimbase totul. Meredith înţelese acum, avînd destul timp de gîndire. Însă erau lucruri pe care nu le înţelegea, lucruri care o tulburau, pentru că erau lipsite de sens. Chiar înainte ca Matt să fi primit acel telefon, simţise că nutrea un fel de furie ţinută sub control, nu, dispreţ, faţă de ea. Şi, în ciuda a ceea ce făcuse cu unsprezece ani în urmă, atitudinea lui nu

fusese deloc defensivă. Dimpotrivă, se purtase de parcă ea ar fi avut motive să-şi ceară iertare. El dorise divorţul, ea fusese partea vătămată, dar iată că astăzi Matt o numise *o scorpie rea şi îngîmfată.*

Încercînd să-şi limpezească mintea, Meredith alungă gîndurile acestea lipsite de sens. Căuta motive care să-i justifice acţiunile, realiză ea scîrbită, se străduia să-i găsească scuze. Încă din noaptea în care îl cunoscuse fusese atît de ameţită de forţa lui îndîrjită şi de înfăţişarea lui dură, neşlefuită, încît se luptase să facă din el un cavaler în arumură strălucitoare.

Cam acelaşi lucru făcea şi acum, deşi într-un mod ceva mai temperat, şi toate astea numai pentru că astăzi avusese aproape acelaşi efect ameţitor asupra ei ca în urmă cu unsprezece ani.

Un buştean de un roşu strălucitor se rostogoli într-o parte, scoţînd o furtună de scîntei, iar Parker se uită la ceas.

– E şapte, spuse el. Presupun c-ar fi mai bine să plec. Oftînd, Meredith se ridică şi-l conduse pînă la uşă, recunoscătoare pentru plecarea lui. Tatăl ei îşi făcuse în acea după-amiază analizele la spital şi insistase să vină la ea ca să-i dea un raport complet asupra întrevederii cu Matt. Ce-i va spune îl va înfuria, cu siguranţă, şi, cu toate că Meredith era obişnuită cu toanele lui, o deranja să-l vadă făcînd scene de faţă cu Parker.

– Va trebui să-l conving cumva, spuse ea, să-şi schimbe atitudinea în privinţa comisiei din Southville. Pînă n-o va face, n-am nici o şansă ca Matt să accepte un divorţ fără scandal.

– Vei reuşi, prezise Parker, braţele alunecîndu-i în jurul ei şi apropiind-o pentru un sărut de încurajare. Tatăl tău nu are de ales. Îşi va da seama şi singur.

Meredith închidea uşa cînd îl auzi pe Parker salutîndu-l tatăl ei pe coridor. Trase adînc aer în piept şi îşi adună toate forţele pentru confruntarea care o aştepta.

– Ei bine? rosti Philip intrînd cu paşi mari în apartamentul ei. Ce s-a întîmplat cu Farrell?

Meredith îi ignoră deocamdată întrebarea.

– Ce-a spus doctorul despre rezultatul analizelor? Ce-a spus despre inima ta?

– Mi-a spus că e încă în piept, replică Philip cu sarcasm,

scoţîndu-şi paltonul şi aruncîndu-l peste un scaun. Ura toţi doctorii în general şi pe al său în special. Doctorul Shaffer nu putea fi terorizat, intimidat sau mituit să facă ce voia Philip, să-i dea o inimă puternică şi o sănătate de fier. Lasă chestiile astea. Vreau să ştiu exact ce-a spus Farrell, o anunţă el ducîndu-se la micul bar şi turnîndu-şi un pahar de sherry.

– Să nu îndrăzneşti să bei chestia aia! îl preveni ea, apoi căscă gura cînd îl văzu scoţîndu-şi un trabuc din buzunarul de la piept al hainei. Vrei să mori? Aruncă trabucul.

– Meredith! se răsti el cu o voce glacială, o să provoci mai multe daune inimii mele dacă nu-mi răspunzi, decît ar putea-o face gura asta de sherry şi un fum de trabuc. Eu sînt părintele, nu copilul, te rog să nu uiţi.

După o zi de frustrări, atacul nemeritat îi aduse în ochi scîntei de furie. Arăta mai bine decît la începutul săptămînii, aşa că rezultatul analizelor trebuie să fi fost bun, mai ales dacă risca băutura şi trabucul.

– În regulă! replică ea, bucuroasă că se simţea mai în formă pentru discuţie şi, brusc, nu mai avu nici un chef să ascundă rezultatul întîlnirii sub o spoială înşelătoare. Voia un rezumat punct cu punct, iar Meredith îi făcu pe plac. Ciudat, dar cînd termină, tatăl ei arăta aproape uşurat.

– Asta-i tot? Asta-i tot ce-a spus Farrell? N-a adăugat nimic care să fi părut, se uită la trabuc de parcă ar fi căutat cuvîntul potrivit, ceva care să fi părut straniu? accentuă el.

– Ţi-am povestit tot ce-am discutat, replică Meredith. Acum, aş vrea nişte răspunsuri. Uitîndu-se drept în ochii lui, spuse calmă, dar hotărîtă: De ce te opui intrării lui Matt în clubul *Glenmoor*? De ce ai aranjat să-i fie refuzată cererea de construire a fabricii în Southville? De ce, după atîţia ani, continui cu această vendettă nesăbuită. De ce?

În ciuda tonului ei aspru, tatăl ei arăta oarecum stingherit.

– L-am împiedicat să devină membru al clubului ca să nu fi obligată să-l vezi din nou. Am aranjat să-i fie refuzată cererea pentru că vreau să plece naibii din Chicago, ca să nu mai dăm cu ochii de el oriunde am merge. Ce importanţă mai are, ce-am făcut e bun făcut.

– Va trebui desfăcut, îl informă Meredith categorică.

Philip o ignoră.

– Nu vreau să mai vorbeşti cu el. Am acceptat chestia de astăzi fiindcă m-am lăsat convins de Parker că nu există altă cale. Ar fi trebuit să se ofere să meargă cu tine. Sincer să fiu, încep să cred că Parker e un bărbat slab, iar mie nu-mi plac bărbaţii slabi.

Meredith rîse scurt.

– În primul rînd, Parker nu e deloc slab şi e destul de inteligent ca să-şi dea seama că prezenţa lui n-ar fi făcut decît să complice situaţia. În al doilea rînd, dacă ai întîlni vreodată pe cineva la fel de puternic ca tine l-ai urî imediat.

El dădu să-şi ia paltonul de pe scaun şi îi aruncă o privire urîtă peste umăr.

– De unde ai mai scos-o şi pe asta?

– Singurul bărbat care se poate măsura cu voinţa ta de fier, cu forţa ta de neclintit e Matthew Farrell. E adevărat, ştii, spuse ea ceva mai blînd, în multe privinţe este exact ca tine – viclean, invulnerabil şi dispus să meargă pînă în pînzele albe ca să obţină ce vrea. La început l-ai urît pentru că era un nimeni şi a îndrăznit să se culce cu mine. Dar l-ai urît şi mai mult pentru că nu l-ai putut intimida, nu în acea primă seară la club, cînd l-ai dat afară, şi nici mai tîrziu, după ce ne-am căsătorit şi l-am adus acasă. Zîmbi, un zîmbet trist, lipsit de furie. Îl dispreţuieşti pentru că e singurul bărbat pe care îl cunoşti la fel de îndărătnic ca tine.

Prefăcîndu-se indiferent la observaţiile ei, Philip rosti cu o voce aspră:

– Nu mă placi, Meredith, nu-i aşa?

Meredith reflectă la întrebarea lui cuprinsă de un amestec de simpatie şi oboseală. Îi dăduse viaţă, apoi încercase să-i manevreze fiecare respiraţie, fiecare zi a vieţii ei.

Nimeni nu l-ar fi putut acuza vreodată că nu ţinea la ea sau că o neglijase, pentru că veghea asupra ei cu nişte ochi de vultur încă din fragedă copilărie. Distrusese atît de multe momente din viaţa ei şi totuşi acţionase îndemnat de iubire, o iubire posesivă, sufocantă.

– Te iubesc, spuse ea zîmbindu-i cu afecţiune, dar nu-mi plac multe dintre lucrurile pe care le faci. Loveşti în oameni fără nici o părere de rău, exact cum face şi Matt.

– Fac ceea ce cred că trebuie făcut, replică el smulgîndu-şi paltonul de pe scaun.

– Ce trebuie făcut în clipa de față, îi reaminti Meredith ridicîndu-se ca să-l conducă la uşă, e să repari răul făcut la *Glenmoor* şi comisia de protecție a mediului. Odată ce problemele astea vor fi rezolvate, voi lua legătura cu el şi vom lămuri toată chestia asta cu divorțul.

– Şi crezi că se va mulțumi cu atît şi va fi de acord să divorțeze? replică el cu o neîncredere încărcată de sarcasm.

– Da. Cred. Vezi tu, am un mare avantaj: Matthew Farrell nu vrea să fie căsătorit cu mine. Acum nu-şi doreşte decît răzbunare, dar nu e destul de nebun să-şi complice tot restul existenței de dragul unor represalii împotriva ta şi a mea. Sper. Acum, termină ea, îmi dai cuvîntul tău că mîine vei telefona acolo unde trebuie determinînd comisia din Southville să-i aprobe cererea?

El se uită la ea, voința lui intrînd într-un conflict direct cu dorința ei.

– Voi studia problema.

– Nu e suficient...

– E tot ce sînt dispus să fac.

Făcea doar pe grozavul, hotărî Meredith după ce îi studie chipul cu trăsături încordate şi depuse un sărut tandru pe obrazul lui. După plecarea lui, Meredith se aşeză pe canapea. Stătea deja de un sfert de oră privind tăciunii aprinşi din cămin cînd îşi aduse aminte că Parker îi spusese că a doua zi consiliul de conducere de la magazinul *Bancroft* va decide cine va fi preşedintele interimar.

El se va abține de la vot din cauza legăturii cu Meredith. Însă în noaptea asta, Meredith era prea extenuată ca să mai simtă vreun suspans sau vreo surescitare pentru o şedință care s-ar putea să nu ducă la nimic bun.

Telecomanda era pe măsuța de cafea şi, întinzînd mîna spre ea, Meredith îşi aminti brusc de interviul dat de Matt Barbarei Walters. Vorbiseră despre succesul lui şi despre femeile faimoase cu care avusese legături, iar Meredith se întrebă cum de-şi imaginase cîndva că ea şi Matt ar putea fi fericiți împreună? Ea şi Parker se înțelegeau unul pe altul; veneau din

acelaşi mediu social, din aceeaşi clasă, o clasă care dota spitalele cu saloane noi şi îşi dona timpul acţiunilor de binefacere şi cauzelor civice. Nu vorbeau în public şi mai ales nu în faţa camerelor de luat vederi despre averea lor sau despre micile aventuri picante.

Indiferent de cît de mulţi bani ar fi făcut Matthew Farrell, îşi spuse ea cu amărăciune, sau cu cîte femei frumoase, faimoase, s-ar fi culcat, va rămîne tot ce fusese întotdeauna – necruţător, arogant şi rău. Era lacom, lipsit de scrupule şi... Se încruntă nedumerită spre ecranul televizorului. Astăzi, avusese impresia că părerea lui despre ea era la fel de proastă. Gîndindu-se cum îi atacase familia şi îl numise *muncitor murdar*, n-ar fi putut spune că avea o părere prea bună despre propria persoană. Fusese o lovitură sub centură, iar adevărul era că nutrea un fel de admiraţie tacită pentru oamenii cu suficientă forţă fizică şi morală ca să îndeplinească o muncă fizică; îţi trebuia mult curaj să te întorci zi de zi la o slujbă care nu-ţi oferea nici un stimulent intelectual, doar plicul cu salariul. Atacase mediul lui Matt pentru că era singurul lui punct vulnerabil.

Telefonul o trezi la realitate, iar Meredith ridică receptorul. Auzi vocea îngrozită a Lisei.

– Mer, ce s-a întîmplat azi cu Farrell? Ai spus că-mi vei telefona imediat după întîlnirea cu el.

– Ştiu, şi te-am chemat prin pager, dar nu mi-ai răspuns.

– Am plecat din clădire pentru cîteva minute. Deci, ce s-a întîmplat?

Meredith povestise deja totul de două ori şi nu avea nici un chef să o ia de la început.

– N-a fost o întîlnire încununată de succes. Nu s-ar putea să lăsăm amănuntele pe mîine?

– Înţeleg. Ce zici de cină?

– O.K. Dar e rîndul meu să gătesc.

– Oh, nu! exclamă Lisa. Încă mă mai doare stomacul de la ultima ta experienţă culinară. Mai bine iau ceva mîncare chinezească în drum spre tine, ce zici?

– În regulă. Dar plătesc eu.

– Corect. Să mai aduc şi altceva?

– Dacă vrei să auzi despre întrevederea mea cu Matt, rosti

Meredith pe un ton sumbru, ia şi un pachet întreg de batiste de hîrtie.

– Aşa rău?

– Îhm.

– În cazul ăsta mai bine aduc o puşcă, glumi ea, iar după ce mîncăm ne ducem să-l vînăm

– Nu mă tenta, replică Meredith, dar zîmbi amuzată de sugestia Lisei.

Capitolul 29

La ora unu şi jumătate în după-amiaza următoare, Meredith părăsi secţia de reclame a magazinului, îndreptîndu-se spre biroul ei. Toată ziua, oriunde s-ar fi dus, oamenii îşi întorceau privirile ca să se uite la ea, iar ea nu se îndoia nici o clipă de ce anume o făceau. Apăsă cu toată forţa pe butonul ascensorului, gîndindu-se la comentariile enervante ale lui Sally Mansfield din ediţia de dimineaţă a ziarului *Tribune:*

Prietenii lui Meredith Bancroft, uluiţi s-o vadă punîndu-l la punct pe Matthew Farrell, cel mai căutat burlac al oraşului Chicago, la balul Operei de acum două săptămîni, au avut parte de o surpriză şi mai şocantă: cuplul a luat prînzul restaurantul Landry. *Noul nostru burlac e cu siguranţă un bărbat extrem de ocupat, dacă în aceeaşi seară a însoţit-o pe suberba Alicia Avery la premiera piesei* Îmblînzirea Scorpiei *de la Teatrul Mic.*

Ajunsă în biroul ei, Meredith smuci furioasă sertarul mesei, minunîndu-se din nou de răutatea şi meschinăria reporterei, prietenă apropiată cu fosta soţie a lui Parker.

Menţionarea dejunului ei cu Matt nu era decît un truc pentru a-l face pe Parker să arate ca un prost aflat în pericolul iminent de a fi pus pe liber.

– Meredith, spuse Phyllis cu o voce încordată. Te-a sunat secretara domnului Bancroft. Zice că vrea să te vadă imediat în biroul lui.

Convocările bruşte, neprogramate, din partea tatălui ei, erau extrem de rare; prefera să controleze activităţile directorilor în şedinţe organizate săptămînal şi să rezolve restul problemelor prin telefon.

În clipa de tăcere în care Meredith şi secretara ei se uitară una la cealaltă, presupuseră amîndouă că motivul era legat de numirea preşedintelui interimar.

Concluzia se adeveri cînd Meredith intră în sala de primire din faţa biroului tatălui ei şi văzu că fuseseră convocaţi toţi ceilalţi vicepreşedinţi, inclusiv Allen Stanley, aflat în concediu.

– Domnişoară Bancroft, spuse secretara tatălui ei, făcîndu-i semn să meargă înainte, domnul Bancroft vrea să vă vadă imediat. Apropiindu-se de uşă, lui Meredith îi crescu inima în piept, din moment ce era prima care va fi informată despre hotărîrea consiliului de conducere, era logic că ea fusese cea aleasă. La fel ca şi ceilalţi Bancroft de dinainte, lui Meredith urma să i se acorde dreptul cîştigat prin naştere. Mai exact, urma ca în următoarele şase luni să i se permită să-şi demonstreze valoarea.

Emoţionată aproape pînă la lacrimi, Meredith bătu la uşă şi intră în birou. Nu-l ocupase nimeni altcineva decît un Bancroft; cum de-i trecuse prin minte că o tradiţie atît de importantă ar putea fi ignorată de tatăl ei?

Philip Bancroft stătea la fereastră, cu mîinile prinse la spate.

– Am venit, anunţă ea veselă.

– Bună, Meredith, spuse el întorcîndu-se, vocea şi expresia feţei fiindu-i neobişnuit de prietenoase.

Luă loc la masa de lucru, urmărind-o înaintînd. Cu toate că la capătul celălalt al încăperii se afla o canapea şi o măsuţă de cafea, nu se aşeza niciodată acolo şi nici nu invita pe cineva s-o facă.

Dimpotrivă, obiceiul lui era să stea pe scaunul rotitor cu spătar înalt din spatele mesei şi să vorbească oamenilor pe un ton oficial pe deasupra barierei reprezentate de biroul vechi, mare. Meredith nu era sigură dacă o făcea în mod inconştient sau anume pentru a-i intimida pe ceilalţi. Oricum ar fi fost, avea darul de a-i descuraja într-un mod subtil pe toţi cei care treceau pragul biroului, uneori chiar şi pe Meredith, siliţi să traverseze întinderea mare acoperită de covor pentru a ajunge la masă, el stînd acolo, urmărind şi aşteptînd.

Meredith observă că aştepta cu o răbdare cam neobişnuită, deşi nu se ridică în picioare. Chiar dacă educaţia primită şi obişnuinţa îl cereau să se ridice ori de cîte ori intra o femeie, el

nu se conforma, dacă femeia respectivă lucra pentru Bancroft, la nivelul conducerii sau mai jos, ci rămînea pe scaun, fără să-i pese că ceilalţi bărbaţi se ridicau.

Meredith ştia bine că era modul lui de a le critica în tăcere prezenţa în funcţii de răspundere. Cu toate astea, cînd nu se aflau la magazin, tatăl ei respecta cu stricteţe regulile bunelor maniere. De cînd lucra la magazin, Meredith învăţase să accepte aceste două laturi distincte şi foarte diferite ale personalităţii lui.

– Îmi place rochia, spuse el uitîndu-se la rochia gri din caşmir.

– Mulţumesc, replică Meredith, sincer surprinsă.

– Detest costumele astea sobre în care te îmbraci tot timpul. Femeile ar trebui să poarte rochii. Fără să-i dea prilejul să răspundă, îi făcu semn cu capul să ia loc în unul dintre scaunele din faţa mesei, iar Meredith se aşeză încercînd cu disperare să-şi ascundă nervozitatea.

– Am convocat staff-ul executiv pentru că am de făcut un anunţ, dar am vrut să vorbesc mai întîi cu tine. Consiliul de conducere a hotărît cine va fi preşedintele interimar. Se opri, iar Meredith se aplecă înainte, aşteptînd încordată. L-au ales pe Allen Stanley.

– Ce! exclamă ea cu un fel de geamăt, clătinîndu-se din cauza combinaţiei dintre şoc, mînie şi stupefacţie.

– Am spus că l-au ales pe Alien Stanley. N-am de gînd să te mint, au făcut-o la recomandarea mea.

– Allen Stanley, îl întrerupse Meredith ridicîndu-se în picioare şi vorbindu-i cu o voce furioasă, uluită, este în pragul unei crize de nervi de la moartea soţiei sale În plus, nu are priceperea şi experienţa necesare să conducă un magazin...

– E contabilul magazinului de peste douăzeci de ani, se răsti tatăl ei, dar Meredith nu fu deloc intimidată şi n-avea de gînd să se oprească.

Revoltată nu numai pentru că i se refuzase şansa care i s-ar fi cuvenit pe drept, ci şi de prostia crasă a alegerii făcute de consiliu, îşi propti palmele pe masa lui.

– Allen Stanley e un contabil care se teme şi de umbra lui. N-ai fi putut face o alegere mai proastă, şi o ştii foarte bine.

Oricare dintre ei, *oricare*, ar fi fost o alegere mai potrivită... Brusc, înţelese, motivul făcînd-o cît pe ce să cadă în genunchi. De aceea l-ai recomandat pe Stanley, nu-i aşa? Pentru că n-are cum să conducă magazinul la fel de bine sau mai bine ca tine. Pui cu bună ştiinţă în pericol compania din cauza orgoliului...

– Nu voi tolera o acuzaţie de genul ăsta din partea ta.

– Să nu îndrăzneşti să-ţi demonstrezi tocmai acum autoritatea părintească, îl preveni Meredith furioasă. Mi-ai spus de mii de ori că legătura dintre noi nu există în cadrul acestui magazin. Nu sînt copil şi nu-ţi vorbesc ca fiică. Sînt vicepreşedinte şi deţin o mare parte din acţiunile companiei.

– Dacă vreunul dintre ceilalţi vicepreşedinţi ar îndrăzni să-mi vorbească pe tonul ăsta, l-aş concedia imediat...

– Atunci concediază-mă! ripostă ea. Nu, nu-ţi voi da această satisfacţie nesperată. Îmi dau demisia. În clipa asta! Documentul va fi pe masa ta în cinci minute.

Înainte ca ea să poată face un pas spre uşă, tatăl ei se lăsă cu spatele pe scaun.

– Stai jos! îi porunci el. Cum eşti hotărîtă să dai totul pe faţă în acest moment cu totul nepotrivit, hai să punem toate cărţile pe masă.

– Ar fi o schimbare binevenită, atacă Meredith aşezîndu-se.

– Deci, spuse el cu un sarcasm muşcător, adevărul e că nu te înfurie faptul că l-am ales pe Alien Stanley, ci că nu te-am ales pe tine.

– Sînt furioasă din ambele motive.

– Oricum ar fi, am avut motive întemeiate să nu te aleg pe tine, Meredith. În primul rînd, nu eşti destul de matură şi n-ai destulă experienţă ca să preiei conducerea acestei companii.

– Serios? Cum ai ajuns la concluzia asta? Aveai doar un an mai mult ca mine cînd bunicul te-a pus în fruntea companiei.

– A fost cu totul altceva.

– Foarte adevărat, fu ea de acord, vocea tremurîndu-i de enervare. Cînd ai preluat compania, realizările tale din cadrul magazinului au fost cu mult mai puţin impresionante decît ale mele. De fapt, singurul lucru pe care l-ai realizat a fost să fii punctual. Îl văzu ducîndu-şi mîna la piept de parcă l-ar fi durut, dar nu făcu decît să o înfurie şi mai mult. Să nu îndrăzneşti să

pretinzi că ai un infarct, pentru că n-o să mă oprească să-ţi spun ce-ar fi trebuit să-ţi fi spus cu ani în urmă. Mîna lui se lăsă în jos şi o fixă cu o privire urîtă, alb la faţă cînd ea continuă: Eşti un fanatic. Iar singurul motiv pentru care nu vrei să-mi dai o şansă e că sînt femeie.

– Nu eşti departe de adevăr, răcni el cu o furie înăbuşită, care aproape că o egală pe a ei. Afară sînt cinci bărbaţi care au investit în magazin cîteva decenii din vieţile lor. Nu cîţiva ani, decenii!

– Serios? pară Meredith ironică. Cîţi dintre ei au investit în el patru milioane de dolari? Pe deasupra, nu numai că exagerezi, dar şi minţi. Doi dintre bărbaţii aceia au venit să lucreze aici în acelaşi an cu mine, şi pentru salarii mai mari, dacă mi-e permis să adaug.

Philip Bancroft îşi strînse pumnii.

– Discuţia asta e lipsită de sens.

– Aşa e, încuviinţă ea mîhnită, apoi se ridică. Tot demisionez.

– Şi unde crezi că vei merge? întrebă el pe un ton care implica că nu va găsi nicăieri o slujbă comparabilă cu cea de acum.

– La oricare alt mare magazin din ţară, răspunse ea, prea furioasă să se gîndească la neplăcerile pe care i le-ar putea aduce un astfel de act lipsit de loialitate. *Bancroft* era trecutul ei, era viaţa ei. Marshall Field m-ar angaja în cinci minute, la fel ca *May Company* sau *Neimans...*

– Acum tu exagerezi! se răsti el.

– Nu fi aşa de sigur! îl preveni ea, dar o îmbolnăvea deja gîndul că ar putea lucra pentru concurenţă şi era extenuată de acest holocaust al emoţiilor din sufletul ei. Aproape plictisită, spuse: E posibil ca, măcar o dată, să fii sincer cu mine...? Cum el îi aşteptă întrebarea într-o tăcere împietrită, Meredith continuă: N-ai avut niciodată intenţia să laşi magazinul pe mîinile mele, nu-i aşa? Nici acum, nici în viitor, indiferent cît de mult şi sîrguincios aş fi muncit?

– Da.

În adîncul inimii ei o ştiuse dintotdeauna, dar, chiar şi aşa, şocul de a-l auzi rostind vechea ei bănuială o făcu să se clatine.

– Pentru că sînt femeie, afirmă ea.

– E unul din motive. Bărbaţii de afară nu vor lucra pentru o femeie.

– Prostii, replică Meredith indiferentă. Şi e ilegal. Este o minciună, dar şi tu ştii asta. Zeci de bărbaţi din raioanele pe care le conduc îmi prezintă zilnic raportul activităţii lor, direct sau indirect. Numai orgoliul tău de fanatic antifeminist te face să-ţi imaginezi că n-aş fi în stare să conduc cum trebuie compania asta.

– Poate! strigă el. Dar poate şi pentru că refuz să te ajut şi să-ţi fiu complice în această hotărîre oarbă a ta de a-ţi construi întreaga viaţă în jurul companiei. De fapt, voi face tot ce-mi stă în putere ca să te împiedic să-ţi construieşti viaţa în jurul unei cariere într-un magazin. Astea sînt motivele pentru care nu-ţi voi permite să moşteneşti biroul ăsta, Meredith. Fie că-ţi place sau nu. Tu, pe de altă parte, nici măcar nu ştii de ce eşti atît de hotărîtă să devii noul preşedinte al companiei.

– Poftim? reuşi ea să articuleze năucită şi furioasă. Spune-mi tu de ce o fac.

– Foarte bine. Cu unsprezece ani în urmă te-ai măritat cu un ticălos care ţi-a vrut banii şi te-a lăsat însărcinată; ai pierdut copilul şi ai aflat că nu poţi avea alţii. Şi, dintr-o dată, încheie el cu un fel de triumf amar, ţi-ai descoperit marea dragoste pentru magazin şi ambiţia de a-l cocoloşi.

Meredith se uită la el cu ochi mari, în gît punîndu-i-se un nod dureros, defectele acestui raţionament biciuindu-i creierul. Luptîndu-se să vorbească cît mai calm, spuse:

– Am iubit locul ăsta încă de cînd eram copil; l-am iubit înainte să-l întîlneasc pe Matthew Farrell şi l-am iubit şi după ce-a ieşit din viaţa mea. Pot să-ţi spun exact cînd am hotărît să lucrez aici şi să devin preşedinte. Aveam şase ani şi tu m-ai adus aici să te aştept pînă vei termina şedinţa cu consiliul de conducere. Şi mi-ai spus, continuă ea cu o voce frîntă, că pot să aştept stînd în scaunul tău. Şi-am făcut-o. Am stat aici, ţi-am atins stilourile, am sunat-o pe secretară la interfon, iar ea a venit şi m-a lăsat să-i dictez o scrisoare. A fost o scrisoare pentru tine, spuse ea, şi, după faţa lui albă, ştiu că-şi aminteşte scrisoarea. În ea scria, se opri ca să-şi tragă respiraţia, rezistînd din

răsputeri să n-o vadă plîngînd, *„Dragă tată, voi învăța și voi munci atît de mult ca într-o zi să fii atît de mîndru de mine, încît să mă lași să lucrez aici cu tine și bunicul. Iar dacă o fac, mă vei lăsa să stau din nou în scaunul tău?“* Ai citit scrisoarea și mi-ai spus *„Bineînțeles“*, încheie Meredith, uitîndu-se la el cu un dispreț plin de mîndrie. Eu m-am ținut de cuvînt, tu nici măcar n-ai avut intenția s-o faci. Alte fetițe se jucau cu păpușile, dar nu și eu, adăugă ea rîzînd tristă. Eu mă jucam de-a magazinul.

Ridicîndu-și bărbia, adăugă:

– Credeam că mă iubești. Știu c-ai fi vrut să mă fi născut băiat, dar nu mi-am dat seama niciodată că te doare în cot de mine numai pentru că sînt fată. Toată viața m-ai făcut să-mi disprețuiesc mama pentru că ne-a părăsit, dar acum mă întreb dacă a plecat de una singură sau ai alungat-o tu, exact așa cum faci cu mine. Mîine, demisia mea va fi pe biroul tău. Amînarea depunerii demisiei aduse o expresie de satisfacție pe chipul lui, iar Meredith își ridică bărbia și mai sus. Am programate mai multe ședințe și n-o voi putea scrie decît diseară.

– Dacă nu vei fi aici cînd voi face anunțul, o avertiză el cînd ea se întoarse spre ușa care dădea în sala de ședințe și apoi spre coridor, vor bănui c-ai fugit de aici plîngînd pentru că n-ai fost tu cea aleasă.

Meredith se opri atît cît să-l fulgere cu o privire plină de un dispreț arogant.

– Nu-ți face iluzii, tată. Chiar dacă mă tratezi ca pe o piatră atîrnată de gîtul tău, nimeni nu crede că ești cu adevărat atît de indiferent și crud cu mine, pe cît ești în realitate. Își vor imagina că i-ai spus deja fiicei tale cine va fi alesul.

– Vor afla adevărul cînd îți vei da demisia, o preveni el, iar pentru o fracțiune de secundă vocea îi sună alarmată.

– Vor fi prea ocupați să-l ajute pe Alles Stanley să conducă locul ăsta ca să le mai pese de ceva.

– Eu îl voi conduce pe Allen Stanley.

Ea se opri cu mîna pe clanță și se uită peste umăr, golită de emoții, reușind să rîdă:

– Știu. Ai crezut că sînt atît de arogantă, încît să-mi închipui că în absența ta voi putea conduce *Bancroft* de una singură, fără sprijinul tău? Sau te-ai temut că voi încerca? Fără să-i mai

aştepte răspunsul, Meredith deschise uşa sălii de şedinţe, lăsîndu-l singur în birou.

Dezamăgirea că nu i se acorda şansa de a-şi dovedi valoarea ca preşedinte temporar îi eclipsă complet durerea de-a fi înţeles cît de puţin însemna ea pentru tatăl ei. Ani la rînd îşi tot spusese că o iubea, numai că nu ştia cum să o arate. Acum, aşteptînd ascensorul, simţi de parcă cineva îi întorsese lumea pe dos. Uşile se deschiseră, ea păşi înăuntru şi se uită la panoul dublu cu numere luminoase, neştiind pe care să apese pentru că habar nu avea unde mergea. Sau cine era în realitate. Toată viaţa ei fusese fiica lui Philip Bancroft.

Dar asta aparţinea trecutului. Viitorul ei era aici, la magazin. Acum, trecutul era o minciună, iar viitorul... un mare vid. Pe coridor se auziră voci masculine, iar Meredith apăsă pe butonul pentru mezanin, rugîndu-se ca uşile să se închidă înainte ca să o vadă cineva.

Mezaninul era de fapt un balcon situat deasupra parterului magazinului şi numai după ce Meredith ajunse la balustrada din alamă lustruită şi se uită în jos îşi dădu seama că venise la locul ei preferat. Mîinile apucară strîns metalul rece şi neted, şi rămase acolo privind îmbulzeala zgomotoasă dintre rafturile cu mărfuri, simţindu-se izolată şi complet singură într-un magazin aglomerat, înţesat de cumpărători veniţi să ia cadouri de Crăciun, difuzoarele transmiţînd colindele obişnuite. În dreapta ei, la raionul de lenjerie, femeile pipăiau chiloţii şi cămăşile de noapte, în timp ce doamna Hollings, responsabila raionului şi fosta şefă a lui Meredith, prezida la tejghea cu acelaşi calm sever şi netulburat de care dăduse dovadă în toţi cei douăzeci şi cinci de ani de cînd era la *Bancroft*. Îi acordă lui Meredith un zîmbet scurt, dar Meredith îşi întoarse capul, pretinzînd că nu văzuse salutul tăcut. Se întoarse pentru că n-ar fi reuşit să schiţeze nici măcar iluzia unui zîmbet drept răspuns.

În spatele ei, cumpărătorii scotoceau rafturile. Pe balconul de vizavi de ea, raionul de confecţii bărbăteşti înregistra o vînzare neaşteptată de halate de baie. Auzi vocile şi muzica, şi zbîrnîitul permanent al caselor de încasat computerizate eliberînd bonurile de vînzare, dar nu simţi nimic.

Deasupra capului răsună sistemul de paging al magazinului, două sunete scurte, pauză, încă unul; era codul ei, dar Meredith nu reacționă. Nu reuşi să se mişte pînă cînd cineva nu i se adresă direct:

– Lucrezi aici? întrebă impacientată o femeie.

Lucra oare? Făcînd un efort, Meredith se concentră asupra femei din fața ei.

– Din moment ce n-ai palton, continuă aceasta, am presupus că lucrezi aici.

– Da, replică Meredith. Astăzi încă mai lucra.

– Unde găsesc capoturile din reclamă? Ăsta costă patru sute douăzeci şi cinci de dolari, iar reclama din *Tribune* anunța că le vindeți cu optzeci şi nouă şi nouăzeci şi cinci de dolari.

– Acelea sînt la etajul cinci, îi explică Meredith.

Codul de paging răsună din nou, dar ea continuă să stea pe loc, fără să ştie dacă îşi lua rămas bun de la magazin, de la visurile ei sau numai se tortura de una singură.

Cînd auzi sunetele a treia oară, Meredith se duse în silă la telefonul de lîngă raionul de halate de baie bărbăteşti şi formă numărul centralistei.

– Meredith Bancroft, spuse ea. M-ați chemat?

– Da, domnişoară Bancroft. Secretara vă anunță să telefonați urgent la biroul dumneavoastră.

După ce puse receptorul la loc, Meredith se uită la ceas. În după-amiaza aceea mai avea încă două şedințe, presupunînd că le va putea face față ca şi cum nu s-ar fi întîmplat nimic. Şi chiar dacă ar fi putut, ce sens avea să se mai deranjeze? O sună pe Phyllis fără prea mult entuziasm.

– Eu sînt, spuse ea. De ce m-ai chemat?

– Da, îmi pare rău să te deranjez, Meredith, începu Phyllis, iar din tonul ei trist, jenat, Meredith înțelese că întrunirea cu ceilalți vicepreşedinți convocați de tatăl ei luase sfîrşit, iar vestea se răspîndise deja. E vorba de domnul Reynolds, continuă Phyllis. A sunat de două ori în ultima jumătate de oră. Spune că vrea să vorbească cu tine. Părea foarte necăjit.

Meredith realiză că Parker aflase şi el.

– Dacă sună din nou, spune-i că îi voi telefona mai tîrziu. Acum nu i-ar fi suportat consolările. Iar dacă ar fi încercat să-i

spună că aşa era mai bine... s-ar fi simţit complet pierdută.

– Bine, rosti Phyllis. Peste o jumătate de oră ai o şedinţă cu directorul de la reclame. Vrei s-o anulez?

Meredith şovăi din nou, privirea hoinărindu-i aproape cu dragoste peste activitatea frenetică din jurul ei. Nu suporta să plece aşa, nu cu tranzacţia pentru terenul din Houston rămasă nesemnată şi o mulţime de alte proiecte necesitîndu-i încă atenţia. Dacă va lucra mai mult în următoarele două săptămîni, va putea să-şi ducă la îndeplinire planurile şi să le pregătească pentru succesorul ei. Să lase lucrurile încurcate, să plece fără să fi finalizat măcar o parte din proiectele ei nu era în interesul magazinului. *A magazinului ei.* Să-i facă rău era ca şi cum s-ar fi mutilat de una singură. Oriunde s-ar fi dus şi indiferent ce-ar fi făcut, locul ăsta va fi întotdeauna o parte din ea şi ea din el.

– Nu, spuse ea, nu anula şedinţa. Vin imediat.

– Meredith? întrebă Phyllis şovăind. Dacă e vreo consolare pentru tine, să ştii că noi toţi sîntem de părere că preşedinţia ar fi trebuit să-ţi aparţină ţie.

Meredith scoase un mic hohot de rîs.

– Mulţumesc, spuse ea, şi închise telefonul. Era drăguţ din partea lui Phyllis să-i spună cuvintele astea încurajatoare, dar nu-i ajutau cu nimic moralul scăzut.

Capitolul 30

Parker se uita la telefonul care suna în sufrageria lui Meredith, apoi la ea. Stătea la fereastră, arătînd palidă şi trasă la faţă.

– Probabil e din nou tatăl tău.

– Lasă robotul să preia mesajul, replică Meredith ridicînd din umeri. Plecase de la birou la ora cinci şi refuzase deja să răspundă la două telefoane date de tatăl ei şi la altele primite de la reporteri dornici să afle cum se simţea că nu fusese aleasă pentru funcţia de preşedinte.

Vocea tatălui ei scrîşni furioasă, imediat ce robotul intră în funcţiune:

– Meredith, ştiu că eşti acolo, fir-ar să fie! Răspunde la telefon! Vreau să vorbesc cu tine.

Trecîndu-şi braţul în jurul taliei ei, Parker îi lipi spatele de pieptul lui.

– Ştiu că nu vrei să vorbeşti cu el, spuse el cu blîndeţe, dar a sunat deja de patru ori în ultima jumătate de oră. De ce nu vorbeşti cu el ca să nu te mai sune?

Parker insistase să vină la ea ca să-i acorde sprijinul său, dar Meredith nu voia altceva decît să fie singură.

– Nu vreau să vorbesc cu nimeni, şi mai ales cu el. Te rog să înţelegi. Aş vrea foarte mult să... să fiu lăsată în pace.

– Ştiu, spuse el, dar rămase pe loc, un reazăm tăcut. Hai pe canapea, şopti el, buzele atingîndu-i uşor fruntea. Îţi pregătesc ceva de băut. Ea refuză băutura, dar se duse la canapea şi se lăsă cuprinsă de braţele lui. Eşti sigură că vei fi bine dacă te las singură? întrebă el o oră mai tîrziu. Dacă tot plec mîine, mai am cîteva lucruri de aranjat, dar nu vreau să te părăsesc aşa. Mîine e Ziua Recunoştinţei, iar tu nu ţi-o vei petrece cu tatăl tău, aşa cum ai plănuit. Ascultă, spuse el brusc, ajungînd la o hotărîre. Îmi voi anula plecarea la Geneva. Cuvîntarea mea va putea fi ţinută şi de altcineva. La naiba, nici măcar nu vor şti...

– Nu! izbucni Meredith, silindu-se să dea dovadă de o energie pe care nu o simţea. Cu toate frămîntările de astăzi uitase că Parker urma să plece pentru trei săptămîni în Europa, ca să se întîlnească cu colegii lui şi să ţină discursul de deschidere la o conferinţă a băncilor internaţionale. N-o să mă arunc pe fereastră, promise ea cu un zîmbet silit, ducîndu-şi mîna în jurul gîtului lui şi dîndu-i un sărut tandru de despărţire. Voi petrece Ziua Recunoştinţei cu familia Lisei. Pînă te întorci, voi stabili ce voi face în continuare cu cariera mea, iar viaţa mea va fi din nou organizată. Voi termina pregătirile pentru nuntă.

– Ce-ai de gînd să faci cu Farrell?

Închizînd ochii, Meredith se întrebă cum de era posibil ca să facă cineva faţă la atîtea complicaţii, obstacole, dezamăgiri. Cu toate revelaţiile zdrobitoare de astăzi uitase că era încă măritată cu acel tip arogant, detestabil...

– Tata va trebui să nu i se mai opună lui Matt. Mi-o datorează, adăugă ea cu amărăciune. După care voi cere unui avocat să ia legătura cu Matt şi îi voi oferi aprobarea comisiei drept propunere de pace.

– Crezi că vei putea face pregătirile de nuntă, cînd te simţi atît de abătută? întrebă el cu blîndeţe.

– Pot şi o voi face, promise ea, silindu-şi vocea să sune cît mai entuziasmată. Ne vom căsători în februarie, aşa cum am stabilit.

– Mai e ceva, adăugă el. Promite-mi că nu-ţi vei lua o altă slujbă înainte de întoarcerea mea.

– De ce nu?

Trăgînd adînc aer în piept, Parker vorbi cu mare atenţie:

– Am înţeles întotdeauna de ce ai insistat să lucrezi la *Bancroft*, dar cum n-o vei mai face, aş vrea măcar să te gîndeşti la posibilitatea de a-ţi face o carieră din a-mi fi doar soţie. Ai avea cu ce să te ocupi. Pe lîngă conducerea casei şi organizarea seratelor, mai există munca la operele de binefacere...

Copleşită de o disperare pe care n-o mai cunoscuse de mulţi ani, Meredith dădu să protesteze, apoi renunţă.

– Călătorie plăcută, şopti ea sărutîndu-l pe obraz.

Era aproape de uşă cînd cineva începu să apese pe soneria de jos într-un ritm vioi, familiar.

– E Lisa, spuse Meredith, năpădită de vinovăţie, că uitase de cina stabilită pentru seara asta, şi de frustrare, pentru că nu va avea parte de singurătatea pe care şi-o dorea cu disperare. Apăsă pe butonul care deschidea uşa de la parter, iar o clipă mai tîrziu Lisa intră în apartament cu un zîmbet vesel, purtînd în mînă cutii cu mîncare chinezească.

– Am auzit ce s-a întîmplat astăzi, anunţă ea, îmbrăţişînd-o scurt şi cu înflăcărare pe Meredith. Mi-am închipuit că vei uita de cina stabilită şi că nu vei fi flămîndă, dar n-am suportat gîndul că-ţi vei petrece seara de una singură, aşa că, iată-mă, îţi place sau nu. Oprindu-se să se uite peste umăr, adăugă: Scuze, Parker, n-am ştiut că vei fi aici. Sper că mîncarea să ne ajungă la toţi.

– Parker se pregătea să plece, spuse Meredith, sperînd ca ei doi să se abţină de la obişnuitul duel verbal. Va pleca mîine la Geneva la o conferinţă a băncilor internaţionale.

– Ce drăguţ! replică Liza cu o voce teatrală, îndreptînd spre Parker un zîmbet ameţitor. Vei putea compara tehnicile de tortură a văduvelor sărace cu bancherii din toată lumea.

Meredith îl văzu pe Parker încremenind şi fu vag conştientă din nou de senzaţia de surpriză că remarcile răutăcioase ale Lisei îl usturau atît de tare, dar în clipa de faţă propriile probleme o copleşeau.

– Vă rog! îi preveni ea, uitîndu-se la cele două fiinţe pe care le iubea atît de mult şi care se înţepau reciproc ori de cîte ori aveau prilejul. Nu vă ciorovăiţi. Nu în seara asta. Lisa, nu sînt în stare să pun nimic în gură...

– Trebuie să mănînci ceva ca să-ţi menţii forţele.

– Şi, continuă Meredith hotărîtă, aş prefera să rămîn singură, pe cuvînt.

– Nici o şansă. Cînd am intrat, tatăl tău oprea maşina de cealaltă parte a străzii. Şi ca să-i confirme afirmaţia, soneria începu să sune.

– Din partea mea n-are decît să stea acolo toată noaptea, spuse Meredith deschizînd uşa pentru Parker.

Acesta se roti spre ea.

– Pentru numele lui Dumnezeu, nu pot pleca încă dacă e jos. Se va aştepta să-l las să urce.

– N-o face, spuse ea, luptîndu-se să-şi stăpînească emoţiile.

– Ce naiba să-i spun cînd îmi va cere să-i ţin uşa deschisă?

– Dă-mi voie să-ţi ofer o soluţie, Parker, replică Lisa, toată numai miere, luîndu-l de braţ şi conducîndu-l spre uşă. Ce-ar fi să-l tratezi ca pe oricare amărît cu zece copii şi fără un sfanţ, care are nevoie de un împrumut de la banca ta şi căruia nu-i dai?.

– Lisa, spuse el strîngînd din fălci şi smulgîndu-şi braţul. Mi-ar fi foarte uşor să ajung să te urăsc. Se răsuci spre Meredith şi adăugă: Gîndeşte-te bine, nu e numai tatăl tău, ci şi un partener de afaceri.

Izbindu-şi palmele de şolduri, Lisa îi aruncă un surîs provocator.

– Parker, unde ţi-e şira spinării, tăria de caracter, curajul?

– Vezi-ţi de treburile tale. Dacă ai avea cît de cît bun-simţ, ţi-ai da seama că e vorba de o problemă personală şi ai aştepta în bucătărie.

Reproşul avu un efect extraordinar asupra Lisei; capabilă în mod normal să plătească întotdeauna cu aceeaşi monedă,

afirmaţia lui Parker îi umplu obrajii de pete roşii.

– Ticălosule, spuse ea şuierînd, apoi se răsuci pe călcîie şi porni spre bucătărie.

Trecînd pe lîngă Meredith zise:

– Am venit aici să te consolez, nu să te necăjesc. Aştept în bucătărie. Ajunsă acolo, îşi şterse furioasă lacrimile şi deschise radioul. Acum poţi să bîrfeşti cît vrei, Parker, strigă ea şi răsuci brusc butonului volumului. N-o să aud nici un cuvînt. Din radio se revărsă vocea piţigăiată a unei soprane plîngînd zgomotos, interpretînd cu patos o arie din *Madame Butterfly*.

În sufragerie, un nou bîzîit lung şi strident al soneriei se alătură scîncetului plîngăreţ al sopranei, iar Parker trase repede aer în piept, oscilînd între a sparge radioul sau a o strînge de gît pe Lisa Pontini. Se uită la logodnica lui aflată la cîţiva paşi de el, prea cufundată în propria-i jale ca să audă larma asurzitoare, şi inima i se îmblînzi.

– Meredith, spuse el cu tandreţe, după ce soneria se opri, eşti sigură că asta vrei, să-l împiedic să urce?

Ea îşi ridică privirea spre el, înghiţi în sec şi încuviinţă printr-o înclinare a capului.

– Atunci aşa voi face.

– Mulţumesc, şopti ea.

Vocea furioasă a tatălui ei intrînd în cameră cu paşi mari îi făcu să se întoarcă surprinşi.

– Fir-ar să fie! E al naibii de ruşinos să mă strecor în clădire pe lîngă un alt locatar. Ce-i aici, petrecere? întrebă el indignat, ridicînd vocea ca să se facă auzit peste muzica ce se auzea din bucătărie. Meredith, ţi-am lăsat două mesaje la birou şi patru pe robotul telefonului.

Supărată pe apariţia lui inoportună, Meredith uită de oboseala ei.

– Nu avem ce să ne spunem.

El îşi trînti pălăria pe canapea şi scoase un trabuc din buzunar. Meredith îl urmări aprinzîndu-l, refuzînd stoic să fac vreun comentariu.

– Dimpotrivă, se răsti el apucînd trabucul cu dinţii şi uitîndu-se urît la ea. Stanley a refuzat să fie preşedinte. Cică nu se simte capabil.

Prea jignită de discuţia lor din acea dimineaţă ca să mai simtă ceva la auzul acestei veşti, Meredith replică cu dezinvoltură:

– Aşa că te-ai hotărît să-mi oferi postul mie?

– Nu! L-am oferit celui de-al doilea om ales de mine, de consiliul de conducere, Gordon Mitchell.

Informaţia dureroasă nu avu nici un efect asupra ei. Ridică din umeri.

– Atunci de ce eşti aici?

– Mitchell a refuzat.

Parker reacţionă cu aceeaşi surpriză simţită de Meredith.

– Mitchell e al naibii de ambiţios. Aş fi zis că moare după postul ăsta.

– La fel am crezut şi eu. Totuşi, părerea lui e că ne poate fi de mai mare folos rămînînd la secţia de cumpărare a mărfurilor. Se pare că pentru el bunăstarea magazinului e mai importantă decît gloria personală, adăugă Philip cu o privire plină de înţeles în direcţia lui Meredith, acuzînd-o în tăcere de dorinţa de a promova cu orice preţ. Încheie brusc: Tu eşti cea de-a treia persoană aleasă. De aia sînt aici.

– Şi bănuiesc că acum te aştepţi ca eu să sar în sus de bucurie, ripostă ea atît de îndurerată de ceea ce-i spusese mai devreme, încît nu se putea simţi deloc entuziasmată de vestea primită.

– Mă aştept, spuse el, faţa lui devenind de un roşu alarmant, să te porţi precum managerul care te pretinzi, adică să laşi la o parte divergenţele dintre noi şi să profiţi de posibilitatea care ţi se oferă.

– Mai există şi alte posibilităţi.

– Nu fi proastă! Nu vei avea niciodată o şansă mai bună să ne demonstrezi de ce eşti în stare să faci.

– Asta să fie ce-mi oferi, şansa de a dovedi ce pot?

– Da! izbucni el.

– Şi dacă dovedesc că pot, atunci ce va fi?

– Cine ştie?

– În condiţiile astea nu sînt deloc interesată. Găseşte pe altcineva.

– Fir-ar să fie! Nu mai e nimeni altcineva la fel de priceput ca

tine să conducă magazinul, iar tu ştii foarte bine.

Cuvintele ţîşniră într-o explozie de ciudă, frustrare şi disperare. Pentru Meredith, recunoaşterea asta făcută în silă fu mai dulce decît oricare altă laudă. Emoţia ignorată începu să crească în ea, dar se strădui să vorbească cît mai nonşalant:

– În cazul ăsta, accept.

– Bine, mîine la cină vom discuta viitoarele proiecte. Avem cinci zile să le punem la punct înaintea plecării mele în croazieră. Dădu să-şi ia pălăria, vrînd să plece.

– Nu aşa de repede, spuse ea, mintea trecîndu-i imediat la afaceri. În primul rînd, deşi nu e de o importanţă vitală, e problema unei măriri a salariului.

– O sută cincizeci de mii pe an, la o lună după ce te muţi în biroul meu.

– O sută cincizeci de mii pe an din clipa în care mă mut, pară ea.

– Cu condiţia ca, încuviinţă el furios, salariul tău să revină la cel de acum dacă... cînd... mă voi întoarce din concediu.

– De acord.

– Şi, adăugă el, nu vei face nici un fel de schimbări majore, absolut nici una, în modul de conducere a companiei fără să te fi consultat cu mine mai întîi.

– Da acord, spuse ea din nou.

– Atunci am terminat.

– Nu chiar, mai vreau să faci ceva. Mă voi dedica complet muncii mele, dar există două probleme personale pe care trebuie să le rezolv.

– Şi anume?

– Un divorţ şi o căsătorie. Nu o pot face pe a doua fără prima. Cum el rămase rigid şi tăcut, Meredith veni spre el. Cred că Matt va accepta un divorţ rapid dacă-i voi oferi o creangă de măslin, aprobarea comisiei pentru construirea fabricii şi garanţia că nu ne vom mai băga în viaţa lui. De fapt, sînt aproape sigură că va accepta.

Tatăl ei o studie cu un zîmbet răutăcios.

– Chiar crezi aşa ceva?

– Da, însă se pare că tu nu. De ce?

– De ce? întrebă el, părînd amuzat. Îţi spun eu de ce. Mi-ai

spus că-ţi aminteşte de mine, iar eu nu m-aş mulţumi cu o ofertă atît de firavă. Acum nu. N-ar mai ţine. L-aş face să regrete ziua în care a îndrăznit să-mi pună beţe în roate, iar odată treaba rezolvată aş face un tîrg în condiţiile impuse de mine, un tîrg care l-ar termina pentru totdeauna.

Cuvintele o umplură de groază.

– Totuşi, insistă ea, înainte de a accepta funcţia de preşedinte, vreau să-mi dai cuvîntul tău că va primi aprobarea comisiei imediat ce-şi va depune cererea.

El şovăi, apoi dădu din cap.

– Voi face demersurile necesare.

– Şi îmi dai cuvîntul că nu vei mai interveni în nimic din ceea ce va face pe viitor dacă va fi de acord cu un divorţ rapid, păstrat secret?

– Da. Parker, spuse el, aplecîndu-se să-şi ia pălăria, drum bun.

După plecarea lui, Meredith se uită la Parker, îl văzu zîmbind tandru şi rosti încet:

– Tata n-a putut spune că-i pare rău sau că a greşit, dar acceptarea tuturor condiţiilor cerute de mine e modul lui de a-şi repara greşelile. Nu crezi?

– Probabil, replică Parker fără prea multă convingere.

Meredith nu observă. Îşi aruncă braţele în jurul gîtului lui, un gest de o veselie exuberantă.

– Mă voi descurca cu toate, preşedinţia, divorţul, pregătirile pentru nuntă, promise ea voioasă. Vei vedea.

– Ştiu, spuse el zîmbind.

Stînd la masa din bucătărie cu picioarele ridicate pe un scaun, Lisa ajunsese la concluzia că opera lui Puccini nu era doar plictisitoare, ci de-a dreptul insuportabilă, apoi îşi ridică privirea şi dădu cu ochii de Meredith, apărută în pragul uşii.

– Parker şi tatăl tău au plecat? întrebă ea, închizînd radioul. Dumnezeule, ce seară! adăugă ea după ce Meredith dădu din cap.

– După părerea mea, e o seară minunată, magnifică, fantastică! declară Meredith cu un surîs ameţitor.

– Ţi-a mai spus cineva că treci de la o stare la alta cu o

viteză alarmată? întrebă Lisa indignată, holbîndu-se la ea. Cu numai cîteva clipe în urmă auzise vocea lui Philip trîmbițînd în sufragerie.

– Fii amabilă şi dă dovadă de mai mult respect.

– Cît de mult? întrebă Lisa studiind chipul lui Meredith.

– Să zicem cît pentru un peşedinte.

– Glumeşti! strigă Lisa încîntată.

– Numai în ceea ce priveşte respectul. Hai să deschidem o sticlă de şampanie. Am chef să sărbătoresc.

– Atunci vom bea şampanie, spuse Lisa îmbrățişînd-o. Iar după aceea îmi poveşteşti cum a descurs întîlnirea ta de ieri cu Farrell.

– Groaznic! declară Meredith plină de voie bună, scoțînd sticla de şampanie din frigider şi desfăcînd staniolul.

Capitolul 31

În săptămîna care urmă, Meredith se avîntă cu tot entuziasmul în activitățile firmei. Luă hotărîri cu prudență şi pricepere, se întîlni cu comitetul executiv, le ascultă părerile, le sugeră cîteva idei noi, iar în cîteva zile le cîştigă încrederea şi sprijinul. Reuşi în acelaşi timp să se ocupe de o mare parte a problemelor ei de vicepreşedintă, o treabă simplificată de competența lui Phyllis, de loialitatea ei de necontestat şi de dorința de a lucra peste program alături de Meredith.

După cîteva zile în care îşi îndeplinise cu succes rolul dublu, Meredith se învăță cu un anume ritm, iar oboseala de la început se transformă în euforie. Găsi chiar cîteva clipe libere în care să se ocupe de pregătirile de nuntă; comandă invitațiile de la raionul de papetărie de la *Bancroft*, iar cînd salonul de rochii de mireasă o chemă să-i arate cîteva schițe noi, se duse să le vadă. Una dintre ele, o superbă rochie strînsă pe corp dintr-o mătase de un alb-albăstrui, încrustată cu perle, avînd la spate o tăietură adîncă în vormă de V, era exact ce căutase şi nu găsise.

– E perfectă! exclamă ea fericită, rîzînd şi strîngînd schița la piept, fericirea ei contagioasă·transmițîndu-se angajaților salonului, chipurile lor radiind de bucurie.

Cu schiţa într-o mînă şi cu un model al invitaţiilor pentru nuntă în cealaltă, se aşeză la biroul care aparţinuse tatălui şi bunicului ei. La toate magazinele *Bancroft* vînzările mergeau excelent, rezolva orice problemă apărută pe masa ei de lucru, oricît ar fi fost de complicată, şi se căsătorea cu bărbatul cel mai bun, cel mai fin din lume, bărbatul pe care îl iubea din copilărie.

Lăsîndu-se pe speteaza scaunului, zîmbi portretului fondatorului companiei, agăţat în ramă pe peretele opus. Cuprinsă brusc de o explozie de sentimentalism şi fericire, se uită la bărbatul bărbos cu ochi albaştri, maliţioşi, şi şopti cu dragoste:

– Ce zici de mine, stră-străbunicule? Mă descurc bine?

Pe măsură ce zilele săptămînii treceau una după alta, Meredith continua să se simtă plină de energie, încîntată, absorbită de munca ei. Succesul surîdea tuturor acţiunilor ei... cu excepţia uneia. Înainte de plecare, tatăl ei se ţinuse de cuvînt şi rezolvase problema cererii lui Matt pentru construirea fabricii, dar nu reuşea să dea de Matt.

Indiferent cînd l-ar fi sunat la birou, secretara o informa scurt că era fie plecat din clădire, fie din oraş. Joi după-masă, cum tot nu dăduse nici un semn de viaţă, Meredith încercă din nou. De data asta secretara îi transmise un mesaj din partea lui Matt.

– Domnul Farrell, o anunţă ea cu o voce aspră, distantă, mi-a cerut să vă informez să luaţi legătura cu avocaţii săi, Pearson şi Levinson, nu cu el. Nu doreşte să-i mai telefonaţi. Mi-a mai spus că dacă insistaţi să-l sunaţi aici va lua măsuri acuzîndu-vă de hărţuire la locul de muncă. Apoi femeia îi trîntise telefonul în nas.

Meredith depărtă telefonul de ureche, aruncîndu-i o privire ucigătoare. Se gîndi să se ducă la biroul lui Matt şi să insiste să discute cu el, dar era foarte posibil ca în starea în care era acum s-o scoată afară cu forţa. Înţelegînd că era imperativ să rămînă calmă şi obiectivă, trecu în revistă alternativele, exact cum ar fi făcut cu o problemă de afaceri. Ştia că era inutil să-i sune pe avocaţii lui Matt. Reprezentau adversarul şi vor încerca s-o intimideze numai ca să se distreze. În plus, ştia deja că va avea nevoie de un avocat care să întocmească actele, odată ce Matt va accepta un divorţ fără complicaţii. Era clar că avea nevoie de unul mai repede decît crezuse, unul care va trebui să ducă la

bun sfîrşit sarcina enervantă de a prezenta oferta ei de pace lui Pearson & Levinson ca ei s-o prezinte apoi clientului lor.

Dar nu putea alege oricare avocat competent, nu acum, cînd aflase că Matt era reprezentat de o firmă atît de puternică şi de prestigioasă ca *Pearson & Levinson*. Indiferent pe cine ar fi ales, va trebui să aibă la fel de multă influenţă şi pricepere ca şi cei doi avocaţi renumiţi ai lui Matt; altfel, avocaţii lui îl vor intimida pe al ei, făcîndu-l să cedeze. În al doilea rînd, şi la fel de important, indiferent pe cine ar fi ales, va trebui să-i protejeze secretul, ca şi interesele; cineva care să nu discute despre cazul ei cu prietenii de la Clubul Avocaţilor... Cineva în care putea să aibă toată încrederea.

Parker îi sugerase un prieten de-al lui, dar Meredith prefera pe cineva pe care să-l cunoască şi să-l placă. Nu voia să încurce problemele de afaceri cu cele personale, aşa că Sam Green ieşea din discuţie. Luă stiloul într-o doară şi începu să-şi noteze pe o bucată de hîrtie numele avocaţilor cunoscuţi de la diferite activităţi sociale, apoi îi tăie pe rînd pe fiecare. Toţi erau plini de succese şi toţi aparţineau clubului *Glenmoor;* jucau golf împreună şi probabil că tot împreună şi bîrfeau.

Exista un singur bărbat care întrunea criteriile ei, deşi nu-i convenea să-i povestească despre trecutul ei.

– Stuart, oftă ea cu un amestec de nelinişte şi afecţiune. Stuart Whitmore fusese singurul băiat care o plăcuse, atunci cînd ea nu fusese decît o fetiţă singură de treisprezece ani, singurul care o invitase la dans din proprie iniţiativă la petrecerea dată de Miss Eppingham. La cei treizeci şi trei de ani, cu înfăţişarea sa, cu umerii strîmţi, păr castaniu, rar, era la fel de puţin impresionant ca întotdeauna. Era un avocat strălucit provenind dintr-o familie de avocaţi străluciţi, un bărbat alături de care nu te plictiseai niciodată, putînd vorbi competent despre orice subiect şi, lucrul cel mai important, era prietenul ei. Cu doi ani în urmă făcuse ultima încercare, şi cea mai hotărîtă, de a o convinge să se culce cu el; o făcuse într-un stil tipic lui. Prezentînd parcă în faţa juraţilor un document extrem de bine întocmit, luă pe puncte toate motivele pentru care ar fi trebuit să se culce cu ea, încheind cu „inclusiv, dar fără obligaţia de a accepta, posibilitatea unei viitoare căsătorii".

Surprinsă şi emoţionată că voia să se însoare cu ea, Meredith îl refuzase cu blîndeţe, încercînd în acelaşi timp să-l facă să înţeleagă că prietenia lui însemna foarte mult pentru ea. El îi ascultase refuzul cu ardoare, apoi comentase sec:

– În cazul ăsta n-ai vrea să te reprezint în vreo acţiune legală? În felul ăsta îmi voi putea spune că etica şi nu lipsa sentimentelor te împiedică să te implici într-o legătură cu mine.

Meredith se chinuise se descifreze sensul frazei, realizînd cu întîrziere umorul forţat, iar zîmbetul îi fusese plin de recunoştinţă şi afecţiune.

– Ba da! Mîine dimineaţă voi fura o cutie de aspirine de la farmacie, iar tu mă poţi scoate din închisoare pe cauţiune.

Stuart îi surîsese şi se ridicase, apoi îşi luase rămas bun de la ea, cuvintele lui fiind pline de căldură, înduioşătoare. Îi întinsese cartea de vizită şi spusese:

– Nu vorbi cu nimeni pînă nu ajung acolo.

În dimineaţa următoare, Meredith îl constrînsese pe Mark Braden să-l sune pe un prieten de-al lui, locotenent la secţia de poliţie locală, care îi telefonase lui Stuart informîndu-l că Meredith fusese arestată pentru că furase dintr-o farmacie.

Bănuind că era vorba de o păcăleală, Stuart închisese, sunase la secţia de poliţie şi descoperise că exista într-adevăr un anume locotenent Reichter şi că Meredith fusese reţinută.

Stătuse pe una dintre treptele din faţa secţiei de poliţie şi urmărise Mercedes-ul lui Stuart oprind cu un scrîşnet al frînelor în parcarea din apropiere.

Şi numai cînd îl văzuse sărind din maşină, lăsînd motorul mergînd, îşi dăduse seama de intensitatea sentimentelor lui pentru ea.

– Stuart! strigase ea cînd el urcase treptele în fugă, trecînd pe lîngă ea. El se oprise, se răsucisese brusc şi-şi dădu imediat seama că era victima unei glume. Îmi pare rău, şoptise ea. N-am vrut decît să-ţi dovodesc cît de departe pot merge ca să păstrez o prietenie care înseamnă atît de mult pentru mine.

Furia dispăruse instantaneu de pe chipul lui, trăsese adînc aer în piept, apoi îi zîmbise.

– Am lăsat singure în birou părţile adverse ale unui divorţ complicat, să-l aştepte pe celălalt avocat. La ora asta ori s-au

omorît, ori, mai groaznic, s-au împăcat, iar eu voi rămîne fără onorariul meu exorbitant.

Zîmbind încă amintirii, Meredith apăsă pe butonul interfonului.

– Phyllis, eşti drăguţă să-mi faci legătura cu Stuart Whittmore de la *Whitmore & Northridge?*

În momentul în care puse jos receptorul, încordarea îi crescu şi mai mult, şi întinse o mînă tremurătoare spre unul din rapoartele de pe masa ei. În ultimul an nu-l mai văzuse pe Stuart decît de vreo două ori. Dacă nu va dori să vorbească cu ea? Dacă nu va dori să se implice în problemele ei personale? Dacă era plecat din oraş? Sunetul scurt, ascuţit al interfonului, o făcu să tresară.

– Domnul Whitmore pe linia unu, Meredith.

Meredith trase aer în piept şi întinse mîna spre telefon.

– Stuart, îţi mulţumesc că m-ai sunat atît de repede.

– Eram în drum spre tribunal cînd mi-am auzit secretara notîndu-ţi mesajul, replică el pe un ton detaşat, dar politicos.

– Am o mică problemă legală, explică ea. De fapt nu e mică deloc. E destul de mare. Nu, enormă.

– Te ascult, spuse el, iar ea şovăi.

– Vrei să-ţi spun acum despre ce e vorba? La telefon, cînd te grăbeşti să pleci?

– Nu neapărat. Dar mi-ai putea da un indiciu, aşa ca să-mi stîrneşti apetitul meu legal.

– Pe scurt, am nevoie de sfaturi în legătură cu divorţul meu.

– În cazul ăsta, replică el imediat şi pe un ton grav, sfatul meu e să te măriţi mai întîi cu Parker. Aşa obţinem o pensie alimentară mai mare.

– Nu e o glumă, Stuart, îl preveni ea, dar vocea lui suna atît de încrezătoare în sine, încît Meredith zîmbi fără să vrea. Mă aflu în cea mai complicată încurcătură juridică pe care ai întîlnit-o vreodată. Şi vreau să ies cît mai repede.

– În mod normal îmi place să tărăgănez lucrurile, îmi creşte onorariul, replică el pe un ton voit flegmatic. Totuşi, pentru o veche prietenă cred c-aş putea sacrifica, măcar o dată, lăcomia în favoarea compasiunii. Ce faci în seara asta?

– Eşti un înger!

– Serios? Ieri, avocatul părţii adverse i-a spus judecătorului că sînt un ticălos fără scrupule.

– Nici vorbă! protestă Meredith loială.

El rîse uşor.

– Ba da, frumoasa mea, sînt.

Capitolul 32

Departe de a o judeca sau de a se arăta îngrozit de purtarea ei de la optsprezece ani, Stuart ascultă întreaga poveste fără să dea nici un semn de emoţie, nici măcar surpriză cînd Meredith îi dezvălui identitatea tatălui copilului ei. De fapt, chipul lui lipsit de vreo expresie şi tăcerea neaşteptată erau atît de tulburătoare, încît, după ce-şi încheie relatarea, Meredith îl întrebă ezitînd:

– Stuart, am explicat destul de clar?

– Perfect, spuse el şi, ca să i-o demonstreze, adăugă: Numai ce-ai terminat de povestit că tatăl tău e dispus să-şi folosească influenţa ca să obţină aprobarea pentru cererea lui Farrell cu aceeaşi lipsă de respect pentru consecinţele traficului de influenţă de care a dat dovadă şi cînd l-a pus pe senatorul Davies s-o respingă. Corect?

– Cred, cred că da, rosti ea stingherită de condamnarea voalată a acţiunilor tatălui ei.

– Pearson şi Levinson îl reprezintă pe Farrell?

– Da.

– În regulă, spuse el făcîndu-i semn chelnerului să aducă nota de plată. Mîine dimineaţă îl voi suna pe Bill Pearson şi-l voi înştiinţa de suferinţa morală cu totul lipsită de sens la care clientul său o supune pe clienta mea preferată.

– Şi apoi?

– Apoi îi voi cere să-şi pună clientul să semneze nişte documente simpatice trimise de mine.

Meredith zîmbi nesigură, dar plină de speranţă.

– Şi asta va fi tot?

– Posibil.

Stuart o sună abia în după-amiaza zilei următoare.

– Ai vorbit cu Pearson? întrebă Meredith simţind crampe în

stomac din cauza neliniştii şi a presimţirilor rele.

– Am încheiat discuţia cu numai un minut în urmă.

– Şi? insistă ea nerăbdătoare, cînd el nu mai continuă. I-ai spus de oferta tatălui meu? Ce-a spus?

– A spus, replică Stuart sardonic, că problema dintre tine şi Farrell e una extrem de personală, iar clientul său doreşte să o abordeze mai întîi din acest punct de vedere, iar după aceea, cînd clientul său va fi pregătit, acesta va fi cel care va dicta condiţiile în care va acorda divorţul.

– Dumnezeule! gemu ea. Ce vrea să însemne? Nu înţeleg.

– În cazul ăsta, mă voi strădui să elimin termenii juridici şi să-ţi traduc, se oferi Stuart. Pearson îmi spune să mă duc dracului.

Înjurătura, cu totul neobişnuită pentru Stuart, îi demonstră lui Meredith că era mult mai enervat decît lăsa să se vadă, iar asta o alarmă aproape la fel de mult ca şi atitudinea inexplicabilă a avocatului lui Matt.

– Tot nu înţeleg, spuse ea, aplecîndu-se înainte pe scaun. Matt a fost foarte amabil la prînzul luat împreună, pînă a primit telefonul despre comisia din Southville. Acum îl las să vadă că această cerere i-a fost aprobată, iar el nici nu vrea să mă asculte?

– Meredith, spuse Stuart hotărît. Mi-ai ascuns ceva cînd mi-ai descris relaţia ta cu Farrell?

– Nu, nimic. De ce întrebi?

– Pentru că, replică el, din toate cîte am citit şi-am auzit despre el, Farrell e un tip inteligent, dotat cu raţiune, după părerea celor mai mulţi una rece, aproape inumană. Bărbaţii raţionali şi ocupaţi nu se dau peste cap să se răzbune pentru nimicuri. E o pierdere de timp, iar în cazul lui Farrell, timpul lui valorează o grămadă de bani. Însă fiecare bărbat are o limită, iar Farrell pare să fi fost impins dincolo de această limită, şi vrea o bătălie, şi-o doreşte cu înverşunare. Iar asta mă pune pe gînduri.

Pe Meredith chiar mai mult.

– De ce şi-ar dori o bătălie?

– Nu pot presupune decît dacă doreşte satisfacţia răzbunării.

– Răzbunare pentru ce? imploră Meredith cu un strigăt alar-

mat. Cum de-ai ajuns la aşa o concluzie?

– Din ceea ce mi-a spus Pearson, m-a prevenit că orice încercare a ta de a duce divorţul mai departe fără consimţămîntul aprioric al clientului său va avea drept rezultat ceea ce a numit o neplăcere şi mai mare pentru tine.

– O neplăcere şi mai mare? repetă Meredith năucită. De ce şi-ar dori aşa ceva acum? Săptămîna trecută, cînd am luat prînzul cu el a încercat să fie drăguţ. Pe cuvînt. A glumit cu mine, deşi de fapt mă dispreţuieşte...

– De ce? o întrerupse el încordat. De ce te-ar dispreţui? Ce te face să crezi aşa ceva?

– Nu ştiu. E mai mult o impresie. Alungînd din minte întrebarea fără răspuns, continuă: E normal să fie furios din cauza problemei din Southville şi s-a simţit fără îndoială jignit de lucrurile pe care i le-am spus apoi în maşină. Să-l fi durut atît de tare, încît să-l fi „împins dincolo de limită"?

– Tot ce se poate, replică Stuart, dar vocea nu-i suna convinsă.

– Acum ce vom face?

– Mă voi gîndi la o soluţie în acest sfîrşit de săptămînă. Plec peste o oră la Palm Beach să-mi petrec weekend-ul cu Teddy şi Liz Jenkins, pe iahtul lor. La întoarcere vom pregăti împreună o strategie. Încearcă să nu-ţi faci prea multe probleme.

– Îmi voi da silinţa, promise Meredith. După ce lăsă jos receptorul, făcu un efort uriaş să şi-l scoată din minte pe Matthew Farrell, cufundîndu-se în munca ei. Îi reuşi destul de bine timp de două ore, apoi Sam Green ceru să o vadă imediat. Aşa cum promisese, Sam îşi pusese echipa la treabă terminînd documentele care îl împiedicaseră să plece în Houston şi să negocieze cu Thorp pentru terenul din Houston. Cu trei zile în urmă, Sam telefonase la compania *Thorp*, în speranţa că va putea aranja o întîlnire în această săptămînă, dar Ian Thorp îl anunţase că nu avea nici un sens să meargă acolo pînă săptămîna viitoare.

Meredith îi zîmbi urmărindu-l venind spre masa ei de lucru.

– Eşti gata pentru călătoria la Houston?

– Thorp m-a sunat acum cîteva clipe şi mi-a spus că anulează întrevederea, spuse el şi se trînti pe scaunul din faţa ei,

arătînd furios şi hărţuit. Se pare că au acceptat un contract de douăzeci de milioane pentru terenul ăla. Cumpărătorul a vrut ca pînă săptămîna asta afacerea să rămînă confidenţială şi de aceea Thorp a tărăgănat întîlnirea cu mine. Terenul a devenit proprietatea departamentului de imobile al unei mari corporaţii.

Dezamăgită şi refuzînd să accepte înfrîngerea, Meredith spuse:

– Ia legătura cu noii proprietari şi vezi la ce preţ sînt dispuşi să-l vîndă.

– Am făcut-o deja şi sînt dispuşi să-l vîndă, spuse Sam, cu o voce batjocoritoare.

Surprinsă de tonul lui, Meredith stărui:

– Atunci să nu mai pierdem timpul şi să pornim negocierile cu ei.

– Am încercat deja. Vor treizeci de milioane, iar suma nu e negociabilă.

– Treizeci de milioane! E ridicol! exclamă Meredith aproape sărind de pe scaunul ei. E o nebunie! Terenul valorează cel mult douăzeci şi şapte de milioane,în economia de astăzi, iar ei au plătit numai douăzeci.

– I-am atras şi eu atenţia directorului departamentului de imobile, dar atitudinea lui a fost: acceptă sau cară-te.

Meredith se ridică şi porni neliniştită spre fereastră, încercînd să se hotărască ce să facă în continuare. Terenul din Houston, situat atît de aproape de *The Galleria,* era locul cel mai potrivit pentru un magazin *Bancroft* din toate cîte văzuse pînă acum. Voia să construiască magazinul acolo, şi nu se va da bătută.

– Vor să construiască ei ceva? întrebă ea revenind la birou şi sprijinindu-se de marginea lui, cu braţele încrucişate la piept, pierdută în gînduri.

– Nu.

– Ai zis că aparţine unei corporaţii. Care?

Sam Green, la fel ca toţi ceilalţi care lucrau pentru *Bancroft,* era conştient de faptul că numele lui Meredith fusese legat de cel al lui Matthew Farrell în rubrica cronicii mondene, aşa că ezită cîteva secunde înainte de a răspunde:

– *Intercorp.*

Uluiala şi furia o făcură să încremenească şi să se uite urît la el.

– Glumeşti! explodă ea.

Expresia încruntată de pe chipul lui se transformă într-una ironică.

– Arăt eu ca un om care glumeşte?

Conştientă că ezitarea lui Sam în a numi corporaţia o scutea de efortul de a pretinde că era vorba doar de o luptă de afaceri, Meredith spuse furioasă:

– Pentru chestia asta o să-l omor pe Matthew Farrell!

– Voi considera declaraţia ca o informaţie confidenţială între avocat şi client ca să nu trebuiască să depun mărturie împotriva ta dacă te hotărăşti s-o faci.

Emoţiile puternice îi zguduiră tot trupul; se holbă la Sam furioasă şi uimită, presimţirea lui Stuart că Matt era în căutarea răzbunării alungînd orice îndoială că obţinerea acelui teren de *Intercorp* ar putea fi o coincidenţă. Era clar că aceasta era neplăcerea şi mai mare la care se referise Pearson.

– Ce vrei să faci mai departe?

Ochii ei albaştri scăpărară de mînie.

– Mai departe, după ce l-am omorît? Să-l arunc la peşti. Ticălos nesimţit... Se întrerupse, încercînd să se calmeze, apoi se duse la birou. Va trebui să mă gîndesc, Sam. Discutăm luni.

După plecarea lui Sam, Meredith începu să se plimbe încoace şi încolo. Străbătu întreaga lungime a biroului, trecu prin faţa ferestrei, străduindu-se să-şi domine furia, ca să poată gîndi obiectiv şi eficient. Una era ca Matt să-i facă viaţa personală un coşmar, dar cu ajutorul lui Stuart se va descurca ea cumva, iar alta era să atace *Bancroft & Company*. Trebuia oprit, acum. Numai Dumnezeu ştie ce altceva mai punea la cale sau, mai rău, ce alte manevre erau deja în plină desfăşurare.

Plină de năduf, îşi trecu degetele prin păr, continuînd să se plimbe pînă ce, încetul cu încetul, reuşi să se calmeze şi începu să gîndească mai clar.

– De ce face aşa ceva? se întrebă ea cu voce tare în încăperea goală. Răspunsul i se păru evident... Era metoda lui de a se răzbuna pentru refuzarea aprobării de a-şi construi fabrica în Southville. La dejunul servit împreună, Matt se purtase destul de

frumos, pînă primise acel telefon. Intervenția tatălui ei fusese cauza acestei bătălii.

Dar acum nu mai era necesară. Trebuia să-l facă cumva să o asculte, să-l facă să înțeleagă că bătălia era deja cîştigată, iar tatăl ei îşi accepta înfrîngerea. Matt nu avea altceva de făcut pentru a obține aprobarea decît să depună din nou cererea la comisia din Southville. Din moment ce Stuart nu era în oraş ca să o sfătuiască să n-o facă, Meredith se duse la telefon şi formă numărul biroului lui Matt.

Îi răspunse secretara, iar Meredith îşi îngroşă vocea ca să nu-i fie recunoscută.

– Sînt... Phyllis Tilser, minți ea folosind numele propriei secretare. Aş putea vorbi cu domnul Farrell?

– Domnul Farrell a plecat acasă. Nu se va întoarce decît luni după-amiază.

Meredith se uită la ceas, constatînd mirată că se făcuse deja cinci.

– Nu mi-am dat seama că e atît de tîrziu. N-am la mine numărul lui de acasă. Mi l-ați putea da?

– N-am permisiunea să-l dau nimănui numărul de acasă, spuse ea. Aşa mi-a cerut domnul Farrell.

Meredith închise. Nu mai suporta să aştepte pînă luni, iar să-l sune din nou la birou era o pierdere de timp. Chiar dacă s-ar prezenta sub un nume fals, înainte de a-i face legătura secretara va insista să ştie în ce problemă îl căuta. S-ar fi putut duce luni la biroul lui, dar în starea în care era le-ar cere oamenilor de pază s-o arunce afară. Dacă nu-l va putea face s-o asculte la birou şi nu îndrăznea să aştepte pînă luni ca să încerce, atunci va trebui să dea de el...

– Acasă! spuse ea cu voce tare. Să vorbească cu el acasă era o idee mult mai bună. Acasă nu avea o secretară care să fi primit deja dispoziție să n-o lase să-l deranjeze. Fără să-şi pună prea multe speranțe că numărul i-ar fi înregistrat, ridică receptorul şi sună la informații.

Operatoarea o informă cu regret că nu avea numărul lui de acasă. Dezamăgită, dar nu înfrîntă, Meredith închise telefonul. Acum, că se hotărîse să vorbească cu el acasă, nu voia să renunțe. Cu un plan viabil în minte şi cu posibilitatea de a-l pune

în aplicare, Meredith poseda o voință de fier contrastînd puternic cu înfățișarea ei delicată și cu vocea blîndă. Încercînd să se gîndească la cineva care i-ar putea cunoaște lui Matt numărul de acasă și ar fi dispus să i-l dea, închise ochii și se concentră. Matt o însoțise pe Alicia Avery la Operă, iar Stanton Avery îl sprijinise pe Matt să devină membru al clubului *Glenmoor Country*. Zîmbind satisfăcută, căută numărul de telefon al lui Stanton Avery în agenda ei și îl formă.

După spusele majordomului, domnul Avery și fiica lui se aflau la reședința din St. Croix și nu se vor întoarce decît săptămîna viitoare. Meredith se gîndi să încerce să scoată de la servitor numărul de telefon al casei din St. Croix, dar după cîteva secunde își dădu seama că Stanton nu-i va da numărul de acasă al lui Matt. Era mai logic să-l protejeze pe Matt de o femeie care îl jignise la Operă și al cărei tată îi șantajase pe membrii clubului *Glenmoor*. Meredith închise, apoi sună la *Glenmoor*, vrînd să ceară directorului clubului să-i dea numărul de pe formularul completat de Matt pentru a deveni membru. Dar Timmy Martin plecase deja, iar biroul era închis.

Mușcîndu-și buzele, acceptă faptul că nu-i rămăsese altă soluție decît să se ducă la apartamentul lui Matt. Ideea de a înfrunta un Matthew Farrell furios și încă pe teren propriu era de-a dreptul înfricoșătoare. O străbătu un fior de groază amintindu-și privirea lui sălbatică cînd îi numise tatăl bețiv murdar. Își dădu capul pe spate, închise ochii, regretul amestecîndu-se cu teama și furia. Dacă tatăl ei nu și-ar fi băgat nasul în afacerile lui Matt... sau nu l-ar fi umilit refuzînd intrarea la *Glenmoor*... Dacă ea nu și-ar fi pierdut stăpînirea de sine în mașină... atunci prînzul lor s-ar fi încheiat cu bine, așa cum începuse, și n-ar mai fi avut necazurile astea.

Regretele însă nu-i vor rezolva problema. Deschise ochii, adunîndu-și curajul pentru ce urma să facă. Nu știa numărul de telefon al lui Matt, dar știa exact unde locuia. Așa cum știau toți cei care citeau *Chicago Tribune*. În suplimentul lunii trecute fuseseră patru pagini colorate prezentînd apartamentul fabulos cumpărat și mobilat de cel mai proaspăt și mai bogat om de afaceri al orașului Chicago, în clădirea Berkeley Towers de pe Lake Shore Drive.

Capitolul 33

Traficul aglomerat de pe Lake Shore Drive făcea ca maşinile să înainteze cu greu, iar Meredith se trezi sperînd din tot sufletul ca vremea, care devenea tot mai urîtă, să nu fie un vestitor al evenimentelor ce vor urma. Cînd ieşi din parcare ploaia cădea amestecîndu-se cu zăpada, iar vîntul se năpustea urlînd asupra maşinii. Undeva, în fața ei, se afla o întindere vastă de luminițe roşii, frînele făcînd farurile să pîlpîie încontinuu.

În căldura din maşină, Meredith încercă să se gîndească la ce- i va spune lui Matt cînd va da ochii cu el, ceva care să-i potolească furia şi să-l convingă s-o lase să rămînă. Ceva cît mai ingenios. Foarte ingenios. Simțul umorului, care n-o vizitase prea des în ultimul timp, îşi alese tocmai acel moment nepotrivit să-i prezinte imaginea ei bătînd la uşa lui, apoi, cînd el i-o deschidea, ea să-i fluture sub nas o batistă albă în semn de pace.

Imaginea era atît de absurdă, încît o făcu să zîmbească, dar gîndul următor o făcu să geamă deznădăjduită. Înainte de a ajunge la uşa lui va trebui să treacă de paznicul de la poartă şi de sistemul de alarmă pentru protejarea locatarilor bogați, cu care erau dotate toate clădirile de lux. Dacă numele ei nu figura pe lista oaspeților posibili, n-o vor lăsa să ajungă nici măcar pînă la ascensor.

Mîinile strînseră din reflex volanul; panica şi frustrarea începură s-o copleşească şi trebui să respire rar şi adînc ca să se calmeze. Maşinile se puseră în mişcare, iar ea acceleră. Va găsi ea o cale să păcălească paznicul de la poartă. Dacă sistemul de securitate de la Berkeley Towers semăna cît de cît cu cel al altor clădiri de lux, nu-i va fi uşor.

Portarul îi va de voie să intre în hol, iar paznicul îi va cere să-şi spună numele. Se va uita pe lista care conținea numele tuturor oaspeților aşteptați de diferiții locatari şi, cum nu i-l va găsi, se va oferi s-o lase să folosească telefonul ca să-l sune pe Matt. Şi asta era problema... Nu ştia numărul lui Matt şi, chiar dacă l-ar fi ştiut, era convinsă că va refuza s-o vadă. Va trebui să treacă cumva de paznic şi să ajungă la apartamentul lui Matt fără ca el să afle de venirea ei.

Douăzeci de minute mai tîrziu, oprind maşina la trotuarul din faţa clădirii lui Matt, tot nu era sigură cum se va descurca, dar se gîndise deja la începutul unui plan.

Portarul o întîmpină cu o umbrelă, ferind-o de ploaie, iar ea îi dădu cheile maşinii, apoi deschise servieta şi scoase din ea un plic mare avînd înăuntru corespondenţa tatălui ei.

Din clipa în care păşi în holul luxos şi se îndreptă spre bărbatul de la recepţie totul se desfăşură exact aşa cum se temuse şi se aşteptase. Paznicul în uniformă îi ceru numele, apoi verifică lista de pe masă şi, cum nu-l găsi, arătă spre telefonul din aur şi fildeş.

– Domnişoară Bancroft, numele dumneavoastră nu se află pe lista de oaspeţi din această seară. Dacă vreţi puteţi să-l sunaţi pe domnul Farrell. Am nevoie de aprobarea lui ca să vă las să urcaţi. Îmi pare rău.

Avea doar douăzeci şi trei sau douăzeci şi patru de ani, observă ea uşurată, deci va fi mai uşor de păcălit decît un paznic mai în vîrstă şi cu mai multă experienţă. Meredith îi aruncă un zîmbet care ar fi putut topi şi cărămizile.

– Nu e nevoie să-ţi ceri scuze. Se uită la numele de pe ecusonul uniformei. Te înţeleg foarte bine, Craig. Am numărul în agendă.

Conştientă de privirea lui admirativă, Meredith îşi băgă mîna în poşeta *Hermes,* scotocind ostentativ după mica ei agendă. Aruncîndu-i un zîmbet spăşit, Meredith mai căută o dată prin poşetă, apoi îşi lovi uşor buzunarele paltonului şi în cele din urmă se uită în plicul mare.

– Oh, nu! exclamă ea arătînd distrusă. Agenda mea. N-o am la mine! Craig, domnul Farell aşteaptă hîrtiile astea. Îi flutură prin faţa ochilor plicul mare. Trebuie să mă laşi să urc.

– Ştiu, murmură Craig, privirea lui rătăcind peste faţa ei frumoasă, îndurerată, apoi îşi reveni. Dar nu pot. E împotriva regulamentului.

– Trebuie neapărat să ajung la el, se rugă ea, iar după aceea, pentru că era disperată, făcu ceva ce n-ar fi făcut în mod obişnuit. Meredith Bancroft, cea care punea mare preţ pe discreţie şi îi detesta pe cei care se lăudau cu numele lor ca să facă impresie, se uită drept în ochii tînărului şi spuse cu un surîs

dezarmant: Nu te-am mai văzut eu undeva? Îmi pari cunoscut. Ah, da, fireşte, la magazin!

– Care... care magazin?

– *Bancroft.* Sînt Meredith Bancroft, anunţă ea, trecînd-o fiorii la timbrul pompos al vocii ei. Dezgustător de pompos, îşi zise ea.

Craig îşi pocni degetele.

– Ştiam eu! V-am recunoscut. V-am văzut la ştiri şi prin ziare. Sînt un mare admirator al dumneavoastră, domnişoară Bancroft.

Buzele ei zvîcniră nervos, văzînd admiraţia exuberantă şi naivă care îl făceau să se poarte cu ea atît de amabil.

– Ei bine, acum că ştii că nu sînt o infractoare, nu s-ar putea să faci o excepţie, măcar de data asta?

– Nu. Cînd Meredith deschise gura să vorbească, el îi explică: N-ar folosi la nimic. N-aţi putea coborî din ascensor decît dacă aţi avea o cheie sau dacă cineva din apartament v-ar lăsa să intraţi.

– Înţeleg.

Meredith se simţi descurajată şi frustrată, dar sugestia care urmă fu cît pe ce să-i provoace leşinul.

– Vom face în felul următor, spuse el luînd receptorul şi apăsînd pe mai multe butoane. Domnul Farrell ne-a dat dispoziţie să nu-l deranjăm pentru vizitatorii care nu sînt pe listă, dar îl voi anunţa eu că sînteţi aici.

– Nu! izbucni Meredith, ştiind ce va auzi din partea lui Matt. Adică, regulile sînt reguli şi n-ar trebui să le încalci.

– Pentru dumneavoastră o să încalc una, apoi vorbi în receptor. Domnule Farrell, sînt paznicul din hol. Domnişoara Bancroft vrea să vă vadă. Da, domnule, domnişoara Meredith Bancroft... Nu, domnule, nu Banker. Bancroft. Ştiţi... magazinul *Bancroft.*

Incapabilă să se uite în ochii lui, cînd Matt îi va cere s-o arunce în stradă, îşi închise poşeta, vrînd să evite o retragere dezonorantă.

– Da, domnule, spuse Craig. Da, aşa voi face. Domnişoară Bancroft, spuse el cînd ea dădu să se întoarcă, domnul Farrell mi-a cerut să vă spun...

Ea înghiţi în sec.

– Îmi imaginez ce ţi-a cerut să-mi spui.

Craig îşi scoase din buzunar cheile liftului.

– Mi-a cerut să vă spun să urcaţi.

După ce bătu în uşă, aceasta fu deschisă de şoferul-bodyguard al lui Matt, îmbrăcat în nişte pantaloni negri, şifonaţi, şi o cămaşă albă cu mînecile suflecate, lăsînd să i se vadă braţele groase.

– Poftim, doamnă, spuse el cu o voce gravă şi un puternic accent din Bronx, părînd să fi descins direct dintr-un film cu gangsteri ai anilor '30. Tremurînd de încordare şi hotărîre, Meredith îl urmă prin hol, trecînd pe lîngă două coloane albe, subţiri, şi ajunse la jumătatea unei sufragerii imense avînd pe jos plăci albe de marmură, iar în centru un trio de canapele de un verde-deschis aşezate în formă de U în jurul unei măsuţe lungi de sticlă.

Privirea lui Meredith trecu agitată de la tabla de şah pusă pe masă la bătrînul cu păr alb ce sta pe una din canapele, apoi la şoferul despre care presupuse că jucase şah cu acel bătrîn. Presupunerea îi fu întărită cînd şoferul se duse pe lîngă măsuţa de sticlă şi se aşeză pe o canapea, îşi întinse larg braţele, studiind- o cu o expresie fascinată şi uşor amuzată. Nedumerită, Meredith se uită de la şofer la bătrînul cu păr alb, care o privea într-o tăcere de gheaţă.

– Am... am venit să-l văd pe domnul Farrell, explică ea.

– Atunci deschide ochii, fetiţo! se răsti el, ridicîndu-se. Sînt exact în faţa ta.

Meredith se uită la el complet năucită. Era zvelt şi robust, cu păr alb, des, o mustaţă îngrijită şi ochi albaştri, pătrunzători.

– Trebuie să fie o greşeală. Am venit să-l văd pe domnul Farrell...

– Ai o problemă cu numele, fetiţo, o întrerupse tatăl lui Matt pe un ton dispreţuitor. Numele meu e Farrell, iar, din cîte am auzit, al tău nu e Bancroft, e tot Farrell.

Meredith înţelese brusc cine era, şi-şi simţi inima oprindu-i-se în loc în faţa duşmăniei emanînd din el.

– Nu... nu v-am recunoscut, domnule Farrell, se bîlbîi ea. Am venit să-l văd pe Matt.

– De ce? întrebă el indignat. Ce mama dracului vrei?

– Vreau... vreau să-l văd pe Matt, stărui Meredith, venindu-i foarte greu să creadă că bărbatul acesta înalt, solid, furios, era acelaşi cu cel posomorît, neglijent, cunoscut la fermă.

– Matt nu e aici.

Meredith trecuse deja prin destule necazuri într-o singură zi şi nu avea de gînd să se lase intimidată sau oprită de nimeni altcineva.

– În cazul ăsta, replică ea, îl voi aştepta pînă se întoarce.

– Vei avea ce să aştepţi, spuse Patrick sarcastic. E plecat la ferma din Indiana.

Meredith ştia că era o minciună.

– Secretara lui mi-a spus că e acasă.

– Acolo e casa lui! rosti el venind spre ea. Îţi aminteşti, nu-i aşa, fetiţo. Ar trebui. Ai intrat acolo, şi te-ai uitat de sus la tot ce-ai văzut.

Meredith deveni brusc teribil de înspăimîntată de furia tot mai mare din spatele trăsăturilor rigide. Se retrase cîţiva paşi.

– M-am... răzgîndit. Voi vorbi altă dată cu Matt.

Vrînd să plece, se întoarse, apoi ţipă îngrozită cînd Patrick Farrell îi apucă braţul şi o roti spre el. Chipul lui mînios era la numai cîţiva centimetri de faţa ei.

– Să-l laşi în pace pe Matt, m-ai înţeles!? Data trecută aproape că l-ai omorît, iar acum n-o să intri iar în viaţa lui ca să i-o distrugi din nou.

Meredith încercă să-şi tragă mîna, dar, cum nu reuşi, furia puse stăpînire pe ea.

– Nu-ţi vreau fiul, îl informă ea dispreţuitoare, vreau un divorţ, dar el mi-l refuză.

– Nu ştiu de ce-a vrut să se însoare cu tine atunci şi să fiu al naibii dacă ştiu de ce-ar vrea să rămînă însurat cu tine acum! tună Patrick Farrell, aruncîndu-i mîna cu violenţă. Ai preferat să-i omori copilul decît să ai un Farrell nedemn de pîntecul tău sacru.

– Cum îndrăzneşti să-mi spui aşa ceva? Am pierdut copilul!

– Ai avut un avort! strigă el... Ai avut un avort la şase luni, după care i-ai trimis o telegramă lui Matt. O blestemată de telegramă, după ce totul s-a aranjat.

Meredith îşi încleştă dinţii, chinuindu-se să-şi stăpînească suferinţa adunată în ea de atîţia ani, dar nu mai reuşi s-o reţină. Ţîşni afară, îndreptată spre tatăl bărbatului care îi provocase acel calvar cumplit.

– I-am trimis o telegramă, da... o telegramă în care îi spuneam c-am pierdut copilul, iar scumpul tău fiu nici măcar nu s-a deranjat să-mi dea un telefon. Spre groaza ei, lacrimile i se revărsară pe obraji.

– Te previn fetiţo, începu el cu o voce feroce, nu te juca cu mine. Ştiu că Matt s-a întors să te vadă şi ştiu ce scria în telegrama aia, pentru că l-am văzut pe el şi am văzut şi telegrama.

Meredith nu pricepu imediat ce spusese despre telegramă.

– A... a venit să mă vadă? Ceva straniu şi încîntător prinse viaţă în inima ei, apoi muri la fel de brusc. E o minciună, spuse ea pe un ton categoric. Nu ştiu de ce s-a întors, dar n-a făcut-o ca să mă vadă, pentru că eu n-am dat cu ochii de el.

– Nu, nu te-a văzut, rînji el batjocoritor. Iar tu ştii foarte bine de ce. Erai în aripa *Bancroft* a spitalului şi l-ai împiedicat să intre. Calmîndu-se în cele din urmă, umerii i se încovoiară şi se uită la ea cu o disperare cruntă, neajutorată. Martor mi-e Dumnezeu, nu ştiu cum de-ai putut să-i faci aşa ceva! Cînd i-ai omorît copilul era să înnebunească de durere, dar cînd nu l-ai lăsat să te vadă, era cît pe ce să moară. S-a întors la fermă şi-a rămas acolo. Mi-a zis că nu se mai întoarce în America de Sud. Săptămîni la rînd l-am urmărit bînd sticlă după sticlă. Vedeam ce face... ce făcusem şi eu ani la rînd. Aşa că l-am trezit la realitate. Apoi l-am trimis în America de Sud ca să uite de tine.

Meredith abia dacă auzi ultimele cuvinte. Clopote de alarmă îi explodară în cap, bubuindu-i în urechi. Aripa *Bancroft* era numită după tatăl ei, donase bani să fie construită.

Sora fusese angajată de tatăl ei; doctorul era unul dintre prietenii tatălui ei. Toate persoanele cu care avusese de-a face în spital se aflaseră la cheremul tatălui ei, iar tatăl ei îl dispreţuia pe Matt.

De aceea ar fi putut să... Senzaţia unei fericiri uriaşe îi străbătu trupul din cap pînă în picioare, sfărîmînd cochilia de gheaţă care-i înconjurase inima vreme de unsprezece ani. Temîndu-se

să-l creadă pe tatăl lui Matt şi temîndu-se să nu-l creadă, îşi ridică spre faţa lui împietrită ochii sclipind de lacrimi.

– Domnule Farrell, şopti ea cu o voce gîtuită de emoţie, Matt a venit într-adevăr să mă vadă?

– O ştii al naibii de bine! spuse Patrick, dar cînd se uită la faţa ei îndurerată văzu confuzie şi nu viclenie, şi avu o presimţire cumplită că se înşelase amarnic; că fata nu ştia nimic din toate astea.

– Şi ai văzut acea telegramă pe care se presupune că i-am trimis-o... după ce-am avut un avort? Mai exact ce scria în ea?

– Scria... Patrick ezită, scrutîndu-i ochii, oscilînd între îndoială şi vinovăţie. Scria că ţi-ai făcut un avort şi vrei să divorţezi.

Meredith se făcu albă la faţă, camera începu să se învîrtească cu ea şi întinse mîna spre canapea, degetele înfigîndu-se adînc încercînd să-şi păstreze echilibrul. Furia pentru tatăl ei îi izbea creierul ca un ciocan, şocul o făcu să se cutremure, iar regretul aproape c-o doborî la podea, regretul pentru acele luni lungi, chinuitoare, după ce pierduse copilul, şi pentru toţi anii de durere înăbuşită care urmaseră calvarului îndurat crezîndu-se părăsită de Matt. Însă în primul rînd, simţea tristeţe; o tristeţe adîncă, renăscută, sfîşietoare, pentru copilul pierdut şi pentru victimele învîrtelilor tatălui ei. Îi măcina sufletul, îi sfîrteca inima, aducîndu-i alte lacrimi fierbinţi în ochi, rostogolindu-i-se apoi pe obraji.

– N-am făcut un avort şi n-am trimis telegrama... Vocea i se frînse cînd se uită la Patrick prin ceaţa lacrimilor. Jur că n-am făcut-o!

– Atunci cine a trimis-o?

– Tatăl meu! strigă ea. N-a putut fi decît tatăl meu! Capul îi căzu înainte, iar umerii îi tremurară în hohote de plîns.

Patrick se uită cu ochi mari la fata pe care fiul său o iubise ca un nebun. Zbuciumul interior i se citea în fiecare mişcare a trupului, zbucium, furie şi tristeţe... Şovăi, zguduit de ceea ce avea înaintea ochilor, apoi, blestemînd sălbatic, întinse braţele şi îşi strînse nora la piept.

– Probabil că-s un prost că te cred, bombăni el fioros. Dar te cred.

În loc să-i respingă îmbrățișarea, așa cum se cam așteptase din partea ei, nora lui își puse brațele în jurul gîtului lui și se agăță de el, hohote de plîns amarnice, sfîșietoare, cutremurîndu-i trupul firav.

– Îmi pare rău, șopti ea distrusă, îmi pare rău...

– Șșșt, gata, gata, murmură Patrick, strîngînd-o tare, mîngîind-o pe spate. Prin umezeala care i se lăsă pe ochi îl văzu pe Joe O'Hara ridicîndu-se și intrînd în bucătărie. Dă-i drumul și plîngi, șopti el, luptîndu-se cu furia violentă pentru tatăl ei. Plîngi cît îți pică bine. Ținînd-o în brațe, se uită în gol peste capul ei, încercînd să gîndească. Pînă ce ea ajunse să se mai liniștească, el știu deja ceea ce voia să facă. Nu era atît de sigur cum. Te simți mai bine? Cum ea dădu din cap, ușor jenată acceptîndu-i batista, spuse: Bine. Șterge-ți ochii și îți aduc ceva de băut. Avoi vom sta de vorbă despre ceea ce vom face.

– Eu știu exact ce voi face, rosti Meredith cu înverșunare, ștergîndu-și ochii și suflîndu-și nasul. O să-mi omor tatăl.

– Numai dacă nu pun eu mîna mai întîi pe el, spuse Patrick cu voce răgușită. O trase spre canapea, o împinse jos și dispăru în bucătărie, apărînd peste cîteva minute cu o ceașcă de ciocolată fierbinte.

Lui Meredith gestul i se păru incredibil de înduioșător și îi zîmbi cînd i-o întinse, apoi se așeză lîngă ea.

– Acum, spuse el, după ce Meredith termină ciocolata, hai să vorbim despre ce-i vei spune lui Matt.

– Îi voi spune adevărul.

Încercînd fără succes să-și ascundă încîntarea, Patrick dădu din cap cu hotărîre.

– Asta ar trebui să faci. În fond, ești încă soția lui, iar Matt are dreptul să știe ce s-a întîmplat. Și pentru că e soțul tău, are obligația să te asculte și să te creadă. Amîndoi aveți și alte obligații, să iertați și să uitați, să vă oferiți consolare și sprijin. Să vă onorați jurămintele făcute...

Meredith înțelese atunci unde bătea și, vrînd să pună ceașca pe masă, rămase cu ea suspendată în aer...

Patrick Farrell era fiul unor emigranți irlandezi. Era clar că avea convingeri foarte stricte despre legătura pe viață dintre doi oameni căsătoriți, iar acum, că aflase adevărul despre ce i se

întîmplase copilului, insista ferm.

– Domnule Farrell, eu...

– Spune-mi tată. Cum Meredith ezită, căldura dispăru complet din ochii lui. Nu-i nimic, n-ar fi trebuit să mă aştept ca o persoană ca tine să vrea să...

– Nu-i vorba de asta! spuse Meredith cu chipul îmbujorat de ruşine, amintindu-şi dispreţul simţit pentru el puţin mai devreme. Doar că nu trebuie să-ţi pui prea multe speranţe în legătura dintre mine şi Matt. Trebuia să-l facă să înţeleagă că era prea tîrziu să salveze căsătoria lor, dar, după durerea la care îl supusese, n-ar fi suportat să-l rănească din nou declarîndu-i pe şleau că nu-i iubea fiul. Ce voia ea era şansa de a-i explica lui Matt cum pierduse copilul: voia ca el să-i acorde înţelegerea şi iertarea lui. Iar ea să i le acorde pe ale ei. Şi-o dorea cu disperare. Domnule Farrell, tată, se opri ea jenată văzîndu-l încruntîndu-se, îmi dau seama de ceea ce încerci să realizezi, şi ştiu că nu va merge. Matt şi cu mine ne-am cunoscut doar cu cîteva zile înainte de a ne despărţi şi nu a fost timp să... să...

– Să ştii dacă iubeşti pe cineva? încheie Patrick cînd Meredith lăsă fraza neterminată. Sprîncenele lui stufoase se înălţară în bătaie de joc. Am ştiut din clipa în care am dat cu ochii de soţia mea că ea e femeia mea.

– Ei bine, eu nu sînt atît de impulsivă, spuse Meredith, şi îi veni să intre în pămînt de ruşine pentru că ochii lui Patrick sclipiră brusc amuzaţi.

– Trebuie să fi fost destul de impulsivă în urmă cu unsprezece ani, îi reaminti el cu subînţeles. Matt a petrecut cu tine o singură seară în Chicago şi ai rămas însărcinată. Mi-a spus că n-ai mai avut relaţii intime cu nimeni înaintea lui. Aşa că, după părerea mea, trebuie să te fi hotărît destul de repede că el e bărbatul tău.

– Să nu vorbim despre asta, te rog, şopti Meredith tremurînd, ridicînd mîna ca să-i oprească cuvintele. Nu înţelegi cum mă simt, ce-am simţit pentru Matt în toţi anii ăştia. Iar de curînd s-au mai petrecut şi altele între mine şi Matt. Totul e atît de complicat...

Patrick îi aruncă o căutătură scîrbită.

– Nu-i nimic complicat. E foarte simplu. Mi-ai iubit fiul. El te-a

iubit pe tine. Ați făcut un copil împreună, veți regăsiți sentimentele avute unul pentru celălalt. Şi o veți face. E foarte simplu.

Meredith aproape că rîse de aprecierea greşită şi grosolană a întregii situații, iar sprîncenele lui se ridicară brusc văzînd că observațiile lui i se păreau ridicole.

– Ar fi bine să te hotărăşti cît mai repede ce vei face, spuse Patrick încercînd fără jenă să-i forțeze mîna, dînd de înțeles că Matt se gîndeşte la căsătorie, pentru că e o fată care-l iubeşte de mama focului, iar el s-ar putea s-o ia de nevastă.

Meredith presupuse că se referea la fata din fotografia de pe biroul lui Matt, iar inima îi făcu o mică tumbă ciudată. Se ridică să plece.

– Cea din Indiana? El şovăi, apoi îşi înclină capul, iar Meredith aruncă un zîmbet fugar în direcția lui şi îşi luă poşeta. Matt refuză să răspundă la telefoanele mele. Dar trebuie să stau de vorbă cu el, acum mai mult ca niciodată, spuse ea cu o voce care îi implora ajutorul.

– Ferma e locul perfect, declară Patrick, zîmbind ştrengar şi ridicîndu-se brusc. În drum spre ea vei avea destul timp să te gîndeşti la ce-i vei spune, iar el va trebui să te asculte. Nu-ți trebuie decît două ore să ajungi acolo.

– Ce? făcu ea ochii mari. Nu, nici vorbă. Nu se poate. Să mă întîlnesc singură cu Matt la fermă nu mi se pare o idee bună.

– Crezi c-ai nevoie de o damă de companie?

– Nu, spuse Meredith mai mult în glumă. Cred c-am avea nevoie de un arbitru. Speram că te vei oferi voluntar, iar după ce se întoarce ne-am putea întîlni toți trei.

Punîndu-şi mîinile pe umerii ei, rosti insistent:

– Meredith, du-te la fermă. Acolo îi poți spune toate lucrurile pe care simți nevoia să i le spui. Nu vei mai prinde niciodată o şansă ca asta, o ispiti el văzînd-o că şovăie. Ferma a fost vîndută. De aceea Matt s-a dus acolo; împachetează lucrurile noastre. Telefonul nu mai funcționează, aşa că nu veți fi deranjați. Nu poate pleca cu maşină pentru că a avut ceva necazuri cu motorul şi maşina e la un service. Joe nu trebuie să meargă după el decît luni dimineață. O văzu începînd să cedeze şi, fericit, stărui şi mai mult: Între voi doi există unsprezece ani de ură şi suferință, iar tu le-ai putea pune capăt în seara asta! În

seara asta. Nu e ce vrei şi tu? Ştiu cum trebuie să te fi simţit, atunci cînd ai crezut că lui Matt nu i-a păsat de tine sau de copil, dar gîndeşte-te cum s-a simţit el în toţi anii ăştia! Pe la ora nouă, suferința ar putea fi deja uitată. Ați putea fi prieteni ca pe vremuri. Meredith arăta gata să capituleze, dar încă ezita, aşa că Patrick ghici motivul. Adăugă viclean: După ce-ați terminat de vorbit, te poţi duce la motelul din Edmund să dormi acolo.

Cu cît se gîndea mai mult la argumentele lui, cu atît îşi dădea seama că bătrînul avea dreptate. Fără telefon la fermă, Matt nu va chema poliția să o aresteze pentru violarea unei proprietăți private. Va trebui să o asculte. Se gîndi cum se simțise Matt, şi se simţea încă, cînd primise acea telegramă şi îşi dori brusc şi cu disperare să facă ceea ce-i spusese Patrick, să pună capăt urii care existase între ei şi să se despartă amici.

– Va trebui să trec pe acasă şi să împachetez cîteva lucruri, spuse ea.

El îi zîmbi cu o tandrețe atît de afectuoasă şi încurajatoare, încît lui Meredith i se puse un nod în gît.

– Sînt mîndru de tine, Meredith, şopti el, iar ea realiză că Patrick ştia că a înfrunta furia lui Matt nu va fi chiar aşa de uşor pe cît îi dăduse de înțeles.

– Cred c-ar fi mai bine să plec, spuse ea, apoi se ridică pe vîrful picioarelor şi depuse un sărut impulsiv pe obrazul lui aspru. Brațele lui o înconjurară, strîngînd-o într-o îmbrățişare de urs, iar gestul afectuos o făcu să-şi piardă controlul de sine. Nu-şi putea aminti cînd o îmbrățişase ultima oară tatăl ei.

– Joe te va duce acolo, spuse el cu o voce îngroşată de emoție. A început să ningă, iar şoselele sînt periculoase.

– Aş prefera să mă duc cu maşina mea. Sînt obişnuită să conduc pe zăpadă.

– M-aş simți mai liniştit dacă te-ar duce Joe, stărui el.

– Nu voi păți nimic, îl asigură ea. Meredith dădu să plece şi apoi îşi aminti că în seara aceea ar fi trebuit să ia cina cu Lisa, apoi să participe la vernisajul expoziției prietenului Lisei. Pot să dau un telefon? îl întrebă ea pe Patrick.

Lisa fu mai mult decît dezamăgită. Se supără puțin cînd Meredith refuză să vină şi îi ceru explicații. După ce Meredith îi

povesti unde era şi de ce, Lisa se înfurie cumplit pe Philip Bancroft.

– Dumnezeule, Mer, toţi anii ăştia, tu şi Matt aţi crezut fiecare că... şi numai din cauza ticălosului de taică-tu. Se opri în mijlocul unei tirade virulente şi spuse serioasă: Îţi doresc mult noroc în seara asta.

După plecarea lui Meredith, Patrick rămase tăcut cîteva clipe lungi, apoi se uită peste umăr la Joe, care trăsese cu urechea din pragul bucătăriei.

– Ei, rosti el cu un surîs radios, ce zici de nora mea?

Joe se împinse din cadrul uşii şi porni alene spre sufragerie.

– Cred c-ar fi fost mai bine s-o duc eu la fermă, Patrick. În felul ăsta n-ar putea pleca pentru că n-ar avea nici ea maşină.

Patrick chicoti.

– Fii sigur că şi-a dat seama. De aceea nu te-a lăsat să o duci acolo.

– Matt n-o să fie deloc fericit cînd o să dea cu ochii de ea, îl preveni Joe. E al dracului de supărat pe ea. Parcă-i turbat. Nu l-am mai văzut niciodată aşa. I-am pomenit ieri numele şi mi-a aruncat o privire de mi-a îngheţat sîngele în vene. Din cîteva telefoane date din maşină am priceput că vrea să-i atace compania şi să i-o ia. N-am mai pomenit pe cineva să-l scoată aşa din răbdări.

– Ştiu, îl aprobă Patrick încet, zîmbind şi mai vesel. Şi mai ştiu că e singura care a reuşit.

Joe studie expresia încîntată a lui Patrick, încreţindu-şi fruntea.

– Speri că după ce-i va spune ce a făcut tatăl ei, iar Matt se calmează, n-o s-o mai lase să plece de la fermă, mda?

– Mă bazez pe asta.

– Pe cinci dolari că te înşeli.

Chipul lui Patrick se întunecă.

– Pariezi împotrivă?

– Păi, în mod normal n-aş face-o. În mod normal aş paria zece dolari, nu cinci, că Matt se va uita la faţa aia frumoasă, va vedea cum îi arată ochii cînd plînge, apoi o va duce direct în pat şi va recupera timpul pierdut.

– Şi de ce nu crezi că va face aşa ceva?

– Pentru că e bolnav, de-aia.

Patrick se relaxă şi zîmbi malițios.

– Nu chiar atît de bolnav.

– Ba-i foarte bolnav! insistă Joe încăpățînat. A suferit toată săptămîna de gripa aia şi tot s-a dus la New York. Cînd l-am luat ieri de la aeroport, tuşea ca un măgar.

– Ridicăm pariul la zece dolari?

– S-a făcut.

Se aşezară să-şi continue jocul de şah, dar Joe ezită.

– Patrick, renunț la pariu. Nu e cinstit din partea mea să-ți iau zece dolari. Tu abia l-ai văzut pe Matt în săptămîna asta. Îți garantez că va fi prea bolnav şi prea furios ca s-o țină acolo.

– Poate c-o să fie furios, da n-o să fie prea bolnav.

– Ce te face atît de sigur?

– Se întîmplă să ştiu, replică Patrick, prefăcîndu-se absorbit de următoarea mutare, că Matt a trecut pe la doctor înainte de a pleca spre Indiana şi a luat medicamentele cu el. M-a sunat din maşină ca să-mi spună că se simte mai bine.

– Faci pe grozavul! Îți sclipesc ochii.

– Pariem?

Capitolul 34

Cînd Meredith plecă de acasă cu cele cîteva lucruri băgate în grabă într-o sacoşă, abia dacă începuse să ningă, dar cînd trecu în Indiana, ninsoarea se transformase în viscol. Pe autostradă se aflau pluguri de zăpadă şi camioane cu nisip, becurile lor galbene rotindu-se ca nişte faruri. O camionetă trecu în viteză pe lîngă ea aruncîndu-i noroi pe parbriz; trei kilometri mai departe depăşi aceeaşi camionetă, răsturnată în şanț, şoferul stînd afară şi vorbind cu un altul care oprise să-l ajute.

Buletinul meteo de la radio anunță că erau opt grade, temperatura în coborîre, vizibilitatea extrem de redusă, dar Meredith nu era conştientă decît pe jumătate de furtuna de afară. Toate gîndurile îi erau îndreptate asupra trecutului şi a nevoii de a ajunge la fermă pentru a-i povesti lui Matt ce se întîmplase în realitate. Cînd Patrick insistase să plece la fermă, fusese încă

şocată şi amuţită de descoperirile făcute. Acum, că şocul îşi mai pierduse din efect, simţea nevoia imperioasă de a îndrepta greşelile, de a explica, o nevoie care o depăşea cu mult pe cea a lui Patrick.

Chiar şi acum, numai gîndindu-se la felul cum trebuie să se fi simţit Matt cînd primise telegrama aceea o făcea să-i vină greaţă. Şi tot se întorsese s-o viziteze la spital, fiind refuzat ca un cerşetor fără nici un fel de drepturi. N-o abandonase niciodată, nici pe ea şi nici pe copilul lor. Adevărul o umplu de o căldură încîntătoare şi o dorinţă mistuitoare să-l facă să înţeleagă că nu-l omorîse pe copilul lor şi nu-l alungase pe el din viaţa ei.

Farurile ei sclipeau ameninţător pe şoseaua din faţă, iar Meredith reduse viteza, ţinîndu-şi respiraţia, atunci cînd maşina derapă pe o pojghiţă de gheaţă, alunecînd înainte, apoi roţile muşcară din nou din zăpada moale. Imediat ce stăpîni BMW-ul, gîndurile îi reveniră la Matt. Acum înţelegea motivul aversiunii pentru ea. Înţelegea tot, inclusiv replica furioasă rostită în maşină, săptămîna trecută. *„Mai supără-mă o dată şi vei ajunge să-ţi doreşti să fi fost tu cea avortată!"*

Luînd în considerare nedreptăţile incredibile care i se făcuseră, Meredith înţelegea de ce se răzbuna într-o manieră care i se păruse extraordinar de răutăcioasă. Ţinînd seama de tot ceea ce credea despre ea, era uluitor că încercase să se poarte prietenos la Operă şi la dejunul luat împreună. În locul lui, Meredith n-ar fi putut fi politicoasă, ce să mai vorbim de prietenoasă.

Îi trecu prin minte că Matt şi-ar fi putut trimite singur acea telegramă ca să se absolve faţă de tatăl său pentru abandonarea lui Meredith, dar gîndul dispăru la fel de repede pe cît apăruse. Matthew Farrell făcea cum avea el chef şi nu dădea socoteală nimănui. O lăsase însărcinată, se însurase cu ea, apoi înfruntase furia tatălui ei fără îngrijorare şi fără să-şi ceară scuze. Construise un imperiu al afacerilor bazîndu-se doar pe îndrăzneală şi pe o voinţă de fier. Nu s-ar fi temut de tatăl lui şi nu şi-ar fi trimis o telegramă. Cea primită de ea, în care era de acord să obţină divorţul, fusese trimisă evident drept răspuns la cea infectă primită de el. Şi chiar şi aşa, tot venise acasă şi încercase s-o vadă înainte să o trimită...

Lacrimile îi înţepară ochii şi acceleră fără să-şi dea seama. Trebuia să ajungă la el, să-i vorbească, să-l facă să înţeleagă. Avea nevoie de iertarea lui, aşa cum el avea nevoie de a ei, şi nu i se părea deloc ceva ciudat sau ameninţător pentru viitorul ei cu Parker să simtă un regret sfîşietor şi o tandreţe dureroasă pentru Matt. Prin faţa ochilor îi defilară imagini ale viitorului.

Data viitoare cînd Matt îi va întinde mîna, aşa cum o făcuse la Operă, şi îi va spune „Salut, Meredith", îi va zîmbi şi îşi va pune mîna în a lui. Prietenia lor nu va trebui să se limiteze la întîlnirile din societate; puteau fi şi prieteni de afaceri. Matt era un mare tactician şi un negociator strălucit; pe viitor, hotărî ea cu afecţiune, era posibil să-l sune ca să-i ceară sfatul.

S-ar putea întîlni să ia prînzul împreună, şi-ar zîmbi unul altuia pe deasupra mesei; ea îi va spune problemele ei, iar el îi va oferi soluţii. Aşa se purtau vechii prieteni. Căldura din ea crescu pînă se făcu o adevărată flacără.

Şoselele erau periculoase, dar Meredith abia dacă băgă de seamă. Imaginile încîntătoare despre întîlnirile prieteneşti cu Matt fură şterse rapid de realitate, şi anume, că nu-i putea oferi nici o dovadă că-i spunea adevărul. Matt ştia deja cît de mult îşi dorea un divorţ fără complicaţii.

Dacă va intra în casă şi va trece direct la problema pierderii copilului, îşi va închipui fără nici o îndoială că inventase întreaga poveste numai ca să-i stîrnească simpatia şi să-l facă să fie de acord cu divorţul. Ba mai rău, cumpărase terenul din Houston pentru douăzeci de milioane şi ţinea compania *Bancroft* într-o menghină de zece milioane, pretinzînd treizeci pentru el. Va presupune că povestea despre pierderea copilului era un şiretlic ca să slăbească şuruburile menghinei.

Aşa că singura ei şansă era să lămurească mai întîi lucrurile, spunîndu-i că va primi aprobarea pentru construirea fabricii. Va înţelege că tatăl ei acceptase să nu-şi mai vîre niciodată nasul în treburile lui, iar Matt va deveni mai înţelegător în privinţa divorţului, aşa cum încercase şi la acel dejun, înainte să primească telefonul. Atunci şi numai atunci, cînd va şti că ea nu mai are nimic de cîştigat, îi va putea explica ce se întîmplase cu copilul lor. Odată ajunşi aici, o va crede cu siguranţă, nu va mai exista nici un motiv să aibă dubii.

Podețul de lemn de peste pîrîul ce trecea pe lîngă fermă era acoperit de un strat gros de zăpadă. Meredith acceleră ca să nu se împotmolească şi îşi ţinu răsuflarea. BMW-ul se avîntă înainte, cauciucurile alunecînd, partea din spate derapînd lateral, apoi maşina ţîşni spre curtea din fața casei. În lumina reflectată de cîmpurile acoperite de zăpadă şi de luna de deasupra, copacii goi din curte erau nişte versiuni bizare, deformate, a ceea ce fuseseră în acea vară de demult.

Precum nişte schelete respingătoare aruncau umbre frînte asupra cadrului alb al casei, prevenind-o, iar Meredith, odată ce stinse farurile şi opri motorul, fu străbătută de un mic fior de groază. La una din ferestrele de la etaj sclipea o lumină slabă. Matt era acolo şi era încă treaz, iar cînd va da cu ochii de ea, se va înfuria teribil.

Lăsîndu-şi capul pe spătarul scaunului, coborî pleoapele, încercînd să-şi adune curajul de care va avea nevoie pentru a înfrunta tot ceea ce se va întîmpla în minutele următoare. În momentul acela, singură în maşină, confruntată cu o sarcină incredibil de dificilă şi disperat de importantă, Meredith ceru ajutor pentru prima oară în unsprezece ani.

– Te rog, şopti ea.către cer, fă-l să mă creadă.

Deschizînd ochii, îşi îndreptă spatele, scoase cheile din contact şi îşi luă poşeta. Cu unsprezece ani, în urmă rugăminţile ei fierbinţi ca Matt să vină la spital i se îndepliniseră, numai că ea nu ştiuse, iar de atunci încetase să se mai roage. Fără îndoială că Dumnezeu se supărase pe ea. Era uimitor, îşi zise ea gata să izbucnească într-un hohot de rîs isteric în timp ce ieşea din maşină, că reuşea să-i facă pe toţi să se înfurie pe ea, atunci cînd se străduia atît de mult să fie o persoană drăguță.

Lumina de pe verandă se aprinse brusc, iar rîsul dispăru; inima îi sări în gît şi îşi ridică privirea văzînd uşa deschizîndu-se. În toată panica care puse stăpînire pe ea, îşi pierdu echilibrul în zăpada alunecoasă, se apucă de capotă să nu cadă şi scăpă cheile lîngă cauciucul drept. Se aplecă să le ia, dar îşi dădu seama că mai avea un rînd de chei în poşetă şi nu vedea de ce s-ar fi apucat să scormonească prin zăpadă. Nu într-un moment ca ăsta, cînd avea de înfruntat cea mai importantă întîlnire a vieții ei.

Lumina de pe verandă se revărsa asupra curţii, iar Matt rămase în prag, uitîndu-se uluit la scena ireală din faţa lui: o femeie tocmai ieşise din maşină, o femeie semănînd incredibil de mult cu Meredith, apoi se lăsase brusc jos şi se făcuse nevăzută. Reapăru iar, ocolind vehiculul prin zăpada viscolită. Bîjbîind după cadrul uşii, îl apucă strîns, încercînd să-şi alunge slăbiciunea şi amorţeala. Se holbă la ea, aproape convins că febra îi provoca halucinaţii, iar cînd femeia ridică mîna şi-şi dădu de pe frunte părul stropit de fulgii de zăpadă, gestul îi fu atît de chinuitor de familiar, încît simţi în inimă o durere usturătoare.

Urcă treptele verandei şi îşi înălţă faţa spre el.

– Salut, Matt.

Matt ajunse la concluzia că mintea i-o luase razna. Sau că visa. Probabil murea în patul lui de la etaj. Nu ştia care dintre cele trei variante, dar îşi dădea seama că frigurile care îi străbătuseră trupul în casă se abăteau acum asupra lui cu o frecvenţă alarmantă. Apariţia din faţa lui zîmbi, un fel de zîmbet dulce, nesigur.

– Pot să intru? întrebă ea. Arăta şi vorbea ca o versiune angelică a lui Meredith.

O rafală de vînt rece îi aruncă zăpadă în faţă şi-l trezi din amorţeală. N-avea în faţa lui nici un fel de apariţie blestemată, era Meredith, iar perceperea întîrziată îi pompă cu furie sîngele în vene. Prea bolnav ca s-o conducă la maşină sau să îngheţe de frig certîndu-se cu ea să plece, îşi îndreptă umerii, făcu un pas lateral şi îi întoarse nepoliticos spatele, lăsînd-o să-l urmeze înăuntru. Mulţumit că şocul de a o descoperi în pragul uşii îi dădea un impuls de energie, intră în sufrageria aflată în întuneric.

– Trebuie să ai instinctul de vînătoare al unui ogar şi tenacitatea unui buldog de-ai făcut tot drumul ăsta pînă aici, o informă el întinzînd mîna în beznă şi aprinzînd lumina de sus. Vocea îi suna răguşită, hîrşîită, pînă şi în urechile lui.

Meredith se pregătise pentru o întîmpinare mult mai cumplită, mult mai explozivă.

– Am primit un pic de ajutor ca să te găsesc, spuse ea scrutîndu-i faţa trasă, străbătută de un junghi dureros de tandreţe pentru el. Înfruntîndu-şi dorinţa de a-i lua faţa în mîini şi a-i

spune „îmi pare rău", se mulţumi deocamdată să-şi scoată paltonul şi să i-l întindă.

– E noaptea liberă a majordomului, o luă el peste picior, ignorîndu-i paltonul. Agaţă-l singură. În loc să-l repeadă, aşa cum se aşteptase, Meredith se întoarse şi-şi puse paltonul peste spătarul unui scaun. Îşi miji ochii furios şi nedumerit, comparînd această umilinţă tăcută cu ultima întîlnire cu ea. Ei bine? se răsti el. S-auzim. Ce vrei?

Spre surprinderea lui, ea rîse, un rîs amuzant, răscolitor.

– Vreau ceva de băut. Da, vreau neapărat ceva de băut.

– Am terminat şampania, o informă el. Ai de ales între scotch sau vodcă. Nu-ţi place, n-ai decît să te cari.

– Îmi place vodca, spuse ea calmă.

Ducîndu-se în bucătărie, Matt îşi simţi genunchii înmuindu-se, dar nu se lăsă, turnă vodca în pahar şi se întoarse în sufragerie. Ea luă paharul împins brutal spre ea şi se uită prin cameră.

– Mi... mi se pare ciudat să te văd aici după toţi anii ăştia, începu ea şovăind.

– De ce? Aici m-am născut şi, după părerea ta, aici mi-e locul. Nu sînt altceva decît un muncitor murdar, nu-i aşa?

Spre consternarea lui Matt, obrajii ei se înroşiră de jenă şi începu să-şi ceară scuze:

– Îmi pare rău că am spus aşa ceva. Am vrut să te jignesc şi am spus-o pentru că am ştiut că o să te doară. N-am vorbit serios, nu e nimic rău în a fi un muncitor, sînt bărbaţi harnici, cinstiţi...

– Ce mama naibii pui la cale? explodă Matt, apoi aproape se prăbuşi din cauza durerii care îi săgetă prin cap. Camera se învîrti cu el. Se sprijini de perete, încercînd să-şi păstreze echilibrul.

– Ce s-a întîmplat? strigă Meredith. Eşti bolnav?

Matt avu presimţirea cruntă că ori se va prăbuşi ca un ţînc afurisit, ori va vărsa în faţa ei.

– Pleacă de aici, Meredith. Capul îi vîjîia, stomacul îi era întors pe dos. Se răsuci pe călcîie şi porni spre scări. Mă duc să mă culc.

– Tu chiar eşti bolnav, izbucni ea, alergînd spre el cînd îl

văzu apucîndu-se de balustradă şi clătinîndu-se pe a doua treaptă. Îi apucă braţul ca să-l ajute, idr el şi-l smulse, însă nu înainte ca ea să-şi fi pus palma pe fruntea lui fierbinte. Dumnezeule, arzi!

– Pleacă!

– Taci din gură şi sprijină-te de mine, îi porunci ea, iar el nu avu forţa să o împiedice să-i ia braţul şi să-l pună peste umerii ei.

Cînd Meredith îl duse în dormitor, Matt se împletici şi se prăbuşi pe pat cu ochii închişi. Nemişcat ca... un mort. Îngrozită, îi ridică braţul moale, căută pulsul, dar, în panica care pusese stăpînire pe ea, nu-l găsi.

– Matt, strigă ea apucîndu-l de umeri şi zgîlţîindu-l. Matt, să nu îndrăzneşti să mori! îl preveni ea isterică. Am făcut tot drumul ăsta ca să-ţi spun lucruri importante, să-ţi cer iertare şi...

Spaima din vocea ei, frenezia cu care îl scutura, îi treziră în cele din urmă simţurile amorţite, iar în starea lui de ameţeală fu incapabilă să nutrească vreo aversiune faţă de ea. Nu mai conta decît că ea era acolo, iar lui îi era groaznic de rău.

– Gata, şopti el, nu mă zgîlţîi. Fir-ar să fie!

Meredith îi dădu drumul şi aproape că izbucni în plîns de fericire, apoi îşi veni în fire şi încercă să-şi adune minţile. Ultima dată cînd văzuse pe cineva prăbuşindu-se aşa fusese tatăl ei, iar el aproape că murise, dar Matt era tînăr şi puternic. Avea febră, nu o inimă slăbită. Nesigură de ce să facă ca să-l ajute, se uită prin cameră şi văzu cele două sticluţe de pe noptieră. Pe amîndouă etichetele scria că trebuia să ia pilulele ,la trei ore.

– Matt, spuse ea îngrijorată gîndindu-se că venise poate vremea să mai ia nişte medicamente, cînd ai băut pilulele astea?

Matt o auzi şi încercă să-şi deschidă ochii, dar, înainte să apuce s-o facă, ea îi apucă mîna, se aplecă mai aproape de urechea lui implorîndu-l:

– Matt, mă auzi?

– Nu sînt surd, rosti el cu o voce groasă, şi nu sînt pe moarte. Am gripă şi bronşită. Am luat pilulele.

Simţi cum salteaua se lasă în jos cînd ea se aşeză lîngă el şi chiar îşi imagină cum degetele ei îi dădeau uşor părul de pe

frunte. Probabil că se apropia de delir, iar întreaga scenă aducea cu un vis comic. Meredith aplecată deasupra lui, atingîndu-i fruntea, netezindu-i părul... De-a dreptul haioasă, incredibil de amuzantă acea scenă.

– Eşti sigur că asta e tot, gripă şi bronşită? întrebă ea de cealaltă parte a pleoapelor închise.

Gura lui se strîmbă într-un zîmbet spontan.

– Cît mai rău ai vrea să fie?

– Cred c-ar trebui să chem un doctor.

– Am nevoie de îngrijirea unei femei.

Ea îi răspunse cu un rîs tremurat, preocupat.

– Eu sînt bună?

– Foarte amuzant, şopti el.

Meredith îşi simţi inima săltînd uşor pentru că vorbise de parcă ea i-ar fi fost mai mult decît suficientă.

– Te las să te odihneşti.

– Mulţumesc, spuse el întorcîndu-şi faţa de la lumina de sus, căzînd imediat într-un somn adînc.

Meredith trase păturile peste el observînd abia acum că era desculţ. Adormise în hainele în care fusese îmbrăcat cînd îi deschisese uşa şi bănui că vor fi mai călduroase decît pijamalele. Porni spre uşă, duse mîna la întrerupător, apoi se întoarse şi îi urmări pieptul ridicîndu-se şi lăsîndu-se jos în timp ce dormea. Respiraţia îi era neregulată, faţa palidă, dar, chiar adormit şi bolnav, arăta ca un adversar teribil, de temut.

– Cum se face, întrebă ea într-o doară bărbatul culcat pe pat, că de fiecare dată cînd mă apropii de tine nimic nu merge aşa cum ar trebui?

Zîmbetul îi pieri şi stinse lumina. Ura haosul şi nesiguranţa din viaţa personală; ura sentimentul de neajutorare pe care i-l dădeau. La serviciu, haosul era binevenit, o stimula, îi punea mintea la contribuţie, o bucura. La serviciu, cînd îşi asuma riscuri sau miza pe instincte, acţiunile ei erau aproape întotdeauna încununate de succes. Dacă nu, rezultatul era o greşeală, nu un dezastru. În toată viaţa ei de femeie adultă îşi asumase doar două mari riscuri personale şi ambele se dovediseră catastrofale: se culcase cu Matthew Farrell şi se măritase cu el. Şi nici măcar acum, unsprezece ani mai tîrziu, nu se eliberase complet

de cea de-a doua. Lisa critica în permanență firea previzibilă, tipicară, a lui Parker, dar Lisa nu avea cum să înțeleagă că lucrurile previzibile, sigure, erau cele pe care şi le dorea, după care tînjea în viața ei personală. În cazul ei, ramificațiile riscurilor spontane reprezentau mai mult decît era dispusă să îndure. În afaceri se pricepea de minune să parieze pe lucrurile juste; în viața personală, priceperea asta era pur şi simplu inexistentă.

Oprindu-se să-şi ia paltonul de pe scaun, Meredith se duse apoi la maşină, îşi scoase sacoşa şi o aduse în casă. Dădu să urce scările, apoi se uită prin încăpere cu un fel de nostalgie şi vagă tristețe. Era aceeaşi; vechea canapea vizavi de fotoliile din fața căminului, cărțile de pe rafturi, veiozele.

Capitolul 35

În dimineața următoare, cînd Meredith se furişă în dormitorul lui Matt ca să verifice cum se simțea, afară continua să ningă. Matt încă avea puțină febră, dar fruntea nu-i mai era atît de fierbinte.

În lumina cenuşie a zilei, după o noapte de somn şi un duş fierbinte, primirea neaşteptată din seara trecută i se păru mai degrabă comică decît neliniştitoare.

Îmbrăcînd o pereche de pantaloni albaştri şi un pulover de un galben strălucitor, se duse la oglindă să-şi pieptene părul şi începu să zîmbească. Nu se putu abține. Cu cît se gîndea mai mult la noaptea trecută, cu atît i se părea mai amuzantă.

Faptul că era prea bolnav ca s-o scoată cu de-a sila din casă era un fel de hatîr al sorții. Fiind bolnav, nu se putea să aibă o discuție serioasă cu el, care cerea calm şi mult raționament. Dacă va insista ca ea să plece, va cîştiga timp spunîndu-i adevărul, o parte din el, şi anume, că-şi pierduse cheile în zăpadă şi nu putea pleca.

Mulțumită de planurile ei, continuă să-şi pieptene părul. Satisfăcută, se rujă şi îşi dădu cu rimel, apoi făcu un pas înapoi şi îşi studie înfățişarea în oglindă. Părul îi crescuse prea lung, dar arăta bine.

Apoi, se gîndi că trebuia să aibă grijă de el, doftoricindu-l cu ceva medicamente. Străbătu coridorul şi intră în baie.

În dulăpior erau un termometru şi cîteva sticluţe cu etichete îngălbenite de vreme.

Oare cum aveai grijă de cineva bolnav de gripă şi bronşită? se întrebă ea. Gripa făcuse ravagii printre angajaţii de la magazin, iar Meredith încercă să-şi amintească ce-i povestise Phyllis despre simptomele ei. O duruse îngrozitor capul, muşchii şi i se făcuse greaţă. Bronşita era cu totul altceva, provoca congestie pulmonară şi tuse.

Întinzînd mîna, Meredith scoase afară termometrul şi sticluţa cu aspirină, singurele lucruri care îi erau cît de cît cunoscute, apoi luă o altă sticluţă cu o etichetă gălbuie, lucioasă: spirt sanitar. Pe etichetă scria că e pentru tăieturi, aşa că o puse la loc, apoi alese un tub, indicaţiile de pe el informînd-o că se folosea la dureri musculare. Îl deschise, puse puţin pe deget, iar mirosul o făcu să lăcrimeze.

Studie rafturile. Necazul era, realiză ea, că medicamentele din dulăpior erau vechi. Pe o sticlă mare, maronie, scria *Ulei de castor*, iar umerii lui Meredith începură să se scuture de rîs. Aşa-i trebuia, hotărî ea, o să-l înveţe minte. Habar n-avea ce anume vindeca uleiul de castor, dar ştia că gustul nu putea fi decît unul teribil de scîrbos.

Îl înghesui lîngă celelalte lucruri din îndoitura braţului, cu intenţia să-l pună pe tava cu micul dejun. Înţelese brusc că se afla într-o stare de spirit excelentă pentru o persoană izolată la o fermă, cu un bărbat bolnav care o ura de moarte, dar atribui veselia ei faptului că va putea pune capăt acestei uri. Plus faptul că dorea foarte mult să-l ajute să se facă bine. I-o datora, după toate suferinţele provocate în trecut, deşi fără voia ei. La euforia ei se adăugă un fel de nostalgie a tinereţii, făcînd-o să se simtă din nou de optsprezece ani.

Zări un borcan mic, albastru, şi recunoscu eticheta; se presupunea că alina simptomele congestiei şi nu mirosea mai bine decît alifia din tub, dar s-ar putea să-l ajute pe Matt. Îl adăugă la ce avea şi studie ce adunase pînă acum. Aspirina îl va ajuta la durerea de cap, dar s-ar putea să-i deranjeze stomacul. Avea nevoie de o alternativă.

– Gheaţă, spuse ea cu voce tare. Punga cu gheaţă îi va îndepărta durerea de cap.

Duse medicamentele jos în bucătărie, deschise frigiderul şi descoperi că avea gheaţă din belşug. Din nefericire, după ce căută prin toate sertarele şi dulăpioarele, nu găsi nimic potrivit în ce s-o pună. Apoi îşi aminti de săculeţul roşu din cauciuc văzut puţin mai devreme în dulapul de sub chiuveta din baie, cînd căutase un prosop.

Urcă la etaj, se apleca şi trase afară săculeţul, dar nu avea capac. Ghemuindu-se, pipăi după capac, apoi se vîrî pe jumătate în dulap în căutarea lui. Îl văzu în spate, după o cutie cu praf de curăţat, şi trase de el, descoperind însă că respectivul capac era ataşat de un furtun roşu, subţire, lung de aproape un metru, avînd la capăt un şurub ciudat din metal.

Ridicîndu-se în picioare, Meredith controlă şurubul, apoi legă furtunul cu un nod strîns, ca să fie sigură, şi duse drăcovenia jos să o umple cu apă şi gheaţă.

Sarcina asta odată încheiată, singura problemă cu care îi mai rămase să se confrunte fu micul dejun, şi avea prea puţine din ce să aleagă. Trebuia să fie ceva uşor de digerat, dar asta elimina aproape tot ceea ce găsi prin dulăpioare, cu excepţia unei pîini proaspete de pe masă. În frigider găsi un pachet de felii gata preparate de carne, un altul cu şuncă, o cutie cu unt şi un carton cu ouă; congelatorul conţinea două bucăţi de carne pentru grătar. Scoase unul şi puse două felii de pîine în aparatul de prăjit, apoi se uită din nou prin dulăpioare căutînd ce-ar putea mînca pentru prînz. Exceptînd două conserve cu supă, totul era condimentat şi greu de mestecat; tocană, spaghetii, conservă de peşte şi o cutie cu lapte dulce condensat. Lapte!

Plină de avînt, şi turnă puţin într-un pahar. Lichidul arăta îngrozitor de gros, iar indicaţiile sugerau că putea fi folosit direct din cutie sau diluat cu apă. Fără să fie sigură cum îl prefera Matt, îl gustă şi se cutremură. Cînd pîinea prăjită fu gata, se duse în sufragerie şi luă o măsuţă cu picioare rabatabile, folosind-o drept tavă pentru medicamente, punga cu gheaţă şi micul dejun.

Bubuiturile din cap îl smulseră pe Matt dintr-un somn adînc, ducîndu-l spre o stare de semiconştienţă dureroasă în care constată că trebuia să fie dimineaţă. Întorcîndu-şi faţa pe pernă, îşi

sili ochii să se deschidă şi fu contrariat pentru cîteva clipe la vederea unui deşteptător vechi din plastic alb cu braţe negre indicînd ora opt şi jumătate, în locul ceasului cu radio din dormitorul lui. Memoria îi reveni încetul cu încetul; era în Indiana şi fusese foarte bolnav. Judecînd după efortul uluitor depus pentru a se rostogoli pe o parte sprijinindu-se pe braţe ca să ajungă la sticluţele cu pilule de lîngă ceas, încă era bolnav.

Încercînd să-şi limpezească mintea, îşi scutură capul, apoi tresări puternic cînd nişte ciocane începură să-i bată în tîmple în ritm de tam-tam. Febra îi scăzuse, însă cămaşa îi era udă de transpiraţie. Luînd paharul cu apă ca să înghită pilulele, se gîndi să se ridice, să facă un duş şi să se îmbrace, dar se simţea atît de extenuat, încît hotărî să mai doarmă o oră şi să încerce după aceea.

Eticheta de pe una din sticluţe conţinea avertismentul *Atenţie! Provoacă ameţeli,* şi se întrebă într-o doară dacă acesta era motivul pentru care nu reuşea să iasă din starea aceea de apatie. Se întinse înapoi pe perne şi închise ochii. O amintire învăluită în ceaţă nu-i dădea însă pace. *Meredith.* Avusese un vis smintit, cum că Meredith venise prin viscol şi-l ajutase să ajungă în pat. Se întrebă cum de subconştientul său reuşise să născocească o imagine atît de bizară? Dacă i-ar fi stat în putere, Meredith l-ar fi ajutat să se arunce de pe un pod sau de pe muchia unei prăpăstii, sau să dea faliment.

Fu gata să adoarmă din nou cînd auzi paşi furişîndu-se în sus, făcînd treptele să scîrţîie. Trezindu-se brusc, se săltă rapid în capul oaselor, clătinîndu-se ameţit din cauza mişcării bruşte, iar cînd vru să împingă păturile la o parte, intrusul bătu la uşă.

– Matt? strigă o voce blîndă, o voce unică, muzicală, cultivată.

Vocea lui Meredith.

Mîna îi încremeni, rămase cu privirea fixată pe peretele de vizavi şi preţ de o secundă de iad fu complet dezorientat.

– Matt, intru. Mînerul se răsuci, iar atunci realitatea îi penetră creierul. Deci, nu fusese un vis bizar. Meredith era acolo.

Împingînd uşa cu umărul, Meredith intră cu spatele, dîndu-i anume timp să se bage sub pături în caz că s-ar fi trezit, dar nu se îmbrăcase încă. Trăind într-o falsă senzaţie de siguranţă

pentru că noaptea trecută fusese destul de amabil cu ea, mai că scăpă tava din mînă cînd vocea lui furioasă erupse în spatele ei cu forța aburului țîşnind dintr-un vulcan:

– Ce faci *tu* aici!

– Ți-am adus o tavă, spuse ea întorcîndu-se spre el şi pornind spre pat, surprinsă de expresia lui supărată. Dar expresia fu un nimic în comparație cu cea amenințătoare care îl făcu să-şi strîngă maxilarele o clipă mai tîrziu, cînd privirea îi zăbovi pe săculețul roşu.

– Ce mama dracului, izbucni el, ai de gînd să faci cu aia?

Ferm hotărîtă să nu-l lase s-o scoată din sărite sau s-o intimideze, Meredith îşi ridică bărbia şi replică calmă:

– E pentru capul tău.

– Ți-ai descoperit o slăbiciune pentru glumele vulgare? întrebă el indignat, arătînd gata s-o strîngă de gît.

Cu totul zăpăcită, Meredith puse tava pe pat lîngă el şi spuse cu o voce cît mai liniştitoare:

– Am pus gheață pentru...

– Ca să vezi, o repezi el. Îți dau exact cinci secunde ca să te cari naibii din camera asta şi încă un minut ca să dispari din casă, dacă nu, te arunc afară. Se apleacă înainte, iar Meredith îşi dădu seama că voia să înlăture păturile şi să răstoarne tava.

– Nu, strigă ea, dar în glas îi răsună atît implorarea, cît şi protestul. N-are nici un sens să mă ameninți, pentru că nu pot pleca. Mi-am pierdut cheile în fața casei, după ce-am coborît din maşină. Şi chiar dacă nu le-aş fi pierdut, tot nu voi pleca pînă nu- ți voi spune ce am să-ți spun.

– Nu mă interesează, spuse Matt sălbatic, întinzînd mîna să apuce păturile, furios că trebuise să aştepte să-i treacă valul de greață.

– Noaptea trecută nu te-ai purtat aşa, comentă ea disperată şi trase tava de pe pături înainte ca el să o arunce la podea. N-am crezut că o să te superi numai pentru că am făcut o pungă de gheață pentru capul tău.

El se opri, mîna rămînîndu-i suspendată deasupra marginii păturilor, pe chipul lui cu trăsături puternic reliefate apărînd o expresie goală, un şoc comic incredibil.

– Ce-ai făcut? îngăimă el pierdut.

– Ţi-am spus deja. Ţi-am pregătit o pungă de gheaţă pentru...

Meredith se întrerupse alarmată cînd el îşi acoperi brusc faţa cu mîinile şi căzu înapoi pe perne, umerii tremurîndu-i. Îi tremura întreg trupul, de la cap pînă la picioare, iar din spatele mîinilor se auzeau sunete înfundate. Tremura atît de tare, încît Meredith crezu că-l apucase un atac de apoplexie sau murea înecîndu-se.

– Ce s-a întîmplat? izbucni ea. Întrebarea ei păru să facă patul să se zgîlţîie şi mai puternic, accelerînd sunetele reţinute. Chem salvarea! strigă ea, punînd tava jos şi fugind la uşă. Am un telefon în maşină... Era deja afară din cameră, coborînd scările, cînd rîsul lui Matt se dezlănţui în hohote uriaşe, vijelioase, irupţii prelungite de un haz nebun, imposibil de controlat...

Meredith se opri brusc, se răsuci şi ascultă, realizînd că atacul de apoplexie la care asistase fusese de fapt o criză de rîs sălbatic. Încremenită pe trepte, cu mîna pe balustradă, reflectă şi analiză jenată posibilele cauze. Furtunul acela lung din cauciuc o deranjase de la bun început, dar toată drăcovenia aia nu semăna deloc cu articolele de igienă văzute de obicei într-un magazin. Ba mai mult, îşi zise ea cu înverşunare urcînd înapoi treptele, săculeţul acela de cauciuc atîrnase de uşa băii ultima dată cînd fusese aici. Dacă era produs igienic, n-ar fi trebuit lăsat la vedere.

Se opri lîngă uşa lui, simţindu-se grozav de ruşinată. Îi trecu însă prin minte că oricît de mare i-ar fi fost jena, meritase. În fond, veselia îi abătuse atenţia de la încercarea furioasă de a o scoate afară. Chiar dacă zăcea lat pe spate, Matthew Farrell era cel mai teribil adversar pe care îl avusese de înfruntat vreodată. Iar cînd era mînios devenea de-a dreptul înspăimîntător. Însă, indiferent de ce-ar fi zis sau ce-ar fi făcut şi indiferent cît de furios sau iraţional ar fi devenit, venise vremea să se împace cu el.

Hotărîrea fiind luată, Meredith îşi vîrî mîinile în buzunarele pantalonilor, abordă o expresie care spera să arate a nedumerire politicoasă şi intră în dormitor.

În clipa în care o zări, Matt trebui să-şi muşte buzele să nu izbucnească iar în rîs. În ciuda obrajilor roşii, venea spre el

agale, cu mîinile în buzunare, încercînd să arate ca şi cum n-ar fi avut nici cea mai vagă idee despre ceea ce-l făcuse să rîdă cu atîta poftă. Iar ca să completeze imaginea comică a inocenţei pure pe care se străduia s-o etaleze, nu mai lipsea decît să privească în tavan şi să înceapă să fluiere.

Gîndul îi aminti dintr-o dată de motivul prezenţei ei acolo, iar zîmbetul, pîndind la colţul gurii, dispăru urgent. Era evident că Meredith descoperise că terenul din Houston fusese cumpărat de el, iar acum o va costa cu zece milioane în plus. Venise fuga-fuga aici ca să-l flateze, să-l linguşească, să facă tot ceea ce-ar fi fost necesar ca să-l determine să se răzgîndească, chiar dacă asta însemna pregătirea unei tăvi aduse la pat şi o îngrijire conştiincioasă. Scîrbit de încercarea ei stîngace, transparentă, de a-l manipula, aşteptă ca ea să vorbească, iar cum ea n-o făcu, rosti aspru:

– Cum m-ai găsit?

Meredith fu alertată imediat de schimbarea bruscă din atitudinea lui.

– Aseară m-am dus la apartamentul tău, recunoscu ea. În legătură cu tava...

– Lasă tava, se răsti el impacientat. Te-am întrebat cum m-ai găsit?

– L-am găsit pe tatăl tău şi am stat de vorbă. Mi-a spus unde eşti.

– Trebuie să fi jucat un teatru excepţional, de-ai reuşit să-l convingi să te ajute, replică el cu un dispreţ vizibil. Tata n-ar mişca un deget pentru tine.

Meredith era atît de disperată să-l facă să asculte şi să înţeleagă, încît, fără să se gîndească, se aşeză pe pat alături de el şi începu:

– Tatăl tău şi cu mine am stat de vorbă şi i-am explicat nişte lucruri. Iar el m-a crezut. După... ce ne-am înţeles unul pe celălalt, mi-a spus unde eşti ca să pot veni aici să-ţi explic şi ţie.

– Atunci poţi să începi, spuse el sever, lăsîndu-se pe perne. Dar pe scurt, adăugă el, atît de uluit că reuşise să-l ducă de nas pe tatăl lui, încît se simţi dintr-o dată extrem de curios să afle ce rol jucase ea aseară.

Meredith se uită la figura lui distantă, ameninţătoare, apoi

trase adînc aer în piept şi se sili să-i întîlnească privirea. Cu cîteva clipe în urmă ochii aceia fuseseră amuzaţi; acum erau ca nişte sloiuri de gheaţă.

– Ai de gînd să ciripeşti, o repezi el, sau o să stai şi-o să te zgîieşti la mutra mea?

Ea tresări auzindu-i tonul, dar nu-şi coborî privirea.

– Voi vorbi, spuse ea. Explicaţia e destul de complicată...

– Dar promiţător de convingătoare, rînji el batjocoritor.

În loc să-i răspundă cu acea furie arogantă folosită nu demult, ea dădu din cap şi zîmbi chinuit.

– Promiţător.

– Atunci dă-i drumul! Dar limitează-te la punctele importante: ce vrei să mă faci să cred, ce-mi oferi şi ce vrei de la mine în schimb. De fapt, mai bine treci de ultima parte, ştiu deja ce vrei, sînt curios doar să văd cum vei ajunge acolo.

Cuvintele lui îi atinseră ca nişte bice conştiinţa torturată, dar rămase cu ochii aţintiţi asupra lui şi începu să vorbească cu o sinceritate calmă:

– Ce vreau să te fac să crezi e adevărul, pe care ţi-l voi spune imediat. Ce-ţi ofer e un semn de pace pe care am vrut să ţi-l propun seara trecută, cînd m-am dus la apartamentul tău. Şi ce vreau în schimb, continuă ea, ignorînd ordinul lui de a trece peste acea parte, e un armistiţiu. O înţelegere între noi. Mi-o doresc foarte mult.

Cînd rosti ultima parte, buzele lui se strîmbară sardonic.

– Asta să fie tot ce vrei, un armistiţiu şi o înţelegere? Ironia muşcătoare din vocea lui îi dădu senzaţia neplăcută că se gîndea la terenul din Houston. Te ascult, o îndemnă el brutal, văzînd-o că şovăie. Acum, că îţi înţeleg motivele pur altruiste, să auzim ce eşti dispusă să oferi.

Vorbea de parcă s-ar fi îndoit nu numai de motivele ei, ci şi de oferta care nu putea fi decît meschină sau nesemnificativă, aşa că Meredith îşi jucă atuul, prezentîndu-i cea mai importantă concesie, una despre care ştia că e de o importanţă vitală pentru el.

– Îţi ofer aprobarea cererii pentru construirea fabricii în Southville, spuse ea, şi îi văzu surpriza de moment cînd recunoscu deschis că era la curent cu această situaţie. Ştiu că tata s-a

folosit de influența lui ca să-ți fie refuzată cererea şi aş mai vrea să ştii că eu n-am fost niciodată de acord. Ne-am certat din cauza asta cu mult înainte ca noi doi să luăm prînzul împreună.

– Cît de corectă ai devenit dintr-o dată!

Buzele ei se răsfrînseră într-un zîmbet mic, nostim.

– Ştiam c-ai să reacționezi aşa. În locul tău aş face la fel. Oricum ar fi, poți să mă crezi pentru că ți-o pot dovedi: comisia de protecție a mediului îți va aproba cererea imediat ce o vei înainta. Tata mi-a dat cuvîntul că se va abține nu numai de la blocarea ei, dar că-şi va schimba poziția şi-şi va folosi influența ca să te ajute să obții aprobarea. Iar eu, la rîndul meu, îți dau cuvîntul că voi veghea să-şi țină promisiunea.

El scoase un rîs scurt, răutăcios.

– Ce te face să crezi că voi accepta cuvîntul tău sau al lui? Acum îți propun eu un tîrg, adăugă el cu o voce voalată, amenințătoare. Dacă cererea mi-e aprobată pînă joi seara la cinci, fără să fie înaintată din nou, voi opri procesele pe care avocații mei se pregătesc să le înainteze miercuri, un proces împotriva tatălui tău şi a senatorului Davies pentru trafic de influență, şi un altul împotriva comisiei de protecție a mediului pentru neglijența de care a dat dovadă acționînd împotriva interesului comunității.

Meredith simți un gol în stomac descoperind ce plănuia să facă şi viteza cu care îşi mobilizase forțele în vederea războiului. Ce scrisese *Business Week* despre el? Un bărbat care reprezintă o întoarcere în timp, la zilele cînd *ochi pentru ochi* era considerat un mod de a face dreptate şi nu o răzbunare crudă, inumană.

Stăpînindu-şi un fior de teamă, Meredith îşi reaminti că, indiferent ce se spunea pe seama lui, în ciuda faptului că Matt avea toate motivele să o disprețuiască, tot încercase să o trateze cordial la Operă şi fusese dispus să o facă din nou în acea zi la prînz. Şi numai după ce fusese împins dincolo de orice limite ale răbdării îşi arătase puterea împotriva ei şi a tatălui ei. Adevărul ăsta îi restabili curajul şi îi trimise un jungi dureros de tandrețe pentru bărbatul furios, dinamic, care dăduse dovadă de atîta stăpînire de sine.

– Altceva? se răsti Matt şi fu uluit de expresia plină de gingăşie din ochii ei cînd îi ridică spre ai lui.

– Nu va mai exista nici un fel de act de răzbunare din partea tatălui meu, mic sau mare.

– Asta vrea să însemne, întrebă el prefăcîndu-se încîntat, că voi putea deveni membru al acelui club de elită?

Roşind puternic, Meredith dădu din cap.

– Nu mă interesează. Nu m-a interesat niciodată. Ce altceva îmi mai oferi? Cum ea ezită, Matt îşi pierdu răbdarea: Să nu-mi zici că asta-i tot? E tot ce ai de oferit? Iar acum te aştepţi ca eu să iert şi să uit, şi să-ţi dau ceea ce vrei cu adevărat?

– Cum adică, ce *vreau* cu adevărat?

– Houston! Printre motivele altruiste ale acestei vizite ai uitat să aminteşti de cel valorînd treizeci de milioane de dolari şi care te-a trimis în goană la apartamentul meu seara trecută. Sau interpretez greşit puritatea acţiunilor tale, Meredith?

Ea îl surprinse din nou clătinîndu-şi capul şi recunoscînd calmă.

– Am aflat ieri că ai cumpărat terenul din Houston, şi ai dreptate, a fost catalizatorul care m-a făcut să merg la apartamentul tău.

– Şi care te-a adus în viteză aici, adăugă el sarcastic. Iar acum, că te afli aici, eşti dispusă să spui sau să faci orice ca să mă răzgîndesc şi să-ţi vînd terenul ăla pentru cît l-am cumpărat. Oare cît de departe eşti dispusă să mergi?

– Ce vrei să spui?

– Ce vreau să spun? Concesiile alea mărunte nu pot fi tot ceea ce ai mai bun de oferit, nu?

Ea deschise gura să răspundă, dar el se săturase de această şaradă dezgustătoare.

– Dă-mi voie să te scutesc de răspuns, spuse el răutăcios. Nimic din ceea ce vei face sau vei spune acum, sau în viitor nu va aduce nici cea mai mică schimbare. N-ai decît să-mi acorzi atenţia binevoitoare lîngă pat sau să-mi propui să te vîri în el, terenul din Houston tot te va costa treizeci de milioane. Clar?

Reacţia ei îl năuci complet. O hărţuia cu fiecare propoziţie rostită, ameninţînd-o cu procese publice şi scandaluri distrugătoare, insultînd-o cu fiecare nuanţă a vocii; pe scurt o supunea genului de intimidare care-i făcea pe oamenii de afaceri încercaţi să transpire sau să turbeze de furie, dar nu reuşise să-i

tulbure stăpînirea de sine. De fapt, se uita la el cu o expresie care, dacă Matt n-ar fi crezut-o imposibilă, ar fi putut fi luată drept tandreţe şi remuşcare.

– E foarte clar, şopti ea şi se ridică încet în picioare.

– Să înţeleg că pleci?

Ea îşi clătină capul şi schiţă un zîmbet.

– Voi lua capacul de pe farfuria cu micul dejun şi voi veghea grijulie lîngă patul tău.

– Pentru numele lui Dumnezeu! explodă Matt, fiind cît pe ce să piardă controlul asupra situaţiei. N-ai înţeles ce-am spus? Nimic din ceea ce vei face nu mă va determina să mă răzgîndesc în privinţa terenului din Houston.

Expresia de pe chipul ei deveni serioasă, ochii privindu-l cu aceeaşi blîndeţe.

– Te cred.

– Şi? întrebă el indignat, furia fiindu-i înlocuită de o totală nedumerire, atribuită de el medicamentelor care-l împiedicau să se concentreze.

– Şi îţi accept hotărîrea ca pe un fel de, hm, pedeapsă pentru greşelile mele. N-ai fi putut găsi una mai bună, Matt, recunoscu ea fără ranchiună. Am vrut terenul ăla pentru *Bancroft & Company* şi-o să mă doară îngrozitor ştiind că va aparţine altuia. Nu ne putem permite să plătim treizeci de milioane. El se uita la ea şocat şi neîncrezător, în timp ce Meredith continuă cu un zîmbet trist. Mi-ai luat ceva ce-mi doream cu disperare. Acum c-ai făcut-o, nu crezi că sîntem chit şi că ar fi cazul să punem capăt ostilităţilor?

Primul lui impuls fu să-i spună să meargă la dracu', dar ar fi fost o reacţie pur sentimentală, iar cînd venea vorba de negocieri, Matt învăţase cu mult timp în urmă să nu lase emoţiile să-i domine judecata sau să-i influenţeze raţiunea. Iar raţiunea îi reaminti că la ultimele două întîlniri cu ea sperase să aibă tocmai acest gen de relaţie civilizată. Acum Meredith i-o oferea, recunoscîndu-i victoria cu o graţie uimitoare. Aproape irezistibilă. Stînd aşa acolo, aşteptînd decizia lui, părul căzîndu-i în valuri pe umeri într-o dezordine necăutată, cu mîinile îndesate în buzunarele pantalonilor, Meredith Bancroft semăna mai mult cu o liceană chinuită de remuşcări, decît cu directorul unei com-

panii. Reuşea însă să arate tot ca tînăra din înalta societate, de o demnitate regală, imposibil de atins, seducător de frumoasă.

Uitîndu-se acum la ea, Matt îşi înţelese în sfîrşit obsesia care îi bîntuise existenţa.

Meredith Bancroft era întruchiparea femeii – schimbătoare şi imprevizibilă, arogantă şi dulce, amuzantă şi gravă, serenă şi fluşturatică, incredibil de manierată... inconştient de provocatoare.

Ce sens avea să poarte acest război ridicol cu ea? îşi zise el. Dacă îi va pune capăt, vor putea pleca amîndoi fiecare pe drumul lui, fără regrete. Trecutul ar fi trebuit îngropat cu mulţi ani în urmă: venise momentul să o facă. Îşi găsise răzbunarea, una în valoare de zece milioane de dolari, pentru că nu credea nici măcar pentru o secundă că ea va putea face rost de banii aceia în plus.

Era deja pe cale să cedeze, cînd îşi aminti de tava adusă în cameră şi trebui să-şi muşte buzele ca să nu izbucnească din nou în rîs. În clipa în care expresia i se schimbă, ea păru să sesizeze că urma să capituleze; umerii i se relaxară, iar ochii îi sclipiră uşuraţi. Faptul că-l putea citi atît de bine fu destul de enervant ca să-l determine să prelungească suspansul. Încrucişîndu-şi braţele la piept, Matt spuse:

– Nu închei afaceri cînd zac întins pe spate.

Ea nu se lăsă păcălită.

– Crezi că micul dejun ţi-ar putea îndulci toanele? întrebă ea cu surîs ispititor.

– Mă îndoiesc, replică el, dar surîsul ei fu atît de molipsitor, încît zîmbi şi el.

– Şi eu, glumi ea, apoi îi oferi mîna. Pace?

Matt reacţionă automat la gestul ei dînd să-şi întindă mîna, dar ea şi-o trase brusc pe a ei şi vorbi cu un zîmbet fermecător:

– Înainte să accepţi, trebuie să te previn în privinţa unui lucru.

– Şi anume?

Glasul ei era pe jumătate serios:

– Mă gîndeam să te dau în judecată pentru terenul din Houston. N-aş vrea ca observaţia mea de mai înainte să te ducă la concluzia că m-am consolat de bunăvoie cu pierderea lui, în

semn de penitență. Cînd am spus asta m-am referit la faptul că, dacă tribunalul nu te va sili să mi-l vinzi pentru prețul pieței, voi accepta hotărîrea fără să-ți port ranchiună. Sper să înțelegi că, indiferent ce se va întîmpla, e vorba doar de afaceri, nimic personal.

Ochii lui Matt sclipiră de un rîs reținut.

– Îți admir cinstea şi tenacitatea, spuse el sincer. Totuşi, ți-aş sugera să te gîndeşti bine înainte să mă dai în judecată. Te va costa o avere să mă acuzi de fraudă, sau mai ştiu eu ce ai în cap, şi tot vei pierde.

Meredith ştia că probabil avea dreptate, iar în clipa aceea pierderea terenului din Houston nu mai conta atît de mult; era extrem de bucuroasă, cîştigase deja ceva la fel de important ca un proces: reuşise cumva să transforme furia acestui bărbat mîndru, dinamic, în bună dispoziție; îl făcuse să accepte un armistițiu. Ferm hotărîtă să întărească acest armistițiu şi să înviorеze atmosfera, mărturisi malițioasă:

– Adevărul e că mă gîndeam să te dau în judecată pentru restricție a negoțului. Care crezi că mi-ar fi şansele?

El se prefăcu că reflectează adînc, apoi îşi clătină capul.

– N-ai suficiente dovezi. Dar dacă tot ți-a intrat în cap să mă dai în judecată, eu aş face-o pentru contract secret şi conspirație.

– Crezi c-aş cîştiga? întrebă ea cu un zîmbet nevinovat.

– Nu, dar procesul ar fi mai palpitant.

– Mă voi gîndi la treaba asta, promise ea adoptînd un ton de o falsă solemnitate.

– Aşa să faci.

Buzele lui se arcuiră într-un zîmbet dezarmant. Meredith surîse la rîndul ei. Iar în acea clipă, prelungită de căldură şi înțelegere, zidul de furie şi amărăciune înălțat acum unsprezece ani începu să se clatine, apoi se prăbuşi complet.

Încet, nesigură, Meredith îşi ridică mîna şi i-o întinse, gestul ei însemnînd împăcare şi prietenie. Copleşită de importanța momentului, urmări mîna lui Matt atingînd-o pe a ei. Îi simți degetele lungi alunecînd peste ale ei, palma frecîndu-se de ele, apoi degetele puternice şi calde se îndoiră strîns, cuprinzîndu-i mîna.

– Mulțumesc, șopti ea, înălțîndu-și ochii spre ai lui.

– Cu plăcere, replică el calm, ținîndu-i mîna o clipă, apoi dîndu-i drumul. Dînd drumul trecutului.

Ca doi străini trăind întîmplător ceva mai profund decît intenționaseră sau se așteptaseră, căutară imediat să se retragă într-o zonă mai sigură. Matt se lăsă înapoi pe perne, iar Meredith își îndreptă repede atenția spre neglijata tavă cu mîncare și medicamente. Cu coada ochiului, Matt o urmări cum apucă cu vîrfurile degetelor articolul jignitor din cauciuc roșu și, într-un acces de modestie delicată, îl puse pe podea. Cînd se întoarse spre el și puse tava pe noptieră, își recîștigase atitudinea zîmbitoare.

– N-am știut cum te vei simți în această dimineață și m-am gîndit că n-o să-ți fie prea foame, dar ți-am adus totuși ceva de mîncare.

– Totul arată foarte gustos, minți Matt studiind obiectele de pe tavă. Uleiul de castor e unul dintre alimentele mele preferate, ca aperitiv, firește. Iar siropul ăla vîscos, urît mirositor, din borcanul albastru, trebuie să fie felul principal?

Meredith izbucni în rîs și ridică o farfurie cu capac deasupra.

– Uleiul de castor a fost o glumă, îl asigură ea.

Acum că bătălia emoțiilor luase sfîrșit, Matt simți cum începe să piardă bătălia de a rămîne treaz. Îl străbătu valuri de amețeală, trăgîndu-l în jos, pleoapele devenindu-i ca de plumb. Nu se mai simțea bolnav; se simțea extenuat. Cauza o reprezenta fără îndoială efectul blestematelor de pilule.

– Îți sînt recunoscător pentru gest, dar nu mi-e foame, îi spuse el.

– Nu m-am gîndit c-o să-ți fie, spuse ea studiindu-i trăsăturile cu aceeași tandrețe care-i îmblînzise toată dimineața ochii luminoși. Dar tot trebuie să mănînci ceva.

– De ce? întrebă el ușor enervat, apoi pricepu cu întîrziere că Meredith pregătise într-adevăr o tavă cu micul dejun, Meredith care cu unsprezece ani în urmă nu știuse să aprindă aragazul și nici nu dorise să încerce. Emoționat de grija ei, se sili să se ridice, hotărît să mănînce ce-i adusese.

Ea se așeză pe pat lîngă el.

– Trebuie să mănînci ca să-ți păstrezi forțele, explică ea,

apoi luă de pe tavă paharul cu lichidul alb şi i-l întinse. El îl luă, îl răsuci în mînă, examinîndu-l prudent.

– Ce e?

– Am găsit o cutie în dulapul din bucătărie. E lapte cald.

El se strîmbă, dar duse ascultător paharul la buze şi înghiţi.

– Am pus şi unt înăuntru, adăugă ea cînd el se înecă.

Matt împinse paharul spre ea, îşi lăsă capul înapoi pe perne şi închise ochii.

– De ce? şopti el gutural.

– Nu ştiu, pentru că asta-mi dădea guvernanta cînd eram bolnavă.

El deschise pleoapele şi umorul scînteie scurt în privirea lui cenuşie.

– Şi cînd te gîndeşti că îi invidiam pe copiii bogaţi...

Meredith îi aruncă o căutătură amuzată, apoi ridică încet capacul de pe farfuria cu pîine prăjită.

– Ce e acolo? întrebă el precaut.

Meredith trase repede capacul, dînd la iveală cele două felii reci de pîine prăjită, iar Matt scoase un oftat de uşurare şi oboseală; nu credea c-ar putea rămîne destul timp treaz ca să le mestece.

– Le mănînc mai tîrziu, promit, spuse el făcînd un efort supraomenesc să-şi ţină pleoapele deschise. Acum nu vreau altceva decît să dorm.

Arăta atît de extenuat şi lipsit de vlagă, încît Meredith acceptă fără prea multă convingere.

– Bine, dar ia măcar aspirinele astea. Dacă le bei cu lapte nu te va durea stomacul. I le întinse odată cu paharul cu lapte şi unt. Matt se strîmbă la vederea lichidului alb şi cald, dar luă aspirinele şi le înghiţi.

Mulţumită, Meredith se ridică în picioare.

– Mai ai nevoie de ceva?

El se cutremură involuntar.

– De un preot, rosti el cu respiraţia tăiată.

Meredith rîse, iar sunetul muzical rămase în încăpere ca o melodie încîntătoare şi după plecarea ei, plutind prin mintea lui adormită şi ameţită.

Capitolul 36

Pe la prînz pilulele îşi pierdură efectul, iar Matt se simţi cu mult mai bine. Fu surprins să constate cît era de slăbit, deşi nu făcuse altceva decît un duş şi îmbrăcase o pereche de blugi. În spatele lui, patul îl ademenea cu căldura lui, dar îl ignoră. Jos, Meredith pregătea cu siguranţă prînzul, o auzea mişcîndu-se prin bucătărie. Scoase din trusă micul aparat de bărbierit cumpărat în Germania, îl băgă în priză, se uită în oglindă, apoi uită ce trebuia să facă cu el... Meredith era în bucătărie...

Imposibil. De neconceput. Dar foarte adevărat. Complet treaz, motivele ei pentru venirea aici şi acceptarea calmă a verdictului privind terenul din Houston i se părură, în cel mai bun caz, neverosimile. Matt nu voia să se gîndească... Afară ningea din nou şi, judecînd după ţurţurii de gheaţă atîrnînd de crengile copacilor, era un frig ca la poli. Însă înăuntru era cald, avea parte de o companie neaşteptată, iar adevărul era că nu se simţea destul de în formă ca să se apuce din nou de împachetat, dar nici atît de bolnav încît să zacă în pat şi să se holbeze la pereţi. Prezenţa lui Meredith, deşi nici pe departe odihnitoare, urma să fie o diversiune plăcută.

În bucătărie, Meredith îl auzi mişcîndu-se deasupra capului ei şi zîmbi punînd într-o cană supa şi sandvişul pe o farfurie. Din clipa în care mîna lui Matt se închisese peste a ei, o cuprinsese o senzaţie ciudată de pace, care înflorise acum precum trandafirii primăvara. Îşi dădu seama că nu-l cunoscuse niciodată pe Matt Farrell şi se întrebă dacă cineva îl cunoştea cu adevărat. După toate cîte citise şi auzise despre el, adversarii din domeniul afacerilor se temeau de el şi-l urau; directorii executivi îl admirau şi-l venerau. Bancherii îi făceau curte, comitetele guvernamentale îi cereau sfatul, iar comisia de securitate a bursei îl pîndea cu ochi de vultur.

Cu cîteva excepţii, realiză ea gîndindu-se la poveştile citite, chiar şi oamenii care îl admirau dădeau de înţeles în mod subtil că Matthew Farrell era un animal de pradă periculos, cu care trebuia să te porţi atent şi să ai mare grijă să nu-l superi vreodată.

Dar, îşi zise Meredith zîmbind din nou tandru, zăcuse în pat şi continuînd să creadă că-i avortase copilul şi divorţase de el ca de un cerşetor oarecare... tot îi luase mîna. Fusese dispus s-o ierte. Amintirea acelei clipe, frumuseţea ei erau de o semnificaţie cu totul deosebită.

Era clar, trase Meredith concluzia, că toţi cei care vorbeau despre el cu teamă şi veneraţie nu-l cunoşteau deloc. Dacă l-ar fi cunoscut, ar fi înţeles că era capabil de o mare înţelegere şi o compasiune enormă. Luă tava şi porni spre trepte. În seara asta sau mîine dimineaţă îi va povesti ce se întîmplase cu copilul lor, dar nu acum.

Pe de altă parte, îşi dorea cu disperare ca adevărul să iasă la lumină, să alunge complet şi pentru totdeauna durerea, furia şi amărăciunea din sufletele lor. Trecutul va fi şters cu buretele; îşi vor găsi în sfîrşit liniştea, poate vor rămîne chiar prieteni şi vor încheia plăcut, amiabil căsătoria lor nefericită, tumultuoasă. Dar oricît de mult şi-a fi dorit Meredith să scoată totul la lumină, se temea de această confruntare cum nu se mai temuse de nimic altceva în viaţa ei. În dimineaţa asta, Matt se arătase dispus să îngroape trecutul, dar nu voia să se gîndească la posibila lui reacţie cînd va descoperi amploarea minciunii şi a duplicităţii tatălui ei.

Prefera ca deocamdată să-l lase să trăiască într-o ignoranţă binecuvîntată, fără să bănuiască ce-l aştepta, şi să-şi acorde un scurt răgaz după aceste ultime douăzeci şi patru de ore îngrozitor de stresante şi obositoare... adunîndu-şi curajul pentru ce urma să fie o discuţie dureroasă şi sfîşietoare atît pentru ea, cît şi pentru el. Îi trecu prin minte că era neaşteptat de mulţumită să petreacă o seară plăcută în compania lui, dacă se simţea destul de înzdrăvenit, dar nu credea deloc că atitudinea ei ar fi ascuns semnificaţii alarmante. Într-un fel erau vechi prieteni. Meritau şansa de a-şi reînnoi prietenia. Oprindu-se în faţa uşii lui, bătu şi strigă:

– Eşti decent?

Cu un fel de groază amuzată, Matt sesiză instinctiv că-i aducea o altă tavă.

– Da. Intră.

Meredith deschise uşa şi-l văzu stînd fără cămaşă în faţa

oglinzii, bărbierindu-se. Uimită de senzaţia stranie de familiaritate la vederea lui în această postură, îşi mută privirea de la spatele bronzat şi muşchii zvîcnind sub piele. Observîndu-i reacţia în oglindă, Matt îşi înălţă sprîncenele.

– Nu e ceva ce n-ai mai văzut, replică el sec.

Mustrîndu-se că se purta ca o virgină ruşinoasă, lipsită de experienţă, încercă să spună ceva potrivit de frivol şi dădu drumul primului lucru banal care-i trecu prin minte:

– Aşa-i, dar acum sînt o femeie logodită.

Mîna lui încremeni.

– Asta da complicaţie, spuse el nepăsător după o secundă de tăcere. Un soţ şi un logodnic.

– În tinereţe am fost urîţică şi nu prea simpatizată de băieţi, glumi ea punînd jos tava. Acum adun bărbaţii ca să recuperez timpul pierdut. Întorcîndu-se spre el, adăugă cu o voce ceva mai serioasă: Din cîte mi-a spus tatăl tău, am priceput că nu sînt singura care are probleme cu o nevastă şi o logodnică. Evident, vrei să te însori cu fata a cărei fotografie e pe biroul tău.

Cu o nonşalanţă vizibilă, dar numai exterioară, Matt îşi dădu capul pe spate şi îşi trecu aparatul de ras de la gît spre bărbie.

– Asta ţi-a spus tata?

– Îhm. E adevărat?

– Contează?

Ea şovăi, ciudat de nefericită de direcţia în care se îndrepta conversaţia, dar recunoscu cinstit:

– Nu.

Matt scoase aparatul din priză, simţindu-se slăbit şi detestînd să se gîndească la viitor.

– Ţi-aş putea cere o favoare?

– Da, fireşte.

– Am avut două săptămîni obositoare şi adevărul e că abia am aşteptat să vin aici ca să găsesc un pic de linişte şi pace...

Meredith se simţi de parcă ar fi pălmuit-o.

– Îmi pare rău că ţi-am întrerupt liniştea.

Un fel de ironie plină de căldură arcui buzele lui Matt într-un zîmbet silit.

– Meredith, tu întotdeauna mi-ai distrus liniştea. De fiecare dată cînd dăm cu ochii unul de altul, se dezlănţuie iadul. N-am

vrut să spun că-mi pare rău că eşti aici, mă refeream la faptul că aş vrea să petrec cu tine o după-amiază plăcută, odihnitoare, nu să fiu obligat să rezolv cine ştie ce probleme dificile.

– Şi eu sînt de aceeaşi părere.

Perfect de acord, rămaseră nemişcaţi contemplîndu-se în tăcere, apoi Meredith se întoarse şi luă de pe spătarul unui scaun halatul de baie albastru cu eticheta *Neiman-Marcus*.

– Îmbracă-l, apoi iei loc şi mănînci prînzul.

El îşi puse halatul, îl legă în talie, dar Meredith observă privirea neliniştită aruncată farfuriilor acoperite.

– Ce e în cana aia mare? întrebă el circumspect.

– O funie de usturoi, minţi ea cu toată seriozitatea, să ţi-o atîrni la gît. Matt încă mai rîdea cînd ea dădu capacul la o parte. Pînă şi eu sînt în stare să încălzesc supa dintr-o conservă şi să pun nişte felii de şuncă între două bucăţi de pîine, îl informă ea zîmbindu-i.

– Mulţumesc. E foarte drăguţ din partea ta.

După ce termină de mîncat, se duseră jos şi se aşezară în faţa focului pe care Matt insistase să-l aprindă. Un timp purtară o discuţie plăcută despre subiectele deloc controversate, cum ar fi vremea, sora lui şi în cele din urmă cartea pe care Matt o citea.

Era adevărat că Matt avea o forţă extraordinară de recuperare, dar, chiar şi aşa, Meredith îşi dădu seama că obosea.

– N-ai vrea să te duci înapoi în pat? întrebă ea.

– Nu, îmi place mai mult aici, răspunse el, dar se întindea deja pe canapea, sprijinindu-şi capul de o pernă. Trezindu-se o oră mai tîrziu, avu acelaşi gînd ca în acea dimineaţă cînd deschisese ochii, visase că Meredith era acolo. Dar întorcîndu-şi uşor capul şi uitîndu-se spre scaunul unde ea stătuse mai devreme, văzu că nu era un vis. Meredith era acolo, făcîndu-şi însemnări într-un bloc-notes mare cu pagini galbene proptit de genunchi, cu picioarele strînse sub ea. Lumina focului îi făcea părul să lucească, aducîndu-i în obrajii netezi o uşoară roşeaţă trandafirie, aruncînd deasupra lor umbrele genelor lungi. O urmări lucrînd, zîmbind în sinea lui pentru că arăta mai degrabă ca o şcolăriţă făcîndu-şi tema decît ca preşedinte intermiar al unui mare lanţ de magazine. De fapt, cu cît o privea mai mult, cu atît

adevărul i se părea mai incredibil. Părerea i se dovedi neîntemeiată imediat ce întrebă:

– La ce lucrezi?

În loc de „algebră“ sau „geometrie“ femeia din scaun zîmbi şi spuse:

– Fac un rezumat al direcţiei de orientare a pieţei pe care urmează să-l prezint la următoarea întrunire cu directorii, una care sper că-i va convinge să mă lase să extind linia mărfurilor cu marca companiei. Magazinele, îi explică ea cînd el se arătă sincer interesat, mai ales magazine ca *Bancroft*, cîştigă enorm din vînzarea articolelor sub propria etichetă, dar noi nu profităm din plin, aşa cum fac cei de la *Bloomingdale*, *Neumen* şi încă multe alte firme de renume.

– De ce n-au profitat pînă acum? întrebă el, cîteva ore mai tîrziu, cînd discuţia trecuse de la articolele vîndute la *Bancroft* şi operaţiunile sale financiare, la probleme privind garanţia produsului şi planurile de expansiune. Matt nu mai era doar contrariat, era al naibii de impresionat de ea... şi, într-un mod destul de nebunesc, extraordinar de mîndru de ea.

Stînd în faţa lui, Meredith era vag conştientă de faptul că-şi cîştigase aprecierea lui, dar era atît de prinsă în discuţia lor, atît de uluită de felul rapid în care pricepea conceptele complicate, că pierduse noţiunea timpului. Pagina pe care scrisese era plină acum de însemnări făcute în urma sugestiilor lor, sugestii la care era dispusă să se gîndească mai departe. Ultima însă era cu totul ireală.

– N-am reuşit niciodată o chestie ca asta, îi explică ea cînd el o îndemnă să-şi cumpere propriile fabrici în Taiwan şi Coreea.

– De ce nu? Dispunînd de propriile fabrici ai elimina problema calităţii şi pierderea încrederii cumpărătorilor.

– Ai dreptate, dar nu mi-aş putea permite aşa ceva. Nici acum şi nici în viitorul apropiat.

– Nu-ţi propun să te foloseşti de banii tăi. Împrumută de la bancă, de aceea există bancheri, adăugă el uitînd pentru o clipă că logodnicul ei era bancher. Bancherii îţi dau banii depuşi în bancă dacă sînt convinşi că lucrul pentru care îi împrumuţi e o afacere rentabilă, apoi îţi pun dobîndă, iar după ce i-ai dat înapoi, îţi spui cît ai fost de norocoasă că ţi-ai asumat riscurile. La

ora asta trebuie să ştii deja cum funcţionează sistemul.

Meredith izbucni în rîs.

– Îmi aminteşti de prietena mea Lisa, nu e prea impresionată de profesia logodnicului meu. E de părere că Parker ar trebui să-mi dea banii oricînd aş dori, fără să insiste asupra garanţiei.

Zîmbetul lui Matt se şterse puţin, acum că i se amintise de existenţa logodnicului ei şi se transformă în şoc cînd ea adăugă cu dezinvoltură:

– Crede-mă, am devenit o expertă în împrumuturi comerciale. Compania e împrumutată pînă peste cap şi sinceră să fiu la fel sînt şi eu.

– Cum adică, aşa eşti şi tu?

– Am început să ne extindem într-un ritm foarte rapid. Dacă intrăm într-un complex construit de altcineva costurile scad, dar la fel se întîmplă şi cu profiturile, aşa că de cele mai multe ori construim noi complexele şi închiriem spaţiile altora. Toată chestia asta ne costă o avere, şi ca să o punem în practică am împrumutat enorm.

– Înţeleg, dar în ce mod te priveşte personal?

– Ca să obţin împrumuturi îţi trebuie garanţii, îi reaminti ea. *Bancroft & Company* a depus deja toate acţiunile drept garanţie, ca şi magazinele propriu-zise. Corporaţia a rămas fără garanţii de oferit după ce-am construit complexul din Phoenix. Am vrut să pătrund pe piaţa din New Orleans şi Houston, aşa că am oferit drept garanţie acţiunile mele şi contul bancar pe numele meu. Peste o săptămînă voi împlini treizeci de ani, iar atunci voi putea dispune de contul instituit de bunicul meu.

Îl văzu strîmbîndu-se nemulţumit şi se grăbi să adauge:

– Nu există nici un motiv de îngrijorare. Magazinul din New Orleans îi e foarte uşor să plătească ratele împrumutului, aşa cum mă aşteptam dealtfel. Atîta timp cît magazinul îşi achită datoriile n-am de ce să-mi fac probleme.

Matt se uită la ea stupefiant.

– Doar nu vrei să-mi spui că pe lîngă acţiunile oferite drept garanţie, garantezi personal pentru magazinul din New Orleans?

– A trebuit să o fac, explică ea calmă.

Matt încercă, fără prea mare succes, să nu vorbească ca un

profesor enervat mustrînd o elevă leneşă.

– Să n-o mai faci niciodată, o avertiză el. Niciodată, dar absolut niciodată să nu-ţi investeşti banii proprii într-o afacere. Ţi-am spus deja, pentru asta există băncile. Cîştigă din dobînzi, lasă-le pe ele să-şi asume riscul. Dacă afacerea cade, iar magazinul din New Orleans nu apucă să-şi achite ratele, va trebui să o faci tu, iar dacă nu vei reuşi, banca te va lăsa fără un sfanţ.

– Nu a existat nici o altă cale...

– Dacă aşa ţi-a spus bancherul tău, atunci e un escroc, o întrerupse el. *Bancroft & Company* e o corporaţie cunoscută, profitabilă. O bancă are dreptul să-ţi ceară să garantezi personal un împrumut de afaceri într-un singur caz, şi anume, cînd eşti nou-venit în lumea afacerilor şi nu ţi se cunoaşte credibilitatea. Meredith deschise gura să protesteze, dar Matt i-o luă înainte ridicînd mîna: Ştiu că vor încerca să te facă să semnezi, fiindcă, aşa, riscurile ar fi şi mai limitate. Dar niciodată, niciodată, nu-ţi mai pune numele pentru un împrumut al companiei. Crezi că directorilor de la *General Motors* li se cere să semneze personal pentru un împrumut către companie?

– Nu, fireşte că nu. Dar cazul nostru e un pic diferit.

– Asta-ţi spun întotdeauna băncile. Apropo, cine e bancherul companiei?

– Logodnicul meu... Reynolds Mercantile Trust, îl lămuri ea, urmărind şocul, apoi enervarea trecîndu-i peste trăsăturile luminate de flăcările focului.

– Logodnicul tău ţi-a aranjat un împrumut pe cinste, spuse el sarcastic.

Meredith se întrebă dacă comentariul fusese generat de spiritul de concurenţă masculin.

– Nu dai dovadă de prea multă judecată, îl informă ea calmă. Uiţi ceva. Există revizori care examinează împrumuturile unei bănci, iar, acum, că băncile dau faliment peste tot, revizorii se încruntă ori de cîte ori băncile investesc prea mult într-un singur partener. *Bancroft & Company* are datorii de sute de milioane de dolari la *Reynolds Mercantile*. Parker n-a putut să continue să ne dea bani, mai ales, acum, că sîntem logodiţi, fără să-şi atragă dezaprobarea celorlalţi, decît dacă am depus garanţia personală.

– Trebuie să fi existat şi altă cale de a obţine împrumutul. Dar acțiunile la magazin?

Ea chicoti şi îşi clătină capul.

– Le-am folosit deja, la fel ca tatăl meu. Există un singur acționar important care nu şi-a depus acțiunile drept garanţie.

– Cine?

Meredith îşi dorea deja să îndrepte discuția spre un alt subiect, iar el îi oferise această posibilitate.

– Mama.

– Mama ta?

– Să ştii că am avut şi eu una, replică ea. La pronunţarea divorţului a primit un stoc de acțiuni destul de mare.

– Şi de ce nu le foloseşte garanție la bancă? Nu e ceva lipsit de logică din moment ce tot ea va aduna profiturile. Valoarea acțiunilor ei va creşte cu fiecare zi cît timp *Bancroft & Company* se va extinde şi va prospera.

Lăsînd blocnotesul la o parte, Meredith se uită la el.

– N-a făcut-o pentru că nu i s-a cerut să o facă.

– N-ai vrea să-mi spui de ce? întrebă Matt, sperînd că nu va considera că îşi vîră nasul unde nu trebuie, dorința lui fiind de a o ajuta.

– Nu i s-a cerut pentru că locuieşte undeva în Italia şi nici eu, nici tatăl meu n-am avut nimic de-a face cu ea de cînd aveam eu un an. Cum el nu dădu semne că declaraţia ei l-ar deranja cu ceva, Meredith se hotărî brusc să-i spună ceva ce prefera în mod normal să uite. Urmărindu-i reacția, rosti zîmbind: Mama a fost... e ... Caroline Edwards.

Sprîncenele lui se împreunară, expresia lui arătîndu-i nedumerirea, aşa că Meredith continuă:

– Gîndeşte-te la un film vechi cu Cary Grant cînd era pe Riviera, iar prinţesa unui regat fugea...

Ştiu, după zîmbetul lui, clipa exactă cînd identifică filmul şi starul feminin. Sprijinindu-se de spătarul canapelei, se uită la ea cu un zîmbet surprins.

– Ea e mama ta?

Meredith dădu din cap.

În tăcerea care se lăsă Matt compară, dus pe gînduri, perfecțiunea trăsăturilor lui Meredith cu amintirea starului de ci-

nema. Mama lui Meredith fusese frumoasă, dar Meredith o întrecea. Avea o strălucire care provenea dinăuntru, luminîndu-i ochii expresivi; o distincţie naturală pe care n-o deprinsese în vreo şcoală de actorie. Avea un nas nostim, pe care sculptorii l-ar fi invidiat, pomeţi delicaţi şi o gură care invita un bărbat să o sărute, chiar dacă tot restul îl avertiza să se ţină la distanţă de ea.

Chiar dacă acel bărbat ar fi fost soţul ei...

Matt alungă gîndul imediat ce-şi făcu apariţia. Erau căsătoriţi printr-un simplu document; în realitate erau doi străini. Străini intimi, îi reaminti drăcuşorul din mintea lui, iar Matt trebui să se silească brusc să nu privească mai jos de V-ul de la gîtul puloverului galben. Cîndva explorase şi sărutase fiecare bucăţică a sînilor care umpleau acum puloverul atît de provocator. Îşi mai amintea încă felul în care îi umpluseră palmele, moliciunea pielii, sfîrcurile tari, mirosul...

Enervat de direcţia insistent sexuală pe care o luaseră gîndurile lui, încercă să-şi spună că nu era decît reacţia normală, admirativă, a unui mascul pus în faţa unei femei care avea capacitatea fascinantă de a arăta atît de inocentă şi seducătoare îmbrăcată simplu, în pantaloni şi pulover.

Dîndu-şi seama că se uita la ea fără să vorbească, reveni la discuţia anterioară.

– M-am întrebat mereu de unde ai moştenit faţa aia frumoasă, înfăţişarea ta n-avea cum să vină de la tatăl tău.

Şocată de complimentul fără precedent şi încîntată peste măsură că-i considera chipul frumos chiar şi acum, cînd se apropia de treizeci de ani, Meredith acceptă complimentul cu un zîmbet şi o uşoară ridicare din umeri, neştiind ce să spună.

– Cum se face că n-am aflat pînă acum cine e mama ta?

– N-am prea avut mult timp să stăm de vorbă.

Eram prea ocupaţi să facem dragoste, replică mintea lui, amintindu-i cu tărie acele nopţi fierbinţi, nesfîrşite, în care o ţinuse în braţe, unindu-şi trupul cu al ei, încercînd să-şi satisfacă dorinţa stăruitoare de a-i face pe plac şi de a fi aproape de ea.

Meredith descoperi că e surprinzător de plăcut să-i facă mărturisiri, aşa că-i mai povesti ceva.

– Ai auzit vreodată la *Seaboard Consolidated Industries?*

Matt cernu în minte numele şi faptele dezlînate adunate de-a lungul anilor.

– Există un Seabord Consolidated undeva în sud-est, cred că în Florida. E o corporaţie care la origine a deţinut două mari companii de chimicale, iar mai tîrziu s-a diversificat trecînd la minerit, construcţii de avioane, fabricarea părţilor componente ale computerelor şi un lanţ de magazine...

– Magazine universale, îl corectă Meredith cu acel surîs drăgălaş al ei, care îl făcuse pe vremuri să tînjească s-o ia în braţe şi să i-l sărute. *Seaboard* a fost întemeiată de bunicul meu.

– Şi acum e a ta? întrebă Matt amintindu-şi brusc că în fruntea corporaţiei se afla o femeie.

– Nu, e a bunicii mele vitrege şi a celor doi fii ai ei. Bunicul s-a căsătorit cu secretara lui cu şapte ani înainte să moară. Mai tîrziu i-a adoptat pe cei doi fii, iar cînd a murit le-a lăsat lor *Seaboard*.

Matt fu impresionat.

– Trebuie să fie o femeie de afaceri extraordinară, a făcut din *Seaboard* un conglomerat mare, extrem de profitabil.

Antipatia pentru bunica ei vitregă o îndemnă pe Meredith să-i refuze femeii o laudă nemeritată şi, făcînd-o, dezvălui mai mult decît intenţionase:

– Charlotte a extins compania, dar *Seaboard* a fost întotdeauna foarte diversificată. De fapt, *Seaboard* a deţinut tot ceea ce familia a adunat timp de generaţii, iar *Bancroft & Company*, magazinul, a reprezentat mai puţin de o pătrime din bunurile ei. Aşa că vezi nu e ca şi cum ar fi construit *Seaboard* pornind de la zero.

Meredith văzu expresia mirată a lui Matt şi înţelese că el observase deja împărţirea cu totul inechitabilă a averii bunicului ei. Cu o altă ocazie nu i-ar fi mărturisit atît de multe, dar ziua de astăzi era deosebită. După mulţi ani trăia bucuria de a sta alături de Matt; era cuprinsă de un sentiment de afecţiune, ştiind că refăcea o legătură care n-ar fi trebuit să se încheie cu o aversiune reciprocă, realizînd flatată că Matt părea foarte interesat de orice îi povestea. Toate astea, combinate cu senzaţia confortabilă dată de focul în cămin, zăpada adunîndu-se la ferestre,

creau o atmosferă specială, încurajînd confidenţele. Iar pentru că el se abţinuse politicos să pună alte întrebări referitoare la subiectul discutat, Meredith îi oferi răspunsurile:

– Charlotte şi tata s-au detestat unul pe altul, iar cînd bunicul s-a căsătorit cu ea, a provocat o ruptură între cei doi bărbaţi, ruptură care n-a mai dispărut niciodată. Mai tîrziu, probabil drept pedeapsă pentru că tata îl evita, bunicul i-a adoptat legal pe fiii Charlottei. N-am aflat-o decît la citirea testamentului. Şi-a împărţit averea în patru părţi egale: o parte tatălui meu, iar restul Charlottei şi fiilor ei, Charlotte deţinînd fireşte controlul asupra acţiunilor lor.

– Constat o notă de cinism în vocea ta ori de cîte ori pomeneşti numele acestei femei.

– Probabil.

– Pentru că a pus mîina pe trei pătrimi din averea bunicului tău, presupuse Matt, în loc de jumătate cum ar fi fost normal?

Meredith se uită la ceas, realiză că trebuia să facă ceva în privinţa cinei şi trecu rapid prin restul explicaţiilor.

– Nu acesta e motivul pentru care n-o suport. Charlotte e femeia cea mai dură şi rece pe care am cunoscut-o vreodată. Şi cred că a lărgit în mod intenţionat ruptura dintre tata şi bunicul. Nu că i-ar fi cerut un efort deosebit, încheie Meredith cu un zîmbet silit. Tata şi bunicul au fost încăpăţînaţi şi iuţi la mînie, prea asemănători ca să aibă o relaţie paşnică, de înţelegere mutuală. Odată, cînd se certau pentru felul în care tata conducea magazinul, l-am auzit pe bunicul spunînd că singurul lucru inteligent făcut de tata în viaţa lui a fost să se însoare cu mama şi că a dat-o în bară, aşa cum o dădea în bară şi cu magazinul. Aruncînd o privire spăşită ceasului de perete, se ridică. Se face tîrziu şi probabil că ai vrea să mănînci ceva. Îţi pregătesc ceva de cină.

Matt realiză că era lihnit de foame şi se ridică la rîndul lui.

– Tatăl tău a dat-o într-adevăr în bară cu magazinul? întrebă el pe cînd se îndreptau spre bucătărie.

Meredith rîse şi îşi clătină capul.

– Nu, sînt sigură că n-a făcut-o. Bunicul avea o slăbiciune pentru femeile frumoase. Era nebun după mama, iar la vremea aceea foarte furios din cauza divorţului. De fapt, el e cel care i-a

dat stocul de acțiuni *Bancroft*. A zis că aşa-i trebuia tatălui meu, pentru că va şti că de fiecare dată cînd magazinul va cîştiga un profit de un dolar mama va primi o parte din el sub formă de dividende.

– Pare să fi fost un tip grozav, spuse Matt ironic.

Gîndurile lui Meredith trecuse la capitolul cină şi deschisese deja dulapıoarele încercînd să se hotărască ce-ar putea pregăti. Matt se duse direct la frigider şi scoase feliile de carne.

– Ce zici de astea?

– Friptură? Te simți în stare să mănînci ceva atît de greu?

– Cred că da. N-am mîncat nimic consistent de cîteva zile.

În ciuda interesului pentru cină, pe Matt nu-l prea trăgea inima să pună capăt conversației lor, poate pentru că o discuție simplă ca asta era o experiență cu totul nouă. Aproape la fel de nouă, dar nu atît de inimaginabilă ca prezența ei acolo, jucînd rolul soției devotate, atente, îngrijindu-şi soțul bolnav.

Scoțînd carnea din pungă, o urmări stînd lîngă umărul lui legîndu-şi în jurul taliei mici un prosop de bucătărie. Sperînd s-o facă să-i vorbească din nou, se referi în glumă la unul din ultimele lucruri rostite de ea.

– Tatăl tău ți-a spus vreodată că o dai în bară cu magazinul?

Scoțînd pîinea, Meredith îi aruncă un zîmbet poznaş, dar zîmbetul nu-i ajunse pînă la ochii atît de expresivi.

– Numai cînd e în toane neobişnuit de bune.

Meredith văzu o sclipire de compătimire în ochii lui şi se strădui să-i arate că nu era necesară.

– E jenant cînd strigă la mine şi mă critică în şedințele cu ceilalți directori executivi, dar ei s-au obişnuit deja. Şi apoi, mai toți au intrat în raza de acțiune a furiei lui, deşi nu atît de des şi atît de violent ca mine. Vezi tu, şi-au dat seama că tata e genul de om care detestă să fie pus în fața dovezii că e cineva capabil să realizeze un lucru fără sfatul sau intervenția lui. Angajează oameni competenți, cu idei bune, apoi îi obligă să se supună ideilor lui. Dacă ideea funcționează, meritul e al lui; dacă nu, ei sînt țapii ispăşitori. Cei care îl sfidează şi rămîn pe poziție se aleg cu promovări şi creşteri de salariu dacă ideile aduc profituri, dar nu primesc mulțumiri sau o recunoaştere a valorii. Şi vor avea de dat aceeaşi bătălie înverşunată data viitoare cînd vor

dori să impună ceva inovator.

– Şi tu, întrebă Matt, sprijinindu-se cu umărul de peretele de lîngă ea, tu cum rezolvi problemele acum, că ai ajuns să conduci magazinul?

Meredith se opri cu mîna pe sertarul din care se pregătea să scoată tacîmurile şi se uită la el, gîndurile îndreptîndu-i-se spre întrunirea la care asistase în ziua cînd îl vizitase în biroul lui. Din nefericire, atenția îi fu atrasă de imaginea pieptului gol, aflat acum la nivelul ochilor ei, expus vederii de reverele larg deschise. Toată pielea acea bronzată şi muşchii cu smocurile de păr cîrlionțat avu un efect neaşteptat şi alarmant asupra ei. Cu un mic oftat nervos, îşi ridică privirea spre ochii lui şi senzația dispăru, dar nu şi intimitatea momentului.

– Rezolv lucrurile ca şi tine, spuse ea încet, fără să se obosească să-şi ascundă admirația.

El ridică dintr-o sprînceană.

– De unde ştii tu cum rezolv eu lucrurile?

– Te-am urmărit în ziua cînd te-am vizitat la birou. Am ştiut mereu că există şi altă cale de a trata cu directorii executivi decît cea folosită de tata, dar n-am fost sigură că, încercînd un dialog mai deschis, voi fi considerată moale şi lipsită de autoritate.

– Şi? insistă el zîmbind uşor.

– Şi tu făceai exact asta cu staff-ul tău, dar nimeni n-ar îndrăzni vreodată să te acuze că ai fi moale sau lipsit de autoritate. Aşa că, termină ea cu un rîs sfios, întorcîndu-se spre tacîmurile din sertar, m-am hotărît să fiu ca tine cînd voi creşte mare.

În cameră se lăsă o tăcere apăsătoare, Meredith teribil de jenată, iar Matt mult mai încîntat de lauda ei decît era dispus să recunoască.

– E foarte măgulitor, spuse el pe un ton rezervat. Mulțumesc.

– Cu plăcere. Acum stai jos şi-ți pregătesc cina.

După cină au revenit în sufragerie şi Meredith se duse la bibliotecă uitîndu-se la jocurile şi cărțile vechi de pe rafturi. Petrecuse o zi minunată, de neuitat, iar acum se simțea vinovată din cauza lui Parker şi vag neliniştită pentru... pentru ceva căruia

nu-i prea găsea un nume. Ba da, îşi zise ea cu o sinceritate brutală, îi putea găsi un nume cu mare uşurinţă, deşi nu înţelegea de ce o afecta. În casa asta exista prea multă bărbăţie dominatoare pentru liniştea minţii ei, prea mult farmec masculin, prea multe amintiri trezite la viaţă. Venind aici nu se gîndise la aşa ceva. Nu se aşteptase ca un prim-plan al pieptului gol al lui Matt să-i declanşeze memoria celorlalte momente cînd îl mai văzuse, momente în care zăcuse pe spate cu Matt deasupra ei, înăuntrul ei.

Îşi trecu degetul peste cotoarele prăfuite ale romanelor, fără să le vadă titlurile, şi se întrebă într-o doară cîte alte femei aveau aceleaşi amintiri intime despre trupul lui Matt unit cu al lor. Zeci, trase ea concluzia, probabil chiar sute. Şi într-un mod caraghios, aproape detaşat, nu-l mai condamnă pe Matt pentru toate aventurile amoroase reiate cu lux de amănunte în presă, aşa cum nu mai avea inima să dispreţuiască femeile care îi oferiseră trupurile lor. Acum, ca femeie matură, recunoştea pe deplin ceea ce înţelesese doar parţial în adolescenţă, şi anume, că Matt Farrell pur şi simplu radia sex-appeal şi o virilitate ameţitoare. Două componente care exercitau o atracţie fatală, dar dacă le adăugai puterea şi averea enormă acumulată de-a lungul anilor nu era greu de ghicit de ce majoritatea femeilor găseau combinaţia absolut irezistibilă.

Ea nu se afla deloc într-un astfel de pericol. Nici vorbă! Ultimul lucru pe care şi-l dorea în viaţa ei era un atlet sexual imprevizibil după care femeile alergau cu sufletul la gură. Prefera într-o mai mare măsură bărbaţii demni de încredere, integri, cinstiţi. Ca Parker. Dar se bucura de compania lui Matt, atît era dispusă să recunoască. Probabil chiar prea mult.

Matt o urmărea de pe canapea, sperînd că nu va găsi o carte rămînînd cu nasul în ea pentru tot restul serii. Cînd o văzu stînd destul de mult în faţa raftului cu jocuri vechi, se gîndi că se uita probabil la *Monopoly*... şi-şi aminti seara cînd îl jucaseră împreună.

– Ai vrea să jucăm? întrebă el.

Ea se răsuci brusc spre el, expresia de pe chip fiindu-i ciudat de prudentă.

– Ce să jucăm?

– Credeam că te uiţi la unul din jocurile alea, cel de deasupra.

Meredith văzu cutia cu jocul *Monopoly*. Toate grijile şi neliniştile ei dispărură într-o clipă, bucuroasă să-şi petreacă următoarele ore cu o activitate atît de frivolă şi lipsită de seriozitate. Îi zîmbi peste umăr, luîndu-l de pe raft.

– Vrei să jucăm?

– N-ar strica, spuse el, trăgînd deja pătura de pe canapea ca să poată sta acolo cu jocul între ei.

Două ore mai tîrziu, Matt era proprietarul trotuarelor, a parcului, avînd în stăpînire setul de proprietăţi verzi, cel roşu, cel galben, toate patru liniile de cale ferată şi ambele companii de servicii publice; iar planşa era acoperită practic de casele şi hotelurile lui, Meredith trebuind să plătească chirie de fiecare dată cînd cartonaşul ei se nimerea pe una din proprietăţile lui.

– Îmi datorezi două sute de mii de dolari pentru ultima mişcare, îi atrase el atenţia, încîntat de seara petrecută şi complet fermecat de femeia care putea transforma un joc de *Monopoly* într-una din cele mai reuşite seri din ultimii ani. Dă-i încoace.

Ea îi aruncă o privire atît de abătută, încît îl făcu să rîdă, apoi spuse:

– Nu m-ai am decît cinci sute. Ce-ai zice de un împrumut?

– Nici o şansă. Am cîştigat. Plăteşte-ţi datoria.

– Stăpînii mahalalelor n-au pic de milă, spuse ea şi îi trînti banii în palma deschisă. Încercă să se încrunte, dar nu reuşi decît să-i zîmbească. Ar fi trebuit să-mi dau seama încă de prima oară cînd am jucat împreună, cînd ai cumpărat tot se ce afla pe planşă şi ai luat banii tuturor, că vei ajunge un magnat al afacerilor, bogat şi faimos.

În loc să-i zîmbească, el se uită o clipă la ea, apoi întrebă calm:

– Ar fi contat dac-ai fi ştiut?

Inima lui Meredith zvîcni dureros, luată pe nepregătite de această întrebare. Încercînd cu disperare să treacă peste ea cu nepăsare şi să restabilească starea de spirit de mai înainte, aţinti asupra lui privirea nostimă a unei femei adînc jignite şi începu să adune cartonaşele de pe planşă.

– Domnule Farrell, ţi-aş fi recunoscătoare dacă n-ai implica

faptul că aş fi avut un caracter mercantil în tinereţe. M-ai umilit destul într-o singură seară luîndu-mi toţi banii.

– Ai dreptate, replică Matt pe acelaşi ton, dar fu uluit că pusese întrebarea cu voce tare şi furios pe el pentru că începea să-şi dorească ca ea să rămînă măritată cu el. Ridicîndu-se, se duse la foc şi se asigură că flăcările nu vor aprinde casa cît timp vor dormi. Fiindcă veni vorba de bani, spuse el punînd cutia înapoi pe raft, dacă vei mai garanta vreodată personal pentru un împrumut al companiei, insistă măcar ca banca logodnicului tău să te elibereze de această garanţie după doi sau trei ani. E suficient să arate băncii că împrumutul e în siguranţă.

Bucuroasă de schimbarea subiectului, Meredith se întoarse spre el.

– Băncile fac aşa ceva?

– Întreabă-ţi logodnicul. Matt îşi auzi sarcasmul din voce şi urî junghiul de gelozie pe care i-l provocă. Şi în timp ce se mustra pentru ceea ce rostise deja, complică şi mai mult lucrurile adăugînd: Şi dacă nu acceptă, găseşte-ţi un alt bancher.

Meredith ştiu imediat că se afla pe un teren minat, doar că nu înţelegea cum de ajunse acolo.

– *Reynolds Mercantiles,* explică ea răbdătoare, este de aproape un secol banca companiei. Sînt sigură că, dacă ai afla toate detaliile finanţării, ai găsi condiţiile împrumutului extrem de avantajoase.

Enervat fără vreun motiv logic pentru modul insistent în care îi lua apărarea lui Parker, spuse ce-i stătuse pe limbă toată seara:

– El e răspunzător pentru inelul de pe mîna stîngă?

Ea dădu din cap studiindu-l nedumerită.

– Are un gust jalnic. E urît ca dracu'!

O spuse cu un dispreţ atît de arogant, iar constatarea lui în privinţa inelului era atît de adevărată, încît Meredith simţi cum o apucă un rîs de nestăpînit. El rămase nemişcat, cu sprîncenele împreunate, dorindu-şi ca ea să-l contrazică, dar Meredith îşi muşcă buza, încercînd să nu rîdă.

– E o bijuterie de familie.

– E urîtă.

– Păi, o bijuterie de...

– E un obiect, spuse Matt grosolan, cu o mare valoare sentimentală, prea urît să fie vîndut şi prea valoros să fie aruncat.

În loc să fie supărată, aşa cum se aşteptase, Meredith izbucni în rîs.

– Ai dreptate, izbucni ea.

Uitîndu-se la ea, Matt se chinui să țină minte că nu mai însemna nimic pentru el, apoi îşi dezlipi privirea de pe fața ei îmbujorată, fascinantă, îndreptînd-o spre ceasul de pe şemineu.

– E trecut de unsprezece, spuse el. Seara s-a terminat.

Mirată de tonul aspru, Meredith stinse repede veioza de lîngă canapea.

– Îmi pare rău. N-ar fi trebuit să te țin treaz atît de tîrziu. Nu mi-am dat seama cît e ora.

Cînd urcară treptele să meargă la culcare, atmosfera prietenoasă se risipise complet. Meredith sesiză schimbarea, dar nu ştiu ce anume o provocase. Matt o sesiză şi ştiu exact ce o provocase. O conduse, distant şi politicos, pînă la camera lui Julie, apoi îi ură noapte bună.

Capitolul 37

La miezul nopții, Matt era încă treaz. Avea ochii închişi, dar mintea îi era bîntuită de ideea că Meredith dormea la capătul coridorului. La ora douăsprezece jumătate se rostogoli pe spate şi, profund vexat, deschise sticluța cu avertismentul împotriva amețelii. La ora unu şi un sfert smuci capacul şi mai luă o pilulă.

Adormi, dar somnul adînc provocat de medicamente îl făcu să viseze la ea... vise nesfîrşite, arzătoare, în care Meredith i se răsucea în brațe, goală şi dornică, trecîndu-şi degetele peste trupul lui, făcîndu-l să geamă de plăcere. Făcu dragoste cu ea iar şi iar, pînă o sperie, pentru că nu se mai putea opri...

Matt, încetează, mă sperii!

El se înfigea în ea tot mai adînc, în timp ce Meredith îl implora să se oprească...

Matt, gata, te rog!

În timp ce-i spunea că visează...

Încetează, visezi!

Şi amenințînd să cheme un doctor...

Dacă nu te trezeşti, mă duc să chem doctorul.

El nu voia nici un fel de doctor, o voia pe ea. Încercă să se urce pe ea, dar îl împinse înapoi şi îşi puse mîna pe fruntea lui... Apoi îi oferi cafea.

– Te rog, trezeşte-te! Ţi-am adus cafea.

Cafea?

Şi îi şopti încet la ureche:

– La dracu', visezi! Zîmbeşti în somn. Gata, trezeşte-te!

Înjurătura fu cea care pătrunse prin ceaţa din mintea lui. Meredith nu înjura niciodată, deci ceva nu era în regulă cu visul lui. Ceva nu era în regulă...

Îşi sili ochii să se deschidă şi se uită la faţa ei frumoasă, luptîndu-se să se dumirească unde era. Era aplecată peste el, mîinile ei apucîndu-l de umeri, şi arăta îngrijorată.

– Ce s-a întîmplat? întrebă el.

Meredith îşi retrase mîinile de pe umerii lui şi se lăsă să cadă pe pat, respirînd uşurată.

– Te-ai zvîrcolit în pat şi ai vorbit în somn atît de tare, încît te-am auzit din capătul coridorului. Cum nu te-am putut trezi, am intrat în panică, dar fruntea ţi-e rece. Poftim, ţi-am făcut nişte cafea, adăugă ea arătînd cu capul spre ceaşca de pe noptieră.

Matt se forţă să se ridice în capul oaselor. Sprijinindu-se cu spatele de capătul patului, îşi trecu mîna prin păr încercînd să alunge urmele somnului.

– Pilulele alea, explică el. Două cred că-ţi declanşează în creier un adevărat război nuclear.

Meredith luă sticluţa şi citi eticheta.

– Aici scrie că n-ai voie să iei decît una o dată.

Fără să-i răspundă, Matt se întinse după ceaşca de cafea, o bău aproape pe toată, apoi îşi lăsă capul pe perne şi închise ochii mai multe minute, lăsînd cofeina să-şi facă efectul, fără să-i pese sau să fie preocupat de lucrurile care-l bîntuiseră noaptea trecută.

Meredith, care îşi amintea ritualul lui de sculare şi răceala urmînd primelor minute de trezire, se ridică şi aranjă obiectele de pe noptieră, aşa ca să se afle în treabă, apoi luă absentă halatul şi îl puse la picioarele patului.

Cînd se întoarse spre el, ochii îi erau mai vioi, faţa mai

relaxată şi aproape copilăroasă. Şi teribil de atrăgătoare.

– Te simţi mai bine? întrebă ea zîmbind.

– Mult mai bine. Faci o cafea excelentă.

– Fiecare femeie se pricepe la cel puţin o specialitate culinară, ceva cu care să se laude ori de cîte ori i se oferă prilejul.

El surprinse sclipirea amuzată din ochii ei şi zîmbi leneş.

– Unde scrie asta?

– Într-o revistă pe care am citit-o la cabinetul dentistului, replică ea chicotind. Specialitatea mea culinară e cafeaua. Bine, ai chef de un mic dejun?

– Asta depinde dacă ai de gînd sau nu să mi-l serveşti ca şi ieri, din sticle şi borcane, glumi el.

– În locul tău aş fi mai atent cu insultele la adresa bucătarului. În dulapul de sub chiuveta din baie am dat de nişte praf de curăţat şi-ar arăta exact ca zahărul, dacă ţi l-aş pune în fulgii de ovăz.

Matt rîse cu poftă, apoi bău ce mai rămăsese din cafea.

– Vorbesc serios, spuse ea, zîmbindu-i de la capătul patului, o zeiţă cu plete aurii îmbrăcată în blugi; un înger pus pe şotii. Ce-ai vrea la micul dejun?

Pe tine, îşi zise el în gînd, iar dorinţa i se răspîndi prin tot trupul...

O voia pe ea la micul dejun. Voia să se întindă şi să o tragă în pat, să-şi vîre mîinile în pletele mătăsoase ale părului şi să-şi unească trupul înfometat de al ei.

Voia să-i simtă mîinile mîngîindu-l, voia să se afunde în ea, s-o facă să geamă pentru el.

– Orice, n-are importanţă, spuse el tăios, mişcînd păturile ca să-şi ascundă erecţia. Voi face un duş, apoi cobor să mănînc în bucătărie.

După plecarea ei, Matt închise ochii şi strînse fălcile, furios şi descumpănit. În ciuda a tot ceea ce se petrecuse în trecut, reuşea şi acum să-l stîrnească.

Dacă tot ce-ar fi simţit pentru ea ar fi fost doar dorinţă sexuală, şi-ar fi putut-o ierta, dar nu-şi putea ierta acest dor mistuitor, disperat, de a fi din nou alături de ea... de a fi iubit de ea.

Cu unsprezece ani în urmă se îndrăgostise aproape imediat ce- şi îndreptase ochii asupra ei, iar ani la rînd după aceea viaţa

îi fusese bîntuită de o adolescentă de optsprezece ani moftu-roasă, arogantă, rîzînd fericită. În deceniul care se scursese se culcase cu zeci de femei, toate cu mult mai experimentate decît fusese Meredith. Actul sexual cu ele fusese reciproc avantajos. Cu Meredith fusese un act de o frumusețe inimaginabilă. Superb. Chinuitor. Magic...

Cel puţin aşa simțise atunci, foarte probabil, trase el concluzia acum, pentru că fusese atît de nebun după ea că nu-şi mai dăduse seama de diferența dintre imaginație şi realitate. La optsprezece ani îl vrăjise, dar la douăzeci şi nouă era cu mult mai periculoasă pentru liniştea lui sufletească. Se schimbase, iar transformările din ea îl intrigau şi-l atrăgeau. Distincției din tinereţe i se adăugase lustrul eleganței, dar în ochi îi strălucea aceeaşi fragilitate gingaşă, iar surîsul continua să alterneze de la provocator la însorit în funcție de starea ei de spirit.

La optsprezece ani posedase o candoare dezarmantă, care îl fermecase şi-l surprinsese: la douăzeci şi nouă era o femeie de afaceri plină de succes, dar părea să fi rămas la fel de naturală şi lipsită de afectare ca şi înainte. Iar un lucru la fel de surprinzător era faptul că părea complet indiferentă sau inconştientă de frumusețea ei. Ieri, nu se oprise nici măcar o dată să se aranjeze în oglinda din sufragerie, nu se uitase nici în treacăt la ea.

Spre deosebire de celelalte femei frumoase pe care le cunoştea, nu pozase şi nu luase o anumită poziție, nu-şi trecuse degetele prin părul acela minunat numai ca să-i atragă atenția. Frumusețea i se maturizase, iar silueta căpătase rotunjimi voluptuoase, permiţîndu-i să arate la fel de ispititoare în blugi şi pulover ca şi în blana de samur şi rochia neagră purtate în ziua cînd luaseră prînzul împreună.

Sîngele îi zvînci în vene şi simți mîncărimi în palme, dornic să exploreze şi să mîngîie acele rotunjimi. Pe neaşteptate, mintea-i trădătoare îi oferi o soluție extrem de ademenitoare: dacă ar mai avea-o o singură dată, ar reuşi poate să-şi stingă definitiv setea pentru ea şi să şi-o scoată din cap odată pentru totdeauna... Înjurînd în barbă, Matt se sculă din pat şi îmbrăcă halatul. Era nebun numai să se gîndească din nou la o relație intimă cu ea.

Din nou? Se opri brusc. Pentru prima oară de la sosirea ei reuşi să analizeze situaţia fără să se simtă slăbit sau dominat de efectele secundare ale blestematelor de pilule. De ce naiba venise la fermă?

Răspunse ea însăşi la întrebare: *vreau să facem pace...*

Bun, acceptase să facă pace cu ea. Atunci de ce mai era acolo? Meredith nu venise să se joace de-a nevasta cu el, nici vorbă, aşa că de ce rămăsese, aducîndu-i cafea la pat şi dîndu-şi toată silinţa să-l farmece şi să-l dezarmeze?

Răspunsul îl izbi ca o găleată cu apă rece, lăsîndu-l ca trăsnit de propria prostie. *„Am vrut terenul acela din Houston pentru companie, dar nu ne putem permite să plătim treizeci de milioane"*.

Dumnezeule, femeia asta era ca un drog! Îi luase minţile. Meredith voia terenul din Houston pentru preţul de la început şi, după cîte se părea, era dispusă să facă orice ca să-l obţină, chiar să-i gîdile orgoliul. Scuzele ei abjecte, presupusa dorinţă pentru un armistiţiu, atitudinea de soţie grijulie nu fuseseră decît o păcăleală avînd drept scop capitularea lui.

Revoltat peste măsură de duplicitatea şi naivitatea ei, Matt se duse la fereastră şi trase draperiile la o parte, uitîndu-se afară, văzînd-o cu ochii minţii stînd sfioasă lîngă pat: *voi accepta hotărîrea ta drept pedeapsă...*

Pedeapsă? îşi zise el furios. Sfioasă? Meredith nu ştia nici măcar ce înseamnă cuvîntul; ea şi tatăl ei călcau în picioare pe oricine le ieşea în cale şi o făceau de parcă ar fi fost un drept divin. Singurul lucru care se schimbase în Meredith era că învăţase să fie tenace. Fără îndoială că se va vîrî şi în pat cu el, dacă va considera că aşa îşi va obţine terenul, îşi zise el cu repulsie.

Răsucindu-se pe călcîie, Matt îşi ridică servieta de la podea, o deschise şi trase afară telefonul celular aflat întotdeauna înăuntru. Sună la ferma învecinată, iar cînd Sue O'Donnell îi răspunse, Matt se interesă politicos de familia ei, apoi spuse:

– Am rămas înzepezit. Vrei să-l rogi pe Dale să cureţe drumul?

– Cum să nu, acceptă ea imediat. Trebuie să vină acasă în după-amiaza asta şi-l trimit acolo îndată ce soseşte.

Furios pentru întîrziere, dar incapabil să născocească alt plan, Matt închise telefonul şi porni spre baie. Înainte ca pasiunea să-l îndemne să facă ceva ce l-ar costa cît îi mai rămăsese din mîndrie şi respect de sine, o va scoate pe Meredith din casă. Iar pentru asta nu trebuia să facă altceva decît să-i găsească cheile. Îşi amintea vag că în seara în care sosise o văzuse coborînd din maşină, apoi aplecîndu-se în partea stîngă, lîngă cauciucul din faţă. Cheile erau probabil pe undeva, pe acolo. Perspectiva de a scormoni prin zăpadă era mai puţin dezgustătoare decît cea de a o avea pe cap încă o zi. Sau noapte. Dacă nu i le va putea găsi, îi va lega firele, ca maşina să pornească şi fără chei. Intrînd în vană dădu drumul la duş întrebîndu-se dacă maşina era dotată cu un sistem de alarmă care-i va bloca motorul dacă va încerca aşa ceva. Dacă da, va găsi o altă soluţie, însă, într-un fel sau altul, o va face să plece. Imediat ce drumul va fi curăţat de zăpadă, îi va da cinci minute ca să-şi împacheteze lucrurile şi să iasă afară.

Capitolul 38

Încheindu-şi încă nasturii de la cămaşă, Matt coborî scările cu paşi mari şi hotărîţi. Meredith se răsuci spre el văzîndu-l că trece furios pe lîngă uşa bucătăriei, îşi ia jacheta de piele şi porneşte spre uşa de la intrare.

– Unde te duci?

– Mă duc afară să-ţi caut cheile. Îţi mai aminteşti unde le-ai scăpat?

Gura ei se deschise mirată observînd hotărîrea care îi încleşta falca.

– Le-am scăpat cînd am înconjurat maşina prin faţă, dar nu există nici un motiv ca să...

– Ba da, replică el pe un ton categoric, există. Şarada a durat suficient. Nu te mai preface atît de surprinsă, se răsti el. Eşti la fel de sătulă ca mine de presupusul extaz conjugal. Ea trase brusc aer în piept de parcă ar fi pălmuit-o, iar Matt adăugă cu răceală: Îţi admir tenacitatea, Meredith. Vrei terenul din Houston pentru douăzeci de milioane şi un divorţ rapid, amical, fără publicitate. Ţi-ai petrecut două zile îngrijindu-te de mine ca să

mă arăt mai binevoitor în ambele cazuri. Ai încercat şi nu ţi-a reuşit. Acum du-te înapoi în oraş şi poartă-te ca un manager competent. Dă-mă în judecată pentru terenul din Houston şi cere divorţul, dar termină cu farsa asta greţoasă. Nu ţi se potriveşte deloc rolul de soţie iubitoare, ascultătoare şi probabil că eşti mai scîrbită de el decît sînt eu.

Îi întoarse spatele şi ieşi afară. Meredith rămase cu ochii pironiţi spre locul unde stătuse, inima zvîcnindu-i cuprinsă de panică, dezamăgire şi umilinţă. Matt trăsese brusc concluzia că ultimele două zile fuseseră o şaradă plictisitoare. Clipind ca să- şi alunge lacrimile de durere, îşi muşcă buza şi reveni la tigaie. Era clar că scăpase şansa cea mai potrivită de a-i spune că nu făcuse un avort.

Nu avea nici cea mai vagă idee ce adusese această schimbare în starea lui de spirit, provocîndu-i aversiunea pentru ea. Detesta neprevăzutul plin de surprize reprezentat de Matt; întotdeauna se purtase aşa. Nu ştiai niciodată ce gîndea sau ce va face în clipa următoare. Înainte de a pleca din casa asta îi va spune adevărul despre ceea ce se petrecuse cu unsprezece ani în urmă, dar acum nu mai era sigură dacă lui îi va păsa, chiar dacă ar fi crezut-o. Luă un ou şi-l izbi atît de tare de marginea tigăii, încît gălbenuşul se împrăştie.

Timp de zece minute, Matt pipăi prin zăpada din jurul cauciucului din faţă al BMW-ului, încercînd în zadar să dea de blestematele de chei; săpă şi dădu zăpada la o parte pînă mănuşile i se udară, iar mîinile îi îngheţară, apoi renunţă şi îi verifică sistemul de alarmă uitîndu-se pe geam. Chiar dacă i-ar fi forţat portiera şi i-ar fi legat firele, sistemul de alarmă era instalat astfel încît motorul să nu pornească.

– Micul dejun e gata, spuse Meredith stingherită, intrînd în sufragerie după ce auzise uşa de la intrare trîntindu-se. Ai găsit cheile?

– Nu, replică Matt, luptîndu-se să nu-şi iasă din sărite. Avem un lăcătuş în oraş, dar duminica e închis.

Meredith îi servi omleta, apoi se aşeză vizavi de el. Încercînd cu disperare să reînvie atmosfera degajată de ieri, întrebă cu o voce calmă:

– Vrei să-mi spui ce te-a făcut să ajungi dintr-o dată la

concluzia că sfîrşitul ăsta de săptămînă a fost o intrigă plictisitoare pusă la cale de mine?

– Să zicem că odată cu sănătatea mi-a revenit şi capacitatea de a gîndi, replică el tăios. În cele zece minute cît mîncară, Meredith încercă să-l atragă în diferite conversaţii, dar eforturile îi fură răsplătite de replici scurte, duşmănoase. În clipa în care termină de mîncat, se ridică şi spuse că va începe să împacheteze lucrurile din sufragerie.

Cu inima zdrobită, Meredith îl urmări plecînd, apoi se apucă automat să facă curăţenie în bucătărie. După ce şi ultima farfurie fu spălată şi pusă la uscat, se duse la rîndul ei în sufragerie.

– Ai multe de împachetat, spuse ea, hotărîtă să-l îmblînzească. Cu ce te pot ajuta?

Matt îi auzi rugămintea din voce, iar cînd îşi îndreptă umerii şi se uită la ea trupul îi reacţionă imediat, străbătut de un nou val de dorinţă. *Ai putea urca sus cu mine şi mi-ai putea oferi acest delicios corp al tău.*

– Fă ce vrei.

De ce, se întrebă Meredith cu înverşunare, trebuia să fie atît de inabordabil şi de ce o considera dintr-o dată plictisitoare şi enervantă? Tatăl lui îi spusese că Matt fusese înnebunit de durere din cauza presupusului ei avort, iar refuzul ei de a-l vedea mai că-l omorîse. În momentul acela crezuse că Patrick exagera sentimentele lui Matt pentru ea; acum era sigură, iar certitudinea o făcea să se simtă ciudat şi inexplicabil de deprimată. Dar n-o surprinse. Matt fusese întotdeauna capabil să-şi asume mari responsabilităţi, dar era imposibil ca să-şi dea cineva seama ce gîndea sau simţea cu adevărat.

Sperînd totuşi că starea lui de spirit se va ameliora dacă îl va lăsa singur, se duse la etaj şi îşi petrecu dimineaţa împachetînd lenjeria de pat şi restul hainelor de prin dulapuri, care, după cum îi spusese la micul dejun, urmau să fie dăruite unui azil de bătrîn.

Se vor păstra doar lucrurile legate de familie, iar Meredith le alese cu grijă din dulapul părinţilor lui, asigurîndu-se că în cutiile pentru azil nu va ajunge nimic din ceea ce-ar putea avea o valoare sentimentală. Făcînd o pauză, se aşeză pe pat şi luă un album de fotografii care aparţinuse mamei lui Matt.

Era plin de fotografii, cele mai multe atît de vechi, încît erau deja îngălbenite. Majoritatea reprezenta rude din țara de origine: fete drăguțe, cu păr lung și bonete, bărbați chipeși, încruntați. Sub fiecare fotografie era trecută data cînd fusese făcută și pe cine înfățișa. Ultima era și cea mai recentă, o fotografie de la nunta mamei și tatălui lui Matt. *24 aprilie 1949* era notat dedesubt cu scrisul ei ordonat. Judecînd după varietatea de nume din album, Elizabeth Farrell avusese în Irlanda o mulțime de veri, verișoare, unchi și mătuși, își zise Meredith zîmbind tandru, întrebîndu-se melancolică cum era să te tragi dintr-o familie așa de numeroasă.

La prînz coborî. Mîncară sandvișuri și, cu toate că Matt nu se purtă mai prietenos, răspunse cel puțin întrebărilor și remarcilor ei cu o politețe rece, iar ea o luă drept un semn încurajator că starea de spirit i se ameliora. După ce termină de aranjat lucrurile în bucătărie, aruncă o ultimă privire satisfăcută încăperii lucind de curățenie, apoi se duse în sufragerie, unde Matt împacheta metodic cărți și alte nimicuri punîndu-le în cutii de carton. Se opri în prag, uitîndu-se la felul în care cămașa din piele de căprioară se întindea peste umerii lați, musculoși, revenind la loc ori de cîte ori își ridica brațul. Își scosese blugii care se udaseră cînd îi căutase cheile, iar acum purta o pereche de pantaloni gri, materialul luînd forma șoldurilor și a picioarelor lungi, cu mușchi tari. Preț de o clipă se gîndi chiar să meargă în spatele lui să-i înconjoare talia cu brațele și să-și lase obrazul pe spatele lui. Se întrebă ce-ar face Matt. Probabil ar împinge-o la o parte, își zise ea cu tristețe.

Își adună curajul pentru a-i înfrunta refuzul și făcu un pas înainte, dar, după o jumătate de zi în care îi îndurase toanele imprevizibile, era cu nervii întinși la limită, cu temperamentul gata să-i scape de sub control. Îl urmări lipind ultima cutie cu cărți, apoi spuse:

– Te mai pot ajuta cu ceva?

– Nu cred, din moment ce am terminat deja, spuse el fără să se deranjeze să se întoarcă.

Meredith încremeni, efortul de a se calma trimițîndu-i pete roșii în pomeții înalți. Cu o ultimă încercare de a vorbi politicos, spuse:

– Mă duc în camera lui Julie să împachetez lucrurile lăsate acolo. Vrei o ceaşcă de cafea?

– Nu, o repezi el.

– Nu vrei nimic altceva?

– Of, pentru numele lui Dumnezeu! explodă el, rotindu-se spre ea. Încetează să mai faci pe nevasta răbdătoare şi sfîntă, şi cară-te de aici.

Furia îi aduse flăcări în ochi. Îşi strînse pumnii, luptîndu-se cu lacrimile şi cu impulsul de a-i trage o palmă.

– Bine, ripostă ea, chinuindu-se eroic să-şi menţină demnitatea rănită. N-ai decît să-ţi pregăteşti tu cina şi s-o mănînci singur. Întorcîndu-i spatele, porni în sus pe scări.

– Asta ce naiba mai vrea să însemne? întrebă el indignat.

Meredith se întoarse spre el privindu-l ca o zeiţă furioasă, arogantă, părul căzîndu-i în valuri pe umeri.

– Înseamnă că te cred o companie jalnică.

Era un adevăr atît de banal, încît Matt ar fi izbucnit în rîs dacă n-ar fi fost deja atît de furios pe sine însuşi pentru că o dorea, chiar şi acum cînd îi arunca privirea aceea ucigătoare. O urmări întorcîndu-i spatele şi mergînd mai departe pe coridorul de sus, apoi Matt porni alene spre fereastră. Se apucă cu mîna de pervazul de sus şi se uită în curte.

Drumul era curăţat de zăpadă. Dale O'Donnell trebuie să fi venit cînd ei serviseră prînzul. Timp de cîteva minute, Matt rămase la fereastră, luptîndu-se cu impulsul de a merge sus şi a descoperi dacă Meredith îşi dorea atît de mult terenul din Houston, încît să se bage în pat cu el. Existau căi chiar mai cumplite de a petrece o zi şi o noapte de iarnă, şi nici o răzbunare mai plăcută decît să o lase să-şi facă mendrele, apoi s-o trimită la plimbare, fără să-i dea nimic.

Dar tot ezita, reţinut de nişte scrupule vagi... sau simţul autoconservării. Plecînd de la fereastră, îşi scoase jacheta din dulap şi se duse din nou afară, ferm hotărît să-i găsească cheile. Dădu peste ele doar la cîţiva centimetri de locul unde le căutase prima oară.

– Drumul e liber, anunţă el intrînd în camera lui Julie, unde Meredith punea nişte albume vechi într-o cutie. Împachetează-ţi lucrurile.

Meredith se roti brusc, jignită de tonul lui rece, pierzînd orice speranță pentru o împăcare, pentru o revenire la atmosfera prietenoasă de ieri. Adunîndu-şi curajul, înveli încet şi ultimul album. Acum, că venise momentul să-i spună despre cum pierduse copilul, se aştepta ca el să reacționeze în genul *„Sincer să fiu, draga mea, puțin îmi pasă"*.

Numai gîndul la această posibilitate o făcu să clocotească de furie. După o jumătate de zi în care îi suportase sarcasmul şi tăcerea încăpățînată, nervii şi temperamentul i se apropiau de punctul limită. Puse cu atenție albumul în cutie, apoi îşi îndreptă umerii şi se uită la el.

– Înainte de a pleca, trebuie să-ți mai spun ceva.

– Nu mă interesează, izbucni el. Adună-ți lucrurile.

– Nu mă mişc pînă nu-ți spun motivul pentru care am venit de fapt aici, spuse ea, apoi scoase un țipăt cînd el îi apucă brațul.

– Meredith, se răsti el, termină cu prostiile şi cară-te!

– Nu pot! se dezlănțui ea, eliberîndu-şi brațul. N-am... n-am cheile. Iar atunci ochii lui Matt se îndreptară spre sacoşa de lîngă pat. Matt nu-şi amintea prea limpede seara în care sosise, dar era al naibii de sigur că ar fi observat dacă avusese sau nu o sacoşă. Şocul vederii ei trebuie să i se fi întipărit în minte. Maşina era încuiată, însă ea reuşise să-şi scoată sacoşa! Întorcîndu-se, îi înhăță poşeta de pe noptieră şi îi goli conținutul pe pat. Deasupra portofelului şi trusei de machiaj ateriză un set de chei.

– Deci, rosti el cu o voce mieroasă, n-ai chef?

Cuprinsă de panică şi disperare, Meredith îşi puse fără să se gîndească mîna pe pieptul lui.

– Matt, te rog, ascultă-mă. Îi urmări privirea ațintindu-se asupra mîinii ei, apoi înălțîndu-i-se încet spre față, iar cînd îi întîlni ochii observă o schimbare distinctă, deşi nu-şi dădu seama că fusese provocată de gestul intim. Maxilarul îşi pierdu din rigiditate, corpul i se relaxă; ochii nu-i mai fură duri şi indiferenți, ci o studiau leneşi şi bănuitori; pînă şi vocea îi era alta, caldă, plăcută, ca satinul peste oțelul rece:

– Dă-i drumul şi vorbeşte, scumpo, îți voi sorbi fiecare cuvînt.

Uitîndu-se în ochii aceia cenuşii acoperiţi pe jumătate de pleoape, mintea lui Meredith tresări alarmată, dar era prea disperată să-i spună adevărul ca să acorde atenţie avertismentului sau chiar să observe că mîinile lui alunecau în sus şi în jos pe braţele ei. Trăgînd repede aer în piept, îşi începu discursul repetat toată dimineaţa:

– Vineri seară m-am dus la apartamentul tău ca să încerc să mă înţeleg cu tine...

– Asta o ştiu deja, o întrerupse el.

– Dar nu ştii că m-am certat cumplit cu tatăl tău.

– Sînt sigur că tu nu te-ai certat, scumpo, rosti el cu un sarcasm voalat. O femeie bine crescută ca tine nu s-ar coborî niciodată atît de jos.

– Ba am făcut-o, spuse Meredith tulburată de atitudinea lui, dar hotărîtă să meargă mai departe. Vezi tu, tatăl tău mi-a spus să mă ţin cît mai departe de tine; m-a acuzat că am omorît copilul nostru şi că te-am distrus şi pe tine. La început eu... eu n-am ştiut despre ce vorbeşte.

– Greşeala trebuie să fi fost a lui, nu ţi-a explicat destul de clar...

– Nu-ţi mai lua aerul ăsta superior, îl avertiză Meredith, oscilînd între panică şi disperare. Încerc să te fac să înţelegi.

– Îmi cer scuze. Ce anume ar trebui să înţeleg?

– Matt, nu am făcut un avort, am pierdut copilul. L-am pierdut, repetă ea, scrutîndu-i chipul flegmatic în căutarea vreunui semn.

– Ai pierdut copilul. Înţeleg. Ochii i se opriră asupra buzelor, iar mîna îi urcă pe braţ cuprinzîndu-i ceafa. Atît de frumoasă... şopti el gutural. Ai fost întotdeauna atît de afurisit de frumoasă...

Uluită şi paralizată de cuvintele lui, de timbrul răguşit al vocii, Meredith se uită la el cu ochi mari, nesigură de ce gîndea, incapabilă să creadă că-i acceptase explicaţia atît de uşor şi atît de calm.

– Atît de frumoasă, repetă el, degetele strîngîndu-i-se în jurul gîtului, şi mincinoasă. Înainte ca ea să-şi poată aduna gîndurile, gura lui se prăvăli peste a ei cuprinzînd-o într-un sărut de o senzualitate barbară, despărţindu-i buzele cu cruzime. Degetele i se înfipseră în păr, răsucindu-se în jurul şuviţelor, dîn-

du-i cu forţa capul pe spate şi ţinînd-o prizonieră, în timp ce limba i se împingea insolentă în gură.

Scopul sărutului era să o pedepsească şi să o umilească, iar Meredith îşi dădu seama, dar în loc să i se opună, aşa cum Matt s-ar fi aşteptat din partea ei, se agăţă de gîtul lui, îşi lipi trupul de al lui şi-l sărută cu toată tandreţea sfîşietoare şi remuşcarea dureroasă din inima ei, încercînd să-l convingă în felul ăsta că-i spunea adevărul.

Reacţia ei îl făcu să încremenească şocat; se încordă dorind parcă să o împingă la o parte, apoi, gemînd adînc, o strînse la piept şi o sărută pe îndelete, cu nesaţ, înăbuşind orice încercare de apărare din partea ei, înnebunind-o de dorinţă. Sărutul se adînci necruţător, gura lui mişcîndu-se nerăbdătoare, convingătoare, peste a ei, iar Meredith simţi apăsarea trupului excitat.

Cînd el îşi ridică în sfîrşit capul, Meredith era prea ameţită ca să priceapă imediat sensul caustic al întrebării lui:

– Foloseşti anticoncepţionale? Înainte de a ne vîrî în pat ca să-mi arăţi cît de mult îţi doreşti terenul din Houston, vreau să mă asigur că nu va exista un alt copil din întîlnirea asta sau un alt avort.

Meredith făcu un pas în spate, uitîndu-se la el furioasă şi uluită.

– Avort!? rosti ea simţind cum i se pune un nou în gît. N-ai auzit ce ţi-am spus? Am pierdut copilul.

– Naiba să te ia, nu mă minţi!

– Trebuie să mă asculţi...

– Nu mai vreau să vorbesc, spuse el brutal, iar gura se lăsă iar peste a ei, devorînd-o înfometat.

Înnebunită să-l oprească, să-l facă să înţeleagă înainte de a fi prea tîrziu, Meredith se luptă şi reuşi în cele din urmă să-şi elibereze gura.

– Nu! strigă ea strecurîndu-şi palmele pe pieptul lui, punîndu-şi faţa pe cămaşă. Mîna lui îi apucă ceafa, de parcă ar fi vrut să-i dea din nou capul pe spate, iar Meredith se luptă cu o forţă născută din teroare şi panică, împingîndu-i mîinile la o parte şi smulgîndu-se din îmbrăţişarea lui.

– Nu am făcut avort, nu-i adevărat! strigă ea făcînd un pas în spate, respirînd rapid, sacadat, cuvintele revărsîndu-i-se pe

gură cu toată suferinţa şi furia de care era capabilă. Discursul pregătit cu grijă şi repetat îi zbură complet din minte, în locul lui apărînd un torent de cuvinte îndurerate. Am pierdut copilul şi era cît pe ce să mor. *L-am pierdut!* Nici un doctor nu face un avort la şase luni...

Cu cîteva minute în urmă ochii lui arseseră de patimă, însă acum o flugerară cu un dispreţ sălbatic.

– Ba o face, dacă dai spitalului o întreagă aripă nouă.

– Nu e vorba de ceva legal, e prea periculos.

– Se pare că da, din moment ce-ai zăcut acolo timp de aproape două săptămîni.

Meredith realiză că el analizase toate astea cu mult timp în urmă, trăsese propriile concluzii, chiar dacă erau eronate, şi nimic din ceea ce-i va spune nu-i va schimba părerea. Adevărul crud o zdruncină şi îşi întoarse capul într-c parte, ştergîndu-şi lacrimile amare, gata să i se reverse pe obraji, dar nu se putu opri să nu-i vorbească:

– Of, te rog, îl imploră ea distrusă, ascultă-mă. Am avut o hemoragie şi am pierdut copilul nostru. I-am cerut tatălui meu să- ţi trimită o telegramă în care să-ţi spună ce s-a întîmplat şi să-ţi ceară să te întorci acasă. Nu mi-am imaginat că te va minţi sau că te va opri să intri în spital, dar tatăl tău mi-a spus ce-a făcut... Lacrimile nu mai putură fi oprite, îi inundară ochii, iar Meredith continuă cu o voce frîntă: Am crezut că te iubesc. Te-am aşteptat să vii la spital. Am aşteptat, şi-am aşteptat, plînse ea, dar tu n-ai apărut.

Îşi plecă capul, umerii tremurîndu-i din cauza hohotelor pe care nu le mai putea stăpîni. Matt ştia că plînge, dar îi fu imposibil să reacţioneze din cauza unei amintiri ce-i fulgeră creierul ca un junghi dureros în clipa în care Meredith pomenise de tatăl ei, imaginea lui Philip Bancroft în biblioteca din casa lui, alb la faţă de furie. *Te crezi dur, Farrell, dar nu ştii încă cum e să fii necruţător. Nu mă voi da în lături de la nimic ca să o eliberez pe Meredith de tine!*

După acea tiradă, după ce-şi vărsase năduful, Bancroft îi ceruse lui Matt să încerce să se înţeleagă de dragul lui Meredith. Bancroft păruse sincer. Păruse gata să accepte căsătoria, deşi în silă.

Dar o făcuse oare? se întrebă Matt acum. *Nu mă voi da în lături de la nimic ca să o eliberez pe Meredith de tine...*

În clipa aceea, Meredith îşi ridică ochii spre el. În starea de paralizie şi nesiguranţă în care se afla, Matt se uită în ochii ei şi ce văzu acolo mai că-l făcu să cadă în genunchi: erau plini de lacrimi şi de o implorare mută.

Şi adevăr. Un adevăr cumplit, de nesuportat, care îi frînse inima.

– Matt, şopti ea printre suspine, am... am avut o fetiţă.

– Oh, Dumnezeule! gemu el şi o strînse la pieptul lui. Dumnezeule!

Meredith se agăţă de el, lipindu-şi de cămaşa lui obrazul umed, incapabilă să pună capăt tristeţii şi regretului, acum că era în braţele lui.

– Am botezat-o Elizabeth, după mama ta.

Matt abia dacă o auzi; întreaga fiinţă îi era torturată de imaginea lui Meredith stînd singură în spital, aşteptîndu-l în zadar.

– Nu, imploră el soarta, strîngînd-o şi mai tare la piept, frecîndu-şi bărbia de părul ei. Te rog, nu.

– N-am putut merge la înmormîntare, şopti ea cu o voce gîtuită de emoţie, am fost prea bolnavă. Tata mi-a spus c-a fost acolo... nu... nu m-a minţit în privinţa asta, aşa-i?

Agonia simţită de Matt cînd ea pomeni de o înmormîntare şi că fusese prea bolnavă fu cît pe ce să-l doboare.

– Iisuse! gemu el, ţinînd-o strîns la piept, trecîndu-şi mîinile peste spatele şi umerii ei, încercînd neputincios să aline suferinţa provocată fără vina lui cu mulţi ani în urmă. Meredith îşi ridică spre el faţa scăldată în lacrimi implorîndu-i consolarea.

– I-am cerut ca Elizabeth să aibă zeci de flori la înmormîntare. I-am spus că trebuie să fie trandafiri roz. Nu... nu crezi că m-a minţit cînd m-a asigurat că le-a trimis?

– Le-a trimis, o încredinţă Matt cu ardoare. Sînt sigur că a făcut-o.

– N-aş... n-aş suporta să ştiu că n-a primit flori...

– Oh, te rog, draga mea, murmură Matt, zdruncinat. Destul. Te rog.

Prin pîcla deasă a propriei suferinţe şi amărăciuni, Meredith auzi mîhnirea din vocea lui îngroşată, îi văzu chipul răvăşit de

durere şi fu cuprinsă de o tandreţe copleşitoare, care-i umplu inima de gingăşie.

– Nu plînge, murmură ea, lacrimile ei curgîndu-i fără să şi le poată opri. Întinse mîna şi îşi puse degetele pe obrajii lui. Acum s-a terminat. Tatăl tău mi-a spus adevărul. De aceea am venit aici, înţelegi... Trebuia să-ţi povestesc ce s-a întîmplat. A trebuit să-ţi cer să mă ierţi...

Dîndu-şi capul pe spate, Matt închise ochii, încercînd să înghită nodul din gît. Să te iert? repetă el, o şoaptă chinuită. Pentru ce?

– Pentru că te-am urît în toţi anii ăştia.

El îşi sili ochii să se deschidă şi se uită în jos la faţa ei frumoasă.

– Nu se poate să mă fi urît mai mult decît mă urăsc eu acum.

Meredith simţi o strîngere de inimă la vederea remuşcărilor chinuitoare din ochii lui; păruse mereu atît de invulnerabil, încît nu-l crezuse capabil de emoţii puternice. Sau poate judecata îi fusese întunecată de tinereţe şi de lipsa de experienţă. Dar oricum ar fi fost, acum voia doar să încerce să-l calmeze.

– S-a terminat. Nu te mai gîndi, spuse ea încet, lăsîndu-şi faţa pe pieptul lui, dar fu o sugestie zadarnică, pentru că în tăcerea care urmă nici unul din ei nu reuşi să se gîndească la altceva.

– Ai avut dureri mari cînd s-a întîmplat? întrebă el într-un final.

Meredith vru să-i spună din nou să nu se mai gîndească la trecut, dar o parte a minţii ei realiză că Matt îi cerea să-i împărtăşească acum lucrurile pe care ar fi avut dreptul să le ştie cu unsprezece ani în urmă. Îi oferea în acelaşi timp şansa tîrzie de a apela la ajutorul de care ar fi avut nevoie atunci.

Iar Meredith înţelese încetul cu încetul că îşi dorea acest ajutor, chiar şi acum. Stînd în cercul format de braţele lui, simţi mîngîierea uşoară a mîinii lui la ceafă şi pe umeri, şi dintr-o dată nu mai avu douăzeci şi nouă de ani; avea din nou optsprezece, el douăzeci şi şase şi era îndrăgostită. Matt reprezenta forţa, siguranţa şi speranţa.

– Dormeam cînd s-a declanşat hemoragia, începu ea. Ceva

m-a trezit... m-am simţit ciudat şi am aprins veioza. Cînd m-am uitat, cuvertura era plină de sînge. Am urlat. Se opri, apoi se sili să continue: Doamna Ellis s-a întors în ziua aceea din Florida. M-a auzit, l-a sculat pe tata şi cineva a chemat o ambulanţă. Aveam nişte dureri cumplite şi l-am implorat pe tata să încerce să te sune, apoi a sosit salvarea. Îmi amintesc că am fost scoasă din casă pe o targă, iar cei care mă duceau alergau. Şi îmi amintesc de sirena care suna la nesfîrşit. Am încercat să-mi acopăr urechile ca să nu mai aud sunetul acela, dar îmi făceau o injecţie şi braţul mi-a fost tras în jos. Meredith trase adînc aer în piept, nesigură dacă va putea continua fără să înceapă să plîngă, dar mîna lui Matt îi alunecă în jos pe şira spinării, ţinînd-o lipită de trupul lui puternic, şi îşi găsi curajul să povestească mai departe: Următorul lucru de care îmi amintesc e bîzîitul unui aparat, iar cînd am deschis ochii eram într-un pat de spital, de corpul meu era prinse tot felul de tuburi, iar un aparat îmi arăta bătăile inimii. Era zi, lîngă mine se afla o soră, dar cînd am vrut să o întreb de copil mi-a spus să nu-mi fac griji. Am întrebat-o dacă pot să te văd, iar ea mi-a răspuns că nu eşti acolo. Cînd am deschis ochii din nou, era noapte, iar în jurul patului se adunase o mulţime de doctori şi de surori. I-am întrebat şi pe ei de copil, dar mi-au spus că doctorul meu va veni imediat şi că totul va fi bine. Ştiam că mint. Aşa că le-am cerut... nu, se corectă ea cu un zîmbet trist, dîndu-şi capul pe spate şi uitîndu-se la el, le-am poruncit să te lase să intri, ştiam că pe tine nu vor îndrăzni să te mintă. Matt se strădui să-i zîmbească, dar în ochi îi zvîcnea aceeaşi durere răscolitoare, iar Meredith îşi puse obrazul pe pieptul lui.

– Mi-au spus că nu eşti acolo, era doar tata, apoi a venit doctorul meu, tata a intrat şi el în cameră, iar toţi ceilalţi au ieşit afară...

Meredith se opri, înfiorîndu-se de amintirea ce urma. Sesizînd parcă ce simţea, Matt îşi puse mîna pe obrazul ei, lipindu-i faţa de bătăile ritmice ale inimii lui.

– Spune mai departe, şopti el, vocea lui groasă tremurînd de tandreţe şi regret. Sînt aici, iar de data asta nu mai poate durea la fel de mult.

Meredith îl crezu, mîinile îi urcară de pe piept pe umeri,

agăţîndu-se instinctiv, dar lacrimile îi inundară iar ochii, punîndu-i un nod în gît.

– Doctorul Arledge mi-a spus c-am avut o fetiţă şi că s-a făcut tot ceea ce era omeneşte posibil pentru salvarea ei, dar n-au putut, pentru că... pentru că a fost prea mică. Lacrimile îi alunecară pe obraji. Prea mică! repetă ea cu un hohot de plîns sfîşietor. Credeam că bebeluşii trebuie să fie mici. Mic e... un cuvînt drăguţ... atît de feminin...

Simţi degetele lui Matt apăsîndu-se de spatele ei, iar forţa reţinută a reacţiei lui îi dădu putere. Inspiră adînc şi termină:

– Fiind atît de mică n-a putut respira normal. Doctorul Arledge m-a întrebat ce voiam să fac, iar cînd mi-am dat seama că mă întreabă dacă vreau să-i dau un nume şi apoi s-o înmormîntez, am început să-l implor să mă lase să te văd. Tata s-a înfuriat pe el pentru că m-a necăjit şi mi-a spus că ţi-a trimis o telegramă, dar n-ai venit. Doctorul Arledge mi-a spus că nu puteam aştepta prea multe zile pentru a lua hotărîrile astea. Aşa c-am hotărît, încheie Meredith cu inima frîntă. Am botezat-o Elizabeth pentru că m-am gîndit c-o să-ţi facă plăcere, şi-am spus tatălui meu că vreau să aibă zeci şi zeci de trandafiri. Şi ca pe toate panglicile coroniţelor să fie scris. *„Te iubim. Mama şi tata".*

Glasul lui Matt dobîndi inflexiuni dureroase:

– Mulţumesc, şopti el, iar Meredith realiză brusc că umezeala de pe obrajii ei nu era doar de la lacrimile ei şi de la ale lui.

– Şi apoi am aşteptat, rosti ea suspinînd. Am aşteptat să vii pentru că mă gîndeam că dacă vei ajunge acolo totul va fi cumva mai bine. La cîteva clipe după ce termină, Meredith se simţi cuprinsă de o mare uşurare, de o senzaţie de calm.

Cînd Matt vorbi, reuşise şi el să-şi controleze emoţiile:

– Am primit telegrama tatălui tău la trei zile după ce a trimis-o. Eram anunţat că ai făcut un avort şi că nu vrei altceva de la mine decît un divorţ şi ai depus deja cererea la tribunal. Am venit acasă oricum, iar una dintre cameristele voastre mi-a spus unde eşti, dar cînd am ajuns la spital m-au informat că ai cerut să nu fiu lăsat să urc la tine. M-am întors a doua zi avînd un fel de plan de a trece de paza de la intrarea din salonul *Bancroft*,

dar n-am ajuns prea departe. La uşă mă aştepta un poliţist cu o hotărîre judecătorească, prin care mi se interzicea să mă apropii de tine.

– Şi în tot timpul ăsta, şopti ea, eu eram acolo, aşteptîndu-te.

– Îţi jur, replică el pe un ton aspru, că dacă m-aş fi gîndit că există măcar o şansă ca tu să vrei să mă vezi, nici o hotărîre judecătorească şi nici o forţă de pe lume nu m-ar fi putut opri să ajung la tine.

Ea încercă să-l consoleze cu un adevăr simplu:

– Nu m-ai fi putut ajuta.

Trupul lui încremeni.

– N-aş fi putut?

Ea îşi clătină capul.

– Se făcuse totul pentru mine, ca şi pentru Elizabeth. N-ai fi avut cu ce să mă ajuţi. Meredith era atît de uşurată că adevărul ieşise în sfîrşit la lumină, încît îşi abandonă mîndria şi hotărî să spună tot: Vezi tu, în ciuda a ceea ce-am cerut să fie scris pe panglicile coroniţelor, în adîncul inimii ştiam foarte bine ce simţi tu în realitate pentru copil şi pentru mine.

– Spune-mi, rosti el aspru, ce simţeam în realitate?

Surprinsă de înverşunarea bruscă din tonul lui, Meredith îşi înclină capul pe spate. Zîmbind cu blîndeţe ca să-i arate că nu-l critica, spuse:

– Răspunsul e la fel de evident acum, pe cît a fost şi atunci: te-ai trezit pe cap cu amîndouă. Te-ai culcat o singură dată cu o fată prostuţă de optsprezece ani, care şi-a dat toată silinţa să te seducă şi n-a avut destulă minte să se ferească de sarcină, şi uite ce s-a întîmplat.

– Ce s-a întîmplat, Meredith? întrebă el supărat.

– Ce s-a întîmplat? Ştii bine ce s-a întîmplat. Am venit să te caut ca să-ţi dau vestea cea mare, iar tu ai făcut un lucru nobil, te-ai însurat cu fata pe care n-o doreai.

– N-o doream? explodă el, vocea lui dură fiind în total dezacord cu semnificaţia cuvintelor. Te-am dorit în fiecare zi a vieţii mele amărîte.

Meredith se uită la el vrăjită, neîncrezătoare, fericită, răscolită.

– Şi mai greşeşti într-o privinţă, spuse el, expresia devenindu-i mai blîndă cînd îi cuprinse în palme faţa, degetele ştergînd umezeala. Dacă mi s-ar fi permis să intru în spital, te-aş fi putut ajuta.

Vocea ei fu o şoaptă tremurată:

– Cum?

– Aşa, spuse el, şi cu faţa ei între palme, îşi plecă capul şi îşi trecu buzele peste ale ei. Gingăşia sărutului, felul în care degetele îi dezmierda faţa distruse complet echilibrul interior al lui Meredith, iar ochii i se umplură din nou de lacrimi, deşi crezuse că nu-i mai rămăsese nici una. Te-aş fi luat acasă cu mine şi te-aş fi ţinut în braţe, aşa, îi jură el cu glas scăzut, lipind-o de el, respiraţia fierbinte atingîndu-i urechea şi trimiţînd fiori prin tot trupul ei. Cînd te-ai fi simţit destul de bine, am fi făcut dragoste, iar mai tîrziu, oricînd ai fi vrut, ţi-aş fi dat o altă ocazie să avem alt copil. Nu spuse „aşa", dar cînd o întinse pe pat şi se lăsă peste ea, Meredith ştiu că la asta se gîndea. O ştia la fel de bine cum ştia că n-ar trebui să-l lase să-i scoată puloverul şi să-i tragă fermoarul blugilor, la fel de bine cum ştia că nu putea avea un alt copil. Dar, vai, bucuria de a pretinde, măcar o dată, că toate astea erau reale, iar trecutul doar un vis urît ce putea fi schimbat era prea mare.

Inima ei îşi dorea cu disperare să încerce, dar o voce mică a raţiunii o avertiza că era o greşeală.

– Nu e bine, şopti ea cînd se lăsă peste ea.

– E foarte bine, rosti el neînduplecat, iar buzele lui le acoperiră pe ale ei, despărţindu-le cu o pricepere familiară, insistentă.

Meredith închise ochii şi lăsă visul să înceapă.

Numai că la visul ăsta nu era doar o spectatoare. Participa, la început ezitînd; la fel de timidă şi stîngace cum fusese întotdeauna cînd se confruntase cu virilitatea lui cutezătoare şi cu experienţa lui infailibilă. Gura lui o tortură şi o ademeni pe a ei, limba alunecîndu-i peste buze, zvîcnind între ele, mîinile mişcîndu-se la nesfîrşit pe talie, picioare, urcînd languros şi ispititor spre sînii ei. Meredith scoase un geamăt scurt, un amestec de încîntare trezită la viaţă şi inhibiţie repetată, şi îşi trecu mîinile, nesigură şi timidă, prin părul des şi cîrlionţat al pieptului muscu-

los. Gura lui deveni mai insistentă, palmele dureros de aproape de sîni, dar fără să o atingă, degetele mari jucîndu-se deasupra lor. Iar cînd crezu că va muri de dorinţă, Matt îşi împinse limba în gura ei, mîinile luîndu-i în stăpînire sînii, frămîntînd, aţîţînd, frecînd instinctiv sfîrcurile întărite, iar strigătul pe care Meredith şi-l reţinuse erupse în clipa în care reţinerea dispăru.

Trupul i se arcui spre el, îşi plimbă mîinile peste muşchii încordaţi ai braţelor lui, întîmpinînd fericită invazia limbii, dăruindu-i-o pe a ei, răsucindu-se cu el pe o parte. Matt îşi smulse gura de pe a ei, iar ea protestă gemînd, apoi se înfioră încîntată cînd el îi sărută urechea, trecîndu-şi buzele pe gîtul ei, apoi peste sîni, cuprinzîndu-i strîns sfîrcurile.

Pierdută în patima întunecată, fără grai, îi simţi mîna strecurîndu-se spre triunghiul dintre picioare, căutînd şi găsind fiecare locşor umed şi fierbinte, atingînd şi dezmierdînd pînă începu să se zvîrcolească sub el.

Matt ştiu momentul exact cînd Meredith îşi predă trupul; simţi încordarea părăsind-o, picioarele i se relaxară, apoi se deschiseră pentru el, iar delicateţea subtilă a capitulării ei, de care îşi amintea atît de bine, îi cutremură corpul de o dorinţă de nestăpînit.

Inima îi bubui în piept, trupul îi vibră şi cînd se mişcă peste ea îi tremurau braţele şi picioarele. Pierduse cu totul speranţa deşartă de a prelungi această unire incredibilă, magnifică; nu mai conta nimic altceva decît să fie parte din ea. Ţinîndu-se deasupra ei, se lăsă în ea încetul cu încetul, luptîndu-se cu nevoia covîrşitoare de a se afunda în întregime în minunata ei fierbinţeală, devorînd-o cu mîinile şi cu gura.

Patima începu să-i scape de sub control cînd ea îşi ridică şoldurile spre el, apoi din nou cînd mîinile îi alunecară peste umeri şi îi şopti numele, dar cînd deschise ochii şi se uită la ea, Matt fu pierdut: ce vedea nu era un fragment al imaginaţiei lui înflăcărate, fata pe care o iubise era femeia din braţele lui; faţa frumoasă care îi bîntuise visele era la cîţiva centimetri de a lui, îmbujorată de dorinţă, părul lucios revărsîndu-se peste pernă.

Îl aşteptase la spital; nu încercase niciodată să scape de copilul lor. Venise aici, îi îndurase ura şi îi înfruntase furia, apoi îi ceruse iertare. Adevărul era răscolitor, însă chiar şi Matt ar fi

reuşit să continue să se mişte lent şi ritmic în ea... dacă Mereith nu şi-ar fi ales acel moment ca să-i mîngîie ceafa cu degetele, să-şi ridice şoldurile şi să şoptească:

– Te rotg Matt.

Tandreţea numelui său pe buzele ei şi mişcarea excitantă a trupului ei venind spre al lui îi smulse un geamăt gutural şi se împinse în ea, izbind iar şi iar pînă cînd patima sălbatică îi înnebuni pe amîndoi, se repeziră spre ea împreună... găsind-o în aceeaşi clipă, explodînd simultan. Cu membrele împreunate, inimile bubuind la unison, Matt o cuprinse în braţe, înfigîndu-se mai adînc, dorind să verse în ea unsprezece ani de dorinţă, iar Meredith îl lipi de ea, pînă spasmele ei ritmice îl stoarseră de orice cu excepţia unei senzaţii copleşitoare de bucurie şi pace interioară.

Se prăbuşi peste ea, cu respiraţia sacadată, apoi se întinse alături trăgînd-o lîngă el. Închise ochii, savurînd clipa, venerînd tot ce era Meredith şi tot ceea ce-l făcea să-şi dorească să fie. Cu unsprezece ani în urmă fusese dat afară din rai; îl regăsise în acest sfîrşit de săptămînă şi ar fi făcut orice ca să nu-l mai piardă din nou. Atunci nu avusese să-i ofere altceva decît pe sine însuşi; acum îi putea dărui întreaga lume şi pe sine însuşi. O simţi respirînd regulat şi îşi dădu seama că adormise. Zîmbi în sinea lui, un pic cam jenat de lipsa de stăpînire care-i secătuise pe amîndoi... O va lăsa să doarmă o oră sau două, hotărî el, şi se va odihni şi el. Apoi o va trezi şi va face din nou dragoste cu ea, dar mai lent. Iar după aceea vor sta de vorbă. Vor trebui să facă planuri. Chiar dacă se aştepta să nu rupă logodna numai din cauza unei după-amieze furtunoase petrecute în pat cu el, Matt ştia că o putea convinge de adevărul simplu: erau sortiţi să rămînă împreună. Acesta le era destinul...

Trezit din somn de un zgomot venind, de undeva, din casă, Matt deschise ochii şi se uită nedumerit la perna goală de lîngă el. Încăperea era cufundată în întuneric şi se rostogoli pe o parte, zgîindu-se la cadranul ceasului. Era aproape şase. Se ridică sprijinindu-se într-un cot, mirat că dormise aproape trei ore. O clipă sau două rămase nemişcat încercînd să-şi dea seama unde era Meredith, dar primul sunet pe care îl auzi fu

ultimul la care s-ar fi aşteptat: venea de afară, motorul unei maşini, apoi scrîşnetul roţilor.

Preţ de o secundă de binecuvîntată ignoranţă, îşi zise că trebuie să fi fost îngrijorată că bateria va slăbi din cauza frigului, şi azvîrli pătura sculîndu-se din pat. Trecîndu-şi mîna prin păr, se duse la fereastră şi împinse draperiile la o parte, vrînd să-i strige să-l lase pe el să se ocupe de maşină. Dar văzu o pereche de lumini roşii strălucitoare, BMW-ul accelerînd pe drumul lung îndreptîndu-se spre şoseaua principală.

Uluit, prima lui reacţie fu să se îngrijoreze că maşina mergea cu o viteză prea mare, apoi realitatea îl izbi în plin. Plecase! O fracţiune de secundă mintea lui refuză să înregistreze şocul. Se tîrîse afară din pat şi se furişase în noapte. Înjurînd sălbatic, aprinse lumina, îşi apucă pantalonii, apoi rămase pe loc, cu mîinile pe şolduri, uitîndu-se la patul gol, aproape complet paralizat. Nu-i venea să creadă că fugise de parcă ar fi făcut ceva de care să se ruşineze şi n-ar suporta să-l înfrunte la lumina zilei.

Şi atunci văzu foaia de hîrtie de pe noptieră, ruptă din blocnotesul galben în care îşi notase însemnările pentru întrunirea cu directorii. O luă, speranţa arzîndu-i pieptul, gîndindu-se că se dusese să caute un magazin cu alimente sau ceva asemănător.

„Matt, ce s-a întîmplat n-ar fi trebuit să se întîmple. A fost o greşeală din partea noastră, presupun că una uşor de înţeles, dar totuşi o mare greşeală. Aveam amîndoi vieţile noastre şi planurile noastre de viitor, şi în vieţile noastre există oameni care ne iubesc şi au încredere în noi. I-am trădat prin ce-am făcut. Şi mi-e ruşine. Însă chiar şi aşa, îmi voi aminti mereu de acest minunat, incredibil, sfîrşit de săptămînă. Îţi mulţumesc".

Matt se holbă furios şi neîncrezător la bilet, simţindu-se stupid, de parcă ar fi fost violat. Nu, nu violat, folosit, ca un fel de armăsar plătit pe care îl putea duce în pat cînd voia ceva „incredibil", apoi concediat ca un zilier nesemnificativ de care se ruşina.

În toţi anii ăştia nu se schimbase deloc. Era tot răsfăţată şi egoistă, şi atît de convinsă de propria superioritate, încît nici măcar nu i-ar fi trecut prin cap că cineva dintr-o clasă mai puţin privilegiată ar merita poate să fie respectat. Nu se schimbase cu nimic, era tot o laşă, tot...

Matt se întrerupse, uimit că furia putea să şteargă amintirea lucrurilor descoperite. În ultimele minute o judecase pe baza părerii eronate avute despre ea timp de unsprezece ani. Era un obicei; nu era realitatea. Realitatea era ce aflase despre ea în această încăpere; adevăruri atît de crîncene şi atît de frumoase, încît îi provocau dureri. Meredith nu era laşă, nu fugise niciodată de el, de responsabilitatea de mamă şi nici măcar de tiranicul ei tată, pe care trebuia să-l înfrunte zilnic la magazin. Avusese optsprezece ani şi crezuse că-l iubeşte pe Matt, buzele lui se arcuiră într-un mic zîmbet amintindu-şi mărturisirea ei extraordinară, dar dispăru cînd se gîndi la ea zăcînd în spital, aşteptîndu-l. Trimisese flori fetiţei lor şi-o botezase Elizabeth ca pe mama lui... Iar cum el nu se întorsese, se dusese la colegiu, gata să se lupte cu tot ceea ce i-ar fi rezervat viitorul. Se înfioră gîndindu-se la toate cîte îi spusese şi îi făcuse în ultimele săptămîni. Iisuse, cum trebuie să-l fi urît!

O ameninţase şi o terorizase... dar, cu toate astea, cînd aflase adevărul de la tatăl lui Matt, înfruntase viscolul ca să vină să i-l spună şi o făcuse ştiind că la sosire va fi întîmpină cu duşmănie.

Sprijinindu-se cu umărul de căpătîiul patului, se uită la cearceafurile mototolite. Soţia lui, trase concluzia Matt cu o mîndrie tot mai mare, nu fugea de lucruri care i-ar fi făcut pe mulţi să o ia la goană îngroziţi.

Dar în seara asta fugise de el.

Ce anume, se întrebă el, ar fi putut-o face pe Meredith să fugă ca un iepure speriat cînd, pentru prima oară în acest sfîrşit de săptămînă, ar fi existat o armonie totală între ei?

Revăzu rapid în minte ultimele două zile, căutînd răspunsuri. O văzu întinzîndu-i mîna, cerînd armistiţiu, şi îşi aminti de felul cum se uitase la mîinile lor împreunate, de parcă momentul ar fi avut o semnificaţie deosebită pentru ea. Cînd i le atinsese, degetele ei tremuraseră. O văzu zîmbindu-i cu acei ochi strălucitori de un albastru-verzui.

Matt îşi îndreptă încet umerii, izbit de răspunzul extrem de evident. Meredith fugise probabil pentru că ceea ce se întîmplase între ei era la fel de tulburător pentru ea, cît era şi pentru el. Şi dacă da, atunci planurile ei pentru viitorul cu Parker şi

restul vieții erau puse în pericol de ceea ce se petrecuse în casa asta şi mai ales în patul ăsta. Nu era laşă, dar era prudentă. O observase cînd îi povestise de magazine. Îşi asuma riscuri, dar numai cînd recompensa era mare şi şansele de nereuşită comparativ mici.

Ținînd seama de asta, era al naibii de sigur că nu-şi va risca iar inima şi viitorul de dragul lui Matthew Farrell. Complicațiile apărute din faptul că făcuse dragostea cu el, că s-ar putea implica din nou sentimental erau prea copleşitoare ca să le poată înfrunta. Ultima dată cînd o făcuse, viața îi devenise un iad. Realiză că pentru Meredith şansele de nereuşită cu el erau enorme, iar recompensa...

Matt rîse încet, recompensa depăşea orice imaginație. Acum nu-i rămînea altceva de făcut decît să o convingă. Iar pentru asta avea nevoie de timp, iar ea nu va fi dispusă să i-l acorde. Dimpotrivă, ținînd seama de felul cum fugise de aici, se aştepta să plece imediat la Reno sau în alt loc şi să taie toate legăturile cu el. Cu cît se gîndea mai mult, cu atît era mai convins că acesta va fi pasul ei următor.

De fapt, existau doar două alte lucruri de care era mai sigur, şi anume, că Meredith încă simțea ceva pentru el şi că îi va fi soție în toate felurile posibile. Ca să ajungă aici, Matt era dispus să răstoarne cerul şi pămîntul; ba mai mult, era pregătit să renunțe chiar şi la satisfacția de a-i găsi ticălosul de tată şi a face din ea o orfană. În mijlocul acestor gînduri îşi dădu seama dintr-o dată de ceva care îl încremeni: şoseaua pe care Meredith îşi conducea maşina era probabil foarte alunecoasă, iar în clipa de fața ea nu se concentra prea mult asupra volanului.

Se întoarse şi porni grăbit spre camera lui. Ajunse la servietă, scoase telefonul şi vorbi cu trei oameni. Telefonă mai întîi noului şef al poliției din Edmunton.

Matt îi ceru să trimită o patrulă care să caute un BMW negru pe autostradă şi să însoțească discret maşina pînă în Chicago, asigurîndu-se că şoferul va ajunge cu bine acasă. Şeful poliției se supuse încîntat acestei pretenții. Matthew Farrell contribuise cu o sumă mare la campania sa electorală.

Următorul telefon i-l dădu lui David Levinson, partener al firmei *Pearson & Levinson.* Matt îi ceru să apară mîine dimi-

neață la opt fix în biroul lui însoțit de Pearson. Levinson se supuse încîntat. Matthew Farrell le plătea un onorariu anual de două sute cincizeci de mii de dolari pentru serviciile lor juridice, oricînd şi oriunde le dorea.

Ultimul telefon fu pentru Joe O'Hara. Matt îi ceru să vină la fermă şi să-l ia imediat de acolo. Joe O'Hara se burzului. Matt Farrell îi plătea o grămadă de bani ca să fie la dispoziția lui, dar Joe se considera protectorul lui Matt şi prietenul lui. Nu credea că era în interesul lui Matt să aibă un mijloc de scăpare dacă Meredith voia ca el să rămînă. În loc se execute ordinul, Joe spuse:

– Ai lămurit situația cu soția ta?

Matt se încruntă la această împotrivire fără precedent.

– Nu chiar, replică el nerăbdător.

– Soția ta mai e acolo?

– A plecat deja.

Tristețea din vocea lui O'Hara alungă enervarea lui Matt pentru curiozitatea lui şi-l făcu să înțeleagă ataşamentul profund al şoferului său.

– Aşa deci, Matt, ai lăsat-o să plece?

Zîmbetul lui Matt i se simți şi în voce.

– Mă duc după ea. Mişcă-ncoace, O'Hara.

– Am plecat.

După ce închise telefonul, Matt se uită pe fereastră, plănuind strategia pentru a doua zi.

Capitolul 39

– Bună dimineața, spuse Phyllis, fruntea încrețindu-i-se îngrijorată cînd Meredith trecu pe lîngă ea luni dimineață fără salutul obişnuit, apărut cu două ore mai tîrziu decît de obicei. S-a întîmplat ceva? întrebă ea ridicîndu-se de la noua masă de lucru din fața biroului preşedintelui şi urmînd-o pe Meredith înăuntru. Domnişoara Pauley, secretara lui Philip Bancroft vreme de douăzeci de ani, se hotărîse să-şi ia un concediu binemeritat cît timp şeful ei se va afla în vacanță.

Meredith se aşeză la masă, îşi puse coatele pe ea şi îşi masă tîmplele. Fireşte că se întîmplase.

– Nu, mai nimic. Mă doare doar capul. Am primit mesaje telefonice?

– O mulţime, spuse Phyllis. Ţi le aduc şi-ţi dau şi o ceaşcă de cafea. Pari să ai mare nevoie.

Meredith se uită la Phyllis ieşind din birou, apoi se lăsă pe spate, simţindu-se de parcă ar fi îmbătrînit cu o sută de ani de cînd plecase de aici. Pe lîngă faptul că trăise cel mai dezastruos sfîrşit de săptămînă al vieţii ei, reuşise să-şi distrugă mîndria culcîndu-se cu Matt, trădîndu-şi logodnicul, apoi îşi îndreptase greşelile fugind şi lăsîndu-i lui Matt un bilet. Vinovăţia şi ruşinea o bîntuiseră tot drumul pînă acasă, iar ca lucrurile să se isprăvească cît mai drăguţ, se crezuse urmărită de un poliţist nebun din Indiana care încetinise ori de cîte ori o făcuse şi ea, se oprise la benzinărie odată cu ea şi rămăsese în spatele ei pînă îl pierduse din oglinda retrovizoare la cîteva străzi de apartamentul ei. La vremea cînd ajunsese acasă era deja un balon umflat de vinovăţie, ruşine şi teamă, iar asta înainte de a derula mesajele de pe robotul telefonului şi a le asculta pe cele de la Parker.

O sunase vineri seară ca să-i spună că îi era dor de ea şi voia să-i audă vocea. Telefonul de sîmbătă dimineaţa fusese uşor derutat de lipsa unui răspuns din partea ei. Sîmbătă seara fusese îngrijorat şi o întrebase dacă tatăl ei se îmbolnăvise în timpul croazierei.

Duminică dimineaţa spusese că intrase în panică şi o va suna pe Lisa. Din nefericire, Lisa îi explicase că Meredith se dusese vineri să-l vadă pe Matt, să-i spună adevărul şi să lămurească lucrurile cu el. Vocea lui Parker din mesajul lăsat duminică seara era furioasă şi jignită. *„Sună-mă, fir-ar să fie!*, ceruse el. *Vreau să cred că ai avut un motiv logic să-ţi petreci sfîrşitul de săptămînă cu Farrell, dacă asta ai făcut, dar nu-ţi mai găsesc scuze"*. Meredith suportă partea aceea mai bine decît cuvintele următoare, care o umplură de confuzie şi tandreţe. *„Draga mea, unde eşti de fapt? Ştiu că nu eşti cu Farrell. Îmi pare rău că am spus aşa ceva, imaginaţia mi-a luat-o razna. A acceptat divorţul? Te-a ucis? Sînt foarte îngrijorat pentru tine"*.

Meredith închise ochii încercînd să alunge senzaţia de catastrofă iminentă, ca să poată face faţă acelei zile. Biletul lăsat

lui Matt fusese un gest laş şi copilăros, şi nu reuşea să înțeleagă de ce nu putuse rămîne acolo pînă s-ar fi trezit, să-şi ia apoi rămas bun ca o persoană matură. De fiecare dată cînd se apropia de Matt Farrell spunea şi făcea lucruri pe care nu le-ar fi făcut în circumstanțe obişnuite, lucruri stupide, greşite, periculoase. În mai puțin de patruzeci şi opt de ore petrecute cu el renunțase la orice scrupule şi uitase cu totul de lucrurile care contau în viața ei, decența şi principiile. Şi ca să pună capac la toate se culcase cu un bărbat pe care nu îl iubea şi îl înşelase pe Parker. Conştiința îi era scandalizată.

Se gîndi la felul cum reacționase în pat la mîngîierile lui, şi pe obrajii palizi apărură două pete de un roşu-aprins. La optsprezece ani fusese vrăjită de faptul că Matt părea să cunoască toate locurile în care să o atingă, ce să-i şoptească ca să o aducă într-o starea de pasiune nebună, lipsită de apărare.

Să descopere acum, cînd avea douăzeci şi nouă de ani, că Matt tot mai reuşea să o aducă în această stare, chiar mai mult decît în trecut, o umplea de o ruşine disperată. Ieri, îl implorase s-o ducă la orgasm, ea care era atît de sfioasă în pat cu logodnicul ei.

Meredith se mustră imediat. Genul ăsta de acuzații, gîndurile astea nu erau corecte nici față de Matt şi nici față de ea. Lucrurile pe care i le povestise îl zguduiseră teribil. Se culcaseră împreună ca... ca să SE consoleze unul pe altul... Matt nu se folosise de asta numai ca să facă dragoste. Cel puțin, îşi zise ea cu îndîrjire, nu aşa păruse.

Iar o făcea, constată ea cu un fel de panică lezată, scăpa din vedere ce era important, se concentra asupra lucrurilor greşite. Era lipsit de sens să stea aici, gata să plîngă, plină de remuşcări şi obsedată de ceva atît de prostesc ca experiența lui sexuală. Trebuia să treacă la acțiune, să facă ceva care să alunge panica stranie, de neînțeles, care creştea în ea din clipa în care părăsise patul lui Matt. La ora patru în acea dimineață trăsese nişte concluzii şi ajunsese la o hotărîre. Acum trebuia să înceteze să-şi analizeze problemele şi să urmeze cursul hotărîrii luate.

– A trebuit să aştept ca să-ți pregătesc o cafea proaspătă, spuse Phyllis venind spre masa de birou a lui Meredith cu o

ceaşcă aburindă într-o mînă şi un teanc de hîrtiuţe roz în cealaltă. Poftim mesajele. Să nu uiţi, ai reprogramat şedinţa pentru azi la unsprezece.

Meredith reuşi să nu arate atît de hărţuită şi tulburată pe cît se simţea.

– O.K., mulţumesc. Eşti amabilă să-l suni pe Stuart Whitmore? Şi să încerci să dai de Parker la hotelul lui din Geneva? Dacă nu-i în cameră, lasă un mesaj.

– Pe cine vrei să sun mai întîi? întrebă Phyllis cu obişnuita-i eficienţă plină de voie bună.

– Pe Stuart Whitmore, spuse Meredith. Mai întîi îi va comunica hotărîrea ei, apoi va vorbi cu Parker şi va încerca să-i explice. Să-i explic? îşi zise ea neliniştită.

Încercînd să se gîndească la ceva mai puţin descurajant, luă mesajele telefonice şi le frunzări absentă. Cel de-al cincilea mai ce-o făcu să sară în picioare, inima începînd să-i bubuie în piept. Pe hîrtiuţa roz scria că Matthew Farrell o sunase la nouă şi zece.

Bîzîitul interfonului îi îndreptă atenţia asupra telefonului. Phyllis o anunţă că Matthew Farrell e pe linia doi. Ritmul pulsului lui Meredith se dublă.

– Phyllis, rosti ea cu voce cam speriată, nu vreau să vorbesc cu Matt Farrell. Vrei să-i spui că de acum încolo doresc să comunicăm numai prin avocaţii noştri? Şi mai spune-i că plec din oraş pentru o săptămînă sau două. Fii politicoasă, adăugă ea agitată, dar fermă.

– Înţeleg.

Meredith închise telefonul, mîna tremurîndu-i, urmărind beculeţul de pe linia a doua încetînd să mai pîlpîie, lumina devenind constantă. Phyllis îi transmitea lui Matt mesajul ei. Dădu să apuce receptorul; trebuia cel puţin să vorbească cu el şi să afle ce dorea, îşi zise ea, apoi îşi trase mîna. Nu, nu trebuia.

Nu mai conta. Imediat ce Stuart îi va spune unde putea merge să obţină un divorţ rapid, legal, nu mai conta ce-ar vrea Matt să-i spună. În primele ore ale dimineţii ajunsese la soluţia evidentă a unui divorţ în Reno, sau într-un loc asemănător, şi i se părea rezolvarea cea mai simplă a problemei ei.

Acum, că nu mai exista duşmănie între ei, ştia că Matt nu va

duce la îndeplinire amenințările făcute în mașină, în ziua cînd luaseră prînzul împreună. Toate astea aparțineau trecutului.

Beculețul de pe linia a doua se stinse, iar ea nu rezistă suspansului. O sună pe Phyllis şi îi ceru să vină înăuntru.

– Ce-a zis? o întrebă Meredith.

Phyllis îşi muşcă buza ca să nu zîmbească auzind curiozitatea copilăroasă a şefei ei.

– A zis că înțelege perfect.

– Asta a fost tot?

– Apoi a întrebat dacă călătoria ta e una bruscă, neprogramată, şi i-am spus că da. E în regulă, nu?

– Nu ştiu, replică Meredith zăpăcită. A comentat ceva cînd i-ai spus că e o călătorie neprogramată?

– Nu chiar.

– Asta ce mai vrea să însemne?

– Păi, a rîs, dar nu tare. Cred că s-ar putea numi un fel de rîs pe înfundate, gros şi adînc. Apoi mi-a mulțumit şi a spus la revedere.

Dintr-un motiv cu totul necunoscut, reacția lui Matt o făcea pe Meredith să se simtă teribil de neliniştită.

– A mai fost şi altceva? întrebă ea văzînd că Phyllis continuă să rămînă în pragul uşii.

– Mă întrebam doar, replică secretara mai sfioasă decît de obicei. Adică, crezi că s-a întîlnit într-adevăr cu Michelle Pfeiffer şi Meg Ryan, sau revistele de cinema inventează chestiile astea?

– Sînt convinsă că da, spuse Meredith, luptîndu-se ca vocea şi fața să-i rămînă lipsite de orice expresie.

Dînd din cap, Phyllis se uită la telefon.

– Ai uitat că Stuart e pe linia unu?

Meredith smuci îngrozită receptorul şi o rugă pe Phyllis să închidă uşa.

– Stuart, îmi cer scuze că te-am făcut să aştepți, începu ea, vîrîndu-şi degetele nervoasă prin părul de pe frunte. N-am o dimineață prea plăcută.

Stuart replică amuzat:

– Eu am o dimineață fascinantă, mulțumită ție.

– Ce vrei să spui?

– Că avocaţii lui Farrell doresc dintr-o dată să negocieze. David Levinson m-a sunat la nouă treizeci dimineaţa debordînd de atîta bunăvoinţă de-ai zice că ticălosul naibii şi-a petrecut weekend-ul trăind o profundă revelaţie religioasă.

– Mai exact ce ţi-a spus? întrebă Meredith, îngrijorarea crescîndu-i şi mai mult.

– Păi, m-a tratat mai întîi cu o lecţie de morală despre sanctitatea căsătoriei, în special cea dintre catolici, pe care mi-a servit-o pe tonul cel mai pios posibil. Meredith, îi atrase atenţia Stuart, stăpînindu-şi cu greu rîsul, Levinson e un evreu ortodox la a patra căsătorie şi la a şasea amantă. Dumnezeule, ce tupeu are omul ăsta!

– Ce i-ai spus?

– Că are un tupeu nemaipomenit, replică Stuart, apoi se opri ca ea să vadă umorul situaţiei, pentru că avea impresia că nu prea era în stare. Bun, hai să lăsăm treaba asta. Conform afirmaţiilor lui Levinson, clientul său e dispus, aşa, dintr-o dată, să accepte divorţul, ceea ce mi se pare straniu, şi tot ce e straniu mă face să intru la bănuieli.

– Nu e chiar atît de straniu, spuse Meredith încet, ignorînd gîndul dureros şi iraţional că Matt, acum că se culcase cu ea, îi dădea papucii cu o repeziciune jenantă. Făcea însă doar un lucru decent punînd imediat capăt ostilităţilor dintre ei. M-am întîlnit cu Matt în weekend şi am stat de vorbă.

– Despre ce? Nu păstra secrete faţă de avocatul tău. Nerăbdarea surprinzătoare a lui Levinson de a stabili o întîlnire face să-mi zdrăngăne prin cap tot felul de clopote de alarmă. Miros a ambuscadă.

Ştiind că nu era cinstit sau înţelept să-i ascundă lui Stuart evenimentele petrecute, îi povesti tot ceea ce se întîmplase, de la descoperirea faptului că Matt cumpărase terenul din Houston pînă la confruntarea furtunoasă cu tatăl lui Matt.

– Cînd am ajuns la fermă, Matt era prea bolnav ca să mă asculte, continuă ea, dar ieri i-am spus adevărul despre ce-a făcut tatăl meu şi m-a crezut. Nu-i mai spuse lui Stuart că se culcase cu Matt; nu trebuia să afle nimeni, poate doar Parker.

După ce termină, Stuart rămase tăcut atît de mult timp, că Meredith se temu că ghicise adevărul.

– Farrell are mai multă stăpînire de sine decît mine. Eu l-aş fi împuşcat pe tatăl tău, spuse el.

Meredith, care urma să-şi ia tatăl la rost pentru minciunile lui, după revenirea din croazieră, trecu peste comentariul lui.

– În orice caz, replică ea, e clar de ce Matt a devenit înțelegător.

– E mai mult decît înțelegător, ripostă Stuard sec. După spusele lui Levinson, Farrell e extrem de îngrijorat de bunăstarea ta. Vrea să aranjeze un fel de pensie alimentară. S-a oferit, de asemenea, să-ți vîndă terenul din Houston în nişte condiții extrem de avantajoase, deşi la vremea aceea nu ştiam despre ce teren vorbeşte Levinson.

– Nu vreau şi nici n-am dreptul la nici un fel de pensie alimentară, refuză Meredith pe un ton categoric. Dacă Matt e dispus să ne vîndă terenul din Houston, e minunat, dar nu e nevoie de o întîlnire cu avocații lui. Am hotărît să plec la Reno sau altundeva şi să obțin imediat un divorț. De aceea te-am chemat, aş vrea să ştiu unde să mă duc ca totul să fie rapid şi legal.

– Nici vorbă, o contrazise Start prompt. Dacă încerci, Farrell îşi retrage oferta.

– Ce te face să spui aşa ceva? întrebă Meredith, simțind cum cade într-o capcană invizibilă.

– Levinson mi-a explicat foarte clar. După cîte se pare, clientul său vrea să facă lucrul ăsta aşa cum trebuie sau deloc. Dacă refuzi să te întîlneşti mîine cu el sau încerci să obții un divorț fulger, oferta lui Farrell de a-ți vinde terenul din Houston va fi retrasă. Levinson a dat de înțeles că ambele acțiuni ar fi considerate de clientul său drept un refuz al bunelor sale intenții. E ceva de speriat, trase Stuart concluzia vorbind pe un ton ironic, să descoperi că reputația de fiară necruțătoare a lui Farrell nu e decît o mască ca să-i ascundă sufletul de aur, nu-i aşa?

Meredith se lăsă cu spatele pe speteaza scaunului, atenția fiindu-i atrasă de cîțiva membri ai comitetului executiv trecînd prin fața biroului ei şi intrînd în sala de şedințe.

– Nu ştiu ce să cred, recunoscu ea. L-am judecat pe Matt atît de aspru, atît de mult timp. Nu ştiu cum e în realitate.

– Ei bine, o informă Stuart vesel, o să aflăm mîine după-

amiaza la patru. Farrell vrea întîlnirea la biroul lui cu avocaţii săi, cu mine şi cu tine. Ne vedem acolo sau preferi să vin să te iau?

– Nu! Nu vreau să merg. Mă vei reprezenta tu.

– Nu, nu. Prezenţa ta e obligatorie. Levinson mi-a zis că Farrell e de neclintit în privinţa locului, datei sau persoanelor. Fermitatea asta, remarcă Stuart revenindu-i ironia, e o trăsătură ciudată pentru un bărbat de o mărinimie atît de extraordinară cum vor avocaţii lui Farrell să le considerăm clientul.

Hărţuită, Meredith se uită la ceas. Şedinţa trebuia să înceapă acum. Nu-i făcea nici o plăcere să renunţe la terenul din Houston, dacă Matt era dispus să i-l vîndă, şi avea la fel de puţin chef să îndure tensiunea de a da din nou ochii cu el.

– Chiar dacă obţii divorţul în Reno, îi reaminti Stuart, la întoarcere tot va trebui să rezolvi problema proprietăţilor în comun. Ai de-a face cu complicate drepturi de proprietate vechi de unsprezece ani, care pot fi simplificate prin bunăvoinţa lui Farrell sau, dacă aşa vrea, te poate tîrî prin tribunale ani la rînd.

– Dumnezeule, ce harababură! exclamă ea fără vlagă. Bine, ne întîlnim în holul de la *Intercorp* la patru după-amiază. Aş prefera să nu urc singură.

– Înţeleg, spuse Stuard cu blîndeţe. Ne vedem mîine. Şi încă ceva, rosti el. Cu cinci minute în urmă magazinul din New Orleans a primit un telefon că înăuntru e o bombă. Golesc magazinul, iar echipa de intervenţie e pe drum.

Toţi cei prezenţi săriră în picioare.

– De ce n-am fost anunţată? întrebă Meredith indignată.

– Ambele linii erau ocupate, aşa că directorul magazinului a urmat procedura de urgenţă şi m-a sunat pe mine.

– Am şi o linie directă.

– Ştiu, ştie şi Michaelson. Din nefericire, a intrat în panică şi n-a găsit numărul de telefon.

La cinci şi jumătate după-masă, după o zi de încordare şi aşteptare neputincioasă, Meredith primi în sfîrşit telefonul care s-o liniştească: echipa de genişti a poliţiei din New Orleans nu găsise nici o urmă de exploziv şi va elibera magazinul. Asta era vestea bună. Cea proastă era că magazinul pierduse o zi întreagă de vînzări în anotimpul cel mai important al anului.

Vlăguită de extenuare şi uşurare, Meredith îl înştiinţă pe

Mark Branden despre vestea cea nouă, îşi îndesă servieta cu dosare şi rapoarte ca să le studieze acasă şi plecă. Parker nu-i răspunsese la mesajul trimis, dar era sigură c-o va face imediat ce-l va primi.

Ajunsă în apartamentul ei, îşi aruncă paltonul, mănuşile şi servieta pe un scaun şi se duse la robotul telefonului să-şi verifice apelurile, gîndindu-se că Parker sunase deja, dar beculeţul roşu nu era aprins. Doamna Ellis trecuse totuşi pe acolo şi îi lăsase un bilet lîngă telefon, anunţînd-o că-i făcuse cumpărăturile astăzi în loc de miercuri, pentru că miercuri dimineaţă trebuia să meargă la doctor.

Tăcerea lui Parker o nelinişte tot mai mult şi intrînd în dormitor începu să şi-l imagineze zăcînd într-un spital din Elveţia sau, chiar mai rău, consolîndu-se cu vreo altă femeie, dansînd în cine ştie ce club de noapte din Geneva... Gata, termină, îşi zise ea. Simpla apropiere a lui Matthew Farrell o făcea să aştepte catastrofe la fiecare pas. Era o prostie, ştia, dar ţinînd seama de experienţele avute cu Matt, era destul de uşor de înţeles.

Făcuse un duş şi se pregătea să-şi pună pijamaua, cînd auzi o bătaie puternică în uşă. Indiferent cine era, avea cheia de la uşa de jos, ceea ce însemna că trebuia să fie doamna Ellis, pentru că Parker era în Elveţia.

– Ai uitat deja, doamnă, începu ea deschizînd uşa, apoi încremeni văzînd chipul sumbru al lui Parker.

– Mă întrebam dacă n-ai uitat tu ceva, spuse el tăios, cum ar fi existenţa unui logodnic.

Copleşită de remuşcări pentru că se întorsese acasă, Meredith i se aruncă în braţe, observînd ezitarea lui de a o îmbrăţişea.

– N-am uitat, spuse ea sărutîndu-i obrazul rigid. Îmi pare atît de rău! adăugă ea trăgîndu-l în apartament. Se aşteptă ca el să-şi scoată paltonul, dar Parker nu făcu decît să o studieze cu o privire rece, şovăielnică.

– Pentru ce anume îţi pare rău, Meredith? întrebă el în cele din urmă.

– Pentru că ţi-ai făcut atît de multe griji, încît ai părăsit

conferința și te-ai întors acasă. Nu mi-ai primit mesajul lăsat la hotel? Te-am sunat dimineață pe la zece treizeci.

Răspunsul ei alungă rigiditatea de pe fața lui, dar expresia încrîncenată, pe care n-o mai văzuse pînă acum, rămase.

– Nu, nu l-am primit. Aş vrea să beau ceva, spuse el dezbrăcîndu-şi paltonul. N-am vreo preferință, numai să fie tare.

Meredith dădu din cap, dar şovăi îngrijorată de încordarea şi oboseala întipărite pe chipul lui frumos.

– Nu-mi vine să cred că te-ai întors acasă pentru că n-ai putut să dai de mine.

– E doar unul din motivele pentru care m-am întors acasă.

Ea îşi înclină capul într-o parte.

– Care e celălalt?

– Mîine, Morton Simonson îşi va anunța falimentul. Am aflat ieri-seară.

Meredith nu era sigură de ce simțise el că trebuia să se întoarcă acasă pentru că patronul unei fabrici de vopsele era în pragul falimentului, şi i-o spuse cînd se întoarse să-i pregătească ceva de băut.

– Banca noastră are un împrumut de peste o sută de milioane în fabrica aia, îi explică Parker. Dacă se duce la fund, îi pierdem. Şi din moment ce păream să fiu pe cale să-mi pierd şi logodnica, adăugă el, m-am hotărît să vin acasă să văd ce pot face ca să rezolv măcar una din cele două probleme.

În ciuda tonului lipsit de seriozitate, Meredith înțelegea acum gravitatea situației create de Morton Simonson, simțindu-se şi mai prost pentru grijile în plus cauzate lui Parker.

– N-ai fost niciodată pe cale să mă pierzi, replică ea înghițind nodul din gît.

– De ce naiba n-ai răspuns telefoanelor mele? Unde ai fost? Ce se întîmplă cu Farrell? Lisa mi-a povestit ce-ai aflat de la tatăl lui Farrell. Mi-a zis c-ai plecat cu maşina în Indiana vineri seară ca să-i spui adevărul şi să-l convingi să fie de acord cu divorțul.

– I-am spus adevărul, rosti Meredith pe un ton blînd, dîndu-i băutura, şi a acceptat să divorțăm. Mîine, Stuart Whirmore şi cu mine ne vom întîlni cu avocații lui Matt.

El dădu din cap urmărind-o într-o tăcere bănuitoare. Între-

barea următoare fu cea care o îngrozea şi la care se aştepta se.

– Ţi-ai petrecut weekend-ul cu el?

– Da. A fost prea... prea bolnav ca să mă asculte vineri noapte. Amintindu-şi abia acum că Parker nu ştia că Matt cumpărase terenul din Houston drept răzbunare pentru refuzul cererii de construire a fabricii, Meredith îi povesti şi asta. Apoi îi explică de ce simţise că era necesar ca Matt să fie de acord cu o împăcare înainte de a-i spune despre pierderea copilului. Încheind, se uită la mîinile ei, chinuită de vinovăţie pentru ceea ce nu-i spusese lui Parker, nefiind sigură dacă a-i mărturisi era un mod egoist de a-şi descărca sufletul sau un gest corect din punct de vedere moral şi etic. În cel de-al doilea caz, aşa cum Meredith încă mai credea că ar fi fost logic, nu părea să fie momentul potrivit să i-o spună, nu acum, cînd primise deja o lovitură teribilă cu falimentul lui Mortond Simonson. Încă mai încerca să se hotărască, cînd Parker spuse:

– Farrell trebuie să fi fost furios duminică după ce şi-a dat seama că tatăl tău l-a minţit în legătură cu avortul.

– Nu, spuse Meredith, gîndindu-se la regretul şi tristeţea sfîşietoare de pe chipul lui Matt. Probabil că e furios acum, dar atunci nu. Am început să plîng cînd i-am povestit de înmormîntarea lui Elizabeth şi cred că Matt încerca din răsputeri să nu plîngă şi el. Furia nu-şi avea rostul.

Vinovăţia pentru ce se întîmplase după aceea i se citea în ochi, iar Parker o văzu.

– Nu, probabil că nu.

– Parker, spuse ea tremurînd, gata să i se confeseze, dacă te întrebi cumva...

– Să nu-mi spui că te-ai culcat cu el, Meredith, o repezi el. Minte-mă dacă trebuie, apoi fă-mă s-o cred, dar nu-mi spune că te-ai culcat cu el. N-aş suporta.

O judecase deja şi îi acordase pedeapsa. Parker aşteptă un minut, evident ca să le dea timp la amîndoi să treacă peste subiectul penibil, apoi îşi puse paharul jos. Îi înconjură umerii cu braţele, o apropie de el, apoi îi ridică bărbia uitîndu- se în ochii ei trişti.

– Din cîte mi-ai povestit din discuţia avută cu Stuart, se pare că Farrell se va purta decent în privinţa divorţului.

– Da, replică Meredith, dar vinovăţia şi suferinţa o făcură să zîmbească crispat.

Parker îi sărută fruntea.

– Atunci aproape că s-a terminat. Mîine seară vom sărbători încheierea cu succes a problemelor divorţului şi poate chiar cumpărarea terenului din Houston pe care ţi-l doreşti atît de mult. Apoi se dezmetici şi din ce-i spusese Meredith înţelese cu întîrziere cît de preocupat era de afacerile băncii. S-ar putea să fiu nevoit să-ţi caut pe altcineva care să-ţi finanţeze magazinul şi terenul. Morton Simonson e al treilea client important al băncii care ne anunţă falimentul în ultimele şase luni. Dacă nu ne recuperăm banii n-avem cum să-i dăm clienţilor decît dacă ne împrumutăm de la banca federală, şi ne-am împrumutat deja serios.

– N-am ştiut că ai mai avut alţi doi clienţi care au dat faliment.

– Situaţia economică mă sperie de moarte. N-are importanţă, adăugă el ridicîndu-se şi trăgînd-o şi pe ea în picioare, zîmbindu- i încrezător. Banca e solidă. Sîntem mai bine pregătiţi decît majoritatea celorlalte bănci. Mi-ai putea face totuşi o favoare? întrebă el pe jumătate serios.

– Orice, declară ea fără nici o ezitare.

El îi surîse şi o îmbrăţişă încă o dată dîndu-i un sărut de noapte bună.

– Vrei să iei toate măsurile ca *Bancroft & Company* să-şi plătească dobînzile la timp?

– Categoric! replică Meredith zîmbindu-i tandru. Iar atunci Parker îi dădu un sărut lung, obosit, plin de blîndeţe, la care ea răspunse cu mai multă ardoare decît de obicei. După plecarea lui refuză să compare sărutul lui cu sărutările insistente, fierbinţi, sălbatice, ale lui Matt. Sărutările lui Matt ofereau pasiune. Ale lui Parker iubire.

Capitolul 40

Matt stătea în centrul sălii de consiliu, cu mîinile în şolduri, uitîndu-se la tot ceea ce era în jurul său. Meredith urma să sosească peste treizeci de minute şi îşi dorea cu disperare,

copilăros de mult, s-o impresioneze cu semnele distinctive ale succesului său. O secretară şi o tînără de la recepţie, ale căror nume nu se deranjase pînă în prezent să le memoreze, fuseseră chemate de urgenţă ca să le poată cere părerea despre aspectul general. Sunase şi la biroul lui Vanderwild lăsînd un mesaj, somîndu-l să urce imediat. Vanderwild era mai aproape de vîrsta lui Meredith decît era el şi avea gusturi bune, nu strica să-i ceară şi lui părerea.

– Ce zici, Joanna? o întrebă el pe secretară ducînd mîna la întrerupătorul care controla luminile din tavan. Aşa e prea puţină lumină sau prea multă?

– Cred... cred că e numai bine, domnule Farrell, replică Joanna în grabă, dîndu-şi toată silinţa să nu arate cît era de şocată acum că descoperise că şeful cel teribil era pasibil de o slăbiciune atît de umană, cum ar fi îndoiala, şi că, în sfîrşit, se străduise să le înveţe numele. Faptul că avea şi un zîmbet ameţitor nu era tocmai o surpriză. Îl văzuseră zîmbind în şedinţele cu directorii, prin reviste şi ziare, dar pînă în ziua de astăzi nici o femeie de la *Haskell Electronic* nu mai avusese parte de acel zîmbet îndreptat numai asupra ei, iar Joanna, la fel ca şi Valerie făceau tot posibilul să-şi ascundă tulburarea. Valerie se dădu cîţiva paşi înapoi studiind efectul vasului cu flori din mijlocul mesei.

– Florile proaspete de pe masă mi se pare o idee foarte potrivită, îl asigură ea. Să cer florăriei să trimită cîte un buchet în fiecare marţi?

– De ce? întrebă Matt atît de preocupat de problema luminii, încît uită pentru moment că le lăsase pe cele două femei să creadă că interesul lui spontan pentru înfăţişarea sălii era pur estetic şi fără nici o legătură cu vizitatoarea ce urma să sosească. Arată drăguţ, spuse el urmărind-o pe Joanna aranjînd pe una din mesele mici carafa de cristal de două mii de dolari şi paharele asortate. Cînd ea îşi îndreptă spatele şi se depărtă de masă, Matt aruncă o privire lentă, critică, asupra încăperii vaste cu covor argintiu, canapele şi scaune din piele de un roşu-închis. Cu toate că biroul şi sala de şedinţe ocupau aproape în întregime partea din sticlă a etajului, oferind o privelişte uluitoare asupra oraşului Chicago, hotărî să tragă draperiile de la ferestre.

Cu draperiile trase şi încăperea cufundată în penumbră, neoanele din tavan accentuau luciul de satin al mesei din lemn de trandafir, lungă de aproape zece metri, permiţînd cristalurilor de pe masă să răspîndească în jur prisme de lumină. La fel ca masa şi barul circular din colţ, lambriurile pereţilor erau tot din lemn de trandafir. Uşile barului erau deschise, lumina reflectîndu-se de pe miile de faţete ale carafelor şi paharelor cu margini aurite puse pe rafturi.

Cu toate astea, Matt încă mai stătea în cumpănă privind aspectul încăperii. Cu draperiile la ferestre sala arăta mai luxoasă, mai elegantă. Sau ca un restaurant foarte scump, nu mai era sigur nici el.

– Deschise sau închise? le întrebă el pe cele două femei, apoi apăsă pe un buton şi draperiile lungi de douăzeci şi cinci de metri se despărţiră în două alunecînd în părţi opuse, dînd la iveală o imagine de vis asupra oraşului.

– Deschise, spuse Joanna.

– Deschise, repetă Valerie.

Ziua era ceţoasă, mohorîtă. Întîlnirea cu Meredith va dura cel puţin o oră, după care afară va fi deja întuneric, iar priveliştea extraordinară.

– Închise, spuse el, apăsînd pe buton şi urmărind draperiile foşnind peste peretele din sticlă. Le voi deschide cînd se va întuneca, rosti el gîndind cu voce tare.

Încheindu-şi nasturii de la haina costumului, se gîndi la întrevederea care urma, ştiind că obsesia lui pentru detalii era o prostie. Chiar dacă Meredith ar fi fost extrem de impresionată de cristalurile valorînd peste patruzeci de mii de dolari şi de toate celelalte semne distinctive ale micului său regret, chiar dacă va fi relaxată şi prietenoasă cînd va păşi aici, era al naibii de sigur că nu-i va plăcea nici locul şi nici gazda odată ce întîlnirea va începe.

Oftă, aşteptînd bătălia cu nerăbdare, dar fără prea mare tragere de inimă, apoi îşi aminti absent de cele două femei rămase să vadă dacă mai avea nevoie de ceva.

– Vă mulţumesc foarte mult. Mi-aţi fost de mare ajutor, spuse el, mintea revenindu-i la aspectul sălii. Le zîmbi cuceritor, plin de căldură, apoi strică totul întrebînd secretara:

– Dacă ai fi femeie, încăperea asta ți s-ar părea atrăgătoare?

– Mi s-ar părea atrăgătoare, domnule Farrell, replică Joanna pe un ton înțepat, şi dacă aş fi un robot de cea mai joasă speță.

Mintea lui Matt avu nevoie de cîteva secunde ca să înregistreze răspunsul rece, dar cînd se uită peste umăr amîndouă femeile ieşeau prin uşile duble, ocolind-o pe Eleanor Stern.

– De ce-i îmbufnată? o întrebă el pe secretara personală, al cărei singur interes, la fel ca al lui, era să-şi facă treaba la birou şi nu să se împrietenească sau să flirteze.

Domnişoara Stern îşi îndreptă costumul gri şi trase creionul pus după ureche.

– Presupun, spuse ea cu un dispreț evident pentru cealaltă secretară, că spera să fii la curent cu faptul că e *femeie*. Spera că vei observa acest detaliu încă din prima zi cînd ați venit aici.

– Îşi pierde vremea, o informă Matt. Printre altele e o angajată. Numai un prost îşi face de cap cu angajatele.

– Poate n-ar strica să te căsătoreşti, domnule Farrell, îl sfătui domnişoara Stern, dar îşi răsfoia carnetul de însemnări în căutarea unor cifre pe care voia să le discute cu el. Pe vremea mea asta ar fi pus capăt oricăror aspirații feminine.

Un zîmbet leneş brăzdă chipul lui Matt şi se sprijini cu şoldul de masa lungă, dornic dintr-o dată să povestească cuiva adevărul proaspăt descoperit.

– Sînt căsătorit, spuse el calm, urmărind-o în aşteptarea reacției uluite.

Domnişoara Stern mai întoarse o pagină şi, fără să ridice privirea, spuse:

– Cele mai sincere felicitări.

– Vorbesc serios, spuse Matt încruntîndu-se.

– Să transmit informația şi domnişoarei Avery? întrebă ea pe un ton neutru, fără să trădeze vreo emoție. Astăzi a sunat de două ori.

– Domnişoară Stern, spuse Matt cu voce fermă, şi pentru prima oară în decursul relației sterile dintre ei îi păru sincer rău că nu se împrietenise cu ea. M-am însurat cu Meredith Bancroft acum unsprezece ani. Va veni aici în după-amiaza asta.

Ea se uită la el peste rama de oțel a ochelarilor.

– Ai rezervat pentru diseară o masă la restaurantul *Renaldo*. Domnişoara Bancroft va lua cina cu dumneata şi domnişoara Avery? În cazul ăsta să anunţ că vor fi trei persoane?

– Mi-am contramandat întîlnirea cu... începu Matt, apoi rămase cu gura deschisă şi pe faţă i se aşternu un zîmbet poznaş. Detectez corect nota de dezaprobare din vocea ta?

– Nici vorbă, domnule Farrell. Mi-ai făcut foarte clar încă de la bun început că dezaprobarea acţiunilor dumitale nu face parte din slujba mea. După cîte îmi amintesc ai specificat anume că nu ai nevoie de părerile mele personale şi nu doreşti tort de ziua de naştere; n-ai vrut decît priceperea şi timpul meu. Vrei să fiu prezentă la întrunirea asta şi să fac însemnări?

Matt îşi înghiţi hohotul de rîs, descoperind că remarca lui o rîcîise în toţi anii ăştia.

– Cred că ar fi o idee bună să faci însemnări. Acordă o atenţie deosebită oricărui lucru cu care domnişoara Bancroft sau avocatul ei sînt de acord; am de gînd să-i fac să-şi respecte fiecare promisiunea.

– Foarte bine, spuse ea şi se întoarse să plece.

În spatele ei, vocea lui Matt o opri brusc:

– Domnişoară Stern? Ea se răsuci spre el, dreaptă şi rigidă, cu creionul în mînă, gata să-şi noteze dispoziţiile lui. Ai un nume de botez?

– Fireşte, replică ea strîngînd din ochi.

– Pot să-l folosesc?

– Cum să nu. Deşi nu cred că Eleanor ţi se potriveşte la fel de bine ca Matthew.

Matt se uită la faţa ei lipsită de vreo expresie şi îşi înghiţi un alt hohot de rîs, neştiind dacă vorbea serios sau glumea.

– Nu crezi, spuse el pe un ton grav, că noi doi am putea... hm... discuta mai puţin oficial?

– Presupun că te referi la o relaţie mai relaxantă, ceva în genul considerat tipic pentru o secretară şi şeful ei?

– Da.

Ea ridică gînditoare dintr-o sprînceană, dar de data asta Matt văzu sclipirea amuzată din ochii ei.

– Va trebui să-ţi ofer tort de ziua de naştere?

– Probabil, replică Matt ca un puşti ruşinat.

– O să-mi notez, replică ea şi, cînd într-adevăr o făcu, Matt izbucni în rîs. Mai doreşti şi altceva? întrebă ea şi, pentru prima oară în toţi anii de cînd lucrau împreună, Eleanor Stern îi zîmbi. Zîmbetul avu un efect incredibil asupra feţei ei.

– Încă ceva, adăugă Matt. E foarte important şi vreau să-mi acorzi atenţie.

Ea deveni imediat serioasă.

– În regulă.

– După părerea ta, sala asta de şedinţe e extrem de impresionantă sau doar ostentativă?

– Sînt ferm convinsă, replică ea fără să clipească, după ce se uită prin încăpere, că domnişoara Bancorft va rămîne mută de admiraţie.

Matt se holbă la ea văzînd-o că se răsuceşte pe călcîie fără să-l mai întrebe dacă doreşte ceva şi practic fuge afară din încăpere, dar ar fi putut jura că umerii i se zguduiau.

Peter Vanderwild se plimba agitat prin faţa biroului domnişoarei Stern, aşteptînd ca bătrîna scorpie să iasă din cel al lui Farrell şi să-i acorde permisiunea de a intra. Apăru cu graba obişnuită, iar Peter se pregăti să fie făcut să se simtă ca un elev care chiulise de la ore şi era dus la director.

– Domnul Farrell vrea să mă vadă, spuse el, încercînd să-şi ascundă neliniştea provocată de somaţia urgentă a lui Matt. A spus că e foarte important, dar nu mi-a spus despre ce e vorba, aşa că... n-am ştiut ce dosar să aduc.

– Nu cred, rosti ea cu o voce ciudată, înfundată, că vei avea nevoie de dosare, domnule Vanderwild. Poţi intra.

Peter îi aruncă o privire curioasă, stranie, apoi se grăbi să-l vadă pe domnul Farrell. Două minute mai tîrziu, Peter ieşea cu spatele din biroul lui Matt, lovindu-se neatent de colţul mesei domnişoarei Stern, adînc preocupat.

Domnişoara Stern se uită la el.

– Ai reuşit să răspunzi fără dosare întrebărilor domnului Farrell?

Simţind o nevoie disperată de a fi liniştit, Peter îşi adună curajul pentru a înfrunta ceea ce ştia că va fi dispreţul ei.

– Da, dar nu ştiu dacă am dat răspunsul corect. Domnişoară

Stern, o imploră el, după părerea dumitale, sala de consiliu e impresionantă sau ostentativă?

– Impresionantă, spuse ea.

Peter îşi coborî umerii uşurat.

– Asta am spus şi eu.

– E răspunsul corect.

Peter se holbă la ea uluit – se uita la el cu ochii sclipindu-i amuzaţi. Şocat să descopere că există şi căldură sub înfăţişarea ei rece şi severă, se întrebă dacă nu cumva propria-i atitudine distantă îi stîrnise antipatia din trecut. Se hotărî ca de Crăciun să-i cumpere o cutie cu bomboane.

Cînd Meredith intră în holul de la *Intercorp*, Stuart o aştepta deja cu servieta în mînă.

– Arăţi minunat, spuse el luîndu-i mîna. Perfect. Calmă şi stăpînă pe tine.

După o îndelungată chibzuire, care îi luase mai toată dimineaţa, Meredith se hotărîse în cele din urmă să îmbrace o rochie de lînă de un galben-deschis şi un palton albastru.

– Farrell îşi va arunca o singură privire şi ne va da tot ce ne dorim, prezise Stuart galant, în timp ce se îndreptau spre ascensoare. Cum ţi-ar putea rezista?

– Am o presimţire rea, spuse ea tremurînd uşor, intrînd în ascensor înaintea lui Stuart.

Recepţionera de la etajul şaizeci se ridică imediat ce Stuart îi spuse numele lor.

– Pe aici, vă rog, domnule Farrell vă aşteaptă pe amîndoi. Ceilalţi au sosit deja.

Siguranţa lui Meredith, de care se agăţase cu disperare, primi o lovitură uşoară în clipa în care păşi în biroul lui Matt şi nu-l recunoscu. Peretele din stînga era dat la o parte, iar dincolo de el se vedea sala de consiliu de mărimea unui teren de tenis. La masa lungă stăteau doi bărbaţi vorbind din cînd în cînd cu Matt. El se uită în sus, o văzu şi se ridică imediat venind spre ea cu paşi mari, hotărîţi, expresia de pe faţă fiind plină de căldură, prietenoasă. Purta un costum superb de un albastu-închis, care îi venea perfect, o cămaşă albă şi o cravată de mătase cu modele maronii şi albastre.

Dintr-un motiv necunoscut, înfăţişarea lui de om de afaceri o tulbură şi mai mult.

– Dă-mi voie să-ţi iau paltonul, spuse el ignorîndu-l pe Stuart, care se dezbrăca deja de al lui.

Prea neliniştită şi sfioasă ca să-i întîlnească privirea, Meredith se supuse automat, întorcîndu-se uşor, încercînd să pună capăt fiorului care o străbătu cînd Matt îi ridică paltonul, iar degetele lui trecură peste umerii ei. Temîndu-se că-i va observa reacţia, îşi plecă capul şi se concentră să-şi scoată mănuşile albastre trecîndu-le în mîna cu poşeta. Stuart se duse la masă să dea mîna cu reprezentanţii lui Matt, aşa că Meredith se îndreptă spre el, dar cînd vru să o prezinte celorlalţi doi avocaţi, Matt apăru pe neaşteptate lîngă ea şi începu să se poarte de-a dreptul caraghios, de parcă ar fi fost un fel de serată intimă dată în onoarea ei.

– Meredith, spuse el zîmbind, uitîndu-se la ea, dă-mi voie să ţi-i prezint pe Bill Pearson şi Dave Levinson.

Conştientă de felul posesiv şi protector în care Matt stătea lîngă ea, Meredith îşi desprinse privirea uimită de pe chipul lui şi întinse mîna spre fiecare din ei.

Aveau amîndoi peste un metru optzeci, erau îmbrăcaţi impecabil în costume la comandă, degajînd o aură de eleganţă încrezătoare şi fermitate neştirbită.

În comparaţie cu înălţimea şi înfăţişarea lor distinsă, Stuart, aflat vizavi, cu părul rar de un şaten-deschis şi ochelarii rotunzi, părea mic de statură şi cu totul nesemnificativ. De fapt, îşi zise Meredith impacientată, Stuart arăta depăşit ca număr, inteligenţă şi provenienţă socială.

Citindu-i parcă gîndurile, Matt spuse:

– Bill şi Dave sînt aici ca să protejeze atît interesele tale, cît şi pe ale mele.

Observaţia lui îl făcu pe Stuart, care voia să se aşeze, să se oprească brusc şi să-i arunce lui Meredith o privire de un dispreţ ironic, avertizînd-o să nu creadă treaba asta nici măcar o clipă. Meredith văzu privirea şi se simţi mult mai liniştită. Poate că Stuart era mai tînăr şi mai scund decît ceilalţi doi, dar nu se lăsa nici prostit, nici înşelat.

Mat văzu şi el privirea, dar o ignoră. Întorcîndu-se spre Me-

redith, care voia să ia loc, îşi puse mîna sub cotul ei oprind-o, începînd să-şi pună planul în aplicare.

– Cînd aţi intrat tocmai hotărîsem să bem ceva, minţi el, văzînd-o că se ridică din nou şi se uită la el nedumerită. Matt se adresă avocaţilor săi. Ce-aţi dori, domnilor?

– Scotch cu apă, replică prompt Levinson, înţelegînd că i se poruncea să bea fie că voia, fie că nu, şi împinse ascultător dosarul pe care se pregătea să-l deschidă.

– La fel, se auzi vocea lui Pearson, înţelegînd aluzia şi lăsîndu-se pe spate de parcă ar fi avut la dispoziţie tot timpul din lume.

Întorcîndu-se spre Stuart, Matt îl întrebă:

– Ce-ai vrea să bei?

– *Perrier*, replică el scurt. Cu lămîie, dacă se poate.

– Se poate.

Matt se uită la Meredith, dar ea îşi clătină capul.

– Nu vreau nimic.

– În cazul ăsta vrei să mă ajuţi să aduc băuturile? atacă el, hotărît să vorbească cu ea fără să fie auzit de ceilalţi. Am aflat că avocaţii aceştia s-au înfruntat şi cu alte ocazii. Sînt sigur că vor găsi despre ce să vorbească pînă le aducem băuturile. Instruindu-i astfel pe Levinson şi Pearson să-l ţină ocupat pe Stuart, o luă pe Meredith de braţ. În spatele lui, Levinson pornise deja un dialog animat despre un proces controversat de care presa făcea mare caz, Pearson aducîndu-şi propriile observaţii, totul făcut destul de tare ca Matt să aibă parte de intimitatea pe care înţeleseseră că o dorea cu Meredith.

Barul avea forma unui semicerc ornamentat cu oglinzi lunguieţe şi, fiind construit în perete, Matt dispăru din raza privirilor oamenilor de la masă în clipa în care îl înconjură. Meredith însă rămase, încăpăţînată, de cealaltă parte a tejghelei, uitîndu-se la oglinzile lunguieţe, oblice, hipnotizată parcă de reflexia luminii colorate aruncate de paharele de cristal. Îndepărtînd capacul de pe cupa cu gheaţă, Matt puse cîteva cuburi în cinci pahare, apoi scoase dopul unei carafe de cristal şi turnă scotch în trei pahare şi vodcă în altul. Uitîndu-se la frigiderul care se afla lîngă el, spuse cît mai direct:

– Vrei să scoţi sticla cu *Perrier*?

Ea dădu din cap, iar Matt o urmări mişcîndu-se fără tragere de inimă, înconjurînd barul ca să facă ce-i ceruse. Evitîndu-i privirea cu mare grijă, scoase sticla de *Perrier* şi o lămîie, le puse pe tejghea şi dădu să plece.

– Meredith, spuse Matt încet, reţinîndu-i braţul cu mîna, de ce nu te poţi uita la mine?

Ea tresări puternic la atingerea lui. Matt îi dădu imediat drumul, dar Meredith îşi ridică ochii spre el, iar cînd o făcu, o mare parte din încordare dispăru complet de pe faţa ei frumoasă. Reuşi chiar un mic zîmbet maliţios recunoscînd:

– Nu prea ştiu exact de ce, dar tot calvarul ăsta mi se pare teribil de jenant.

– Aşa-ţi trebuie, o tachină el, încercînd să o înveselească. Nu ţi-a spus nimeni că nu e frumos să părăseşti un bărbat în pat şi să-i laşi doar un bilet de rămas bun? Bietul de el ajunge să se întrebe dacă îl mai respecţi?

Ea îşi înghiţi chicotul provocat de remarca amuzantă, iar Matt îi zîmbi.

– A fost o prostie să te părăsesc aşa, mărturisi ea, dar nu le trecu la nici unul prin minte să se întrebe de ce conversaţia dintre ei pornea atît de uşor, indiferent cît de lungă ar fi fost despărţirea sau cît de ciudate erau circumstanţele în care se aflau. Nu pot explica de ce am făcut-o. Nu înţeleg nici eu.

– Eu cred că da, spuse Matt. Poftim, bea-l. Îi întinse paharul cu vodcă şi sifon pregătit pentru ea. Cînd ea vru să-l refuze, el îşi clătină capul. Va face întrevederea asta mai uşor de îndurat. Aşteptă ca ea să bea o înghiţitură, apoi rosti fraza pentru care o adusese acolo. Aş vrea să-ţi cer o favoare.

Meredith auzi tonul devenit brusc solemn şi îl studie atentă.

– Ce fel de favoare?

– Îţi mai aminteşti că la fermă mi-ai cerut să facem pace?

Ea dădu din cap amintindu-şi cu o claritate neobişnuită felul în care stătuse lîngă patul lui, urmărindu-i mîna cuprinzînd-o pe a ei.

– Îţi cer acelaşi lucru, un fel de armistiţiu, o încetare a focului, din clipa în care avocaţii mei încep să vorbească pînă vei pleca din camera asta.

Pe Meredith o străbătu un mic fior de teamă, puse încet

paharul pe tejghea, scrutînd prudentă trăsăturile lui pe care nu se putea citi nimic.

– Nu înțeleg.

– Îți cer să asculți condițiile propunerii mele şi să-ți aminteşti că oricît de... Matt se opri încercînd să se gîndească la un termen potrivit pentru a le descrie. Enervante? Scandaloase? Obscene? Oricît de neobişnuite ți s-ar părea, fac ceea ce cred sincer că e mai bine pentru amîndoi. Avocații mei îți vor explica alternativele juridice dacă refuzi, iar la început s-ar putea să te simți încolțită, dar te rog să nu te ridici şi să pleci din această încăpere sau să ne trimți pe toți trei la dracu', indiferent cît vei fi de furioasă. Iar, în ultimul rînd, îți cer să-mi acorzi cinci minute singur cu tine după întrevedere, timp în care voi încerca să te conving să accepți oferta mea. Dacă nu voi reuşi, eşti liberă să mă trimiți la dracu' şi să pleci de aici. De acord?

Panica care pusese stăpînire pe Meredith atinse noi cote. În fond, Matt nu-i cerea decît să stea acolo, şi să stea calmă timp de o oră.

– La fermă, eu am fost de acord cu condițiile tale, îi reaminti el. Îți cer oare atît de mult ca tu să fii acum de acord cu ale mele?

Incapabilă să reziste forței tăcute a logicii lui, Meredith îşi clătină încet capul.

– Bănuiesc că nu. În regulă. Pace, spuse ea, apoi urmări surprinsă cum Matt îi întinde mîna, aşa cum i-o întinsese la fermă, doar că acum el o făcu cu palma în sus. Punîndu-şi mîna într-a lui şi simțindu-i degetele cuprinzîndu-i-le strîns pe ale ei, inima îi făcu un mic salt cu totul inexplicabil.

– Mulțumesc, spuse el.

Realiză imediat că ea îi spusese acelaşi lucru. Uluită că acest gest de la fermă avusese o semnificație atît de deosebită pentru el, Meredith încercă să-i zîmbească repetînd cuvintele lui de atunci:

– Cu plăcere.

Conştient pe deplin de manevra folosită de Farrell ca s-o tragă deoparte pe Meredith, Stuart le permise celor doi avocați să-şi continue schimbul de replici menite să-i abată atenția, calculînd în gînd timpul necesar pentru pregătirea celor cinci bău-

turi. Cînd timpul acela se scurse, se roti cu scaun cu tot, întorcîndu-se obraznic cu spatele către Levinson şi Pearson, şi, fără să se deranjeze să ascundă ce făcea, îşi înălţă gîtul să-i vadă pe cei doi de la bar.

Aproape că se aşteptase să-l vadă pe Farrell sîcîind-o pe Meredith; dădu însă cu ochii de imaginea unui cuplu în profil, surprinşi într-o atitudine atît de surprinzătoare, încît, pe moment, Stuart se simţi complet dezorientat. Departe de a o sîcîi, Farrell îi întindea mîna, uitîndu-se la ea cu un zîmbet grav, care-l izbi pe Stuart ca fiind incredibil de... tandru. Iar Meredith, care era mai întotdeauna stăpînă pe sine, îşi punea mîna într-a lui, privind în sus spre el cu o expresie pe care Stuart n-o mai văzuse niciodată pe faţa ei: o expresie înduioşătoare de afecţiune infinită.

Îşi mută brusc privirea de la cei doi revenind la avocaţi, dar un minut mai tîrziu, cînd Meredith şi Farrell aduseră băuturile la masă, tot nu reuşise să găsească o explicaţie cît de cît logică pentru expresia lui Meredith. După ce Farrell o ajută pe Meredith să se aşeze, Pearson spuse:

– Matt, începem? Amplasarea la masă i se păru stranie lui Stuart încă din clipa în care păşise înăuntru: Pearson stătea în capul mesei, acolo unde ar fi fost locul lui Farrell. Meredith fusese invitată la stînga lui Pearson, cu Stuart lîngă ea. Levinson era în dreapta lui Pearson, exact în faţa ei, iar acum Farrell ocoli masa şi luă loc lîngă Levinson.

Mereu atent la detalii şi subtilităţi, Stuart se întrebă dacă Farrell nu-l pusese anume pe Pearson în capul mesei ca să o facă pe Meredith să creadă că el era responsabil pentru ceea ce urma să audă. Fie asta, îşi zise Stuart, urmărindu-l pe Farrell schimbînd unghiul scaunului şi sprijindu-şi glezna de genunchi, fie omul voia să o studieze pe Meredith pe parcursul discuţiilor fără să se afle în centrul atenţiei, aşa cum ar fi fost normal dacă s-ar fi aflat în capul mesei.

O clipă mai tîrziu, Pearson începu să vorbească, iar ceea ce spuse fu atît de neaşteptat, atît de caraghios, încît Stuart îşi ridică sprîncenele mirat şi prudent.

– Există multe lucruri care trebuie luate în considerare, spuse el, adresîndu-şi observaţiile către Stuart, observaţii, rea-

lizā Stuart imediat, menite să atingă o coardă sensibilă în Meredith. Cu unsprezece ani în urmă cuplul de aici şi-a făcut nişte jurăminte, jurăminte solemne. La vremea aceea ştiau amîndoi că pasul spre căsătorie nu e unul uşor...

Oscilînd între enervare şi haz, Stuart spuse:

– Bill, ne poţi scuti de recitarea discursului matrimonial. L-au auzit deja cu unsprezece ani în urmă. De aceea sînt acum aici. Se întoarse spre Matt, care răsucea, plictisit parcă, un stilou între degete, şi spuse: Clienta mea nu e interesată de o evaluare a situaţiei de către avocaţii tăi. Ce vrei şi ce oferi? Să trecem la chestiunile importante.

În loc să reacţioneze la atacul voit grosolan al lui Stuart, Matt îi aruncă lui Pearson o privire scurtă şi, cu o uşoară înclinare a capului, îi dădu voie să facă aşa cum cerea Stuart.

– Foarte bine, spuse Pearson, renunţînd la rolul de mediator sfătos. Uite cum stăm. Clientul meu are motive suficiente pentru un proces foarte neplăcut şi compromiţător împotriva tatălui clientei tale. Prin amestecul imoral al lui Philip Bancroft în căsătoria clientului meu, lui Matthew Farrell i s-a refuzat dreptul de a lua parte la înmormîntarea copilului său, de a-şi consola soţia şi de a fi consolat de ea după moartea acelui copil. A fost lăsat să creadă în mod greşit că ea doreşte să divorţeze de el. Pe scurt, l-a privat de unsprezece ani de căsătorie. Domnul Bancroft a intervenit în mod ilegal şi în afacerile domnului Farrell, încercînd să influenţeze hotărîrea comisiei de protecţie a mediului din Southville. Acestea sînt probleme care, fireşte, pot fi rezolvate în cadrul unui proces...

Stuart se uită la Farrell, care o urmărea pe Meredith, care, la rîndul ei, îl privea fix pe Pearson, devenind tot mai albă la faţă. Furios că era supusă în mod cu totul neaşteptat unui astfel de atac, Stuart îşi întoarse capul spre Pearson şi replică dispreţuitor:

– Dacă fiecare bărbat însurat cu rude băgăreţe le-ar da în judecată, pronunţarea sentinţelor ar dura pe puţin cincizeci de ani. S-ar face de rîs.

Pearson se uită la el ridicînd din sprîncene, gata de luptă.

– Mă îndoiesc. Amestecul lui Bancroft a fost plin de răutate, cu consecinţe grave. Cred că juriului i-ar face mare plăcere să-l

condamne pe Bancroft pentru ceea ce, după părerea mea, au constituit nişte acţiuni de o rea voinţă uluitoare. Şi asta înainte de a începe să vorbim despre traficul de influenţă. Totuşi, spuse el înălţînd mîna ca să-i oprească pe Stuart de la alte comentarii, dacă cîştigăm sau nu aceste procese, nu are importanţă, aducerea acestor chestiuni în faţa instanţei ar crea o furtună de publicitate negativă, publicitate care l-ar discredita pe domnul Bancroft şi compania sa. Se ştie că domnul Bancroft e bolnav, iar efectul unei astfel de publicităţii şi a procesului i-ar putea pune sănătatea într-un pericol şi mai mare.

Un nod de teamă şi de panică se puse în gîtul lui Meredith, dar în clipa aceea senzaţia cea mai puternică era cea de trădare. Se dusese la fermă ca să-i spună lui Matt adevărul despre copil şi despre telegrama tatălui ei; acum, o ameninţa să se folosească de cele aflate împotriva ei. Starea de spirit i se mai învioră cînd Pearson spuse:

– N-am pomenit toate astea, domnişoară Bancroft, ca să te alarmez sau să te necăjesc, ci doar ca să-ţi amintesc faptele şi să-ţi prezint punctul de vedere al clientului meu. Domnul Farrell e dispus însă să treacă peste lucrurile astea şi să renunţe la intentarea unor procese împotriva tatălui tău acum sau oricînd în viitor... în schimbul cîtorva mici concesii. Stuart, spuse el întinzîndu-i un document de două pagini şi apoi o copie lui Meredith, oferta verbală pe care o voi face se află scrisă aici şi, ca să îndepărtăm orice îndoieli ai avea privind sinceritatea domnului Farrell, clientul meu s-a oferit să-l semneze la încheierea aceste întruniri. Totuşi, există o caluză, şi anume, că oferta trebuie acceptată sau refuzată înainte ca domnişoara Bancroft să plece astăzi de aici. Dacă va fi respinsă, va fi retrasă pentru totdeauna şi vom intenta procesele împotriva lui Philip Bancroft. Vrei să-ţi las cîteva minute la dispoziţie ca să citeşti documentul înainte de a-l prezenta pe scurt?

Refuzînd să se uite la document, Stuart îl aruncă pe masă, se lăsă pe speteaza scaunului şi îşi înfruntă adversarul cu un dispreţ caustic:

– Aş prefera să-l aud din gura ta, Bill. Pînă în ziua de azi nu ţi-am apreciat talentul teatral la adevărata lui valoare. Singurul motiv pentru care nu ţi-am spus încă să te duci la dracu' şi să ne

vedem la tribunal e că nu mă îndur să plec pînă n-am asistat şi la ultimul act al piesei. În ciuda nepăsării aparente faţă de ameninţările lor, Stuart era nu numai îngrijorat, dar era şi furios pentru încercarea deliberată a lui Pearson de a o înspăimînta şi intimida pe Meredith.

Matt dădu scurt din cap, iar Levinson interveni şi el, vocea sunîndu-i împăciuitoare:

– Ar fi mai bine dacă aş prezenta eu rezumatul acelui document.

– Ştiu şi eu? ripostă Stuart obraznic. Eşti dublura sau starul?

– Starul, replică imperturbabil bărbatul mai în vîrstă. Îndreptîndu-şi atenţia spre Meredith, Levinson zîmbi şi spuse: Aşa cum partenerul meu ţi-a explicat deja, domnişoară Bancroft, dacă eşti de acord cu ce-ţi cere, soţul tău va fi dispus să renunţe la orice acţiune legală împotriva tatălui tău, oferind chiar mai mult decît documentul ăsta: un partaj de divorţ extrem de generos, un fel de pensie alimentară, dacă vrei să o iei aşa, ridicîndu-se la suma de cinci milioane dolari.

Asta le puse capac la toate. Alarma simţită de Meredith se combină cu şocul. Se uită la Stuart şi spuse:

– Cu ce să fiu de acord? Ce se întîmplă aici?

– E doar un joc, o linişti Stuart. Mai întîi te ameninţă cu ce-ţi vor lua dacă refuzi să intri în joc. Acum îţi spun ce-ţi oferă dacă accepţi.

– Un joc!? strigă ea cu glas emoţionat. Ce fel de joc?

– Asta-i partea pe care o lasă la urmă.

Cu ochii îndreptaţi plini de speranţă spre el, Meredith dădu din cap, îşi reveni în fire, şi se uită la Levinson evitînd cu mare grijă privirea lui Matt.

– Continuă, domnule Levinson, spuse ea ridicîndu-şi bărbia ca să-şi demonstreze demnitatea şi curajul.

– Pe lîngă cele cinci milioane, spuse Levinson, soţul tău va vinde firmei Bancroft un teren din Houston pentru suma de douăzeci de milioane.

Meredith simţi cum încăperea se învîrte cu ea, iar atunci îşi întoarse capul spre Matt, pe faţa ei fiind întipărită confuzia, recunoştinţa şi îndoiala. El îi susţinu privirea fără să clipească, Levinson vorbind mai departe:

– Iar în ultimul rînd, dacă accepţi propunerea soţului tău, va semna o cerere solicitînd divorţul pe baza nepotrivirii de caracter, iar aşa, conform legilor acestui stat, perioada de aşteptare se va reduce de la doi ani la şase luni.

Stuart trecu peste această concesie cu o ridicare din umeri.

– N-avem nevoie de o cerere din partea domnului Farrell ca să convingem tribunalul să reducă perioada de aşteptare. Legea spune clar că dacă cuplul n-a trăit împreună o perioadă de doi ani şi există nepotriviri ireconciliabile, perioada de aşteptare poate fi redusă la şase luni. Oamenii aceştia n-au trăit împreună de unsprezece ani.

Levinson se lăsă pe spate, iar Meredith avu o presimţire sumbră la ce se referea cînd spuse:

– Au petrecut împreună weekend-ul trecut.

– Ei şi? întrebă Stuart. Nu mai era furios, era cu totul năucit de cele cinci milioane şi teribil de preocupat să afle ce concesii voia Farrell în schimbul lor. N-au trăit în sensul conjugal al cuvîntului. Au dormit doar în aceeaşi casă. Nici un judecător întreg la minte nu va considera că mariajul poate fi salvat insistînd asupra unei perioade de aşteptare de doi ani, numai pentru c-au ajuns să petreacă două zile sub acelaşi acoperiş. În nici un caz n-au trăit împreună.

Se lăsă o tăcere apăsătoare. Levinson îşi ridică sprîncenele şi se uită drept în ochii lui Stuart. Acesta, înfuriat din nou, îi aruncă lui Farrell o căutătură ucigătoare.

– Aţi împărţit un acoperiş, nu un pat. Dar Farrell nu spuse nimic. Îşi mută însă privirea spre Meredith şi se uită calm la ea.

Iar atunci Stuart ştiu. Ştiu chiar înainte să-şi întoarcă capul şi să vadă expresia jignită din ochii scăpărînd de furie ai lui Meredith, roşeaţa din obrajii palizi cînd ea îşi mută privirea de la soţul ei şi şi-o fixă asupra mîinilor. În ciuda gîndurilor contradictorii zvîcnindu-i prin minte, Stuart ridică din umeri nepăsător şi rosti cu o siguranţă convingătoare:

– Bine, s-au culcat împreună. Mare scofală. Aşa că, repet, de ce ar refuza clientul vostru să semneze cererea de reducere a perioadei de aşteptare? De ce-ar prelungi un divorţ inevitabil?

– Pentru că, rosti Levinson calm, domnul Farrell nu e convins că divorţul e inevitabil.

Stuart rîse din toată inima.

– E ridicol.

– Domnul Farrell nu e de aceeaşi părere. De fapt, e dispus să ofere toate concesiile discutate pînă acum, partajul de cinci milioane, terenul din Houston oprirea oricărei acţiuni juridice împotriva lui Philip Bancroft, o cerere pentru scurtarea perioadei de doi ani, toate astea în schimbul unei singure concesii făcute lui.

– Şi anume?

– Vrea o săptămînă pentru fiecare an în care căsătoria i-a fost refuzată. Unsprezece săptămîni. Unsprezece săptămîni cu soţia lui ca să ajungă să se cunoască mai bine...

Meredith ţîşni în picioare, ochii fulgerîndu-l pe Matt cu o privire ucigătoare.

– Ce vrei?

– Defineşte cum anume vrea să o cunoască, se răsti Stuart, convins că fraza conţinea implicaţii sexuale.

– Cred că treaba asta o putem lăsa în seama lor... începu Levinson, dar vocea furioasă a lui Meredith îl întrerupse:

– Nu, nu poţi. Îşi îndreptă spatele, ochii scăpărîndu-i furioşi cînd i se adresă lui Matt. M-ai expus la toate în întrevederea asta, de la terorism la umilinţă. Nu te opri acum. Să lămurim şi detaliul ăsta ca să-l poată nota alături de celelalte propuneri ale tale. Spune-mi exact cum ai de gînd să mă cunoşti? Nu e nimic altceva decît şantaj, aşa că specifică condiţiile, ticălosule!

Matt se uită la avocaţii săi.

– Lăsaţi-ne singuri.

Meredith însă trecuse de punctul în care să-i mai pese cine o auzea.

– Staţi jos! îi preveni ea. Nu mai conta nimic. Era încolţită; înţelesese condiţiile; doar că nu se aşteptase la plata mîrşavă pretinsă de Matt. Ori se culca cu el în următoarele şase săptămîni, ori îi va tîrî tatăl prin tribunale, reuşind în cele din urmă să-l omoare. Mai văzu şi altceva, secretara căruntă care se strecurase în încăpere, aşezîndu-se pe o canapea, notîndu-şi grăbită tot ce spuneau cei prezenţi. Ca un animal atacat din toate părţile, Meredith se zbătu cu înverşunare căutînd o cale de scăpare, punîndu-şi palmele pe masă şi sfredelindu-l pe Matt cu o privire plină de dispreţ şi ură. Toată lumea rămîne aici pînă îţi

anunți condițiile obscen. Ori îmi ucizi tatăl cu procesele, ori te bucuri de trupul mea, da? Acum, spune-le avocaților tăi cum anume ți-ar plăcea s-o faci! Spune-le cît de des şi în ce poziție, luate-ar naiba! Dar vei descrie totul cu lux de amănunte în chitanțe, ticălosule, pentru că o să te fac să le semnezi.

Îşi mută privirea spre secretara lui.

– Discuția asta te excită? Notezi totul? Monstrul pentru care lucrezi îți va dicta cum vrea să fie regulat, cît de des...

Brusc, toată lumea se puse în mişcare. Matt sări de pe scaun şi înconjură masa, Levinson vru să-l apuce de mînecă, dar nu reuşi. Stuart îşi trase scaunul şi dădu să o împingă pe Meredith în spatele lui, dar Meredith îl îndepărtă.

– Nu te apropia de mine! îl avertiză ea pe Stuart înainte să se răsucească spre Matt, cu pumnii strînşi. Ticălosul! şuieră. Dă-i drumul şi dictează-i condițiile. Cît de des o vrei, cum... Matt întinse mîna spre ea în clipa în care Meredith îl izbi cu palma peste față cu o forță atît de mare, încît îl făcu să-şi întoarcă capul.

– Destul! porunci el, apucînd-o de brațe, dar privirea îi era îndreptată spre Stuart, care făcuse un pas spre ei.

– Ticălosule! hohoti ea, aruncîndu-i o privire cruntă. Ticălosule, am avut încredere în tine.

Matt o trase la piept, împingîndu-l pe Stuart.

– Ascultă-mă! spuse el încordat. Nu-ți cer să te culci cu mine! Mă înțelegi? Nu-ți cer decît o şansă, fir-ar să fie! O şansă timp de unsprezece săptămîni.

Toți erau în picioare; toți încremeniseră, pînă şi Meredith încetase să se mai lupte, dar trupul continua să-i tremure şi îşi acoperi fața cu mîinile. Privind spectatorii, Matt porunci tăios:

– Cărați-vă dracului de aici!

Levinson şi Pearson îşi adunară hîrtiile să plece, dar Stuart rămase pe loc, urmărind-o pe Meredith, care nici nu accepta, dar nici nu se opunea îmbrățişării lui Matt.

– Nu plec nicăieri pînă nu-ți iei mîinile după ea şi nu-mi spuse ea că vrea să plec.

Matt ştia că vorbea serios, iar din moment ce Meredith încetase să se mai zvîrcolească, îşi lăsă brațele jîn os şi băgă mîna în buzunar după o batistă.

– Meredith? i se adresă Stuart nesigur spatelui ei. Vrei să aştept afară sau să rămîn aici? Spune-mi ce vrei să fac.

Umilită dincolo de limitele răbdării pentru că trăsese nişte concluzii greşite şi făcuse o scenă, furioasă pentru că fusese silită să ajungă aici, Meredith smulse cu un gest deloc elegant batista de la Matt.

– Ce-ar vrea ea să facă acum, îi spuse Matt lui Stuart, silindu-se din răsputeri să glumească, e să-mi tragă încă o palmă...

– Pot vorbi şi singură! îl repezi Meredith ştergîndu-şi ochii şi nasul, apoi făcînd un pas în spate. Stai aici, Stuart. Ridică spre Matt nişte ochi furioşi, înlăcrimaţi, şi spuse: Ai vrut ca toată treaba asta să fie legală şi oficială. Spune-i avocatului meu ce anume înțelegi prin *o şansă* pentru că e clar că eu nu înțeleg.

– Aş prefera să-ţi spun între patru ochi.

– Ei bine, replică ea cu o privire arogantă, al cărui efect se pierdu datorită lacrimilor încă atîrnîndu-i de gene, atunci pune-ţi pofta-n cui! Tu eşti cel care a insistat să avem discuţia asta astăzi de faţă cu avocaţii tăi. Ţi-a fost aşa de greu să mă scuteşti de condiţiile tale şi să vorbeşti cu mine cu o altă ocazie...

– Te-am sunat ieri ca să vorbesc despre condiţiile astea, ripostă el. I-ai cerut secretarei să-mi transmită că voi putea comunica cu tine numai prin intermediul avocatului tău.

– Ai fi putut încerca din nou.

– Cînd? După ce-ai fi plecat în Mexic sau Reno, sau unde aveai de gînd te duci în călătoria bruscă de săptămîna asta, ca să divorţezi de mine?

– Şi cîtă dreptate aş fi avut, spuse ea aprigă, iar Matt îşi înăbuşi un zîmbet de mîndrie. Era splendidă, îşi venise deja în fire. Dar nu era încă capabilă să-i privească pe avocaţi, aşa că Mat se uită peste umăr la ei. Ai lui se îndreptau spre ieşire cu paltoane şi serviete, dar al lui Meredith, încăpăţînat cum era, rămăsese pe loc cu braţele încrucişate peste piept, urmărindu-l pe Matt cu un amestec de duşmănie, neîncredere şi curiozitate.

– Meredith, spuse Matt. Roagă-ţi cel puţin avocatul să aştepte în biroul meu. De acolo poate să vadă tot ce se întîmplă aici, dar nu e nevoie să audă mai multe decît a auzit deja.

– Eu n-am nimic de ascuns, sublinie ea pe un ton incisiv.

Acum, hai să terminăm odată. Ce anume doreşti de la mine?

– Bine, spuse Matt hotărînd că nu-i păsa dacă Whitmore auzea sau nu. Aşezîndu-se pe marginea mesei lungi, îşi încrucişă braţele la piept. Vreau şansa ca în următoarele unsprezece săptămîni să ajungem să ne cunoaştem.

– Şi cum anume intenţionezi să o facem? întrebă ea indignată.

– În mod obişnuit, luăm cina împreună, mergem la teatru...

– Cît de des? îl întrerupse ea arătînd tot mai furioasă.

– Nu m-am gîndit.

– Sînt convinsă că erai prea ocupat să-ţi finisezi şantajul şi să-mi distrugi viaţa.

– De patru ori pe săptămînă! se răsti Matt răspunzîndu-i la întrebare. Şi nu încerc să-ţi distrug viaţa.

– În care zile ale săptămînii? i-o trînti ea.

Furia lui dispăru şi se luptă cu încă un surîs involuntar.

– Vinerea, sîmbăta, duminica şi miercurea, spuse el după o clipă de gîndire.

– Ţi-a trecut prin minte că am o slujbă şi un logodnic?

– Nu-mi bag nasul în slujba ta. Iar logodnicul tău va trebui să se ţină deoparte vreme de unsprezece săptămîni.

– Nu-i corect pentru el, strigă Meredith.

– Ghinionul lui!

Tonul aspru şi expresia dură de pe chipul lui îi demonstrau atît de elocvent personalitatea neînduplecată, încît Meredith realiză în cele din urmă că nimic din ceea ce va spune sau va face nu-l va opri să-şi după planul la îndeplinire. Era ţinta cea mai nouă a unei preluări prin forţă.

– Toate lucrurile teribile scrise despre tine sînt adevărate, nu-i aşa?

– În cea mai mare parte, se răsti el arătînd de parcă i-ar fi tras o altă palmă.

– N-are importanţă pe cine jigneşti sau ce trebuie să faci, numai să obţii ce doreşti, da?

El se încordă.

– Nu şi în cazul ăsta.

Îşi coborî umerii, bravura dispărîndu-i complet.

– De ce te porţi aşa cu mine? Ce rău ţi-am făcut, în mod

intenţionat, ca să încerci să-mi transformi viaţa într-un calvar?

Lui Matt nu-i veni în minte nici un răspuns care în clipa de faţă să n-o facă să rîdă sau să se înfurie.

– Să zicem că există ceva între noi, o atracţie, şi vreau să văd cît e de adîncă.

– Dumnezeule, nu pot să cred! strigă ea punîndu-şi braţele în jurul abdomenului. Nu există nimic între noi! Nimic altceva decît un trecut oribil.

– Şi weekend-ul trecut, îi atrase el atenţia fără ruşine.

Meredith îşi ascunse mîhnirea în furie.

– N-a fost decît... decît sex.

– Oare?

– Tu ar trebui să ştii mai bine, se burzului ea, amintindu-şi ceva ce trecuse cu vederea. Dacă numai jumătate din tot ceea ce-am citit despre tine e adevărat, atunci deţii recordul mondial la aventuri amoroase cu cine se nimereşte. Dumnezeule, cum te-ai putut culca cu starul ăla rock cu păr roz?

– Marianna Tigbell?

– Da! Nu încerca să negi. Te-am văzut pe prima pagină din *National Taller*.

Matt îşi înghiţi hohotul de rîs, urmărind-o plimbîndu-se încet de colo-colo, iubind felul în care se mişca, în care accentua cuvintele cînd era furioasă, felul cum se agăţa de el cînd se apropia de orgasm, de parcă n-ar fi fost sigură că va ajunse să aibă unul. Poate nu-i reuşise cu ceilalţi amanţi ai ei... Era superbă, cu o ardoare înnăscută; era mai bine să nu-şi facă iluzii că nu se culcase cu zeci de bărbaţi. Se mulţumi să spere că toţi fuseseră egoişti, inepţi sau plictisitori. De preferinţă toate trei. Şi impotenţi.

– Ei bine? îl luă ea la rost. Cum ai putut să te culci cu... cu femeia aia?

– Am fost la o petrecere în casa ei. Nu m-am culcat cu ea.

– Iar eu ar trebui să cred?

– Se pare că nu.

– N-are importanţă, spuse Meredith certîndu-se în gînd. Matt, te rog, spuse ea încercînd pentru ultima oară să-l facă să abandoneze planul acela nebunesc. Sînt îndrăgostită de altcineva.

– Nu erai duminică cînd ai fost în pat cu mine...

– Nu-mi mai vorbi despre asta! Sînt îndrăgostită de Parker Reynolds, ţi-o jur. Sînt îndrăgostită de el încă din adolescenţă. Am fost şi înainte de a te întîlni pe tine.

Matt era gata să considere ideea extrem de neverosimilă din acelaşi motiv pentru care o credea şi acum, cînd ea spuse:

– Numai că se logodise cu altcineva şi eu am renunţat.

Informaţia îl duru destul de mult ca să-l facă să se ridice brusc şi să spună tăios:

– Mi-ai auzit propunerea Meredith, o accepţi sau pleci.

Meredith îl privi ţintă, conştientă de faptul că devenise dintr-o dată distant şi dur. Vorbea serios, discuţia se încheiase. Stuart înţelesese şi el, şi îşi îmbrăca deja paltonul îndreptîndu-se spre biroul lui Matt, oprindu-se în prag să o aştepte. Întorcîndu-se în mod intenţionat cu spatele la Matt, Meredith se duse să-şi ia poşeta, bucurîndu-se la gîndul că el va crede că-i dispreţuia tîrgul, deşi era complet confuză. Îşi luă poşeta de pe masă, simţindu-i ochii arzîndu-i spatele, apoi se duse hotărîtă spre canapea să-şi ia paltonul. În spatele ei, Matt vorbi cu o voce rece, ameninţătoare:

– Ăsta e răspunsul tău, Meredith?

Meredith refuză să răspunsă. Înghiţi, încercînd pentru ultima oară să găsească o cale de a-l face să înţeleagă, de a ajunge la inima lui. Dar el nu avea inimă. Era capabil doar de pasiune; era făcut din pasiune, orgoliu şi dorinţă de răzbunare. Îşi luă paltonul de pe canapea, şi-l puse pe braţ, lăsîndu-l pe Matt în sala de consiliu fără să-i arunce măcar o privire peste umăr.

– Să mergem, îi spuse ea lui Stuart, vrînd să-l lase pe Matthew Farrell să creadă măcar pentru un minut sau două că-i arunca ultimatumul în faţă... fără să-şi piardă încă speranţa că o va chema înapoi şi îi va spune că totul n-a fost decît o cacealma şi nu-i va face aşa ceva tatălui ei.

Însă nimic nu întrerupse tăcerea din spatele ei.

Secretara lui Matt plecase deja, iar cînd Stuart închise uşa biroului. Meredith se opri şi vorbi cu respiraţia tăiată:

– Poate să-l dea în judecată pe tata, aşa cum ameninţă să facă?

Furios din mai multe motive, inclusiv pentru faptul că Me-

redith fusese supusă unei presiuni teribile şi silită să ia o hotărîre, Stuart oftă:

– Nu-l putem împiedica să-l aducă pe tatăl tău în fața instanței. Iar dacă o face, nu cred că va avea altceva de cîştigat decît răzbunare. Însă fie cîştigă, fie pierde, în ziua în care va intenta procesele numele tatălui tău va apărea în toate ziarele. Cum mai stă cu sănătatea?

– Nu destul de bine ca să risc să fie supus unei astfel de publicități. Privirea îi alunecă la documentele din mîna lui, apoi urcă întrebătoare spre ochii lui. Nu există vreo portiță de scăpare de care ne-am putea folosi?

– Nici una. Şi nici capcane, dacă asta te consolează cu ceva. Condițiile sînt redactate simplu şi corect, aşa cum le-au expus Levinson şi Pearson. Puse hîrtiile pe masa secretarei, ca Meredith să le poată citi, dar ea îşi clătină capul, evitînd să se uite la cuvinte, iar după ce luă un stilou de pe masă semnă documentul.

– Dă-i-l şi fă-l să semneze, spuse ea aruncînd stiloul de parcă ar fi fost murdar. Şi ai grijă ca... ca maniacul ăla să noteze zilele săptămînii pe care le-a numit. Şi fă-l să scrie că dacă pierde o zi n-o poate înlocui cu alta.

Auzind-o, Stuart mai că zîmbi, dar cînd îi întinse documentul îşi clătină capul.

– În caz că nu vrei cele cinci milioane sau terenul din Houston mai mult decît ai dat de înțeles acolo, nu cred că e nevoie să faci aşa ceva. Nu vorbeşte serios în legătură cu tatăl tău.

Chipul ei se lumină de înflăcărare şi speranță.

– De ce crezi asta?

– E o bănuială. O bănuială puternică.

– O bănuială, bazată pe ce?

Stuart se gîndi la tandrețea solemnă de pe fața lui Matt cînd ținuse mîna lui Meredith. Se gîndi la felul cum arătase cînd îl pălmuise şi la lipsa totală a furiei din modul cum o ținuse în brațe după aceea. Cu toate că Stuart crezuse la început că Farrell punea la cale un fel de orgie de unsprezece săptămîni, omul fusese sincer luat prin surprindere de această acuzație. În loc să-i împărtăşească toate lucrurile astea nebuloase, Stuart spuse ceva mai concret:

– Dacă vrea să fie atît de crud cu tatăl tău, atunci de ce se străduie să fie atît de generos cu ceea ce-ţi oferă ţie? De ce nu se mulţumeşte să te ameninţe că-l va da în judecată dacă nu accepţi?

– Presupun că-şi închipuie că se va distra mai bine dacă voi fi amabilă cu el. Şi mai cred că-i place să ştiu, ca şi tatăl meu de altfel, că poate arunca banii ăştia pe fereastră fără măcar să le simtă lipsa. Stuart, la douăzeci şi şase de ani tata l-a umilit îngrozitor şi încă mai încearcă s-o facă. Îmi pot imagina cît de mult îl urăşte, chiar dacă tu nu poţi.

– Eu tot sînt dispus să pun pariu că nu va ridica mîna asupra tatălui tău fie că accepţi, fie că nu.

– Aş vrea să te cred, spuse ea ceva mai calmă. Dă-mi un singur motiv logic, aruncăm hîrtiile astea la gunoi şi plecăm de aici.

– S-ar putea să sune... ciudat... ţinînd seama de ceea ce-a făcut Farrell astăzi şi de reputaţia lui, dar nu-l cred capabil să-ţi facă vreun rău.

Ea rîse, un rîs scurt, amar.

– Cum îţi explici atunci intimidarea şi umilinţa, ca să nu mai vorbim de şantaj? Cum ai numi tu felul cum s-a purtat cu mine astăzi?

Stuart ridică din umeri neputincios.

– Eu nu i-aş zice şantaj, el îţi dă banii şi nu invers. Eu i-aş zice o modalitate de a apela la întreaga putere, de a se folosi de toate resursele aflate la dispoziţie pentru a obţine ce vrei, pentru că vrei acel ceva enorm de mult... Şi mai cred că lucrurile au cam scăpat de sub control, graţie tacticii în forţă pusă în aplicare de Pearson şi talentului lui pentru crearea unor situaţii dramatice. L-am urmărit pe Farrell de la bun început şi de fiecare dată cînd Pearson devenea dur cu tine, Farrell arăta furios. Cred că n-a ales avocaţii potriviţi pentru ceea ce-ar fi trebuit să fie un atac subtil şi fin. Levinson şi Pearson nu ştiu să joace decît într-un singur fel, se reped la beregata adversarului şi nu-i mai dau drumul pînă nu cîştigă.

Lui Meredith i se opri inima în piept auzind raţionamentul neverosimil al lui Stuart.

– Nu pot risca viaţa tatălui meu pe ceva atît de lipsit de

lomei. Şi-ţi mai spun ceva, adăugă ea tristă. Matt alege avocaţii care gîndesc exact ca el. S-ar putea să ai dreptate cînd afirmi că Matt nu vrea să-mi facă rău mie personal, dar te înşeli în ceea ce priveşte scopul lui. L-am înţeles pe cînd mă pregăteam de plecare. Respiră adînc. Matt nu mă vrea pe mine. Nici măcar nu mă cunoaşte. Ce-şi doreşte el e să se răzbune pe tata şi a găsit două moduri de a o face: fie îl duce în faţa instanţei, fie răzbunarea îi va fi de o natură mai plăcută, mai tentantă, folosindu-se de mine. Eu sînt răzbunarea cea mai dulce. Să-l silească pe tata să ne vadă împreună după toţi anii ăştia, să-l facă să creadă c-ar exista o şansă ca noi să rămînem împreună, pentru Matt va fi un fel de ochi pentru ochi. Deci, spuse ea punîndu-şi mîna pe braţul lui, vrei să- mi faci o favoare cînd îi dai documentul ăsta?

Stuart dădu din cap, acoperindu-i mîna.

– Ce-ai vrea să fac?

– Încearcă să-l faci pe Matt să accepte că înţelegerea asta şi căsătoria noastră să rămînă un secret. Probabil că nu va fi de acord, îi va diminua plăcerea, bucuria răzbunării, dar încearcă.

– O voi face.

După plecarea ei, Stuart întoarse prima pagină a documentului şi notă pe a doua condiţiile pe care spera ca Farrell să le accepte, apoi îşi îndreptă umerii. În loc să bată politicos la uşa lui Farrell, Stuart o deschise brusc. Văzînd că Farrell nu era acolo, porni hotărît spre sala de consiliu, sperînd să-l ia pe nepregătite, să observe ceva, o expresie, un punct de reper privind adevăratele sentimente ale acestui bărbat.

În sala de consiliu draperiile fuseseră trase, iar Farrell stătea în faţa ferestrei cu un pahar în mînă, privind încordat priveliştea de noapte a oraşului. Arăta, îşi zise Stuart uşor satisfăcut, ca un bărbat care suferise o înfrîngere enormă şi se străduia să o înfrunte. Stînd în sala aceea uriaşă, înconjurat de toate semnele distinctive ale averii şi puterii lui, îşi plecă capul uitîndu-se la paharul din mîna lui, gestul fiind dovada unei izolări cu totul nepotrivite. Duse paharul la buze şi dădu lichidul pe gît, dorind parcă să-şi înghită gustul amar din gură, iar atunci Stuart vorbi:

– Ar fi trebuit să bat în uşă?

Farrell îşi răsuci brusc capul, însă, pînă şi în acea secundă

de surpriză, Stuart nu fu sigur dacă pe chipul lui zări o mare uşurare sau doar o imensă satisfacţie, atît de repede îşi reveni. Fusese extrem de uşor de citit cînd Meredith se aflase de faţă, dar acum Stuart îl urmări devenind distant şi de nepătruns, uitîndu-se la documentul din mîna lui Stuart, motivul întoarcerii în sala de şedinţe, apoi se îndreptă spre bar.

– Mă pregăteam să mai beau un pahar, spuse Farrell fără să-şi arate nerăbdarea de a pune mîna pe document. Vrei şi tu unul sau trecem direct la problemele noastre?

Vorbea de parcă nu i-ar fi păsat ce-ar fi preferat Stuart, iar acesta profită de şansa oferită ca să afle mai multe despre sentimentele lui pentru Meredith.

– Rezolvarea problemelor nu ne va lua mult timp, spuse el, urmîndu-l pe Farrell la bar. Beau şi eu ceva.

– Un alt *Perrier?* întrebă Farrell păşind în semicercul de oglinzi oblice.

– Whisky, replică Stuart scurt. Simplu.

Replica îi atrase o privire bănuitoare din partea lui Farrell.

– Serios?

– Aş minţi eu un magnat inteligent şi lipsit de scrupule ca tine? ripostă Stuart fără teamă.

Farrell îl fulgeră cu o căutătură sarcastică şi întinse mîna spre carafa cu whisky.

– De dragul unui client l-ai minţi şi pe diavolul în persoană.

Luat prin surprindere şi enervat de adevărul parţial al evaluării lui, Stuart lăsă servieta jos şi puse hîrtiile pe tejghea.

– De data asta ai dreptate, recunoscu Stuart, Meredith şi cu mine sîntem buni prieteni. De fapt, continuă Stuart încercînd să dea atmosferei un aer mai confidenţial, am fost îndrăgostit de ea.

– Ştiu.

Luat din nou prin surprindere şi convins pe jumătate că Farrell minte, Stuart spuse:

– Ţinînd seama de faptul că nu cred ca Meredith să fi fost la curent, trebuie să recunosc că eşti al naibii de bine informat. Ce altceva mai ştii?

– Despre tine? întrebă Farrell cu nonşalanţă.

Cum Stuart încuviinţă printr-o înclinare a capului, Farrell în-

cepu să-şi pregătească propria băutură. Aruncînd cîteva cuburi de gheaţă în pahar, se lansă într-o disertaţie neaşteptată, imperturbabilă, asupra existenţei lui Stuart care-l lăsă pe acesta cu gura căscată şi un pic cam speriat.

– Eşti fiul cel mai mare dintre cei cinci copii ai familiei, spuse Farrell. Bunicul tău şi fraţii lui au fondat firma de avocaţi la care lucrezi şi unde ai devenit partener cu drepturi depline, continuînd tradiţia familiei de a practica avocatura. La douăzeci şi trei de ani ai terminat primul în clasa ta de la Harvard, tot o tradiţie a familiei, unde te-ai făcut remarcat ca preşedinte al clasei şi redactor al revistei *Law Review*. După absolvire ai vrut să-ţi începi practica în biroul procurorului, specializîndu-te în abuzurile proprietarilor de imobile, dar ai cedat presiunii exercitate de familie şi te-ai dus să lucrezi pentru firma tatălui şi bunicului tău. Aici te ocupi de problemele legale ale societăţilor pe acţiuni aparţinînd unor clienţi bogaţi, cei mai mulţi din propriul cerc social. Urăşti genul ăsta de procese, dar ai un talent înnăscut pentru ele; eşti un negociator dur, un strateg strălucit şi un bun diplomat, dacă nu sînt implicate şi sentimentele tale personale, aşa cum s-a întîmplat astăzi. Îţi faci treaba conştiincios şi cu meticulozitate, dar o dai în bară cu juraţii, pentru că încerci să-i convingi cu fapte şi nu cu o logică bazată pe sentimente. Acesta e motivul pentru care pregăteşti documentele unui proces, apoi le predai unui asociat şi supraveghezi totul de la distanţă...

Farrell se opri ca să-i întindă paharul lui Stuart.

– Vrei să continui?

– Fără doar şi poate, dacă mai e şi altceva, replică Stuart pe un ton cam înţepat.

Ridicîndu-şi paharul, Farrell luă o înghiţitură, iar după ce Stuart făcu la fel, spuse:

– Ai treizeci şi trei de ani, eşti heterosexual, iubeşti maşinile rapide, o pasiune de care nu eşti prea mîndru, şi ai o mare slăbiciune pentru plimbările cu iahtul, pe care o încurajezi din plin. La douăzeci şi doi de ani te-ai crezut îndrăgostit de o fată din Merlose Park, pe care ai cunoscut-o pe plajă, dar provenea dintr-o familie italiană foarte severă, iar prăpastia culturală a fost prea adîncă pentru voi. Aţi căzut de acord să puneţi capăt relaţiei dintre voi. Şapte ani mai tîrziu te-ai îndrăgostit de Meredith,

dar ea nu ţi-a împărtăşit sentimentele, aşa că aţi rămas prieteni. Acum doi ani familia a insistat să te însori cu Georgiana Gibbos, al cărei tătic e un avocat de seamă, şi v-aţi logodit, dar de data asta tu ai pus capăt relaţiei dintre voi. În clipa de faţă valorezi cam optsprezece milioane de dolari, majoritatea în acţiuni, şi vei moşteni încă cincisprezece la moartea bunicului, mai puţin dacă îşi continuă escapadele la Monte Carlo, unde pierde aproape întotdeauna.

Oprindu-se din ceea ce devenise aproape o prelegere, aducîndu-l pe Stuart într-o stare aflată între uimire şi furie, Farrell arătă cu mîna spre canapelele de lîngă ferestre, iar Stuart luă documentul şi paharul, urmîndu-l. După ce se aşeză vizavi de el, Farrell spuse direct, fără menajamente:

– Am uitat cumva ceva important?

– Da, replică Stuart cu un zîmbet sardonic, ridicîndu-şi paharul, toastînd în batjocură, care e culoarea mea preferată?

Farrell îl privi drept în ochi.

– Roşul.

Stuart izbucni în rîs.

– Le-ai nimerit pe toate, cu excepţia conştiinciozităţii mele. Te-ai pregătit mai bine ca mine pentru această întîlnire. Eu încă mai aştept raportul despre tine şi nu va fi nici pe jumătate atît de complet. Mă declar uluit şi impresionat fără voie.

Farrell dădu nepăsător din umeri.

– N-ar trebui să fii. *Intercorp* are o mare agenţie de investigaţii care lucrează pentru corporaţiile multinaţionale.

Lui Stuart i se păru ciudat că Farrell spusese „*Intercorp* are" şi nu „eu am", de parcă n-ar fi simţit o dorinţă prea mare să fie legat personal de imperiul creat de el. Stuart ştia din experienţă că majoritatea oamenilor de afaceri cu averi adunate de curînd erau nişte lăudăroşi extrem de mîndri de realizările lor, jenant de dornici să amintească tuturor de proprietăţile deţinute. Stuart se aşteptase la ceva asemănător din partea lui Farrell, mai ales că presa îl zugrăvise de cele mai multe ori ca pe un magnat fluşturatic, plin de sine.

Stuart avea senzaţia că adevărul era foarte departe de această imagine; în cel mai bun caz, Farrell era un bărbat singuratic, mereu în gardă, greu de cunoscut. În cel mai rău caz era

un bărbat lipsit de emoţii, calculat, cu o înclinaţie spre cruzime şi o stăpînire de sine care te băga în groază. Şi probabil că aşa îl considerau adversarii din afaceri.

– Cum de-ai ştiut care mi-e culoarea preferată? întrebă el în cele din urmă, gata să încerce din nou descifrarea lui Farrell. N-aveai cum s-o afli din vreun raport.

– Am ghicit, replică Farrell. Servieta ţi-e maro, la fel e şi cravata. În plus, majoritatea bărbaţilor preferă roşul. Femeile albastrul. Şi pentru prima oară Farrell îşi permise să-şi îndrepte atenţia spre documentul pus de Stuart pe masă. Pentru că tot veni vorba de femei, spuse el cu un aer firesc, presupun că Meredith l-a semnat.

– A adăugat cîteva condiţii, replică Stuart, urmărindu-l îndeaproape, observînd încordarea imperceptibilă de pe chipul adversarului. Vrea ca în document să fie trecute zilele menţionate şi să se specifice că dacă pierzi una n-o poţi înlocui cu alta.

Expresia de pe faţa lui Farrell se îmblînzi, iar Stuart observă, pînă şi în lumina estompată, sclipirea amuzată din ochii lui cenuşii. Amuzată... sau mîndră?

Impresia nu avu cum să-i fie confirmată, pentru că Farrell se ridică brusc în picioare, se duse la masa lungă şi se întoarse cu un stilou lăsat acolo. Cînd întoarse pagina şi desfăcu stiloul, Stuart adăugă:

– Citind condiţiile vei vedea că îţi cere să păstrezi secretul în privinţa căsătoriei şi să nu pomeneşti nimănui de înţelegerea asta de unsprezece săptămîni.

Farrell se încruntă uşor, dar tocmai cînd Stuart deschise gura să insiste asupra condiţiilor lui Meredith, Matt se uită în jos la hîrtia lui şi o semnă repede, după care i-o aruncă lui Stuart peste masă.

– Ideea cu secretul îţi aparţine, întrebă el, sau a fost a lui Meredith?

– A ei, replică Stuart, şi pentru că murea să vadă reacţia lui Farrell, adăugă uşor arogant: Dacă ar fi acceptat sfatul meu ar fi aruncat documentul ăsta la gunoi.

Farrell se lăsă pe spate, studiindu-l pe Stuart cu o intensitate enervantă şi ceva ce-ar fi putut fi luat drept o scînteie de respect.

– Dacă ar fi făcut-o, pară el, ar fi riscat sănătatea tatălui ei şi renumele lui.

– N-ar fi riscat nimic, îl contrazise Stuart pe un ton categoric. N-a fost decît o cacealma. Bărbatul brunet îşi ridică sprîncenele, dar nu spuse nimic, aşa că Stuart insistă: Ce faci e imoral şi ai recurs la nişte măsuri extreme. Ori eşti un ticălos cum nu s-a mai pomenit, ori nebun, ori un laş. Care dintre ele?

– În mod sigur prima variantă, ripostă Farrell. Probabil a doua. S-ar putea chiar toate trei. Hotărăşte tu.

– Am făcut-o deja.

– Şi?

– Prima şi ultima, spuse Stuart, distrîndu-se pe neaşteptate, observînd zîmbetul crispat al lui Farrell pus în faţa concluziei lui deloc măgulitoare. Ce ştii despre Meredith? întrebă el după ce mai luă o înghiţitură din pahar, hotărît să-şi reafirme concluzia că Farrell era îndrăgostit pînă peste cap de ea.

– Numai ce-am citit prin reviste şi ziare în ultimii unsprezece ani. Aş prefera să aflu restul de unul singur.

Pentru un om care inspecta totul la un avocat, pînă şi numărul purtat la pantofi, lui Stuart i se păru extrem de semnificativ faptul că Farrell, presupus a fi interesat doar de răzbunare, nu ceruse o investigaţie la fel de detailată şi asupra lui Meredith.

– Asta înseamnă că nu ştii lucrurile mai puţin cunoscute despre ea, spuse Stuart continuînd să-l urmărească peste marginea paharului, spre exemplu, că în vara de după primul an de colegiu se zvonea că avusese un fel de aventură amoroasă tragică şi de aceea refuza să se întîlnească cu băieţii. Şi, fără voia ta, cauza ai fost tu. Se opri urmărind flacăra interesului şi emoţiei pe care Farrell încearcă să şi-o ascundă cu întîrziere ridicînd paharul şi dînd pe gît lichidul. Fireşte, continuă el, n-ai de unde să ştii că în ultimul an de colegiu, un tînăr respectabil, dar refuzat de ea, a lansat zvonul că ar fi ori lesbiană, ori frigidă. Singurul lucru care a împiedicat chestia cu lesbianismul să se lipsească de ea a fost prietenia cu Lisa Pontini, prietena preşedintelui *Fraternităţii*, din care făcea parte şi băiatul cel refuzat. Lisa era atît de departe de a fi o lesbiană şi atît de loială lui Meredith, încît, ajutată de amicul ei, a făcut din amărîtul ăla calul de bătaie al colegiului. Dar partea cu frigiditatea a rămas. Au

botezat-o „regina de gheață". După ce a terminat școala și a venit aici, porecla a însoțit-o, fiind șoptită oriunde s-ar fi dus. Încă era atît de afurisit de frumoasă, încît nu făcea decît să-i sporească farmecul, devenind o adevărată provocare pentru toți bărbații. În plus, să te etalezi cu Meredith Bancroft la braț, să te uiți la fața ei așezat la o masă dintr-un restaurant, îți gîdila în așa hal orgoliul, încît nu-ți mai păsa dacă se culca sau nu cu tine.

Stuart așteptă, sperînd că Farrell să muște în cele din urmă din momeală și să înceapă să pună întrebări, acțiune care i-ar fi indicat adevăratele sentimente, dar Farrell ori nu le avea pentru ea, ori era prea deștept ca să riște să se dea de gol, determinîndu-l astfel pe avocatul ei să-i spună că soțul ei o iubea ca un nebun și că putea rupe documentul fără să aibă de ce să se teamă că-și va pune amenințările în practică. Convins în mod cu totul irațional că varianta a doua era mult mai aproape de adevăr, Stuart spuse într-o doară:

– Te pot întreba ceva?

– Poți întreba, accentuă Farrell.

– Ce anume te-a făcut s-o pui în fața unei echipe formate din doi avocați ale căror metode sînt de o duritate recunoscută?

Preț de o secundă, Stuart crezu că nu i se va răspunde, dar apoi Farrell admise cu un surîs ironic.

– A fost mai mult decît o eroare, ți-ai dat foc la valiză. Pe lîngă că ai intimidat-o și i-ai impus cu forța să semneze documentul ăsta, lăsîndu-l pe Levinson să ne spună că te-ai culcat cu ea săptămîna trecută, ai trădat-o și ai umilit-o. Iar pentru treaba asta te va urî mai mult decît unsprezece săptămîni. Dacă ai cunoaște-o cît de cît ai fi știut asta deja.

– Meredith nu e capabilă să urască pentru mult timp, îl informă Farrell cu o voce neîndurătoare în care vibra mîndria, iar Stuart trebui să-și ascundă șocul pentru că cele spuse acum de Farrell îi confirmau bănuiala într-un mod cu totul lipsit de înțelepciune din partea lui.

Dacă n-ar fi așa, și-ar urî tatăl pentru copilăria distrusă și minimalizarea muncii din cadrul companiei. L-ar urî pentru ce a descoperit de curînd că a făcut cu unsprezece ani în urmă. În schimb, ea încearcă să-l protejeze de mine. În loc să urască,

Meredith încearcă să justifice tot ceea ce nu poate fi iertat la oamenii pe care îi iubeşte, inculsiv în cazul meu, spunîndu-şi că aveam dreptul s-o părăsesc pentru că am fost silit să mă însor cu ea. Cu totul nepăsător la expresia uluită şi fascinată a lui Stuart, îl fixă cu privirea pe deasupra mesei şi adăugă:

– Meredith nu suportă să vadă oamenii suferind. Trimite coroniţe cu flori copiilor morţi cu panglici pe care să fie scrie că au fost iubiţi; plînge în braţele unui bătrîn pentru că acesta a crezut vreme de unsprezece ani că i-a avortat nepoata, după care face un drum de patru ore cu maşina prin viscol numai pentru că trebuie să-mi spună imediat adevărul. Are o inimă de aur şi e extrem de prudentă. E inteligentă, perspicace, cu o intuiţie extraordinară, iar toate astea i-au permis să exceleze la magazin fără să se lase devorată de directorii răutăcioşi sau să devină la fel ca ei. Aplecîndu-se, îşi luă stiloul de pe masă şi îl ţintui pe Stuart cu o privire rece, arogantă. Ce altceva mai e nevoie să ştiu despre ea?

– Fir-aş al naibii, spuse Stuart încet, rîzînd. Am avut dreptate, tu chiar eşti îndrăgostit de ea. Iar din cauza asta nu vei face nimic ca să-i intentezi un proces lui Philip Bancroft.

– Crezi doar, dar nu eşti atît de convins, încît să rişti s-o faci pe Meredith să mă pună la încercare. Nu eşti suficient de convins nici ca să abordezi din nou subiectul cu ea, şi chiar dacă ai fi, tot ai ezita să o faci.

– Serios? replică Stuart zîmbind în sinea lui. Îndreptîndu-se spre bar să-şi ia servieta, se gîndea deja ce să-i spună lui Meredith şi cum să o facă. Cum aşa?

– Pentru că, ripostă Farrell cu calm în spatele lui, din clipa în care ţi-ai dat seama că Meredith s-a culcat cu mine săptămîna trecută n-ai mai fost sigur de nimic şi mai ales ce simte pentru mine. Veni spre el, pornind spre biroul lui şi însoţindu-l pe Stuart politicos pînă la uşă.

Stuart îşi aminti brusc expresia indescriptibilă de pe faţa lui Meredith cînd stătuse cu mîna în cea a lui Farrell.

– Sînt avocatul ei şi e de datoria mea să-i spun ce cred, chiar dacă e doar o bănuială.

– Îi eşti şi prieten, iar cîndva ai fost îndrăgostit de ea. Eşti implicat personal, iar din cauza asta vei şovăi şi vei analiza totul

cu mare atenţie, iar pînă la urmă vei hotărî să laşi lucrurile să-şi urmeze cursul lor. În fond, dacă nu iese nimic, Meredith n-are ce pierde făcînd ce i-am cerut, şi va cîştiga cinci milioane.

Ajunseră în biroul lui, iar Farrell înconjură masa de lucru, rămînînd politicos în picioare.

Enervat de estimarea lui Farrell, de o mare acurateţe psihologică, Stuart se uită în jur, dornic să spună ceva care să-i dea bărbatului aceeaşi senzaţie neplăcută, iar privirea îi căzu pe fotografia înrămată a unei femei.

– Ai de gînd să păstrezi fotografia asta aici cît timp îi vei face curte soţiei tale?

– Bineînţeles.

Ceva din felul în care o spusese îl făcu pe Stuart să revină asupra impresiei iniţiale că femeia era o prietenă sau o amantă.

– Cine e? întrebă el direct.

– Sora mea.

Farrell îl studia cu acelaşi calm agasant, aşa că Stuart ridică din umeri şi, cu un ultim efort să-l scoată din sărite, spuse:

– Un zîmbet frumos. Şi un corp frumos.

– O să ignor cea de-a doua parte, spuse Farrell, şi îţi propun ca data viitoare cînd va veni în oraş să luăm toţi patru cina împreună. Spune-i lui Meredith că voi trece s-o iau mîine la şapte treizeci. Îi telefonezi secretarei mele şi îi dai adresa.

Concediat brusc şi pus la punct, Stuart dădu din cap, deschise uşa, apoi ieşi şi o închise în urma lui. Dincolo de biroul lui Farrell începu să se întrebe dacă îi făcea lui Meredith o favoare evitînd s-o avertizeze să renunţe urgent la documentul semnat, fie că-şi iubea soţul, fie că nu. Omul ăsta era ca o maşină: intransigent, detaşat, lipsit de emoţii şi deloc dispus să facă compromisuri. Nici măcar comentariul jignitor la adresa surorii lui nu reuşise să-l scoată din răbdări.

De cealaltă parte a uşii, Matthew Farrell se lăsă să cadă pe un scaun, se sprijini de spetează şi închise ochii.

– Dumnezeule, şopti el, scoţînd un suspin lung, tremurător, de uşurare. Îţi mulţumesc.

Nu mai rostise cuvintele astea de unsprezece ani. Iar după mai bine de două ore era pentru prima oară că respira normal.

Capitolul 41

– Cum a mers cu Farrell? întrebă Parker în clipa cînd intră în apartamentul ei ca s-o scoată în oraş la cină. Hotărîse să sărbătorească ceea ce presupunea a fi statutul ei de femeie aproape divorţată. Zîmbetul i se şterse de pe buze cînd ea îşi dădu părul de pe frunte şi îşi clătină capul în tăcere. Meredith, ce s-a întîmplat? întrebă el punîndu-şi mîinile pe braţele ei.

– Cred c-ar fi mai bine să stai jos, îl preveni ea.

– Rămîn în picioare, spuse el, arătînd deja supărat.

Zece minute mai tîrziu, cînd ea termină de povestit, nu mai arăta supărat, arăta furios pe ea.

– Şi tu ai fost de acord?

– Am avut de ales? strigă Meredith. Cu ce să fi contracarat? Toate atuurile erau de partea lui şi mi-a dat un ultimatum. Nu e chiar atît de rău, zîmbi ea, încercînd să-l îmbuneze. De două ore mă tot gîndesc la treaba asta şi e mai degrabă o inconvenienţă grosolană, o treabă supărătoare, nimic altceva. Cînd priveşti totul obiectiv.

– Sînt al naibii de obiectiv, dar tot nu-mi convine, replică Parker pe un ton aspru.

– Uite, spuse ea cu un zîmbet încurajator, chiar dacă aş fi plecat undeva să obţin un divorţ rapid, situaţia tot ar fi fost complicată din cauza proprietăţii în comun care ar fi trebuit rezolvată după divorţ. Aşa cum stau lucrurile acum, în şase luni problemele legate de divorţ şi proprietate se vor încheia odată pentru totdeauna.

– Exact, se răsti Parker furios, iar trei dintre acele şase luni le vei petrece cu Farrell!

– Ţi-am mai spus deja, a specificat că întîlnirile noastre nu vor fi intime. Şi... şi noi vom avea încă o jumătate de săptămînă împreună.

– Ce drăguţ din partea lui, ticălosul naibii!

– Vezi totul dintr-o perspectivă greşită, îl preveni Meredith, uluită să descopere cu întîrziere că tot ceea ce spunea nu făcea decît să-l enerveze şi mai mult. Face toate astea ca să se răzbune pe tata, nu pentru că mă vrea pe mine.

– Nu vorbi tîmpenii, Meredith. Farrell nu e homist sau orb şi are de gînd să pună laba pe tine oricînd şi oriunde i se va oferi prilejul. După cum mi-ai atras atenţia de trei ori în descrierea amănunţită făcută întrevederii, avocaţii ticălosului au afirmat în mod repetat că Farrell se consideră soţul tău. Şi ştii ce mi se pare cel mai sîcîitor în toată treaba asta?

– Nu, spuse ea, simţind cum i se pune un nod în gît, ce-ar fi să mă luminezi, dacă o poţi face fără să fii vulgar sau îngîmfat...

– Eu sînt vulgar şi îngîmfat? Farrell îţi flutură sub nas o propunere ca asta şi eu sînt cel vulgar şi îngîmfat? O să-ţi spun ce mi se pare lucrul cel mai dureros, cel mai dezgustător în toată afacerea asta, faptul că pe tine nu pare să te deranjeze prea mult! Îţi oferă cinci milioane ca să te zbengui în pat cu el de patru ori pe săptămînă, şi eu sînt cel vulgar? Asta e cît, o sută de mii sau cam aşa ceva pentru fiecare întîlnire, nu?

– Dacă tot vrei să intri în amănunte, se răsti Meredith, oboseala şi senzaţia de frustrare ducînd-o dincolo de limitele răbdării, atunci practic vorbind e încă soţul meu.

– Şi practic vorbind ce sînt eu, un furuncul?

– Nu, eşti logodnicul meu.

– Cu cît ai de gînd să mă taxezi?

– Ieşi.

– În regulă. Îşi smulse paltonul de pe spătarul scaunului, iar Meredith îşi trase inelul de logodnă, luptîndu-se cu lacrimile.

– Poftim, spuse ea cu o voce gîtuită de emoţie, împingîndu-l spre el. Ia-l cu tine.

Parker se uită la inelul din mîna ei şi furia îi dispăru aproape în întregime.

– Păstrează-l deocamdată, spuse el. Sîntem amîndoi mult prea furioşi ca să gîndim limpede. Nu, mă înşel, şi tocmai asta mă deranjează. Eu sînt furios, iar tu consideri totul drept o glumă bună.

– La naiba, încercam să te consolez ca să nu iei lucrurile aşa în tragic.

El şovăi, neştiind ce să mai creadă, apoi întinse mîna şi îi închise degetele peste inel.

– Asta făcea-i, Meredith, sau asta credeai că faci? Am senzaţia că sînt aruncat într-o prăpastie fără fund, iar tu, cea care

vei avea de înfruntat următoarele trei luni, treci peste calvarul ăsta mult mai uşor ca mine. Cred c-ar trebui să mă dau la o parte pînă vei avea timp suficient să hotărăşti cît de important sînt pentru tine.

– Iar eu, pară Meredith cu o voce tăioasă, cred c-ar trebui să petreci o parte din timpul ăla întrebîndu-te de ce nu mi-ai putut acorda mai multă înţelegere şi compasiune în loc să vezi totul ca pe un fel de ameninţare sexuală la adresa proprietăţii tale private.

Atunci el plecă, închizînd uşa în urma lui, iar Meredith se lăsă să cadă pe canapea. Lumea, atît de strălucitoare şi promiţătoare cu numai cîteva zile în urmă, i se prăbuşise la picioare, aşa cum se întîmpla de fiecare dată cînd dădea cu ochii de Matthew Farrell.

Capitolul 42

– Îmi pare rău, domnule, nu aveţi dreptul să parcaţi aici, spuse portarul cînd Matt coborî din maşină în faţa clădirii în care se afla apartamentul lui Meredith.

Cu mintea la prima întîlnire cu soţia lui, Matt puse în mîna portarului o sută de dolari şi îşi continuă drumul spre intrare fără să se oprească.

– Voi avea grijă de ea, strigă portarul în urma lui.

Bacşişul enorm era o plată în avans pentru alte favoruri viitoare, dar Matt nu mai stătu să-l lămurească, şi nici n-ar fi fost necesar; portarii de pe întreg cuprinsul globului sînt experţi în diplomaţie şi ştiinţe economice, ştiind foarte bine că bacşişurile grase ca acesta erau recompensa unor alte mici servicii, nu numai a celor prezente. În clipa aceea, Matt nu prea ştia care puteau fi posibilele servicii viitoare, dar a intra în graţiile portarului i se păru o hotărîre prudentă şi înţeleaptă.

Paznicul de la recepţie controlă lista de vizitatori, văzu numele lui Matt şi dădu politicos din cap.

– Domnişoara Bancroft, apartamentul 505, spuse el. O sun să o anunţ că sosiţi. Ascensoarele sînt acolo.

Meredith era atît de încordată, încît mîinile îi tremurau. Îşi trecu degetele prin părul de la tîmple, aranjîndu-l să-i cadă cît

mai natural pe umeri. Îndepărtîndu-se cu un pas de oglindă, aruncă o privire bluzei din mătase verde şi fustei din stofă în aceeaşi nuanţă. Ignorînd faptul că Matt se afla probabil în ascensor, luă rujul, vrînd să-l folosească, apoi se răzgîndi, îi puse capacul şi îl aruncă în poşetă. Să se facă drăguţă pentru Matthew Farrell, care nu avusese nici măcar bunul-simţ să o informeze unde vor merge, ca să ştie cum să se îmbrace, era o pierdere de vreme. De fapt, dacă îşi pusese în cap s-o seducă, cu cît arăta mai rău, cu atît mai bine. Se duse la uşă, ignorînd stoică tremurul picioarelor, o deschise brusc şi, ridicîndu-şi ochii doar pînă la pieptul lui, spuse cu toată sinceritatea:

– Speram că vei întîrzia.

Primirea lipsită de cordialitate nu depăşi cu nimic aşteptările lui Matt, dar arăta atît de al naibii de frumoasă în verde-smarald, cu părul lucios legănîndu-se liber pe umeri, încît trebui să-şi stăpînească impulsul de a rîde şi a o trage în braţe.

– Şi cam cu cît sperai să întîrzii?

– Cu vreo trei luni.

Iar atunci Matt rîse, un rîs bogat, gros, care o făcu pe Meredith să-şi ridice capul cu cîţiva centimetri, dar fără să poată să-l privească încă în faţă.

– Te şi distrezi deja? întrebă ea uitîndu-se ţintă la nişte umeri foarte largi acoperiţi de o jachetă sport din caşmir şi o cămaşă crem, deschisă la gît, părînd să sclipească în contrast cu pielea lui bronzată.

– Arăţi foarte frumoasă, spuse el calm, ignorîndu-i împunsătura.

Continuînd să nu se uite la el, se duse la debara să-şi ia paltonul.

– Din moment ce nu te-ai deranjat să-mi dai de ştire unde vom merge, vorbi ea din interiorul debaralei, habar n-am avut cum să mă îmbrac.

Matt nu spuse nimic, ştia foarte bine că se va enerva cumplit cînd va afla unde o ducea, aşa că preferă să-şi ţină gura.

– Eşti îmbrăcată perfect, spuse el.

– Mulţumesc pentru această informaţie preţioasă, răspunse Meredith. Îşi trase paltonul din debara, se întoarse şi se izbi de pieptul lui. Ce-ar fi să te mişti din calea mea?

– Te ajut să-ți îmbraci paltonul.

– Nu mă ajuta! spuse ea făcînd un pas lateral și trăgînd de palton. Nu mă ajuta cu nimic! Nu mă mai ajuta niciodată!

Mîna lui o apucă de partea de sus a brațului și o răsuci blînd, dar ferm.

– Așa va fi toată noaptea? întrebă el liniștit.

– Nu, se răsti ea, asta-i partea plăcută.

– Știu cît de furioasă trebuie să fii...

Lui Meredith îi pieri teama de a se uita la el.

– Nu, nu știi, replică ea cu o voce în care vibra mînia. Crezi că știi, dar nici măcar nu-ți poți imagina. Renunțînd la jurămîntul făcut de a fi cît mai distantă și tăcută, plictisindu-l de moarte, continuă: În biroul tău mi-ai cerut să am încredere în tine, apoi ai folosit împotriva mea tot ceea ce ți-am povestit că s-a întîmplat în urmă cu unsprezece ani. Chiar ai crezut că îmi poți distruge viața marți, ca apoi să vii miercuri aici și totul să fie roz-bombon, ipocrit fără inimă?

Matt se uită în ochii ei scăpărînd de furie și se gîndi foarte sincer să-i spună „Sînt îndrăgostit de tine". Dar după ceea ce se petrecuse ieri nu l-ar mai fi crezut, iar dacă prin cine știe ce miracol ar fi reușit s-o facă să-l creadă, s-ar fi folosit de adevăr și ar fi renunțat la înțelegerea lor. Iar așa ceva nu-și putea permite.

Îi spusese ieri că între ei nu exista decît un trecut oribil. Matt avea o nevoie disperată de timpul pentru care se tîrguise ca să găsească o fisură în apărarea ei și să-i dovedească că o relație viitoare cu el nu va provoca o repetare a durerii din trecut. Așa că, în loc să explice sau să se certe, trecu la prima etapă a companiei psihologice schițate în mintea lui, adică s-o facă să renunțe la obiceiul de-a arunca vina pentru trecut doar asupra lui. Luîndu-i paltonul i-l ținu să-l îmbrace.

– Știu că acum îți par drept un ipocrit fără inimă și nu te condamn că mă consideri așa. Dar fii cinstită cu tine și amintește-ți că acum unsprezece ani nu eu am fost cel rău. Ea își strecură brațele în mînecile paltonului și dădu să se depărteze, dar Matt își puse mîinile pe umerii ei și o întoarse, așteptînd pînă ea își ridică spre el ochii încărcați de reproșuri. Urăște-mă pentru ceea ce fac acum, spuse el, pot accepta, dar nu mă urî

pentru trecut. Am fost victima uneltirilor tatălui tău, exact ca şi tine.

– Ai fost lipsit de inimă chiar şi atunci, spuse Meredith scuturîndu-şi umerii de mîinile lui şi luîndu-şi poşeta. Abia dacă te-ai deranjat să-mi scrii din America de Sud.

– Ţi-am scris zeci de scrisori, spuse el şi îi deschise uşa. Jumătate din ele le-am dus eu însumi la poştă. Iar tu nu eşti în situaţia de a mă critica în privinţa asta, continuă el cînd o luară pe coridorul acoperit de covor. În toate lunile alea nu mi-ai trimis decît şase scrisori.

Meredith îi urmări mîna ridicîndu-se şi apăsînd butonul ascensorului, spunîndu-şi că, dorind să se reabiliteze în ochii ei, o minţea în legătură cu scrisorile, dar ceva nu-i dădea pace, o propoziţie rostită în timpul primului telefon dat din Venezuela, pe care ea o interpretase atunci ca pe o critică la felul cum îşi compunea scrisorile. Nici tu nu eşti o mare amatoare de scris scrisori...

Bănuiala cumplită începu să prindă rădăcini în mintea ei şi se uită fără să vrea la Matt, luptîndu-se cu impulsul de a-l întreba despre scrisori. Uşile ascensorului se deschiseră, iar el o conduse prin holul clădirii afară în stradă, unde un Rolls-Royce cafeniu aştepta lîngă trotuar, strălucind în lumina felinarului ca o bijuterie.

Meredith se strecură în interiorul luxos al automobilului, privind ţintă parbrizul. Matt porni motorul şi se înscriseră în trafic. Rolls-ul era frumos, dar mai bine ar fi murit decît să spună ceva care ar fi sunat măgulitor la adresa maşinii lui. În plus, mintea îi era încă la scrisori. Evident, şi a lui Matt, pentru că imediat ce opriră la un semafor, o întrebă:

– Cîte scrisori ai primit de la mine?

Ea încercă să nu răspundă, încercă din tot sufletul să-l ignore, dar, deşi putea ţine piept oricui într-o înfruntare, nu era genul care să rămînă îmbufnată.

– Cinci, rosti ea pe un ton categoric, pironindu-şi privirea asupra mîinilor.

– Cîte mi-ai scris? insistă el.

Ea şovăi, apoi ridică din umeri.

– La început ţi-am scris de cel puţin două ori pe săptămînă.

Mai tîrziu, cînd nu mi-ai răspuns, le-am redus la una pe săptămînă.

– Ţi-am scris zeci de scrisori, spuse el din nou, accentuînd fiecare cuvînt. Presupun că tatăl tău şi-a băgat nasul în corespondenţa noastră şi primele cinci au scăpat ca prin minune.

– Nu mai contează.

– Nu? rosti el cu o ironie muşcătoare. Dumnezeule, cînd mă gîndesc cum aşteptam scrisorile de la tine şi cum mă simţeam cînd nu soseau!

– Să fie o pretenţie prea mare din partea mea dacă mă aştept să-mi spui unde mergem?

– Aici, răspunse el şi apăsă pe semnalizator virînd maşina spre garajul subteran din clădirea în care se afla apartamentul lui.

– Ar fi trebuit să-mi dau seama că vei încerca aşa ceva, izbucni ea pregătită să sară din maşină în clipa cînd va opri şi, dacă va fi necesar, să plece acasă pe jos.

– Tata vrea să te vadă, spuse Matt calm, parcînd maşina chiar în faţa ascensorului, între o limuzină cu un număr de California şi un Jaguar de un albastru-închis, atît de nou că nu avea încă plăcuţele de înmatriculare. Acceptînd în silă să urce în apartamentul lui, dacă tatăl său era acolo, Meredith coborî din maşină.

Şoferul lui Matt îi deschise uşa, iar în spatele lui, Patrick Farrell urca deja treptele holului, zîmbetul larg încreţindu-i faţa.

– Iat-o, îi spuse Matt tatălui său pe un ton de un umor sumbru, ţi-am adus-o aşa cum am promis, teafără şi nevătămată, şi supărată foc pe mine.

Patrick îşi deschise braţele, iar Meredith se duse spre el lăsîndu-se îmbrăţişată, întorcîndu-şi faţa de la Matt. Punîndu-i protector braţul peste umerii ei, Patrick o răsuci spre şofer.

– Meredith, spuse el, acesta e Joe O'Hara. Nu cred că aţi făcut cunoştinţă.

Meredith reuşi să arunce un zîmbet slab, stingherit, amintindu-şi cele două scene teribil de emoţionante la care şoferul asistase.

– Ce mai faci domnule O'Hara?

– E o plăcere să vă cunosc doamnă Farrell.

– Numele meu e Bancroft, spuse Meredith cu toată convingerea.

– Exact, replică el, uitîndu-se provocator la Matt. Pat, spuse el îndreptîndu-se spre uşă, o să te aştept la uşa din faţă.

– Deci, spuse Patrick radiind de fericire, îţi place locuinţa lui Matt?

– E foarte drăguţă, recunoscu ea. Şi în clipa aceea îi trecu prin minte că prezenţa lui Patrick ar putea fi răspunsul la rugăciunile ei. Nu credea nici măcar pentru o secundă că bătrînul era la curent cu tactica fără scrupule abordată de Matt. Îşi dori din tot sufletul să-i poată vorbi, de preferinţă între patru ochi, şi să-l implore să intervină.

– Lui Matt îi place marmura, dar eu nu prea mă împac cu ea, glumi el. Mă face să mă simt de parcă aş fi mort şi gata îngropat.

– Îmi imaginez cum trebuie să te simţi în căzile lui din marmură neagră, spuse Meredith schiţînd un zîmbet.

– Ca într-un cavou, replică Patrick prompt, mergînd alături de ea pe lîngă dining room şi urcînd cele trei trepte ale sufrageriei.

Cînd se aşeză, Patrick rămase în picioare şi Matt se duse la bar.

– Ce-aţi vrea să beţi?

– Un suc pentru mine, spuse Patrick.

– Şi pentru mine, spuse Meredith.

– Tu o să bei un sherry, o contrazise Matt despotic.

– Are dreptate, spuse Patrick. Nu mă deranjează să mă uit la alţii cum beau. Aşa deci, continuă el, ştii deja despre căzile din marmură ale lui Matt?

– Am... am văzut fotografii ale apartamentului în ziarul de duminică.

– Ştiam eu! declară Patrick făcîndu-i cu ochiul. În toţi anii ăştia, ori de cîte ori fotografia lui Matt apărea în ziare, îmi ziceam în sinea mea, sper ca Meredith Bancroft s-o vadă. I-ai urmărit ascensiunea, aşa-i?

– Nu! exclamă Meredith pe un ton defensiv, nici vorbă de aşa ceva.

În mod ciudat, Matt fu cel care o salvă de la discuţia jenantă.

Uitîndu-se în sus de la tejgheaua barului, îi spuse:

– Fiindcă tot am ajuns la subiectul notorietății publice, aş vrea să ştiu de ce vrei ca întîlnirile noastre să rămînă secrete, aşa m-a informat avocatul tău.

– Secrete? întrebă Patrick. De ce?

Meredith se gîndi la cel puţin zece motive enervante şi extrem de uşor de descris, dar nu i le putea spune tatălui său, iar Matt interveni.

– Pentru că Meredith e încă logodită cu altcineva, îi spuse el tatălui său, apoi îşi mută privirea asupra ei. De ani de zile chipul tău apare în mai toate ziarele locale. Oamenii te vor recunoaşte oriunde am merge.

Patrick vorbi răspicat:

– Mă duc să văd cînd va fi gata cina şi porni spre dining room, lăsînd-o pe Meredith cu impresia că ori murea de foame, ori dorea să o şteargă din loc.

Meredith aşteptă pînă fu sigură că n-o mai putea auzi, apoi spuse cu o satisfacţie încărcată de furie:

– Eu nu voi fi recunoscută, dar tu da. Reprezinţi sex-simbolul omului de afaceri american. Tu eşti cel al cărui motto e „mişcă în pat cu ea". Tu eşti cel care se culcă cu starul rock, apoi le seduce cameristele... Rîzi de mine? exclamă ea contrariată, privirea trecîndu-i spre umerii care tremurau.

Scoţînd capacul unei sticle de suc, Matt o învrednici cu o privire piezişă.

– De unde ai scos aiureala asta cu cameristele?

– Cîteva dintre secretarele de la *Bancroft* se numără printre numeroasele tale admiratoare, replică Meredith cu un dispreț nimicitor. Citesc totul despre tine în *Tattler.*

– În *Tattler?* întrebă Matt, încercînd să-şi ascundă rîsul sub o expresie gînditoare. Revista care susține că am fost luat la bordul unui OZN şi informat de nişte extratereştri clarvăzători ce fel de decizii să iau în afacerile mele?

– Nu, aia a fost *The World Star!* se burzului Meredith, cu totul nemulțumită de modul cum trecea nepăsător peste subiectul în discuție. Am văzut-o la un chioşc de pe stradă.

Buna lui dispoziție dispăru, glasul dobîndind o tonalitate incisivă:

– Mi se pare că am citit undeva că ai avut o aventură cu un dramaturg.

– A fost în *Chicago Tribune* şi n-au scris că am o aventură cu Joshua Hamilton, ci doar că ne întîlnim foarte des.

Matt luă paharele şi porni cu ele spre ea.

– Ai avut o aventură cu el? insistă Matt.

Detestînd să se simtă în inferioritate din cauza înălţimii lui, Meredith se ridică şi luă paharul din mîna lui.

– N-am prea avut nici o şansă. Joshua Hamilton e îndrăgostit de fratele meu vitreg, Joel.

Şi Meredith avu marea satisfacţie de a-l vedea pe Matt Farrell rămas fără cuvinte.

– E îndrăgostit de cine?

– Joe e fiul bunicii mele vitrege, dar e cam de aceeaşi vîrstă cu mine, aşa că am căzut de acord cu mulţi ani în urmă să ne spunem soră şi frate. Celălalt fiu al ei se numeşte Jason.

Matt îşi strînse buzele.

– Să înţeleg, spuse el plictisit, că Joe e homosexual?

– Da, dar să nu îndrăzneşti să spui ceva urît despre Joel! E cel mai dulce şi mai simpatic om pe care l-am cunoscut în viaţa mea. Jason e normal şi e un mare porc.

– Cine ar fi crezut, spuse el, frecîndu-şi degetele de braţul ei, că tînăra cu principii rigide pe care am cunoscut-o cu mult timp în urmă are de fapt o familie cu atîtea secrete ruşinoase?

Fără să-şi dea seama de prezenţa lui Patrick Farrell apărut pe treapta de jos, ascultînd replicile dintre ei cu un interes plin de satisfacţie, Meredith îşi smuci braţul.

– Cel puţin eu nu m-am culcat cu secretele mele, îşi vărsă ea năduful, şi nici unul din ele n-a avut păr roz!

– Cine, întrebă Patrick rîzînd în hohote, are păr roz?

Matt îşi ridică privirea distrat şi văzu bucătăreasa venind cu o tavă şi punînd-o pe masă.

– E prea devreme pentru cină, spuse el încruntîndu-se.

– E vina mea, spuse Patrick. Am crezut că avionul meu pleacă la miezul nopţii, dar imediat după ce-ai plecat să o aduci pe Meredith am realizat că pleacă la unsprezece. Am rugat-o pe doamna Wilson să pregătească cina cu o oră mai devreme.

Meredith, dornică să termine cît mai repede această seară,

fu încîntată de cina servită mai devreme şi hotărî imediat ca Patrick să o ducă acasă în drum se aeroport. Prinzînd astfel curaj, reuşi să facă faţă cinei cu o relativă stăpînire de sine, iar Patrick îi uşură situaţia vorbind despre lucruri simple, conversaţie la care luă parte numai cînd şi dacă n-o făcea Matt.

De fapt, aşa cum stăteau, Matt în capul mesei şi ea imediat în dreapta lui, reuşi nu numai să nu-i vorbească, dar şi să evite să se uite la el, pînă după desert.

Sfîrşitul cinei păru însă să stabilească un curs cu totul nou pentru acea seară paşnică.

Crezuse că Patrick habar nu avea de metodele extreme şi cu totul lipsite de etică la care apelase fiul său, dar cînd el se ridică de la masă descoperi că ignoranţa aparentă, chiar şi atitudinea lui imparţială, nu erau decît o iluzie.

– Meredith, rosti el pe un ton aspru, de cînd ne-am aşezat la masă nu i-ai adresat lui Matt nici un cuvînt. Cu tăcerea n-o să ajungi nicăieri. Ce vă trebuie vouă e o ceartă ca lumea, să daţi afară tot ce vă roade sufletul şi să lămuriţi lucrurile între voi. Se uită la Matt cu un zîmbet plin de subînţelesuri. Poţi începe imediat ce-o voi săruta pe Meredith de rămas bun. Joe mă aşteaptă jos.

Meredith se ridică şi ea repede.

– Nu ne vom certa. De fapt, trebuie să plec. M-ai putea duce acasă în drum spre aeroport?

Tonul lui Patrick fu pe cît de neînduplecat, pe atît de părintesc şi blînd:

– Nu vorbi prostii, Meredith. Vei rămîne aici cu Matt şi te va duce el acasă...

– Nu vorbesc prostii, domnule Farrell...

– Tată.

– Îmi pare rău... tată, se corectă ea, apoi, dîndu-şi seama că aceasta va fi singura ei şansă de a apela la ajutorul lui, spuse: Nu cred că ştii de ce sînt aici. Sînt aici pentru că fiul tău m-a silit prin ameninţări şi şantaj să mă întîlnească cu el pe o perioadă de unsprezece săptămîni.

Se aşteptă ca el să se arate surprins, să-i ceară o explicaţie lui Matt. Nu se aşteptă însă să se uite la ea fără măcar să clipească şi să fie de partea fiului său.

– A făcut ce a crezut că e necesar ca să te împiedice să faci ceva ce s-ar putea să regreţi tot restul vieţii.

Meredith făcu un pas înapoi, de parcă i-ar fi tras o palmă.

– N-ar fi trebuit să vă povestesc nici unuia din voi ceea ce s-a întîmplat acum unsprezece ani. În seara asta, de cînd am pus piciorul aici, am crezut că nu ştii de ce am venit... Lăsă fraza în suspensie şi îşi clătină capul, mirată de propria naivitate. Aveam de gînd să-ţi explic şi să te rog să-mi vii în ajutor.

Patrick ridică mîna, un gest de neputinţă cerînd să fie înţeles, apoi se uită îngrijorat la Matt rămas nemişcat, nepăsător la mica scenă.

– Trebuie să plec. Vrei să-i transmit ceva lui Julie din partea ta?

– Îi poţi transmite compasiunea mea, replică ea distantă, răsucindu-se şi căutîndu-şi paltonul şi poşeta, pentru că a fost crescută într-o familie cu bărbaţi lipsiţi de inimă. Îi scăpă încruntarea de pe chipul lui Matt, dar simţi mîna lui Patrick pe umăr şi, cu toate că se opri, refuză să se întoarcă. El şi-o coborî, apoi plecă.

În clipa în care uşa se închise în urma lui, apartamentul se cufundă într-o tăcere greoaie, apăsătoare, sufocantă. Meredith făcu un pas, dînd să-şi ia lucrurile, dar Matt îi apucă braţul şi o trase înapoi.

– Îmi iau paltonul şi poşeta, apoi plec, spuse ea.

– Trebuie să stăm de vorbă, Meredith, spuse el cu o voce rece, autoritară.

– Va trebui să faci uz de forţă ca să mă ţii aici, îl avertiză ea, iar dacă o faci, dimineaţă voi solicita un mandat pentru arestarea ta, aşa să-mi ajute Dumnezeu!

– Parcă voiai ca întîlnirile noastre să fie discrete.

– Am zis secrete.

– Am avut o înţelegere. Sau nu-ţi mai pasă ce se întîmplă cu tatăl tău? Privirea pe care Meredith i-o aruncă fu atît de dispreţuitoare, încît Matt se întrebă pentru prima oară dacă nu se înşelase în privinţa capacităţii ei de a urî. În seara asta vom sta de vorbă, spuse el, pe un ton ceva mai blînd, fie aici, fie la tine acasă. Alege.

– La mine, replică ea cu amărăciune.

Parcurseră drumul de cincisprezece minute într-o tăcere mormîntală. Iar cînd Meredith ajunse să deschidă uşa apartamentului ei, atmosfera vibra de tensiune.

Meredith se duse direct la veioză, o aprinse, apoi porni spre cămin, depărtîndu-se cît mai mult de el.

– Ai spus că vrei să stăm de vorbă, îi reaminti ea deloc politicoasă. Încrucişîndu-şi braţele la piept, îşi sprijini umerii de poliţa de deasupra căminului, aşteptînd ca el să înceapă s-o ameninţe şi s-o constrîngă, ferm convinsă că ăsta era ţelul lui. Iar din motivul ăsta fu uşor nedumerită cînd el îşi vîrî mîinile în buzunare, rămînînd în mijlocul sufrageriei şi uitîndu-se în jurul lui la camera confortabilă, fascinat parcă de fiecare piesă de mobilier şi de fiecare obiect decorativ.

– Ce faci? întrebă Meredith indignată şi neliniştită.

– Îmi satisfac ani de curiozitate.

– Despre ce?

– Despre tine, spuse el, iar dacă Meredith n-ar fi ştiut cu cine are de-a face, ar fi putut crede că expresia de pe chip îi exprima tandreţe. Despre felul cum trăieşti.

Dorindu-şi din tot sufletul să fi stat într-un loc deschis, în loc să se fi sprijinit de un perete, îl urmări înaintînd, oprindu-se în cele din urmă în faţa ei cu amîndouă mîinile în buzunare.

– Îţi place cretonul, replică el cu un zîmbet copilăros. Nu mi te-aş fi imaginat într-o cameră cu huse de pînză. Deşi ţi se potriveşte mobila veche şi ţesături înflorate; e o încăpere călduroasă şi îmbietoare. Îmi place foarte mult.

– Bine, atunci pot să mor fericită, spuse Meredith tot mai intrigată de căldura din ochii şi zîmbetul lui. Deci, despre ce-ai vrut să vorbim?

– În primul rînd, vreau să ştiu de ce eşti astăzi mai supărată ca ieri.

– Te voi lumina imediat, replică ea cu un glas plin de resentimente. Ieri am cedat şantajului tău şi am acceptat să te văd timp de unsprezece săptămîni, dar nu voi lua parte la farsa pe care se pare că o pui la cale.

– Ce fel de farsă?

– Farsa prin care pretinzi că vrei o reconciliere, aşa cum ai dat de înţeles marţi în prezenţa avocaţilor şi astăzi de faţă cu

tatăl tău. Ce vrei tu e răzbunare şi ai găsit o cale mai subtilă, mai ieftină, de a o obţine.

– Mai întîi, îi atrase el atenţia, ţi-aş putea înscena un masacru public la tribunal pentru cele cinci milioane făcute cadou dacă treaba asta nu merge. Meredith, rosti el cu toată convingerea, nu e răzbunare. La întrunirea aceea ţi-am spus exact ce vreau de la tine. Există ceva între noi, a existat dintotdeauna şi n-a dispărut nici după unsprezece ani. Vreau să-i acord o şansă.

– Vrei să-mi închipui... se opri ca să-şi înghită un hohot de rîs furios, isteric, că în toţi anii ăştia ai suferit din cauza mea?

– M-ai crede dacă ţi-aş spune că e adevărat?

– Ar trebui să fiu tîmpită! Ţi-am spus în seara asta că atît eu, cît şi toţi cei care sînt abonaţi la o revistă sau la un ziar ştiu despre aventurile tale amoroase, care se numără cu sutele.

– Afirmaţia este o exagerare scandaloasă, iar tu o ştii foarte bine. La dracu'! înjură Matt trecîndu-şi o mînă prin păr. Nu m-am aşteptat la aşa ceva. În nici un caz. Se depărtă de ea, apoi se răsuci pe călcîie, vocea răsunîndu-i de o ironie tăioasă: Voi reuşi să te conving, dacă voi recunoaşte că mi-ai rămas în minte ani la rînd după divorţul nostru? Ei bine, da, nu te-am uitat. Vrei să ştii de ce-am muncit pe rupte riscînd nebuneşte, încercînd să dublez şi să triplez fiecare cent cîştigat? Vrei să ştii ce-am făcut în ziua în care valoarea mea netă a atins milionul de dolari?

Ameţită, neîncrezătoare şi subjugată fără să vrea, Meredith se uită la el cu ochi mari şi îşi înclină uşor capul, un gest cu totul inconştient.

– Am făcut-o, se răsti el, dintr-un fel de hotărîre obsedantă, nebună, de a-ţi dovedi că pot! În seara în care mi-a reuşit una din invenţii şi am ajuns să depăşesc nivelul primului milion de dolari, am deschis o sticlă de şampanie şi am toastat în onoarea ta. N-a fost un toast amabil, dar a fost extrem de elocvent. *În cinstea ta, soţia mea mercenară, să regreţi încă mult timp ziua în care mi-ai întors spatele.* Vrei să-ţi spun, continuă el cu amărăciune, cum m-am simţit cînd în sfîrşit mi-am dat seama că fiecare femeie cu care mă culc e blondă ca tine, cu ochi albaştri ca ai tăi şi că inconştient făceam dragoste cu tine?

– Dezgustător, şopti Meredith, şocată de dezvăluirea lui.

– Exact aşa m-am simţit! Şi din moment ce e vremea confesiunilor, a venit rîndul tău.

– La ce te referi? întrebă Meredith, incapabilă să creadă tot ceea ce-i spusese, convinsă totuşi că Matt îi povestise ce considerase el a fi adevărul...

– Să începem cu reacţia ta plină de neîncredere cînd am spus că sînt sigur că există ceva între noi, chiar şi după tot acest timp.

– Nu există nimic între noi.

– Nu ţi se pare ciudat că în toţi anii ăştia nici unul din noi nu s-a recăsătorit?

– Nu.

– Şi la fermă, cînd mi-ai cerut să facem pace, n-ai simţit nimic pentru mine?

– Nu! spuse Meredith, dar minţea şi o ştia foarte bine.

– Şi nici în biroul meu, întrebă el, cînd ţi-am cerut eu să facem pace?

– N-am simţit nimic în nici una dintre ocaziile astea... doar un fel de prietenie, spuse ea un pic cam prea disperată.

– Şi îl iubeşti pe Reyolds?

– Da!

– Atunci ce naiba căutai în pat cu mine săptămîna trecută?

Meredith trase brusc aer în piept.

– Păi, a fost ceva ce pur şi simplu s-a întîmplat. N-a însemnat nimic. Încercam să ne consolăm reciproc, atîta tot. A fost... destul de plăcut, dar nimic mai mult.

– Nu mă minţi! Nu ne mai săturam unul de altul, iar tu o ştii al dracului de bine! Cum ea păstră o tăcere încăpăţînată, Matt insistă cu şi mai multă forţă: Şi nu doreşti absolut deloc să faci din nou dragoste cu mine?

– Exact.

– Ce-ai zice să-mi dai cinci minute ca să-ţi dovedesc că te înşeli?

– Nici nu mă gîndesc, izbucni Merediht.

– Chiar crezi, spuse el ceva mai calm, că sînt atît de naiv, încît să nu-mi dau seama că în ziua aceea în pat m-ai dorit la fel de mult pe cît te doream eu?

– Sînt sigură că ai suficientă experienţă pentru a cîntări cum

se simte o femeie după un simplu oftat, se răzvrăti, prea furioasă să-şi dea seama că îi confirma spusele adăugînd: Dar cu riscul de a-ţi răni afurisita aia de încredere, îţi voi spuse exact cum m-am simţit în ziua aceea. M-am simţi la fel cum m-am simţit întotdeauna în pat cu tine, naivă, stîngace şi nepricepută.

El arăta gata să explodeze.

– Cum?

– Ai auzit bine, răspunse ea, dar satisfacţia de a-i vedea reacţia uluită fu de scurtă durată. În loc să se înfurie pentru aprecierea greşită a sentimentelor ei, Matt se sprijini cu mîna de poliţa de deasupra căminului şi începu să rîdă. Rîse pînă Meredith se supără atît de tare, încît vru să se mişte, iar atunci îşi reveni urgent.

– Îmi pare rău, spuse el spăşit, în ochi sclipindu-i o lumină ciudată, tandră. Ridicîndu-şi mîna, o duse la obrazul ei neted, uluit şi încîntat peste măsură că, în ciuda senzualităţii ei incredibile, nu se culcase cu prea mulţi bărbaţi. Dacă ar fi făcut-o, în loc să se simtă stîngace în pat cu el, şi-ar fi dat seama că printr-o singură mişcare îi transforma trupul într-un adevărat infern. Dumnezeule, cît eşti de frumoasă! şopti el. Pe dinafară şi pe dinăuntru. Îşi plecă capul să o sărute, dar ea îşi întoarse faţa şi nu-i sărută decît urechea.

– Dacă mă săruţi, şopti el gutural, plimbîndu-şi buzele peste bărbia ei, îţi dau şase milioane. Dacă te culci cu mine în seara asta, continuă el pierzîndu-se în parfumul ei şi în pielea catifelată, îţi voi dărui lumea. Dar dacă te muţi la mine, vorbi el mai departe, tîrîndu-şi gura peste obrazul ei spre colţul buzelor, voi face mult mai mult.

Neputînd să-şi întoarcă faţa din cauza braţului lui şi neputînd să-şi răsucească trupul din cauza corpului lui, care îi bloca orice mişcare, Meredith se strădui să dea vocii ei un timbru cît mai dispreţuitor, ignorînd simultan senzaţia incitantă provocată de limba lui pe urechea ei.

– Şase milioane şi întreaga lume! spuse ea cu un glas tremurător. Ce altceva mi-ai mai putea dărui dacă mă mut cu tine?

– Paradisul. Ridicîndu-şi capul, Matt îi luă bărbia între degetul mare şi cel arătător, silind-o să se uite în ochii lui. Îţi voi dărui paradisul pe un platou de aur. Indiferent ce-ţi doreşti, tot

ce-ţi doreşti. Fireşte, voi fi şi eu acolo. Paradisul nu poate exista fără mine. Meredith înghiţi cu greu, vrăjită de privirea galeşă din ochii argintii şi de timbrul mîngîietor al vocii adînci. Vom fi o familie, continuă el descrierea paradisului oferit, aplecîndu-şi din nou capul. Vom avea copii... mi-ar plăcea şase, o necăji el lipindu-şi buzele pe tîmpla ei. Dar mă voi mulţumi şi cu unul. Nu trebuie să hotărăşti acum. Meredith trase aer în piept, iar Matt îşi zise că împinsese lucrurile destul de departe pentru o singură seară. Îndreptîndu-se brusc, o ciupi de bărbie. Mai gîndeşte-te, îi propuse el surîzînd drăceşte.

Meredith îl urmări stupefiată cum îi întoarce spatele şi se îndreaptă spre uşă fără să-i mai adreseze vreun cuvînt. Uşa se închise în urma lui, iar ea o privi cu ochi mari, ţintuită pe loc, mintea încercînd să absoarbă tot ceea ce-i spusese.

Întinzînd orbeşte mîna spre spătarul unui scaun, îl înconjură şi se prăbuşi pe el, neştiind dacă să rîdă sau să plîngă.

Credea cîteva dintre lucrurile pe care i le spusese în seara asta: muncise pe brînci ca să-i dovedească ei şi, fără îndoială, tatălui ei, că putea cîştiga o avere. I se potrivea atît de mult, îşi zise ea cu un zîmbet silit, ca şi toastul cu şampanie pe care declarase că-l băuse în cinstea ei în ziua cînd reuşise să facă un milion de dolari. Răzbunător pînă la capăt, trase ea concluzia, amuzată. Nu era de mirare că devenise aşa o forţă în lumea afacerilor. Îi trecu prin minte că gîndurile îi erau cam blînde date fiind circumstanţele şi înfruntă în silă motivul: Matt îi spusese un lucru adevărat – existase întotdeauna ceva între ei.

Oftînd năucită, Meredith se ridică, stinse veioza şi porni spre dormitor. Stătea lîngă pat desfăcîndu-şi nasturii bluzei, cînd restul cuvintelor lui Matt, cele pe care se chinuia din răsputeri să nu şi le amintească, îi reveniră şuşotind în minte, iar mîinile îi încremeniră pe nasturi. *Culcă-te cu mine în noaptea asta şi îţi voi dărui lumea. Mută-te la mine şi-ţi voi dărui paradisul pe un platou de aur. Indiferent ce-ţi doreşti, tot ce-ţi doreşti. Fireşte, voi fi şi eu acolo. Paradisul nu poate exista fără mine.*

Fascinată de amintire, Meredith rămase nemişcată, apoi gîndurile i se îndreptară spre Parker, iar buna dispoziţie dispăru. Sperase toată ziua că o va suna. În ciuda felului în care se despărţiseră, ştia în adîncul inimii că nici unul din ei nu voia să

pună capăt logodnei lor. Îi trecu prin minte că s-ar putea ca el să aştepte telefonul ei. Mîine, îşi zise ea, îl va suna mîine şi va încerca din nou să-l facă să înțeleagă.

Capitolul 43

– „Neața, Matt, spuse Joe cînd Matt se urcă a doua zi dimineață la opt şi un sfert pe bancheta din spate a limuzinei, apoi aruncă o privire stingherită ziarului din mîna lui şi adăugă: Totul, totul e în ordine? Cu soția ta adică?

– Nu chiar, replică Matt pe un ton plictisit. Uitînd de *Chicago Tribune* pe care îl citea în mod normal în fiecare dimineață, Matt îşi întinse picioarele şi privi afară pe geamul lateral. Cînd limuzina se înscrise în trafic, buzele lui schițară un zîmbet, iar gîndurile i se îndreptară spre Meredith. Se scurseră cîteva minute pînă observă Matt că Joe se abținea de la atacul obişnuit asupra celorlalte vehicule de pe şosea. Îşi întoarse uimit capul şi-l văzu pe Joe urmărindu-l în oglinda retrovizoare. Ai ceva pe suflet? întrebă Matt.

– Nu, de ce?

– Ai pierdut şansa de a depăşi camionul ăla.

Fără să scoată un cuvînt, Joe îşi retrase privirea de la oglindă, apăsă pe pedală, iar Matt îşi lăsă gîndurile să revină la Meredith. Le lăsă să zăbovească asupra ei pînă ajunse la clădirea *Haskell*, apoi, coborînd din maşină în parcarea de la subsol, se sili să se gîndească la problemele de la birou, care trebuia rezolvate în acea zi.

– Bună dimineața, Eleanor, spuse el zîmbind, trecînd pe lîngă masa secretarei şi deschizînd uşa biroului. Arăți foarte bine în dimineața asta.

– Bună dimineața, replică ea cu o voce ciudată, şocată. Conform ritualului din fiecare zi îl urmă în birou şi rămase în picioare cu carnetul de însemnări într-o mînă, corespondența şi mesajele telefonice în cealaltă, gata să-şi noteze directivele lui. Matt îi văzu privirea ricoşînd spre ziarul aruncat pe masă, dar atenția îi fu atrasă de teancul de mesaje telefonice din mînă. De la cine sînt toate telefoanele alea?

– De la serviciile de informații ale presei, replică ea scîrbită

şi începu să le frunzărească. *Tribune* a sunat de patru ori, *Sun-Times* de trei. *UPI* aşteaptă la telefon, iar *Associated Press* e în holul principal, împreună cu reporterii de la posturile locale de televizune şi radio. Au sunat toate cele patru mari reţele de televiziune, plus *CNN*. *People* vrea să vorbească cu tine, dar *National Tattler* a vrut să discute cu mine, au zis că „vor să afle punctul de vedere al unei secretare asupra porcăriilor". Le-am trîntit telefonul în nas. Ai mai primit două telefoane ţicnite de la nişte indivizi anonimi, care au tras concluzia că eşti homosexual, şi unul de la domnişoara Avery, care mi-a cerut să te informez că eşti un ticălos mincinos. Tom Anderson a sunat să întrebe dacă ai nevoie de ajutor, iar paznicul de la poartă a cerut întăriri ca să împiedice presa să dea buzna înăuntru. Se opri şi se uită la el. De întăriri m-am ocupat deja.

Încruntîndu-se, Matt trecu în revistă diferitele afaceri ale *Intercorp*-ului, încercînd să se gîndească la ceva ce-ar fi putut stîrni tot acest entuziasm public.

– S-a întîmplat ceva şi eu nu ştiu?

Ea încuviinţă dînd sumbru din cap şi se uită la ziarul împăturit de pe biroul lui.

– L-ai citit?

– Nu, spuse Matt întinzînd mîna spre *Tribune* şi desfăcînd brusc ziarul, dar dacă aseară s-a întîmplat ceva care să fi provocat un interes atît de mare din partea presei, Anderson ar fi trebuit să mă sune acasă. Aruncă o singură privire primei pagini şi îngheţă, incapabil pe moment să facă faţă şocului: dădu cu ochii de fotografii reprezentîndu-l pe el, pe Meredith şi pe Parker sub un titlu care anunţa cu litere de tipar, îngroşate: *UN AVOCAT FALS MĂRTURISEŞTE PĂCĂLIREA UNOR CLIENŢI FAIMOŞI.*

Matt ridică bursc ziarul, scrutînd articolul care însoţea fotografiile.

Noaptea trecută, poliţia din Bellville, Illinois, l-a arestat pe Stanislaus Spyzhalsky, de patruzeci şi cinci de ani, sub acuzaţia de fraudă şi practicarea ilegală a avocaturii. Conform declaraţiilor departamentului de poliţie din Bellville, Spyzhalsky a recunoscut că a înşelat sute de clienţi în ultimii cincisprezece ani falsificînd semnăturile judecătorilor pe documente care n-au ajuns niciodată în instanţă, inclusiv un divorţ pe care pretinde că

a fost angajat să-l obţină în urmă cu un deceniu pentru Meredith Bancroft, moştenitoarea unui lanţ de magazine, de la presupusul ei soţ, marele industriaş Matthew Farrell. Meredith Bancroft, a cărei logodnă cu bancherul Parker Reynolds a fost anunţată luna asta...

Blestemînd sălbatic, Matt îşi ridică ochii de pe ziar calculînd rapid în minte posibilele consecinţe, apoi se uită la secretara lui, începînd să dea ordine în ritmul rapid al unui trăgător la tir.

– Cheamă-i la telefon pe Pearson şi Levinson, apoi găseşte-mi pilotul. Sună-l pe Joe O'Hara în maşină şi spune-i să fie pregătit, apoi fă-mi legătura cu soţia mea.

Secretara dădu din cap şi plecă, iar Matt termină de citit articolul.

Oficialităţile declară că au fost alertate în privinţa lui Spyzhalsky de un bărbat din Bellville, care a încercat să obţină o copie a certificatului de anulare a căsătoriei de la tribunalul din St. Clair. Poliţia din Bellville a recuperat deja o parte din dosarele lui Spyzhalsky, dar suspectul refuză să le predea pe celelalte înaintea audierii de mîine, cînd doreşte să se reprezinte singur. Seara trecută nici Farrell, nici Bancroft şi nici Reynolds n-au avut nimic de comentat... Detaliile legate de presupusul divorţ dintre Bancroft şi Farrell rămîn necunoscute, dar un reprezentant al poliţiei din Bellville ne-a asigurat că Spyzhalsky, care le-a descris drept picante şi ruşinoase, le va aduce la cunoştinţa tuturor...

Lui Matt i se opri inima în loc gîndindu-se la divulgarea detaliilor divorţului. Motivele fuseseră părăsirea domiciliului şi comportament crud, iar astea o vor face pe soţia lui cea mîndră să arate demnă de milă şi neajutorată. Indiferent de imagine, va fi distrugătoare pentru preşedinta temporară a unei mari corporaţii, care spera să rămînă în funcţie după retragerea tatălui ei.

Articolul continua pe pagina a treia, iar Matt întoarse paginile furios. Sub titlul *Menage Trois?* se afla o fotografie prezentînd-o pe Meredith zîmbindu-i lui Parker în timp ce dansau la una din petrecerile date în onoarea cine ştie cărei societăţi de binefacere şi o alta similară a lui Matt, dansînd cu o roşcată tot la o petrecere a unei societăţi de binefacere din New York. Sub ele

era un articol care începea cu prezentarea modului în care Meredith „îl pusese la punct“ pe Matt la balul Operei de acum trei săptămîni, apoi intra în amănunte descriind cît de des şi cu cine se întîlnea fiecare. Matt apăsă pe interfon chiar în clipa în care Eleanor intră grăbită în birou.

– Ce naiba se întîmplă cu telefoanele alea? întrebă el indignat.

– Pearson şi Levinson sosesc abia la nouă, începu ea să recite. Pilotul face un zbor de probă cu motoarele noi şi i-am transmis să vă sune imediat ce va ateriza, adică cam peste douăzeci de minute. Joe O'Hara se întoarce cu maşina. I-am spus să aştepte în garaj, să evite reporterii din hol...

– Şi soţia mea? o întrerupse Matt fără să-şi dea seama că o numea automat aşa pentru a doua oară în mai puţin de cinci minute.

Pînă şi Eleanor arăta încordată.

– Secretara ei mi-a spus că n-a sosit încă şi chiar dacă ar fi acolo, domnişoara Bancroft i-a cerut să vă transmită că va comunica cu dumneavoastră numai prin intermediul avocaţilor.

– Chestia asta s-a schimbat, spuse Matt răspicat. Întinse mîna la ceafă, frecîndu-şi absent muşchii încordaţi, dorindu-şi să ajungă la Meredith înainte ca ea să încerce să se ocupe de presă de una singură. Cum părea secretara ei cînd ai vorbit cu ea, vorbea ca şi cum totul era normal acolo?

– Vorbea de parcă s-ar fi aflat în plin asediu.

– Înseamnă că primeşte acelaşi gen de telefoane ca şi noi. Ieşind din spatele biroului, Matt îşi înhăţă paltonul şi se îndreptă spre uşă. Spune-le avocaţilor şi pilotului să ia legătura cu mine la numărul ei, porunci el. Şi sună la departamentul de relaţii cu publicul. Spune-i cui e şef acolo să ţină reporterii la distanţă, dar să nu-i supere. Ba să se poarte cît mai frumos cu ei şi să le permită o declaraţie oficială la ora unu. Voi suna de la biroul lui Meredith şi-l voi anunţa unde să le spună să se adune. Între timp, cît aşteaptă, dă-le să mănînce... găseşti tu ceva.

– Eşti serios în privinţa mîncării? întrebă ea ştiind că metoda lui normală de-a trata ziariştii atunci cînd dădeau buzna în viaţa lui personală era fie să-i ignore, fie să le spună, în termeni ceva mai diferiţi, să meargă la dracu'.

– Sînt serios! exclamă Matt. Se opri la uşă pentru alte directive. Ia legătura cu Parker Reynolds. Şi el trebuie să fie asaltat de presă. Spune-i să mă sune la biroul lui Meredith şi informează-l că urmează să declare presei exact ce-i vom spune noi.

La opt şi treizeci şi cinci, Meredith ieşi din ascensor şi se îndreptă spre biroul ei, bucuroasă că putea lucra şi scăpa astfel de gîndurile apăsătoare care o ţinuseră trează cea mai mare parte a nopţii.

– Bună dimineaţa, Kathy, salută ea recepţionera, apoi se uită în jur la sala aproape pustie. Directorii, care lucrău de multe ori pînă seara tîrziu, apăreau rareori înainte de ora nouă, dar ceilalţi angajaţi erau prezenţi cu mult înainte, gata să-şi înceapă ziua de muncă la ora opt şi jumătate fix. Unde e toată lumea? S-a întîmplat ceva?

Kathy făcu nişte ochi cît cepele şi înghiţi în sec.

– Phyllis s-a dus jos să vorbească cu cei de la pază. Telefoanele sînt preluate de operatoare. Aproape toţi ceilalţi sînt în sala de şedinţe. Aşa cred.

Meredith ascultă încruntîndu-se, sunetul strident al telefoanelor răsunînd de-a lungul coridorului.

– E ziua de naştêre a cuiva? întrebă ea. Era un fel de ritual ca angajaţii de la cele două niveluri administrative să urce în sala de şedinţe pentru cafea şi prăjituri cînd unul dintre ei îşi sărbătorea ziua de naştere, dar sărbătorirea unui astfel de eveniment nu mai crease niciodată aşa o dezertare în masă. Meredith realiză că ziua ei de naştere era sîmbătă, adică peste două zile, şi pentru o secundă se întrebă dacă absenţa personalului nu se datora unui fel de petrecere surpriză.

– Nu cred că e o petrecere, spuse Kathy stingherită.

– Oh, spuse Meredith năucită de această neglijenţă fără precedent din partea unui personal foarte conştiincios. Oprindu-se în birou să-şi lase paltonul şi servieta, se îndreptă apoi direct spre sala de şedinţe. În clipa în care păşi înăuntru douăzeci de perechi de ochi se aţintiră asupra ei. Doamnelor şi domnilor, ce vrea să fie asta, un exerciţiu de evacuare în caz de incendiu? întrebă ea cu dezinvoltură, luată uşor prin surprindere

de tăcerea încordată şi de privirile uluite ale celor prezenți, toți părînd să aibă cîte un ziar în mînă. Ce-ar fi să mai răspundeți la telefoanele alea? adăugă ea, fără să fi fost necesar pentru că toți se grăbiră să iasă afară, claie peste grămadă, mormăind „bună dimineața" şi „scuze".

Se aşezase deja la masă luînd prima înghițitură din cafea, cînd Lisa dădu buzna înăuntru, cărînd în brațe un teanc imens de ziare.

– Mer, îmi pare rău! izbucni ea. Am cumpărat toate exemplarele de la chioşcul din fată ca să nu mai aibă ce să vîndă. A fost singurul lucru care mi-a venit în minte ca să te ajut.

– *Să mă ajuți?* întrebă Meredith cu un zîmbet dezarmant.

Lisa căscă gura strîngînd şi mai tare ziarele la piept, vrînd parcă să le ascundă.

– N-ai citit nici un ziar încă, aşa-i?

Fiorii alarmei se răspîndiră rapid prin trupul lui Meredith.

– Nu, m-am trezit tîrziu şi n-am avut timp. De ce? Ce s-a întîmplat?

Cu o lipsă de entuziasm vizibilă, Lisa lăsă teancul de ziare pe masa lui Meredith. Aceasta îşi mută ochii de la chipul palid al Lisei la primul exemplar şi sări în sus de pe scaun.

– Oh, Dumnezeule! exclamă ea, privirea îngrozită zburînd deasupra paginii. Îşi puse jos ceaşca şi se sprijini de masă, silindu-se să citească mai rar. Apoi trecu la pagina a treia şi citi articolul cu informații şi mai senzaționale despre viața ei particulară. Terminînd, se uită la Lisa, în ochi sclipindu-i panica. Oh, Dumnezeule! şopti ea din nou.

Tresăriră amîndouă cînd Phyllis intră trîntind uşa şi alergînd spre ele.

– Am fost la serviciul de pază, spuse ea. Afară roieşte o grămadă de reporteri, aşteptînd să deschidem. Au început să se strecoare pe la intrarea angajaților, aşa că Mark Braden i-a lăsat înăuntru şi le-a spus să meargă în sala de festivități. Telefoanele sună încontinuu. În cea mai mare parte sînt reporteri, dar ai fost sunată şi de doi membri ai consiliului de conducere, care vor să-ți vorbească imediat. Domnul Reynolds a sunat de trei ori şi domnul Farrell o dată. Mark Braden aşteaptă instrucțiuni. La fel şi eu.

Meredith se chinui să se concentreze, dar îşi simţea stomacul întors pe dos. Mai devreme sau mai tîrziu unul dintre reporteri va da peste motivul care o făcuse să se mărite cu Matt. Cineva va vorbi, un servitor, o infirmieră de la spital, iar întreaga lume va şti că fusese soţia prostuţă, însărcinată, a unui bărbat constrîns să se însoare cu ea. Mîndria şi intimitatea erau pe cale să-i fie distruse complet. Alţi oameni făceau greşeli, încălcau legile, îşi zise ea cu amărăciune, şi scăpau basma curată. Dar nu şi ea, ea trebuia să plătească la nesfîrşit. Iar Parker, Dumnezeule!, Parker era un bancher respectabil, presa îl va amesteca şi pe el în tot circul ăsta. Se gîndi pe neaşteptate la Matt şi la consecinţele pe care le va avea de suportat, şi i se făcu într-adevăr rău. Cînd lumea va afla că îşi supusese biata soţie însărcinată cruzimii, apoi o părăsise, reputaţia şi prestanţa îi vor fi distruse pentru totdeauna...

– Meredith, te rog, spune-mi ce să fac. Vocea lui Phyllis implorînd-o pe un ton disperat venea de foarte departe. Telefonul sună din nou.

Lisa ridică mîna.

– Dă-i timp să gîndească. A văzut ziarul abia cînd ai intrat.

– Vom urma aceeaşi procedură ca atunci cînd în centrul atenţiei s-a aflat magazinul, anunţăm telefonistele să preia toate convorbirile şi să le transfere pe cele ale reporterilor la serviciul de relaţii cu publicul. Înghiţi în sec. Spune-i lui Mark Braden se înghesuie toţi reporterii în sala de festivităţi.

– Bine, dar ce vrei să li se spună reporterilo?

– Încă nu ştiu. Spune-le să aştepte... Se întrerupse auzind o bătaie în uşă şi toate trei se răsuciră spre recepţionera care îşi băgase capul înăuntru şi spuse neliniştită:

– Îmi cer scuze că vă deranjez, domnişoară Bancroft, dar domnul Farrelf e aici şi... şi insistă foarte, foarte mult să vă vadă. Nu cred că va accepta un refuz. Să chem paza?

– Nu, spuse Meredith pregătindu-se să înfrunte furia justificată a lui Matt. Phyllis, du-te şi adu-l înăuntru, bine?

După ce observase atent spre care uşă pornise recepţionera, Matt aştepta nerăbdător lîngă masa ei, ignorînd fascinaţia exercitată de prezenţa sa asupra secretarelor, funcţionarilor şi

directorilor ieşind din ascensoare. Văzu recepţionera ieşind din biroul lui Meredith cu o altă femeie şi făcu un pas înainte, ferm hotărît să treacă pe lîngă sau printre ele dacă Meredith făcea prostia să nu-l primească.

– Domnule Farrell, spuse o brunetă atrăgătoare, în jur de treizeci de ani, reuşind să vorbească normal, în ciuda buzelor tremurătoare. Sînt Phyllis Tilher, secretara domnişoarei Bancroft. Vă cer scuze că v-am lăsat să aştepţi. Sînteţi amabil să mă urmaţi?

Forţîndu-se să nu i-o ia înainte, Matt o lăsă să-l conducă spre biroul lui Meredith, iar odată ajunsă în faţa uşii, o deschise şi făcu un pas lateral.

În orice alt moment imaginea incredibilă apărută în faţa ochilor lui i-ar fi făcut pieptul să se umfle de mîndrie: în spatele unei mese impunătoare din capătul îndepărtat al încăperii cu numeroase lambriuri stătea o regină extrem de palidă şi îngrijorată. Mutîndu-şi ochii de la faţa ei, se uită la secretară şi, fără să-şi dea prea bine seama, preluă controlul asupra situaţiei.

– Aştept două telefoane, spuse el repede, anunţă-mă imediat ce voi fi chemat. Spune-i oricui altcuiva care sună că sîntem într-o şedinţă de bilanţ şi nu putem fi deranjaţi. Nu lăsă pe nimeni să treacă de uşa aia.

Phyllis dădu din cap şi plecă în grabă, închizînd uşa în urma ei, iar Matt se îndreptă spre Meredith, care se ridica încet de pe scaun, înconjurînd biroul.

Întorcîndu-şi capul spre roşcata de la ferestră, care îl studia cu o fascinaţie făţişă, Matt spuse:

– Cine e?

– Lisa Pontini, replică Meredith absentă, o veche prietenă. Las-o să rămînă. De ce, adăugă ea complet zăpăcită şi depăşită de ceea ce se întîmpla, ţinem o şedinţă de bilanţ?

– Va deruta angajaţii făcîndu-i să creadă că lucrurile sînt la fel de plictisitoare ca de obicei. Şi cunoşti ceva mai plictisitor decît şedinţele de bilanţ? Cu puţin noroc rezolvăm noi şi asta. Deci, ai încredere în mine? Vei face ce-ţi spun?

– Da. Ce vrei să fac?

Matt nu-i răspunse imediat, mulţumindu-se să zîmbească de cît de repede îşi recăpătase forţele, gata să intre în luptă.

– Foarte frumos, spuse el încet. Preşedinţii companiilor nu dau bir cu fugiţii.

– Fac pe grozavii, completă ea, încercînd să zîmbească.

– Exact.

Îi zîmbi. Vru să mai spună ceva, dar se auzi interfonul. Meredith ridică receptorul, ascultă, apoi i-l întinse.

– Secretara zice că David Levinson e pe linia unu şi cineva pe nume Steve Salinger aşteaptă să-ţi vorbească pe cealaltă linie.

– E un telefon cu difuzor? Dîndu-şi seama că voia ca ea să asculte, Meredith apăsă pe butonul care permitea celor din încăpere să audă tot ceea ce spunea persoana de la telefon. Imediat ce-o făcu, Matt apăsă pe butonul doi. Steve? spuse el, avionul e gata de zbor?

– Cum să nu, Matt. Am făcut o probă şi zboară perfect.

– Bine. Rămîi la aparat.

Matt apăsă pe butonul celălalt şi i se adresă lui Levinson fără alte introduceri: Ai văzut ziarele?

– Le-am văzut, le-a văzut şi Bill Pearson. E o porcărie, Matt, şi va fi şi mai rău. Vrei să facem ceva?

– Da. Mergeţi la Bellville şi vă prezentaţi noului vostru „client", apoi scoteţi-l pe dobitocul ăla din închisoare pe cauţiune.

– Ce?

– Ai auzit bine. Scoate-l pe cauţiune şi convinge-l să-ţi dea ţie, avocatul lui, dosarele alea faimoase. După aceea faci tot ceea ce crezi că e necesar ca să împiedici ca sentinţa de divorţ să ajungă pe mîna presei, în caz că măgarul ăla mai are o copie. Dacă nu, convinge-l să uite toate amănuntele.

– Care au fost amănuntele? Ce fel de motive a trecut pe cererea de divorţ?

– Cînd am primit copia aia blestemată nu eram tocmai întreg la minte, dar din cîte ştiu era vorba de părăsire de domiciliu şi comportament crud. Meredith e aici, întreab-o pe ea. Uitîndu-se la Meredith îşi îmblînzi vocea: Îţi aminteşti şi alte detalii, orice ar putea fi jenat pentru noi?

– Mai era copia unui cec de zece mii de dolari plătiţi ţie de tatăl meu.

– Care cec? Nu ştiu de nici un cec, iar în certificatul meu de

divorț nu se pomenește nimic de așa ceva.

– În al meu apare și se specifică că ai semnat primirea lui.

Levinson auzise discuția, iar vocea îi vibră de o ironie mușcătoare:

– Minunat! Presa va zburda de fericire analizînd pe pagini întregi ce naiba era atît de cumplit la nevasta ta, că tu, care n-aveai nici un sfanț, n-ai putut-o suporta nici măcar pentru banii ei.

– Nu fi tîmpit! îl întrerupse Matt furios. Mă vor descrie ca pe un aventurier care și-a părăsit soția. Iar toate ipotezele astea vor fi cu totul irelevante dacă te duci la Bellville și-l iei sub aripa ta pe Spyzhalsky înainte să-și dea drumul la gură.

– S-ar putea să nu fie atît de ușor. Conform ultimelor știri, e ferm hotărît să se reprezinte singur. E clar că-i un țîcnit care așteaptă cu nerăbdare să se dea în spectacol de dragul juraților și a presei.

– Fă-l să se răzgîndească! se răsti Matt. Amînă-i audierea și scoate-l din oraș înainte ca reporterii să ajungă la el. După aceea mă ocup eu de imbecilul ăla.

– Dacă are dosarele, vor trebui predate pînă la urmă. Iar celelalte victime ale lui vor trebui înștiințate la rîndul lor.

– Rezolvăm asta mai tîrziu cu procurorul, replică Matt tăios. Avionul meu te așteptă la Midway. Sună-mă după ce e totul aranjat.

– În regulă, spuse Levinson.

Fără să se deranjeze să-și ia rămas bun, Matt încheie convorbirea și reveni la pilot.

– Pregătește-te să decolezi peste o oră pentru Bellville, Illinois. Vei avea doi pasageri la bord. La întoarcere vor fi trei și vei face o oprire, undeva, pe drum, ca unul dintre ei să coboare. Îți vor spune ei unde.

– O.K.

După ce închise, Meredith se uită la el.

– Cum ai de gînd să te ocupi de Spyzhalsky? întrebă ea reținîndu-și rîsul.

– Lasă treaba asta pe seama mea. Acum, sună-l pe Parker Reynolds. N-am scăpat încă.

Meredith formă ascultătoare numărul lui Parker. În clipa în

care răspunse deveni clar că pentru el situația era gravă.

– Meredith, am încercat să vorbesc cu tine toată dimineața, dar n-au vrut să-mi facă legătura.

– Îmi pare atît de rău pentru toate astea, spuse ea prea îngrijorată ca să se gîndească la imprudența unei convorbiri la telefonul cu difuzor. Mult mai rău decît ți-aş putea spune.

– Nu e vina ta, rosti el cu un oftat lung. Trebuie să hotărîm ce facem mai departe. Sînt bombardat cu avertismente şi sfaturi. Ticălosul ăla arogant cu care te-ai măritat şi-a pus secretara să mă sune ca să-mi dea instrucțiuni cum ar trebui să mă port. Secretara! Apoi consiliul de conducere al băncii a hotărît că trebuie să fac o declarație publică prin care să neg că aş fi fost la curent cu toate astea...

– N-o face! îl întrerupse Matt furios.

– Cine dracu' mi-a zis să n-o fac? întrebă Parker indignat.

– Eu, şi sînt ticălosul cu care s-a măritat, se răsti Matt, mijindu-şi ochii spre Lisa Pontini care aluneca brusc pe peretele de care se sprijinise, umerii tremurîndu-i de rîs. Dacă dai o astfel de declarație va arăta ca şi cum o arunci pe Meredith în gura lupilor.

– N-am de gînd să fac aşa ceva, ripostă Parker supărat. Meredith şi cu mine sîntem logodiți.

La auzul cuvintelor lui, Meredith fu străbătută de un val de tandrețe şi de recunoştință. Fără să-şi dea seama ce face zîmbi fericită uitîndu-se la telefon.

Matt văzu zîmbetul şi maxilarul i se încleştă, dar îşi concentră atenția asupra problemei care trebuia rezolvată.

– Astăzi la ora unu, îl informă el pe Parker şi pe Meredith, vom ține o conferință de presă. Dacă şi cînd detaliile divorțului vor fi făcute publice, Meredith va arăta ca o victimă.

– Îmi dau seama, i-o reteză Parker.

– Bine, replică Matt sarcastic. Atunci ar trebui să pricepi şi ce urmează. În timpul conferinței de presă vom da un mic spectacol de solidaritate. Vom pleca de la presupunerea că detaliile divorțului vor ajunge totuşi în presă, iar noi le vom neutraliza din timp.

– Cum?

– Stînd împreună în fața tuturor şi purtîndu-ne ca o mică

familie, fiecare dînd dovadă de înțelegere pentru celălalt şi în special pentru Meredith. Vreau ca toți reporterii prezenți să vadă şi să audă destul în după-amiaza asta ca să le ajungă săptămîni la rînd şi să dispară din existența noastră. Vreau să plece de la conferința de presă plini de compasiune pentru noi şi convinşi că nu ne purtăm pică unul altuia. Oprindu-se, Matt se uită la Meredith şi întrebă: Unde îi putem strînge pe toți reporterii? Sala de consiliu de la *Intercorp* nu e prea încăpătoare.

– Dar salonul nostru de festivități e destul de mare, spuse Meredith repede. E împodobit deja pentru serbarea anuală de Crăciun, aşa că e curat şi pregătit de oaspeți.

– Ai auzit? îl întrebă Matt pe Parker.

– Da.

– Atunci vino cît mai repede aici ca să pregătim o declarație, porunci Matt şi închise imediat telefonul. Se pregăti să spună ceva liniştitor, cînd Lisa Pontini se împinse brusc de la perete, buzele tremurîndu-i uşor, plină de o bună dispoziție molipsitoare.

– M-am întrebat de multe ori cum de-ai reuşit s-o faci pe Meredith să renunțe la prudență, să se culce cu tine, s-o laşi gravidă, să te însori cu ea şi aproape s-o iei cu tine în America de Sud, toate numai în cîteva zile? Acum înțeleg ce s-a întîmplat. Nu eşti un titan, eşti un taifun. Ai votat vreodată cu democrații? adăugă ea.

– Da, recunoscu Matt plictisit. De ce?

– Aşa, mă întrebam şi eu, minți ea, observînd expresia dojenitoare de pe chipul lui Meredith. Devenind serioasă, Lisa îi întinse mîna şi spuse încet: Sînt foarte bucuroasă să-l cunosc în sfîrşit pe soțul lui Meredith.

Matt îi zîmbi, strîngîndu-i mîna. Lisa Pontini îi plăcea.

Capitolul 44

La sugestia lui Matt, Meredith îi invită la conferința de presă pe toți directorii executivi şi pe managerii raioanelor, într-un efort de a elimina orice speculații din partea angajaților magazinului. Pentru îmblînzirea presei, la ordinele lui Meredith, raionul de alimente de la *Bancroft* fu devastat fără milă, iar toți cei o sută

cincizeci de reporteri pregătindu-se să ia loc în salonul de festivităţi se serviră după pofta inimii din mîncărurile de import şi vinurile scumpe.

Aşteptînd în culise alături de cei doi bărbaţi care alergaseră în ajutorul ei, Meredith nu simţea doar recunoştinţă, ci şi o senzaţie ciudată de încîntare. Urmărindu-i atentă, aversiunea lor instinctivă părea aproape amuzantă, înţelegînd dintr-o dată că în multe privinţe erau extrem de asemănători. Pe neaşteptate rumoarea conversaţiilor din sală scăzu, luminile deveniră mai strălucitoare, un microfon scînci, iar pulsul lui Meredith se acceleră, din minte dispărîndu-i orice alte gînduri în afara celor legate de următoarele minute.

– Doamnelor şi domnilor, spuse şeful departamentului de relaţii cu publicul de la magazinul *Bancroft*, înainte ca domnişoara Bancroft, domnul Reynolds şi domnul Farrell să vină aici ca să răspundă la întrebările dumneavoastră, m-au rugat să citesc următoarea declaraţie conţinînd faptele, aşa cum le cunosc ei, referitoare la incidentul care v-a adus astăzi aici. *„În urmă cu trei săptămîni, neregularităţile legate de certificatul de divorţ obţinut de un anume Stanislau Spyzhalski au fost observate de domnul Reynolds. Imediat după aceea, domnişoara Bancroft şi domnul Farrell s-au întîlnit să discute problema...*

Cînd declaraţia se apropie de sfîrşit, Parker şi Matt se apropiară de Meredith, stînd de o parte şi de alta a ei.

– Gata? întrebă Parker. Ea dădu din cap. Arăţi minunat, o asigură el, dar Matt se încruntă văzîndu-i expresia încordată.

– Relaxează-te, o preveni el. Sîntem nişte victime, nu infractori, aşa că nu ieşi arătînd rigidă şi misterioasă. Poartă-te cît mai natural şi zîmbeşte-le. Meredith, spuse el cu un glas stăruitor, urmărind-o cum se chinuie să respire regulat. Nu voi reuşi de unul singur. Am nevoie de ajutorul tău!

Luminile orbitoare ale biltz-urilor aparatelor de fotografiat explodară imediat ce păşiră pe scenă. Aşa cum stabiliseră, discuţia cu presa fu deschisă de Matt, dar Meredith fu luată prin surprindere de atitudinea lui nonşalantă, plină de umor.

– Doamnelor şi domnilor, ce drăguţ din partea dumneavoastră să participaţi la această gală improvizată, spuse el. Dacă am fi ştiut de ieri că veţi fi aici, în cinstea ocaziei am fi adus şi nişte

elefanți de la circ. Aşteptă ca rîsetele să se potolească, apoi continuă: Vom sta doar cinci minute, aşa că vă rugăm ca întrebările să fie cît mai scurte şi la obiect. Eu am timp berechet să stau în compania voastră, glumi el oprindu-se din nou ca hohotele de rîs să înceteze, dar Meredith are un magazin de condus, iar Parker o mulțime de şedințe.

Folosirea deliberată, nonşalantă, a numelui de botez al lui Parker şi al lui Meredith provocă o tăcere uluită, dar iadul anticipat se dezlănțui aproape instantaneu cu întrebări strigăte din toate părțile, cea mai tare de la un reporter de la *CBS* aflat în primul rînd.

– Domnule Farrell, de ce a rămas secretă căsătoria dumneavoastră cu domnişoara Bancroft?

– Dacă mă întrebi de ce n-ai aflat nimic despre ea la vremea respectivă, replică Matt pe un ton mieros, răspunsul e că acum unsprezece ani nici unul din noi nu prezentam vreun interes pentru presă.

– Domnule Reynolds, strigă un reporter de la *Chicago Sun-Times*, veți amîna căsătoria cu domnişoara Bancroft?

Zîmbetul lui Parker fu scurt şi distant.

– Aşa cum ați aflat din declarația citită, Meredith şi Farrell, Matt, se corectă el încercînd să-i zîmbească amabil lui Matt, trebuie să treacă prin procedura legală de divorț. E normal ca nunta să fie amînată pînă la pronunțarea sentinței de divorț. În caz contrar Meredith ar putea fi acuzată de bigamie.

Cuvîntul *bigamie* fu o greşeală, iar în clipa în care îl rostise, Meredith sesiză că Parker se înfurie pe sine însuşi. Sesiză că starea de spirit a reporterilor trecu de la relaxarea instaurată de Matt la seriozitate şi curiozitate profesională. Se schimbă pînă şi tonul întrebărilor.

– Domnule Farrell, dumneavoastră sau domnişoara Bancroft ați înaintat deja cererea de divorț? întrebă un alt reporter. Dacă da, pe ce motive?

– Nu, spuse Matt, intervenind calm. N-am făcut-o încă.

– De ce nu? vru să ştie o femeie de la *WBBM*.

Matt îi aruncă o privire de o tristețe comică.

– În clipa de față mi-am cam pierdut încrederea în avocați. Nu mi-ai putea recomanda unul?

Meredith ştia cît de mult se străduia să menţină atmosfera destinsă, iar cînd întrebarea următoare îi fu adresată ei, îşi jură să-l ajute abordînd acelaşi ton.

– Domnişoară Bancroft, strigă un bărbat de la *USA Today*, cum vă simţiţi în această situaţie?

– Adevărul e, replică ea cu un zîmbet inconştient de înduioşător, că nu m-am simţit atît de dureros de ieşită în evidenţă din clasa a şasea, cînd am păşit pe scenă costumată în prună.

Răspunsul ei cu totul neaşteptat stîrni hohotele de rîs ale mulţimii, iar Matt, luat prin surprindere, îşi întoarse capul spre ea privind-o cu un zîmbet mirat şi radios.

– Domnule Farrell, ce motive au stat la baza divorţului de acum unsprezece ani?

– Nu sîntem siguri, glumi Matt cu reportera, abordînd unul din zîmbetele lui cuceritoare. Am descoperit că documentele primite de la Spyzhalski nu se potrivesc.

– Pentru domnişoara Bancroft, începu o reporteră de la *Tribune*, iar cînd Meredith se uită la ea spuse: Ne puteţi spune de ce căsătoria n-a rezistat?

Meredith ştia că era o întrebare la care Matt nu putea răspunde în locul ei.

– La vremea aceea, se pare că mi-am imaginat că viaţa cu domnul Farrell ar putea fi... plictisitoare. Am fost o fată crescută la oraş, foarte tînără, iar Matt a plecat spre jungla Americii de Sud la cîteva zile după căsătorie. Vieţile noastre au luat-o pe drumuri diferite.

– Există vreo şansă de reconciliere? întrebă un reporter de la postul de televiziune *NBC*.

– Fireşte că nu, replică Meredith automat.

– E ridicol după toţi anii ăştia, adăugă Parker.

– Domnule Farrell? insistă acelaşi reporter. Vreţi să răspundeţi la întrebare?

– Nu, spuse el pe un ton rece.

– E răspunsul dumneavoastră sau refuzul de a răspunde?

– Ia-o cum vrei, replică Matt cu un zîmbet uşor, care nu-i ajunse pînă la ochi, apoi înclină capul spre un alt reporter ca acesta să-şi pună întrebarea. Urmară una după alta, dar cele mai cumplite fuseseră puse deja, iar Meredith se lăsă înconju-

rată de zgomot, simţindu-se ciudat de calmă. Cîteva minute mai tîrziu Matt se uită la cei din sală şi spuse:

– Timpul a expirat. Sper că am răspuns la toate întrebările voastre. Parker, spuse el imitînd admirabil buna dispoziţie, mai ai ceva de adăugat?

Parker îi surîse cu aceeaşi amabilitate.

– Cred că am spus tot ceea ce era de spus, Matt. Acum hai s-o ştergem de aici şi s-o lăsăm pe Meredith să-şi vadă de treburile ei.

– Înainte de a pleca, strigă o femeie ignorînd încercarea de a pune capăt conferinţei de presă, aş vrea să spun că toţi trei vă comportaţi admirabil, date fiind circumstanţele. În special dumneavoastră, domnule Reynolds, pentru că sînteţi prins în mijlocul unei situaţii asupra căreia nu aveţi nici un fel de control, atunci sau acum. Ar fi fost normal să simţiţi o anumită duşmănie faţă de domnul Farrell, răspunzător într-un fel pentru întîrzierea căsătoriei cu domnişoara Bancroft.

– Nu există nici un motiv de aversiune, replică Parker cu un zîmbet nimicitor. Matt Farrell şi cu mine sîntem bărbaţi civilizaţi şi vom rezolva situaţia asta în modul cel mai prietenesc posibil. Sîntem prizonierii unor circumstanţe neobişnuite care pot şi vor fi remediate cu uşurinţă. De fapt, întreaga problemă nu se deosebeşte prea mult de un contract de afaceri redactat greşit care acum trebuie modificat.

Lisa aştepta în culise să o îmbrăţişeze pe Meredith.

– Vino sus cu noi, şopti Meredith, sperînd că prezenţa Lisei îi va face pe Matt şi pe Parker să se poarte civilizat unul cu celălalt. Urcînd în acelaşi ascensor cu cumpărătorii, o femeie din spate îi dădu un ghiont celei de lîngă ea.

– Uite-o pe Meredith Bancroft cu soţul şi logodnicul, spuse ea într-o şoaptă care se auzi în toată cabina. Unul din fiecare, nu-i grozav? Iar ăla e Matthew Farrell, soţul. Are legături numai cu staruri de cinema.

Obrajii lui Meredith se colorară uşor, dar nimeni nu scoase nici un cuvînt pînă nu ajunseră în biroul ei. Lisa rupse tăcerea îmbrăţişînd-o din nou pe Meredith şi privind-o amuzată.

– Ai fost minunată, Mer. Superbă!

– Eu n-aş merge aşa de departe, spuse Meredith cam fără vlagă.

– Ba da! Nu mi-a venit să-mi cred urechilor cînd te-am auzit spunînd că a trebuit să te costumezi în prună. Nu-ţi stă în fire să te porţi aşa. Întorcîndu-se spre Matt, adăugă: Ai un efect excelent asupra ei.

– N-ai nimic de făcut ca să-ţi meriţi salariul? se răsti Parker.

Lisa, care lucra adeseori pînă seara tîrziu, cu mult peste ora de închidere a magazinului, ridică din umeri.

– Lucrez şi aşa mai multe ore decît mi se plătesc.

– Eu mai am multe de făcut, spuse Meredith în silă. Parker făcu un pas înainte şi o sărută pe obraz. Zîmbindu-i, spuse:

– Ne vedem sîmbătă seara.

Matt îi dădu lui Meredith două secunde ca să refuze şi, cum ea şovăi, se uită la Parker şi declară pe un ton categoric:

– Mă tem că nu va fi posibil.

– Ascultă, Farrell! Poate că în următoarele unsprezece săptămîni sîmbetele sînt alte tale, dar asta e a mea. E ziua de naştere a lui Meredith şi ne-am făcut planurile cu săptămîni în urmă. Vom merge la restaurantul lui Antonio.

Întorcîndu-se spre Lisa, Matt întrebă răspicat:

– Ai stabilit ceva pentru sîmbătă?

– Nimic deosebit, spuse Lisa uimită.

– Bine, atunci vom merge toţi patru, decretă el. Dar nu la Antonio. Este prea multă lume şi prea multă lumină. Vom fi recunoscuţi imediat. Aleg eu locul. Enervat în mod cu totul iraţional pentru că Meredith nu-i spusese nu lui Parker, dădu scurt din cap şi plecă.

Parker îl urmă, dar Lisa rămase, lăsîndu-se să cadă pe un scaun cu o expresie năucită pe faţă.

– Dumnezeule, Mer, spuse ea rîzînd. Nu mă mai mir că ai fost de acord cu înţelegerea lui. E bărbatul cel mai uluitor pe care l-am întîlnit vreodată!

– Nu-i nimic de rîs, replică Meredith refuzînd să comenteze calităţile lui Matt. În croaziera pe care o face, tata n-are voie să citească sau să privească decît lucruri anoste. Dacă se hotărăşte să încalce sfatul medicului şi se uită la ştiri, voi fi norocoasă dacă nu va trebui să trimitem după el un avion de salvare.

– Dacă aş fi în locul tău, spuse Lisa scîrbită, l-aş bombarda cu rachete pentru ceea ce-a făcut acum unsprezece ani.

– Nu-mi aduce aminte, o să mi se facă rău. Cînd se întoarce acasă, o să stăm de vorbă. Mă gîndesc la treaba asta de cîteva zile şi, sinceră să fiu, cred că şi-a imaginat că mă apără de un vînător de zestre care îmi va zdrobi inima.

– Aşa că ţi-a zdrobit-o el.

– Cam aşa ceva. Apoi îşi alungă din minte problemele vieţii personale, fiind singura modalitate de a face faţă situaţiei în care se afla. Ne vedem sîmbătă, îi spuse ea Lisei.

Capitolul 45

La patru şi jumătate în după-amiaza următoare, Matt îşi ridică privirea de pe documentele întinse pe masa din sala de şedinţe, unde discuta cu trei dintre directorii executivi, şi întinse mîna spre telefon.

– Dacă nu e o urgenţă, îi spuse el lui Eleanor înainte ca ea să-i explice motivul pentru care îl deranja, nu vreau să aud nimic pînă n-am terminat aici.

– Te caută domnişoara Bancroft, spuse ea pe un ton uşor obraznic. E sau nu o urgenţă?

– Da, replică el în silă, dar răspunzînd telefonului lui Meredith nu se simţea deosebit de încîntat. O sunase ieri după-amiază ca s-o informeze că Spyzhalski se afla într-un loc unde reporterii nu vor da de el. Secretara îi spusese că şedinţa lui Meredith va mai dura cîteva ore, aşa că în loc să o lase în suspans îi dictase secretarei un mesaj în care o informa în termeni voalaţi despre ceea ce se întîmplase şi îi ceruse să i-l ducă lui Meredith. Cum ea nu luă legătura cu el nici măcar seara, se întrebase dacă era prea ocupată să sărbătorească veştile bune în pat cu Reynolds. Aruncînd o privire scurtă de scuze bărbaţilor de la masă, Matt ridică receptorul.

– Matt, spuse ea, părînd grăbită, ştiu că e seara ta, dar am o şedinţă la cinci şi o mulţime de rapoarte de citit.

– Cu riscul de-a părea inflexibil, spuse el cu o voce rece, neînduplecată, am încheiat o înţelegere.

– Ştiu, replică ea cu un oftat exasperat, dar pe lîngă că

trebuie să rămîn aici pînă tîrziu, mai am de lucru şi acasă, iar mîine trebuie să vin din nou. Nu mă simt în stare să fac faţă unei seri petrecute în oraş sau unei dispute cu tine.

– Ce propui?

– Speram că vei fi dispus să mă iei de aici şi am putea lua cina mai devreme, undeva, prin apropiere, într-un local obişnuit.

Supărarea lui Matt se evaporă.

– În regulă. Servieta mi-e plină de rapoarte. O iau cu mine şi după cină putem petrece o seară plăcută, productivă la... mine sau la tine?

Ea şovăi.

– Promiţi că vom lucra? Adică, nu vreau să... să trebuiască să...

– Vom lucra, promise el.

– O.K. Vino să mă iei pe la şase, bine? Vizavi e un restaurant bun. Iar apoi putem merge în apartamentul meu.

– E bine aşa, spuse el, dispus să-şi schimbe programul în funcţie de al ei, atîta timp cît nu-l evita. Reporterii te lasă în pace?

– Am mai primit cîteva telefoane. Am discutat ieri-seară cu Parker şi din nou în dimineaţa asta şi mi-a spus că nu-l mai sîcîie nimeni.

Matt simţi o bucurie enormă realizînd că nu-şi petrecuse noaptea cu el, aşa că fu de acord, acceptînd să vină la magazinul ei în jur de şase.

După ce-şi croi drum prin mulţimea de oameni grăbiţi să-şi facă cumpărăturile de Crăciun, tăcerea relativă care-l întîmpină pe Matt cînd ieşi din ascensor la etajul în care se afla biroul lui Meredith i se păru o uşurare binevenită. Masa secretarei era liberă, computerul acoperit de husă, aşa că în loc să aştepte pe canapea, Matt îşi scoase paltonul şi se sprijini cu şoldul de masa secretarei, mulţumit de această şansă neaşteptată de a vedea cum lucrează Meredith şi cu ce gen de lucruri era ocupată peste zi.

Fără să fie conştientă de prezenţa lui Matt, Meredith se uită la factura prezentată de Gordon Mitchell, directorul general răspunzînd de îmbrăcămintea şi accesoriile feminine.

– Ai cumpărat nasturi aurii din metal în valoare de trei sute de dolari? întrebă ea cu un zîmbet nedumerit. De ce-mi arăţi asta? Sînt sigură că suma nu depăşeşte bugetul.

– Pentru că, replică el prietenos, nasturii ăia aurii sînt motivul creşterii vînzării la raioanele de confecţii pentru femei. M-am gîndit că ai vrea să ştii.

– I-ai cumpărat şi ai pus să fie cusuţi aici, da?

– Exact, replică el întinzîndu-şi picioarele şi arătînd mulţumit. Dacă o rochie sau un taior are nasturi aurii, dispar cît ai zice peşte. E o nebunie.

Meredith îl privi netulburată, evitînd să se uite la Theresa Bishop, vicepreşedinta departamentului de creaţie, a cărei funcţie era să prevadă tendinţele modei.

– Nu-ţi pot împărtăşi satisfacţia, îi spuse ea calmă. Theresa ne-a sfătuit cu mult timp în urmă, după ce s-a întors dintr-o călătorie la New York, că una din caracteristicile modei vor fi hainele decorate cu nasturi aurii. Ai ignorat-o. Faptul că ai cumpărat nasturii cu întîrziere şi ai pus să fie cusuţi nu poate compensa pierderile dinainte. Ce altceva ai de raportat?

– Foarte puţin, se răsti el.

Trecînd peste atitudinea lui, Meredith întinse mîna şi apăsă o tastă a computerului, apărînd vînzările din ultimele patru ore de la toate raioanele aflate sub conducerea lui.

– Vînzările la raionul de accesorii sînt mai mari cu cincizeci şi patru la sută decît anul trecut în aceeaşi zi. Aici merge bine.

– Mulţumesc, doamnă preşedintă, replică el dispreţuitor.

– Dacă îmi amintesc bine, ai angajat un nou manager, iar el a adus un nou furnizor. Da?

– Absolut corect, ca întotdeauna!

– Ce se întîmplă cu modelele *Donna Karan* din care ai cumpărat atît de multe? continuă ea nepăsătoare la tonul lui.

– Se vînd fantastic, exact cum am bănuit.

– Bine. Ce ai de gînd să faci cu toate fustele şi bluzele ieftine pe care le-ai cumpărat?

– Le arcuiesc şii le scot de aici.

– În regulă, spuse ea fără tragere de inimă, dar să le treci la *vînzări speciale* şi scoate etichetele noastre. Vorbesc serios. Am fost astăzi la etajul trei şi am văzut nişte bluze cu eticheta

Bancroft la un preţ de optzeci şi cinci de dolari. Nu merită nici patruzeci şi cinci.

– Merită, dacă au eticheta magazinului, izbucni el. Eticheta aceea înseamnă ceva pentru cumpărători. N-ar trebui să ţi-o reamintesc.

– Nu va mai însemna nimic dacă începem să o punem şi pe zdrenţe. Vreau ca mîine bluzele alea să dispară, le pui pe rafturile de rezervă. Vorbesc serios, şi taie-le etichetele. Ştii la care mă refer. Cum rămîne cu articolele de coş de care erai atît de entuziasmat?

– Le-am cumpărat. Am văzut marfa, în mare parte bijuterii false, unele foarte drăguţe.

Fără să acorde importanţă răspunsului său îmbufnat, Meredith continuă pe acelaşi ton calm.

– Numai să ai grijă să ţii articolele de coş la raioanele potrivite. Nu vreau să le văd amestecate cu bijuteriile false, dar scumpe.

– Am spus că sînt frumoase, se răsti el.

Meredith se lăsă pe spate studiindu-l în tăcerea care se prelungea, ceilalţi vicepreşedinţi uitîndu-se la ei.

– Gordon, de ce am ajuns noi doi să ne certăm, aşa, dintr-o dată, din cauza genului de mărfuri pe care magazinul *Bancroft* trebuie sau nu trebuie să le vîndă? Obişnuiai să susţii cu înverşunare cumpărarea mărfurilor de cea mai bună calitate. Şi iată că, pe neaşteptate, iei nişte hotărîri care s-ar potrivi mai bine unor prăvălii din cartierele mărginaşe şi nu unui magazin elegant ca al nostru.

Cum el refuză să răspundă, Meredith se apleacă brusc înainte, schimbă subiectul, ignorîndu-l pe Gordon de parcă nici n-ar fi fost acolo, apoi îşi îndreptă atenţia spre Paul Norman, managerul raionului de articole casnice, singurul căruia nu i se adresase încă.

– Ca întotdeauna Paul, raioanele tale arată bine, spuse ea zîmbindu-i. Vînzările arată o creştere de douăzeci şi şase la sută faţă de anul trecut în aceeaşi săptămînă.

– Douăzeci şi şapte, o corectă el surîzînd. Cifrele de pe computer s-au schimbat de la douăzeci şi şase la douăzeci şi şapte cu puţin înainte de a intra aici.

– O treabă excelentă, spuse ea cu toată sinceritatea, apoi rîse uşor, amintindu-şi anunţurile din ziare prin care se anunţa oferta unor componente stereo la nişte preţuri extraordinar de mici. Articolele electronice zboară din magazinul nostru de parcă ar avea aripi. Vrei să-i faci pe cei de la *Highland Superstores* să dea faliment?

– Mi-ar plăcea enorm.

– Şi mie, recunoscu ea, apoi redeveni serioasă şi se uită la grupul adunat în jurul mesei. În general stăm bine, la toate magazinele cu excepţia celui din New Orleans. Vînzările au scăzut din ziua cu aşa-zisa bombă şi au rămas la fel în următoarele patru zile din acelaşi motiv. Se uită la vicepreşedintele responsabil cu publicitatea. E posibil să obţinem nişte timpi de reclamă la vreunul din posturile radio din New Orleans, Peter?

– Nu la o oră de maximă audienţă. Am mărit numărul reclamelor tipărite. Vom reuşi să recuperăm o parte din pierderile provocate de ameninţarea cu bomba.

Mulţumită că discutaseră toate problemele, Meredith aruncă o privire în jur şi le zîmbi cu căldură.

– Cam asta ar fi tot. Vom cumpăra terenul din Houston şi sperăm ca în iunie să începem construirea noului magazin. Vă doresc un weekend plăcut.

Cînd grupul de oameni se ridică să plece, Matt se duse la canapeaua din anticameră şi luă o revistă, prefăcîndu-se că citeşte, dar era atît de mîndru de felul cum se descurcase, încît nu se putea abţine să nu zîmbească.

Singurul lucru care nu-i plăcuse şi nu-l impresionase fusese incidentul cu directorul care o înfruntase; după părerea lui Matt, comportarea lui necesita măsuri mult mai drastice; tipul trebuia să-şi cunoască lungul nasului. Punînd revista pe măsuţă, Matt porni spre biroul lui Meredith, dar se opri brusc văzînd că doi bărbaţi erau încă înăuntru, iar Meredith nu părea deloc încîntată de ce-i raportau.

Cuprins de curiozitate, dar şi de vinovăţie, Matt îşi reluă poziţia de mai înainte, doar că de data asta rămase la vedere cu paltonul pus pe braţ.

– Ce părere ai de treaba asta? îl întrebă ea pe avocatul firmei, încruntîndu-se.

– Detest că trebuie să ți-o spun, răspunse el, dar am făcut nişte mici investigații, iar pe Wall Street se zvoneşte că cineva vrea să preia compania.

– Acum? N-are nici un sens. De ce ar vrea un lanț de magazine sau o altă corporație să ne preia într-un moment ca ăsta, cînd sîntem datori pînă peste cap?

– Mai întîi pentru că în clipa de față nu sîntem capabili de nici un fel de bătălie financiară.

– N-are nici un sens să pună mîna pe noi acum. N-ar obține decît o grămadă de datorii pe care ar fi obligați să le plătească. Cînd vei cunoaşte numele celor care ne cumpără acțiunile?

– Vor mai trece cîteva săptămîni pînă vom fi anunțați de toți agenții de bursă care se ocupă de tranzacțiile individuale, dar vom afla numai dacă noul proprietar va lua în stăpînire certificatele de acțiuni. Dacă certificatele rămîn în grija agenților de bursă, nu vom fi informați niciodată de identitatea noului lor proprietar.

– Poți face o listă la zi cu noii acționari ale căror nume le cunoaştem?

– Cum să nu, spuse el şi se întoarse lăsînd-o pe Meredith singură în birou cu Mark Branden. Şi pentru că ceea ce urma să discute cu şeful serviciului de securitate era foarte confidențial, Meredith se ridică să închidă uşa biroului, uitîndu-se la ceas să vadă cît timp mai avea la dispoziție pînă la venirea lui Matt. Privirea îi zvîcni de la cadranul ceasului care arăta ora şase şi jumătate la silueta înaltă din prag, iar inima îi tresări în mod cu totul inexplicabil la vederea ei.

– De cînd aştepți? îl întrebă ea pe Matt venind spre el.

– Nu de mult. Fără să vrea să o grăbească, fiindu-i clar că avea şi alte lucruri de rezolvat, adăugă: Aştept aici pînă termini.

– Poți să intri, dar te rog să închizi uşa. Matt făcu ceea ce-i ceruse, iar Meredith îl prezentă repede pe Mark Branden, apoi i se adresă acestuia: Ai auzit explicațiile lui Gordon şi i-ai văzut atitudinea. E o diferență teribilă față de tot ceea ce obişnuia să spună sau să facă. Ce părere ai?

Mark îi aruncă lui Matt o privire bănuitoare, dar cînd Meredith îi făcu semn să continue, spuse deschis:

– Cred că ia mită.

– Mi-o tot repeţi, dar îmi poţi arăta vreo dovadă că primeşte bani de la cineva?

– Nu, răspunse el părînd enervat. Nu şi-a cumpărat nici un fel de jucării noi costisitoare, cum ar fi un iaht sau un avion şi nici vreo proprietate de care să fi dat pînă acum. Are o amantă, dar o ţine de cîţiva ani. Locuieşte cu nevasta şi copiii fără să-şi fi schimbat modul de existenţă. Pe scurt, nu există nici o dovadă că ar duce-o mai bine şi nici un motiv ca să fie şantajat, nu are obiceiuri scumpe, cum ar fi drogurile sau pariurile.

– Poate e nevinovat, spuse Meredith, dar n-o credea nici ea.

– Nici vorbă, e doar prevăzător şi deştept, o contrazise Mark. Lucrează de prea mult timp în comerţ, aşa că ştie cît de atent îi supraveghem pe directorii de departamente şi pe furnizori, tocmai pentru a depista posibilele mite. Se fereşte. Voi continua să-l ţin sub observaţie, promise Mark şi, după o scurtă înclinare din cap în direcţia lui Matt, ieşi din birou.

– Îmi pare rău, îi zise Meredith lui Matt, încărcîndu-şi servieta cu documente care trebuia studiate seara. Nu mi-am dat seama cît de mult a ţinut şedinţa cealaltă.

– Mi-a plăcut să ascult, spuse el, iar Meredith îi aruncă o privire uluită închizînd servieta.

– Cît ai auzit?

– Cam douăzeci de minute.

– Ai vreo întrebare? îl tachină ea, dar căldura din zîmbetul lui, impertinenţa leneşă din ochii cenuşii care o priveau pe sub pleoapele uşor coborîte, îi trimise fiori prin tot trupul, aşa că întoarse repede capul şi îşi feri privirea.

– Trei întrebări, spuse Matt urmărind felul cum evita să se uite la el. Patru, de fapt, se corectă el.

– Şi care ar fi ele? întrebă ea venind spre el, prefăcîndu-se că şterge un fir imaginar de praf de pe palton.

– Ce sînt articole de coş, ce înseamnă a arcui mărfurile şi de ce eviţi să te uiţi la mine?

– Nu mi-am dat seama că evit să mă uit la tine, minţi ea, apoi îi explică: A arcui mărfurile înseamnă a le vinde doar la jumătatea preţului cu care le-am cumpărat. Articolele de coş sînt lucruri ca bijuterii şi accesorii pe care le cumpărăm uneori în cantităţi mari, fără să le vedem în prealabil, fiecare la un dolar

bucata, de cele mai multe ori sînt mărfuri rămase în plus de la furnizorii noştri obişnuiţi. Care a fost cea de-a patra întrebare? spuse ea în timp ce aşteptau ascensorul.

Cît va mai trece pînă vei avea încredere în mine? îşi zise el. Cît va mai trece pînă te vei culca cu mine? Cît va mai trece pînă vei înceta să mai dansezi prin faţa mea fără să te pot atinge? Puse ultima întrebare pentru că era cea mai puţin inocentă şi pentru că era curios să-i vadă reacţia.

– Cît timp ai de gînd să mai dansezi cu mine acest vals al eschivării?

– Cît vei încerca să faci pe stăpînul.

– Cred că a început să-ţi placă, remarcă Matt fulgerînd-o cu o privire piezişă, nemulţumită.

Meredith zîmbi şi rosti cu mai multă candoare decît intenţionase:

– Mi-a plăcut întotdeauna compania ta, Matt. Numai că de data asta nu-mi plac motivele tale.

– Ţi-am spus seara trecută care îmi sînt motivele, replică Matt pe un ton ferm, paşii din spatele lor fiind înăbuşiţi de covorul gros.

– Nu-mi plac motivele din spatele motivelor tale, îl lămuri ea.

– N-am motive în spatele motivelor, spuse Matt cu o voce joasă, categorică.

În spatele lor o voce bărbătească rîse şi spuse:

– Poate că nu, dar aveţi oameni în spatele vostru, iar discuţia voastră devine prea complicată de urmărit fără o hartă explicativă.

Îşi întoarseră simultan capetele, iar Mark Branden îşi ridică sprîncenele, zîmbetul său mascînd avertismentul dat că cineva trăgea cu urechea la conversaţia lor.

– Un weekend plăcut, le ură Meredith celor trei secretare.

– Hai să mergem la apartamentul meu şi să comandăm o pizza, spuse ea cînd ajunseră în parcare.

Capitolul 46

Serviră pizza şi vin acasă la ea, pe podeaua din faţa focului. Urmărind-o cum se uita la foc, se întrebă ce voia se însemne

acel zîmbet fugar apărut din cînd în cînd pe buzele ei pe tot parcursul cinei.

– Ce e atît de amuzant? întrebă el într-o doară, iar întrebarea lui o făcu dintr-o dată să-şi mărească ochii, umerii începînd să i se scuture de rîs. Ei bine? insistă el încruntîndu-se cînd ea îşi clătină capul.

– Tu, reuşi ea să vorbească. Mi-a plăcut cum te-ai comportat la mine în birou, dar cred că ar fi mai bine să ne punem pe treabă, spuse ea. E deja nouă fără un sfert.

Matt se ridică fără nici un chef, o ajută să adune resturile cinei lor, apoi se duse la canapea, îşi desfăcu servieta şi scoase contractul de treizeci de pagini pe care trebuia să-l citească.

O simţi examinîndu-l şi îşi ridică privirea, observînd că se uita mirată la ochelarii lui.

– De citit, explică el simplu.

Meredith îi admiră capacitatea de a atinge acea stare de concentrare maximă, instantanee, dar ea era departe de aşa ceva. Rămase cu ochii îndepărtaţi asupra focului din cămin gîndindu-se la ceea ce-i spusese Sam Green.

Gîndurile i se învălmăşeau în minte, cele cincisprezece minute făcîndu-se douăzeci, apoi treizeci.

De cealaltă parte a mesei joase Matt spuse calm:

– Vrei să-mi spui ce te frămîntă?

Ea îşi întoarse repede capul şi văzu contractul pe care îl citise lăsat pe genunchi.

– Nu, spuse ea automat. Probabil nu e nimic important. Adică nimic care să prezinte interes pentru tine.

– Ce-ar fi să mă pui la încercare? propuse el.

– Am o senzaţie ciudată, neplăcută, recunoscu ea ridicîndu-şi capul şi uitîndu-se la el. Indiferent ce-ar fi, e îngrozitor.

– Poţi determina sursa acestei senzaţii ciudate?

– Am crezut că vei rîde de ceea ce am spus, mărturisi ea.

– Nu e nimic de rîs în faptul că sesizezi ceva de care nu eşti pe deplin conştientă. Se cheamă instinct şi ar trebui să-i acorzi mare atenţie. Pe de altă parte, senzaţia s-ar putea datora stresului sau faptului că am reintrat în viaţa ta. Ultima dată cînd ai avut de-a face cu mine, viaţa ţi-a devenit un coşmar. E posibil să te temi că lucrul ăsta se va repeta.

– Nu cred să vină de la stres sau de la tine. Nu pot spune cu precizie ce anume mă deranjează.

– Încearcă să-ți aminteşti cît mai exact, ora dacă se poate, cînd ai simțit pentru prima dată asta. Gîndeşte-te la o senzație bruscă de nelinişte sau de confuzie, sau...

– În ultimele zile mă simt aşa mai tot timpul.

Matt îi zîmbi.

– Sper că e vina mea. Mă refeream la senzația că ceva e ciudat, chiar dacă în clipa aceea ți s-a părut de bun augur.

Cuvintele lui o duseră inevitabil cu gîndul la felul în care se simțise cînd tatăl ei o anunțase că preşedinția era a ei, dar numai pentru că Gordon Mitchell o refuzase. Îi relată evenimentul lui Matt, acesta îl analiză şi spuse:

– În regulă. A fost instinctul tău, prevenindu-te că Mitchell nu se comporta logic, cum era de aşteptat de la el. Nu te-ai înşelat. Uite ce s-a întîmplat de atunci: a devenit un vicepreşedinte în care nu poți avea încredere, pe care îl bănuieşti că ia mită. Ba mai mult, violează standardele magazinului cumpărînd mărfuri de calitate proastă şi te înfruntă în cadrul şedințelor.

– Tu ai mare încredere în instinctele tale, nu-i aşa? întrebă ea surprinsă.

Matt se gîndi la cît de mult risca deja bazîndu-se pe instinctul său că sentimentele avute cîndva pentru el erau încă prezente.

– Habar n-ai, replică el cu înflăcărare, cît de multă încredere am în ele.

– Sursa senzației de dezastru iminent e probabil mult mai uşor de localizat. Mai întîi, luni am fost anunțați că cineva a pus o bombă în magazinul din New Orleans şi am pierdut o mare parte din cîştigurile obişnuite în această perioadă a anului. E cel mai nou magazin al nostru şi încă n-am ajuns să scoteam profituri de pe urma lui. Am garantat personal împrumuturile pentru el. Dacă va funcționa în pierdere, vom apela la veniturile celorlalte magazine.

– Atunci de ce eşti îngrijorată?

– Pentru că, spuse ea oftînd, ne-am extins atît de repede, încît aveam o mulțime de împrumuturi. N-am prea avut de ales, *Bancroft* ori mergea înainte intrînd în rînd cu celelalte magazine

mari, ori se trezea scos din circulație. Problema e că în clipa de față nu avem bani la dispoziție ca să acoperim pierderile mai multor magazine în caz că vînzările vor începe să scadă brusc.

– Şi nu i-ați putea împrumuta?

– Nu e chiar atît de uşor. Costurile expansiunii ne-au făcut să ne împumutăm pînă peste cap. Şi mă îngrijorează şi altceva. Acțiunile noastre se vînd zilnic la bursă într-un număr record. Am observat treaba asta în ziare acum cîteva luni, dar am presupus că investitorii au citit despre noi şi şi-au dat seama că sîntem o investiție extraordinară pe termen lung, ceea ce e adevărat. Dar Sam Green, avocatul firmei, e de părere că acțiunile alea se plimbă pe la bursă pentru că cineva se pregăteşte să facă o încercare de preluare. Sam are relații pe Wall Street şi e clar că există zvonuri despre o încercare de preluare. Parker a auzit şi el ceva prin octombrie, dar am ignorat această posibilitate. S-ar putea însă să fie adevărat. Vor trece săptămîni pînă să aflăm numele celor care ne-au cumpărat acțiunile. Şi chiar dacă le vom afla, e foarte posibil să nu ne spună nimic semnificativ. Dacă o companie vrea să-şi păstreze secretă intenția de a ne prelua, nu ne va cumpăra acțiunile în numele ei. Va aranja ca alții să le cumpere. E posibil chiar să blocheze ilegal acțiunile sub nume imaginare. Se opri brusc şi îi aruncă o privire neliniştită. Dar tu ştii deja cum se face, nu-i aşa?

– N-am nimic de comentat.

– Una din companiile pe care ai încercat s-o preiei acum cîteva luni ți-a plătit cincizeci de milioane numai ca să-i laşi în pace. Noi n-am putea face aşa ceva, iar în clipa de față nu avem destule resurse financiare ca să încercăm să luptăm împotriva unei preluări. Dumnezeule, termină ea, n-aş suporta să ştiu că *Bancroft* va deveni doar o ramură a unei mari corporații!

– Dar există măsuri de protecție prin care poți evita o astfel de tentativă.

– Ştiu, iar consiliul de conducere le discută de cîțiva ani, dar n-au făcut încă nimic concret.

– Astea sînt toate grijile tale sau mai e şi altceva?

– Altceva? rosti ea rîzînd fără să vrea. Cum să nu, dar concluzia e că se întîmplă lucruri care nu s-au mai întîmplat niciodată, iar eu am senzația unei catastrofe de proporții. Mă

tem că am ajuns ținta unei preluări prin forță, am fost amenințați cu o bombă, iar acum Parker nu ne mai poate împrumuta banii pentru Houston, aşa că va trebui să tratăm cu un nou investitor.

– De ce nu poate?

– Pentru că *Banca Reynolds Mercantile* e şi ea în căutare de fonduri, nici vorbă să facă împrumuturi unei companii care nu şi-a achitat încă datoriile. Nu m-ar mira dacă Parker nu şi-ar face griji că *Bancroft* nu va putea să-şi plătească dobînzile la împrumuturile făcute deja.

– E băiat mare, replică Matt sec, împingîndu-şi documentele înapoi în servietă, se descurcă el. Dacă ți-a împrumutat mai mulți bani decît ar fi trebuit, e doar vina lui şi va găsi el o cale să recupereze pagubele. Ajuns lîngă uşă, să întoarse spre ea.

– La ce oră ne adunăm aici pentru ziua ta de naştere?

– Şapte treizeci? propuse ea.

– Bine.

– Apropo de mîine seară, spuse ea, fiindcă e ziua mea de naştere aş dori să-ți cer o favoare.

– Şi anume? întrebă el punîndu-şi jos servieta şi îmbrăcîndu-şi paltonul.

– Ca tu şi Parker să vorbiți unul cu altul, fără tăceri apăsătoare, îl avertiză ea, aşa cum v-ați purtat înainte de conferința de presă. De acord?

Dădu din cap, vru să spună ceva, şovăi, apoi făcu un pas spre ea şi rosti:

– Apropo de Reynolds, întrebă el cu un calm înşelător, te mai culci cu el?

– Asta ce mai vrea să însemne?

– Înseamnă că presupun că te culcai cu el din moment ce v-ați logodit şi te întreb dacă o mai faci.

– Cine naiba te crezi!

– Soțul tău.

Dintr-un motiv necunoscut, tonul solemn al acestei declarații îi făcu inima să-i zvîcnească cu forță. El îi văzu reacția şi adăugă cu un zîmbet fugar:

– Sună bine, odată ce te-ai mai obişnuit.

– Nu, nu-i adevărat, replică ea rebelă. Dar era...

Zîmbetul lui pieri.

– Atunci dă-mi voie să-ţi fac cunoştinţă cu un cuvînt care sună chiar mai rău. Dacă încă te mai culci cu Reynolds, cuvîntul e *adulter*.

Meredith dădu aşa un pumn uşii, că ar fi izbit-o de cadru dacă Matt n-ar fi oprit-o cu piciorul şi n-ar fi tras-o în acelaşi timp pe Meredith pe coridor, cuprinzîndu-i umerii. Gura lui se apăsă peste a ei într-o sărutare dură, dar şi delicată, braţele lipind-o strîns de el.

– Ştiu că vrei să mă săruţi la rîndul tău, o simt. Ce-ar fi să-ţi dai drumul, o invită el cu o voce răguşită. Sînt dornic şi cu totul dispus să-ţi fac pe plac...

Spre groaza ei, tachinările îi potoliră furia.

– Iar dacă voi muri într-un accident în drum spre casă, o ademeni el cu aceeaşi voce vibrantă, gîndeşte-te numai cît de prost te vei simţi dacă n-o faci.

Copleşită de panică, îşi eliberă gura apoi corpul. Făcu un pas înapoi spre pragul uşii.

– Cum de ţi-ai putut încăla promisiunea de a te purta cuviincios în seara asta?

– Nu sîntem în apartamentul tău, îi atrase el atenţia, iar abilitatea asta a lui de a învîrti pe toată lumea după bunul lui plac fu ultima picătură... Făcu un pas înapoi, rezistă impulsului de a-i trînti uşa în nas, apoi, în ultima secundă, o închise izbind-o cu forţă.

Matt depăşi cu Rolls-ul său două camioane care îi blocau drumul, apoi întinse mîna spre telefonul din maşină. Ceasul de pe tabloul de bord arăta ora zece, dar nu şovăi să formeze numărul. Peter Vanderwild răspunse la cel de-al doilea apel, părînd surprins şi onorat de acest telefon fără precedent.

– Călătoria la Philadelphia a fost încununată de succes, domnule, îi spuse el lui Matt presupunînd în mod greşit că acesta era motivul pentru care şeful său dorea să-i vorbească.

– Lasă asta acum, spuse Matt nerăbdător. Ce vreau eu să ştiu e dacă există o şansă cît de mică să se fi aflat că sîntem interesaţi de acţiunile *Bancroft*, ducînd la zvonuri privind o încercare de preluare?

– Nici vorbă. Am luat toate măsurile de prevedee ca să ne

acoperim identitatea pînă va veni momentul să depunem actele la SEC. Acțiunile lor cresc constant, aşa că e normal să ne coste mai mult.

– Cred că mai există un jucător, spuse Matt tăios. Află dracului cine e!

– Cineva vrea într-adevăr să preia compania? întrebă Vanderwild. M-am gîndit şi eu la asta, dar de ce? În momentul de față este o investiție foarte proastă, dacă nu există un interes personal ca în cazul dumneavoastră.

– Peter, îl preveni Matt, nu-ți băga nasul în viața mea că vei ajunge să citeşti anunțurile cu oferte de serviciu.

– N-am vrut să, adică, citesc ziarele, îmi cer scuze...

– În regulă, îl întrerupse Matt. Pune-te pe treabă şi verifică zvonurile, află dacă mai e şi un alt jucător, iar dacă da, cine naiba e.

Iahtul de lux se ridica cu grație pe coama valurilor mari ale Atlanticului, apoi se lăsă în jos, mişcarea repetată părîndu-i-se la Philip Bancroft cea mai enervantă şi plictisitoare pe care fusese silit vreodată să o suporte. Aşezat la masa căpitanului, între soția unui senator şi un petrolist din Texas, asculta cu interes prefăcut cuvintele femeii.

– Vom opri într-un port poimîine după-amiaza tîrziu, spuse ea. Cum vi se pare în croazieră? Vă place?

– Imens, minți el aruncînd o privire pe furiş ceasului de sub manşeta hainei. În Chicago era ora zece. Ar fi putut să se uite la ştiri sau să joace cărți la club, dar iată că era ținut prizonier în acest hotel plutitor.

– Odată ajunşi în Italia veți locui la prieteni? îl întrebă ea.

– N-am prieteni acolo, replică el.

– Nici un prieten în Italia? repetă ea, încercînd curajoasă să continue conversația unilaterală.

– Nu. Doar o fostă soție, replică Philip absent.

– Oh! Îți vei face o vizită?

– Nu cred, răspunse Philip, apoi încremeni că adusese vorba despre femeia pe care o aruncase din casă cu atît de mulți ani în urmă.

Capitolul 47

Din clipa în care Matt propusese ca sărbătorirea zilei ei de naştere să se facă în patru, Meredith avusese mari îndoieli în privinţa reuşitei serii, dar cînd Parker şi Lisa sosiră la cîteva clipe unul de celălalt, ambii arătînd foarte veseli şi hotărîţi să se distreze, îndrăzni să spere că nu va fi un dezastru total.

– La mulţi ani, Mer! îi ură Lisa îmbrăţişînd-o şi oferindu-i o cutie împachetată în mai multe hîrtii de culori diferite.

– La mulţi ani! îi ură şi Parker, şi îi dădu o cutie mică, dreptunghiulară, destul de grea. Farrell nu a sosit încă? adăugă el, uitîndu-se în jur.

– Nu, dar am vin şi aperitive în bucătărie. Mă pregăteam să le pun pe o tavă.

– Termin eu şi o aduc aici, se oferi Lisa. Sînt moartă de foame. Dispăru în bucătărie într-un nor de mătase de culoarea prunii, cu o mulţime de ciucuri.

Strîmbîndu-se în spatele ei, Parker o întrebă indignat pe Meredith:

– De ce îmbracă aşa? De ce nu se poate îmbrăca ca orice om normal?

– Pentru că e deosebită, spuse Meredith cu un zîmbet vioi. Ştii, adăugă ea, aruncîndu-i o privire nedumerită, cei mai mulţi bărbaţi o consideră uluitoare.

– Mie îmi place cum te îmbraci tu. Ignorînd anume remarca ei despre Lisa, îi surîse şi spuse: Ce-ar fi să deschizi cadoul meu înainte de venirea lui Farrell?

Hîrtia argintie ascundea o cutie din catifea albastră, iar în interioul de satin se afla o brăţară superbă din safire şi diamante. Meredith o scoase cu grijă.

– E minunată!

Ridicîndu-şi capul se sili să înfrunte privirea răbdătoare a lui Parker şi îi întinse brăţara.

– Îmi pare rău, rosti ea cu o voce gîtuită de emoţie. E magnifică, dar eu... eu nu pot accepta aşa ceva, Parker.

– De ce nu? începu el, dar ştia răspunsul, presimţise acest moment. Aşa deci, spuse cu o voce aspră. Farrell a cîştigat.

– Nu chiar, spuse ea calmă. Dar, indiferent de ceea ce se va întîmpla între mine şi Matt, tot nu mă voi putea căsători cu tine. Nu acum. Meriţi mai mult decît o soţie care nu-şi poate stăpîni sentimentele pentru un alt bărbat.

– Farrell ştie că rupi logodna noastră?

– Nu! replică ea cu înflăcărare. Şi aş prefera să nu ştie. Va deveni şi mai insistent.

– Nu renunţ, spuse el cu un zîmbet sumbru. Voi considera chestia asta drept un obstacol minor. Zău că-l urăsc pe ticălosul ăla.

Se auzi soneria. Parker îşi ridică capul, iar privirea îi rămase fixată asupra Lisei stînd în pragul uşii de la bucătărie cu o tavă în mînă.

– De cînd mama dracului stai acolo şi tragi cu urechea? întrebă el cînd Meredith se duse să-i deschidă lui Matt.

– Nu de mult, răspunse ea cu o voce surprinzîndu-l pe Parker prin blîndeţea ei neobişnuită. Vrei un pahar de vin?

– Nu, se răsti el înciudat. Vreau toată sticla.

Matt trecu pragul, iar Meredith avu impresia că întreaga sufragerie vibră de forţa simplei lui prezenţe.

– La mulţi ani! spuse el, zîmbindu-i. Arăţi fantastic, adăugă el, plimbîndu-şi ochii peste ea de la părul de un auriu lucios pînă la vîrfurile pantofilor roşii.

Lisa făcu prima încercare de a înveseli atmosfera.

– Salut, Matt, spuse ea privindu-l radioasă. În seara asta arăţi mai bancher ca Parker.

– N-am o cheie *Phi Beta Kappa*, glumi Matt întinzînd în silă mîna să i-o strîngă pe a lui Parker, oferită cu aceeaşi lipsă de entuziasm.

– Lisa detestă bancherii, spuse Parker, dînd drumul mîinii lui Matt şi ducîndu-se la sticla de vin. Umplu un pahar şi-l dădu pe gît. Ei bine, Farrell, spuse Parker cu o lipsă de maniere fără precedent, e ziua de naştere a lui Meredith. Lisa şi cu mine ne-am amintit. Unde e cadoul tău?

– Nu l-am adus aici.

– Vrei să spui c-ai uitat, nu?

– Vreau să spun că nu l-am adus *aici*.

– Ce-ar fi să plecăm, izbucni Lisa împărtăşind dorinţa lui

Meredith de a-i scoate pe bărbaţi într-un loc public, de preferinţă unul zgomotos.

Limuzina lui Matt îi aştepta la trotuar. Lisa intră prima. O urmă Meredith, aşezîndu-se anume lîngă ea, eliminînd astfel posibilitatea unei altercaţii între bărbaţi pentru cine va sta lîngă cine. Singura persoană care nu arăta deloc încordată era Joe O'Hara, dar care puse gaz pe foc rîjind cu gura pînă la urechi spunînd:

– Bună seara, doamnă Farrell.

În vasul cu gheaţă de lîngă micul bar al limuzinei se aflau două sticle de *Dom Perignon.*

– Ce ziceţi de nişte şampanie? Mi-ar plăcea, începu Lisa, dat tocmai atunci limuzina se înscrise în trafic, izbind-o de spetează şi smulgîndu-i un geamăt de groază.

– Sfinte Sisoe! exclamă Parker, luptîndu-se să-şi recapete echilibrul, aruncat înainte de aceeaşi forţă. Imbecilul ăsta de şofer al tău a trecut pentru patru benzi şi n-a oprit la semafor!

– E foarte competent! replică Matt.

Restaurantul ales de Matt era unul de care Meredith nu auzise încă, dar îi plăcu imediat ce păşiră în hol.

– Nu e nici pe departe locul pe care l-aş fi ales eu ca să sărbătoresc ziua de naştere a lui Meredith, spuse Parker aruncîndu-i lui Matt o privire bajocoritoare, aşezîndu-se apoi pe scaun.

Stăpînindu-şi enervarea de dragul lui Meredith, acesta riposta hotărît:

– Nu se numără printre preferinţele mele, dar dacă vrem să mîncăm în linişte, trebuie să fie într-un loc mai întunecat şi mai puţin cunoscut.

– Parker, ne vom simţi bine aici, promise Meredith.

– Formaţia e bună, fu de acord Lisa.

La masa lor apăru un chelner să le ia comanda pentru băuturi, iar ei comandară.

– Asta e tot? îi întrebă chelnerul, apoi se duse la capătul barului. Se pregătea să dea comanda barmanului, cînd un bărbat scund se apropie de el şi spuse:

– Ce-ai zice să cîştigi rapid o sută de dolari?

Chelnerul se roti rapid spre el.

– Cum?
– Lasă-mă să stau puţin lîngă spalierul de acolo.
– De ce?
– La una din mese aveţi nişte oaspeţi faimoşi, iar eu am un aparat de fotografiat. Îi întinse mîna, iar în ea se afla o legitimaţie, care dovedea că lucra pentru o cunoscută revistă de scandal, şi o bancnotă de o sută de dolari împăturită cu grijă.
– Ai grijă să nu te vadă, spuse chelnerul palmînd banii.
La masa şefului de sală, proprietarul restaurantului ridică receptorul şi formă numărul de acasă al lui Noel Jaffe, un reporter care scria despre localurile oraşului.
– Noel, spuse el, sînt Alex de la *Manchaster House*. Îţi aminteşti că ţi-am spus că într-o zi te voi răsplăti pentru articolul frumos scris despre localul meu? Bun, ghici cine e în restaurantul meu în clipa asta?
– Ce vorbeşti, rîse Jaffe cînd Alex îi dezvălui numele celor prezenţi. Poate sînt într-adevăr mica familie fericită pe care am văzut-o la conferinţa de presă.
– Nu şi în seara asta, replică Alex, ridicînd puţin vocea. Logodnicul are o mutră de parcă l-a călcat trenul şi e bine abţiguit.
Urmă o pauză scurtă, apoi Jaffe chicoti şi spuse:
– Sosesc imediat cu un fotograf. Găseşte-ne o masă de unde să vedem fără să fim văzuţi.
– Nici o problemă. Numai nu uita, în articol să apară corect numele localului şi trece adresa.
La vremea cînd chelnerul aduse al doilea rînd de băuturi şi al treilea pentru Parker, Meredith era foarte conştientă că Parker bea prea mult şi prea repede. Meredith devenea tot mai conştientă de faptul că Matt începea să se enerveze.
Matt nu începea să se enerveze, era deja teribil de furios. Timp de trei sferturi de oră fusese silit să-l asculte pe Reynolds înşirînd tot felul de dulcegării despre el şi Meredith.
Cînd începu să vorbească despre o licitaţie din cadrul unei acţiuni de binefacere la care lucraseră împreună, Meredith se ridică repede.
– Mă duc la toaletă, spuse ea întrerupîndu-l anume pe Parker. Lisa se ridică şi ea.

– Vin cu tine.

Imediat ce ajunseră la toaletă, Meredith se duse la chiuvetă prinzîndu-se cu mîinile de margini, imaginea însăşi a disperării.

– Nu mai rezist, îi spuse ea Lisei. Nu mi-aş fi imaginat că seara asta ar putea fi atît de îngrozitoare.

– Să zic că mi-e rău şi să le cer să ne ducă acasă? întrebă Lisa aplecîndu-se spre oglindă ca să se rujeze. Îţi aminteşti că ai făcut-o pentru mine la *Bensohurst* în ziua cînd am avut o întîlnire în patru?

– Lui Parker nu i-ar păsa nici dacă am leşina amîndouă la picioarele lui, replică Meredith supărată. Face tot posibilul ca să-l stîrnească pe Matt şi să înceapă o ceartă.

Rujul din mîna lui Lisa încremeni, iar aceasta îi aruncă lui Meredith o privire scurtă, enervată.

– Matt îl aţîţă!

– N-a scos nici un cuvînt.

– Aşa îl aţîţă. Parker nu e obişnuit să piardă, şi pe tine te-a pierdut.

– Nu-mi vine să cred! izbucni Meredith cu o voce joasă, furioasă. Poate că încearcă să arate plictisit şi amuzat de năzbîtiile lui Parker, dar te asigur că nu e aşa! Crede-mă, e furios... foarte furios că Parker vrea să-l facă să se simtă inferior.

– Aşa vezi tu lucrurile, replică Lisa cu o indignare atît de aprigă, încît Meredith se depărtă uluită de ea. Nu înţeleg cum de te-ai putut gîndi să te căsătoreşti cu un bărbat pentru care nu simţi nici un pic de compasiune.

Chelnerul tocmai îl anunţa pe Matt că puteau lua loc la masa din restaurant şi, uitîndu-se peste umăr, Matt le văzu pe Lisa şi Meredith ieşind de la toaletă, croindu-şi apoi drum prin înghesuiala din hol.

Parker încetase să mai povestească despre lucrurile pe care le făcuse împreună cu Meredith, atacîndu-l făţiş pe Matt cu întrebări referitoare la mediul lui şi rînjind batjocoritor de răspunsurile lui.

– Ia zi, Farrell, rosti el cu voce tare, tărăgănată, unde ai fost la colegiu? Am uitat.

– Indiana State, replică Matt cu un fel de mîrîit urmărindu-le pe Lisa şi pe Meredith.

– Eu am fost la Princeton.

– Ei şi!?

– Eram doar curios. Şi sporturile? Ai practicat vreunul?

– Nu, mormăi el înciudat împingînd scaunul la spate şi ridicîndu-se ca toţi patru să poată merge la masa din salonul restaurantului imediat ce femeile vor ajunge lîngă ei.

– Ce făceai în timpul liber? insistă Parker, împingîndu-şi la rîndul lui scaunul şi ridicîndu-se un pic cam nesigur pe picioare.

– Lucram.

– Unde?

– Într-o oţelărie şi ca mecanic.

– Eu am jucat ceva polo, am şi boxat puţin, adăugă el cu o privire dispreţuitoare adresată siluetei lui Matt. Şi i-am dat lui Meredith primul ei sărut.

– Eu i-am luat virginitatea, se răsti Matt, stîrnit dincolo de limitele răbdării, dar ochii îi erau îndreptaţi asupra lui Meredith şi a Lisei, aflate la mai puţin de trei metri.

– Ticălosule! şuieră Parker, ducîndu-şi braţul la spate cu intenţia să-i tragă un pumn.

Matt abia dacă avu timp să se ferească. Reacţionînd instinctiv, îşi aruncă în sus braţul stîng şi izbi puternic cu dreptul. În clipa aceea se dezlănţui iadul; femeile zbierară, bărbaţii săriră de pe scaune, Parker se prăbuşi la podea, iar în spate izbucniră o mulţime de blitz-uri. Lisa îl numi nemernic, Matt se uită la ea şi un pumn mic făcu contact cu ochiul lui exact cînd Meredith se aplecă deasupra lui Parker întins la podea. Matt îşi trase instinctiv braţul, vrînd să răspundă loviturii, îşi dădu seama că Lisa era cea care îl pocnise, se opri, dar cotul îi intră în ceva din spatele lui, iar Meredith ţipă. Joe se năpusti înainte, făcîndu-şi drum printre comesenii fugind mîncînd pămîntul, iar Matt prinse mîinile Lisei ca să împiedice femeia dezlănţuită să-i mai care pumni. Fotografii apărură de nicăieri, îngrămădindu-se să facă cît mai multe instantanee.

Cu mîna liberă, Matt o smuci pe Meredith de pe trupul lui Parker, zăcînd lat la podea şi o împinse către Joe.

– Scoate-o de aici! strigă el, încercînd s-o ferească cu propriul corp de obiectivul aparatelor de fotografiat. Du-o acasă!

Meredith se trezi dintr-o dată aproape ridicată pe sus şi dusă

prin mulțimea de oameni spre uşile turnante ale bucătăriei.

– E o ieşire prin spate, gîfîi Joe, trăgînd-o după el pe lîngă bucătarii uimiți. Joe împinse uşa cu umărul, trîntind-o de zidul de cărămidă al clădirii, apoi ieşiră în parcarea din spate, ignorînd complet paznicul. Deschizînd cu o smucitură uşa limuzinei, Joe o băgă înăuntru şi o împinse jos. Stai acolo, strigă el închizînd uşa şi alergînd la volan.

Meredith se tîrî cu mare băgare de seamă pe scaunul din care se vedea partea din spate a maşinii, cu gîndul să-i poruncească şoferului maniac să încetinească.

– Joe, te rog, strigă ea, însă fie că era prea ocupat, fie claxoanele şoferilor enervați pe care îi depăşeau îl împiedicară să o audă. Te rog! Mă speri!

– N-are de ce să-ți fie frică, doamnă Farrell, replică el uitîndu-se la ea în oglinda retrovizoare, nimeni n-o să ne oprească. Chiar dacă ne ajung din urmă, nu ne vor deranja, mi-am împachetat sculele.

– Ți-ai împachetat? repetă Meredith amețită, uitîndu-se la scaunul gol de lîngă el, aşteptîndu-se parcă să vadă o ladă. Ce ți- ai împachetat?

– Sculele?

– Poftim?

– Mi-am împachetat sculele, o lămuri el.

– Ce fel de scule? Mergem la pescuit? Acum?

El scoase un hohot de rîs, îşi clătină capul şi drept lămurire îşi desfăcu haina neagră.

– Mi-am împachetat sculele de luptă, repetă el, iar Meredith se zgîi îngrozită la mînerul unui pistol prins de umăr ieşind din tocul cu înfățişare înspăimîntătoare.

– Oh, Dumnezeule! icni ea, rămînînd brusc fără vlagă.

Cîteva minute mai tîrziu tresări puternic auzind telefonul, sunetul lui fiind cu totul deplasat în limuzina ce gonea nebuneşte, condusă de un bărbat care probabil lucrase pentru Mafia.

– E pentru tine, spuse Joe vesel. E Matt. Au ieşit cu bine din restaurant. Nimeni n-a fost rănit. Vrea să vorbească cu tine.

Vestea că Matt o suna acum, după toate prin cîte o silise să treacă, avu asupra ei efectul unei explozii. Smulse receptorul de pe partea laterală a limuzinei şi îl duse la ureche.

– Joe zice că eşti bine, spuse Matt cu vocea lui adîncă şi calmă. Ţi-am luat paltonul şi... Meredith nu mai auzi continuarea. Foarte încet, foarte hotărîtă şi cu o satisfacţie infinită îi trînti telefonul în nas.

Zece minute mai tîrziu, şoferul lui Matt apăsă pe frînă şi opri maşina cu un scrîşnet care o asurzi. Joe ieşi din limuzină şi deschise portiera din spate, făcu o mică plecăciune şi o anunţă cu un rînjet mulţumit:

– Iată că am ajuns, doamnă Farrell, vii şi nevătămaţi.

Meredith îşi strînse pumnul.

– B... bună seara, domnişoară Bancroft, se bîlbîi paznicul.

Meredith presupuse că arăta ca naiba.

– Bună seara, Terry, replică ea cu un surîs încîntător, smulgîndu-şi braţul din strînsoarea lui Joe.

După ce deschise uşa apartamentului şi se văzu în oglinda din vestibul, se opri încremenită, deschise larg ochii, gata să izbucnească într-un hohot de rîs îngrozit.

– Frumos, n-am ce zice, informă ea imaginea din oglindă, apoi închise uşa apartamentului.

– Chiar că ar trebui să mă duc acasă, spuse Parker, pipăindu-şi grijuliu falca dureroasă. E unsprezece deja.

– Casa ţi-e mai mult ca sigur asaltată de reporteri, replică Lisa pe un ton ferm. Ai face mai bine să rămîi aici peste noapte.

– Şi Meredith? întrebă el peste cîteva minute, cînd Lisa se întoarse din bucătărie şi îi dădu o ceaşcă de cafea.

Lisa simţi un fel de junghi dureros în inimă din cauza obsesiei lui pentru o femeie care nu-l iubea, ultima femeie de pe lume pe care ar fi trebuit să o iubească.

– Parker, spuse ea cu blîndeţe, s-a terminat.

– Ştiu, replică el melancolic.

– Nu e sfîrşitul lumii, continuă Lisa, aşezîndu-se lîngă el. Relaţia a fost comodă pentru tine şi pentru Meredith, dar ştii ce se întîmplă peste cîţiva ani cu relaţiile comode?

– Nu, ce?

– Devin plictisitoare.

Parker bău cafeaua şi puse ceaşca jos fără să-i răspundă, apoi se uită în jurul lui. Încăperea era combinaţie excentrică

între piese extrem de moderne şi altele fermecător de tradiţionale, presărată cu obiecte de artă ieşite din comun.

– Sînt frumoase, spuse el sincer. Din secolul şaptesprezece, nu-i aşa?

– Da, rosti Lisa calmă.

El se întoarse şi se opri în faţa ei.

– De ce i-ai tras un pumn lui Farrell, Lisa?

Lisa se ridică repede, luînd ceaşca de pe masă.

– Nu ştiu, minţi ea, furioasă că prezenţa lui în acest apartament, apropierea şi intimitatea după care tînjea de atîta timp îi făceau vocea să tremure.

– Nu mă poţi suferi, dar sari în apărarea mea ca un înger păzitor, insistă Parker. De ce?

Înghiţind în sec, Lisa se gîndi ce să-i spună. Să ia totul în glumă declarînd că avusese nevoie de cineva să-l apere sau să rişte totul şi să-i spună adevărul înainte ca altă femeie să pună din nou mîna pe el. Era stupefiat şi dorea o explicaţie, dar Lisa ştia instinctiv că nu dorea şi nu se aştepta la o declaraţie de dragoste.

– Ce te face să crezi că nu te sufăr?

– Glumeşti, spuse el sarcastic. N-ai scăpat nici o ocazie în care să-mi arăţi cît mai elocvent ce simţi pentru mine şi pentru profesia mea.

– Oh, aia, spuse ea. Te... te tachinam. Îşi feri privirea de acei ochi albaştri şi porni spre bucătărie, cuprinsă de panică cînd el luă tava şi o urmă.

– De ce? stărui el, referindu-se la atacul asupra lui Farrell.

– De ce te-am tachinat?

– Nu, dar poţi să începi şi cu asta.

Lisa ridică din umeri, spălînd ceştile de ceai, punîndu-le la uscat, apoi ştergînd chiuveta cu o încetineală căutată, mintea lucrîndu-i înnebunită. Se hotărî să rişte. Se îndrăgostise de el cu mult timp în urmă.

– Îţi mai aminteşti cînd erai copil, să zicem de nouă sau zece ani? începu şovăind, continuînd să cureţe chiuveta de firimituri imaginare.

– Sînt capabil de aşa ceva, da, replică el sec.

– Ţi-a plăcut vreo fată şi ai încercat să-i atragi atenţia?

– Da.

– Nu ştiu cum făceaţi voi, copiii din lumea bună, dar în cartierul meu un băiat arunca de obicei cu un băţ după tine. Sau te tachina îngrozitor. O făcea pentru că nu cunoştea altă cale de a te sili să-l bagi în seamă. Ai idee ce simt eu pentru Meredith? Tot ce am şi sînt, toate lucrurile bune, se datorează numai ei. E fata cea mai drăguţă şi cumsecade pe care am cunoscut-o vreodată. O iubesc mai mult decît îmi iubesc surorile. Parker, îţi poţi imagina cît... cît e de oribil să iubeşti un bărbat, iar el s-o ceară de soţie pe prietena pe care o iubeşti şi o respecţi?

– E clar că zac leşinat pe undeva, mort de beat şi am halucinaţii, afirmă el. Dimineaţă, odată readus la realitate, vreun psiholog cu ochelari o să vrea să ştie totul despre visul ăsta. Şi ca să i-l pot descrie cît mai în amănunţime, lămureşte-mi un lucru: încerci să-mi spui că mă iubeşti?

Umerii Lisei începură să tremure de un fel de rîs amestecat cu plîns.

– Ai fost tare prost că n-ai băgat de seamă.

Mîinile lui se lăsară pe umerii ei.

– Lisa, pentru numele lui Dumnezeu... nu ştiu ce să spun. Îmi pare...

– Nu spune nimic! strigă ea. Şi mai ales nu-mi spune că-ţi pare rău!

– Atunci ce-ar trebui să-ţi spun?

Ea îşi dădu capul pe spate, lacrimile şiroindu-i pe obraji, şi se adresă tavanului pe un ton nefericit şi lezat:

– Cum de m-am putut îndrăgosti de un bărbat atît de lipsit de imaginaţie? Apăsarea pe umerii ei crescu şi se lăsă răsucită spre el. Parker, spuse ea, într-o noapte ca asta, cînd doi oameni au mare nevoie de consolare, şi se întîmplă să fie un bărbat şi o femeie, răspunsul nu ţi se pare evident?

Inima încetă să-i mai bată cînd el rămase tăcut, apoi începu să-i zvîcnească nebuneşte cînd degetele lui îi atinseră bărbia ridicîndu-i-o uşor.

– Există toate şansele să fie o idee foarte proastă, spuse el uitîndu-se la genele ei umede, surprins şi emoţionat de ceea ce-i spusese.

– Viaţa e un mare risc, replică ea, iar Parker realiză cu

întîrziere că plîngea şi rîdea în acelaşi timp. Apoi Parker uită să mai gîndească, braţele Lisei cuprinzîndu-i gîtul şi se trezi pe neaşteptate destinatarul unui sărut dulce, fierbinte... un sărut care-i aduse inştinctiv braţele în jurul ei, strîngînd-o mai tare şi mai aproape.

Meredith stătea în sufragerie îmbrăcată într-un halat de baie cu telecomanda televizorului în mînă. Duminică dimineaţă majoritatea posturilor locale prezentau desene animate. Trecu de ele apăsînd nerăbdătoare pe buton, căutînd un post care să transmită în reluare ştirile de seară, aşa ca să se poată tortura singură cu ceea ce era sigură că va fi o prezentare detaliată a dezmăţului, descriind încăierarea într-un articol de senzaţie cu fotografiile de rigoare. *Tribune* preferase o abordare obraznică citind declaraţia lui Parker de la conferinţa de presă şi punînd-o deasupra fotografiilor bătăii:

Matt Farrell şi cu mine sîntem bărbaţi civilizaţi şi vom rezolva situaţia în modul cel mai prietenesc posibil. Problemă nu se deosebeşte prea mult de un contract de afaceri redactat greşit şi care acum trebuie refăcut.

Dedesubt titlul informa cu litere de-o şchioapă:

FARRELL ŞI REYNOLDS – REFĂCÎND CONTRACTUL.

Sub el se aflau fotografii, una din ele prezentîndu-l pe Parker rotindu-şi braţul spre Matt, o alta în care pumnul lui Matt lua contact cu bărbia lui Parker şi o a treia cu Parker zăcînd la podea şi Meredith aplecată deasupra lui.

Meredith sorbi din cafea urmărind prezentatorul terminînd ştirile din ţară.

– Fir-ar să fie! exclamă Meredith şi închise televizorul, apoi se ridică şi porni spre baie. Trecînd pe lîngă noptieră deschise automat radioul.

– Iar acum ştirile locale de la ora nouă, spuse crainicul. Seara trecută la *Manchester House* din North Side s-a declanşat războiul între industriaşul Matthew Farrell şi bancherul Parker Reynolds. Farrell, căsătorit cu Meredith Bancroft, şi Reynolds, logodit cu ea, luau amîndoi cina cu ea cînd...

Meredith apăsă cu forţă pe butonul de închidere al radioului.

– De necrezut! bombăni ea. Din clipa în care Matt îi apăruse

în cale la Operă, viaţa i se schimbase complet. Întreaga lume îi fusese întoarsă pe dos! Trîntindu-se pe pat, luă telefonul şi formă din nou numărul Lisei. Aseară încercase pînă tîrziu să ia legătura cu ea, însă ori nu voise să răspundă la telefon, ori nu era acasă. La fel şi Parker, pentru că Meredith încercase să-l sune şi pe el.

La cel de-al cincilea apel auzi vocea lui Parker, iar preţ de o fracţiune de secundă mintea lui Meredith se blocă.

– Parker? bolborosi ea.

– Mmmmm, mîrîi el.

– Te... te simţi bine?

– Da, mormăi el, părînd frînt de oboseală, de parcă ar fi stat treaz toată noaptea şi ar fi adormit abia acum. Cam mahmur.

– Oh! Îmi pare rău. Hm, Lisa e pe acolo?

– Mmmm, spuse el din nou, iar o secundă mai tîrziu Meredith auzi în telefon şoapta răguşită şi somnoroasă a Lisei.

– Cine-i?

– Meredith, răspunse ea şi înţelese brusc că dormeau atît de aproape unul de altul, încît Parker îi putuse întinde receptorul. Lisa avea două telefoane în casă, unul în bucătărie şi unul lîngă pat. Nu dormeau în bucătărie. Şocul o făcu să sară în picioare. Eşti... eşti în pat? îi scăpă lui Meredith înainte să se poată opri.

– Îhhmmmm.

Cu Parker? îşi zise Meredith în gînd, dar nu mai întrebă.

– Îmi cer scuze că v-am trezit, reuşi ea să bîiguie, apoi închise.

O oră mai tîrziu, Meredith îşi luă cheile, îşi puse o pereche de ochelari de soare şi părăsi apartamentul. Se va duce la birou şi îşi va petrece ziua lucrînd. Măcar acolo erau lucruri pe care le înţelegea şi le putea controla. Matt nu se deranjase s-o sune, iar asta ar fi surprins-o dacă n-ar fi trecut deja de punctul în care ceva o mai putea mira. Uşile ascensorului se deschiseră la parcarea de sub clădire şi porni spre locul unde îşi ţinea maşina. Dădu colţul cu cheile în mînă, apoi se opri ca trăsnită.

Maşina ei dispăruse!

Maşina ei dispăruse, iar în locul ei cineva parcase deja un Jaguar nou-nouţ.

Asta fu ultima picătură! Se uită la Jaguar-ul lucios, de un albastru-închis, şi fu cuprinsă de o dorinţă nebună de a rîde. Nu exista nimic altceva, absolut nimic pe care soarta să i-o mai poată face! Era gata de luptă, gata să plătească cu aceeaşi monedă, dornică s-o facă.

Întorcîndu-se în ascensor, Meredith apăsă pe butonul parterului, apoi se duse la paznicul de la intrare.

– Roger, spuse ea, un Jaguar albastru s-a instalat pe locul meu, L12. Te rog să-l scoţi de acolo. Imediat.

– Dar probabil nu e decît un locatar nou...

Meredith ridică receptorul de pe masă şi i-l întinse.

– Acum, spuse ea pe un ton periculos de ameninţător. Cheamă garajul din strada Lyle şi spune-le ca în cincisprezece minute să scoată maşina din locul meu de parcare.

– În regulă, domnişoară Bancroft. În regulă. Cum să nu.

Mulţumită parţial, Meredith traversă holul cu paşi mari, vrînd să ia un taxi pînă la birou şi să sune la poliţie anunţînd furtul maşinii. Hotărîtă să ia taxiul care tocmai oprea lîngă trotuar, alergă spre el, apoi se opri brusc văzînd hoarda de reporteri strînşi în apropierea clădirii.

– Domnişoară în... în legătură cu seara trecută, strigă unul dintre ei, iar alţi doi îi făcură fotografii prin geamul uşilor. Fără să-şi dea seama că bărbatul care cobora din taxi era Matt, Meredith făcu stînga-mprejur şi porni furioasă spre ascensor.

Ajunsă în apartament, se pregătea să ridice receptorul cînd auzi o bătaie în uşă. Meredith deschise uşa fără să se mai deranjeze să întrebe cine e, apoi se uită distrată la silueta lui Matt apărînd în cadrul uşii, ochelarii lui de soare reflectîndu-i imaginea.

– Bună dimineaţa, spuse el zîmbind crispat.

– Oh! şi ce-o fi atît de bun în dimineaţa asta? replică Meredith lăsîndu-l să intre.

– Asta ce vrea să însemne? întrebă Matt încercînd să-i vadă ochii sub ochelarii mari, fumuri.

– Înseamnă, rosti ea pe un ton înţepat, că dacă asta e o dimineaţă bună, mă încui în dulap ca să nu mai vad cum arată şi cea de mîine.

– Eşti supărată, constată el.

– Eu? întrebă ea sarcastic, arătîndu-se cu degetul. Eu, supărată? Numai pentru că sînt prizonieră în propria locuință și nu mă pot apropia de nici un ziar, radio sau televizor fără să aflu că sîntem subiectul principal de discuții? De ce naiba m-ar supăra așa ceva?

Matt îi înăbuși un surîs drăcesc la auzul vocii ei hărțuite. Meredith îl văzu.

– Să nu îndrăznești să rîzi, îi preveni ea indignată. Totul e numai din vina ta. De fiecare dată cînd te apropii de mine, lucrurile o iau razna.

– Și ce anume o luat-o razna? întrebă el cu o voce tot mai amuzată, tînjind să o ia în brațe.

– Totul. Balamuc în toată regula. La companie se petrec lucruri care nu s-au mai petrecut niciodată, mă confrunt cu bombe și acțiunile dansează twist la bursă. Pînă în prezent, în dimineața asta am aflat că mașina mi-a fost furată, cineva se folosește de locul meu de parcare și am descoperit că prietena mea cea mai bună și fostul meu logodnic și-au petrecut noaptea împreună!

El rîse pe înfundate.

– Și crezi că toate astea sînt din vina mea?

– Tu cum le-ai explica?

– Coincidență cosmică?

– Poate catastrofă cosmică! îl corectă ea. Cu o lună în urmă duceam o viață normală. Plăcută. Liniștită. Demnă! Mă duceam la baluri de binefacere și dansam. Acum mă duc în baruri și mă trezesc în mijlocul unor încăierări, apoi traversez orașul într-o limuzină pe două roți condusă de un șofer complet țîcnit care mă asigură că și- a împachetat scula! Iar scula în cauză e un pistol, o armă folosită ca să împuști pe cineva.

– Asta e tot?

– Nu. Mai e un lucru neînsemnat pe care nu l-am amintit în legătură cu seara trecută.

– Și anume?

– Asta, anunță ea triumfătoare și își smulse ochelarii. Am o vînătaie la ochi! Un ochi învinețit. Un... un...

Oscilînd între rîs și părere de rău, Matt ridică degetul și atinse mica pată albăstruie.

– Asta, spuse el cu un surîs compătimitor, nu are demnitatea unui ochi vînăt; e mai degrabă un fel de şoricel.

– Oh, ce mă bucur, spuse ea, am învăţat un termen nou.

Ignorînd replica sarcastică, Matt studie cu o admiraţie gînditoare mica vînătaie ascunsă cu grijă.

– Abia dacă se vede. Ce-ai pus deasupra?

– Fard, răspunse ea, contrariată de întrebarea lui. De ce?

Înecîndu-se de rîs, Matt îşi scoase ochelarii de soare.

– Mi-ai putea da şi mie?

Meredith se zgîi uluită la semnul aproape identic din colţul ochiului lui, apoi emoţiile ei luară o cotitură bruscă spre veselie. Văzu surîsul dezarmant de pe buzele lui şi începu să chicotească. Îşi duse mîna la gură ca să oprească sunetul, dar hohotele erupseră pline de voioşie. Rîse atît de tare, încît îi lăcrimară ochii, iar Matt începu şi el să rîdă.

Înconjurînd-o cu braţele, Matt îşi îngropă faţa în părul ei, copleşit de bucuria de a fi cu ea. Cînd criza de rîs se mai potoli, Meredith se lăsă cu spatele pe braţele lui.

– Cine, rosti ea înghiţînd un alt chicot, te-a pocnit? Parker?

– Ar fi mai puţin jenant, glumi Matt. Adevărul e că scumpa ta prietenă mi-a tras un croşeu de toată frumuseţea. Dar tu?

– De la tine.

Chipul lui se întunecă.

– Nu se poate.

– Ba da. M-ai... lovit cu cotul cînd m-am aplecat să-l salvez pe Parker. Deşi, dacă s-ar întîmpla astăzi probabil că aş ţopăi deasupra lui.

– Serios? De ce?

– Ţi-am spus deja, replică ea, gata să rîdă din nou. Am sunat-o pe Lisa în dimineaţa asta ca să văd dacă a păţit ceva şi erau amîndoi în pat.

– Sînt de-a dreptul şocat! replică el. Credeam că are gusturi mai fine.

Meredith îşi muşcă buza să nu rîdă de remarca lui răutăcioasă.

– Ştii, e îngrozitor, cea mai bună prietenă în pat cu logodnicul.

– Revoltător! declară Matt prefăcîndu-se indignat.

– Aşa-i, fu ea de acord.

– Trebuie să-i plăteşti cu aceeaşi monedă.

– Nu pot, replică ea chicotind.

– De ce?

– Pentru că, izbucni ea în alte hohote de rîs, Lisa nu are un logodnic.

– Ai putea totuşi să rezolvi problema.

– Cum? chicoti ea.

– Te poţi culca cu mine.

Meredith deveni rigidă şi făcu un pas înapoi.

– Trebuie... trebuie să sun poliţia în legătură cu maşina, spuse ea, schimbînd subiectul şi grăbindu-se spre telefon. Se uită pe fereastră. A venit maşina de la gară să remorcheze Jaguar-ul, bolborosi ea vioaie. I-am cerut paznicului să mute Jaguar-ul de pe locul meu de parcare.

Afirmaţia ei aduse pe chipul lui Matt o expresie ciudată. Cînd Matt întinse mîna şi apăsă pe buton întrerupînd apelul către poliţie, se uită la el uşor alarmată. Era atît de ispititor şi se simţise atît de bine rîzînd cu el...

Matt întrebă calm:

– Care-i numărul paznicului de la intrare?

Meredith i-l spuse, apoi îl urmări contrariată formîndu-l.

– Matt Farrell la telefon, îi spuse el paznicului. Du-te te rog la parcarea de la subsol şi spune-le să lase maşina soţiei mele acolo unde e. Cînd paznicul îl anunţă că maşina domnişoarei Bancroft era un BMW, în timp ce în parcare se afla un Jaguar albastru, Matt spuse: Ştiu. Jaguar-ul e cadoul de ziua ei de naştere.

– Poftim? gemu Meredith.

Matt închise şi se răsuci spre ea.

– Unde e maşina mea?

– Pe locul de parcare al portarului de noapte, cu un nivel mai jos.

– Dar... dar cum mi-ai pornit maşina? Mi-ai spus la fermă că dacă ai porni-o fără chei, alarma ar bloca...

– N-a fost o problemă pentru Joe O'Hara.

– Am ştiut imediat ce i-am văzut pistolul că probabil e un... un infractor.

– Nu, replică Matt sec. E un expert în instalații electrice.

– Nu pot să accept cealaltă maşină...

– Ba da, iubito, spuse el. Poți.

Meredith simți din nou magnetismul irezistibil al trupului și vocii lui, simți cum i se prăbuşeşte întreaga rezistență numai auzindu-l numind-o *iubito*. Făcu un pas înapoi, vocea tremurîndu-i penibil.

– Mă... mă duc la magazin.

– Nu cred, replică Matt cu blîndețe.

– Cum adică?

– Adică avem ceva mai important de făcut.

– Şi anume?

– Îți voi arăta, promise el cu o voce învăluitoare, în pat.

– Matt, nu-mi face aşa ceva, se rugă ea ridicînd mîna pentru a-l ține la distanță, apoi se depărtă cu doi paşi.

El veni după ea.

– Ne dorim unul pe altul. Ne-am dorit dintotdeauna.

– Zău că trebuie să mă duc la birou. Am foarte mult de lucru.

Se depărtă din nou de el, dar ochii îi erau calzi şi înspăimîntați pentru că ştia... Ştia că era prea tîrziu ca să mai fugă de el.

– Predă-te cu grație, iubito. Dansul ăsta s-a terminat. Următorul e al nostru.

– Te rog, nu-mi spune aşa! strigă ea, iar Matt îşi dădu seama că dintr-un motiv de neînțeles era într-adevăr înspăimîntată.

– De ce ți-e frică? întrebă el venind după ea prin spatele canapelei, încercînd s-o îndrepte spre dormitor.

De ce-i era frică? se întrebă Meredith... Cum să-i explice că nu voia să iubească un bărbat care n-o iubea... că nu voia să mai sufere vreodată aşa cum suferise cu unsprezece ani în urmă... că nu se credea capabilă să-l satisfacă prea mult timp şi n-ar suporta să-l satisfacă prea mult timp, şi n-ar suporta să-l piardă din nou pentru că-l plictisea sexual.

– Matt, ascultă-mă. Rămîi pe loc şi ascultă-mă, te rog!

Matt se opri brusc, uluit de disperarea din vocea ei.

– Ai spus că vrei copii, rosti ea în grabă, iar eu nu pot să am copii. Ceva nu e în regulă cu mine, ar fi prea riscant.

El nici măcar nu clipi.

– O să-i adoptăm.

– Şi dacă ţi-aş spune că nu vreau copii? se răsti ea.

– Atunci nu vom adopta.

– N-am de gînd să renunţ la cariera mea...

– Nici nu mă aştept la aşa ceva.

– Dumnezeule, de ce faci să-mi fie atît de greu! strigă ea. Nu-mi poţi lăsa nici măcar un pic de mîndrie? Încerc să-ţi spun că n-aş suporta să fiu căsătorită cu tine, să trăim ca soţ şi soţie, aşa cum vrei tu.

Chipul lui păli, sinceritatea din vocea ei izbindu-l în plin.

– Ai ceva împotrivă dacă te întreb de ce naiba nu?

– Da, am.

– Hai să auzim totuşi, replică el tăios.

Meredith îşi duse protector braţele la piept.

– E prea tîrziu pentru noi, începu ea. Ne-am schimbat. *Tu* te-ai schimbat. Nu pot pretinde că nu... nu simt ceva pentru tine. Ştii că da. Am simţit întotdeauna, recunoscu ea nefericită... Dacă am fi rămas împreună ar fi putut să meargă, dar acum nu mai e posibil. Îţi plac vedetele de cinema sexi şi... şi seducătoarele prinţese europene, iar eu nu pot fi aşa ceva pentru tine.

– Meredith, nu-ţi cer să fii altceva decît eşti.

– Dar nu va fi destul, îl contrazise ea tristă. Şi n-aş suporta să trăiesc cu tine ştiind că nu sînt destul, ştiind că într-o zi vei începe să-ţi doreşti lucruri pe care nu ţi le pot oferi.

– Dacă te referi la copii, cred că am rezolvat deja problema asta.

– Nu cred că am rezolvat-o, cred că faci o concesie nesăbuită, pentru că eşti dispus la orice numai ca să mă faci să fiu de acord cu ceea ce vrei tu. Dar eu nu despre copii vorbesc, vorbesc despre alte femei. Nu voi putea niciodată să te mulţumesc pe deplin. Ştiu că nu pot.

Matt făcu ochii mari.

– Poftim?

– Am încercat să-ţi mai explic o dată despre... despre ce simt cînd fac dragoste. Matt, bărbaţii...ăăă... mă consideră frigidă. M-au considerat aşa şi în colegiu. Eu nu mă cred chiar atît de rece, dar nu sînt... nu sînt ca majoritatea femeilor.

– Continuă, insistă el cu blîndețe, văzînd că se oprise, dar în ochi îi sclipea o lumină ciudată.

– În colegiu, la doi ani după plecarea ta, am încercat să mă culc cu un bărbat şi nu mi-a plăcut deloc. Nici lui. Alte fete din campus se culcau cu mai mulți băieți şi n-aveau nimic, dar eu n-am făcut-o. N-am putut.

– Dacă ar fi trecut prin ce-ai trecut tu, spuse Matt, atît de covîrşit de tandrețe şi de bucurie, încît abia reuşi să rostească cuvintele fără ca vocea să-i tremure, nici ele nu s-ar fi grăbit să o facă din nou.

– M-am gîndit, dar nu asta e explicația. Parker nu e un bărbat stîngaci, prea excitat, şi ştiu că... că mă crede rezervată. Lui nu i-a păsat prea mult, dar ție... ție da.

– Ți-ai ieşit cu totul din minți, iubita mea.

– Încă nu te-ai obişnuit cu mine. Nu ți-ai dat seama că mă simt stingherită şi lipsită de experiență. Nu, sînt stingherită şi lipsită de experiență.

Matt îşi muşcă buza ca să nu zîmbească şi rosti grav:

– Şi lipsită de experiență? Să fie chiar atît de rău?

– Ba mai rău.

– Iar astea sînt toate motivele pentru care te temi să continuăm de unde am rămas acum unsprezece ani?

Nu mă iubeşti, fir-ar să fie, îşi zise ea.

– Astea sînt cele importante, replică ea nu tocmai sinceră.

Amețit de bucurie, Matt spuse calm:

– Cred că putem trece imediat de obstacolele astea. Am vorbit foarte serios în privința copiilor. La fel în legătură cu cariera ta. Cu asta am eliminat două dintre cele trei griji ale tale. Situația cu celelalte femei, vorbi el mai departe, e un pic mai complexă. Dacă aş fi ştiut că va veni şi ziua noastră, te-aş fi aşteptat ducînd o existență cu totul diferită. Din nefericire, nu pot schimba trecutul. Pot totuşi să te asigur că trecutul meu nu e nici pe departe atît de sinistru şi lipsit de discernămînt, pe cît ai fost lăsată să crezi. Şi îți pormit, adăugă el cu un surîs dezarmant, că mă vei mulțumi în toate privințele.

Tulburată, Meredith îl urmări scoțîndu-şi încet jacheta sport şi aruncînd-o pe canapea, dar nu pricepu semnificația gestului, absorbită de cuvintele lui.

– Iar în ceea ce priveşte frigiditatea, e o idee absurdă. Amintirea clipelor petrecute în pat cu tine m-a urmărit ani la rînd. Iar dacă crezi, continuă el grav, că eşti singura care a avut incertitudini legate de momentele noastre de iubire, află că te înşeli amarnic, iubita mea. Şi eu m-am simţit stingherit. Oricît de des mi-aş fi spus să încetinesc ritmul, să fac dragoste cu tine ore în şir şi să aşteptăm amîndoi orgasmul, se pare că n-am reuşit fiindcă a fi în pat cu tine pur şi simplu mă înnebuneşte de dorinţă.

Lacrimi de încîntare şi bucurie se adunară în ochii ei.

– După ce-am primit telegrama tatălui tău, m-am torturat ani la rînd gîndindu-mă că ai fi rămas căsătorită cu mine dacă aş fi reuşit să fac actul iubirii mai bun, mai lung, mai fierbinte... Cu asta cred că am rezolvat problema frigidităţii.

Matt văzu roşeaţa din obrajii ei.

– Aşa că nu mai ai decît o obiecţie minoră la ideea de a rămîne măritată cu mine.

– Care?

– Faptul că te simţi lipsită de experienţă şi...?

– Stingherită, îl ajută ea, atentă la felul cum îşi desfăcea leneş cravata. Şi... şi inferioară.

– Îmi dau seama cîtă amărăciune îţi poate provoca aşa ceva, aprobă el cu o gravitate prefăcută. Aş zice să rezolvăm şi problema asta. Îşi duse mîinile la nasturele de sus al cămăşii.

– Ce faci! rosti ea indignată uitîndu-se la el cu ochi mari.

– Mă dezbrac ca să-ţi faci mendrele cu mine.

– Lasă nasturele ăla în pace, Matt. Vorbesc serios.

– Ai dreptate. Tu ar trebui să-l desfaci. Nimic nu dă cuiva o senzaţie mai grozavă de putere şi superioritate decît să forţeze pe altcineva să stea perfect nemişcat în timp ce e dezbărcat.

– Tu trebuie s-o ştii mai bine. Probabil că ai făcut-o de zeci de ori.

– Sute. Vino aici, iubita mea.

– Sute?

– Glumeam.

– Nu mi se pare amuzant.

– Nu mă pot abţine. Cînd nu mă simt în largul meu fac glume.

Ea se holbă la el.

– Nu te simţi în largul tău?

– Mă simt îngrozit, replică el pe jumătate serios. E cel mai mare risc al vieţii mele. Adică, dacă experimentul ăsta nu iese aşa cum trebuie, va trebui să înfrunt crudul adevăr că nu sîntem totuşi făcuţi unul pentru altul.

În clipa în care se uită la el, din mintea lui Meredith dispăru şi ultimul zid de apărare. Îl iubea. Şi îl dorea cu ardoare, aproape la fel de mult pe cît îşi dorea ca el s-o iubească.

– Nu e adevărat.

Cu un glas dobîndind inflexiuni dureroase, învăluitoare, Matt îşi deschise larg braţele.

– Culcă-te cu mine, iubito. Îţi promit că după ziua de azi nu vei avea nici un fel de dubii în privinţa ta sau a mea.

Meredith şovăi o clipă, apoi se duse în braţele lui. În dormitor, Matt făcu patru lucruri ca să se asigure că-şi va ţine promisiunea: o sili să bea nişte şampanie ca să se relaxeze; îi spuse că orice sărut sau mîngîiere a lui care îi va plăcea ei va fi la fel de incitantă şi pentru el.

Apoi îşi oferi trupul drept material didactic în mîinile unei femei a cărei voce era suficientă ca să-l scoată din minţi de dorinţă. Şi în ultimul rînd, nu făcu nici un efort ca să-şi ascundă sau să-şi controleze reacţiile.

– Dar nu sînt încă sigură că-ţi place asta, şopti ea atingîndu-şi buzele de trupul lui.

– Te rog să n-o faci, gemu Matt.

– Nu-ţi place?

– Vezi şi tu că-mi place.

– Atunci de ce vrei să mă opresc?

– Continuă şi-o să ştii imediat de ce.

– Asta îţi place? Limba ei îi atinse sfîrcurile, iar Matt îşi muşcă buzele ca să-şi înăbuşe oftatul.

– Da, reuşi el să murmure. Aşa-mi trebuie dacă m-am îndrăgostit de o adolescentă prea deşteaptă şi nu de o starletă frumuşică şi prostuţă, glumi el. Ar fi trebuit să-mi dau seama că o femeie cu carieră va vrea să fie deasupra...

Se scurseră cîteva clipe pînă să-şi dea seama că Meredith încremenise.

– Dacă te opreşti acum, iubito, şi nu mă laşi să am orgasmul meritat există toate şansele să mor pe loc.

– Ce? şopti ea.

– Te rog, nu te opri, altfel retrag tot ce-am promis, gîfîi el, ridicîndu-şi deja şoldurile ca să pătrundă mai sus şi mai adînc în căldura ei strîmtă, umedă.

– Tu mă iubeşti?

El închise ochii şi înghiţi în sec.

– Şi ce naiba crezi că înseamnă toate astea? Deschise ochii şi cu tot întunericul din încăpere îi zări imediat lacrimile din ochi. Nu te uita aşa la mine, o rugă el trăgînd-o la piept. Te rog, nu plînge. Îmi pare rău că am spus-o, şopti el sărutînd-o cu disperare, crezînd că ea nu voia să audă ce simţea el şi stricase momentele de intimitate. N-am vrut să ţi-o spun atît de devreme.

– Devreme? repetă ea cu înverşunare, umerii scuturîndu-i-se de rîs. Devreme? plînse ea pierdută. De unsprezece ani aştept să-mi spui că mă iubeşti. Cu obrazul umed lipit de pieptul lui şi trupul unit încă intim de-al lui, şopti: Te iubesc, Matt.

În clipa în care o spuse, Matt explodă involuntar înăuntrul ei, tremurînd, strîngînd-o înnebunit.

– Te-am iubit întotdeauna, şopti ea. Te voi iubi întotdeauna.

Starea de extaz care ar fi trebuit să se termine reveni cu o forţă şi mai mare.

Meredith se rostogoli de pe trupul lui Matt şi se ghemui cît mai aproape de el, sătulă şi fericită.

În New Orleans, un bărbat bine îmbrăcat intră într-una din cabinele de probă al magazinului *Bancroft* plin de cumpărători. În mîna dreaptă avea un costum luat de la o vînzătoare.

În stînga o pungă de la magazinul *Saks* avînd înăuntru un mic exploziv din plastic. Ieşi din cabină după cinci minute ducînd cu el doar costumul pe care îl dădu înapoi vînzătoarei.

În Dallas, o femeie intră într-una din toaletele de la magazinul *Bancroft*, avînd în mîini o poşetă *Louis Vuitton* şi o pungă de la magazinul *Bloomingdale*. Ia ieşire avea în mînă doar poşeta.

În Chicago, un bărbat urcă pe scara rulantă pînă la raionul de jucări al magazinului *Bancroft*, braţele fiindu-i încărcate de pachete de la magazinul *Marshall Field's*.

Lăsă un pacheţel sub scîndura orizontală, unde se afla casa lui Moş Crăciun, acolo unde copiii stăteau la rînd să se fotografieze pe genunchii moşului.

În apartamentul lui Meredith, la mai mulţi kilometri depărtare şi cu multe ore mai tîrziu, Matt se uită la ceasul de la mînă, apoi se ridică şi o ajută pe Meredith să strîngă rămăşiţele cinei servite după ce făcuseră din nou dragoste în faţa focului. Plecaseră la plimbare cu maşina ei nouă, se opriseră la un restaurant şi aduseseră mîncarea acasă pentru că voiau să fie singuri.

Matt veni pe tăcute în spatele ei cînd se pregătea să pună în maşina de spălat vase ultima farfurie. Îi simţi prezenţa ca o forţă palpabilă înainte chiar ca mîinile lui să-i curpindă talia şi să o tragă spre el.

– Fericită? întrebă el cu o voce îngroşată, sărutîndu-i uşor tîmpla.

– Foarte fericită, şopti ea zîmbind.

– E ora zece.

– Ştiu. Zîmbetul îi tremură uşor, adunîndu-şi curajul pentru ce se aştepta să urmeze, şi nu se înşelă.

– Patul meu e mai mare ca al tău. Ca şi apartamentul. Mîine dimineaţă aş putea trimite un camion să-ţi mute lucrurile.

– Nu mă pot muta la tine, nu încă.

– Nu poţi sau nu vrei?

– Nu pot.

El dădu din cap, acceptînd răspunsul ei, dar îşi lăsă braţele jos.

– Hai s-auzim de ce crezi că nu poţi?

– Pentru început, săptămîna trecută am stat alături de Parker şi l-am lăsat să dea o declaraţie publică în care afirma că ne vom căsători imediat ce divorţul va fi legal. Dacă mă mut acum cu tine, îl voi face pe Parker să arate ca un idiot, iar pe mine ca o persoană care nu se poate hotărî sau ca o femeie atît de superficială şi de imbecilă, încît e în stare să urmeze un bărbat numai pentru că a ieşit învingător dintr-o încăierare.

Aşteptă ca el să o contrazică sau să fie de acord. Dar Matt nu reacţionă în nici un fel.

– Matt, n-am vrut să mă gîndesc la urmările bătăii din seara trecută, dar îţi pot spune cu mîna pe inimă că am nouăzeci la

nută şanse să fiu chemată în faţa consiliului de conducere ca să dau o explicaţie. Îţi dai seama de situaţia neplăcută şi compromiţătoare în care mă aflu? Compania *Bancroft* e o firmă veche, respectată; consiliul de conducere e extrem de conservator şi nu m-au dorit ca preşedinte interimar. Acum cîteva zile am înfruntat o conferinţă de presă la magazin şi am spus că abia ne cunoaştem, că nu există nici o posibilitate de reconciliere. Dacă mă mut la tine, credibilitatea mea va avea la fel de mult de suferit ca şi onestitatea mea. Şi asta nu-i tot. Seara trecută am luat parte şi am fost cauza unei bătăi în public, un fiasco care ar fi putut duce la arestarea noastră dacă patronul restaurantului ar fi chemat poliţia. Mă voi considera norocoasă dacă consiliul de conducere nu va invoca clauza moralităţii şi nu-mi va cere să-mi dau demisia.

– Nu vor îndrăzni să invoce clauza moralităţii pentru aşa ceva! spuse Matt.

– Pot şi vor îndrăzni.

– Eu mi-aş face rost de un alt consiliu de conducere, spuse el.

– Aş vrea să fie posibil, spuse Meredith cu un zîmbet silit. Presupun că cei din consiliul tău fac cam ce vrei tu, da? Cînd el dădu scurt din cap, Meredith oftă. Din nefericire, nici eu, nici tatăl meu nu avem nici un fel de control asupra consiliului. Necazul e că sînt femeie, sînt tînără şi n-au fost prea încîntaţi să mă aibă drept preşedinte intermiar.

– Eşti un manager competent, ăsta-i singurul lucru care ar trebui să-i preocupe. Dacă stabilesc o şedinţă şi cer o explicaţie sau ameninţă că vor invoca clauza moralităţii dacă nu demisionezi, atunci atacă, nu-ţi lua apărarea. Nu vinzi droguri şi nu conduci un bordel, ci ai fost prezentă la o încăierare.

– Asta le-ai spune tu, că nu vinzi droguri? întrebă ea fascinată de metodele lui de a-şi rezolva afacerile.

– Nu, se răsti el, i-aş băga în p... mamii lor, după care i-aş scoate urgent din sala de şedinţe.

Meredith îşi imagină scena caraghioasă în care ar apărea în faţa celor doisprezece oameni de afaceri şi le-ar spune aşa ceva.

– Doar nu-mi propui serios aşa ceva, nu? întrebă ea.

– Ba exact asta îți propun. Poți schimba puțin cuvintele dacă crezi necesar, dar adevărul e că nu-ți poți trăi viața ca să le faci altora pe plac. Cu cît te străduiești mai mult, cu atît îți vor impune mai multe restricții, numai de dragul de a te vedea chinuindu-te.

Meredith știa că avea dreptate, dar nu de data asta și nu în cazul ei.

– Meredith, mai devreme sau mai tîrziu va trebui să-ți asumi riscul și să ai încredere în mine. Pînă atunci mă amăgești și te amăgești de una singură. Ori te arunci în joc și riști totul, ori nu mai joci deloc. Iar dacă nu joci, n-ai cum să cîștigi.

Era o minunată filozofie de viață, își zise ea, dar și una înspăimîntătoare, una mai potrivită lui decît ei.

– Ce-ai zice de un compromis, spuse ea cu un zîmbet cuceritor. Ce-ar fi să mă arunc... dar să rămîn la capătul cu apă mică pînă mă obișnuiesc?

– Cît timp?

– Nu prea mult.

– Și pînă tu analizezi cît de adînc îndrăznești să intri, eu ce să fac? Să aștept, să mă plimb de colo-colo și să mă întreb dacă tatăl tău nu va reuși să te convingă să nu trăiești cu mine și să mergi mai departe cu divorțul?

– Am destul curaj să-mi înfrunt tatăl, indiferent dacă își va schimba sau nu atitudinea și va fi sau nu de acord cu ceea ce-am hotărît noi, replică ea cu înflcărare. Ce mă îngrijorează e dacă vei fi dispus sau nu să vii în întîmpinarea lui în caz că va face primul pas, de dragul meu?

Se așteptase ca el să accepte, de dragul ei, dar subestimase ura lui Matt.

– Noi doi avem o veche socoteală de încheiat și o vom încheia cum vreau eu.

– E bolnav, Matt, îl preveni ea, o presimțire cumplită străbătîndu-i trupul. Nu va face față stresului.

– O să încerc să-mi amintesc, replică Matt pe un ton lipsit de inflexiuni. Expresia de pe chip i se mai îmblînzi puțin și schimbă subiectul. Deci, cine la cine doarme în seara asta?

– Crezi că vreunul dintre reporterii care te-au văzut intrînd dimineață mai stă acolo așteptînd?

– Probabil, unul sau doi.

– Atunci nu se poate să rămîi aici toată noaptea, nu?

– Evident că nu, replică el cu o voce care o făcu să se simtă ca o laşă. Mă duc acasă şi dorm singur. E exact ceea ce merit pentru participarea la bătaia copilăroasă de aseară. Totuşi, deşi sînt dispus să dau dovadă de o discreţie maximă în relaţia dintre noi, şi asta înseamnă furişat, sînt hotărît să te fac să-ţi petreci cît mai mult timp cu mine, iar asta include şi cîteva nopţi împreună. Voi aranja să primeşti o legitimaţie ca să poţi intra în parcarea din clădirea în care locuiesc. Dacă trebuie, o să ies afară şi o să stau de vorbă cu reporterii ca să le abat atenţia de fiecare dată cînd vei veni acolo.

– Ai face tu aşa ceva? Numai pentru mine?

În loc să rîdă, Matt îi luă întrebarea în serios şi o trase spre el.

– Habar n-ai, replică el cu ardoare, cît de multe aş face, numai pentru tine! Gura lui se prăvăli peste a ei într-o sărutare dură, prădalnică, lăsînd-o pe Meredith fără răsuflare. Acum, că eşti aproape la fel de nefericită ca şi mine pentru cum vom dormi în noaptea asta, replică el cu un umor sumbru, voi pleca de aici înainte ca reporterii din faţa clădirii să se care acasă şi să scrie că am petrecut noaptea împreună.

Meredith îl conduse pînă la uşă gînditoare. Trase de el încet, hotărîtă, zîmbind cu îndrăzneală ochilor cenuşii, apoi, cînd fu destul de aproape, se ridică pe vîrfuri, îşi puse braţele în jurul lui şi îi dădu un sărut care-l lăsă fără suflare.

După plecarea lui, Meredith închise uşa, se sprijini de ea, zîmbi visătoare şi închise ochii. Pe faţă i se aşternu un zîmbet larg gîndindu-se la lucrurile ispititoare, pline de tandreţe, pe care i le spusese şi aproape că îi auzea vocea îngroşată rostindu-le iar...

Te iubesc, şoptise el...

Nu voi lăsa pe nimeni să-ţi facă rău...

Habar n-ai cîte aş face pentru tine!

La cincizeci de kilometri nord-est de Bellville, Illinois, o maşină a poliţiei opri lîngă cele parcate deja la marginea şoselei prăfuite. Deasupra, reflectoarele orbitoare ale elicopterului poli-

ţiei se mişcau rapid peste pini, luminînd calea pentru echipele cu cîini trimise să scotocească pădurea în căutare de urme. În şanţul mic de la marginea şoselei, medicul legist îngenunche lîngă trupul unui bărbat de vîrstă mijlocie. Ridicînd vocea ca să se facă auzit peste zgomotul şuierător al elicelor elicopterului, îi strigă şerifului:

– Îţi pierzi vremea cu cîinii ăia, Emmet. Nu vei găsi vreo urmă în pădurea aia nici măcar ziua în amiaza mare. Tipul ăsta a fost aruncat dintr-o maşină şi s-a rostogolit pînă aici.

– Te înşeli! strigă Emmet triumfător. Îndreptîndu-şi lanterna spre un obiect din şanţ, se apleacă şi-l ridică.

– Pe naiba mă înşel! Îţi spun eu că cineva l-a snopit în bătaie, apoi l-a aruncat aici.

– Nu în privinţa asta te înşeli, replică şeriful, venind spre el. Am găsit totuşi ceva. Am găsit un portmoneu.

Medicul legist arătă cu capul spre cadavru.

– Al lui?

– Hai să ne uităm, spuse şeriful şi după ce îndreptă lanterna spre fotografia de pe permisul de conducere, se aplecă şi trase pătura de pe faţa victimei, făcînd o comparaţie. Al lui, rosti el răspicat. Ridicînd permisul în dreptul lanternei, spuse: Are unul din numele alea străine pe care abia le poţi pronunţa. Stanislaus... Spyzhalski.

– Stanis... repetă medicul legist. Nu e falsul avocat arestat în Bellville?

– Dumnezeule, ai dreptate!

Capitolul 49

Cu servieta într-o mînă şi paltonul peste braţ, Matt se opri în dreptul mesei secretarei, cea care-l ajutase la aranjarea sălii de consiliu în ziua în care venise Meredith.

– Bună dimineaţa, domnule Farrell, spuse ea.

Nemulţumit de aversiunea îmbufnată din tonul şi de pe faţa ei, Matt îşi notă în gînd s-o transfere la un alt etaj şi în loc s-o întrebe politicos cum îşi petrecuse sfîrşitul de săptămînă, aşa cum voise de fapt, îi vorbi foarte rece:

– M-a sunat Eleonor Stern ca să mă anunţe că nu se simte

bine. Eşti amabilă să-i iei locul? Era un ordin, nu o rugăminte, o ştiau amîndoi.

– Da, cum să nu, replică ea, aruncîndu-i un zîmbet.

Joanna aşteptă pînă ce preşedintele cel nou, şi nedorit, de la *Haskell* dispăru în biroul lui, apoi alergă spre masa recepţionerei. Sperase să nu se omoare cu munca cît timp noul ei şef era plecat din oraş.

Dar posibilitatea de a lucra pentru Farrell îi oferea o şansă neaşteptată şi incitantă.

– Val, i se adresă ea recepţionerei, mai ai numele şi numărul de telefon al reporterului de la *Tattler,* care te-a sunat să te întrebe de Farrell?

– Da, de ce?

– Pentru că, spuse ea victorioasă, Farrell m-a anunţat că îi voi ţine astăzi locului doamnei cu mutră de secure. Asta înseamnă că voi avea cheile de la biroul ei. Se uită pe furiş în jur, asigurîndu-se că celelalte secretare lucrau. Mai spune-mi o dată ce-a vrut reporterul.

– M-a întrebat ce simţim pentru Farrell şi i-am spus că unele dintre noi nu pot să-l sufere, replică Valerie. M-a întrebat dacă Meredith Bancroft îl sună cumva sau dacă vine pe aici. Îl interesa să ştie dacă sînt într-adevăr în relaţii atît de prieteneşti, pe cît s-au arătat la conferinţa de presă. I-am spus că nu fac eu legăturile telefonice, iar Meredith Bancroft a fost pe aici o singură dată, pentru o întîlnire cu domnul Farrell şi avocaţii lui. A vrut să ştie dacă la întrunire a mai fost prezent şi altcineva, şi i-am spus că da. Mi-a mai zis că mă plătesc pentru orice informaţie referitoare la întrunirea aia. Dar nu mi-a spus cît.

– Nu contează. Eu aş face-o şi pe gratis! replică Joanna cu răutate. Va trebui să-mi deschidă sertarele bătrînei vampire. Poate le va deschide şi pe cele din biroul lui. Însemnările alea trebuie să fie pe undeva.

– Dă-mi de ştire dacă te pot ajuta cu ceva, spuse Valerie.

Ducîndu-se la masa lui Eleanor Stern, Joanna constată că Farrell îi descuiase deja sertarele, dar fişierul cu dosare era încă închis. După o căutare scurtă, făcută la repezeală, nu descoperi decît un sertar plin cu dosare despre *Haskell*. Nimic despre *Bancroft*.

– La naiba! rosti ea în şoaptă, rotindu-se pe scaun şi uitîndu-se la uşa care făcea legătura cu biroul lui Farrell. Îl văzu studiind ecranul computerului de pe o masă laterală.

Aplecîndu-se mai mult, Joanna văzu partea din faţă a biroului. De broasca din mijloc atîrna o mulţime de chei. Cele de la fişiere se aflau ori pe inelul ăla, ori într-un alt sertar.

– Bună dimineaţa, spuse Phyllis urmînd-o pe Meredith în biroul ei. Cum a fost weekend-ul? întrebă ea, apoi îşi muşcă buza arătînd jenată de întrebare. Era clar că auzise de bătaia de sîmbătă, îşi zise Meredith, dar în clipa aceea nu-i păsa. Se simţea atît de fericită, încît pur şi simplu deborda de viaţă. Vru să-şi deschidă servieta, dar se opri şi îi aruncă o privire amuzată.

– Tu cum crezi că a fost?

– *Incitant* ar fi un cuvînt potrivit? se aventură Phyllis, zîmbindu-i.

– Aş zice că l-ai nimerit bine, replică ea. Am primit vreun telefon în dimineaţa asta?

– Numai unul, de la Nolan Wilder. Vrea să-l suni imediat.

Meredith îngheţă. Nolan Wilder era preşedintele consiliului director al companiei.

– Fă-mi legătura cu el, spuse ea.

O clipă mai tîrziu, Phyllis o anunţă prin interfon:

– Wilder pe linia unu.

Dîndu-şi un răgaz de cîteva secunde ca să-şi potolească bătăile inimii, Meredith ridică receptorul şi spuse cu o voce puternică, fermă:

– Bună dimineaţa, Noian. Ce s-a întîmplat?

– Asta voiam să te întreb şi eu, spuse el pe un ton rece şi ironic, folosit mai ales în şedinţe. Am primit tot weekend-ul telefoane de la ceilalţi acţionari care cereau explicaţii pentru treaba aia de sîmbătă seara. N-ar trebui să-ţi reamintesc, Meredith, că la baza succesului companiei stă imaginea *Bancroft,* demnitatea numelui său.

– Nu cred că e nevoie să mi se amintească aşa ceva, spuse Meredith. E... se întrerupse cînd Phyllis dădu buzna înăuntru, avînd pe chip o expresie îngrozită.

– Ai un apel de urgenţă de la MacIntire din New Orleans pe linia doi.

– Rămîi la aparat, Nolan, spuse Meredith. A intervenit ceva. Răspunzînd la telefon, avu presentimentul unei catastrofe. Vocea lui MacIntire era teribil de încordată:

– Meredith, am fost din nou ameninţaţi cu o bombă. Nebunul a sunat la poliţie acum cîteva minute şi a anunţat că bomba va exploda peste şase ore. Am cerut ca magazinul să fie golit, iar echipa de intervenţie e pe drum. Vom urma procedura obişnuită de evacuare, aşa cum am făcut şi ultima oară. Cred că e vorba de acelaşi ţicnit.

– Probabil, spuse ea luptîndu-se să-şi păstreze vocea calmă şi gîndurile limpezi. În clipa în care te vei putea întoarce vreau să-mi faci o listă cu toate persoanele care ar avea un motiv să se răzbune pe noi. Cere-i şefului serviciului de siguranţă să facă o listă cu toţi cei reţinuţi pentru furt din magazin şi cere departamentului care eliberează cărţi de credit să facă o listă cu toate persoanele cărora li s-au refuzat cărţile de credit în ultimele şase luni. Mark Branden, şeful securităţii de aici, va sosi mîine acolo ca să lucreze cu voi. Şi acum pleacă cît mai repede de acolo, în caz că tipul nu e totuşi ţicnit.

– Bine, replică el în silă.

– Sună-mă de oriunde ai de gînd să mergi şi lasă-mi numărul ca să putem păstra legătura.

– În regulă, spuse el. Meredith, adăugă el, îmi pare foarte rău pentru treaba asta. Nu ştiu de ce magazinul ăsta a devenit o ţintă, aşa dintr-o dată. Te asigur că ne dăm peste cap, să fim cît mai politicoşi cu clienţii şi...

– Adam! îl întrerupse ea pe un ton categoric. Pleacă de acolo!

– O.K.

Meredith închise şi apăsă pe butonul de unde vorbise cu Wilder.

– Nolan, spuse ea, n-am timp să discut despre o întrunire a consiliului de conducere. Magazinul din New Orleans a fost ameninţat din nou cu explozia unei bombe.

– O să se ducă la dracu' toate profiturile de Crăciun, prezise el furios. Ţine-mă la curent, Meredith, ştii unde mă găseşti.

Meredith mormăi un fel de promisiune vagă, apoi trecu la acțiune. Uitîndu-se la secretara pîndind îngrijorată din pragul uşii, spuse:

– Cere-i operatoarei să transmită prin paging codul de alarmă. Nu vorbesc la telefon cu nimeni decît dacă e o urgenţă, iar în cazul ăsta îmi faci legătura în sala de şedinţe.

După plecarea secretarei, Meredith se ridică şi începu să se plimbe încoace şi încolo, spunîndu-şi că nu era decît o alarmă falsă.

Prin difuzoarele magazinului răsuna deja codul de alarmă. Posibilitatea ca o bombă să explodeze într-adevăr în New Orleans şi să rănească oameni era peste puterile lui Meredith. Ideea unei bombe declaşîndu-se după golirea magazinului era mai puțin îngrozitoare, dar la fel de revoltătoare.

Ca toate filialele companiei *Bancroft*, magazinul din New Orleans era frumos şi nou. Şefii de raioane treceau în grabă pe lîngă uşa ei adunîndu-se în sala de şedinţe, dar Mark Branden, conform procedurii stabilite, veni direct în biroul ei.

– Ce se întîmplă, Meredith?

Meredith îi povesti, iar el înjură în şoaptă, uitîndu-se la ea consternat şi furios. După ce-l informă despre instrucţiunile date lui MacIntire, Mark dădu din cap.

– Voi lua imediat avionul. Şeful serviciului de siguranță din magazinul de acolo e foarte bun. Noi doi, ajutaţi de poliţie, vom găsi o urmă care să ne ducă la un suspect.

Atmosfera din sala de şedinţe plină de oameni era încărcată de tensiune şi curiozitate. În loc să se aşeze la masă, Meredith se duse în centrul încăperii de unde putea fi văzută şi auzită mai uşor de bărbaţii şi femeile adunate acolo.

– Magazinul din New Orleans a fost ameninţat din nou cu o bombă, începu ea. Echipa de intervenţie e pe drum. Şi pentru că se întîmplă a doua oară, vom fi bombardaţi de o mulţime de telefoane din partea presei. Nimeni... *nimeni,* accentuă ea, nu are voie să dea o declaraţie. Transmiteţi toate întrebările departamentului de relaţii cu publicul. Se uită la şeful acestui departament şi spuse: Ben, după şedinţa de astăzi ,vom lucra împreună la o declaraţie oficială şi... Se întrerupse auzind telefonul sunînd. Scuzaţi-mă, spuse ea şi îl ridică.

Directorul magazinului din Dallas părea să-şi fi ieşit din minţi.

– Am fost ameninţaţi cu o bombă, Meredith! Cel care a telefonat poliţiei a spus că va exploda peste şase ore. Echipa de intervenţie e pe drum şi golim magazinul.

Meredith îi dădu în mod automat aceleaşi instrucţiuni ca şi directorului magazinului din New Orleans, apoi închise.

– A mai apărut o bombă... la magazinul din Dallas. Se pregătesc să scoată cumpărătării afară. Apelul a fost făcut la poliţie, exact ca şi cel din New Orleans, şi s-a anunţat că bomba va exploda peste şase ore.

În cameră erupse un murmur agitat de exclamaţii furioase şi înjurături revoltate, apoi se făcu brusc tăcere cînd telefonul sună din nou. Ţîrîitul lui opri bătăile inimii lui Meredith, dar întinse mîna şi-l ridică.

– Domnişoară Bancroft, rosti vocea poliţistului pe un ton imperios, sînt căpitanul Mathison de la secţia unu... Tocmai am primit un telefon anonim de la un bărbat care spune că a pus o bombă în magazinul dumneavoastră şi e fixată să explodeze peste şase ore.

– Rămîi la aparat, spuse Meredith, ochii aţintindu-i-se asupra lui Mark Branden şi întinzîndu-i receptorul. Mark, e Mathison.

Aşteptă într-o stare paralizată de furie şi durere pînă ce Mark puse rapid întrebări căpitanului, un vechi cunoscut de-al lui. După ce Branden puse jos receptorul, se întoarse spre grupul tăcut din sala de şedinţe.

– Doamnelor şi domnilor, rosti el reprimîndu-şi mînia din voce, şi magazinul ăsta e ameninţat cu explozia unei bombe. Vom lua aceleaşi măsuri ca şi în cazul unui incendiu. Ştiţi cu toţii ce să faceţi şi ce să le spuneţi subalternilor. Să-i dăm drumul şi să scoatem toată lumea de aici. Dacă simţiţi că intraţi în panică, Gordon, strigă el adresîndu-se vicepreşedintelui care începuse să bolborosească speriat, n-o lăsaţi să se vadă pînă ce personalul nu va fi ieşit din magazin.

După zece minute, Meredith era singura care mai rămăsese la etajul directorilor executivi.

– Totul va fi bine, îşi zise ea cu voce tare. Se întoarse de la

fereastră, atenția fiindu-i atrasă de ecranele celor două computere. Ele prezentau vînzările la zi de la magazinele din Phoenix şi Palm Beach. Întinzînd mîna, Meredith tastă combinația ca să vadă vînzările de anul trecut şi să poată face o comparație. Ambele magazine înregistrau profituri mai mari şi încercă să se consoleze măcar cu atît. Iar atunci îi trecu prin minte că Matt ar putea afla de la radio ce se întîmpla. Ca să nu-şi facă probleme pentru ea, ridică receptorul şi-l sună. Era ciudat de liniştitor să ştie că va fi îngrijorat.

Matt nu fu îngrijorat cînd îi povesti ce se întîmpla, ci fu de-a dreptul înnebunit.

– Pleacă imediat din magazin, Meredith, îi porunci el. Vorbesc serios, iubito, pleacă naibii de acolo!

– Nu, spuse ea încet. E o farsă, Matt, exact la fel cu cea de acum cîteva săptămîni.

– Dacă nu ieşi din clădirea aia, o avertiză el, vin acolo şi te scot eu afară.

– Nu pot, replică ea pe un ton categoric. Sînt ca şi căpitanul unui vas. Nu plec pînă ce restul oamenilor nu va fi în siguranță. Magazinul va fi golit în mai puțin de o jumătate de oră. Atunci voi pleca şi eu.

Matt oftă, dar încetă să încerce s-o mai convingă să plece.

– În regulă, spuse el aruncînd o privire fioroasă biroului său, dar sună-mă în secunda cînd vei fi afară pentru că o să-mi ies din minți cît timp vei rămîne acolo.

– Bine, promise ea. Tata şi-a lăsat aici telefonul celular. Nu vrei numărul ca să mă poți chema, în caz că suspansul va deveni şi mai mare?

– Oh! Cum naiba să nu-l vreau.

Meredith deschise sertarul, scoase telefonul şi îi dădu numărul. După ce ea închise, Matt începu să se plimbe de colo-colo. Trecîndu-şi mîinile prin păr, se duse la fereastră, încercînd să vadă acoperişul clădirii ei prin labirintul de zgîrie-nori.

Îi trecu prin minte că dacă ar avea un radio ar putea fi la curent cu ceea ce se întîmpla nu numai în magazinul lui Meredith aflat la o distanță de douăsprezece străzi, dar şi în celelalte magazine din țară.

Nu avea un radio în biroul său, dar era sigur că Tom Ander-

son avea unul. Întorcîndu-se de la fereastră, porni spre masa secretarei.

– Voi fi în biroul lui Tom Anderson, spuse el, interior 4114. Dacă mă sună Meredith Bancroft vreau să-mi faci legătura imediat. Clar? E o urgență, o avertiză el, dorindu-și din tot sufletul ca Eleanor Stern să fi fost acolo.

– Foarte clar, domnule, spuse ea, dar Matt nu-i mai observă dușmănia din voce. Era prea îngrijorat pentru Meredith, ca să acorde atenție unei secretare; era prea îngrijorat ca să-și amintească să ia cheile din sertar.

Joanna așteptă ca ușile ascensorului să se închidă, apoi se răsuci și se uită la biroul lui. Inelul auriu cu chei era tot în broasca sertarului din mijloc. Cea de-a treia cheie pe care o încercă deschise fișierul cu dosare. Dosarul despre Meredith Bancroft avea o etichetă cu numele ei și era pus la locul lui, la litera B. Joanna scoase dosarul și-l deschise. În el se aflau cîteva însemnări stenografiate, netranscrise încă, și pe care nu credea că avea timpul necesar să le descifreze, și un document de două pagini semnat de Meredith Bancroft. Citind condițiile stipulate acolo, Joanna făcu niște ochi cît cepele, iar buzele i se răsfrînseră într-un zîmbet răutăcios. Bărbatul pe care revista *Cosmopolitan* îl numea unul dintre cei mai căutați burlaci din toată țara, bărbatul care avuse aventuri cu stele de cinema și manechine faimoase, după care femeile se dădeau în vînt, ei bine, bărbatul ăsta trebuia să-i plătească soției cinci milioane de dolari doar ca ea să se întîlnească cu el patru seri pe săptămînă vreme de unsprezece săptămîni. Mai trebuia să-i vîndă și un teren în Houston pe care se pare că și-l dorea...

– Am nevoie de un radio, spuse Matt fără nici o introducere, intrînd furios în biroul lui Anderson. Îl văzu pe pervazul ferestrei și-l deschise. Echipa de intervenție scotocește magazinul *Bancroft*. Au evacuat toate trei magazinele, spuse el incoerent.

Marțea trecută, după întrevederea furtunoasă cu Meredith, Matt luase cina cu Tom și îi povestise totul. Acum se uită preocupat la prietenul său și adăugă: Meredith nu vrea să părăsească afurisitul ăla de magazin.

Tom sări de pe scaun.

– Dumnezeule! De ce?

Matt primi în biroul lui Tom telefonul lui Meredith, prin care îl anunţa că ieşise din clădire. Matt încă mai vorbea cu ea cînd crainicul de la radio anunţă că ar fi o bombă la magazinul din Dallas şi o a treia la raionul de jucării de la magazinul din Chicago.

Capitolul 50

Philip stătea privind mica vilă pitorească în care Caroline Edwards Bancroft trăia de aproape treizeci de ani. Situată sus pe o colină stîncoasă, ferestrele ei dădeau spre portul scînteietor din depărtare, unde vasul ancorase în acea dimineaţă. Casa îi fusese dăruită de Dominic Arturo, italianul cu care avuse o aventură înainte de căsătorie, şi Philip bănuia că trebuie să-şi fi cheltuit fiecare cent din dolarii primiţi la divorţ, altfel n-ar fi locuit aici. Stocul mare de acţiuni *Bancroft* aflat în posesia ei îi aducea dividende, dar i se interzisese printr-o clauză a divorţului să-l vîndă sau să-l transfere altcuiva decît lui însuşi. Tot ce putea face cu stocul ei era să-şi exercite dreptul de a vota în numele acţiunilor, şi votase întotdeauna aşa cum recomandase consiliul de conducere al firmei. Acum, stînd în faţa casei, presupuse că încerca să trăiască doar din dividente, fiindcă doar sărăcia ar fi determinat-o pe soţia lui, mare amatoare de petreceri, să ducă o viaţă atît de retrasă.

Îşi luă mîna de pe poarta de fier. Nu avusese de gînd să vină aici pînă proasta aia de la masa căpitanului nu-l întrebase dacă plănuia să-i facă o vizită fostei soţii. Odată ce-i băgase ideea în cap, îi fusese greu să o mai ignore. Era mai bătrîn acum şi nu ştia cît mai avea de trăit.

Totuşi, văzînd cum trăia Caroline, nu mai dori să intre în curte şi să bată la uşă. Şi, în mod ciudat, motivul care îl opri fu mila. Ştia cît era de vanitoasă, ştia că va primi o lovitură teribilă dacă el va vedea condiţiile în care ajunsese să-şi ducă existenţa. Pe parcursul ultimelor trei decenii, în momentele rare cînd se gîndise la Caroline, şi-o închipuise trăind în lux, arătînd la fel de frumoasă ca întotdeauna, participînd la un vîrtej de petreceri, petreceri pe care le adorase înainte de căsătorie.

Încovoindu-şi umerii cu un fel de disperare stranie pentru vise demult uitate şi vieţi distruse, Philip se întoarse spre poteca îngustă care înconjura colina ducînd spre portul de jos.

– Ai făcut un drum lung numai ca să te întorci, Philip? rosti o voce de neuitat.

El îşi răsuci brusc capul şi o văzu stînd perfect nemişcată sub un copac de lîngă panta colinei, cu un coş de flori în mînă.

Porni spre el, mersul ei legănat şi graţios, părul blond ascuns sub o năframă ţărănească care, într-un mod cu totul neaşteptat, îi venea bine. Cînd ajunse mai aproape de el văzu că nu era deloc fardată, arăta mult mai bătrînă şi, în anumite privinţe, mai frumoasă. Ciudat, dar acum îi amintea mai mult de Meredith decît cînd fusese de vîrsta lui Meredith. Şi încă mai avea picioare fantastice.

Se uită la ea, simţindu-şi inima nestatornică bătînd mai repede şi nu ştiu ce să-i spună, lucru care îl făcu să se simtă stingherit şi în consecinţă se înfurie pe propria persoană..

– Arăţi mai bătrînă, o informă el grosolan.

Ea îi răspunse cu un rîs muzical şi fără supărare:

– Ce drăguţ din partea ta să mi-o spui.

– Treceam pe aici... Arătă cu capul spre vasul din port, realiză cît de stupid îi sunau cuvintele şi se încruntă la ea pentru că părea să se amuze de stîngăcia lui. Ce te-a făcut să-ţi părăseşti magazinul? întrebă ea punîndu-şi mîna pe poartă, dar fără s-o deschidă.

– Mi-am luat un mic concediu. Inima.

– Ştiu că ai fost bolanv. Mai citesc încă ziarele din Chicago.

– Pot să intru? întrebă Philip fără să vrea, apoi îşi aminti că fusese mereu înconjurată de bărbaţi. Sau aştepţi pe altcineva? adăugă el fără să-şi ascundă sarcasmul din voce.

– E o mare uşurare să aflu că în vreme ce toate par să se schimbe pe lumea asta, remarcă ea sec, tu şi numai tu ai rămas acelaşi, gelos şi bănuitor ca întotdeauna. Deschise poarta, iar el o urmă pe alee, regretînd deja că venise.

Podelele vilei erau din piatră, acoperite de covoare mici în culori strălucitoare şi urne uriaşe cu flori din grădină. Caroline arătă cu capul spre un scaun dintr-o sufragerie mică.

– Vrei să bei ceva?

El încuviință printr-o înclinare a capului, dar, în loc să se aşeze, se duse la fereastra mare care dădea spre port. Rămase acolo pînă fu silit să se întoarcă şi să ia paharul de vin adus de ea.

– Îți...îți merge bine? întrebă el simțindu-se penibil.

– Foarte bine, mulțumesc.

– Sînt uluit că Arturo nu ți-a putut oferi ceva mai bun decît vila asta. E mai degrabă o căsuță. Ea nu spuse nimic, iar asta îl îndemnă pe Philip să amintească de ultimul ei amant, cel care fusese cauza divorțului lor. Spearson tot n-a reuşit să facă rost de bani, ştiai, Caroline?

Incredibil, dar observația lui răutăcioasă o făcu să zîmbească şi se întoarse să-şi toarne un pahar cu vin. În tăcerea care se lăsă, luă o înghițitură şi îl studie peste marginea paharului.

– Eşti sigur că ai terminat? întrebă ea calmă după cîteva clipe lungi. După cîte se pare, deşi au trecut treizeci de ani, încă te mai deranjează.

Trăgînd aer în piept, Philip îşi lăsă capul pe spate şi oftă.

– Îmi cer scuze, spuse el sincer. Nu ştiu de ce te-am atacat aşa. Nu mă priveşte ce faci.

– M-ai atacat aşa, spuse ea, pentru că nu vrei adevărul nici măcar acum.

– Care adevăr? întrebă el batjocoritor.

– Dennis Spearson nu ne-a distrus căsnicia, Philip, cum n-a făcut-o nici Dominic. Tu i-ai pus capăt. Nu te-am putut împiedica. Eşti ca un băiețel înspăimîntat că cineva îi va lua ceva sau pe cineva, şi nu suporți frica sau nesiguranța unei astfel de situații. Aşa că, în loc să stai liniştit şi să aştepți neputincios să se întîmple, iei problema în mîini şi o forțezi să-şi urmeze cursul, ca să termini cu suferința. Începi prin a impune restricții oamenilor pe care îi iubeşti, iar cînd le încalcă în cele din urmă, te simți trădat şi furios. Apoi te răzbuni pe ei, pe aceeaşi oameni pe care i-ai silit să-ți facă rău, şi pentru că nu eşti un băiețaş, ci un brăbat cu bani şi putere, răzbunarea împotriva băieților păcătoşi e cumplită. Practic, tatăl tău a făcut acelaşi lucru cu tine.

– De unde ai achiziționat gunoiul ăsta psihologic, de la vreun psihiatru cu care ai avut o aventură? întrebă el dispreţuitor.

– L-am achiziționat dintr-o mulțime de cărți pe care le-am

citit încercînd să te înţeleg, replică ea privindu-l calmă.

– Şi vrei să cred că asta s-a întîmplat cu căsătoria noastră? Că tu ai fost inocentă, iar eu teribil de gelos şi posesiv? întrebă el golindu-şi paharul.

– Voi fi fericită să-ţi spun întreg adevărul dacă te crezi în stare să-l asculţi.

– Hai s-auzim adevărul, propuse el scurt.

– În regulă, spuse ea venind mai aproape de el. Să vedem dacă eşti destul de bătrîn şi înţelept ca să crezi ce auzi. Am senzaţia că de data asta mă vei crede.

Philip se cam hotărîse deja să facă exact contrariul.

– De ce oare?

– Pentru că, replică ea sprijinindu-se cu umărul de fereastră, îţi vei da seama că, spunîndu-ţi adevărul, nu am absolut nimic de cîştigat sau de pierdut.

Aşteptă, silindu-l să recunoască.

– Da, presupun că ai dreptate.

– Bine, atunci iată adevărul, rosti ea calmă. Cînd te-am cunoscut am fost complet ameţită de tine. Nu erai un tip mincinos din Hollywood; nu erai precum ceilalţi bărbaţi pe care îi cunoscusem înainte. Proveneai dintr-o familie veche, aveai distincţie şi stil. M-am îndrăgostit de tine, Philip, încă de la a doua întîlnire. Văzu cum pe faţa lui se aşterne şocul, apoi neîncrederea, dar continuă hotărîtă. Eram atît de îndrăgostită de tine şi mă simţeam atît de nesigură de mine şi inferioară, încît abia îndrăzneam să respir cînd eram împreună, îngrozită ca nu cumva să fac o greşeală. În loc să-ţi spun adevărul despre mediul în care am crescut şi despre bărbaţii cu care m-am culcat, ţi-am servit povestea inventată de studio despre trecutul meu. Ţi-am spus că am crescut într-un orfelinat şi am avut doar o scurtă aventură pe vremea cînd eram o adolescentă prostuţă. Adevărul e că mama a fost o tîrfă care habar n-a avut cine mi-a fost tatăl şi am fugit de acasă la şaisprezece ani. Am luat autobuzul pînă în Los Angeles şi mi-am găsit o slujbă la un restaurant ieftin, unde am fost descoperită de acel ticălos care lucra pentru o companie de film. Două săptămîni mai tîrziu i-am întîlnit şeful şi am mai dat o probă, în acelaşi fel. Nu ştiam să joc, dar eram fotogenică, aşa că şeful mi-a făcut rost de o slujbă la o agenţie

de manechine şi am început să cîştig bani apărînd în reviste făcînd diferite reclame. Am luat lecţii de actorie şi pînă la urmă am primit mici roluri în cîteva filme, după ce, bineînţeles, am dat cîte o probă pentru ele în patul cuiva. Mai tîrziu am primit roluri mai importante şi atunci te-am cunoscut pe tine.

– Ştiu toate astea, Caroline. Am angajat un detectiv particular să-ţi investigheze trecutul cu un an înainte de a înainta divorţul. Nu-mi spui nimic care să nu fi aflat sau să nu fi presupus de unul singur.

– Nu, dar o voi face imediat. La vremea cînd te-am cunoscut începusem să am un pic de mîndrie şi încredere în mine ca să nu mă mai culc cu bărbaţi pentru că eram disperată sau prea slabă ca să spun nu.

– Ai făcut-o pentru că ţi-a plăcut! se răsti el. Şi nu cu unul, ci cu sute de bărbaţi!

– Nu chiar cu sute, îl corectă ea cu un zîmbet trist, dar cu foarte mulţi. Era ceva... ceva ce se făcea pur şi simplu. Era o parte integrantă a lumii în care trăiam, aşa cum e strîngerea de mînă în lumea afacerilor.

Îl auzi pufnind batjocoritor, dar îi ignoră izbucnirea.

– Iar atunci te-am cunoscut, m-am îndrăgostit şi pentru prima oară în viaţa mea mi-a fost ruşine, ruşine pentru toate lucrurile făcute. Aşa că am încercat să-mi schimb trecutul reinventîndu-l ca să se potrivească standardelor tale. Şi, fireşte, a fost un efort cu totul inutil.

– Absolut inutil, fu el de acord.

– Ai dreptate. Însă ce-am putut schimba, şi am schimbat într-adevăr, a fost prezentul. Philip, din ziua în care te-am întîlnit n-am mai fost atinsă de nici un alt bărbat decît de tine.

– Nu te cred, se răsti el.

– Trebuie să mă crezi pentru că ai recunoscut deja că n-am nimic de cîştigat minţindu-te. Ce motiv aş avea să mă umilesc în halul ăsta în faţa ta? Tristul adevăr, e că am crezut din tot sufletul că îmi pot ispăşi trecutul punînd în ordine prezentul. Meredith e fiica ta, Philip. Ştiu că ai crezut cîndva că e fie a lui Dominic, fie a lui Dennis Spearson, dar Dennis n-a făcut decît să-mi dea lecţii de călărie. Am vrut să intru în cercul tău şi toate femeile ştiau să călărească, aşa că mă furişam afară pentru ca

Dennis să-mi dea lecţii de călărie.

– E minciuna pe care mi-ai spus-o şi atunci.

– Nu, iubirea mea, spuse ea fără să gîndească, a fost adevărul. N-am să pretind că n-am avut o aventură cu Dominic Arturo înainte să te fi cunoscut pe tine. Mi-a dat casa asta ca să se revanşeze pentru ziua în care, beat fiind, s-a dat la mine, iar tu ne-ai surprins împreună.

– Nu s-a dat la tine, şuieră Philip, era în patul nostru cînd m-am întors mai devreme dintr-o călătorie de afaceri.

– Dar eu nu eram cu el! îl apostrofă ea. Şi era mort de beat.

– Nu, nu erai cu el, încuviinţă el pe un ton sarcastic. Ai dispărut cu Spearson, lăsînd casa plină de oaspeţi, toţi bîrfind din cauza absenţei tale.

Spre surprinderea lui, Caroline izbucni în rîs, un rîs trist, melancolic şi întrebă sigură de sine:

– Nu e o ironie a sorţii că n-am fost prinsă cu nici una din minciunile despre trecutul meu? Vreau să spun că toată lumea credea basmul despre copilăria petrecută la orfelinat, iar aventurile avute înainte de căsătorie n-au ieşit niciodată la iveală. Îşi clătină capul, părul greu, lung pînă la umeri, scînteind în lumina apusului. Am scăpat cu faţa curată cînd am fost vinovată, dar cînd am fost într-adevăr inocentă m-ai condamnat pe baza unor dovezi întîmplătoare. Nu ţi se pare un fel de justiţie divină?

Philip rămase fără cuvinte, incapabil s-o creadă.

– Vrei să ştii de ce m-am măritat cu tine, Philip?

– Presupun că ai dorit siguranţa financiară şi prestigiul social pe care ţi le puteam oferi.

– Ai o părere prea bună despre tine. Ţi-am spus deja că eram ameţită de înfăţişarea şi distincţia ta, şi eram îndrăgostită de tine, dar nu m-aş fi căsătorit cu tine dacă n-ar mai fi existat şi altceva.

– Şi ce anume? întrebă Philip fără să vrea.

– Am crezut, îi mărturisi ea pe un ton grav, am crezut din toată inima că aveam ceva să-ţi ofer, ceva de care aveai nevoie. Ştii ce-a fost?

– Nu-mi pot imagina.

– Am crezut că te pot învăţa să rîzi şi să te bucuri de viaţă.

În încăpere se lăsă o tăcere apăsătoare, apoi ea se uită la el

pe sub genele dese, iar atunci cînd îi vorbi, vocea îi tremură ușor:

– Ai învățat vreodată să rîzi, dragul meu?

– Nu-mi spuse așa! strigă Philip, dar durerea din piept se datora unor emoții pe care nu voia să le simtă, nu le simțise de decenii, și își trînti paharul de masă. Trebuie să plec.

Ea dădu din cap.

– Regretele sînt o povară cumplită. Cu cît vei pleca mai repede, cu atît vei reuși să te convingi mai ușor că acțiunile tale de acum treizeci de ani au fost pe deplin justificate. Însă dacă rămîi, cine știe ce s-ar putea întîmpla?

– Nu se va întîmpla nimic, spuse el, referindu-se posibilitatea de a se culca cu ea, uluit că o ideea ca asta își făcuse loc în mintea lui.

– La revedere, spuse ea calmă. Ți-aș cere să-i transmiți lui Meredith salutările mele, dar n-o vei face, nu-i așa?

– Nu.

– N-are nevoie, spuse Caroline cu un surîs încîntător. Din tot ceea ce am citit despre ea reiese că e o fată deosebită, minunată. Și, adăugă ea cu mîndrie, îți place sau nu, are în ea o parte din mine. Fiica mea, îl informă ea, știa să rîdă.

Philip se holbă la ea stupefiat.

– Cum adică, din cîte ai citit despre ea? Despre ce vorbești?

Caroline arătă cu capul spre teancul de ziare din Chicago și rîse ușor.

– Mă refeream la felul cum se descurcă măritată cu Matthew Farrell și logodită cu Parker Reynolds...

– Cum naiba de-ai aflat? explodă Philip făcîndu-se roșu la față.

– E în toate ziarele, începu Caroline, apoi se întrerupse urmărindu-l mergînd furios la teancul de ziare și luînd unul.

Citind articolul despre arestarea lui Stanislaus Spyzhalsky, trupul păru să-i fie cuprins de un tremur ușor și aruncă o căutătură cruntă fotografiilor de pe prima pagină, reprezentîndu-i pe Meredith, Matt și Parker.

Aruncă ziarul și-l apucă pe următorul, conținînd articole despre conferința de presă și o fotografie arătîndu-l pe Farrell zîmbindu-i fiicei lui. Deschise un alt ziar citind despre o presu-

pusă bombă pusă în magazinul din New Orleans şi îl scăpă din mînă.

– M-a prevenit ce va face cu unsprezece ani în urmă, şopti el cu o voce tulburată. M-a prevenit, şi iată că o face! Îşi ridică privirea spre Caroline, ochii sclipindu-i de furie. Unde e cel mai apropiat telefon?

Capitolul 51

Cînd Meredith apăru în apartamentul lui, la ora şapte în seara aceea, cu o întîrziere de treizeci de minute, Matt se plimba deja ca un leu în cuşcă. Smuci uşa, o trase în braţe şi spuse furios:

– Fir-ar să fie, dacă întîrzii şi bombele explodează în jurul tău, dă-mi un telefon, ca să ştiu că n-ai păţit nimic! O depărtă de el, tentat să o zgîlţîie, regretîndu-şi imediat izbucnirea. Arăta extenuată.

– Îmi pare rău, spuse ea. N-am crezut că o să-ţi imaginezi aşa ceva.

– Se pare că am o imaginaţie bolnavă în ceea ce te priveşte, replică el fără prea mult entuziasm, zîmbind totuşi ca să atenueze bruscheţea întîmpinării. O conduse sus pe scară, spre micul salon care era partea cea mai confortabilă a locuinţei lui, priveliştea de la ferestre fiind superbă.

– Mi-am petrecut cea mai mare parte a după-amiezei la secţia de poliţie, îi explică ea aşezîndu-se pe canapeaua din piele, încercînd să le dau toate informaţiile care i-ar putea ajuta să descopere cine a pus bombele. După ce m-am dus acasă să mă schimb şi să vin aici, m-a sunat Parker şi am stat la telefon aproape o oră...

Meredith lăsă fraza în suspensie, amintindu-şi telefonul lui Parker. Nici unul din ei nu adusese vorba despre faptul că îşi petrecuse noaptea cu Lisa. Parker nu era mincinos, iar lipsa unei explicaţii era o confirmare tacită din partea lui că noaptea nu fusese platonică. Era ciudat să şi-i imagineze pe cei doi împreună, ciudat, dar aproape liniştitor, pentru că Meredith îi iubea pe amîndoi.

Înainte de a închide, Parker îi urase fericire, părînd nesigur

şi îngrijorat de posibilitatea ca ea să fie fericită alături de Matt. Despre Matt spusese puţine, doar că regreta că începuse bătaia.

– Singurul lucru pe care îl regret mai mult, îşi vărsase Parker năduful, e că am ratat lovitura.

Restul convorbirii se referise la afaceri, dar nu fusese nici liniştitoare, nici plăcută. Revenindu-şi din visare, spuse:

– Îmi cer scuze. Gîndurile îmi rătăcesc prin alte părţi. A fost o zi incredibilă, de la început şi pînă la capăt.

– Vrei să discutăm despre ea?

Meredith îşi ridică privirea spre el, surprinsă din nou de aura de autoritate calmă, de încrederea absolută care îl înconjura. Chiar dacă era într-o ţinută lejeră, Matthew Farrell răspîndea o putere şi o forţă de neîmblînzit. Îi era scris pe frunte şi în fiecare din trăsăturile aspre, colţuroase.

Şi totuşi, îşi zise ea cu un surîs inconştient, odată ajunşi în pat, reuşea să-l facă pe bărbatul ăsta îndrăzneţ, puternic, să geamă de dorinţă şi să o strîngă în braţe cu o disperare înduioşătoare. Iubea pasiunea lui. Îl iubea pe el.

Întrebarea lui o aduse la gînduri mai puţin plăcute:

– Preferi să uiţi ziua de azi?

– N-aş vrea să te împovărez cu problemele mele, m-aş simţi vinovată, spuse ea, deşi tînjea după sfatul lui şi după asigurarea că totul va fi bine.

Buzele lui se arcuiră, iar în ochii îi luci o lumină senzuală.

– Să-ţi pui din nou povara asupra mea, e o fantezie care m-a ţinut treaz pînă aproape de orele dimineţii. Devenind serios, spuse:

– Hai s-auzim cum ţi-a mers astăzi.

– De fapt nu e chiar atît de greu de rezumat, spuse ea, îndoindu-şi picioarele sub ea şi răsucindu-se spre el. Şi ultimul lucru, dar nu cel mai important, acţiunile noastre au scăzut cu trei puncte.

– Vor urca din nou după ce se va potoli toată chestia asta cu bombele, spuse Matt.

Dînd din cap, Meredith continuă:

– În dimineaţa asta am primit un telefon de la preşedintele consiliului de conducere. Vor o explicaţie pentru bătaia de sîm-

bătă seară. Vorbeam cu el cînd am primit primul apel de urgență, aşa că n-am apucat să încheiem discuţia.

– Bombele astea îi vor ține ocupați.

Încercînd fără prea mult entuziasm să glumească, adăugă:

– Atunci e adevărat că în tot răul e şi un bine. Ferindu-şi ochii de privirea stăruitoare a lui Matt, se uită afară pe fereastră.

– Ce altceva te deranjează?

Simțindu-se extrem de stingherită, se uită la el şi spuse:

– Mă poți amîna puțin cu banii pentru terenul din Houston? Parker ne-a găsit alți investitori, banca lui refuzînd să ne facă împrumutul. Astăzi, investitorii respectivi au auzit de bombe, l-au sunat pe Parker şi s-au retras din afacere. Au zis că vor să aştepte să vadă ce se va întîmpla cu compania *Bancroft* în următoarele două luni.

– Drăguț din partea lui Reynolds să ți le arunce în cîrcă pe toate tocmai astăzi, replică Matt sarcastic.

– Mi-a telefonat ca să se asigure că sînt bine şi să-şi ceară scuze pentru sîmbătă. Restul, partea despre bani, a apărut pentru că mîine trebuia să ne întîlnim cu investitorii ăştia şi să discutăm termenii împrumutului. Parker m-a anunțat că au renunțat la întîlnire... Țîrîitul puternic al pagerului o făcu pe Meredith să se oprească şi să întindă mîna spre poşeta lăsată lîngă canapea. Scoase pagerul, se uită la mesaj şi, scoțînd un oftat plin de frustrare, îşi lăsă capul pe marginea canapelei, închizînd ochii. Exact ce-mi lipsea ca ziua de azi să fie perfectă.

– Ce s-a întîmplat?

– E tata, spuse ea fără tragere de inimă, uitîndu-se la Matt. Auzind de tatăl ei, căldura îi dispăru imediat din ochi şi îşi încleştă maxilarele. Tata vrea să-l sun. În Italia e două sau trei dimineața. Mă sună în mijlocul nopții fie ca să mă întrebe ce mai fac, fie a văzut un ziar american. Pot să telefonez de aici?

Tatăl ei era la aeroportul din Roma, aşteptînd să ia avionul spre casă, iar cînd vocea îi explodă în aparat, Matt se încruntă, iar Meredith tresări.

– Ce mama dracului faci acolo!? strigă el în clipa în care telefonista îi făcu legătura.

– Calmează-te, începu Meredith, dar tatăl ei nu voia să se calmeze.

– Ţi-ai pierdut minţile!? tună el. Te las singură două săptămîni şi figura ta apare pe toate ziarele alături de cea a ticălosului ăluia, apoi sîntem ameninţaţi cu bombe...

Lăsînd la o parte problema cu Matt, Meredith încercă să-l liniştească în legătură cu bombele descoperite în magazine, crezînd că la ele se referea.

– Să nu faci infarct acolo, îl imploră ea, încercînd să nu se piardă cu firea, stăpînindu-şi nervii încordaţi. Toate trei bombele au fost găsite şi dezamorsate, nimeni n-a fost rănit...

– Trei! zbieră el. Trei bombe? Despre ce vorbeşti?

– Despre ce vorbeşti tu? întrebă ea, dar prea tîrziu.

– Vorbeam despre farsa din New Orleans, spuse el, iar Meredith îl simţi chinuindu-se să-şi păstreze calmul. S-au găsit trei bombe? Cînd? Unde?

– Astăzi. În New Orleans, Dallas şi aici.

– Ce s-a întîmplat cu vînzările?

– Ce era inevitabil, replică ea dîndu-şi toată silinţa să vorbească cît mai firesc şi încurajator. A trebuit să închidem magazinele, dar ne vom recupera pierderile. Lucrez deja la un fel de licitaţie specială...

– Ce s-a întîmplat cu acţiunile?

– Au scăzut cu trei puncte.

– Şi Farrell? întrebă el indignat. Ce se întîmplă cu el? Să te ţii cît mai departe de el. Fără conferinţe de presă, nimic!

Vorbea atît de tare, încît Matt n-avea cum să nu-l audă. Meredith se uită la el consternată şi neajutorată, dar în loc să-i acorde un zîmbet încurajator sau orice formă de sprijin moral, Matt aşteptă ca ea să refuze ordinul tatălui ei, însă cum ea n-o făcu imediat, se răsuci pe călcîie şi se duse la fereastră, rămînînd cu spatele la ea.

– Ascultă-mă cu atenţie, îşi imploră Meredith tatăl cu o voce tremurătoare, dorind să-l calmeze, n-are nici un sens să te enervezi pentru lucrurile astea şi să faci un infarct în aeroport.

– Nu-mi vorbi de parcă aş fi handicapat mintal! o avertiză el, dar vocea îi era încordată şi fu sigură că se oprise ca să înghită o pilulă. Aştept un răspuns despre Farrell.

– Nu cred că e cazul să discutăm despre asta la telefon.

– Nu mă mai duce cu vorba, fir-ar să fie! urlă el, iar Meredith

Îşi dădu seama că era poate mai bine să rezolve problema acum, în loc să amîne, mai ales că refuzul ei de-a discuta părea să-l enerveze şi mai mult.

– Bine, în regulă, discutăm acum, spuse ea calmă. Se opri, gîndindu-se înnebunită la calea cea mai potrivită de a-i explica cum stăteau lucrurile. I se păru mai înţelept să înceapă mai întîi prin a-i alunga neliniştea, dacă se aflase sau nu despre minciuna lui de acum unsprezece ani. Aşa că începu de acolo. Ştiu că mă iubeşti, şi cu unsprezece ani în urmă ai făcut ce-ai crezut că era cel mai bine pentru mine... La celălalt capăt al firului se lăsă tăcerea, aşa că adăugă prudentă: Mă refer la telegrama pe care i-ai trimis-o lui Matt, anunţîndu-l că am făcut un avort. Am aflat despre ea...

– Unde naiba eşti acum? întrebă el bănuitor.

– În apartamentul lui Matt.

Vocea lui vibră de furie şi de ceva ce aducea a frică, a panică.

– Vin acasă. Avionul meu pleacă peste trei ore. Ţine-te departe de el! Să n-ai încredere în Matthew Farrell. Nu-l cunoşti! Revenind la tonul sarcastic, adăugă: Vezi dacă reuşeşti să împiedici compania să dea faliment pînă la întoarcerea mea, apoi închise.

Meredith puse jos receptorul, apoi se uită la Matt, rămas tot cu spatele la ea, acuzînd-o parcă că nu se impusese cu mai multă forţă.

– A fost o zi de pomină, spuse ea cu amărăciune. Presupun că eşti supărat că nu i-am spus imediat mai multe despre noi.

Fără să se întoarcă, Matt îşi ridică mîna şi îşi frecă obosit muşchii încordaţi de la baza gîtului.

– Nu sînt supărat, Meredith, spuse el simplu, cu o voce lipsită de inflexiuni. Încerc să mă conving că nu te vei duce înapoi cînd va sosi aici, că nu vei începe să te îndoieşti de mine sau de tine, sau, chiar mai rău, să începi să cîntăreşti ce ai de cîştigat şi ce ai de pierdut dacă rămîi cu mine.

– Despre ce vorbeşti? întrebă ea ducîndu-se lîngă el.

El îi aruncă o privire piezişă, sumbră.

– De cîteva zile încerc să ghicesc ce va face cînd va sosi şi va afla că stai cu mine. Am descoperit abia acum.

– Te întreb încă o dată despre ce vorbeşti?

– Tatăl tău îşi va juca atuul. Te va face să alegi: el sau ea – preşedinţia companiei *Bancroft* sau nimic dacă rămîi cu mine. Şi nu sînt sigur, adăugă el oftînd greu, care va fi preferinţa ta.

Meredith era prea obosită. Prea stoarsă de puteri ca să ia în considerare o problemă pe care n-o avea încă.

– Nu se va ajunge la aşa ceva, spuse ea, crezînd sincer că, odată cu trecerea timpului, va reuşi să-l convingă pe tatăl ei să-l accepte pe Matt. Sînt tot ce are, şi mă iubeşte în felul lui, spuse ea, ochii implorîndu-l să nu complice lucrurile şi mai mult. Şi pentru că mă iubeşte, va tuna şi va fulgera, şi s-ar putea să mă ameninţe cu aşa ceva, dar pînă la urmă va ceda. Matt, te rog, încearcă să te pui în locul lui, îl îndemnă ea. Să zicem că ai o fiică de optsprezece ani pe care ai ferit-o de pericolele vieţii. Şi să presupunem că întîlneşte un bărbat mult mai în vîrstă, de care eşti ferm convins că e un... un vînător de zestre, iar bărbatul ăla o lăsă însărcinată. Ce ai simţi pentru el?

După o clipă de tăcere, Matt spuse tăios:

– L-aş urî de moarte, dar aş găsi forţa să-l accept de dragul ei. Şi mai mult ca sigur că nu i-aş zdrobi inima lăsînd-o să creadă că a părăsit-o. Şi nici n-aş încerca să-l mituiesc ca s-o facă, mai spuse el.

Meredith înghiţi în sec.

– A încercat să-ţi dea bani?

– Da. În ziua în care te-am dus acasă.

– Ce i-ai spus?

Matt se uită în ochii ei mari, tulburaţi de prea multe griji, îi zîmbi cu drag şi îşi puse braţul în jurul ei.

– I-am spus, şopti el, după ce gura lui coborî peste a ei sărutînd-o îndelung, pătimaş, că nu cred că ar trebui să-şi bage nasul în vieţile noastre. Dar, murmură el cu o voce îngroşată, n-am folosit tocmai cuvintele astea.

Se făcuse deja miezul nopţii cînd Matt o conduse jos la maşină. Extenuată de încercările prin care trecuse în acea zi, Meredith se prăbuşi pe scaunul de la volanul Jaguar-ului.

– Eşti destul de trează ca să conduci maşina? întrebă el cu mîna pe portiera deschisă.

– Aşa şi aşa, replică ea cu un surîs languros, întorcînd cheia în contact. Radioul şi sistemul de încălzire porniră imediat ce motorul se trezi la viaţă.

– Vineri seară dau o petrecere în onoarea actorilor piesei *Fantomă de la Operă*, spuse el. Va veni o mulţime de oameni pe care îi cunoşti. Va sosi şi sora mea şi m-am gîndit să-ţi invit avocatul. Cred că cei doi se vor înţelege de minune. Aş vrea să...

Meredith observă ezitarea lui şi zise tachinîndu-l:

– Dacă asta vrea să fie o invitaţie, atunci răspunsul meu e da.

– Nu voiam să-ţi cer să vii ca oaspete.

Stingherită şi nedumerită, Meredith îşi aţinti privirea asupra volanului.

– Ah!

– Aş vrea să fii gazdă, Meredith.

Înţelese acum motivele ezitării lui. O ruga să facă un gest care ar fi constituit un fel de semideclaraţie publică că erau un cuplu.

Se uită în ochii aceia irezistibili şi zîmbi capitulînd.

– Costum şi cravată?

– Da, de ce?

– Pentru că, replică ea cu nonşalanţă, e foarte important ca gazda să ştie cum să se îmbrace.

Rîzînd şi gemînd în acelaşi timp, Matt o trase din maşină, o strînse la piept, dîndu-i o sărutare lungă, recunoscător şi uşurat.

Încă o mai săruta cînd crainicul de la radio anunţă că trupul neînsufleţit al lui Stanislaus Spyzhalsky, arestat pentru că se dăduse drept avocatul unor clienţi, printre care Matthew Farrell şi Meredith Bancroft, fusese găsit într-un şanţ pe şoseaua din afara oraşului Bellville, Illinois. Meredith tresări şi se uită şocată la Matt.

– Ai auzit?

– Am aflat ceva mai devreme.

Totala lui indiferenţă şi faptul că nu-i spusese nimic i se părură cam ciudate lui Meredith, dar oboseala o împiedică să gîndească logic, iar gura lui Matt se deschidea deja peste a ei.

Capitolul 52

Inquest, agenția de investigații aflată în proprietatea corporației *Intercorp*, își avea cartierul general în Philadelphia și era condusă de Richard Olson, fost agent CIA. La ora opt și jumătate, cînd Matt ieși din ascensor, Olson era prezent deja în sala de primire.

– Mă bucur să te văd, Matt, spuse el în timp ce-și strînseră mîinile.

– Îți stau la dispoziție peste cinci minute, promise Matt. Înainte de a începe trebuie să dau un telefon.

Închizînd ușa în urma lui, Matt se așeză la masa de lucru și sună la numărul mai puțin cunoscut al președintelui unei bănci mari din Chicago. Îi răspunse după primul apel însuși președintele.

– Sînt Matt, spuse el intrînd direct în subiect. *Reynolds Mercantile* își retrage împrumutul pentru *Bancroft*, așa cum am bănuit. La fel au făcut și ceilalți investitori găsiți de ei pentru companie.

– Economia merge ca vai de ea, iar investitorii se tem pentru banii lor, remarcă bancherul. Pe deasupra, în trimestrul ăsta, *Reyndols Mercantile* a avut deja două împrumuturi-gigant, care se pare că nu vor fi onorate, așa că o vreme vor fi și ei în căutare de finanțe.

– Știu asta, replică Matt nerăbdător. Ce-aș vrea să aflu e dacă bombele sînt suficiente ca să-i determine să ajungă la concluzia că *Bancroft* a devenit o afacere prea riscantă și să pretindă lichidarea unei părți a împrumuturilor pe care le au.

– Facem o încercare?

– Fă-o astăzi! îi porunci Matt.

– Abordînd metoda despre care am discutat? întrebă bancherul, vrînd să se asigure. Onorăm împrumuturile în numele trustului *Collier*, iar tu aranjezi să ne scapi de ele în termen de șaizeci de zile?

– Exact.

– E în regulă dacă îi pomenesc lui Reynolds numele *Collier*? Nu va face legătura cu tine?

– E numele de fată al mamei, spuse Matt, nu va şti nimeni că eu sînt în spatele afacerii.

– Dacă se pune capăt nebuniei cu bombele, fără să aducă prejudicii prea mari companiei *Bancroft*, adăugă bancherul, s-ar putea să fim interesaţi în păstrarea împrumuturilor, odată ce situaţia va reveni la normal.

– În cazul ăsta, vom discuta termenii atunci, fu de acord Matt, grija lui principală fiind mult mai urgentă. Odată ce-i vei spune lui Reynolds că *Collier Trust* e dispus să-l scape de împrumuturile *Bancroft*, nu uita să adaugi că trustul vrea să finanţeze şi proiectul *Bancroft* din Houston. Fă-l s-o sune imediat pe Meredith Bancroft şi să-i dea vestea cea bună. Vreau ca ea să ştie că fondurile îi stau la dispoziţie.

– Treaba e ca şi făcută.

După ce închise telefonul, Matt îi ceru lui Eleanor Stern să-l conducă în birou pe Richard Olson. Aşteptă cu răbdare încordată ca Olson să-şi dezbrace paltonul, dar puse întrebarea care îl frămînta înainte ca acesta să ia loc pe scaun.

– Ce ştie poliţia despre bombe?

– Nu prea multe, răspunse Olson, desfăcîndu-şi servieta şi scoţînd un dosar pe care îl deschise pe genunchi. Au ajuns însă la nişte concluzii interesante, la fel ca şi mine.

– Să le auzim.

– În primul rînd, poliţia crede că se dorea ca bombele să fie descoperite înainte de a se declanşa, o teorie susţinută de faptul că telefoanele au fost date din timp, aşa ca echipele de intervenţie să aibă destule ore la dispoziţie să le dezamorseze, iar bombele au fost plasate în locuri în care erau uşor de găsit. Mecanismul bombelor e opera unui profesionist. Îmi spune mie nasul că n-avem de-a face cu vreun ţîcnit dornic să se răzbune pentru vreo ofensă adusă de magazin. Dacă poliţia are dreptate, şi eu cred că da, atunci, indiferent cine a pus bombele, n-a vrut în nici un caz să facă vreun rău magazinelor sau celor dinăuntru. Iar atunci singurul motiv logic e scăderea profiturilor magazinelor prin alungarea cumpărătorilor. Din cîte am înţeles, de ieri încoace vînzările în magazinele *Bancroft* au scăzut vertiginos, iar valoarea acţiunilor s-a prăbuşit într-un mod semnificativ. Întrebarea e cine ar dori aşa ceva şi de ce?

– Nu ştiu, spuse Matt, încercînd să-şi stăpînească furia. Ţi-am spus ieri la telefon că se zvoneşte că cineva, în afară de mine, are de gînd să-i preia. Indiferent cine ar fi persoana respectivă, a cumpărat acţiuni pe ascuns. Cînd am intrat în joc şi am început să cumpăr şi eu acţiuni, le-am urcat preţul. După cîte se pare, există o companie pusă pe acaparare, alta decît a mea, şi fie ca decis să mă sperie cu consecinţele bombelor, riscînd profiturile *Bancroft*, fie nu face altceva decît să scadă preţul acţiunilor ca să le poată cumpăra mai ieftin.

– Ai vreo idee care ar putea fi compania asta?

– Absolut nici una. Oricare ar fi, îşi doreşte *Bancroft* atît de mult, încît nu mai gîndeşte logic. *Bancroft & Company* e înglodată în datorii, iar pe termen scurt nu e deloc o investiţie profitabilă.

– Dar pe tine treaba asta nu te deranjează.

– N-o fac pentru profit, replică Matt.

Cu franchețea sa obişnuită, Olsen trecu direct la miezul problemei:

– Atunci de ce le cumpărăm acţiunile? Cum răspunsul la întrebare fu o privire fixă şi o tăcere mormîntală, Olsen îşi ridică braţele. Matt, caut motive care să n-aibă legătură cu profitul. Dacă le-aş cunoaşte pe ale tale, s-ar putea să găsesc pe cineva cu motive similare sau cu motive care ne-ar da un indiciu cît de mic.

– Motivul iniţial a fost răzbunarea împotriva lui Philip Bancroft, spuse Matt, dorinţa de a păstra secret interesul său în companie pierzînd teren în faţa necesităţii ca problema să fie rezolvată cît mai urgent.

– Există şi altcineva, cu o sumă mare de bani la dispoziţie, care să-şi dorească acelaşi gen de răzbunare?

– De unde dracu' vrei să ştiu? întrebă Matt ridicîndu-se şi începînd să se plimbe de colo-colo. E un ticălos arogant. Nu se poate să fiu singurul lui duşman.

– O.K. Vom începe de aici, îi vom căuta pe posibilii duşmani cu destui bani ca să se răzbune şi să profite preluînd compania *Bancroft*.

– Mi se pare de-a dreptul ridicol.

– Nu la fel de mult dacă te gîndeşti că nici o corporaţie

legală, al cărui scop e profitul, n-ar apela la bombe ca să-şi slăbească prada.

– Tom, mi se pare ridicol, îl contrazise Matt. Mai devreme sau mai tîrziu vor trebui să-şi facă cunoscute intenţiile, iar în clipa aceea vor fi suspectaţi de amplasarea bombelor.

– Dacă nu există dovezi, n-au de ce să se teamă, replică Olsen pe un ton categoric.

Capitolul 53

Pe la mijlocul amiezii, vînzările mergeau slab la toate magazinele, iar Meredith încerca să nu stea la pîndă în faţa ecranelor computerelor. Mark Branden urma să se întoarcă în orice clipă din călătoria efectuată în New Orleans şi aştepta încă de dimineaţă ca tatăl ei să dea buzna în birou. Vestea dată de Phyllis că Parker o căuta la telefon fu o diversiune binevenită de la grijile prezente. O mai sunase o dată ca s-o înveselească şi presupusese că era un nou telefon menit să o încurajeze. Îi trecu prin minte că sentimentele ei pentru Parker nu trebuie să fi fost atît de profunde, pe cît şi le imaginase, pentru că n-ar fi trecut cu atîta uşurinţă de la stadiul de logodnică la cel de prietenă. Iar faptul că Parker se adapta la această schimbare cu o uşurinţă la fel de 'mare, o făcu să se întrebe de ce naiba se gîndiseră să se căsătorească? Remarcile usturătoare ale Lisei precum că relaţiei dintre Parker şi Meredith îi lipsea focul, păreau să fi fost întemeiate. Însă Meredith avea acum cu totul alte motive să se întrebe dacă obiecţiile Lisei la logodna lor nu avuseseră un substrat egoist. Posibilitatea o durea puţin, iar dacă Meredith n-ar fi avut pe cap atîtea probleme ar fi sunat-o pe Lisa şi ar fi încercat să-i vorbească. Pe de altă parte, era mai logic ca Lisa să pornească o discuţie şi ar fi trebuit s-o fi făcut-o pînă acum. Alungînd deocamdată această problemă, Meredith ridică receptorul.

– Salut, frumoaso, spuse Parker, în voce răsunîndu-i veselia. Te simţi în stare să faci faţă şi unor veşti bune?

– Nu sînt sigură că le-aş supravieţui, dar pune-mă la încercare, replică Meredith, zîmbind la rîndul ei.

– Am găsit nişte investitori dispuşi să-ţi dea împrumutul ca

să cumperi terenul din Houston şi să-ţi finanţeze construirea magazinului. Au intrat azi-dimineaţă în biroul meu ca nişte îngeri coborîţi din cer, dornici să-şi asume răspunderea împrumuturilor.

– E o veste minunată, replică Meredith, dar entuziasmul îi pieri îngrijorată de cum vor reuşi să plătească dobînzile la toate cele trei împrumuturi, dacă vînzările vor merge la fel de prost şi peste şase luni.

– Nu pari încîntată.

– Îmi fac probleme pentru ritmul scăzut al vînzărilor din magazine, recunoscu ea. N-ar trebui să i-o spun bancherului companiei, dar e prietenul meu cel mai bun.

– Începînd cu mîine dimineaţă, rosti Parker şovăind puţin, voi fi doar prietenul tău, punct.

Meredith încremeni pe scaun.

– Ce vrei să spui?

– Ne trebuie bani lichizi, spuse el oftînd în silă, aşa că-ţi predăm împrumuturile aceloraşi investitori care îţi vor finanţa proiectul din Houston. De acum încolo dobînzile vor fi făcute trustului *Collier.*

Meredith strîmbă din nas, pierdută în gînduri.

– Cui?

– Unui parteneriat numit *Collier Trust.* Se folosesc de banca *Criterion*, la o stradă de magazinul tău, iar ea a garantat pentru ei. Adevărul e că banca a luat legătura cu mine în numele lor. Trustul *Collier* e un parteneriat privat, dispune de un capital serios şi căutau împrumuturi profitabile pe care să le cumpere. Ca să fiu sigur, i-am verificat prin surse proprii. Este o firmă solidă cu mulţi bani.

Meredith se simţea vag neliniştită. În urmă cu cîteva luni totul păruse stabil şi previzibil, relaţia băncii *Reynolds Mercantile* cu *Bancroft & Company,* şi viaţa ei personală. Acum, totul se afla într-un flux continuu, neaşteptat. Îi mulţumi lui Parker pentru că îi obţinuse finanţarea magazinului din Houston, dar, după ce închise telefonul, ceva în legătură cu *Collier Trust* continua să nu-i dea pace. Nu mai auzise niciodată de ei, dar numele îi părea cunoscut.

Un minut mai tîrziu, în biroul ei păşi Mark Branden, mohorît

şi nebărbierit, iar Meredith se pregăti să înfrunte problema mult mai urgentă a bombelor.

– Am venit aici direct de la aeroport, aşa cum mi-ai cerut, îi explică el ca să-şi scuze înfăţişarea. Se dezbrăcă de palton, aruncîndu-l pe un scaun, cînd de afară se auziră exclamaţiile surprinse ale secretarelor. „Bun venit, domnule Bancroft!" şi „Bună ziua, domnule Bancroft!". Meredith se ridică în picioare, adunîndu-şi curajul pentru confruntarea cu tatăl ei.

– Gata, s-auzim! începu Philip, trîntind uşa în urma lui. Afurisitul ăla de avion a avut probleme cu motorul, altfel aş fi fost aici de cîteva ore.

Preluînd conducerea în stilul său inimitabil, veni spre ei, dezbrăcîndu-se de palton şi întrebîndu-l pe Mark Branden:

– Ei bine, ce-ai aflat despre bombele astea? Cine e în spatele lor? De ce nu eşti în New Orleans? Magazinul pare să fie ţinta principală.

– Acum m-am întors din New Orleans şi deocamdată nu ne putem baza decît pe teorii, începu Mark răbdător, apoi se opri cînd Philip porni grăbit spre computerele de pe masa de lîngă birou şi apăsă pe cîteva butoane ale tastaturii ca să vadă rezultatul vînzărilor din toate magazinele. Comparîndu-le cu cifrele de anul trecut, faţa lui se făcu de un cenuşiu alarmant.

– Dumnezeule! şopti el. E mai rău decît m-aş fi aşteptat.

– Situaţia se va îmbunătăţi cît de curînd, spuse Meredith, încercînd să-şi liniştească tatăl, cînd acesta îşi aminti cu întîrziere să o sărute pe obraz. Dacă lucrurile n-ar fi stat atît de cumplit, ar fi izbucnit în rîs văzîndu-i înfăţişarea. Deocamdată oamenii se ţin departe de magazinele noastre, adăugă ea, dar peste vreo două zile, cînd se va termina toată publicitatea asta în jurul bombelor, se vor întoarce.

– Începe cu ziua în care am plecat, spuse el. Stai jos, Mark. Înainte de a-ţi asculta teoriile, aş vrea să aud cîte ceva de la Meredith. Ai cumpărat deja terenul din Houston?

Meredith îngheţă la menţionarea acelui proiect, apoi se uită la Mark.

– Vrei să aştepţi cîteva minute afară, Mark, pînă discut cu tatăl meu...

– Nu vorbi tîmpenii, Meredith, spuse Philip, putem avea în-

credere în Branden, iar tu ar trebui să o ştii foarte bine.

– N-o ştiu, spuse ea, iritată de tonul lui, dar rămînînd fermă pe poziție. Mark, eşti drăguț să ne laşi cinci minute? Aşteptă ca el să plece, apoi înconjură masa. Dacă vrei să discutăm despre proiectul Houston, va trebui să discutăm despre Matt. Eşti destul de calm ca să mă asculți fără să te enervezi?

– Sigur că vom discuta despre Farrell. Dar mai întîi vreau să-mi salvez compania...

Instinctul îi spuse lui Meredith că era momentul potrivit să-i povestească totul, inclusiv legătura ei cu Matt, acum cînd atenția îi era îndreptată spre problemele legate de afaceri, iar Branden aştepta afară ca să-i informeze despre tot ceea ce aflase.

– Ai spus că vrei să auzi tot ceea ce s-a întîmplat şi îți voi povesti totul, cît mai pe scurt şi în ordine cronologică, ca să nu dureze decît cîteva minute, dar e mai bine să ştii că e implicat şi Matt.

– Începe! porunci el, încruntîndu-se.

– Bine, spuse ea întinzînd mîna după jurnalul pe care îl ținuse aşa cum îi ceruse el înainte de a pleca în croazieră. Frunzărind paginile, spuse: Am încercat să cumpărăm terenul din Houston, dar în mijlocul negocierilor a fost cumpărat de altcineva. Îşi ridică capul şi îl privi calmă. De *Intercorp*...

El tresări, ochii scăpărîndu-i de furie.

– Stai jos şi nu te agita, îl avertiză ea. *Intercorp* l-a cumpărat pentru douăzeci de milioane şi a ridicat prețul la treizeci. A fost opera lui Matt, accentuă ea, drept răzbunare împotriva ta, a descoperit că ai intervenit la comisia din Southville aranjînd ca să-i fie refuzată cererea. Plănuia, de asemenea, să te dea în judecată şi odată cu tine şi pe senatorul Davies şi comisia de protecție a mediului din Southville. Philip Bancroft păli vizibil, iar Meredith se grăbi să adauge: Problema s-a aranjat deja. Nu va exista nici un proces, iar Matt ne vinde terenul pentru douăzeci de milioane.

Îl urmări atentă, încercînd să descopere vreun semn de bunăvoință pentru Matt, dar chipul îi era încordat din cauza efortului de a-şi controla ura şi supărarea, aşa că Meredith reveni asupra jurnalului, întorcînd alte pagini. Bucuroasă că Matt nu era prezent în chestiunea următoare, spuse:

– Sam Green m-a anunțat că la bursă se constată un interes deosebit pentru acțiunile noastre. Prețul lor a crescut vertiginos pînă săptămîna asta, apoi a început să scadă la fel de brusc din cauza bombelor. Vom afla cît de curînd cine sînt noii acționari și cîte au cumpărat...

– Sam a folosit cumva cuvîntul *preluare*? întrebă el pe un ton aspru.

– Da, replică Meredith în silă, trecînd la pagina următoare, dar am fost cu toții de acord că e o grijă imaginară, pentru că la ora asta nu sîntem o companie care merită să fie preluată. După cum știi deja, am avut o alarmă falsă la magazinul din New Orleans. A încetinit vînzările vreme de cîteva zile, apoi au revenit la normal. Răsfoi restul paginilor, punîndu-l la curent cu tot ceea ce se întîmplase în absența lui, inclusiv telefonul de azi-dimineață prin care Parker o anunța de noii investitori. Am terminat cu problemele companiei, spuse ea, urmărindu-i atentă chipul în căutarea vreunui semn că inima nu i-o luase razna. Arăta ca o statuie, dar culoarea îi revenise în obraji. Acum să trecem la problemele personale, și la Matthew Farrell în mod deosebit. Punînd întrebarea pe un ton voit sfidător, spuse: Te simți în stare să discutăm acum despre el?

– Da, se răsti el.

Adoptînd un ton ceva mai blînd, Meredith continuă:

– După ce-am aflat că el a cumpărat terenul din Houston, m-am dus la apartamentul lui ca să am o explicație. Dar în loc să dau de Matt, am dat peste tatăl lui, care m-a prevenit să mă țin cît mai departe de Matt, acuzîndu-mă că am încercat să-i distrug viața fiului său și că am făcut un avort în urmă cu unsprezece ani. Philip Bancroft strînse din maxilare, iar Meredith reluă calmă: În acel sfîrșit de săptămînă m-am dus la ferma lui Matt și amîndoi ne-am dat seama de ceea ce ai făcut, inclusiv faptul că l-ai împiedicat să mă viziteze la spital. Cînd am reușit să judec totul la rece, spuse ea cu un zîmbet trist, am realizat că ți-ai închipuit că mă protejezi de un bărbat pe care îl considerai un vînător de zestre fără scrupule. N-ar fi trebuit să te bagi între noi, adăugă ea cu toată seriozitatea. L-am iubit și n-am putut niciodată să trec peste durerea de a fi crezut că m-a părăsit, atît pe mine, cît și pe copil. Ai reușit să mă faci să sufăr mai mult

decît ar fi făcut-o el vreodată. Dar ştiu că nu asta ţi-a fost intenţia, adăugă ea, scrutîndu-i chipul rigid.

Cum el nu spuse nimic, Meredith vorbi mai departe:

– La o săptămînă de la întîlnirea cu Matt, poliţia l-a arestat pe măscăriciul ăla de avocat pe care l-ai folosit ca să întocmească actele divorţului şi a început să se laude cu clienţii lui, provocînd o reacţie extraordinară în presă, în legătură cu relaţia dintre mine, Matt şi Parker. Matt i-a plătit cauţiunea, l-a scos din închisoare şi l-a dus într-un loc sigur, apoi noi trei am ţinut o conferinţă de presă. Am încercat să abordăm situaţia cu cît mai mult haz şi să dăm dovadă de solidaritate în soluţionarea ei. Din nefericire, săptămîna trecută am fost toţi patru la un restaurant să sărbătorim ziua mea de naştere, Parker a băut prea mult... şi, hm, s-a produs o mică încăierare care ne-a adus din nou în atenţia presei. Aventurile noastre, adăugă ea încercînd disperată să glumească şi să dea dovadă de optimism, au provocat o creştere fantastică a vînzărilor zile la rînd, după conferinţa de presă, probabil o consecinţă a publicităţii.

Tatăl ei zîmbi. Cînd vorbi în cele din urmă, glasul îi tremura de furie şi stupoare:

– Ai rupt logodna cu Parker, nu-i aşa?

– Da.

– Din cauza lui Farrell.

– Da, spuse ea încet, dar cu toată convingerea. Îl iubesc.

– Atunci eşti o idioată!

– Şi el mă iubeşte.

Afirmaţia îl făcu pe tatăl ei să ţîşnească din fotoliu, buzele arcuindu-i-se într-un zîmbet sardonic.

– Monstrul ăla nu te vrea pe tine, nu te iubeşte, vrea să se răzbune pe mine!

Tonul lui o duru aproape la fel de mult ca şi cuvintele, dar Meredith nu cedă.

– Matt înţelege că vreme de cîteva săptămîni nu voi putea locui cu el, nu după spectacolul dat în sala de festivităţi şi după ce-am declarat în public că abia dacă ne cunoaştem şi nu există nici o posibilitate de reconciliere. Deci, încheie ea cu o voce hotărîtă şi fermă, voi doi va trebui să ajungeţi să vă acceptaţi unul pe altul. Nu voi pretinde că Matt nu e încă furios pe tine

pentru ceea ce-ai făcut, dar mă iubeşte, iar asta îl va face în cele din urmă să uite trecutul, ba chiar să încerce să se împrietenească cu tine...

– Ţi-a spus el aşa ceva, Meredith? întrebă Philip cu un dispreţ muşcător.

– Nu, recunoscu ea, dar...

– Atunci dă-mi voie să-ţi repet ce mi-a spus mie acum unsprezece ani, scrîşni el izbindu-şi pumnii de suprafaţa biroului. Ticălosul ăla m-a avertizat, m-a ameninţat în propria mea casă, că, dacă intervin între tine şi el, mă va cumpăra, apoi mă va îngropa de viu. Cu unsprezece ani în urmă n-avea nici un sfanţ, aşa că a fost o ameninţare în vînt, dar acum nu mai e, nici vorbă!

– Ce făceai cînd te-a ameninţat cu aşa ceva? întrebă Meredith, ghicind deja răspunsul..

– N-o să-ţi ascund. Încercam să-l plătesc ca să plece, iar cînd a refuzat m-am repezit la el.

– Şi te-a lovit cumva? întrebă ea, ştiind că Matt n-ar fi fost în stare.

– Nu era atît de prost. Ne aflam în casa mea şi aş fi chemat poliţia. În plus, nu îndrăznea să te supere atacîndu-mă. Ştia că vei moşteni milioane de la bunicul tău şi voia să pună mîna pe ele. M-a prevenit de ceea ce se va întîmpla dacă voi apărea în calea lui, iar acum are de gînd să mi-o plătească.

– N-a fost un avertisment, a fost o ameninţare deşartă, spuse Meredith încet, încercînd să se pună în locul lui Matt şi să se gîndească la ceea ce a simţit el atunci. Ce-ai fi vrut, să stea acolo nemişcat şi să te lase să-l umileşti şi să-l terorizezi, apoi să-ţi spună mulţumesc frumos? Are la fel de multă mîndrie ca şi tine, şi e la fel de hotărît. De aia nu vă puteţi suferi unul pe altul.

Naivitatea ei îl lăsă cu gura căscată şi-l făcu să se holbeze la ea fără cuvinte, furia dispărîndu-i.

– Meredith, spuse el aproape cu blîndeţe. Eşti o tînără foarte inteligentă, dar cînd vine vorba de Farrell ai rămas tot o prostuţă credulă. M-ai informat despre o serie de evenimente teribile, cu consecinţe dramatice asupra afacerilor noastre. Cu toate astea, nu ţi-a trecut prin minte că toate, inclusiv bombele, coincid cu revenirea lui Farrell în vieţile noastre?

– Oh, nu fi ridicol! spuse ea izbucnind în rîs.

– Vom vedea noi cine e ridicol, o avertiză el fioros şi, aplecîndu-se peste masă, apăsă pe butonul interfonului. Trimite-l pe Branden. Şi anunţă-i pe Sam Green şi pe Alien Stanley că vreau să-i văd imediat.

Îndată ce avocatul companiei şi contabilul intrară în cameră, Philip trecu la acţiune.

– Vom vorbi deschis la această întrunire, le spuse el. Voi pune toate cărţile pe masă, dar ce vom discuta aici va rămîne strict secret. Clar?

Cei trei bărbaţi încuviinţară prin scurte înclinări ale capului, apoi Philip i se adresă lui Branden:

– Să-ţi auzim teoria despre bombe.

– Poliţia crede, şi eu sînt de acord, explică Mark, că scopul bombelor n-a fost să provoace stricăciuni magazinelor. Dimpotrivă, au fost puse în locuri unde erau uşor de descoperit înainte de a exploda şi unde ar fi cauzat pagube minime. De fiecare dată telefoanele au fost date poliţiei din timp. Ba mai mult, aici, în Chicago, unde căutarea bombei a durat cel mai mult, s-a primit un telefon înainte de descoperirea bombei, cineva indicînd chiar cam unde ar putea fi găsită. Totul arată că cine s-a ocupat de treaba asta n-a vrut să aducă prejudicii serioase clădirii. Foarte ciudat, spuse el sincer.

– Eu nu sînt de acord, spuse Philip batjocoritor. Mie mi se pare foarte logic.

– Cum aşa? întrebă Branden, fixîndu-l cu o privire uluită.

– Foarte simplu. Dacă te pregăteşti să lansezi o acţiune de preluare a unei companii constînd din magazine şi eşti atît de mîrşav ca să pui bombe astfel ca acţiunile să scadă şi le poţi cumpăra mai ieftin, atunci ai mare grijă ca bombele să nu provoace daune magazinelor, doar vor fi ale tale, nu?

În tăcerea apăsătoare care se lăsă, Philip se întoarse spre Sam Green.

– Vreau o listă cu numele fiecărei persoane, companii sau instituţii care a cumpărat mai mult de o mie de acţiuni în ultimele două luni.

– O pot întocmi pînă mîine, spuse Sam Green. Am început-o deja la cererea lui Meredith.

– O vreau mîine la prima oră! porunci Philip, apoi i se adresă lui Branden. Vreau să-l verific pe Matthew Farrell şi să afli orice informaţie despre el.

– Mi-ar fi de mare ajutor dacă aş şti ce gen de informaţie să caut, spuse Mark.

– Mai întîi, vreau numele fiecărei companii în care deţine acţiuni şi a fiecărui om de afaceri cu care are relaţii. Vreau să ştiu totul despre situaţia lui financiară, unde îşi ţine banii, sub ce nume. Vreau nume.

Meredith ştia deja ce avea de gînd să facă cu numele alea, le va căuta pe lista cu noii deţinători ai acţiunilor, pe care Sam urma s-o termine mîine.

– Allen, îi spuse el contabilului, vei lucra cu Sam şi Mark. Nu vreau ca în această vînătoare de informaţii să fie implicată şi o altă persoană, pentru că nu vreau ca angajaţii magazinului să afle din bîrfe că vînăm informaţii despre delincventul care e însurat cu fiica mea...

– E ultima oară cînd mai vorbeşti aşa despre el fără să ai dovezi, spuse Meredith furioasă.

– În regulă, acceptă el, atît de convins că avea dreptate, încît nu şovăi nici măcar o secundă. După plecarea bărbaţilor, Meredith îl urmări în tăcere cum se apleacă şi ridică press-papierul şi îl răsuceşte în mînă, devenind parcă prea stingherit ca să se uite la ea. Ştiu că au existat divergenţe între noi, începu el şovăind. Ştiu că am acţionat de prea multe ori unul împotriva altuia şi în mare parte a fost vina mea. Cît am zăcut pe vasul ăla, m-am gîndit foarte mult la ceea ce mi-ai spus cînd te-am anunţat că nu vreau să devii preşedinta companiei. M-ai învinuit că nu... se opri să-şi dreagă glasul, că nu te iubesc, dar te înşeli. Îi aruncă o privire jenată, apoi se uită încruntat la press-papierul din mîna lui şi recunoscu: Cît am fost în Italia i-am făcut o vizită mamei tale.

– Mamei? repetă Meredith cu o voce lipsită de orice expresie, de parcă o astfel de persoană ar fi fost mai mult un mit.

– N-a fost o împăcare sau ceva de genul ăsta, afirmă el repede. De fapt, ne-am certat. M-a acuzat că am învinuit-o de infidelităţi pe care nu le-a comis... Lăsă o clipă fraza în suspensie, iar din fizionomia lui preocupată Meredith deduse că îşi

imagina că aşa ceva era posibil. Înainte să apuce să reacţioneze la această declaraţie şocantă, tatăl ei continuă: Mama ta mi-a spus şi ea ceva, ceva la care m-am gîndit în timpul zborului spre casă.

Trase adînc aer în piept şi îşi ridică privirea spre Meredith.

– M-a acuzat că sînt gelos şi încerc să-i controlez pe oamenii pe care îi iubesc. A spus că le impun restricţii nedrepte pentru că mă tem că-i voi pierde. Poate că în cazul tău lucrul ăsta să fi fost adevărat în ceea ce priveşte trecutul.

Meredith simţi cum i se pune în gît un nod dureros, dar cuvintele care urmară fură reci şi dure:

– La ora actuală, sentimentele mele pentru Farrell n-au nici o legătură cu gelozia. Încearcă să distrugă tot ce-am construit, tot ce am, lucrurile care într-o zi vor fi ale tale. Nu-l voi lăsa s-o facă. Aş face orice, orice ca să-l opresc. Vorbesc foarte serios.

Meredith deschise gura să-i ia apărarea lui Matt, dar Philip ridică mîna ca s-o împiedice.

– Cînd îţi vei da seama că am dreptate, va trebui să alegi, Meredith. Farrell sau eu, şi sînt convins că vei face alegerea corectă, în ciuda atracţiei pentru acest bărbat.

– Nu va exista o astfel de alegere, pentru că Matt nu face ce presupui tu.

– Ai fost mereu oarbă în privinţa lui. De data asta n-o să te las să închizi ochii şi să te prefaci că nu s-a întîmplat nimic. Cît timp îi vom investiga afacerile, vei continua să rămîi preşedinta companiei. *Bancroft & Company* e dreptul tău prin naştere şi m-am înşelat încercînd să te împiedic să preiei controlul. Din cîte am auzit de la Sam şi Allen, ai acţionat rapid şi înţelept. Singura ta greşeală a fost una uşor de înţeles, ai eliminat posibilitatea unei preluări pentru că n-ai văzut nici un motiv logic ca să ne vrea cineva. Motivul n-are nimic de-a face cu logica sau cu afacerile, se numeşte răzbunare, aşa că e normal să-l fi trecut cu vederea. După ce vom aduna toate datele, o avertiză el, va trebui să iei o poziţie oficială. Va trebui să te hotărăşti dacă te vei alătura duşmanului sau vei lupta pentru compania care îţi aparţine pe drept. Şi va trebui să anunţi decizia ta consiliului de conducere.

– Dumnezeule, te înşeli atît de mult în privinţa lui Matt...

– Sper să nu mă înşel în privinţa ta, o întrerupse el, pentru că îmi pun toată încrederea în tine că nu-l vei alerta. Întinse mîna după palton, arătînd dintr-o dată foarte obosit şi bătrîn, apoi spuse: Sînt extenuat. Mă duc acasă să mă odihnesc. Voi veni şi mîine, dar deocamdată voi folosi sala de şedinţe. Sună-mă dacă Branden află ceva nou.

– Bine, dar vreau să-mi promiţi ceva, spuse ea cu o voce calmă, dar sfidătoare.

El se întoarse spre ea cu mîna pe mînerul uşii.

– Ce să-ţi promit?

– Că dacă se va dovedi că Matt e nevinovat, nu-numai că-i vei cere scuze pentru toate lucrurile pe care le-ai făcut, dar îţi vei da toată silinţa să te împrieteneşti cu el. În plus, vreau să-i informezi pe Mark şi pe Sam sau pe oricine altcineva faţă de care ţi-ai permis să-l calomniezi că te-ai înşelat teribil în privinţa lui.

El încercă să treacă peste această posibilitate greu de imaginat printr-o ridicare din umeri, dar Meredith era hotărîtă să ajungă la o înţelegere cu el.

– Da sau nu?

– Da, se răsti el.

După plecarea lui, Meredith se lăsă să cadă pe scaun. Nu credea nici măcar pentru o secundă că exsita vreun motiv să-l prevină pe Matt, dar era vag nemulţumită de faptul că, acceptînd să tacă, fusese manipulată subtil împotriva lui. În acelaşi timp, era profund emoţionată că tatăl ei îi declarase că o iubeşte şi că aproba ceea ce făcuse în absenţa lui. Însă întreaga fiinţă îi era dominată de speranţă, speranţă că, atunci cînd lucrurile se vor lămuri, iar tatăl ei îi va cere scuze lui Matt, acesta va fi destul de generos să le accepte. Era ameţitoare posibilitatea ca bărbaţii pe care îi iubea să renunţe la duşmănie şi ură, chiar dacă nu vor ajunge vreodată prieteni.

În ciuda optimismului şi a încrederii, unul dintre lucrurile spuse de tatăl ei continua să nu-i dea pace. La cina cu Matt, luată într-un colţ umbrit al unui restaurant mai puţin cunoscut, cînd Matt o întrebase cum decursese întrevederea dintre ea şi tatăl ei, Meredith îi povestise aproape totul, lăsînd deoparte

ideea absurdă că Matt s-ar afla în spatele bombelor şi a inexistentei încercări de preluare a companiei. Era dispusă să nu scoată un cuvînt în schimbul promisiunii făcute de tatăl ei că îşi va cere scuze dacă se va dovedi că se înşelase. Dar aşteptă anume pînă seara tîrziu, după ce se întoarseră în apartamentul ei şi făcură dragoste, ca să-l întrebe despre una din remarcile tatălui ei, care o sîcîise toată seara. Aşteptă, pentru că nu voia ca întrebarea să sune ca o acuzație sau ca o confruntare.

Întins lîngă ea în pat, Matt se uită la ea.

– Vino acasă cu mine, şopti el chinuit de dorință. Ți-am promis paradisul şi nu ți-l pot oferi dacă locuim în două locuri diferite şi pretindem că sîntem căsătoriți numai pe jumătate.

Pe fața lui Meredith apăru un zîmbet fugar, care fu suficient să-l pună în alertă. Luîndu-i bărbia între degete, îi întoarse capul spre el.

– Ce s-a întîmplat? întrebă el calm.

Avînd mare grijă ca vocea să-i sune cît mai neutră, Meredith îşi ridică ochii spre el.

– E ceva ce mi-a spus tata, recunoscu ea.

Imediat ce pomeni de Philip Bancroft, Matt strînse din maxilare.

– Ce ți-a spus?

– Mi-a spus că în urmă cu mulți ani l-ai amenințat că-l vei cumpăra şi-l vei îngropa de viu, dacă va încerca să intervină între noi. N-ai spus aşa ceva, nu?

– Ba da, replică el tăios, apoi adăugă ceva mai blînd. Cînd am spus lucrurile astea, tatăl tău încerca să mă mituiască şi să mă intimideze ca să te părăsesc. Aşa că l-am amenințat la rîndul meu.

– Dar n-ai vorbit serios, nu-i aşa? întrebă ea, privirea ei scrutîndu-i chipul.

– La vremea aceea vorbeam foarte serios. Întotdeauna vorbesc serios, şopti el, gura lui lăsîndu-se peste a ei. Dar, murmură el, buzele atingîndu-i obrazul ca nişte petale, uneori mă mai răzgîndesc...

– Iar prin a-l îngropa, insistă Meredith, ai vrut să spui că-l vei ucide?

– Era în sens figurativ, nu ad litteram, deşi la vremea aia

mi-ar fi plăcut grozav să-i trag cîțiva pumni.

Liniştită, dar fără să fie încă mulțumită pe deplin, Meredith îşi puse degetele pe buzele lui, împiedicîndu-l să-i abată atenția cu un alt sărut.

– De ce i-ai spus că ai de gînd să-l cumperi?

El îşi ridică capul, încruntîndu-se simțind îndoiala din vocea ei.

– Refuzasem să-i primesc banii şi-l ascultam acuzîndu-mă că-ți doresc milioanele şi nu pe tine. I-am spus că n-am nevoie de ele, că într-o zi voi avea destui bani ca să-l cumpăr şi să-l vînd. Cred că am folosit exact cuvintele astea. Iar prin a-l îngropa, m-am referit la acelaşi lucru, că voi fi în stare să-l cumpăr şi să-l vînd.

Fața lui Meredith se lumină, îi trase capul în jos, degetele mîngîindu-i uşor obrajii.

– Mă săruți sau nu? şopti ea zîmbind.

Capitolul 54

Zîmbetul încă îi mai încălzea inima a doua zi dimineață, cînd se aplecă să ia ziarul aflat la uşă. Titlul aproape c-o făcu să cadă în genunchi.

Matthew Farrell interogat în legătură cu uciderea lui Stanislaus Spyzhalski.

Cu inima bubuindu-i în piept, Meredith ridică ziarul şi citi articolul de fond. Începea printr-o prezentare a întregului fiasco provocat de avocatul impostor care le făcuse rost de documente false de divorț şi se încheia cu afirmația prevestitoare de rele că Matt fusese interogat de poliție ieri după-amiază.

Meredith se holbă la acea propoziție într-o stare de şoc. Matt fusese interogat ieri. *Ieri.* Şi nu numai că nu spusese nici un cuvînt noaptea trecută, dar arătase şi se purtase de parcă toate ar fi fost în regulă. Complet năucită de dovada incontestabilă a capacității lui de a-şi ascunde emoțiile, de a o înşela pînă şi pe ea, se întoarse încet în apartamentul ei, pregătindu-se de lucru, intenționînd să-l sune imediat ce va ajunge la birou.

Cînd sosi, o găsi pe Lisa plimbîndu-se agitată prin fața biroului ei.

– Meredith, trebuie să vorbesc cu tine, spuse ea după ce închise uşa în urma ei.

Meredith se uită la prietena ei din copilărie, iar nesiguranța ei privind loialitatea Lisei se văzu imediat în zîmbetul ei abia schițat.

– Mă tot întrebam cînd o să ajungi şi la treaba asta?

– La ce te referi?

Meredith o privi nedumerită.

– Mă refer la Parker.

Asta păru să o arunce pe Lisa într-o disperare profundă.

– Parker? Of, Dumnezeule, am vrut să-ți vorbesc despre el, doar că nu mi-am adunat încă curajul. Meredith, o imploră ea ridicîndu-şi mîinile, apoi lăsîndu-le să cadă neajutorate, ştiu că trebuie să mă crezi cea mai mare mincinoasă din lume pentru felul cum l-am luat la mişto de față cu tine, dar îți jur că n-am făcut-o ca să încerc să te împiedic să te măriți cu el. Încercam să mă împiedic să-l vreau, să mă conving că nu era decît un bancher țîfnos. Şi, la naiba, nu erai cu adevărat îndrăgostită de el, uită-te cît de repede ai căzut în brațele lui Matt imediat ce s-a întors. Fațada sfidătoare se prăbuşi. Oh, te rog! Nu mă urî! Te rog, Meredith, spuse ea, iar vocea i se frînse, te iubesc mai mult decît îmi iubesc surorile şi m-am urît că îl iubeam pe bărbatul pe care îl doreai...

Pe neaşteptate erau din nou fetele din clasa a opta, care se certaseră şi se înfruntaseră pe terenul de joacă de la St. Stephen, numai că acum erau mai în vîrstă şi mai înțelepte, ştiind să aprecieze valoarea prieteniei lor. Lisa se uită la ea, lacrimile sclipindu-i în ochi.

– Te rog, şopti ea. Nu mă urî.

Meredith respiră adînc.

– Nu te pot urî, replică ea, un zîmbet mic apărîndu-i în colțul gurii. Şi eu te iubesc şi, pe deasupra, eu n-am surori...

Rîzînd şi plîngînd, Lisa se aruncă în brațele ei şi, aşa cum făcuseră cu mult timp în urmă, cînd purtaseră uniforme şcolare şi nu taioare şic, se îmbrățişară strîns, rîseră şi încercară să nu plîngă.

– Nu ți se pare un pic... incestuos? întrebă Lisa zîmbind ruşinată, după ce se depărtară una de alta. Eu şi Parker?

– Ba da, adevărul e că da... mai ales în dimineaţa cînd te-am sunat şi eraţi amîndoi în pat. Împreună.

Lisa începu să rîdă, apoi deveni serioasă.

– De fapt, n-am venit să discut despre Parker. Am venit să te întreb despre interogatoriul lui Matt. Am văzut ziarele de dimineaţă şi, îşi întoarse capul, privirea zăbovindu-i prin încăpere, bănuiesc că am venit să mă linişteşti că totul e în regulă. Vreau să spun că... poliţia crede că l-a ucis pe Spyzhalski?

Reprimîndu-şi izbucnirea de loialitate jignită, Meredith spuse calmă:

– De ce ar crede aşa ceva? Dar, mai important, de ce ai crede *tu*?

– Nu cred, protestă Lisa simţindu-se ca o mizerabilă. Doar că îmi amintesc conferinţa de presă, cînd îi vorbea avocatului său de la telefonul cu difuzor. Matt era teribil de furios pe Spyzhalski, oricine îşi dădea seama de asta, şi ferm hotărît să te apere de orice fel de scandal. Apoi a zis ceva care mi s-a părut... ciudat şi... ameninţător ,chiar şi atunci.

– Despre ce vorbeşti? întrebă Meredith mai mult nerăbdătoare decît supărată.

– Vorbesc despre ce-a zis Matt cînd avocatul lui l-a avertizat că Spyzhalski e un ţicnit care vrea să se dea în spectacol în sala de judecată. Matt i-a spus avocatului să-l facă pe Spyzhalski să se răzgîndească şi să-l scoată din oraş. Iar Matt a comentat că după aceea „se va ocupa de el". Nu crezi, încheie Lisa, privirea ei neliniştită scrutînd faţa lui Meredith, că modul lui de a se „ocupa" de el s-ar putea să fi fost o bătaie bună, apoi aruncarea lui într-un şanţ?

– E lucrul cel mai absurd şi mai revoltător pe care l-am auzit în toată viaţa mea! replică Meredith cu o voce joasă, explozivă, dar cuvintele tatălui ei le făcură pe amîndouă să se rotească repede.

– Nu cred că poliţia va considera absurdă afirmaţia asta, anunţă el din pragul uşii de legătură cu sala de şedinţe. În plus, e de datoria ta să informezi poliţia.

– Nu, spuse Meredith intrînd în panică, gîndindu-se cum ar putea fi interpretată de poliţie remarca lui Matt, apoi îi veni o inspiraţie. Se simţi atît de uşurată, încît zîmbi. Sînt soţia lui Matt.

Nu e de datoria mea să repet aşa ceva, nici măcar în fața juraților.

Philip se uită la Lisa.

– L-ai auzit şi tu, iar tu nu eşti măritată cu ticălosul ăla.

Lisa îşi întoarse capul spre Meredith şi îi văzu rugămintea din ochi. Fără să ezite, trecu imediat de partea ei.

– Adevărul e, domnule Bancroft, minţi ea cu un zîmbet spăşit, că nu cred ca Matt să fi rostit tocmai cuvintele astea. Nu, sînt convinsă că n-a fost aşa. Ştiţi doar că am o imaginaţie extrem de bogată, adăugă ea, ieşind din birou cu spatele, de aceea nu sînt un designer atît de apreciat, am o imaginaţie extrem de... vie.

După ce tatăl ei îşi transferă asupra ei căutătura cruntă, Meredith îi atrase atenţia asupra unui lucru care îi trecu prin minte abia atunci.

– Ştii, spuse ea cu un calm imperturbabil, în încercarea ta disperată de a-l acuza pe Matt de toate, te împiedici de propria-ţi logică. Pe de o parte, îl învinuieşti că n-are nici un fel de sentimente pentru mine şi că mă foloseşte doar ca să re răzbune pe tine. Dacă e adevărat, cum poţi crede că a fost în stare să-l ucidă pe Spyzhalski ca să mă ferească de scandal?

Ştiu imediat că marcase un punct în favoarea lui Matt, pentru că tatăl ei înjură în barbă şi ieşi afară, dar în clipa următoare Meredith simţi cum inima i se opreşte în loc amintindu-şi de o altă replică a lui Matt.

În noaptea în care se găsise cadavrul lui Spyzhalski, îl tachinase în legătură cu propunerea lui de a atrage atenţia reporterilor asupra sa ori de cîte ori va intra în parcarea din clădirea lui. Ai face tu aşa ceva?

Numai pentru mine? glumise ea, dar răspunsul lui nu fusese dat în glumă, ci cu o solemnitate înverşunată. Habar n-ai, spusese el, cît de multe aş face pentru tine. Meredith se duse la masă, îşi clătină capul, alungînd gîndul.

– Destul! se preveni singură cu voce tare. Te laşi influenţată de bănuielile tuturor.

Însă la ora şase în seara aceea îi fu aproape imposibil să n-o facă.

– Iată primele dovezi, Meredith, o informă tatăl ei intrînd

furios în birou, însoţit de Mark Branden şi aruncînd pe masă două rapoarte.

Cuprinsă brusc de presimţiri rele, Meredith împinse deoparte referatul privind bugetul publicitar la care lucrase, se uită la feţele sumbre ale celor doi bărbaţi, apoi trase rapoartele spre ea. Primul prezenta o informare asupra trecutului lui Matt întocmită de Mark. Numele companiilor deţinute de Matt erau însemnate cu roşu, la fel ca operaţiunile financiare la care fusese sau era implicat, şi nu erau puţine.

Opt nume aveau în dreptul lor cîte un X mare, roşu. Se uită la celălalt raport conţinînd numele oamenilor, instituţiilor şi companiilor care achiziţionaseră mai mult de o mie de acţiuni *Bancroft*, iar inima începu să-i bubuie înspăimîntată. Cele opt nume din primul raport apăreau şi în cel al noilor acţionari. O socoteală simplă arăta că Matt achiziţionase deja un bloc imens de acţiuni *Bancroft*, toate cumpărate în numele altora.

– Şi asta e numai începutul, spuse tatăl ei. Lista de acţionari nu e la zi, iar raportul despre Farrell nu e încă complet. Numai Dumnezeu ştie cîte alte acţiuni a mai cumpărat şi pe numele lui. Cînd preţul acţiunilor a crescut, Farrell s-a gîndit că nişte bombe amplasate în magazinele noastre le va face să scadă ca să le poată cumpăra mai ieftin. Deci, spuse el punîndu-şi palmele pe suprafaţa mesei, ai de gînd să recunoşti că el e cel care se află în spatele întîmplărilor din ultimul timp?

– Nu! spuse Meredith pe un ton aspru. Dar aşa să-i ajute Dumnezeu, nu mai era sigură dacă neaga că avea dreptate sau nega capacitatea ei de a recunoaşte. Toate astea nu dovedesc altceva decît că s-a hotărît să cumpere acţiuni. Ar putea exista mai multe motive. E posibil să-şi fi dat seama că sîntem o investiţie profitabilă pe termen lung şi l-a... l-a amuzat ca să se îmbogăţească pe seama companiei tale. Se ridică, genunchii tremurîndu-i, şi se uită la cei doi bărbaţi. De aici şi pînă la a pune bombe în magazine şi a omorî oameni e drum foarte lung.

– De ce am crezut oare că eşti dotată cu inteligenţă? replică Philip pe un ton vexat şi furios. Ticălosul ăla are deja terenul din Houston şi numai Dumnezeu ştie cît din această companie. Are destule acţiuni ca să capete un loc în consiliul de conducere şi...

– S-a făcut tîrziu, îl înterupse Meredith, dar vocea îi era

încordată. Îşi băgă grăbită cîteva dosare în servită. Mă duc acasă şi voi încerca să lucrez acolo. Tu şi cu Mark n-aveţi decît să continuaţi această, această vînătoare de vrăjitoare, dar fără mine.

– Ţine-te cît mai departe de el, Meredith! o avertiză tatăl ei cînd ea porni spre uşă. Dacă n-o vei face s-ar putea să fii considerată complice. Pînă vineri, cel tîrziu, vom avea destule dovezi ca să-l predăm autorităţilor...

Ea îşi întoarse capul, încercînd să arate dispreţuitoare.

– Care autorităţi?

– La început, comisiei de control şi siguranţă a bursei. Dacă a achiziţionat deja cinci procente din acţiunile noastre, după cum sînt sigur că a făcut-o, atunci a încălcat legea pentru că n-a anunţat comisia. Iar dacă a încălcat legea aceea, poliţia nu-l va mai crede curat ca lacrima în cazul morţii unui avocat şi a amplasării bombelor...

Meredith ieşi şi închise uşa în urma ei. Reuşi cumva să-i salute pe directorii întîlniţi în drum spre parcare, dar odată ajunsă pe scaunul din faţă al maşinii dăruite de Matt, echilibrul interior se duse naibii. Dacă l-ar vedea pe Matt, îşi zise ea, dacă i-ar vedea faţa şi ochii, şi i-ar auzi vocea, s-ar linişti că nu făcuse nici unul dintre lucrurile de care îl acuza tatăl ei. Se decise să se ducă la el.

Apăsînd pe soneria de lîngă uşile duble ale apartamentului lui Matt, îşi mai repeta încă că singurul motiv pentru care dorea să-l vadă era să se liniştească şi să-şi împiedice imaginaţia s-o ia razna. Matt îi trecuse deja numele pe lista vizitatorilor permanenţi, aşa că habar n-avea de sosirea ei. Uşa îi fu deschisă de Joe O'Hara, mutra lui simpatică fiind brăzdată imediat de un zîmbet larg.

– Bună, doamnă Farrell! Matt va fi foarte fericit să te vadă. Nimic nu l-ar face mai fericit, prezise el coborîndu-şi vocea şi uitîndu-se în spatele ei, decît dacă ai fi adus cu dumneata şi nişte valize.

– Mă tem că nu, spuse Meredith zîmbind fără să vrea de incredibilul său tupeu. În casa de burlac a lui Matt, Joe părea un fel de „geniu universal", şofer şi bodyguard, iar în orele libere răspundea la uşă, la telefon şi chiar gătea din cînd în cînd.

Acum, că se mai obişnuise cu trupul lui de zdrahon, cu faţa oacheşă, sinistră, îi amintea mai degrabă de un urs, chiar dacă de unul extrem de periculos.

– Matt e în bibliotecă, spuse el închizînd uşa. Şi-a adus o grămadă de dosare, dar nu se va supăra să fie întrerupt. Vrei să te duc la el?

– Nu, mulţumesc, spuse Meredith zîmbindu-i peste umăr. Cunosc drumul.

– Tocmai mă pregăteam să plec pentru vreo două ore, adăugă el pe un ton plin de subînţelesuri, iar Meredith îşi reprimă o izbucnire stupidă de jenă provocată de ceea ce credea el că era motivul vizitei inopinante.

Se opri în pragul bibliotecii, încîntată şi liniştită de imaginea lui Matt. Stătea pe un fotoliu din piele, cu glezna proptită de genunchi, citind nişte documente şi făcînd însemnări pe margine. O mulţime de alte rapoarte şi referate era împrăştiată pe masa joasă din faţa lui. El îşi ridică privirea, o văzu stînd în pragul uşii, iar strălucirea bruscă a zîmbetului său sincer, dezarmant, îi dădu o senzaţie de alinare euforică.

– Probabil că e ziua mea norocoasă, spuse el ridicîndu-se şi venind spre ea. Credeam că nu vei putea să mă vezi în seara asta, ceva legat de nevoia de a-ţi termina munca şi a dormi toată noaptea. Bănuiesc că îmi fac iluzii prea mari, adăugă el cu un nou zîmbet cuceritor, sperînd că ţi-ai adus şi valizele?

Meredith izbucni în rîs, dar sună fals pînă şi în urechile ei.

– Joe m-a întrebat acelaşi lucru.

– Va trebui să-l dau afară pentru impertinenţă, o tachină Matt, trăgînd-o în braţe şi sărutînd-o pătimaş. Ea încercă să-i răspundă cu ardoare, dar n-o trăgea inima, iar el îi simţi imediat starea de spirit. Ridicîndu-şi capul, îi studie chipul uşor nedumerit.

– Oare de ce am senzaţia că nu-ţi stă mintea la ce facem? întrebă el.

– Intuiţia ta e mult mai bună decît a mea.

Mîinile lui alunecară în jos pe braţele ei, apoi îi dădu drumul şi făcu un pas înapoi, încruntîndu-se.

– Asta ce vrea să însemne?

– Înseamnă că nu prea reuşesc să ghicesc ce se întîmplă în

mintea ta, replică Meredith cu mai multă forță decît intenționase și realiză, tresărind, că nu venise aici ca să-și găsească liniștea sufletească. Venise să primească niște răspunsuri.

– Mai bine mergem în sufragerie, e mai confortabil, și acolo îmi poți explica înțelesul acestei remarci.

Meredith dădu din cap și îl urmă, dar odată ajunși acolo se simțea prea plină de neastîmpăr ca să ia loc și prea stingherită ca să-l înfrunte cu acuzațiile ei încă nerostite. Foindu-se neliniștită sub privirea lui calmă, se uită prin încăpere... Sesizîndu-i încordarea, Matt rămase în picioare, iar cînd i se adresă, vocea îi fu uimită și aspră:

– Ce te frămîntă?

Surprinsă de tonul lui, își îndreptă brusc privirea spre fața lui și îi spuse exact ce-o frămînta:

– De ce nu mi-ai spus noaptea trecută că poliția te-a interogat în legătură cu moartea lui Spyzhalski? Cum de-ai putut petrece cu mine cea mai mare parte a nopții fără să dai măcar un semn că... că te numeri printre suspecți?

– Nu ți-am spus pentru că aveai deja destule pe cap. Și în al doilea rînd, poliția îi interoghează pe mulți dintre „clienții“ lui Spyzhalski, iar eu nu sînt suspectat de moartea lui. Văzu ușurarea și nesiguranța pe care încerca să le ascundă și strînse din maxilare. Sau sînt?

– Ce să fii?

– Suspect de crimă, în ochii tăi.

– Firește că nu! Dîndu-și părul de pe frunte cu un gest nervos, își întoarse capul, incapabilă să continue cu întrebările și urîndu-se pentru neîncrederea care o silea să le pună. Îmi pare rău, Matt. Am avut o zi îngrozitoare. Tata e convins că cineva va lansa asupra noastră o acțiune de preluare. Expresia lui rămase neschimbată, impenetrabilă, prudentă. E de părere că cine a pus bombele în magazine s-ar putea să fie aceeași persoană sau grup de persoane care plănuiesc să ne ia compania.

– E posibil să aibă dreptate, spuse el, iar din tonul tăios știu că începea să-și dea seama că-l bănuia pe el și că o va disprețui. Complet distrusă, își întoarse din nou capul, iar privirea îi căzu pe fotografia înrămată a mamei și tatălui lui zîmbind la

nuntă. Găsise o fotografie similară în albumul împachetat la fermă. Fotografiile... Numele de sub ele... *Numele.* Numele de fată al mamei lui era COLLIER. Trustul *Collier* cumpărase împrumuturile companiei. Dacă n-ar fi fost asaltată de alte probleme, ar fi făcut imediat legătura.

Privirea îi zvîcni spre fața lui Matt.

– Numele de fată al mamei tale e Collier, nu-i așa? întrebă ea, simțind o usturime în gît. Tu ești trustul *Collier*, nu-i așa?

– Da, spuse el urmărind-o atent, nesigur parcă de ce reacționa așa.

– Oh, Dumnezeule! spuse ea retrăgîndu-se cu un pas. Ne cumperi acțiunile și ne-ai cumpărat și împrumuturile. Ce pui la cale, să ne preiei și să ne închizi dacă întîrziem cu plada dobînzilor?

– E ridicol ce spui, rosti el stăruitor, venind spre ea. Meredith, încercam să te ajut.

– Cum? strigă ea, smucindu-se din brațele lui. Cumpărîndu-ne împrumuturile și acțiunile?

– Ambele...

– Minți! replică ea și totul începu să capete contur, iar obsesia oarbă legată de el cedă locul realității dureroase. Ai început să cumperi acțiuni a doua zi după ce-am luat prînzul împreună, imediat după ce-ai aflat că tata îți blochează cererea la comisia de protecție a mediului. Am văzut datele. Nu încercai să mă ajuți.

– Nu, atunci nu, răspunse el cu o sinceritate disperată. Am cumpărat primele acțiuni cu intenția fermă de a acumula suficiente ca să obțin un loc în consiliul de conducere sau posibilitatea de a controla profiturile.

– Și ai continuat să le cumperi, îl repezi ea. Numai că acum acțiunile te costă mai puțin, nu-i așa, prețul lor a scăzut vertiginos de la bombele alea. Spune-mi ceva, îi ceru cu o voce care tremura de indignare, dar de data asta spune-mi adevărul, întregul adevăr. L-ai ucis pe Spyzhalski? Ai aranjat ca bombele să fie puse în magazinele noastre?

– Nu, fir-ar să fie!

Îndurerată și furioasă, Meredith îi ignoră protestul.

– Prima amenințare cu explozia unei bombe a avut loc în

săptămîna în care am luat micul dejun şi ai aflat că tata a aranjat să ţi se refuze cererea. Nu ţi se pare o coincidenţă prea mare?

– Nu sînt răspunzător pentru nici una dintre bombele alea, insistă el cu fervoare. Ascultă-mă. Dacă vrei întregul adevăr, bine, ţi-l voi spune. Vocea i se îmblînzi. Vrei să mă asculţi, iubito?

Inima ei trădătoare păru gata să se frîngă. Dădu din cap, dar ştiu că nu va fi în stare să-l creadă că îi spunea tot adevărul, acum, că descoperise că îi ascunsese atît de multe, şi cu o pricepere atît de mare.

– Am recunoscut deja că am început să cumpăr acţiuni ale companiei ca să mă răzbun pe tatăl tău. Mai tîrziu, după ce am fost împreună la fermă, mi-am dat seama cît de mult înseamnă magazinul ăla pentru tine, aşa cum mi-am dat seama şi că, imediat ce tatăl tău se va întoarce acasă şi va descoperi că sîntem din nou împreună, va trage toate sforile ca să te împiedice să rămîi cu mine. Mi-am închipuit că mai devreme sau mai tîrziu te va sili să alegi: el sau eu. Compania şi preşedinţia, sau dacă m-ai fi preferat pe mine, nimic. M-am hotărît să continui să cumpăr acţiuni ca să n-o poată face. Eram dispus să cumpăr oricît de multe acţiuni ar fi fost necesare ca să cîştig controlul asupra consiliului de conducere astfel încît să nu te poată ameninţa cu pierderea preşedinţiei, fiindcă alegerea preşedintelui ar fi depins de mine.

Meredith îi privi cu ochi mari.

– Dar nu mi-ai putut împărtăşi ţelurile tale nobile, spuse ea aruncîndu-i o căutătură dispreţuitoare.

– Nu eram sigur de cum vei reacţiona.

– Şi ieri m-ai lăsat să mă fac de rîs povestindu-ţi de noii noştri investitori, trustul *Collier,* cînd tu eşti de fapt trustul *Collier.*

– M-am temut că ai să o consideri drept... pomană.

– Nu sînt atît de proastă, se răsti ea, dar vocea îi tremura, iar lacrimile îi ardeau ochii. N-a fost pomană, a fost o strălucită manevră tactică. I-ai promis tatălui meu că într-o zi va ajunge să depindă de tine, iar acum ţi-ai pus planul în aplicare. Cu ajutorul cîtorva bombe şi a nevinovatei mele cooperări...

– Ştiu că aşa arată...

– Pentru că aşa şi e! strigă ea. Din ziua în care am venit la

formă să-ți spun ce s-a întîmplat acum unsprezece ani, n-ai făcut altceva decît să te foloseşti de tot ceea ce ți-am povestit, ca apoi să manipulezi lucrurile şi să obții ce-ți doreşti. M-ai mințit...

– Nu, nu te-am mințit!

– M-ai indus în eroare în mod intenționat, e acelaşi lucru. Metodele tale sînt cu totul lipsite de onestitate şi mai aştepți să cred că motivele sînt nobile? Ei bine, nu pot!

– Nu distruge ce avem, o avertiză el, vocea fiindu-i răguşită de o furie disperată, dîndu-şi seama că era pe cale să o piardă. Permiți celor unsprezece ani de neîncredere să întunece tot ceea ce-ai descoperit că am făcut.

O parte din ea nu era sigură că nu se înşela. Tot ceea ce ştia era că un avocat impostor apărut în calea lui Matt era mort, iar tatăl ei, care se pusese şi el în calea lui, va fi cît de curînd o marionetă dansînd în ritmul sforilor finanicare trase de Matt. Şi la fel se va întîmpla şi cu ea.

– Dovedeşte-mi-o! strigă ea în pragul isteriei. Vreau dovezi.

Chipul lui se înăspri.

– Vrei ca să-ți dovedească cineva că nu sînt un ucigaş? Vrei dovezi că nu sînt vinovat de tot restul, iar dacă nu ți le pot oferi îți vei închipui tot ce poate fi mai rău?

Zguduită de adevărul cuvintelor lui, se uită la el, simțindu-se de parcă inima i-ar fi fost sfîşiată în bucăți. Cînd vorbi din nou, vocea lui adîncă vibra de emoție:

– Nu trebuie decît să ai încredere în mine cîteva săptămîni pînă autoritățile vor afla adevărul. Îi întinse mîna. Ai încredere în mine, iubito, spuse el cu blîndețe.

Meredith se uită la mîna întinsă, dar nu se putu mişca. Bombele erau un mijloc atît de convenabil... Poliția nu îi interoga pe toți clienții lui Spyzhalski, pentru că ei nu-i pusese nici un fel de întrebări.

– Ori îmi dai mîna, spuse el, ori terminăm totul acum şi punem capăt suferințelor noastre.

Meredith se sili să-şi pună mîna în a lui şi să aibă încredere în el, dar nu reuşi.

– Nu pot, şopti ea distrusă. Vreau să o fac, dar pur şi simplu nu pot. Mîna lui căzu pe lîngă corp, iar fața i se goli de orice

expresie. Incapabilă să îndure felul cum se uita la ea, Meredith se întoarse să plece. Degetele cuprinseră cheile din buzunar, cheile maşinii primite de la el... Le trase afară şi se răsuci întinzîndu-le spre el. Îmi pare rău, spuse ea luptîndu-se să-şi păstreze controlul asupra vocii, n-am voie să primesc cadouri mai scumpe de douăzeci şi cinci de dolari de la persoane cu care compania întreține relații de afaceri.

El rămase nemişcat, un muşchi zvîcnindu-i în maxilarele strînse, refuzînd să ia cheile, iar Meredith avu senzația că ceva moare în ea. Le lăsă să cadă pe masă şi o luă la fugă. Ajunsă jos, chemă un taxi.

În dimineața următoare, vînzările de la magazinele din Dallas, New Orleans şi Chicago crescură surprinzător de repede. Urmărind cifrele de pe ecranele computerelor, Meredith se simți uşurată, dar nu teribil de fericită.

Ce simțise cu unsprezece ani în urmă, cînd îl pierduse pe Matt, nu se putea compara cu tortura de acum. Cu unsprezece ani în urmă nu avusese posibilitatea să schimbe cursul evenimentelor.

De data asta, alegerea îi aparținea în întregime şi nu se putea debarasa de incertitudinea obsedantă că s-ar putea să fi făcut o greşeală grosolană, atunci cînd Sam Green îi adusese raportul final, din care rezulta că Matt cumpărase chiar mai multe acțiuni decît îşi imaginaseră.

Pe parcursul acelei zile îi ceruse de două ori lui Mark Branden să telefoneze poliției din Dallas, New Orleans şi Chicago, sperînd încă că una dintre ele dăduse peste vreo pistă şi uitaseră să o anunțe. Căuta ceva, orice, care să-i fi justificat dorința de a se răzgîndi şi a-l suna pe Matt, dar nu se aflase nimic în legătură cu bombele.

După aceea, îşi petrecu indiferentă restul zilei, capul durînd-o îngrozitor. Cînd ajunse acasă seara tîrziu, ziarul o aştepta în fața uşii apartamentului şi, fără să-şi dezbrace paltonul, Meredith îl frunzări nerăbdătoare, căutînd un articol despre un suspect posibil în cazul Spyzhalski, dar nu găsi nimic. Deschise televizorul ca să prindă ştirile de la ora şase seara, dar cu acelaşi rezultat.

Se hotărî să-şi împodobească pomul de Crăciun. Termină pe la zece seara, cînd se transmiseră ultimele ştiri. Cu inima zvîcnindu-i plină de speranţă, se aşeză pe podea, cu braţele în jurul genunchilor ridicaţi, atentă la fiecare cuvînt al reporterilor.

Însă, cu toate că se aminti despre uciderea lui Spyzhalski şi despre bombele de la magazinele *Bancroft*, nu se spusese nimic care să-l disculpe pe Matt.

Deznădăjduită, Meredith închise televizorul, dar rămase pe loc, uitîndu-se la beculeţele sclipitoare din pomul de Crăciun. Auzi în minte vocea adîncă a lui Matt, chinuitor de familiară, calmă şi stăruitoare. *Mai devreme sau mai tîrziu va trebui să-ţi asumi riscul şi să ai încredere în mine, Meredith. Nu poţi păcăli soarta stînd pe margine şi punînd pariuri cît mai mici în legătură cu ceea ce se va întîmpla cu viaţa ta. Ori te arunci în joc şi cîştigi, ori nu mai joci deloc. Iar dacă nu joci, n-ai cum să cîştigi*... Cînd venise momentul să facă o alegere nu fusese în stare să-şi asume riscul.

Se gîndi şi la celelalte lucruri pe care i le spusese, lucruri frumoase, rostite cu o solemnitate tandră. *Dacă te muţi la mine, îţi voi oferi paradisul pe un platou de aur. Indiferent ce-ţi doreşti, tot ce-ţi doreşti. Fireşte, paradisul nu poate exista fără mine. Voi fi şi eu acolo*...

Subtilitatea cuvintelor îi trimise un junghi dureros prin piept. Se întrebă ce făcea Matt acum, dacă aştepta, dacă spera ca ea să-l sune. Răspunsul la întrebare se găsea în cuvintele de despărţire din seara trecută. Importanţa lor, semnificaţia lor, o izbi abia acum şi realiză că nu va mai aştepta niciodată telefonul ei. În opinia lui, alegerea pe care o silise s-o facă era irevocabilă. *Ori îmi dai mîna, ori terminăm totul acum şi punem capăt suferinţelor noastre.*

Cînd îl părăsise noaptea trecută, nu înţelesese pe deplin că hotărîrea ei era permanentă, că nu avea deloc intenţia să-i acorde încă o şansă de a se întoarce la el dacă, cînd, se va dovedi că era nevinovat de lucrurile pe care ea crezuse că le făcuse. Înţelegea acum.

Ar fi trebuit să-şi dea seama atunci. Dar chiar dacă ar fi făcut-o, tot n-ar fi fost capabilă să aibă încredere în el şi să-i dea mîna. Dovezile erau toate împotriva lui.

O despărțire permanentă...

Luminițele beculeţelor începură să tremure cînd lacrimi usturătoare îi umplură ochii, apoi îşi puse capul pe brațe.

– Dumnezeule, te rog, plînse Meredith, fă să nu mi se întîmple aşa ceva. Nu, asta nu, te implor.

Capitolul 55

În după-amiaza următoare, la ora cinci, Meredith fu chemată în sala de şedințe, unde de cîteva ceasuri se desfăşura o întrunire de urgență a consiliului de conducere. Cînd intră în încăpere, constată, surprinsă, că scaunul din capul meșei îi fusese rezervat ei. Încercînd să nu se lase impresionată de figurile sumbre care o urmăriră luînd loc, se uită în jur la cei prezenți, inclusiv la tatăl ei.

– Bună ziua, domnilor. Ei îi răspunseră în cor cu un „bună ziua" distant, singura voce prietenoasă aparținîndu-i lui Cyrul Fortell.

– Salut, Meredith, replică bătrînul, şi dă-mi voie să-ți spun că arăți mai frumoasă ca niciodată.

Meredith arăta groaznic şi o ştia foarte bine, dar îi acordă un surîs recunoscător, deşi aluziile transparente la faptul că era femeie reuşiseră întotdeauna să o scoată din sărite.

Bănuia că unul dintre motivele acelei şedințe de urgență era legat de Matt, cei prezenţi dorind să primească explicaţii din partea ei.

Aşa că fu cu totul luată prin surprindere cînd preşedintele consiliului, aşezat în stînga ei, arătă cu capul spre un dosar pus pe masă în fața ei şi rosti cu o voce glacială:

– Am pregătit documentele astea ca să le semnezi, Meredith. La încheierea şedinței le vom trimite autorităților în drept. Citeşte-le. Din moment ce toți am lucrat la redactarea lor, nu are nici un sens să facem la fel.

– Eu nu le-am citit, protestă Cyrus, deschizînd dosarul în acelaşi timp cu ea.

Preț de o secundă, lui Meredith nu-i veni să-şi creadă ochilor, apoi simți cum i se pune un nod în gît, sufocînd-o, dîndu-i o senzație de greață.

Primul document conținea o plîngere oficială către comisia de control a bursei, în care se afirma că era la curent cu modul în care Matthew Farrell manipulase acțiunile *Bancroft*, că se folosise de informații obținute de la ea ca să facă tranzacțiile respective, cerînd să fie oprit şi cercetat.

Cea de-a doua plîngere era adresată FBI-ului şi şefilor poliției din Dallas, New Orlenas şi Chicago, afirmînd că ea credea, şi avea motive întemeiate să creadă, că Matthew Farrell era responsabil pentru amplasarea bombelor din magazine.

Cea de-a treia plîngere era adresată direct departamentului de poliție. Se afirma în ea că îl auzise pe Matthew Farrell amenințînd viața lui Stanislaus Spyzhalski în cursul unei convorbiri telefonice cu avocatul lui şi că renunța la dreptul de a păstra tăcerea ca soție a lui Matthew Farrell, urmînd să facă şi o declarație publică acuzîndu-l de uciderea avocatului impostor.

Meredith se uită la cuvintele groteşti, la jumătățile de adevăr incriminatorii, redactate cu mare atenție, la acuzațiile răutăcioase, şi trupul începu să-i tremure.

O voce din minte zbieră înnebunită că fusese o proastă şi o trădătoare crezînd că exista măcar un dram de adevăr în grămada de gunoi a dovezilor neconcludente împotriva soțului ei. Pîcla neputinței şi a bănuielii care o menținuse într-un fel de apatie de cînd plecase din apartamentul lui Matt, se evaporă brusc şi tot ceea ce se întîmplă deveni limpede precum cristalul, greşelile ei, motivele consiliului, manevrele tatălui ei.

– Semnează, Meredith, spuse Nolan Wilder, împingînd un stilou spre ea.

Meredith făcu alegerea, o alegere irevocabilă, una care venea poate prea tîrziu. Se ridică încet.

– Să semnez? repetă ea disprețuitoare. Nici nu mă gîndesc!

– Speram că vei aprecia şansa de a te disculpa şi de a te disocia de Farrell, ca şi dorința de a vedea adevărul ieşind la lumină şi de a se face dreptate, spuse Wilder cu aceeaşi voce glacială.

– Asta e ce vă interesează? întrebă Meredith indignată, apăsîndu-şi palmele pe masă şi aruncînd o privire aspră celor din jur. Adevăr şi dreptate? Cîțiva bărbați îşi întoarseră privirile, jenați parcă de documentele pe care îi ceruseră să le semneze.

Atunci vă voi spune eu adevărul, continuă ea vocea răsunîndu-i hotărîtă şi fermă. Matthew Farrell nu are nici o legătură cu bombele din magazine, nu are nimic de-a face cu uciderea lui Stanislaus Spyzhalski şi nu este vinovat de violarea regulamentului SEC. Adevărul e, spuse ea cu un dispreţ nimicitor, că sînteţi cu toţii îngroziţi de el. În comparaţie cu triumfurile lui, rezultatele obţinute de voi în domeniul afacerilor sînt nişte succese amărîte, iar ideea că-l veţi avea ca acţionar principal al acestei companii sau al acestui consiliu de conducere vă face să vă simţiţi lipsiţi de importanţă. Sînteţi vanitoşi şi îngroziţi, şi dacă vă închipuiţi că voi semna hîrtiile astea numai pentru că mi-aţi poruncit, atunci sînteţi şi proşti!

– Îţi sugerez să cumpăneşti cu foarte mare atenţie hotărîrea ta, Meredith, spuse un alt membru al consiliului, cu faţa încordată din cauza afrontului adus. Ori acţionezi în interesul firmei *Bancroft* şi semnezi documentele alea, fiind datoria ta de preşedinte interimar, ori nu ne rămîne decît să presupunem că eşti de partea duşmanului acestei companii.

– Îmi vorbiţi de datoria mea faţă de *Bancroft*, dar în acelaşi timp îmi cereţi să semnez documentele astea? repetă ea şi pe neaşteptate îi veni să rîdă, fericită că îşi afirmase atitudinea, atitudinea justă. Sînteţi periculos de incompetenţi dacă nu v-aţi gîndit ce va face Matthew Farrell acestei companii ca răsplată pentru calomniile aduse cu acest dosar plin de minciuni. După ce vă va da în judecată şi va cîştiga, *Bancroft & Company* va fi a lui, aşa cum veţi fi cu toţii! încheie ea aproape mîndră.

– Ne asumăm riscul ăsta. Semnează hîrtiile.

– Nu!

Fără să-şi dea seama că expresiile unora dintre membrii consiliului dezvăluiau semne de îndoială privind justeţea provocării lui Farrell, Nolan Wilder se uită la ea şi spuse pe un ton sumbru:

– Se pare că devotamentul tău eronat te împiedică să-ţi exerciţi responsabilitatea de preşedinte al acestei companii, acţionînd în interesul ei. Ori îţi dai demisia aici şi acum, ori îmi dovedeşti că mă înşel şi semnezi documentele.

Meredith îl privi drept în ochi.

– Mai du-te dracului!

– Bravo, fetițo! îl auzi Meredith pe bătrînul Cyrus strigînd în tăcerea mormîntală care se lăsase în sala de ședințe. Știam eu că ai mai mult decît picioare grozave! Dar Meredith abia dacă îl auzi. Le întoarse spatele, ieși din sală și trînti ușa în urma ei. Închizînd ușa unei vieți întregi de speranțe și visuri dragi.

Îndreptîndu-se grăbită spre biroul ei, își aminti cuvintele lui Matt: vesele, pline de forță. Îl întrebase ce-ar face dacă consiliul de conducere l-ar presa să ia măsuri iraționale, iar el îi răspunsese *le-aș spune să se ducă în p... mamii lor.*

Acum, aproape că izbucni în rîs. Nu le spusese chiar asta, de fapt n-o spusese nimănui în viața ei, dar ce rostise acolo însemna cam același lucru, își zise ea cu mîndrie.

Petrecerea lui Matt urma să aibă loc în seara asta și voia să ajungă acasă cît mai repede, ca să se schimbe. Intrînd în birou auzi telefonul sunînd și, cum Phyllis plecase deja, Meredith răspunse automat.

– Domnișoară Bancroft, o informă o voce rece, arogantă, sînt William Parson, avocatul domnului Farrell. De azi-dimineață încerc să iau legătura cu Stuart Whitmore și cum nu mi-a răspuns la mesajele lăsate secretarei mi-am luat libertatea de a vă suna.

– Nu face nimic, spuse Meredith ținînd receptorul între ureche și umăr, deschizîndu-și servieta și punînd înăuntru toate lucrurile personale de pe birou. De ce doriți să vorbiți cu mine?

– Domnul Farrell ne-a cerut să vă informăm că nu are intenția de a continua restul perioadei de unsprezece săptămîni cu care ați fost de acord. Vă mai anunțăm, vorbi el mai departe pe tonul lui cel mai răutăcios și amenințător, că aveți la dispoziție șase zile să introduceți acțiunea de divorț, iar dacă nu, o vom înainta noi în cea de-a șaptea în numele lui.

Meredith fusese supusă deja tuturor constrîngerilor și amenințărilor posibile. Tonul despotic, de rău augar, al lui Pearson fu ultima picătură.

Luă receptorul de la ureche, se uită furioasă la el, apoi rosti în urechea lui Pearson, clar și răspicat, înjurătura pe care n-o mai spusese niciodată și trînti receptorul în furcă.

Și numai cînd se așeză să scrie în grabă demisia, realiză pe deplin consecințele telefonului primit de la Pearson, iar senzația

de triumf cedă locul unei stări de panică. Aşteptase deja prea mult. Matt voia să divorţeze. Imediat. Nu, nu putea fi adevărat, îşi zise ea scriind mai repede.

Îşi semnă demisia şi se ridică, apoi se uită la ceea ce scrisese. Simţi pentru a doua oară în cîteva minute impactul cumplit al realităţii. În clipa aceea tatăl ei intră în birou, iar Meredith realiză o dată în plus că se despărţea de toate. Chiar şi de el.

– N-o face, spuse el cu o voce aspră, cînd Meredith îi întinse demisia.

– Tu m-ai obligat s-o fac. I-ai convins să întocmească documentele alea, apoi m-ai trimis înăuntru ca pe un miel la abator. M-ai silit să aleg.

– L-ai ales pe el, nu pe mine, nu moştenirea ta.

Meredith îşi lăsă pe masă palmele umede, glasul sunîndu-i îndurerat:

– N-ar fi trebuit să am de ales. Tăticule, spuse ea atît de scoasă din minţi, încît nu-şi dădu seama că i se adresa cu un cuvînt pe care nu-l mai folosise din copilărie, de ce a trebuit să-mi faci aşa ceva? De ce a trebuit să mă distrugi în halul ăsta? De ce nu s-a putut să vă iubesc pe amîndoi?

– Nu-i vorba de asta, spuse el supărat, dar umerii i se încovrigară, iar vocea îi era încărcată de disperare. E vinovat, dar tu refuzi să vezi adevărul. Crezi mai degrabă că sînt vinovat de gelozie, manipulare, răzbunare...

– Pentru că e adevărat, îl întrerupse Meredith, ştiind că nu va mai suporta. Aşa eşti! Nu mă iubeşti, nu destul de mult ca să vrei să fiu fericită. Iar orice altceva nu se cheamă dragoste, e doar o dominare egoistă a unei alte fiinţe omeneşti. Închizîndu-şi servieta, Meredith îşi luă poşeta, paltonul şi porni spre uşă.

– Meredith, nu pleca! o avertiză el cînd trecu prin dreptul lui.

Ea se opri, se întoarse şi se uită la faţa palidă şi slăbită, cu nişte ochi plini de lacrimi.

– Rămas bun, spuse ea cu voce tare. „Tăticule“, şopti ea în inima ei.

Se afla deja la jumătatea coridorului cînd se auzi strigată de Mark Branden, chipul lui fiind luminat de un zîmbet triumfător. O apucă de mînă şi o trase deoparte.

– Trebuie să vii imediat în biroul meu. Acolo e secretara lui

Gordon Mitchell şi plînge cu lacrimi amare. L-am prins pe Gordon Mitchell cu mîţa-n sac! Am avut dreptate, ticălosul lua mită.

– E o problemă confidenţială a companiei, spuse ea calmă, iar eu nu mai lucrez aici.

Faţa lui se lungi, iar disperarea şi supărarea îi fură atît de sincere şi de emoţionante, încît Meredith trebui să facă un efort şi mai mare ca să-şi păstreze stăpînirea de sine. Dar răspunsul lui Mark fu un singur cuvînt, spus cu o mare amărăciune.

– Înţeleg.

Ea se strădui să-i zîmbească.

– Sînteţi sigur că înţelegeţi? Dînd să plece, Mark îşi puse mîna pe braţul ei şi o opri. Pentru prima oară în cei cincisprezece ani de cînd lucra la serviciul de securitate al companiei *Bancroft*, Mark Branden îşi încălca propria regulă: dezvălui informaţii referitoare la companie unei alte persoane decît preşedintelui în funcţiune. O făcu pentru că simţea că Meredith are dreptul s-o ştie.

– Mitchell ia mită de la mai mulţi furnizori. Unul dintre ei l-a şantajat să refuze preşedinţia.

– Iar secretara a aflat şi l-a dat de gol?

– Nu chiar, spuse Mark sarcastic. Au avut o aventură, iar el şi-a nesocotit promisiunea de a se căsători cu ea.

– Deci, de-aia l-a pîrît, trase concluzia Meredith.

– Nu, l-a pîrît pentru că în dimineaţa asta a citit raportul privind activitatea departamentului, iar calificativul ei e satisfăcător. Ca să vezi! pufni Mark. Imbecilul îi dă calificativul satisfăcător, apoi îşi încalcă promisiunea de a o promova pe postul de asistentă personală. De aceea l-a pîrît. A ajuns deja la concluzia că o minţea în privinţa căsătoriei, dar nu era dispusă să renunţe la postul de asistentă.

– Îţi mulţumesc că mi-ai spus, replică ea, dîndu-i un sărut pe obraz. N-aş fi avut linişte dacă n-aş fi ştiut.

– Meredith, îmi pare foarte rău că...

– Nu, spuse ea clătinîndu-şi capul, temîndu-se că îşi va pierde stăpînirea de sine dacă cineva se purta frumos cu ea. Uitîndu-se la ceas, întinse mîna şi apăsă pe butonul ascensorului, apoi îşi întoarse privirea spre Mark. Îi explică cu un surîs încîntător:

– Trebuie să iau parte la o petrecere extrem de importantă. De fapt, voi fi un oaspete neinvitat, primit probabil cu ostilitate. Uşile ascensorului se deschiseră şi ea păşi înăuntru. Urează-mi noroc, adăugă ea pe cînd uşile se închideau.

– Baftă! spuse el cu toată seriozitatea.

Capitolul 56

Uitîndu-se în oglindă, Matt îşi înnodă cravata neagră cu aceeaşi eficienţă distantă cu care făcuse toate celelalte lucruri din ultimele două zile.

Nu cu mult timp în urmă visase ca în seara asta să o aibă pe Meredith alături, întîmpinînd oaspeţii, dar acum gata. Destul. Nu-şi va permite să se gîndească la ea, să şi-o amintească sau să simtă ceva.

Şi-o scosese din minte şi din inimă, de data asta pentru totdeauna, şi nu-i va mai permite să intre. Cerîndu-i lui Pearson s-o informeze că putea înainta acţiunea de divorţ, făcuse primul pas, cel mai greu. Restul trecuse mult mai uşor.

– Matt, spuse tatăl lui intrînd în dormitor, încruntîndu-se uşor neliniştit, cineva vrea neapărat să-ţi vorbească. I-am spus paznicului s-o lase să urce. Zice că e Caroline Bancroft, mama lui Meredith, şi are o problemă urgentă de discutat.

– Scapă de ea. Nu vreau să am de-a face cu nimeni care poartă numele ăsta.

– Motivul pentru care am lăsat-o să urce, continuă Patrick, înfruntînd nemulţumirea fiului său, e că vrea să-ţi vorbească despre bombele de la magazine. Zice că ştie cine se află în spatele lor.

O clipă, Matt rămase nemişcat, apoi ridică din umeri şi întinse mîna să-şi ia haina smochingului.

– Spune-i să se ducă la poliţie.

– Prea tîrziu. Am lăsat-o deja să intre. E aici.

Înjurînd pe tăcute, Matt se roti şi realiză că tatăl lui adusese femeia cu el în pragul dormitorului. O fracţiune de secundă asemănarea cu Meredith îi sfîşie inima.

Se uită, fără să vrea, cu ochii mari la femeia blondă, zveltă, care încerca să-şi ascundă nesiguranţa sub masca unei hotărîri

ferme. Avea ochii şi părul lui Meredith, dar nu şi perfecţiunea elegantă a trăsăturilor ei. Asemănarea era însă suficientă ca să-şi dorească s-o arunce afară cu propria mînă.

– Îmi dau seama că dai o petrecere şi te deranjez, spuse ea prudentă, venind spre el şi trecînd prin dreptul lui Patrick, care se retrăgea deja, dar am plecat din Roma, avionul a aterizat abia acum şi n-am avut altă posibilitate decît să vin direct aici. După ce m-am urcat în avion, am înţeles că Philip va refuza probabil să mă vadă, nici vorbă să mă creadă, şi chiar dacă Meredith m-ar asculta şi m-ar crede, lucru de care mă îndoiesc, nu ştiu unde locuieşte.

– Şi de unde naiba ai ştiut unde locuiesc eu? întrebă el supărat.

– Eşti soţul lui Meredith, nu-i aşa?

– Sînt pe cale să fiu fostul soţ, afirmă el neînduplecat.

– Oh, spuse Caroline, studiind bărbatul dur şi rece cu care fiica ei se măritase. Îmi pare rău. Dar ca să-ţi răspund la întrebare, sînt abonată la ziarele din Chicago şi într-unul din numere am citit despre apartamentul şi clădirea asta.

– Bine, replică Matt nerăbdător. Acum că m-ai găsit şi ai intrat aici, ce vrei să-mi spui?

Ea tresări puţin auzindu-i tonul tăios, apoi zîmbi pe neaşteptate.

– Îmi dau seama că l-ai înfuriat pe Philip. Are un talent deosebit să-i facă pe oameni să reacţioneze negativ la oricine îi poartă numele.

Afirmaţia ei fu destul de aproape de adevăr ca să aducă pe buzele lui Matt umbra unui zîmbet.

– Ce-ai venit să-mi spui? întrebă el, făcînd un efort să fie politicos.

– Săptămîna trecută, Philip a fost în Italia, începu ea, desfăcîndu-şi nasturii paltonului roşu şi trăgîndu-şi fularul de la gît. Din cîte mi-a spus, ştiu că te crede autorul bombelor din magazinele *Bancroft* şi al atacului împotriva companiei. Dar se înşeală.

– Mă bucur să aud că cineva crede că aşa ceva e posibil, replică Matt cu o voce batjocoritoare.

– Nu cred, *ştiu*. Descurajată de atitudinea lui nepăsătoare şi

dorind cu disperare să-l facă s-o creadă, Caroline începu să vorbească mai repede: Domnule Farrell, dețin un număr mare de acțiuni ale companiei, iar în urmă cu şase luni am primit un telefon de la Charlotte Bancroft, cea de-a doua soție a tatălui lui Philip... M-a întrebat dacă mi-ar plăcea să mă răzbun pe Philip pentru că a divorțat de mine şi m-a înlăturat din viața lui Meredith. Charlotte e conducătoarea companiei *Seaboard Industries* din Florida, adăugă ea fără nici o legătură.

Matt îşi aminti că Meredith pomenise de bunica ei vitregă.

– A moştenit-o de la soțul ei, spuse el atras fără voia lui în discuție.

– Da, a transformat-o într-o mare corporație, avînd în subordine o mulțime de alte companii.

– Şi? spuse el văzînd că şovăie.

Caroline se uită la el, încercînd să-i ghicească emoțiile, dar bărbatul din fața ei nu părea să le aibă.

– Iar acum, spuse ea, se pregăteşte să adauge *Bancroft* celorlalte companii. M-a întrebat dacă voi vota în favoarea ei cu acțiunile mele, în caz că va cumpăra suficiente ca să egaleze numărul deținut acum de Philip. Îl urăşte, deşi nu cred că ştiu de ce.

– Sînt convins că i-a oferit mii de motive, replică Matt ironic, întorcîndu-se. Soneria de jos suna încontinuu, iar rumoarea conversației oaspeților sosind şi oprindu-se în hol să-şi dezbrace paltoanele pătrundea pînă în dormitor.

– Îl urăşte pe Philip, perseveră Caroline, pentru că pe el l-a vrut, nu pe tatăl lui, şi a făcut tot posibilul să-l aducă în patul ei, chiar şi după ce s-a logodit cu tatăl lui. El a refuzat-o în mod repetat, iar o dată a făcut chiar mai mult. I-a spus tatălui său, Cyril, că e o femeie coruptă, mîrşavă, care voia să se mărite cu Cyril pentru banii lui, dar îl voia pe el în patul ei. Era adevărat, spuse ea serioasă, dar tatăl lui Philip o iubea. S-a supărat pe Philip pentru cele aflate, dar l-a crezut. A renunțat la căsătorie, iar Charlotte, care a fost secretara lui Cyril, a trebuit să aştepte ani buni pînă cînd s-a hotărît în sfîrşit să se însoare cu ea... Acum cîteva luni i-am spus Charlottei că mă voi gîndi dacă voi vota sau nu cu ea după declanşarea acțiunii de preluare, dar apoi am analizat lucrurile la rece şi am început să mă răzgîn-

desc. Philip e un prost teribil de enervant, dar Charlotte e răutatea personificată. E lipsită de inimă. Acum cîteva săptămîni m-a sunat din nou şi mi-a spus că a mai apărut cineva care cumpără acţiunile companiei, iar preţul lor a crescut.

Matt ştia că răspunderea cădea pe umerii lui, dar nu spuse nimic, aşteptînd ca ea să continue.

– Charlotte a intrat în panică. Mi-a zis că va face orice ca preţul lor să scadă, apoi va porni atacul. Apoi am citit că s-au găsit bombe în magazinele *Bancroft* şi că treaba asta distrugea vînzările de Crăciun, provocînd o scădere teribilă a preţului acţiunilor.

Îi oferise lui Matt fragmentele lipsă ale planului, motivul pentru amplasarea atît de atentă a bombelor, menite să sperie lumea, dar nu să distrugă magazinele, motivul pentru încercarea de preluare a unei companii plină de datorii. Charlotte Bancroft avea motivele şi sumele uriaşe de bani necesare acţiunii de preluare a unei companii cu datorii, aşteptînd apoi ca *Bancroft & Company* să devină profitabilă din nou.

– Va trebui să povesteşti totul poliţiei, spuse Matt întorcîndu-se spre telefonul de lîngă pat.

Ea dădu din cap.

– Ştiu. Acolo suni?

– Nu. Îl sun pe un tip pe nume Olsen, care ale legături cu poliţia locală. Va merge mîine cu tine şi va avea grijă să nu fi tratată ca o nebună sau,mai rău, ca o nouă posibilă suspectă.

Caroline rămase perfect nemişcată, chipul ei reflectînd uluirea auzindu-l formînd un număr interurban şi poruncindu-i tipului numit Olsen să apară la Chicago cu primul avion, totul numai ca să-i uşureze situaţia complicată.

Îşi revizui părerea iniţială că ar fi cel mai inabordabil bărbat întîlnit în viaţa ei şi trase concluzia simplă că nu mai voia să aibă de-a face cu nimeni care purta numele de Bancroft, inclusiv Meredith. Iar asta o deduse din modul rece în care o informase că urma să fie în curînd fostul ei soţ. După ce puse jos receptorul, scrise două nume pe carnetul de lîngă telefon şi rupse foaia.

– Ăsta-i numărul de acasă al lui Olsen. Sună-l astăzi la orice oră şi spune-i unde să vă întîlniţi. Celălalt este al meu, în caz că

ai vreo problemă. Se răsuci spre ea, iar aversiunea de la început dispăruse complet.

Păstra însă o atitudine distantă, dînd de înțeles că nu voia să se implice mai mult în problemele ei, dar se înduioşă destul ca să adauge:

– Meredith mi-a povestit că ai jucat în filme.

Petrecerea din seara asta e dată în onoarea actorilor din piesa *Fantoma de la Operă*, iar alături de ei vor mai apărea o sută cincizeci de alți oameni. Pe mulți dintre ei s-ar putea să-i cunoşti. Dacă vrei să rămîi, tata va fi bucuros să se ocupe de tine.

Coborînd spre spațiul mare al sufrageriei, constatară că petrecerea era în plină desfăşurare.

– Aş prefera ca tatăl tău să nu mă prezinte, spuse ea repede, nu doresc deloc să-mi reînnoiesc relațiile cu nimeni din vechea gardă a lumii bune din Chicago. Şovăi, urmărind chelnerii îmbrăcați în negru trecînd cu tăvile pline de pahare printre femeile înveşmîntate în rochii superbe şi bărbați în smochinguri. Cineva cînta la pian, iar muzica interpretată într-un ritm vioi se împletea cu sunetul vocilor cultivate şi a hohotelor de rîs. Dar... dar aş vrea totuşi să rămîn puțin, spuse ea cu un surîs vesel, neaşteptat, care o făcu să arate de treizeci şi cinci de ani, nu de cincizeci şi cinci de ani. Pe vremuri trăiam pentru petreceri de genul ăsta. S-ar putea să fie amuzant să stau să privesc şi să mă întreb din nou de ce mi se păreau atît de minunate.

– Anunță-mă dacă afli de ce, spuse el, indiferența lui întrecînd-o cu mult pe a ei.

– De ce dai petrecerea, dacă nu te bucuri de ea? întrebă ea cu un zîmbet nesigur, uluită din nou de acest bărbat ciudat, enigmatic, cu care se măritase fiica ei.

– Încasările reprezentației de mîine vor fi donate unei opere de binefacere, replică el ridicînd din umeri.

Matt o conduse spre locul unde sora lui purta o discuție aprinsă cu Stuart Whitmore şi o prezentă drept Caroline Edwards. Whitmore şi sora lui păreau să se înțeleagă de minune şi îşi dori să nu le fi făcut cunoştință.

Făcu un pas înainte, ca să-şi îndeplinească îndatoririle de gazdă, dar Caroline îşi puse mîna pe brațul lui şi-l opri.

– Nu voi sta mult, spuse ea. E mai bine să-mi iau rămas bun acum.

Matt dădu din cap, şovăi, apoi se sili să vorbească despre Meredith de dragul mamei ei.

– Stuart Whitmore e un vechi prieten al fiicei tale, pe deasupra şi avocatul ei. Dacă găseşti o cale să îndrepţi discuţia spre Meredith, e foarte posibil să-ţi povestească despre ea. În caz că te interesează.

– Mulţumesc, spuse ea, vocea tremurîndu-i de emoţie. Mă interesează foarte mult.

La vremea cînd Meredith păşi în holul clădirii lui Matt nu mai era sigură dacă intenţia ei de a-l înfrunta în mijlocul unei petreceri era un gest înţelept sau nebunesc, mai ales acum, cînd se supărase atît de mult pe ea, încît insista să divorţeze imediat. Nu era tocmai sigură că n-o va arunca afară de faţă cu toţi cei prezenţi şi nu era sigură că n-o merita.

În încercarea disperată de a-i slăbi rezistenţa, Meredith îmbrăcase ce găsise mai provocator în garderoba ei – o rochie fină de chiffon negru, fără spate, cu bretele înguste, cu un decolteu adînc în formă de V, brodat cu mărgele mici, negre.

Obsedată de ideea de a arăta mai grozav ca niciodată, îşi petrecuse aproape o oră încercînd diferite coafuri. În cele din urmă, îşi pieptănase părul peste cap şi-l lăsase să-i cadă pe umeri. Rochia elegantă cerea o coafură adecvată, însă părul liber îi dădea o înfăţişare naivă, de adolescentă care spera că va înmuia inima lui Matt cînd va încerca să-i vorbească. La nevoie ar fi fost în stare să poarte şi codiţe împletite.

Paznicul în uniformă verifică lista oaspeţilor, iar Meredith respiră uşurată văzînd că Matt nu-i scosese numele de pe ea. Cu genunchii tremurîndu-i, luă ascensorul pînă la ultimul etaj, iar acolo dădu peste un obstacol în ultimul loc în care s-ar fi aşteptat.

Apăsînd pe soneria de la apartamentul lui Matt, uşa îi fu deschisă de Joe O'Hara, iar după ce acesta îi aruncă o singură privire făcu un pas înainte blocîndu-i drumul.

– N-ar fi trebuit să vii, domnişoară Bancroft, spuse el cu o voce rece, iar faptul că se întîmpla pentru prima oară de cînd se

cunoşteau să nu-i spună doamnă Farrell îi trimise un junghi dureros în inimă. Matt nu mai vrea să aibă de-a face cu tine. L-am auzit cu urechile mele. Vrea să divorţeze.

– Ei bine, eu nu vreau, replică Meredith pe un ton hotărît. Te rog, Joe, lasă-mă să intru ca să-l conving că nici el nu vrea.

Bărbatul cel voinic şovăi, oscilînd între loialitatea faţă de Matt şi sinceritatea din ochii ei albaştri-verzui, rîsetele şi rumoarea conversaţiei din apartament înconjurîndu-i pe amîndoi.

– Nu cred că o s-o poţi face şi nu cred că e locul în care ar trebui să încerci. Înăuntru este o mulţime de oameni, şi mulţi sînt reporteri.

– Bine, spuse ea cu mai multă siguranţă decît simţea în realitate. Vor pleca de aici şi vor spune lumii întregi că domnul şi doamna Farrell au fost împreună.

– Există mai multe şanse să spună lumii că domnul Farrell te-a luat de ureche şi te-a dat afară, apoi m-a concediat că te-am lăsat să intri, bombăni el sumbru, dar se dădu la o parte, iar Meredith, sub implusul momentului, îl îmbrăţişă strîns.

– Mulţumesc, Joe. Făcu un pas înapoi, prea agitată să observe că faţa lui se înroşise de plăcere. Cum arăt? întrebă ea, cuprinsă brusc de îndoieli. Îşi aranjă cu grijă partea de jos a rochiei, de parcă s-ar fi pregătit să facă o plecăciune, şi aşteptă părerea lui.

– Arăţi frumoasă, replică el ţîfnos, dar o să conteze al naibii de puţin pentru Matt.

Sub auspiciile acestei previziuni alarmante şi deprimante, Meredith păşi în zgomotul vesel al apartamentului. În clipa în care coborî treptele foaierului, privirile se întoarseră şi discuţiile încetară brusc, apoi fură reluate cu o vioiciune şi mai mare.

Îşi auzi numele repetat. Ignorînd complet interesul trezit de venirea ei, scrută cu atenţie sufrageria, camera de zi, apoi porţiunea ceva mai ridicată înconjurată de sticlă din colţul îndepărtat al locuinţei. Inima începu să-i bată mai repede imediat ce-l văzu pe Matt, mai înalt cu cîţiva centimetri decît oamenii din jurul lui. Genunchii îi tremurau, dar porni hotărîtă spre el.

Urcînd cele cîteva trepte, văzu feţele celor din jurul lui. Lîngă el se află vedeta spectacolului, vorbindu-i cu animaţie, în timp ce el se uita indiferent la chipul ei superb.

Meredith se afla la mai puţin de un metru distanţă, cînd Stanton Avery, aflat de cealaltă parte a lui Matt, îşi ridică privirea şi o văzu.

Îi spuse ceva lui Matt, avertizîndu-l probabil de prezenţa ei, pentru că Matt se răsuci brusc. Se uită ţintă la ea cu paharul aproape de buze, ochii lui înfigîndu-se în ai ei ca două bucăţi de gheaţă, expresia de pe chipul fiind atît de încrîncenată, încît Meredith rămase nemişcată, apoi se sili să meargă mai departe.

Îndemnaţi de un fel de indicaţie scenică nerostită sau poate din simplă politeţe, oamenii cu care stătuse de vorbă se împrăştiară care încotro, lăsîndu-i singuri pe cei doi.

Meredith aşteptă, sperînd că va spune sau va face ceva. Cînd Matt se hotărî în cele din urmă, o salută printr-o scurtă înclinare a capului şi spuse un singur cuvînt, numele ei, pe un ton glacial.

– Meredith.

Urmează-ţi instinctele, o sfătuise el cu o săptămînă în urmă, iar Meredith se strădui să-i dea ascultare.

– Bună, spuse ea prosteşte, implorîndu-l din priviri să o ajute, dar acum Matt nu mai avea nici un chef s-o facă. Te întrebi probabil ce caut aici.

– Nu în mod deosebit.

Asta o duru, dar cel puţin aştepta ca ea să vorbească şi instinctul îi spuse că Matt nu-i era complet indiferent. Schiţă un zîmbet, dorind să se predea, nesigură cum să procedeze.

– Am venit aici ca să-ţi povestesc cum mi-am petrecut ziua de azi. Vocea îi tremura din cauza emoţiei şi fu convinsă că o auzise şi el, dar Matt nu scoase nici un cuvînt, fie el de încurajare sau de dispreţ. Luîndu-şi inima în dinţi, Meredith trase adînc aer în piept şi se chinui să pronunţe şi restul micului discurs. În după- amiaza asta am fost chemată la o întrunire de urgenţă a consiliului de conducere. Membrii săi erau foarte supăraţi. Mai bine-zis furioşi. M-au acuzat de conflict de interese din cauza ta.

– Ce tîmpenie din partea lor, replică el batjocoritor. Nu le-ai spus că *Bancroft* e singurul lucru la care ţii cu adevărat?

– Nu chiar, răspunse ea. Mi-au mai cerut să semnez nişte documente, plîngeri oficiale, acuzaţii prin care erai învinuit de moartea lui Spyzhalski, de felul în care te-ai folosit de legătura

cu mine ca să preiei controlul asupra companiei şi de amplasarea bombelor în magazinele noastre.

– Atîta tot? întrebă el sarcastic.

– Nu chiar, spuse Meredith din nou. Dar cam ăsta ar fi esenţialul. Îi studie faţa în căutarea unui semn, oricît de mic, care să-i arate că încă îi păsa. Dar nu-l zări. Văzu însă că invitaţii îşi întorc privirile spre ei. Le-am spus directorilor şi acţionarilor... Lăsă fraza în suspensie, vocea fiindu-i gîtuită de încordarea şi teamă că într-adevăr n-o mai dorea.

– Ce le-ai spus? întrebă el indiferent, iar Meredith se agăţă de întrebarea lui ca de un mic colac de salvare.

– Le-am spus, replică ea ridicîndu-şi mîndră bărbia, ce m-ai sfătuit tu să le spun.

Expresia de pe chipul lui nu se schimbă.

– I-ai trimis în p... mamii lor?

– Nu, nu chiar, bîigui ea ruşinată. Le-am spus să se ducă dracului.

El nu rosti nici un cuvînt, iar Meredith simţi că inima încetează să-i mai bată, apoi zări brusc sclipirea amuzată din ochii lui frumoşi, un zîmbet fugar fluturîndu-i pe buze.

– Apoi, continuă ea, speranţa încălzindu-i sufletul ca o rază de soare, m-a sunat avocatul tău şi m-a informat că dacă nu înaintez acţiunea de divorţ în şase zile, o va face el în numele tău în cea de-a şaptea. Şi i-am spus...

Se opri, iar Matt întrebă pe un ton plin de umor.

– L-ai trimis la dracu' şi pe el?

– Nu, pe el l-am trimis în p... măsii!

– Nu se poate!

– Ba da.

Matt aşteptă ca ea să spună şi altceva, ochii lui fixînd-o cu privirea lor stăruitoare.

– Şi? insistă el calm.

– Şi mă gîndesc să fac o călătorie, spuse ea. Acum... acum voi avea foarte mult timp la dispoziţie.

– Ţi-ai luat concediu?

– Nu, am demisionat.

– Înţeleg, spuse el, dar vocea i se îmblînzise brusc, devenind o mîngîiere, iar Meredith ar fi vrut să se lase învăluită

complet de căldura din ochii lui. La ce fel de călătorie te gîndeşti, Meredith?

– Dacă mai eşti dispus să mă duci acolo, spuse ea înghiţind aproape dureros, mi-ar plăcea să văd paradisul.

Matt nu se mişcă şi nici nu vorbi, iar preţ de o secundă infernală, Meredith crezu că se înşelase, că îşi imaginase doar că ţinea la ea.

Apoi îşi dădu seama că îi întindea mîna. Ochii i se umplură de lacrimi de bucurie şi de recunoştinţă, îşi puse mîna în palma lui, simţindu-i degetele cuprinzîndu-i-le pe ale ei, strîngîndu-le tare, apoi o trase brusc la piept, înconjurînd-o cu nişte braţe puternice. Ferind-o de ceilalţi cu umerii lui laţi, îi întoarse faţa spre el.

– Te iubesc! şopti el cu pasiune, înainte ca gura să se lase peste a ei devorînd-o cu nesaţ.

Un fotograf îşi ridică aparatul, iar lumina blitz-ului exploda în încăpere, urmată de altele. Cineva începu să bată din palme şi în curînd aplauzele furtunoase, îndelungate, fură acompaniate de hohote de rîs. Dar sărutul continuă.

Meredith nu observă nimic. Îl săruta la rîndul ei, nepăsătoare la tot ceea ce se petrecea în jurul ei... exclamaţiile vesele, aplauzele, rîsetele, sclipirile albe ale aparatelor de fotografiat. Era deja la jumătatea drumului spre destinaţia ei.

Capitolul 57

Cu ochii închişi şi cu un zîmbet pe buze, Meredith se trezi în patul lui Matt lăsînd amintirile nopţii precedente să-i plutească prin minte ca o muzică dulce şi plăcută.

Se plimbaseră împreună printre invitaţi, îndurînd bine dispuşi remarcile maliţioase legate de sărutul lung şi reconcilierea evidentă, iar lui Meredith îi plăcuse enorm să facă pe gazda... Iar după petrecere, în pat, îi plăcuse să facă pe nevasta de o mie de ori mai mult.

Încrederea şi ataşamentul, constată ea somnoroasă, aveau, după cîte se părea, un efect formidabil asupra actului sexual, unirea furtunoasă a trupurilor lor din noaptea trecută întrecuse tot ce se petrecuse între ei pînă atunci.

Lumina soarelui pătrundea prin jaluzelele din cealaltă parte a camerei, iar Meredith se întinse pe spate şi deschise ochii. Matt îi dăduse nu demult un sărut de rămas bun, anunţînd-o că pleca să cumpere cornuri pentru micul dejun. Lăsase o ceaşcă de cafea pe noptieră, iar Meredith se ridică în capul oaselor aranjîndu-şi pernele la spate.

Abia dacă apucase să bea o înghiţitură, cînd îl văzu intrînd în dormitor, avînd într-o mînă o pungă albă, sub braţ un ziar împăturit, iar pe faţa lui chipeşă o expresie ciudată, încordată.

– Bună dimineaţa, spuse ea cînd el se apecă să o sărute. Ce e aia? întrebă ea observînd ziarul de format mic, tipic publicaţiilor de scandal.

Noaptea trecută, Matt îi promisese solemn că nu-i va mai ascunde nimic, dar în clipa aceea ar fi preferat să fie biciuit în public decît să-i arate ziarul.

– E *Tattler*, răspunse el. L-am văzut pe cînd plăteam cornurile. Nu ştiu cum, adăugă el dîndu-i-l în silă, dar au descoperit condiţiile înţelegerii noastre referitoare la cele unsprezece săptămîni şi le-au interpretat în stilul lor inimitabil.

O urmări întinzînd mîna să ia revista şi îşi aminti scîrba manifestată faţă de genul de publicitate de senzaţie care se făcuse în jurul lui de-a lungul anilor, ştiind că atitudinea presei va continua să-i facă zile fripte şi în viitor, în parte pentru că era măritată cu el şi în parte datorită fascinaţiei exercitate de divorţul lor eşuat.

Adunîndu-şi curajul pentru acuzaţiile care vor urma sau pentru explozia justificată de jignire gravă, o urmări desfăcînd ziarul şi uitîndu-se la prima pagină.

Privirea lui Meredith se aţinti asupra titlului lugubru.

Moştenitoarea îşi taxează soţul cu 113.000 de dolari pe noapte

– La început, nu mi-am dat seama cum de-au ajuns la cifra asta, spuse Matt. Apoi, mi-a căzut fisa. Au înmulţit patru întîlniri pe săptămînă cu unsprezece săptămîni şi au împărţit totul la cele cinci milioane promise. Îmi pare rău, spuse el. Dacă aş putea controla ce se scrie în presă...

Pe neaşteptate, Meredith îşi trase ziarul pe faţă şi izbucni într-un hohot de rîs care îi înăbuşiră scuzele.

Rîse atît de tare, încît alunecă înapoi pe perne, camera umplîndu-se de sunetul muzical.

– O s-ută tr-treisprezece mii de dolari, chicoti ea, ridicîndu-se de pe pat. Chipul lui Matt fu brăzdat de un zîmbet recunoscător, devenind curînd unul plin de tandrețe, înțelegînd ce făcea. Înfrunta ceva ce detesta, găsind o cale care să nu amenințe armonia dintre ei.

– Ți-am mai spus vreodată, şopti ei cu un glas îngroşat, aplecîndu-se şi punîndu-şi mîinile de o parte şi de alta a umerilor ei, cît sînt de mîndru de tine?

Ea îşi clătină capul încă rîzînd, iar el smulse ziarul de pe fața ei şi îi sărută obrajii îmbujorați, reducînd-o la tăcere cu gura.

– Eşti sigur? şopti ea, cuprinsă de o nouă criză de rîs, chiar în timp ce-şi punea brațele în jurul umerilor lui, trăgîndu-l lîngă ea, ştiind că voia să facă dragoste, că-ți poți permite chestia asta din nou?

– Cred că se încadrează în buget, încercă el s-o tachineze, dar mîna îi tremură îndepărtîndu-i cu un gest încărcat de venerație o şuviță de păr auriu de pe obraz.

– Da, dar acum că am acceptat treaba asta ca pe o slujbă permanentă, voi beneficia de creşteri periodice ale salariului, peste cele o sută treisprezece mii? glumi ea, luîndu-i fața în mîini, plus avantajele postului, cum ar fi asigurare medicală şi prime garantate?

– Categoric, promise el, întorcîndu-şi fața şi sărutîndu-i palma.

– Oh, nu! gemu ea. O să ajung să plătesc nişte impozite de groază.

Soțul ei rîse cu buzele lipite de gîtul ei delicat, iar Meredith i se răsuci în brațe. Îşi petrecură ora următoare negociind contractul imaginar, parafîndu-l cu un abandon total.

Capitolul 58

Duminică seara, reportajul principal de la ştirile de la ora şase se referea la arestarea lui Ellis Ray Sampson, acuzat de uciderea lui Stanislaus Spyzhalski. Conform declarațiilor făcute de oficialitățile din St. Clai, Spyzhalski nu fusese ucis de nici

unul dintre clienţii duşi de nas, aşa cum se bănuise la început, ci de soţul revoltat al unei femei din Bellville, cu care avocatul impostor avusese o aventură amoroasă.

Domnul Sampson, care se predase de unul singur şi mărturisise că îl bătuse zdravăn pe Spyzhaslki, jură că, atunci cînd îl aruncase în şanţ, avocatul încă mai trăia. Din moment ce raportul medicului legist indica că Spyzhalski făcuse şi un infarct în seara respectivă, exista şansa ca acuzaţiile împotriva lui Sampson să fie schimbate de la crimă la omor prin imprudenţă.

Matt şi Meredith urmăriră ştirile împreună. Matt remarcă pe un ton sarcastic că Sampson merita o medalie pentru că scăpase lumea de un parazit. Meredith, care ştia ce înseamnă să fii victima lui Spyzhalski, spuse că spera în reducerea acuzaţiilor împotriva lui Sampson.

Matt îi trimise pe Pearson şi Levinson ca să se asigure că va fi aşa.

În marţea următoare, Charlotte Bancroft, preşedinta corporaţiei *Seabrod Industries* şi fiul ei, Jason, fură interogaţi în mod oficial la Balm Beach, Florida, în legătură cu amplasarea unor bombe şi manipularea acţiunilor companiei *Bancroft*. Ambii negară cu înverşunare orice legătură cu aceste evenimente, ca şi dorinţa de a prelua compania *Bancroft*.

Miercuri, Caroline Edwards Bancroft se prezentă din proprie iniţiativă în faţa tribunalului din Florida, declarînd sub stare de jurămînt că Charlotte Bancroft pusese la cale preluarea lanţului de magazine *Bancroft*, afirmînd că o auzise spunînd că va face tot posibilul ca preţul acţiunilor să scadă.

În insulele Cayman, unde îşi petrecea vacanţa alături de iubitul său, Joel Bancroft, fost contabil al corporaţiei *Seabord Industries*, citi prin ziare de suspiciunile care planau asupra mamei şi a fratelui său.

Îşi dăduse demisia cu şase luni în urmă, după ce amîndoi îi porunciseră să deschidă conturi fictive sub nume false cu ajutorul unui agent de brusă, dispus să colaboreze şi să înceapă să cumpere acţiuni *Bancroft*, urmînd ca acestea să fie transferate în conturile respective.

Zăcînd întins pe nisip, uitîndu-se la valuri, Joe se gîndi la

mama lui, a cărei dorinţă de răzbunare împotriva lui Philip Bancroft, durînd deja de treizeci de ani, devenise o obsesie dementă, obositoare, şi la fratele său, care, la fel ca mama lui, îl dispreţuise pe Joe pentru că era homosexual. După cîteva ore ajunse la o hotărîre şi dădu un telefon.

A doua zi, Charlotte şi Jason Bancroft au fost arestaţi şi acuzaţi de mai multe activităţi ilegale. Ca urmare a unui telefon anonim, poliţia aflase numele conturilor frauduloase. Charlotte negă că ar fi fost la curent cu existenţa acestor conturi. Jason, care le deschisese şi plătise omul care pregătise bombele, urmîndu-i instrucţiunile, începu curînd să se teamă că va ajunge proverbialul ţap ispăşitor. Îi dădu lovitura de graţie, oferindu-se să depună mărturie împotriva ei în schimbul imunităţii.

Consiliul de conducere de la *Seaboard*, dîndu-şi seama de necesitatea de a-şi salva imaginea publică şi acţionînd la sfatul Charlottei, îl numiră pe Joel Bancroft preşedintele corporaţiei.

În Chicago, Meredith urmări totul la reportajele din cadrul ştirilor, iar durerea melancolică simţită ori de cîte ori cineva amintea de compania *Bancroft* aproape că depăşi şocul datorat descoperirii că Charlotte şi Jason erau răspunzători de lucrurile pentru care îl considerase vinovat pe Matt.

Aşezat lîngă ea pe canapea, Matt văzu tristeţea care îi întuneca ochii ori de cîte ori numele companiei era menţionat şi întinse mîna spre ea, împletindu-şi degetele cu ale ei.

– Te-ai gîndit la ceea ce vrei să faci mai departe, acum că ai atît de mult timp la dispoziţie?

Meredith ştia că se referea la o carieră nouă în locul celei la care renunţase, atunci cînd trecuse de partea lui, dar avu presimţirea că răspunsul ei îl va necăji şi alarma. Prefăcîndu-se că nu-i înţelege întrebarea referitoare la timpul liber, se uită în jos la mîinile lor unite şi zîmbi inelului cu diamant pe care i-l pusese pe deget alături de o verighetă din platină.

– Mi-a trecut prin cap să-mi fac o carieră din a pleca la cumpărături în fiecare zi, îl tachină ea, dar mi-ai luat deja bijuterii şi o maşină de lux. Orice altceva ar fi o înjosire cumplită, nu crezi? Adică, ce-a mai rămas de cumpărat?

– Ce zici de un mic avion? întrebă el sărutîndu-i nasul, sau un iaht mare?

– Să nu îndrăzneşti, îl preveni ea, dar el se mulţumi să rîdă de mutra ei îngrozită.

– Trebuie să existe ceva ce-ţi doreşti, spuse el.

Meredith deveni serioasă şi se hotărî să-i spună adevărul.

– Există. Şi mi-l doresc foarte mult, Matt.

– Spune şi va fi al tău.

Ea şovăi, frecînd uşor verigheta de aur de pe degetul lui, apoi îşi ridică ochii.

– Aş vrea să încercăm să avem un alt copil.

Reacţia lui fu instantanee şi cumplită.

– Nu. Cateogric nu. Nu voiai să rişti dacă te-ai fi căsătorit cu Parker şi nu vei risca nici cu mine.

– Parker nu voia copii, pară ea. Iar tu mi-ai spus, îi reaminti ea cu blîndeţe, că pot avea orice vreau. Iar eu vreau un copil.

În mod normal, privirea din ochii ei i-ar fi înmuiat inima, dar Meredith îi explicase într-o noapte că existau şanse foarte mari să piardă din nou sarcina. Ştia deja că ultima oară fusese cît pe ce să moară şi nici nu voia să se gîndească la ideea că îşi va pune viaţa în joc.

– Nu-mi face aşa ceva, rosti el cu o voce aspră şi rugătoare.

– Există obstetricieni care se ocupă anume de femei cu sarcini periculoase. M-am dus ieri la bibliotecă şi am citit multe cărţi. Au apărut medicamente noi, tehnici care au dat succes...

– Nu! o întrerupse el pe un ton încordat. Nici vorbă. Cere-mi orice altceva, dar nu asta. N-aş suporta. M-aş îmbolnăvi de griji. Vorbesc serios.

– Discutăm mai tîrziu, spuse ea, zîmbetul fiindu-i seren, dar şi încăpăţînat.

– Răspunsul meu va fi acelaşi, afirmă el cu toată tăria.

Ar fi spus mai multe, dar chiar atunci prezentatoarea ştirilor anunţă că primiseră o veste de ultimă oră legată de scandalul recent provocat de încercarea de preluare a companiei *Bancroft*, iar privirea lui Meredith se îndreptă brusc asupra ecranului.

– Philip Bancroft, anunţă prezentatoarea, a convocat o conferinţă de presă în această după-amiază, dorind să-şi exprime opinia privind articolele din presă conform cărora fiica sa, Meredith Bancroft, a fost concediată din funcţia de preşedinte al companiei, ca urmare a legăturii ei cu industriaşul Matthew Farrell.

Groaza o făcu pe Meredith să strîngă şi mai tare mîna lui Matt, văzînd cum pe ecranul televizorului apare faţa sumbră, încruntată, a tatălui ei.

Stînd ţeapăn pe podiumul din sala de festivităţi de la magazinul *Bancroft,* tatăl ei citi o declaraţie:

– Ca răspuns la articolele din presă, afirmînd că mariajul fiice mele cu Matthew Farrell a avut drept rezultat concedierea ei din funcţia de preşedinte interimar, consiliul de conducere, din care fac parte şi eu, neagă categoric orice speculaţii de genul acesta. Fiica mea se bucură de o scurtă şi mult amînată lună de miere cu soţul ei, la sfîrşitul căreia e aşteptată să-şi reia postul din cadrul companiei. Se opri şi se uită direct în obiectivul aparatului de filmat, şi numai Meredith înţelese că nu făcea o declaraţia publică, ci dădea un ordin. I-l dădea ei.

Şocul mai că o făcu să sară în picioare, dar asta nu fu nimic în comparaţie cu ceea ce simţi o clipă mai tîrziu, cînd îi auzi referindu-se la un subiect ce fusese discutat toată săptămîna în ziarele din Chicago.

– În ceea ce priveşte zvonurile că ar exista neînţelegeri şi duşmănie între mine şi Matthew Farrell, aş vrea să spun că pînă de curînd nu am avut şansa de a-mi cunoaşte, se opri, dregîndu-şi jenat glasul, ginerele.

Iar atunci Meredith înţelese.

– Matt, strigă ea, apucîndu-i braţul şi rîzînd uluită, îţi cere scuze! Matt îi aruncă o privire plină de suspiciuni, care se schimbă brusc în una plină de haz cînd Philip Bancroft continuă:

– Aşa cum toată lumea e la curent, Matt Farrell şi fiica mea au fost căsătoriţi pentru cîteva luni cu mulţi ani în urmă, o căsătorie care s-a încheiat, din nefericire, printr-un divorţ prematur. Totuşi, acum că şi-au legat din nou destinele, pot spune doar că oricare părinte ar considera că, a avea drept ginere un bărbat de calibrul lui Matthew Farrell, este, se opri din nou să-şi dreagă glasul, apoi aruncă aparatului de filmat o privire fioroasă şi rosti fără tragere de inimă, dar cu toată hotărîrea, este o onoare!

Meredith continuă să se holbeze la ecranul televizorului, dar rîsul îi pierii imediat ce se uită la soţul ei.

– L-am făcut să-mi promită că îşi va cere scuze imediat ce va descoperi că eşti nevinovat. Punîndu-şi degetele pe obrazul

lui, un gest inconştient de rugăminte, şopti îndurerată: N-ai putea găsi destulă înțelegere în sufletul tău să laşi trecutul la o parte şi să încerci să te împrieteneşti cu el?

În sinea lui, Matt credea că nici una dintre acțiunile lui Philip Bancroft, inclusiv declarația televizată, nu va compensa vreodată răul făcut, cu atît mai puțin să-l determine pe Matt să-l considere prieten. Se gîndi să i-o spună lui Meredith, dar, uitîndu-se în ochii lucind de speranță, nu avu inima s-o facă.

– Aş putea încerca, rosti el. Îşi auzi vocea revoltată şi se simți obligat să o liniştească, aşa că afirmă cu totul lipsit de sinceritate: A fost un discurs reuşit.

Caroline Edwards Bancroft era de aceeaşi părere. Stînd vizavi de Philip în sufrageria casei în care locuiseră cîndva împreună, aşteptă transmiterea ştirilor sportive, apoi închise aparatul video şi scoase caseta.

– Philip, spuse ea, a fost un discurs foarte reuşit.

El îi dădu un pahar de vin, fără să arate prea convins.

– Ce te face să crezi că Meredith va crede la fel?

– Cred, pentru că aşa simt şi eu.

– Fireşte, doar tu ai scris discursul.

Luînd calmă o înghițitură din paharul cu vin, Caroline îl urmări plimbîndu-se de colo-colo.

– Crezi că s-a uitat la ştiri? întrebă el răsucindu-se spre ea.

– Dacă n-a făcut-o, îi poți trimite caseta. Cel mai bine ar fi să mergi acum şi să-i rogi pe amîndoi să privească caseta în prezența ta. Caroline dădu din cap. Îmi place ideea. E ceva mai intim.

El se făcu alb la față.

– Nu, nici vorbă, n-aş putea face aşa ceva. Probabil mă urăşte de moarte, iar Farrell mă va da afară. Ştii că numai cîteva cuvinte nu vor compensa greşelile făcute. Nu va accepta nici un fel de scuze de la mine.

– O va face, spuse ea calmă, pentru că iubeşte. Cum el tot ezita, Caroline îi întinse caseta şi i se adresă pe un ton ferm:

– Cu cît aştepți mai mult, cu atît va fi mai greu, pentru tine şi pentru ei. Du-te acum, Philip.

Vîrîndu-şi mîinile în buzunarele pantalonilor, Philip oftă.

– Caroline, replică el cu o voce aspră, nu vrei să vii cu mine?

– Nu, rosti ea cuprinsă de frică la ideea că îşi va vedea fiica după treizeci de ani. În plus, avionul meu pleacă peste trei ore.

Vocea lui se îmblînzi, iar Caroline zări pentru o clipă bărbatul irezistibil de convingător de care se îndrăgostise cu trei decenii în urmă.

– Ai putea veni cu mine, spuse el încet, şi te-aş prezenta fiicei noastre.

Inima ei tresări puternic auzind felul în care spusese fiica noastră, apoi înțelese ce făcea şi îşi clătină capul rîzînd.

– Ai rămas tot cel mai insistent bărbat pe care l-am cunoscut vreodată.

– Sînt şi singurul cu care te-ai măritat, îi reaminti el, cu unul din zîmbetele lui rare. Trebuie să fi avut şi nişte calități.

– Gata, Philip, îl preveni.

– Ne-am putea duce să le facem o vizită lui Meredith şi Farrell...

– Începe să-i spui Matt.

– În regulă, cedă el. Matt. Iar după ce-am pleca de acolo, am veni aici. Ai putea rămîne un timp şi am reuşi să ne cunoaştem din nou.

– Eu te cunosc deja, spuse ea cu înfocare. Iar dacă vrei să mă cunoşti, va trebui să vii în Italia.

– Caroline, rosti el respirînd adînc. Te rog. O văzu şovăind. Vino măcar în seara asta. S-ar putea să fie ultima ta şansă de a-ți cunoaşte fiica. Îți va plăcea foarte mult. Îți seamănă în multe privințe, e foarte curajoasă.

Închizînd ochii, Caroline se strădui să-i ignore cuvintele şi imboldul propriei inimi, dar combinația fu irezistibil de puternică.

– Sun-o mai întîi, spuse ea tremurînd. După treizeci de ani doar n-o să dau buzna peste ea neanunțată. Să nu te mire dacă refuză să mă vadă, adăugă ea, scoțînd din poşetă numărul de telefon dat de Matt şi dîndu-i-l lui Philip.

– Probabil va refuza să ne vadă pe amîndoi, spuse el. Şi n-o pot condamna.

Formă numărul de la aparatul din camera alăturată, revenind foarte repede. Caroline îşi imagină că Meredith îi trîntise

telefonul în nas, iar inima i se cufundă adînc în piept.

– Ce-a zis? îngăimă ea cînd Philip păru incapabil să rostească vreun cuvînt.

El tuşi de cîteva ori, de parcă i se pusese ceva în gît, vocea răsunîndu-i ciudat de răguşită:

– A zis da.

Capitolul 59

Meredith ieşi din clădirea în care era situat cabinetul obstetricianului şi îşi înăbuşi cu greu dorinţa absurdă de a-şi arunca braţele în sus şi a se învîrti pe trotuar. Îndreptîndu-şi faţa spre cer, stătu pe loc şi lăsă adierea uşoară a vîntului toamnei să-i mîngîie pielea, zîmbind norilor.

– *Mulţumesc*, şopti ea.

Îi trebuise aproape un an şi două discuţii lungi cu obstetricianul ca să-l convingă pe Matt că, indiferent care ar fi rezultatul sarcinii, dacă Meredith urma sfaturile şi tratamentul prescris, inclusiv să-şi petreacă în pat partea lunilor de sarcină, riscul pe care şi-l asuma va fi doar uşor mai mare decît al oricărei alte femei însărcinate. Şi îi trebuiseră încă nouă luni ca să audă cuvintele de astăzi:

– Felicitări, doamnă Farrell, sînteţi însărcinată.

Sub impulsul momentului traversă strada şi cumpără un buchet de trandafiri de la o florărie, apoi porni spre locul unde Joe o aştepta în maşină, apărînd dintr-o altă direcţie şi luîndu-l prin surprindere. Îşi deschise singură portiera şi se urcă pe bancheta din spate.

Joe îşi lăsă braţul pe spătarul scaunului, răsucindu-se spre ea.

– Ce-a zis doctorul?

Meredith se uită la el, chipul strălucindu-i de fericire. Şi îi zîmbi.

Un zîmbet larg brăzdă faţa lui Joe.

– Matt va fi un om foarte fericit! prezise el. După ce va înceta să fie unul foarte speriat! Întorcîndu-se la volan, porni motorul.

Meredith se pregăti sufleteşte pentru ce urma, apucîndu-se

cu mîinile de pielea banchetei, aşteptîndu-se să demareze în stilul lui obişnuit, dar Joe lăsă să-i scape trei ocazii ca să se vîre în trafic, apoi încă două ca să o facă cu o viteză moderată. Şi numai cînd strada fu aproape goală semnaliză şi se depărtă de trotuar la fel de încet de parcă ar fi împins un cărucior. În spatele lui, Meredith nu se mai putu abţine şi izbucni în rîs.

Matt o aştepta, plimbîndu-se încoace şi încolo prin faţa ferestrelor sufrageriei, trecîndu-şi degetele prin păr, ocărîndu-se în fel şi chip pentru că acceptase să o lase să încerce să facă un copil. Ştia că ea credea că era însărcinată, iar el spera că se înşela, fiindcă nu-şi imagina cum va îndura teama dacă avea dreptate. Auzind uşa de la intrare deschizîndu-se, se repezi în hol şi o văzu intrînd cu o mînă la spate.

– Ce-a spus doctorul? întrebă el indignat, cînd nu mai reuşi să înfrunte suspansul.

Meredith îşi luă mîna de la spate şi îi întinse un buchet de trandafiri, zîmbetul ei strălucind ca o rază de soare.

– Felicitări, domnule Farrell. Sîntem însărcinaţi!

El o trase la piept, zdrobind trandafirii între ei.

– Să-mi ajute Dumnezeu! şopti el cu o voce pierdută.

– Te va ajuta, iubitul meu, promise ea, sărutîndu-i bărbia încordată.

EPILOG

– V-am zis eu că ajungem la timp, spuse Joe O'Hara oprind brusc limuzina în faţa clădirii magazinului *Bancroft*.

De data asta, Matt îi aprecie stilul de şofat, Meredith fiind în întîrziere la o întrunire foarte importantă a consiliului de conducere.

Avionul plecase cu întîrzire din Italia, unde se opriseră să le facă o vizită lui Philip şi Carolinei, după ce petrecuseră cîteva zile în Elveţia.

– Poftim, îi spuse Matt şoferului, dîndu-i servieta pe care o adusese la aeroport cu însemnările lui Meredith. Tu iei servieta, iar eu pe Meredith.

– Tu ce? întrebă Meredith privind peste umăr şi luînd cîrja

de care trebuia să se folosească pînă i se vindeca complet glezna luxată.

– N-ai timp şi şchiopătezi pînă la ascensor, spuse Matt şi o luă în braţe.

– E atît de ruşinos, protestă Meredith rîzînd. Nu mă poţi căra aşa prin magazin.

– Stai să vezi, spuse el zîmbind.

Şi o făcu.

Cumpărătorii îşi întorceau privirile după ei. La unul dintre raioanele de articole cosmetice, o femeie de vîrstă mijlocie se adresă exclamînd prietenei ei:

– Nu e Meredith Bancroft şi Matt Farrell?

– Nu, nu se poate să fie ei, replică o altă femeie de vizavi. Meredith îşi lăsă capul la pieptul lui Matt, începînd să rîdă, în timp ce femeia continua: Am citit în *Tattle* că divorţează. Ea se va mărita cu Kevin Costner, iar Matt Farrell e în Grecia cu o vedetă de cinema.

Ajunşi în ascensor, Meredith îşi înălţă spre Matt ochii amuzaţi.

– Să-i fie ruşine, glumi ea. Altă vedetă?

– Kevin Costner? pară el, ridicîndu-şi sprîncenele contrariat. Nici măcar nu ştiam că-ţi place Kevin Costner.

În birou o puse jos, ca să poată merge de una singură pînă în sala de şedinţe.

– Lisa şi Parker au spus că ne aşteaptă aici cu copilul, apoi mergem să luăm prînzul împreună, adăugă ea uitîndu-se puţin neliniştită spre sala de aşteptare goală.

– Rămîn eu să-i aştept, promise Matt, dîndu-i servieta.

Peste cîteva minute, Matt se răsuci spre Lisa, apărută în prag cu un bebeluş în braţe.

– Parker ne-a lăsat la intrare, explică ea. Urcă şi el imediat.

– Arăţi foarte însărcinată, doamnă Reynolds, o tachină Matt zîmbind, dar ochii îi erau îndreptaţi spre bebeluşul de şase luni din braţele ei, întinzînd deja mîinile să i-l ia.

– Mă duc să-l caut pe Parker, spuse Lisa.

După plecarea ei, Matt se uită la fetiţa pentru care Meredith îşi riscase viaţa ca să o aducă pe lume. În clipa aceea, Marissa deschise ochii şi începu să plîngă.

Zîmbind cu tandreţe, Matt îşi duse degetul la obrazul moale.

– Şşt, scumpo, şopti el. Preşedinta unei corporaţii nu plînge, e o politică dezastruoasă. Întreab-o pe mămica, îi sugeră el.

Ea se linişti, iar după cîteva clipe îi zîmbi şi gînguri ceva ce suna teribil de înţelept.

– Ştiam eu! replică el zîmbindu-i. Mătuşa Lisa şi unchiul Parker s-au apucat iar să te înveţe intaliana, nu-i aşa?

Avînd destul timp la dispoziţie pînă la terminarea şedinţei lui Meredith, Matt îşi duse fiica la etajul al unsprezecelea ca să-i arate raionul lui preferat.

Era unul nou, creat de Meredith pentru toate magazinele *Bancroft*, şi conţinea articole din toată lumea, de la bijuterii la haine şi jucării făcute manual. Singurul lucru pe care îl aveau în comun era condiţia impusă de Meredith.

Fiecare trebuia să fie deosebit, unic, numai atunci i se permitea să primească eticheta cu sigla nouă, faimoasă deja pentru simbolul perfecţiunii.

Cu Marissa în braţe, Matt se uită la sigla de deasupra raionului şi simţi un nod în gît, aşa cum i se întîmpla ori de cîte ori se afla acolo.

Sigla reprezenta două mîini: a unui bărbat întinzîndu-se spre cea a unei femei, degetele lor atingîndu-se.

Meredith numîse raionul *Paradis*.

Sfîrşit